

Κ. Σ. Σωφρώνου
1972
Κ. Σωφρώνου

Κυρία Κ. Σωφρώνου

Κυρία Κ. Σωφρώνου

1975

Συμπέρασμα :

1872

1876/145

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ
ΠΕΖΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,

ἐν οἷς προσετέθησαν καὶ αἱ αὐτῶν ἑτυμολογίαι
κατὰ νέαν ὀλιγῶς μέθοδον.

Πρὸς χρῆσιν τῆς ἐν τοῖς Γυμνασίοις καὶ Ἑλληνικοῖς Σχολείοις
σπουδαζούσης νεολαίας.

Τ Π Ο
Α. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Β' Γυμνασίου.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ,
μετὰ πολλῶν βελτιώσεων.

ΑΘΗΝΗΣΙ,
ΤΥΠΟΙΣ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ.
(Ὅδος Ἀθηνᾶς παρὰ τῇ Πλατείᾳ τῆς Ὁμονοίας).

4 8 7 1.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΟΥΔΕΙΣ βεβαίως δύναται νὰ πιστεύσῃ, ἀφ' οὗ τὸ Ἐγχειρίδιόν μου τῶν Ἀνωμάτων Ῥημάτων καὶ Ὀνομάτων ὄχι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐδημοσίευσα τὸ δεύτερον μετὰ μεγάλων βελτιώσεων ἢ καὶ ὅλως μετερρυθμισμένον, ὅτι ἤθελεν ἀκολουθήσει τὴν ἐκδοσὶν ἐκείνην ἄλλη, δυναμένη νὰ θεωρηθῇ διὰ τὰς πολλὰς ἐν αὐτῇ μεταβολὰς ὡς ὅλως νέα. Καὶ ὅμως τοῦτο εἶναι πράγματι ἀλήθεια· ἀσέβεια δὲ θὰ ἦτο μεγίστη βιβλίον ἐκ νέου δημοσιευόμενον νὰ μὴ ἀκολουθῆ ὅσον τὸ ἐπ' αὐτὸ τὰς καθ' ἑκάστην προσόδους τῆς ἐπιστήμης.

Ἐν πρώτοις καὶ ἐγὼ αὐτὸς παρετήρησα καὶ παρ' ἄλλων εἰδημόνων ἤκουσα ὅτι ἢ εἰς πρῶτον καὶ δεύτερον μέρος τῶν Ἀνωμάτων Ῥημάτων διαίρεσις δὲν ἐπήνεγκε τὰς προσδοκωμένας εἰς τὴν χρῆσιν πρακτικὰς ὠφελείας, ἀλλὰ τὸναντίον κατέστη βιβλίον ὄχι πολὺ εὐχρηστον. Θέλων λοιπὸν νὰ καταστήσω αὐτὸ ὅσον οἶόν τ' εὐχρηστότερον ἤνωσα ἀμφοτέρω τὰ μέρη εἰς ἓν, καὶ τὰ μὲν ἀνόμαλα ῥήματα τῶν πεζῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ἔθεσα ἐν αὐτῷ διὰ μεγαλειτέρων γραμμάτων καὶ ἄνευ παραπομπῶν, ὑπ' αὐτὰ δὲ ἀμέσως διὰ μικροτέρων γραμμάτων τὰ τῶν ποιητῶν, ἐν οἷς καὶ παραπομπαὶ παντοῦ σχεδὸν τίθενται, καὶ ἐν τέλει μάλιστα ἐκάστου καὶ ἡ αὐτοῦ ἐτυμολογία. Ἀπαράλλακτα δὲ μετὰ ταῦτα ἐτέθησαν ἐν δευτέρῳ μέρει τὰ Ἀνόμαλα ὀνόματα, ἀλλ' ὄχι μετὰ πολλῆς ὡς καὶ τὰ ῥήματα ἐκτάσεως.

Καὶ ἐν μὲν τῇ ἀναζητήσει τῶν προσώπων τῶν διαφόρων ῥημάτων ἀνέγνων ἅπαντα τὰ ἐν τῷ Ὁησικῷ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ῥήματα (Thesaurus Græcæ Linguae ab Henrico Stephano. ἐκδ. Παρισίων). Ἰσαύτως δὲ παρέλαβον ἐξ ἄλλων ὅ,τι ἐν αὐτῷ δὲν εὔρον, ἦτοι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ λεξικοῦ τοῦ Κρουσίου ἐκδοθέντος τῷ 1863 ὑπὸ τοῦ δόκτορος Seiler, ἐκ τῶν Ἑλλήν. γραμματικῶν τοῦ Βουτμάνου, Κρυγέρου, Κουρτίου κλ. Ταῦτα δὲ συλλεγέντα παρέβαλον διὰ τὴν ἀκρίβειαν πρὸς τοὺς οἰκείους συγγραφεῖς, οἷον τὸν Ὅμηρον (Ἰλιάδα, Ὀδύσειαν, Ὕμνος), Ἡσίοδον, Πίνδαρον, Θεόκριτον, Μόσχον, Βίωνα, Καλλιμάχον, Ὀρφέα, Ἀπολλώνιον Ῥόδιον, Κόντιον Συρραῖον, Αἰσχύλον, Σοφοκλέα, Εὐριπίδην, Ἀριστοφάνην, Ἡρόδοτον, Ἀθηναῖον, Ἑλλήν. Ἀνθολογίαν (Παλατιανὰν καὶ Πλανούδειον), ὑπ' ὧν ἔχων τὰς καλλιτέρας αὐτῶν ἐκδόσεις καὶ μάλιστα τὰς ἐν Λειψία στερεοτύπους τοῦ Teubner. Ὅσα δ' ἀναφέρονται ὑπ' ἄλλων συγγραφέων ἢ ὑπὸ σχολιαστῶν καὶ γραμματικῶν ἀντέγραψα ὡς αὐτὰ εὔρον εἰς τοὺς προ-

ρηθέντας λεξικογράφους κλ. και δι' άλλους λόγους και δια τὸ δυσέυρετον τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν. Ἐπίσης δὲ και τὰ ἐν ἐπιγραφαῖς ἀναφερόμενα ῥήματα και ὀνόματα παρεδέχθη, ὡς ἐν τῷ Θεσσαρῷ αὐτὰ γράφονται, και ἐκεῖσε ἐκάστοτε δύναται νὰ προστρέχη ὁ θέλων περὶ ἐνὸς ἐκάστου τούτων περισσότερα νὰ ἀναγνώσκη.

Ἐν δὲ τοῖς ἀνωμαλῶσι ῥήμασι τε και ὀνόμασι τῶν πεζῶν συγγραφέων παραπομπὰς δὲν ἔθεσα, ἐπιθυμῶν ὡς βοήθημα νὰ χρησιμεύη τὸ βιβλίον και εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν μικροτέρων τάξεων τῶν Ἑλλήν. Σχολείων.

Ἐκτὸς δὲ τῆς ῥηθείσης διαιρέσεως πολλοὶ τῶν λογίων μοὶ παρετήρησαν ὅτι καλὸν θὰ ἦτο κατὰ διαλέκτους νὰ διαιρῶνται ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ τὰ τε ῥήματα και ὀνόματα. Καὶ ἐγὼ μὲν εἰς τοῦτο οὐδόλως ἀντεῖπον, ἀλλὰ τούναντίον ἐν τοῖς διὰ μεγαλειτέρων γραμμάτων ἐξέθεσα τὰ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, ὅπου δ' ἐξ ἀνάγκης ἀναφέρεται κοινὸν ῥῆμα ἢ και μεταγενέστερον, τίθεται σχεδὸν αὐτὸ πάντοτε ἐν παρενθέσεσιν, ἵνα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν παρατρέχηται ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου· ἐν τοῖς ἀνωμαλῶσι ὅμως ῥήμασι και ὀνόμασι τῶν ποιητῶν ἐν μὲν διὰ τὸ δυσδιάκριτον και συμπύπτον, ἕτερον δὲ διότι οὕτω τὸ βιβλίον καθιστάτο ὄχι πολὺ εὐχρηστον, δὲν ἔκαμα τὴν τσιαύτην τοῦ βιβλίου διαίρεσιν, ἀλλ' ἀναμιξὶ ἐσημειώθησαν τὰ τῶν διαφόρων διαλέκτων, πάντοτε τῶν δωρ. ἰων. αἰολ. προταττομένων. Οὕτω δὲ και εὐσύνωπα ταῦτα εἶνε, και ἐν ὀλιγίστῳ χώρῳ περιλαμβάνονται αἱ ἐκάστου ῥήματος διαλεκτικαὶ ἀνωμαλίαι.

Μετὰ δὲ ταῦτα πολλάκις και παρὰ πολλῶν φίλων μου ἤκουσα ὅτι εὐκτὸν θὰ ἦτο τὰ Ἀνωμαλία ἐκτασιν μεγαλειτέρων νὰ ἐλάμβανον διὰ τε προσθήκης ἐν ἐκάστῳ αὐτῶν ἐκτενεστέρων ἐρμηνειῶν και διὰ παρεμβολῆς ἐν αὐτοῖς τῶν σπανιωτέρων πρὸς τὸν σκοπὸν χωρίων τῶν δοκίμων Ἑλλήνων συγγραφέων, και τὸ πάντων ἀναγκαιότατον ἀνπαντοῦ ἐτίθεντο ἐν τοῖς ῥήμασι και ὀνόμασιν αἱ ἐτυμολογίαι· διότι οὐδὲν ἐτυμολογικὸν σύγγραμμα ἔχομεν εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Καὶ ἐν μὲν ταῖς δύο πρώτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ εὐχαριστήσω αὐτούς· διότι οὕτω τὸ βιβλίον τότε θὰ ἐλάμβανε διπλασίαν και τριπλασίαν τῆς σημερινῆς του ἐκτασιν, και δεύτερον θὰ ἐξήρχετο τοῦ σπουδαίου σκοποῦ πρὸς ὃν συνετάχθη, ἵνα ἦ χρησίμων Ἐγχειρίδιον ἀνωμαλῶν ῥημάτων και ὀνομάτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς πάντας τοὺς ἐν τοῖς Ἑλλήν. γράμμασιν ἀσχολουμένους· τὴν περὶ ἐτυμολογιῶν ὅμως αὐτῶν γνώμην και ὀρθοτάτην εὔρον, και εὐθὺς εἰς τὸ Ἐγχειρίδιόν μου εἰσήγαγον.

Ἀπὸ τινων ἐτῶν ἀνεπτύχθη ἐν τῇ περωτισμένῃ Εὐρώπῃ ἡ γλωσσολογία ἢ συγκριτικὴ φιλολογία καλουμένη. Εἰς ταύτην ἐνησχολήθησαν μετ' ἀνεκδότου ἐπιμονῆς μεγάλοι ἄνδρες ὡς ὁ Βάππιος,

Πότιος, Κύνιος, Κούρτιος κλ. καὶ τοιοῦτους καρπούς παρήγαγον, ὥστε παρρησία δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀρχεται νέα σπουδὴ τῆς φιλολογίας καὶ γενικῆ τῶν γραμμάτων ἀνακαινίσις. Τὴν ἐπιστήμην ταύτην γνωστὴν τὸ πρῶτον ἐνταῦθα ἔκαμεν ὁ μακαρίτης Δ. Μαυροσπυρίδης διὰ διαφόρων ἐν τῷ Φιλίστορι ἀρθρῶν του, ἐν δὲ διδακτικοῖς βιβλίοις εἰσήγαγεν ὁ ἐλλόγιμος Κ. Α. Βερναρδάκης, ἐφαρμόσας αὐτὴν εἰς τὴν γραμματικὴν του τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Διὰ τῆς γλωσσολογίας αἴρονται ἤδη πολλὰι βαθέως ἐρριζωμέναι προλήψεις, ἀναγνωρίζονται καὶ ἀνακηρύττονται ἀδελφοὶ λαοὶ ἀπὸ πολλῶν χλιστειδῶν ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι, ἀφηγοῦνται αἱ ἱστορίαι αὐτῶν πολλοὺς αἰῶνας πρὶν παρουσιασθῶσιν ὡς ἔθνη ἐπιδρῶντα ἐν τῇ παγκοσμίῳ τῶν ἐθνῶν ἱστορίᾳ, καὶ ἀποδείκνυνται ἅπασαι αἱ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν μυθολογίαι (Ἰνδῶν, Ἑλλήνων, Ῥωμαίων κλ.) ὅτι τὴν αὐτὴν ἔχρουσι καταγωγὴν, ἀναπτυχθεῖσαι καὶ μεταπλασθεῖσαι μετὰ ταῦτα συμφώνως μὲ τὸ κλίμα καὶ τὸν βίον τοῦ ἐθνους. Διὰ ταύτης σήμερον ἀποδείκνυνται ὅτι ἅπασαι αἱ γλῶσσαι τῶν ἐθνῶν ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν μέχρι καὶ τῆς Βρεττανίας εἶνε ἀδελφαὶ καὶ θυγατέρες ἀγνωστοῦ μητρικῆς γλώσσης πάλαι ποτὲ λαλουμένης ἐν ἐκείναις ταῖς χώραις τῆς Μέσης Ἀσίας, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἔστησε τὴν πρώτην κατοικίαν του. Ὡσαύτως ἀνεξετητήθησαν καὶ παρεβλήθησαν πλείοται τῶν διαφόρων γλωσσῶν λέξεις· ἐκ δὲ τῆς ἐρεῦνης ταύτης προέκυψεν ἡ ἀληθὴς ἐτυμολογία. Οὕτω δὲ πίπτουσι νῦν τὰ ἐτυμολογικὰ καίγνια τοῦ θεῖου Πλάτωνος· οἷον περὶ αἰθέρος «τὸν αἰθέρα τῆρδὲ πη ὑπολαμβάνω, ὅτι αἰεὶ περὶ τὸν αέρα θεῶν, αἰθερῆρ δικάϊως ἀν καλοῖτο» (α)· καὶ περὶ μηνός «τὸν μῆνα πῶς λέγεις; Σωκρ. ὁ μεις ἀπὸ τοῦ μειοῦσθαι εἶη ἀν μείης ὀρθῶς κεκλημένος» (β)· καὶ αἱ τερατώδεις ἐτυμολογίαι τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν, αἵτινες μέχρι νῦν κατὰ δυστυχίαν ἐχρησίμευσαν ἐν πολλοῖς τῶν ἡμετέρων Σχολείων πρὸς στρέβλωσιν τῆς ἀπαλῆς διανοίας τῆς εὐφυοῦς Ἑλληνικῆς νεότητος.

Τὰ πολῦτιμα τῶν ἐπισημοτέρων γλωσσολόγων τῆς Γερμανίας καὶ τῆς ἄλλης σοφῆς Εὐρώπης συγγράμματα ἅπαντες νῦν χήθημεν νὰ ἴδωμεν μεταφρασμένα εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν, ἵνα πάντες ἀφθόνως ἐκ τῶν ἀκενώτων αὐτῶν θησαυρῶν ὅ,τι ἡμῖν ἐκάστοτε χρῆσιμον λαμβάνωμεν· ἀλλ' ἐν τοιαύταις χρηματικαῖς δυσχρεῖαις τῆς πατρίδος εὐρισκομένης οὐδεὶς τῶν ἡμετέρων λογίων τοσοῦτον βαρὺ καὶ πολυδάπανον ἔργον ἠδυνήθη νὰ ἀναλάβῃ, οὔτε ἐλπίς εἶνε, ἀν φιλογενῆς τις δὲν συνδράμῃ, πρὸς τὸ παρὸν τοιαῦτα συγγράμματα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ νὰ ἀποκτήσωμεν.

Τὴν ἔλλειψιν δὲ ταύτην ἐν μέρει θέλω νὰ θεραπεύσω ἡρανίσθην

(α) Πλατ. Κρατύλ. σ. 410. (β) Πλατ. Κρατύλ. σ. 409.

λίαν συνοπτικῶς τὰς ἔτυμολογίας ἀπάντων τῶν ἐν τῷ Ἐγγχειρίδι μου ῥημάτων καὶ ὀνομάτων κατὰ σύγκρισιν πρὸς τὴν Λατινικὴν ἢ ἄλλην γλῶσσαν, μηδ' αὐτῆς τῆς Σανσκριτικῆς ἐξαιρουμένης, ὑπ' ὄψιν πάντοτε ἔχων τὰ καλλίτερα τοῦ εἴδους τούτου Εὐρωπαϊκὰ συγγράμματα· οἷον τὸ Ἐτυμολογικὸν τοῦ Γεωργίου Κουρτίου *Grundzüge der Griechischen Etymologie*. Leipzig. 1865, εἰς δύο τόμους, τὸ ἀνωτέρω ῥῆθ' Ὀμηρικὸν λεξικὸν τοῦ Κρουσίου, τὸ Ἑλληνικὸν ἔτυμολογικὸν τοῦ Ἀγγλοῦ Valpy's, *The Etymology of the Words of the Greek Language* κτλ. London. 1860. Ἰσαύτως δὲ μετὰ μεγάλης προσοχῆς μετεχειρίσθη κατὰ τὴν ἔτυμολογίαν τὸ σύγγραμμα τοῦ μακαρίτου Γόσσ, ἐπιγραφόμενον *Italiker und Gräken. Lateinisch ist Griechisch*. Halle 1859, ὡς καὶ τὸν Ἑθναυρὸν τοῦ Βροίκου Στεφάνου κτλ.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τοῦ συγγράμματός μου τούτου ἔλεγον ὅτι πρέπει νὰ παύσωμεν πλέον διδάσκοντες καὶ ἐν βιβλίοις γράφοντες ὅτι «τὸ Λύχνος παράγεται ἀπὸ τὸ Λύειν τὸ νύχος, τοῦτέστι τὸ σκότος»· διότι τῆς ἔτυμολογίας ταύτης οὐδὲν μωρότερον ὁ μεμνημένος ὅμως τὰ μυστήρια τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης λέγει ὅτι τὸ λύχνος ἔχει ῥίζαν *λυχ-* καὶ κατάκλησιν *νος* ὡς *γα-ρός*· ἡ ῥίζα δὲ αὕτη ἐμφαίνεται καὶ ἐν ταῖς λέξεσι *λύκη*, ἀμφι-λύκη, *λυκ-όφως*, *λυκ-αυγῆς*, *λυκ-άβας*, *λευκ-ός*, *Λυκ-αθητῆς*, *λευσσα* ἀντὶ *λευκ-ῶ* καὶ ὅχι ὡς παράγει αὐτὸ ὁ μακαρίτης Γεννάδιος ἐν τῇ Ἑλλήν. Γραμματικῇ του ἐκ- ῥήμ. *λευώ*, καὶ ἐν ταῖς λατινικαῖς λέξεσι *lux* γεν. *luc-is*=φῶς καὶ *luc-eo*· ἐντεῦθεν καὶ τὸ *λυγκούριον*=ἤλεκτρον, καὶ ὅχι ὡς *γελοιῶς* αὐτὸ παράγεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἔτυμολόγων «τὸ δὲ τῆς *λυγνός* οὖρον, ὃ δὴ *λυγκούριον* καλεῖται, ἅμα τῷ ἐξουρηθῆναι λιθοῦσθαι πεπίστευται» (α).

Ἐπίσης τὸ πόσις=σύζυγος παρῆγον οἱ ἀρχαῖοι ἔτυμολόγοι ἐκ τοῦ πίνειν, καὶ ὡς τὸ ὕδωρ τῆ γῆ μινύμενον παράγει σπέρματα καὶ φυτά, οὕτω καὶ ὁ ἀνὴρ τῆ γυναικὴ μιγεὶς παράγει τέκνα (β)· ὁ ἔτυμολόγος ὅμως τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος λέγει ὅτι ῥίζα τοῦ πόσις, πότνια ἢ πότνια καὶ δεσπότης εἶναι *ποσ-* ἢ *ποτ-*, ἦν ἀπαντῶμεν καὶ ἐν ταῖς λατινικαῖς λέξεσι *pot-ens*=ἰσχυρός, *pot-ior*=κρατῶ, κυριεύω, καὶ ἐν τῇ Σανσκριτικῇ *πάτ-ικ*=κύριος. Πόσις λοιπὸν εἶνε ὁ κύριος τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ οἴκου οἴκου, ὁ μέχρι καὶ νῦν ἐν Ἑλλάδι ἐτι ἀφέντης καλούμενος, *πότ-νια* δὲ ἡ κυρία = *domina* λατ. καὶ *δεσ-πότης*, ὁ κύριος τοῦ δένειν· τὸ δὲ *δεσ-* τοῦτο συγγενὲς εἶνε τῷ σανσκριτικῷ *dāsas*=ὑποτελής, δούλος (α). Ἰσαύτως ἡ λέξις *θεός* παρὰ τῶν ἀρχαίων

(α) Ἑσ. Ἐρ. Στεφ. ἐν λ. *λυγκούριον*. (β) Ἑσ. Ἐρ. Στεφ. ἐν λ. *πόσις*.
 (γ) Ἀνωμ. Ῥημ. Σακκελ. ἐν λ. *δέω* (δένω).

έτυμολόγων παρήγετο ἐκ τοῦ θέω : τρέχω ἢ ἐκ τοῦ τίθημι, ἀλλὰ σήμερον πασιφανῶς ἀπεδείχθη ὅτι ρίζα αὐτοῦ εἶναι ιδ- ἢ δε- (εἶδον). οὕτω δὲ θεόν καὶ θεάν : θεόν καὶ θεάν οἱ Δωριεῖς ἔλεγον ατῶ δ ἀντὶ τοῦ θ χρῆται (ἢ δωρικὴ διάλεκτος), ὡς ὅταν λέγῃ τοὺς θεοὺς θεοὺς καὶ τὴν θεάν θεάν» (α). ὡσαύτως καὶ ὁ Ἡσύχιος λέγει θεός : Ζεὺς καὶ ὁ Γεωρ. Χοιροβοσκός ατὸ γὰρ ζ εἰς τὸ δ τρέπεται βοιωτικῶς (καὶ λακωνικῶς) οὕτω καὶ τὸ Ζεὺς θεός· ἀλλὰ καὶ οἱ λατινοὶ deus : θεός, καὶ οἱ Σανσκρίται devas τὸν θεὸν ἐκάλουν. Τῆς αὐτῆς ρίζης εἶνε καὶ τὰ δῆλος, δηλόμαι, di-es : ἡμέρα λατ. εὔ-δι-ος, διρόν, δῆν, δηθά κτλ. (β). Οὕτω λοιπὸν θεός (καὶ δωρ. ἢ θεός)=λάμπων, φωτίζων (γ). Τὸ δὲ ὑπερήφανος καὶ ὑπερηφανεύομαι ὁ μὲν Εὐστάθιος παράγει ἐκ τῆς ὑπὲρ καὶ φαίνομαι πλεονασμῶ τοῦ η (δ), ὁ δὲ Ἡσύχιος λέγει ὑπερήφανος : ὑπεράφρων, ἀγνώμων, καὶ ἄλλοι τέλος ἐκ τῆς ὑπὲρ καὶ γάος· ταῦτα δὲ πάντα δὲν δικαιολογοῦσιν ἀποχρώντως τὴν ἐν μέσῳ τῆς λέξεως ὑπαρξίν τοῦ η· οἱ νεώτεροι ὅμως ἐτυμολόγοι παράγουσι τὴν λέξιν ἢ ἐκ τῆς ὑπὲρ καὶ ἀφενος (=ἀπὸ καὶ ἑνος)=ἢ ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία, εἰσόδημα, πλοῦτος, καὶ ἐντεῦθεν ὑπερ-ἀφενος, ὑπερ-ἡφανος=ὁ ἄγαν πλούσιος, καὶ μεταφ. ὁ ἀλαζών, ἢ ἐκ τῆς προθ. ὑπὲρ καὶ ἐπικ. ὑπὲρ (ἀντὶ ὑπὲρι)=super λατ. ὑπέρα, ὑπερο-ς καὶ τοῦ ῥημ. φαίνομαι ὑπερό-φανος, ὑπερ-ἡφανος καὶ ὑπερ-ἀφανος (Πινδ.), ὑπερη-φάνεια, ὅπου τὸ ο τοῦ ὑπερο- ἐγένετο η, ὡς καὶ εἰς τὸ νη-γε-νής, ἐλαφη-βόλος κτλ.

Ἐπαναλαμβανόμενα ὅτι ποιητικῆ ἀδεία ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ λογογράφων ἐγένοντο, οἷον ἡ τροπὴ τῶν φωνηέντων εἰς ἄλλα φωνήεντα ἢ διφθόγγους· ὡς ὑπερφίαλος=ὁ ὑπὲρ τὴν στεφάνην πεπληρωμένον ἔχων τὸ ποτήριον, καὶ ὄχι ὡς ὀρθῶς οἱ νέοι γραμματικοὶ αὐτὸ παράγουσιν ἐκ τοῦ φύω, φυή, ὅθεν καὶ τὸ φιλύω, ζώννυμι=jugo λατ. καὶ χώννυμι ἐκ ρίζ. ζυ- καὶ χυ- (ε), πεύθομαι ἐκ ρίζ. πυθ-, ὑδαίνω καὶ οἰδαίνω, ποιῆ καὶ roena λατ. runio=τιμωρῶ, ὕδωρ καὶ οὐδωρ (ς), ὑφαίνω, καὶ φάρος· ἢ συχνὴ παρενθήκη πολλὰκις ἐν ταῖς λέξεσι φωνηέντων καὶ συμφώνων, καὶ ὁ διπλασιασμός τῶν συμφώνων ἀπεδείχθησαν ἤδη ὅτι καὶ πρότερον ἐν τῇ ρίζῃ ὑπῆρχον· συνέβησαν δὲ καὶ εἰς τοὺς ἐτυμολόγους, οἷα καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς, οὔτινες μὴ ἐννοοῦντες ποῦ νὰ κατατάξωσι συνδέσμους τινὰς ἐσχημάτισαν τὴν τάξιν τῶν παραπληρωματικῶν συνδέσμων, εἰς οὓς ὡς ἐν ἀπο-

(α) Γρηγ. Κορ. σ. 492. (β) Ἄνωμ. Ῥημ. Σακελ. ἐν λ. δηθύνω καὶ ἐν-διόω. (γ) Καλλιμ. Ἀργ. 58. (δ) Εὐσταθ. σ. 314. 44. 617. 24. (ε) Ἄνωμ. Ῥημ. Σακελ. ἐν λ. φύω, ζώννυμι καὶ χώννυμι. (ς) Ἄνωμ. Ῥημ. Σακελ. ἐν λ. ὑδραίνω καὶ ὕδωρ.

θλήκη ἐνέροπιτον ἄπαντας τοὺς συνδέσμους, ὧν τὴν σημασίαν δὲν ἐγνώριζον. Τὸ εἶμι λ. γ. ἔχει ρίζ. ἐσ-, ὅθεν ἐσ-μι=ἐμ-μι αἰολ. ἐσ-σί, ἐσ-θ-λός (α)· τὸ δὲ ἀμφιέννυμι ἔχει ρίζαν ἐπίσης ἐσ-, ὅθεν ἐσ-νυμι, ἐν-νυμι καὶ εἴμα (ἀντί ἐσμαι) (β). Ὡσαύτως ἐν ἀρχῇ τῶν λέξεων προτάσσονται φωνήεντα καὶ σύμφωνα· ὡς ἰ-ἄλλω, ἰ-αῖω, ἱ-κμι, γ-δοῦπος, γ-δοπέω, κ-αῖω, κ-τυπέω, λ-εἶβω, μ-όνος, ὀ-δύσσομαι, ὀ-δυνάω, ὀ-λισθαίνω, σ-κεδάννυμι, σ-τάζ-ω κτλ.

Ἄξια δὲ πολλῆς σπουδῆς εἶε δύο συμφωνοειδῆ φωνήεντα τὸ j ἰώτ, καὶ τὸ F δίγαμμα, ἅπερ ἐν μὲν τῇ δημόδι ἡμῶν γλώσσῃ συχνὰ ἀπαντῶμεν, ἐν τῇ κλασικῇ ὅμως γλώσσῃ τῶν προγόνων μας κατὰ μικρὸν ὅλως ἐξηρανόθησαν. Διὰ τούτων ἐξηγῶνται πάμπολλαι φαινόμενα ἀνωμαλίας καὶ πολλοὶ μέχρι χθὲς ἀεξήγητοι διαλεκτικοὶ τύποι· οἷον φθίρω=φθέρ-ιω, νέος=ἴος, χωρία=χωρῖα (χωρῖα ἢ χωρὰ παρὰ Κυπρίους), θυγόν=jug-um, δατέ=ζητεῖν, δύο ἀντί jω, γυνή, γυνάς, Ζεὺς ἀντί Διεύς ἢ Δεύς=jupiter (ἀντί jup-piter) λατ. Τὸ j τοῦτο μετὰ τοῦ γ=δ (γj, dj) μεταβάλλεται εἰς δύο δὲ ἢ ζ, ἢ καὶ μόνον τοῦ ἀνευ τοῦ δ εἰς ζ ἐπίστε τρέπεται· ὡς θεριδῶ=θεριδῖω, ἐλπιζῶ=ελπιδ-ιω, μασιζῶ=μαστιγ-ιω, ζυγός=jugum· μετὰ δὲ τῶν ὀδοντοφώνων καὶ οὐρανισκοφώνων τρέπεται εἰς δύο σα ἢ ττ· οἷον ὄσσωμαι=ἰκ-ῖωμαι, θάσσω=ταχ-ιω, λίσσωμαι=λιτ-ῖωμαι, κορύσσω=κορυθ-ῖω· μετὰ δὲ τῶν ἀμεταβάτων τρέπεται εἰς τὰ αὐτὰ ταῦτα· οἷον βάλλω=βελ-ιω, τίλλω=τιλ-ιω, ἄλλω=ἄλ-ῖος καὶ λατ. alius, μάλ-λοι=μαλ-ῖον, φθέρω αἰολ.=φθέρ-ιω, καὶ ἄλλοτε ἄλλας λαμβάνει μεταβολάς· ὡς κάμνω=καμ-ιω, νόουμος=νωμῖ-ῖος κτλ.

Τὸ j τοῦτο μεταβαίνει ἐπίστε εἰς τὴν προηγουμένην συλλαβὴν τῆς λέξεως καὶ μετὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ φωνήεντος ἐνοῦται εἰς διάφορον· οἷον μειζῶ=μεγ-ῖον, αἶγλη=ἄγ-ῖλη, πείρα=περ-ῖα, τάλαινα=ταλαν-ῖα, χραισιέω=χρασιμ-έω κτλ.

Τὸ δὲ δίγαμμα ἀπειράκις βλέπομεν ἐν τοῖς Ἀνωμάλοις, καὶ οὐ μόνον ἐν τῇ Σανσκριτικῇ καὶ τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ εἶτι τῇ Ἑλληνικῇ παρὰ τε τοῖς Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσιν ἢν λίαν σύνθετος, ὡς ἐκ τῶν ἀρχαίων σχολιαστῶν καὶ τῶν ἐπιγραφῶν κατάδηλον γίνεται. Οὕτω δὲ ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ ἴδῃ ἐν τῷ ἐμῷ Ἐγχειριδίῳ πλῆθος παραδειγμάτων, ἐξ ὧν ἐνταῦθα προκρίθονται τὰ ἐξῆς· τοῦ ἐέλδομαι (=ἐ-φέλδομαι) ρίζα εἶνε Fελ-, Fελδ-, ἧτις μεταβέσει καὶ ἐναλλαγῇ γραμμάτων γίνεται δελ-, δήλ-ομαι, δαλ-ή=βουλή, βελ-, βολ-, βούλ-ομαι, θελ-, θέλ-ω=νο!-ο λατ. vol-untas· θέλῃσις, vol-uptas=ἐπιθυμία, ἐρ-, ἐρ-αμαι, ἐρ-ως, ἐλπ-ω, ἐλπιζῶ,

(α) Ἀνωμ. Ῥήμ. Σακελ. ἐν λ. εἶμι. (β) Ἀνωμ. Ῥήμ. Σακελ. ἐν λ. ἐννυμι καὶ ἀμφιέννυμι.

ἐλπίς (α). Τῆς αὐτῆς ρίζ. εἶνε καὶ τὰ σανσκριτικά var-as=εἰζαίρε-
τος καὶ vra-tam=εὐχί.

Καθ' ἐκάστην ἐν τοῖς ἡμετέροις Ἑλλ. Σχολαίοις ἐπαναλαμβάνον-
ται λεγόμενα ὅτι «τὰ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενα ῥήματα αὐξάνοντα χρονι-
κῶς τρέπουσι τὸ ε ἐν τοῖς παρωχημένοις χρόνοις εἰς η, τούτων ἐξαι-
ροῦνται ὑπὲρ τὰ δέκκ, τὰ ὅποια τρέπουσιν αὐτὸ εἰς εἰ ὡς ἔγω εἶ-
χον, αἰρέω εἶλον κτλ. ἔτι δὲ τὸ ὄραω, αἰνοχέω καὶ ἀνοίγω λαμβά-
νουσι καὶ τὰς δύο αὐξήσεις κτλ. ἀλλ' οὐδέποτε οὐδαμοῦ ἤκουσα πό-
θεν προκύπτει αὕτη ἡ ἐξαίρεσις ἢ σημερινῆ ὅμως ἐπιστήμη ἔλυσε καὶ
τοῦτο τὸ ζήτημα, ἀποδειξάσα τὴν ὑπαρξίν τοῦ δίγαμμα ἐν ἀρχῇ
ἀπαστῶν τούτων τῶν λέξεων. Τὸ ἔγω λ. γ. ἔχει ρίζ. σεχ- ἢ Feχ-, ὡς
καὶ τὸ ἔπω σεπ-, παρατ. εἶχον=ε-σεχ-ον, ἀορ. ε. εἶπον=ε-σεπ-ον,
εἶλον=ε-Feλον, εἶδον=ε-Feδον· τοῦ δὲ ὄραω παρατ. ἐώραων=ε-Feώραων
παρατ. ἐώρακα=ε-Feώρακα· διότι βῶροι: ὀφθαλμοὶ καθ' Ἰσχύιον· τοῦ αἰ-
νοχέω παρατ. ἐφονοχόουν=ε-Feφονοχόουν· ὅτι δ' ἐν ταύτῃ τῇ λέξει ὑπάρ-
χει δίγαμμα ἴδε Ἀλκαῖον παρὰ Ἄρεος Αἰολ. 32· ἀλλὰ καὶ οἱ Λατί-
νοι τὸν οἶνον=vin-um καλοῦσιν ὡσαύτως τοῦ ἀνοίγω παρατ. ἀνέφ-
γαι=ἀν-ε-Feφγον ἀορ. ἦν-ε-Feφξ (ε). Δίγαμμα δὲ ὑπῆρχε καὶ ἐν
ἀρχῇ τῶν λέξεων ἐορτάζω, ἔλπω καὶ εἶκω παρατ. ἐώρταζον=ε-Feωρ-
ταζον (γ) παρακ. ἔολπα=ε-Feολπα, ἔοικα=ε-Feοικα, ὑπερ. ἐώλπει=
ε-Feώλπειν (δ), ἐόκειν=ε-Feοκειν (ε) κτλ. Ἀλλὰ καὶ οἱ μέχρι νῦν θεω-
ρούμενοι ἀνωμαλοὶ μέσοι μέλλοντες εἶνε κανονικοὶ μέλλοντες, ὡς
ἐνυπάρχοντος ἐξ ἀρχῆς ἐν μέσῳ αὐτῶν τοῦ δίγαμμα· εἶν θεύσομαι,
νεύσομαι, πλεύσομαι.

Ἐκ τῶν ἥδη ῥηθέντων λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι ἡ ἀπειρία ἐκείνη τῶν
γραμματικῶν ἐξαίρέσεων πολὺ ἤδη ἠλαττώθη, καὶ μετ' οὐ πολὺν χρό-
νον, ἂν τοιαύτας προσόδους ἢ ἐπιστήμη ἐξακολουθῇ νὰ κάμνη, αἱ πλεῖ-
σται τῶν γραμματικῶν ἀμφιβολιῶν θέλουσι διαφωτισθῆ, καὶ θέλει
κλεισθῆ οὕτω κατὰ μικρὸν διὰ παντός ὁ πρόχειρος ἀπέραντος κατὰ-
λογος τῶν ἐξαίρέσεων. Ἐνταῦθα δὲ προσφόρως ἐφαρμοζόνται τὰ πρὸ
ἐνός ἔτους ὑπὸ τοῦ Κ. Βερναρδάκη λεχθέντα, ὑπὸ δὲ τοῦ Κ. Λεβιάδα
ἐν τῇ Κλεισῇ ἐπαναληφθέντα, ὅτι «ὅσω πλέον προσδεύει ἡ γραμμα-
τικὴ ἐπιστήμη ἐν γένει, τόσῳ μᾶλλον καὶ ἡ ἀνωμαλία τῶν γραμμα-
τικῶν φαινομένων βαθμυδῶν ἐξαφανίζεται καὶ τὰ πάντα ὑπάγονται
εἰς σταθεροὺς καὶ ἀνεξαίρετους κανόνας». Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐν ταῖς
ἐτυμολογίαις τῶν ἀνωμαλῶν ῥημάτων καὶ ὀνομάτων ἐπεχείρησα παν-
τοῦ σχεδὸν νὰ ἀποδείξω, ὅτι δηλ. αἱ ἐν τοῖς ἀνωμαλοῖς ῥήμασι καὶ

(α) Τὸ δὲ δίγαμμα σώζεται ἐν τῇ σανσκριτικῇ ρίζῃ νῆς. ἴδε Κουρτ. Ἐτυμ.
τ. 2. σ. 90 καὶ οἰγνομη. (β) Ἄνωμ. Ῥημ. Σακελ. ἐν λ. ἐορτάζω. (γ) Ἄνωμ.
Ῥημ. Σακελ. ἐν λ. ἔλπω καὶ ἔλδομαι. (δ) Ἄνωμ. Ῥημ. Σακελ. ἐν λ. εἶκω.
(ε) Γραμ. Βερναρδ. Βρόλογ. σελ. κ'.

ὀνόμασι συμβαίνουσαι μεταθέσεις γραμμῶν καὶ ἄλλαι διάφοροι γραμματικαὶ ἀλλοιώσεις γίνονται κατὰ ῥητοῦς καὶ ἀμεταβλήτους σχεδὸν πάντοτε κανόνας.

Τοιαύτη εἶνε ἡ τρίτη αὕτη τοῦ Ἐγχειριδίου μου ἔκδοσις, μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς ἐν Ἑλλάδι ἐπιστασίας καὶ φιλοπονίας συντεταγμένη. Ἐν αὐτῇ ἐφιλοτιμήθην, καίτοι πάντοτε ἤμην καταβεβραχυμένος ὑπὸ τῶν φροντίδων τοῦ ἐπαγγέλματός μου καὶ τῶν οικογενειακῶν μεριμνῶν, νὰ περιλάβω καὶ τὰς λεπτοτέρας ἀνωμαλίας, καθιστῶν οὕτω τὸ βιβλίον ὅσον οἶόν τε τελειότερον, πόσον ὅμως καὶ κατὰ τοῦτο ἐπέτυχον, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἀπανταχοῦ τοῦ βιβλίου ἐνυπαρχούσας ἐτυμολογίας, τοῦτο μόνον ὁ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸ βιβλίον μου ἐπισταμένως ἀναγνούς θέλει δυνηθῆ νὰ διαγνώσῃ καὶ νὰ ἐκτιμῆσῃ τοὺς κόπους, τοὺς ὁποίους πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ κατέβαλον. Καὶ δυνατὸν μὲν που ἐτυμολογίαί τινες νὰ ἦνε τολμηραὶ ἢ καὶ πράγματι ἐσφαλμέναι, ταύτας ὅμως ὁ εὐγενὴς ἀναγνώστης, γνωρίζων ἐκ πείρας πόσον εὐκόλως ὁ ἐτυμολογῶν παρασύρεται καὶ ἀνεπαισθήτως ἐκ μιᾶς ἐννοίας μεταπίπτει εἰς ἄλλην, ἃς ἀποδώσῃ τοῦτο εἰς τὴν ἀνθρώπινον διάνοιαν, ἣτις πεπερασμένη οὔσα σπεύδει μὲν πάντοτε πρὸς τὴν ἑαυτῆς τελειότητα, ἀλλὰ καὶ οὕτω αὕτη εἰς μὲν τὸν ἀνθρώπου εἶναι πάντοτε σχετικὴ, τὸ δ' ἀπόλυτον ἐν μόνῳ τῷ θεῷ τῷ δοτῆρι τῶν φώτων κεῖται.

Τοιοῦτον μὲν λοιπὸν βιβλίον εἰς τὴν Ἑλληνίδα νεολαίαν προσφέρω, εὐχομαι δὲ εἰς ἄλλους καὶ ἤδη, ἂν τὸ ἐμὸν βιβλίον δὲν ἦνε σύμφωνον πρὸς τὰς ἐθνικὰς ἀπαιτήσεις, νὰ συντάξωσι καλλίτερα.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἦτο καὶ ἡ τρίτη τοῦ βιβλίου ἔκδοσις· ἐξαντληθείσης δὲ καὶ ταύτης ἐκδίδω αὐτὸ καὶ πάλιν μετὰ πολλῶν βελτιώσεων, τὰ μάλιστα πεπεισμένος ὅτι οἱ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς γράμμασιν ἀσχολούμενοι εὐμενῶς θέλουσι δεχθῆ καὶ τὴν ἔκδοσιν ταύτην, οἱ δὲ κύριοι καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας θέλουσι μεταχειρισθῆ αὐτὴν εἰς τὴν ἐν τοῖς Γυμνασίοις καὶ τοῖς Ἑλληνικοῖς Σχολείοις τῶν νέων διδασκαλίαν.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Α, ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΡΩΤΑ.

Α.

Ἄάω (βλάπτω, λυπῶ) ἄορ. ἄσας Ιλ. θ. 237 ἄσε Οδ. λ. 61 ἄσασν Οδ. κ. 68 ἄπαρ. ἄάσαι καὶ ἄσαι (Ἦσυχ.) Μεσ. ἐν γ. πρ. ἄάται Ιλ. Γ. 91 μ. μέλ. α. ἄάσομαι μ. ἄορ. α. ἄάσῃην (ἐδλάψα, ἐδλάφθην) Ιλ. ι. 416 ἄάσατο ι. 53 καὶ ἄάσατο τ. 95. παθ. ἄορ. α. ἄάσθην τ. 436 ἄσθη (ἄλλ. ἄάσθη) Οδ. δ. 503 καὶ ἄάσθη Ιλ. π. 685 ὑποτ. ἄασθῆ Ησιοδ. Ερ. 281 μετ. ἄασθεις Οδ. φ. 304. ῥίζ. Γα-τ (*Ατη)· ὅθεν ἄ-Γά-ω καὶ ἄ-Γα-τάω καὶ ἄτάω παρ. ἄυτος, ἄνατος.

Ἄθακίω (ἀγνοῶ, ἠσυχάζω) ἄχρ. ἄορ. ἄθῶκῃσαν Οδ. δ. 249 ἄπαρ. ἄθκακῃσαι (Βεκκ. Αν.) μετ. ἄθακίζομενος Ἄνακρ. Ἄποσπ. 35. 5. ῥίζ. ἄ-θα-κ' ὅθεν ἄθακ-ίω παρ. ἄθαξ, θάζω.

Ἄβολέω (ἀντι-βολέω, συναντῶ) μελ. ἄβολήσω ἄορ. α. ἄβόλησαν Ἄπολ. Ρ. 6. 772· ἴδε ἐάλλω.

Ἄβροτάζω (ἀποπληκνῶμαι, ἀμαρτάνω) παρακ. ἄβρόταχα ὑποτ. ἄορ. α. ἄβροτάζομεν Ιλ. κ. 65 ἄπαρ. ἄβροτῆσαι: ἐν νυκτὶ τρέχειν (Ἦσυχ.) ἄορ: 6. ἡμέροτον. ῥίζ. ἀμαρτ-· ἀμ(ε)ροτ-άζ-ω· παρ. ἄβρόταξις, ἀμαρτία.

Ἄγάσμαι· ἴδε ἀγαμαι.

Ἄγάζομαι, ἀγάζομαι (θαυμάζω, ἀγανακτῶ, μίμφομαι) ἀγᾶσθε Οδ. ε. 429 ἄπαρ. ἀγᾶσεισθαι (Εὐστάθ.) μετ. ἀγᾶζομενος Ἦσιοδ. Θ. 619 παρατ. ἡγᾶζετο Ὀρφ. Ἄρ. 63 ἡγᾶσθε Οδ. ε. 422 μ. μελ. α. ἡγᾶσομαι καὶ ἡγᾶσσομαι (Βεκκερ. Ἄν.) ἡγᾶσσομένη καὶ ἡγᾶσο(σ)ατο Ιλ. γ. 481 ἡγᾶσσοτο καὶ ἡγᾶσατο (Βεκκερ. Ἄν.) ἡγᾶσσομένη Ιλ. γ. 224 ἡγᾶσαντο Οδ. σ. 74 ὑποτ. ἡγᾶσθε Ιλ. ξ. 411 ἄπαρ. (ἡγᾶσο)σθησι Οδ. ν. 473 μετ. ἡγᾶσο(σ)ήμενοι Ιλ. θ. 29. Ἄλλα καὶ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρ' Ἰσχυλ. Ἰκ. 4062 ἡγᾶζειν μελ. ἡγᾶσω παρακ. ἡγᾶκx (Μ. Ετυμ.)· ἴδε ἀγαμαι.

Ἄγαλλιάω-ῶ (χαίρω πολὺ) ἄορ. ἡγαλλίασα καὶ ἡγαλλιάομαι -ῶμαι συνήθη παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς παρατ. ἡγαλλιαόμην-ῶμην μ. μελ. ἡγαλλιάσομαι μ. ἄορ. α. ἡγαλλιασάμην παθ. ἄορ. ἡγαλλιά(σ)θην. ῥίζ. ἄ-γαφ ἢ ἄ-γαν· ὅθεν ἡγαλλιάω=ἄ-γαν-λι-άω, καὶ ἡγάλλω=ἄ-γαν-λίω συγγεν. τῷ γήθω.

Ἄγάλλω (κοσμῶ, στολίζω, εὐφραίνω) μελ. ἡγαλῶ ἄορ. ἡγαλα (καὶ ἡγηλα ἄπαρ. ἡγηλαί ποιητ.). Μεσ. ἡγάλλομαι (καλλύνομαι, ἀλαζονεύομαι) παρατ. ἡγαλλόμην παθ. ἄορ. ἡγαλθῆναι (Δ. Κάσ.)· ἴδε ἡγαλλιάω.

Ἄγαμαι (θαυμάζω) ἄγασαι ἄγεται Ἄποθ. παρατ. ἡγάμην ἡγασο ἡγατο μελ. ἡγᾶσομαι παρακ. ἡγᾶσομαι ὑπερσ. ἡγᾶσῃην μ. ἄορ. ἡγᾶσῃην παθ. ἄορ. ἡγᾶσθην ὑποτ. ἡγᾶσθῶ εὐκτ. ἡγᾶσθῆναι ἄπαρ. ἡγᾶσθῆναι μετ. ἡγᾶσθεις. ῥίζ. ΓαF-, γαF-, ἄ-γαF-μαι=ga-ud-eo λατ. παρ. ἡγαστός, ἡγαυός, ἡγαυρός, ἡγαυότατος.

Ἄγαπάω καὶ ἡγαπάω (ἡγαπῶ) ἄπαρ. ἡγαπαζέμεν Ιλ. ω. 464 καὶ ἡγαπῶ Στοβ. Ἄνθ. 83. σ. 486. ἄορ. ἡγάπησα Οδ. ψ. 214. Παθ. ἡγαπάσομαι μετ. ἡγαπαζόμενος Οδ. χ. 499· ἴδε ἀγαμαι.

Ἄγγελλω (μηνύω, γνωστοποιῶ) παρατ. ἡγγελλον μελ. ἡγγελῶ ἄορ. ἡγγελα (εὐκτ. διαγγελλεῖς Ξεν.) ἄορ. 6. ἡγγελον παρακ. ἡγγελα

ὑπερσ. ἠγγέλλειν. Παθ. ἀγγέλλομαι παρατ. ἠγγελλόμην μ. μελ. α. (διαγγελλήσομαι Π. Γρ. καί) β. ἀγγελοῦμαι παρακ. ἠγγελμαι ὑπερσ. ἠγγέλλμην παθ. μελ. ἀγγελοῦσομαι παθ. ἀορ. ἠγγέλλην.

Ἄγγελλω (ὡς ἄν.) πληθ. γ. δωρ. ἐπαγγέλλοντι Πινδ. π. 4. 30 μετ. διαγγέλλοισα ν. 5. 3 παρατ. ἀπαγγέλλεσκε Πλ. ρ. 409 μελ. ἀγγελέουσιν Ομ. Υμ. Ἀπολ. 391 ἀγγελέοντι Ἄρεος Δ. Διαιλ. 42 ἀγγελέοντα Ιλ. ρ. 701 καὶ ἀγγελεύουσα τ. 420 ἀορ. α. δωρ. ἀγγήλωντι (*Ἄρεος ἄνωτ.) παθ. ἀορ. α. ἐξαγγέλλθη (ἐξηγγέλλθη) Ἡρόδ. 4. 21 καὶ β. ἀπηγγέλη (Ἦσυχ.), ἀπαρ. ἀγγελλῆναι (Πλουτ.) ἢ ἀπνηγγέλη (ἐπιγραφ.) μ. ἀορ. ἠγγελλάμην. ρίζ. ἀγ-, ἀγ-αγ-έ-ω ἀγ-γέ-ω, ἀγγε-λί-ω=ἀγγέλλω ἢ μάλλον ρίζ. εἶνε ἀγγ- ἢ γκα- (ἀγγω, γκαρίζω) ἀγγερ ἢ ἀγγα' ὅθεν ἀγγαρος· ὁ βασιλικὸς γραμματοφόρος παρα Πέρσαις· παρ. ἀγγελος, ἀγγελία.

Ἄγειρω (συναθροίζω) παρατ. ἤγειρον μελ. ἀγερωῶ παρακ. ἤγερκα καὶ ἀττ. ἀγήγερκα ὑπερσ. ἠγέρκειν καὶ ἀγηγέρκειν ἀορ. ἤγειρα. Μεσο. ἀγειρόμαι παρατ. ἠγειρόμην μελ. ἀγεροῦμαι παρακ. ἤγερμαι καὶ ἐγήγερμαι παθ. μελ. ἀγεροθήσομαι παθ. ἀορ. α. ἠγέρθην.

Ἄγειρω (ὡς ἄν.), αἰολ. ἀγέρρω ἀορ. συνάγειρα Ιλ. υ. 21 συνάγειρεν Ορφ. Ἀρ. 70. Μεσο. ἀγειρόμαι καὶ ἀγέρομαι παρατ. ἐπί-ἀγείρετο Οδ. λ. 632 ὑπερσ. ἀγηγέρατο Ιλ. δ. 214 παθ. ἀορ. ἠγέρθην ἢ ἀγέρθην χ. 475 πλ. γ. ἠγερθεν α. 57 καὶ ἀγερθεν ψ. 287 μ. ἀορ. α. ἐναγειρόμενος Ἀπολ. Ρ. γ. 347 μ. ἀορ. β. ἀγέροντο Ιλ. σ. 245 ἀπαρ. ἀγέρεσθαι Οδ. β. 385 μετ. ἀγρομόνοιον Οδ. θ. 472. Προσχ. ἠγέριθω καὶ ἠγέριθονται Ιλ. γ. 231 ἀπαρ. ἠγέριθεσθαι (ἢ ἠερίθεσθαι) κ. 427 παρατ. ἠγέριθοντο Οδ. ρ. 34. ρίζ. ἀ-γαρ- ἢ ἀ-γερ-ί-ω=ἀγείρω παρ. ἀγερσις.

Ἄγίζω (θύω, ἀγνίζω) ἀπαρ. ἀγίζειν Βεκκ. Συν. λ. χρῆσ. μετ. ἀγίζων Σοφ. Οἰδ. Κ. 1495 καὶ παθ. ἀγίζομαι ὁμαλ. προστ. ἀγίζεο ἢ ἀγίσεο Τιτμαν. εἰς Ζωναρ. 423. ρίζ. Εγγ- ἢ ἀγ-ί-ζω εἶνε δε συγγενὲς τῷ ἀγαμαί· παρ. ἅγιος καὶ βῆγιος· μέγας (Ἦσυχ.), ἄγνος, ἀγνισμα.

Ἄγινέω (ὀδνηῶ) πληθ. γ. ἀγινέουσι Καλλιμ. Ἀπολ. 82 ἀπαρ. ἀγινεῖν καὶ ἀγινέμεναι Οδ. υ. 213 παρατ. ἀγίνεον Ιλ. ω. 784 ἠγίνεον σ. 493 ἠγίνεσκον Ἀρατ. 411 καὶ ἀγίνεσκον Οδ. ρ. 294 μελ. ἀγινήσουσι Ομ. Υμ. Ἀπολ. Δηλ. 57. Μεσο. ἀγινέομαι ἀπαρ. ἀγινέεσθαι (*Ἀρριαν.) μετ. ἀγινεόμενος Ἡρόδ. 7. 33. ρίζ. ἀγ-ι-νέ-ω (ἀγω' ὅθεν ἀγνεῖν· ἀγιν Κρήτες Ἦσυχ.)

Ἄγκάζω (ἀγκυλάζω) καὶ ΜΑ ἀγκάζομαι παρατ. ἠγκάζετο Νον. Διον. 4.203 ἀγκάζεσθην κατὰ Ζηνοδοτ. Ιλ. ξ. 349 ἀγκάζοντο Ιλ. ρ. 722 μ. ἀορ. α. ἀγκάσσασθαι ἀγν. ποιητ. ἐν Σχολ. Βενετ. Ιλ. ε. 99. ρίζ. ἀγκ-ά-ζω=ἀγκ-α-μι Σανσκ. παρ. ἀγκάς, ἀγκών, ἀγκάλη, ὄγκος, ὄγκινος, ἀγροστός.

Ἄγνοιέω (ἀγνοέω) καὶ σπαν. ἀγνοίημι Εὔστο. Οδ. ω. 218 ὑποτ. ἀγνοίησι (ἄλλ. ἀγνοίῃ) Οδ. ω. 218 ἀορ. α. ἠγνοίησεν Ιλ. Α. 537 καὶ ἀγνώσασκε Οδ. ψ. 95. ρίζ. νο-, φνο (νοέω), γνο-, ἀ-γνο-έ-ω καὶ ἐπιχ. ἀγνο-ι-έω παρ. ἀγνοία.

Ἄγνοέω (δὲν γνωρίζω) παρατ. ἠγνόεον οὖν μελ. ἀγνόησω ἀορ. ἠγνόησα παρακ. ἠγνόηκα ὑπερσ. ἠγνόηκειν. Παθ. ἀγνοέομαι οὖμαι παρατ. ἠγνοέομην οὖμην μ. μελ. ἀντὶ παθ. ἐνίστε ἀγνοήσομαι παρακ. ἠγνόημαι μετ. ἠγνοημένος παθ. ἀορ. ἠγνοήθη. παρ. ἀγνοητέον' ἴδε ἀγνοιέω.

Ἄγνυμι (θραύω, συντρίβω) καὶ ἀγνύω ἄχρ. (καταγνύει Ἀριστοτ., καταγνύουσι Ξεν.) παρατ. ἐάγνυον, ἐάγνυν καὶ ἤγνυν μελ. ἄζω (καὶ κατεάζω Πλάτ.) ἀορ. ἐάξα ἀπαρ. ἄζαι μετ. ἄζας καὶ συνθ. κατεάζας παρακ. ἐάγα ἐν παθητ. καὶ οὐδέτ. σημασία ἀπαρ. ἐάγεμαι μετ. ἐαγίως

ὑπερσ. ἐάγειν. Παθ. ἄγνυμαι παρακ. ἔαγμαί καὶ συνθ. κατέαγμαί ἀορ. β. ἐάγην (διαέαγην καὶ κατέαγην).

* Ἄγνυμι (ὡς ἀν.) ἀορ. α. ἔαξα καὶ ἔξα Ἰλ. ψ. 392 εὐκτ. συνθ. καυάξαις (κατάξαις) Ἡσιόδ. Ερ. 664 ἀπαρ. καυάξαι (Ἠσυχ.) καὶ κατάξαι Ἀθην. 2. σ. 25. Παθ. κατέαγνυμαι Σοφ. Ἀποσ. 447 μετ. ἀγνυμένων Ὀδ. κ. 423 εἰς ἐνεστ. ἀγνυμαι ἄλλα καὶ ἀγνύμενος Ἡρόδ. 4. 185 παρατ. ἀγνυτο Ἡσιόδ. Ἀσ. 279 παθ. ἀορ. κατέαγην Κλημ. Ἀλεξ. σ. 412 παθ. ἀορ. β. ἐάγην παρ' Ὀμήρω, ἐάγη Ἰλ. λ. 359 καὶ ἄγη π. 801 πληθ. γ. δωρ. ἄγεν (ἐάγησαν) δ. 214 μετ' ἐξαχέισα Ἀπολ. Π. 2. 4864 παρακ. ἔαγα καὶ ἴων. ἔηγα μετ. κατεργῶς Ἡρόδ. 7.224 ἀλλὰ καὶ κατεργῶς (Εὐστάθ.), ρίζ. φαγ- (ἐφ-αγα, ἐ-φαξα, ἐ-φάγην), ἀγ-νυ-μι παρ. ἀγή, ἀκτή, ἀγής, κατακτός, ἀγμός, κυματωγή.

* Ἀγνώσασκε· ἴδε ἀγνοῖω.

* Ἀγοράομαι (παρερύσσομαι εἰς συνέλευσιν, δημηγορῶ) ΜΑ. ἀπαρ. ἀγοράοσθαι (Ἠσυχ.) παρατ. β. προσ. ἠγορῶ καὶ πληθ. ἠγορώοντο Ἰλ. δ. 4 μ. μελ. ἠγορήσομαι μ. ἀορ. ἀγορήσατο Ἰλ. α. 73 ἀπαρ. ἀγορήσασθαι. Τὸ δὲ ἀγορῶ μόνον παρὰ Γραμματικοῖς ἀπαντᾷ. ρίζ. ἀγαρ-, ἀγερ- (ἀγέρω) ἀγο-ρά-ομαι παρ. ἀγοράοις ἀθροισίς καὶ ἀγορεῖν· συναθροῖζειν (Ἠσυχ.), ἀγορά, ἀγορῆς, πανήγορῆς, ἀγύρτης.

* Ἀγορεύω (δημηγορῶ) παρατ. ἠγόρευον μελ. ἀγορεύσω ἀορ. ἠγόρευσα παρακ. ἠγόρευκα ὁμαλ.

* Ἀγορεύω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. ἀγορεύμεν (Ἠσυχ.) παρατ. ἀγόρευεν Ἰλ. β. 323 ἀγόρευον β. 788 ἀορ. ἀγόρευσα Ὀρφ. Ἀργ. 334· ἴδε ἀγοράομαι.

* Ἀγρεύω (πιάνω, συλλαμβάνω) ἀγρεῖς (ἐπιγραφ.) ἀγρεῖ Δίωχ. Ἀγ. 426 προστ. ἄγει Ἰλ. ε. 765 πληθ. ἀγρεῖτε Ὀδ. υ. 449 μελ. ἀγρήσεις Νικανδ. Ἔθρ. 318. ρίζ. ἀφρ (αἰρέω) ἢ ἀφρ- (ἀφρ-αυρ-άω=ἀφαιρῶ), ἀφρ-, ἀφρ-έω παρ. ἀφρα, ἀφρονῶ, καλινάγρετος, κρεάγρα, πυράγρα, ζωγρέω, αὐτάγρετος.

* Ἀγχάζω (ἀνα-χάζω, ἀναχωρῶ) προστ. ἀγχιζε Βικκ. Συν. λεξ. χρ. καὶ ἀγχοσθε Ἄρεος Δ. Διελ. 42 ἀορ. ἀγχάσασθαι· ἀναχωρῆσαι (Ἠσυχ.)· ἴδε χάζω.

* Ἀγχω (σφίγγω τὸν λαιμὸν, πνίγω τινὰ) παρατ. ἤγχον μελ. ἀγξῶ ἀορ. ἤγξα. Παθ. καὶ Μεσ. ἀγχομαι παρατ. ἠγχόμην μ. μελ. ἀγξομαι μ. ἀορ. ἀγξάμην ἤγξω ἤγξατο. ρίζ. ἀχ-, ἀγκ-, ἀγγω· angō λατ. παρ. ἄγκος· στένωμα, ἀγκιστρὸν, ἀγγι, ἀγγλόν=ang-or λατ.

* Ἄγω (ἐπὶ ἐμψύχ. συνήθ. φέρω δ' ἐπὶ ἀψύχων, ληλατωῶ, ἀρπάζω) παρατ. ἤγον μελ. ἄξω παρακ. ἤχα καὶ ἀγόχα (ἢ ἐν ἐπιγρ. ἀγήγοχα ἀπαρ. ἀπηγέναι Πολύβ.) ὑπερσ. ἠγῆόχαι ἀορ. ἤξα σπαν. παρ' Ἀττ. ἀορ. β. ἠγαγον ἀττ. προστ. ἀγαγε εὐκτ. ἀγάγοιμι ὑποτ. ἀγάγω ἀπαρ. ἀγαγεῖν μετ. ἀγαγῶν. Παθ. καὶ Μεσ. ἀγομαι παρατ. ἠγόμην μ. μελ. ἄξομαι μ. ἀορ. α. ἠξάμην μ. ἀορ. β. ἠγαγόμην παρακ. ἤγμαί ἤξαι ἤκται ὑπερσ. ἠγμην ἤξο ἤκτο παθ. ἀορ. ἤχθην (σύνθετος· ἔχει μέσ. σημασίαν) παθ. μελ. ἀχθεσθήσομαι καὶ ἀχθήσομαι.

* Ἄγω (ὡς ἀν.) δωρ. πλ. γ. ἀγοντι (Ἄρεος) προστ. δωρ. πόταγε Θεοκρ. 43.78 ὑποτ. ἐπ-ἀγησι Ὀδ. σ. 437 ἀπαρ. συνάγεν Τιμ. Λοκρ. σ. 101 παρατ. ἄγον (ἀλλ. ἤγον) Ἡρόδ. 4. 166 ἄγεν Ἰλ. ε. 839 καὶ ἐσάγεσκον Ἡρόδ. 4. 196 παρακ. Βοιωτ. καταγέοχα (Μ.Β.τουμ.) καὶ δωρ. ἀγάγοχα (Ἄρεος) συναγέοχα (ἐπιγραφ.) μετ. συναγαχέοχα (ὡς.) ἀορ. α. ἤξεν Ἰλ. ψ. 392 ἀπαρ. καταξέμεν ω. 663 καὶ ἀξέμεναι ψ. 80 μετ. ἀξας Ὀμπρ. Βατρ. 419 ἀορ. β. δωρ. συνάγαγεν Ευρ. Φοιν. 4579 ἐσάγαγον (ἀλλ. εἰσηγον) Ὀδ. ξ. 41. Παθ. παρατ. καταγαγόμεθα κ. 40 κατέγοντο γ. 40 παρακ. μετ. ἐσαγμένα (ἀλλ. ἐσηγμένα) Ἡρόδ. 2. 49 παθ. μίλ. συναγῆσονται (ἐπιγραφ.) μ. ἀορ. προεσάξαντο Ἡρόδ. 4. 490 καὶ ἄζοντο Ἰλ. θ. 546

προστ. ἀξιοθε θ. 505 ἀπαρ. ἀνόξαομαι Οδ. γ. 245 μετ. συναζόμενος (ἐπιγρ.). ρίζ. φαγ-, ἀγ- ἢ ἐγ- (ἐπίγω, ἐγείρω), ἀγ-ω = αἰ-ο λατ. παρ. ἀγός, ἄκτωρ, ἀγ-υιά, ἀγ-μος, ἀγών=ἀγὼν Ἐβρ.

Ἀγωνίζομαι (ὀρίσασθαι ἀγῶνα, ὑποκρίνομαι) ΜΑ. παρατ. ἤγωνιζόμεν μ. μελ. ἀγωνίσσομαι καὶ β. ἀγωνιοῦμαι μ. αορ. ἤγωνισάμην παθ. παρακ. ἤγωνίσσασθαι ὑπερσ. ἤγωνισάμην. παρ. ἀγωνιστέον ἴδε ἀγω.

Ἀγωνίζομαι (ὡς ἀν.) καὶ ἐναγωνιεύμαι Ηροδ. 3. 83 παρακ. ἀγωνίδαται (=ἀγωνιόδικται) 9. 26.

Ἀδέω (χοροταίω) μελ. ἀδήσω παρακ. μετ. ἀδ(δ)ηκότες Ιλ. κ. 98 αορ. εὔκτ. ἀδ(δ)ήσεις Οδ. Α. 434. ρίζ. ἀ-πδ εῶ(=ἀδέω)· παρ. ἀδία=ἀπόδια Ἴωνες (Φρύνηχ).

Ἀδολέω (ἀγνοέω) ἀδολοῦμαι Σοφ. Οιδ. Κ. 35. Παθ. ἀδολείται Σεξτ. Εμπ. σ. 518 μετ. ἀδλομένη ὡς. σ. 708 καὶ ἀδολεύμενα (Ἰπποκρ.).

Ἀδέω καὶ ἄδω ἴδε ἀνδάνω.

Ἄδω (ψάλλω, τραγωδῶ) παρατ. ἤδον μελ. ἄσω καὶ εὐχρηστ. ἄσομαι παρακ. ἤκα αορ. ἤσα. Παθ. γ. προσ. ἄδεται παρατ. ἤδετο παρακ. ἤσται ἀπαρ. ἤσθαι ὑπερσ. ἤστο παθ. αορ. ἤσθη παθ. μελ. ἀσθήσεται. ρίζ. ἀ-φιδω (εἶδω)=ἄδ-ω καὶ ἀ-φειδ-αεῖδ-ω, βάδαμα=λέγω Σανσκρ. παρ. ἄφωιδή, αἰδός, αἰδύμος, αἰδουσύνη, ἀηδών: ἀηδῶν (Ἦσυχ.).

Ἀεῖδω (ψάλλω, τραγωδῶ) ἐπαεῖδει Ηροδ. 4. 432 προστ. αἶεει Ιλ. α. 4. εὔκτ. αἶεδιεν β. 598 ἀπαρ. αἶεδιεναι Οδ. θ. 73 παρατ. αἶεδον καὶ ἤεδον μελ. αἶεω Eur. Ηρ. Μ. 684 καὶ ἄεω Θεοκρ. 4. 145 αορ. ἐπήεον Καλλιμ. Ἀγλ. 251 προστ. αἶεον (Φιλοπατ.) συναεῖσατε Θεοκρ. 40. 24 ἀπαρ. αἶεσαι Οδ. ξ. 464. ΜΑ. αἶεδομαι προστ. αἶεσο (=αἶεσο) Ορ. Γυ. Ηφ. 4 μελ. αἶεσομαι Οδ. χ. 452 δωρ. ποταεῖσομαι Θεοκρ. 2. 41 ἴδε ἄδω.

Ἀεϊκίζω (ἀ-φεικίζω, κακομεταχειρίζομαι) μελ. αἶεκίω καὶ αἶεκῶ Ιλ. χ. 256 αορ. ὑποτ. αἶεκίσσαι Ιλ. π. 545 παθ. αορ. αἶεκισθήμεναι Οδ. σ. 222 μ. αορ. αἶεκισάμην Ιλ. π. 559 ἀπαρ. αἶεκίσσασθαι Ιλ. χ. 404 παρακ. κατήριται Οδ. π. 290 ἴδ' αἶκίζω.

Ἀεῖρω (σηκῶνω) μετ. ἐπαεῖρων Ηροδ. 4. 204 παρατ. αἶερον Ιλ. ψ. 730 καὶ ἐπαεῖροσκον Ηροδ. 4. 486 καὶ ἥερον Ιλ. κ. 499 μελ. β. αερώ (Μ. Ετυμ.) αορ. αεῖρων Οδ. φ. 48 καὶ ἥερον Απολ. Ρ. β. 4232 παρήερον Ηφιστ. σ. 429 καὶ ἀττ. ἥρα ὑποτ. αἶερω Αθην. 2. 36 ἀπαρ. αἶεροι Ιλ. θ. 424 μετ. αἶερας Ηροδ. 4. 90. Παθ. καὶ Μεσ. αἶερομαι ἐπαεῖρεται (Ἰπποκρ.) μετ. ἐξαεῖρούμενα (ὡς.) καὶ αεῖρούμενος Ιλ. ψ. 366 παρατ. αἶερετο Απολ. Ρ. β. 520 αεῖρέσθην Ιλ. ψ. 501 μ. αορ. α. ἥράμην καὶ ἐπαεῖρο Απολ. Ρ. γ. 734 ἀπαρ. ἐξαεῖρωσθαι (Ἰπποκρ.) μετ. αεῖρομένη Ιλ. ζ. 293 μ. αορ. β. ἄρομην Ιλ. ψ. 592 ἄρετο ι. 488 ἄροντο ι. 424 εὔκτ. ἄρομαι Σοφ. Ηλ. 34 ἀπαρ. ἄρεσθαι Αἰ. 247 παθ. αορ. ἐππέρθη Απολ. Ρ. δ. 67 καὶ αἶερθη Οδ. τ. 540 πληθ. αἶερθη Ιλ. θ. 74 ὑποτ. ἐπαεῖρθη Ηροδ. 4. 212 παρακ. ἥερόμενος Απολ. Ρ. β. 471 ὑπερσ. γ. προσ. ἄωργο Ιλ. γ. 272 καὶ ἥωργο. Προχ. ἥερόντο Ιλ. γ. 408. ρίζ. φερ ἢ σερ ὅθεν ἀ-φερ-ίω=αἰεῖρω· παρ. εἰρμός, σερά, σαρ-ίτ:ράμμα Σανσκρ. σερίτ Τουρκ.

Ἀεκάζομαι (πράττω τι ἀκουσίως) μόνον μετ. ἀεκαζόμενος Οδ. σ. 435. ρίζ. φεκ-(ἐκόν), ἀ-φεκ-ἀ-ζομαι· παρ. αἰκων, αἰκητή.

Ἄεν (ν) ἄων ἢ αἰωνῶνων γεν. -οντος (αἰεῖ βίων) Οδ. ν. 409 ἀπαρ. ἀεννόεσθαι: κατανύθεισθαι (Ἦσυχ.). ρίζ. ἐκ τοῦ αἰε- ἢ ἀε- καὶ να (νέω), σνα ἢ σναυ-(ναός), αἰε-σνα ὡν=αἰε-(ν)άων· οὕτω καὶ Πελοπό-οντος=Πελοπόνωντος· παρ. αἰενας.

Ἄέξω (αἰξίω) μετ. ἀέξων Ησιοδ. Λοπ. 96 ἀπαρ. ἀέξεν Διον. Περ. 998 μελ. ἀέξω (μετγν.) παρατ. ἀέξην (Σταβ.) αορ. ἀέξησα καὶ ἤέξησα (μετγν.) ἐνήέξην Νικανδ. Αλ. 402. Μεσ. ἀέξεται Οδ. σ. 313 παρατ. ἀέξω Ιλ. θ. 66 πληθ. γ. προσ. ἤέξοντο Απολ. Ρ. δ. 4124 καὶ ἤέξω Καλλιμ. Δι. 55 παθ. αορ. ἀέξθη (μετγν.)

κίετο Νον. Διον. 42. 298. ρίζ. ἀφ-(ε)-ξ-, ἀφίξω, ἀφίξι (αὐξ-ω) = augeo λατ. = βάλ-αμι Σανσκρ. αύξη, αύξημα, αύξησις.

Ἄεσα καὶ ἄσα ἀορ. (ἐκοιμήθην) Οδ. τ. 342 ἀέσμεν γ. 451 καὶ ἄσαμεν π. 367 γ. πλθ. ἄεσαν γ. 490 ἀπαρ. ἄεσαι σ. 40 μελ. ἀέσεται (Μ. Ετυμ.). Πρσγ. ἀέσεται παρατ. ἀέσκοντο (Ήουχ.). ρίζ. ἀφ-(ἄω=πνέω), ἀφ-ε-(ἀημι), ἀφσα.

Ἄζαίνω (ξηραίνω) ἀορ. ἰων. ἀζίνασκεν : ἐξήσανεν (Ήουχ.) καὶ καταζήσανε (Ομήρ. κατ' Ετυμ.) ὑποτ. ἀζήνησι Νικανδ. Θηρ. 367 καὶ ἀζήνη Θηρ. 204. Πλθ. ἀζαίνωμι (Σώφρων ἐν Ετυμ.) ἀζαίνεται Νικαν. Θηρ. 339 καὶ ἀζάνεται Ουμ. Υμ. Αφρ. 270 παθ. ἀορ. ἐζάνθη (Κυριλλ.). ρίζ. σφ-, αὐ (αὔος, αὐχμός, αὐσταλέος) ἀζ-ω, ἀζ-αν-ίω = ἀζαίνω παρ. ἄζα, ἀζάλεις.

Ἄζω (ξηραίνω) Ησιοδ. Ερ. 583. Παθ. ἀζωμι ὑποτ. ἀζηται Θε. 99 ἴδε ἀζίνω.

Ἄζω (σέβωμι) καὶ ἄζωμι Ιλ. ζ. 267 προσ. ἄζω ε. 830 ἀπαρ. ἄζεσθαι Θεογν. 280 μετ. ἀζήμενος Σοφ. Οἶδ. τ. 453 παρατ. ἄζετο Ιλ. ε. 434. ρίζ. ἀγ-, ἀγ-ιω = ἀζ-ω καὶ ἀζ-σ-μαι· γέγ-αμι = ἱερούργω Σανσκρ. ἴδε ἀγίλω.

Ἄηθίσσω (εἴμαι ἀνεπίθετος) μετ. ἀηθίσσουσα Απολ. Ρ. δ. 38 παρατ. ἀηθίσσον Ιλ. κ. 493 καὶ ἀηθίσκον (Ήουχ.). ρίζ. σφθ- (έθος, ἦθος), ἀ σφθ, ἀηθίσσω = ἀ-ηθεσ-ίω παρ. ἀήθης.

Ἄημι (πνέω, φυσᾶ, τρελάγω) γ. προσ. Αἰολ. αἴσει Ησιοδ. Θ. 873 καὶ ἀησιν Ερ. 514 ἀπαρ. ἀησκι Οδ. γ. 483 καὶ ἀήμεναι Ιλ. ψ. 214 μετ. αἴσει Θεοκρ. 43. 29 παρατ. ἀη Οδ. ζ. 458 καὶ ἄην Απολ. Ρ. α. 605 καὶ ἀητον (Εὐστάθ.) ἀορ. αἴσει Οδ. τ. 342 ἀέσαμεν γ. 451 ἄσαμεν π. 367 ἀπαρ. αἴσαι σ. 40. Παθ. ἀηται Απολ. Ρ. β. 81 μετ. ἀήμενος Οδ. λ. 431 παρατ. ἀητο Απολ. Ρ. β. 902 καὶ ἀηντο γ. 288 ἀορ. α. αἴσαν. δ. 382. ρίζ. ἀφ-, ἀφ-η-μι· παρ. ἀήρ (=αφερ) καὶ δωρ. ἀήρ Ἄρην Δ. Διαλ. 49 καὶ παρ' ἡμῖν ἀγέρας, ἀήτης, ἀελλα.

Ἄθεριζώ (περιφρονῶ, ἀποδοκιμάζω) Οδ. θ. 212 ἀθεριζεῖ (Ιακωβσ. Ανθ.) παρατ. ἀθεριζον Ιλ. α. 264 ἀορ. ἀθεριζε Απολ. Ρ. β. 479 ἀπαρ. ἀθεριζαι α. 423 καὶ ἀθερισι (Ήουχ.). Μεσ. ἀθεριζομαι μ. ἀορ. ἀθεριζατο Διον. Περ. 997. ρίζ. φερ-, φερ-(θέρω, θερπεύω), ἀ φερ-ίζω παρ. ἀθέρης=κνήστιν, ἀνόστιον (Ήουχ.).

Ἄιάζω (στένω, θρηνώ) αἰάζει Αἴσχ. Περ. 923 μετ. αἰάζοντες (Δ. Κάσ.) καὶ αἰάζομένη (Ήουχ.) μελ. αἰάζετε Εὐρ. Πρ.μ. 4054 καὶ αἰάσω (Μ. Ετυμ.) ἀπαρ. ἀορ. αἰάσαι Βοασσον. εἰς Φιλόστ. 649 μετ. αἰάξας Ανθ. Παλ. ἐν Περικρτ. Ἐπιγραμμ. 427. 7. μετ. παρακ. ἡκότες (Τιτμάν. Κυριλλ.) ὑπερσ. ἡκίει Λεξ. περὶ πν. σ. 222. ρίζ. αἰ, αἰ ὠνομτῆ. αἰ-άζ-ω, οὕτω καὶ τὸ εὐάζω παρ. αἰακτός.

Ἄιδομαι (αἰδέομαι, σέβωμαι) ἰων. προστ. αἰδέο Ιλ. ω. 603 μετ. αἰδόμενος Πλουτ. Συμπ. 3. 6 παρατ. αἰδέτο Οδ. θ. 86 μελ. αἰδέ(σ)ομαι Οδ. ζ. 338 μ. ἀορ. ἡλέσατο φ. 28 προστ. αἰδέσαι Ιλ. ι. 640 παθ. ἀορ. γ. προστ. αἰδέσθην (=αἰδέσθασαν) η' 93 προστ. αἰδέσθητε Οδ. β. 65 μετ. αἰδέσθεις Ιλ. δ. 402. ρίζ. ἀδ-ῆ ἀγ (ἄδω, ἀγαμμι) ἀδ-τομαι=αἰδομαι καὶ αἰδέομαι παρ. αἰδώς, αἰδέσμος, αἰδούσις, αἰσχύνωμι, αἰσχος (α).

Ἄιθύσσω (ἀνάπτω) αἰθύσσει Αθην. 2 σ. 39 παραθύσσει Ανθ. Παλ. 7. 204 παραθύσσει Πινδ. π. 4. 88 ἀπαρ. αἰθύσσειεν (Ήουχ.) μετ. αἰθύσσουσι Ορφ. Αρ. 972 παρατ. ἡθύσσει (Μ. Ετυμ.) ἀορ. παραθύσει Πινδ. σ. 40. 73. μετ. παραθύσας Απολ. Ρ. β. 4256. Παθ. αἰθύσομένων Σαπφ. Απ. 40, καὶ

Ἄιθω (καίω, ἀνάπτω) αἶθει Θεοκρ. 2. 434 παρατ. ἡθον Σοφ. Ατ. 286 συγκατῆθονεν Αντ. 4202 (δ). Παθ. αἰθωμι ἀπαρ. αἰθεσθι (Ξεν.) μετ. αἰθόμενος Απολ. Ρ. α. 4245 καὶ αἰθόμεναν Εὐρ. Ιπ. 4279 παρατ. αἰθετο Απολ. Ρ. γ. 296. ρίζ. ἀδ-(λῆσις) ἑσάχρα βιωμός, ἦ ἄδης : ἑσάχρα Ήουχ.). αἰθ (ἀδρακί=αἰθρία Μακεδόνες καὶ

(α) Ὁ ἔνεστ. καὶ παρατ. παρ' Ὀμήρῳ ἀναυξήτως, οἱ δὲ ἀόριστοι ἀμφότεροι καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς εἶνε χρήσιμοι.

(β) Εἶνε δὲ ἰων. καὶ ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξενοφῶντι καὶ τοῖς μεταγενεστέροις ἀπαντῶ.

(ΔΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΑ).

2

aedes=ἑστία πυρός), αἶθ-ω καὶ αἶθόσω =αἶθ-υ-σί-ω· παρ. αἶθος =aestus Λατ. αἶθων, αἶθῆρ=ἀδῆ: οὐρανός Μακεδόνες, αἶθος, Αἶθιψ, Αἶτην, ἀστῆρ.

Αἰκίζω καὶ εὐχρηστ. αἰκίζομαι (κακῶς μεταχειρίζομαι, ὑβρίζω, θασανίζω) παρατ. ἡκίζομην μ. μέλ. αἰκίσομαι καὶ ἀττικ. αἰκιοῦμαι μ. ἀορ. ἡκισάμην μετ. αἰκισάμενος παρακ. ἡκισμαι παθ. ἀορ. ἡκίσθη. ῥιζ. αἰκ-, αἶθ- (αἰκάλλω, αἶθω), αἰσχ- (αἰκιδδα ἢ αἰκουδα: αἰσχύνη 'Ησυχ.), αἰκ-ίζω· παρ. αἰκία, αἰκικός, αἰκισμα' ἰδ' αἰδομαι.

Αἰνέω-ῶ (ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω) παρατ. ἤσον-ουν μελ. αἰνέσω ἀορ. ἤνεσα παρακ. ἤνεκα. Παθ. αἰνέομαι-οῦμαι παρατ. ἤνεόμην-οῦμην μ. μελ. αἰνέσομαι παρακ. ἤνημαι παθ. ἀορ. ἤνεθην καὶ ἐπῆνεθην παθ. μελ. αἰνεθήσομαι.

Αἰνέω-ῶ (ὡς ἀν.) αἰνήμι Ησίοδ. Ερ. 684 καὶ αἰνέω καταίνουσιν Ηροδ. 9. 34 μετ. αἰνέων Πινδ. ι. 7. 32 προστ. αἶνεε Ἰλ. κ. 249 ἀπαρ. αἰνεῖν Σοφ. Φ. 451 μετ. ἐπαινεύοντες 'Αλκαῖος παρ' Ἀριστοτ. Πολ. 3. 10. μελ. αἰνήσουσιν Οδ. π. 380 καὶ αἰνέσω παρ' ἀττικ. δις Πινδ. καὶ πεζ. Ἰωσιν. ἀορ. α. ἤνεσα Θεογν. 963 καὶ ἤνεσαν Απολ. Ρ. 3: 503 καὶ αἶνεσα καταἴνεσαν Πινδ. π. 4. 222 καὶ ἐπῆνεσαν Ἰλ. σ. 312 εὐκτ. ἐπαινήσει Ησίοδ. Ερ. 12 μετ. ἐπαινήσας Πινδ. π. 4. 168 παθ. ἀορ. ἤνεθην καὶ δωρ. ἐπῆνεθῆ (ἐπιγραφ.). Προσχ. αἰνίζω καὶ αἰνίζομαι Οδ. θ. 487. ῥιζ. αἶF-, (αὐδέ), αἶF-v-ι-εω=αἰνέω· παρ. αἶνος, αἶνη, αἶνιγμα, αἰνέτης, αἶνεσις· ἴδε φημί καὶ αὐδέω.

Αἰνίσσομαι καὶ αἰνίττομαι ἀττ. (ὀμιλῶ αἰνιγματωδῶς, ὑπαινίττομαι) Μεσ. παρατ. ἡνισσόμην καὶ ἡνιττόμην μ. μελ. αἰνίζομαι μ. ἀορ. α. ἡνιζάμην παρακ. ἡνιγμαί παθ. ἀορ. ἡνιχθην μετ. ἡνιγμένος. παρ. αἰνιγμός αἰνιγμα, αἰνικτός· ἰδ' αἰνέω.

Αἰνῶμαι (λαμβάνω, κυριεύω) αἰνυται Οδ. ξ. 144 προστ. ἐξάινυσα Νικανδ. Ἀλ. 272 μετ. ἀπαινούμενος Ἰλ. λ. 582 αἰνούμενος Οδ. χ. 500 καὶ αἰνουμένη Ομ. Ἰμ. Δημ. 6 παρατ. συναίνυτο φ. 502 αἰνυτο Οδ. φ. 53. Τὸ ἐνεργ. αἰνυμι μόνον παρὰ Γραμματ. ῥιζ. αἶρ-, αἶν-υμαι ἢ αὐτὴ τοῦ αἶρω· κατ' ἄλλ. αἶρ-νυμαι, αἶνυμαι.

Αἰσιόλω (ταράττω, κινῶ, ποικίλλω) καὶ αἰσιόλω καὶ αἰσίλω (Ησυχ.). Παθ. αἰσιόλαται (Ἰπποκρ.) ὑπερσ. αἰσίλητο (ἄλλ. ἐσίλητο) Απολ. Ρ. γ. 474. ῥιζ. αἶF-(αῶ, ἄημι), αἶ-ω, αἶ-όλος, αἶ-ολέω· κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ αἰ-ελέω (συστρέφω), αἰσιόλω· παρ. αἰελλα: θύελλα, αἰελλώδης, αἰσιόλησις.

Αἰρέω (λαμβάνω, κυριεύω προτιμῶ) παρατ. ἤσον-ουν μελ. α. αἶρῶ μελ. β. ἐλῶ ἀορ. β. εἶλον προστ. ἔλε εὐκτ. ἔλομι ὑποτ. ἔλω ἀπαρ. ἐλεῖν μετ. ἐλῶν παρακ. ἤρηκα ὑπερσ. ἤρηκειν. Παθ. καὶ Μεσ. αἰρέομαι-οῦμαι παρατ. ἤρεόμην-οῦμην μ. μελ. αἶρήσομαι καὶ β. ἐλοῦμαι μεσ. ἀορ. ἤρησάμην (εἰλάμην μετγν.) (α) μ. ἀορ. β. εἰλόμην προστ. ἐλοῦ ἐλέσθω εὐκτ. ἐλοίμην ὑποτ. ἔλωμαι ἀπαρ. ἐλέσθαι μετ. ἐλόμενος παθ. μελ. αἰρεθήσομαι παθ. ἀορ. ἤρεθην παρακ. ἤρημαι ὑπερσ. ἤρημην.

Αἶρέω-ῶ καὶ διατρέω (ὡς ἀν.) Ηροδ. 7. 16 διατρέσεις 7. 103 ἀπαρ. δωρ. διατρέθην Ἰμ. Δοκ. σ. 401 μετ. ἀπαιρέουσα Ηροδ. 4. 75 παρατ. ἐκ-ήρει Οδ. φ. 56 καὶ

(α) 'Αφείλατο (Μαλακ.), ἀλλ' ὁ Φρόνιχ. Εκλ. σ, 483 λέγει «ἀφείλατο ὅσοι διὰ τοῦ λα λέγουσιν ἀσχημονοῦσιν».

ἐξάιρει *Ηροδ.* 4. 459 *μελ.* α. αἰρσίμεν *Ιλ.* ρ. 488 *μελ.* β. *δωρ.* διεῖδω "Αρενς Δ. *Διαλ.* 42 *παρακ.* αἴρηκα ("Αρενς ὤσ.) ὑποτ. ἀραιρηκώτες ἕως *Ηροδ.* 4. 66 ὑπερσ. αἰρήκει *3.* 39 *ἀορ.* α. κασαίρηον ("Αρενς ὤσ.) *ἀορ.* β. ἔλον *Ιλ.* λ. 197 ἔλλον φ. 508 ἢ ἕλον *δωρ.* ὑποτ. ἔλησιν *Ιλ.* ψ. 345 καὶ *θαμ.* ἔλεσκε ω. 752 *ἀπαρ.* ἔλειεν *Οδ.* λ. 205 *μετ.* ἀπελὼν *Ηροδ.* 1. 80. *Μεσ.* αἰρέομαι καὶ ἐξαιρέομαι (*Θεοφρ.*) διαίρεσι *Ηροδ.* 7. 47 ἀναιρούμεθα *Ευρ.* *Ικ.* 492 *προστ.* ἀποαίρεο *Ιλ.* α. 275 *ἀπαρ.* ἀποαίρεσθαι α. 230 καὶ καταίρεσθαι *Ηροδ.* 7. 50 *μετ.* προαρημένος (=προαιρούμενος ἐπιγραφ.) καὶ αἰρέυμενος *Ιλ.* π. 353 *παρατ.* ἐξαιρέτο *Ηροδ.* 3. 450 *παρακ.* διαιρήθηται 4. 192 ὑποτ. ἀραιρημένοι ἕως *4.* 66 *ἀπαρ.* ἀπαραιρήθη *7.* 459 *μετ.* ἐξαιρημένος 4. 148 ὑπερσ. ἀραίρητο 4. 491 *παιθ.* μελ. ἀπαιρεθῆσομαι β. 35 *παιθ.* *ἀορ.* ἐξαιρήθη 4. 476 ὑποτ. ἀπαιρεθίω 3. 65 *ἀπαρ.* ἀπαιρεσθῆναι (ὤσ.) *μετ.* ἀπαιρεθίς 3. 437 μ. *ἀορ.* σούξηρήσατο *Αριστ.* Θ. 761 μ. *ἀορ.* β. ἀνειλύμην *Αγ.* 810 ἀρείλειο *Καλλιμ.* λ. *Παλ.* 87 καὶ εἶλευ *Θεοφρ.* 2. 434 ἐξέλετο *Ιλ.* ζ. 234 ἐλετο *Οδ.* θ. 372 *προστ.* ἐλεῖ ἢ ἔλευ ἰων. *Ιλ.* ν. 294 *μετ.* ἀπελούμενος *Ηροδ.* 7. 104. *ρίζ.* *F* α ρ -, ἀρ-, ἀρ-ιω=αἴρ-ω, αἴρ-έ-ω, καὶ *F* ε λ -, ἀρ. β. ἔ-*F*ελ-ον=εἶλον, καὶ αἰλε- ὄθεν ἀφαίλεσθαι *Κρητ.* ἐπιγραφ. *παραγ.* αἴρεις, αἰρέτός.

Αἴρω (σηκώνω, ὑψώνω) *παρατ.* ἤρον *μελ.* β. ἀρῶ ἀρεῖς *ἀορ.* ἤρα *προστ.* ἄρον ἀράτω εὐκτ. ἄραιμι ὑποτ. ἄρω ἀπαρ. ἄροι *μετ.* ἄρας *παρακ.* ἤρα ὑπερσ. ἤρκειν. *Παιθ.* καὶ *Μεσ.* αἴρωμαι *παρατ.* ἠρόμην μ. *μελ.* β. ἀρούμαι μ. *ἀορ.* α. ἠράμην μ. *ἀορ.* β. ἠρόμην *παιθ.* *μελ.* ἀρθήσομαι *παιθ.* *ἀορ.* ἠρθην *προστ.* ἀρθητι *παρακ.* ἤραι *μετ.* ἠμένοσ ὑπερσ. ἠρμην ἠρσο ἠρτο.

Αἴρω *ἀορ.* ἐπαρόντες (*Μαχλ.*) *μέσ.* *ἀορ.* α. ἠράμην ἤρατο *Ιλ.* γ. 373 καὶ ἐξάρατο *Πινδ.* ο. 9. 40 μ. *ἀορ.* β. ἠρόμην ἤρετο *Ιλ.* ξ. 510 καὶ ἄρετο *ε.* 488 *μελ.* ἐξαρούμεθα *Σοφ.* *Τρ.* 491. *ρίζ.* ἀρ-, ἀρ-ιω=αἴρ-ω, ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀρ-*νυ*-μαι, μίσθαρνος, μισθαρνία· ἴδε καὶ αἰέρω.

Αἰσθάνομαι (*λαμβάνω* τινὸς αἰσθησιν) καὶ *αἰσθομαι* *σπάν.* *Αποθ.* *παρατ.* ἠσθανόμην μ. *μελ.* α. αἰσθήσομαι μ. *ἀορ.* β. ἠσθόμην ἠσθου ἠσθετο εὐκτ. αἰσθοίμην *ἀπαρ.* αἰσθέσθαι *μετ.* αἰσθόμενος *παρακ.* ἠσθημαι ὑπερσ. ἠσθήμην *παιθ.* *ἀορ.* ἠσθάνην (*μετ.* συναισθηθεῖς Ἰωργεν.) *παιθ.* *μελ.* αἰσθανθήσομαι. *ρίζ.* ἀφ ἢ αὐ (αὐτίον=*auris* *λατ.*), ἀφ-*ι*-σθω=αἰσθω, καὶ αἰσθάν-ομαι· οὕτω καὶ *au-di-o*=ἀκούω *λατ.* *παρα.* αἰσθημα, αἰσθησις, αἰσθητός.

Αἰσθω (*ἐκπνέω*) *μετ.* αἰσθων *Ιλ.* π. 468 *παρατ.* αἰσθε *υ.* 403. *παρα.* ἄσθμα· ἴδ' αἰσθάνομαι.

Αἰσσω (*σπεύδω*, ὀρμῶ) καὶ ἄσσω αἰσσωσιν *Ιλ.* λ. 583 *ἀπαρ.* καταίσσιν *Στοβ.* *Ἐκλ.* 4. σ. 4076 *μετ.* αἰσσων *Ιλ.* ρ. 460 *παρατ.* ἠσσωσιν σ. 506 *μελ.* αἰσσω *ἀορ.* ἠῖσα *Ιλ.* φ. 247 καὶ ἠῖσα *Ευρ.* *Αλκ.* 963 ἐξηξάτην *Αριστ.* *Πλ.* 733 καὶ *θαμ.* ἐπαῖξασκε *Ιλ.* ρ. 462 *ἀπαρ.* αἰσσαι *Διογ.* *Λ.* 40. 2 *μετ.* αἰσσαι *Ιλ.* ε. 84 καὶ ἐπαῖξας *Σοφ.* *Αι.* 305. *Παιθ.* αἰσσομαι ἐπαίσσονται *Ιλ.* ψ. 628, *παρατ.* αἰσσωσιν *Ορφ.* *Αρ.* 519 *παιθ.* *ἀορ.* αἰσχθην *Ιλ.* ω 97 καὶ ἠσχθην γ. 368 *ἀπαρ.* αἰσχθῆσαι ε. 884 μ. *ἀορ.* αἰσχθῆσαι χ. 495· ἴδε ἄεσα καὶ αἴω.

Αἰστώ (*ἐξολοθρεύω*, ἀφνίξω) αἰστώσι *Αἰσχ.* *Πρ.* 454 *μελ.* αἰστώσω *Λυκοφρ.* 284 *ἀορ.* αἰστώσων *Πινδ.* π. 3. 37 καὶ ἠστώσας *Σοφ.* *Αι.* 515 *μελ.* αἰστώσω *Λυκοφρ.* 481. *Παιθ.* αἰστώμαι *παιθ.* *ἀορ.* ἐξηστώθη (*Τζιτζ.*) αἰστώθησαν *Οδ.* κ. 259 *εὐκτ.* αἰστωθεῖς (*Πλάτ.*). *ρίζ.* ἀ-*F*ιστώω καὶ τοῦτο ἐκ *ρίζ.* *F*ιδ-, ἴσ-*τωρ*, ἴσ-*τορία*· *παραγ.* αἰστος, αἰστούνη.

Αἰσχύνω (*ἐντροπιάζω*, ἀτιμάζω τινὰ) *παρατ.* ἠσχυνον *μελ.* β. αἰσχύνῶ *ἀορ.* α. ἠσχυνα ὑποτ. αἰσχύνω *ἀπαρ.* αἰσχύνω *παρακ.*

ἤσχυνκα, ἤσχυνκα (μετρ.) ὑπερ. ἤσχύνειν. Μεσ. αἰσχύνομαι (ἐντρέπομαι) παρατ. ἤσχυνόμην μ. ἀορ. α. ἤσχυνάμην (ἀχρηστ. παρ' αὐτ.) μ. μελ. Ἐ. αἰσχυνόσθαι παρακ. ἤσχυσμαι (καὶ κατήσχυσμαι Χρυσοστ.) παθ. ἀορ. ἤσχυνθήν ὑποτ. αἰσχυνθῶ παθ. μελ. αἰσχυνθήσομαι. παρ. αἴσχος, αἰσχρός, αἰσχυντός.

Αἰσχύνω (ὡς ἄν.) ἀπαρ. αἰσχυνέμεν Ἰλ. ζ. 209 παρατ. καταίσχυνε Πινδ. ο. 41. 8 παρακ. ἤσχυμίνος Ἰλ. σ. 480 παθ. ἀορ. ἤναισχυνθήν (Συμμαχ.). παρ. καταίσχυμίνος· ἰδ' αἰδομαι καὶ αἰκίζω.

Αἰτέω (ζήτη) ὄμ.αλ. παρατ. ἤτεον-ουν μελ. αἰτήσω παρακ. ἤτηκα ὑπερσ. ἤτήκειν ἀορ. ἤτησα. Μεσ. αἰτέομαι-οῦμαι παρατ. ἤτεόμην-οῦμην μ. ἀορ. ἤτησάμην παθ. ἀορ. ἤτήθην κτλ. Τὸ δὲ παραιτοῦμαι (=αἰτῶ τι ἐμαυτῶ παρά τινος) Ἄποθ.

Αἰτέω (ὡς ἄν.) ἀπαρ. ἰων. ἀπαιτέειν Ἡροδ. 4. 3 μετ. προσαιτέων 3. 44 παρατ. ἐπήτεον Ἀθην. 40. σ. 412. Μεσ. ἀπαιτούμεθα Ευρ. Φοιν. 602 ἐξαιτέονται Ἡροδ. 9. 87 μετ. αἰτεύμενος Θεοκρ. 44. 63. ρίζ. ι-(εἶμαι πορεύομαι) μετὰ α προτακ. α-ἰ-τ-έ-ω, αἰ-της ἐπαίτης, αἰτία, αἰτίος· ἄλλοι ἐκ τοῦ α ἐπιτατ. πλειοκασιμῶ τοῦ ι καὶ τοῦ τῶ=λαμβάνω (Ευστάθ.).

Αἰτιάομαι-ῶμαι (θεωρῶ τινα αἰτιόν τινος, κατηγορῶ) Ἄποθ. παρατ. ἤτιαόμην-ώμην μ. μελ. αἰτιάσομαι παρακ. με παθ. σημ. ἤτιάμαι μ. ἀορ. ἤτιασάμην ἀπαρ. αἰτιάσασθαι μετ. αἰτιασάμενος παθ. μελ. αἰτιάθήσομαι παθ. ἀορ. ἤτιάθην (καὶ ἐνεργ. ἐπήτιασε Θουκ.). παρ. αἰτία, αἰτίαισι, αἰτιάμα, αἰτιατός.

Αἰτιάζομαι-ῶμαι (ὡς ἄν.) αἰτιῆται ἰων. (Ἰπποκρ.) καὶ αἰτιάζονται Ὀδ. α. 32 εὐκτ. αἰτιάζω (ἀντὶ αἰτιῶ) υ. 435 αἰτιάζωτο (ἀντὶ αἰτιῶτο) Ἰλ. λ. 653 μετ. μ. ἀορ. ἰων. αἰτιοσάμενος Ἡροδ. 4. 94· ἰδ' αἰτέω.

Ἄϊω καὶ ἐπίῳ (ἄκω, αἰσθάνομαι καταλαμβάνω) ἄϊεις Ἰλ. σ. 430 ἀπαρ. ἐπίειν Ευρ. Ἠρ. μ. 773 προστ. αἶε Ἀριστ. Ν. 4166 εὐκτ. αἶειν Ἰλ. κ. 489 ὑποτ. αἶης Σοφ. Φιλ. 4440 εἰσαἶεν Νικανδ. Ἀλ. 219 ἀπαρ. εἰσαἶεν Ἀγθ. Παλ. 9. 489 μετ. αἶων Ἰλ. σ. 398 καὶ αἶοισα Σαπφ. εἰς Ἀφρ. ὅ παρατ. αἶων Ἰλ. κ. 532 ἀορ. ἐπήϊσεν Ἡροδ. 9. 93 ἀπαρ. αἶσαι καὶ μετ. αἶσαντες (Ἡσυχ.). ρίζ. αε-, α-ἰω καὶ ἐπ-αἰω (ἰδ' αἰσθάνομαι)· παρ. αἶται, ὄωρ. αἶτας, οῦς.

Αἰωρέω (σηκώνω, κρεμῶ εἰς τὸν ἀέρα, ὑψώνω) παρατ. ἠώρεον-ουν μελ. αἰωρήσω ἀορ. ἠώρησα (ἀπῆώρησα) παρακ. ἠώρηκα. Παθ. καὶ Μεσ. αἰωρέομαι-οῦμαι παρακ. ἠώρημαι ὑπερσ. ἠωρήμην παθ. μελ. αἰωρηθήσομαι παθ. ἀορ. ἠωρήθην. Συνηθέστ. δὲ συνθ. μετὰ τῆς ἀπό, μετὰ, ὑπέρ, κατά.

Αἰωρέω (ὡς ἄν.) ὑπεραιωρέντα Ἀρετ. σ. 420. Παθ. κκταιωρέται (Παλ. Γρ.) καὶ ἀπκταιωρέται (Ἰπποκρ.) ἀπαρ. ὑπεραιωρέσθαι Ἡροδ. 4. 403 μετ. αἰωρέμενα 7. 92 καὶ ἐναιωρόμενα (Ἰπποκρ.) παρατ. ἠωρέντο Ἀθην. 42. 525 ἀπκταιωρέντο Ησιόδ. Ἀσ. 225 ὑπερσ. ἠώρηντο Ὀρφ. Ἀρ. 4225 παθ. μελ. ἀπκταιωρήσεται (Ἰπποκρ.). ρίζ. Εερ- (ἀείρω) μετὰ α προτ. ἀ Εορ- (ἀορ), ἀ-ειρ ἢ ἀοιρ-έω=αἰωρέω· παρ. αἰώρα, αἰωρία, αἰωρησις, αἰωρος καὶ αἰρῶ.

Ἄκαχέω, ἀκάχημι καὶ ἀκάχω (λυπῶ) ἀκαχίεις Ὀδ. π. 432 μετ. ἀχέων Ἰλ. ε. 399 καὶ ἀχέων ε. 889 καὶ ἀκάχων Ησιόδ. θ. 868 μελ. ἀκαχῶσθαι Ὀμ. Ύμ. 2. 286 ἀορ. α. ἀκάχασα Ἰλ. ψ. 223 ἀορ. Ἐ. ἤκαχον Ὀδ. σ. 356. μετ. ἀκαχῶν Ησιόδ. Θ. 868. Μεσ. ἀχνομαι (λυποῦμαι) προστ. ἀκαχίξω Ἰλ. ζ. 486 καὶ ἀκαχίξω Ὀδ. λ. 486 παρατ. ἀχνοτο Ἰλ. ε. 38 παρακ. ἀκάχημαι Ὀδ. θ. 344. ἰων.

ἀπκηδεται (=ἀκἀχνηται) Ιλ. ρ. 637 καὶ ἀκαχέαιτο (-ήατο Βεκκ.) μ. 179 προστ. ἀκἀχσο Απολ. Ρ. δ. 1322 ἀπαρ. ἀκἀχισθαι Ιλ. τ. 335 μετ. ἀκαχήμενος Οδ. υ. 84 καὶ ἀκηγέμενος Ιλ. ε. 364 μ. ἀορ. β. ἀκἀχοντο Οδ. π. 342 εὐκτ. ἀκαχοί-μην. α. 236. Προχ. ἄχομαι σ. 256. ῥιζ. ἀκ-, αχ-, ὠνομπ. λέξις ἀκ-αχ-έω παρ. ἀκηχέδονες: λύπαι (Ήουχ.), ἄχοι: ἴδε καὶ ἄγχο καὶ ἄχουμαι.

Ἀκαχμένος (δξύς, κοπτερός) Ιλ. κ. 135. ῥιζ. ἀκ-, ἀκ-αχ-μέ-νος παρ. ἀκή, ἀκων, ἄκρος, ac-us=βελόνη, acuo=ἀκονίζω, ἀέω, ἀέστρα.

Ἀκέω (ιατρούω, διορθώνω, ἐμβελώνω), συνηθ. ἀκέομαι μετ. ἀκέο-μενος-ούμενος παρατ. ἡκέομην-ούμην μ. μελ. ἀκέσομαι μ. ἀορ. ἡκε-σάμην παρακ. ἡκεσμαι καὶ ἀττ. ἀκήκεσμαι ὑπερσ. ἡκέομην παθ. ἀορ. ἡκέσθην ἀπαρ. ἀκεσθῆναι. παρ. ἀκέστωρ. ἀκεστός.

Ἀκέω (ὡς ἀν.) εὐκτ. ἄκείος Απολ. Ρ. α. 765 ἀορ. ἡκεσα (Ἰπποκρ.) καὶ ἀκέομαι ἐξακένται Ιλ. ι. 507 ὑποτ. ἀκείωμαι ν. 115 προστ. ἐφακείσθην (βοιωτ. ἐπιγραφ.) ἐφακείσθαι (Πλάτ.) καὶ ἐφακείσθαι (ἐπιγραφ.) μετ. ἐξακείμενος Λυκοφρ. 1180 καὶ ἀκείόμενος Οδ. ξ. 383 παρατ. ἀκίοντο Ιλ. χ. 2 μ. ἀορ. ἡκέσατο ε. 402 προστ. ἡκέσθαι π. 523 ἀκέσασθε Οδ. κ. 69 εὐκτ. ἐξῆκίσατο Ιλ. δ. 36 ἐξακίσατο Οδ. γ. 445 μετ. ἀκείόμενος Ιλ. π. 29 μ. μελ. ἀκίεσεται Ἀριστειδ. λ. 25. Ἐντεῦθεν γίνεται καὶ τὸ αἰκάλλω (ἀντί αἰκιάλλω) καὶ αἰκαλος: κόλαξ ἴδε ἀκαχμένος.

Ἀκηδέω-ῶ (ἀμελῶ) παρατ. ἀκήδεις Ιλ. ψ. 70 μελ. ἀκηδέσω ἀορ. ἀκήδεσα ξ. 427 ὑποτ. ἀκηδέσῃσι Κοίντ. Σμ. 10. 46 ἴδε κήδομαι.

Ἀκοστήσας (καλῶς μετὰ κριθῆς τετραμμένος) Ιλ. ζ. 506. ῥιζ. ἀκ-(ἀκή), ἀκ-οστ-έω, ἀκοστήσας παρ. ἀκοστή: κριθὴ καὶ κριθαί: κοσταί (Ήουχ.).

Ἀκούω παρατ. ἤκουον μελ. ἀκούσω μελ. β. ἀκοῶ καὶ συνηθ. ἀκούσομαι παρακ. ἤκουκα καὶ ἀττ. ἀκήκουα (δωρ. ἄκουκα) ὑπερσ. ἤκη-κόειν (καὶ γ. ἀττ. ἤκηκόνη) ἀορ. ἤκουσα. Παθ. ἀκούομαι παρατ. ἤκουό-μην παρακ. ἤκουσμαι καὶ ἀκήκουσμαι παθ. ἀορ. ἤκούσθην παθ. μελ. ἀκουσθήσομαι μ. ἀορ. ἤκουσάμην. παρ. ἀκουστός, -έος, ἀκοή.

Ἀκούω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. ἀκουέμεν Ιλ. ο. 429 παρατ. ὑπό-ἄκουον Ιλ. θ. 4 καὶ ἀκούετο δ. 331 ἀορ. ἄκουσεν Πινδ. ν. 2. 14 ἐσάκουσε Θεοκρ. 49. 34 ἐπάκουσαν Ιλ. β. 443 μ. μελ. ἀκούσαι (ἄλλ. ἀκούσης) Θεοκρ. 46. 30 ὑπερσ. προακηκόε Προδ. 8. 79. Προχ. ἀκούζω μετ. ἀκούζων Ομ. Υμ. Ερ. 423 καὶ ἀκούάζομαι ὑποτ. ἀκούάζονται Οδ. ι. 7 ἀπαρ. ἀκούάζεσθαι Ιλ. δ. 343. ῥιζ. κωF-(κοῆ): ἀκούει, πεύθεται καὶ ἕκομεν: ἡσθόμεθα (Ήουχ.) καὶ μετὰ α προτακ. ἀκο-, ἀκο-ύ-ω. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ κλύ-ω=κλυ-ο: ἀκούω λατ. παρ. ἀκοή ἔνταυθ' ἀνήκει καὶ τὸ ἀ-κροά-ομαι.

Ἀκροάομαι-ῶμαι (ἀκροάζομαι) ἀκροάει-ᾶ Ἀποθ. παρατ. ἤκροαό-μην-ῶμην μ. μελ. ἀκροάσομαι παρακ. ἤκροᾶμαι ἤκροάνται καὶ ἤκροά-σμαι ὑπερσ. ἤκροάμην μ. ἀορ. ἤκροασάμην. παρ. ἀκροάσις, ἀκροα-τός (α): ἴδε ἀκούω.

Ἀλαίνω (περιφέρωμαι, πλανῶμαι) ἀλαίνει Δίσχ. Αγ. 82 δωρ. πλ. γ. ἡλαί-νονες Θεοκρ. 7. 33 μετ. ἀλαίνων Εὐρ. Φοιν. 1536 καὶ ἡλαίνων Καλλιμ. Ἀρτ. 251. παρ. ἀλαίος Ἀπόλλων ἴδε ἀλλάομαι.

Ἀλαλάζω (ἐκβάλλω κραυγὴν θορυβώδη) παρατ. ἡλάλαζον μελ. ἀλαλάζω ἀορ. ἡλάλαξα. Μεσ. ἀλαλάζομαι μετ. ἀλαλαζόμενος παρατ. ἡλαλάζετο μ. μελ. ἀλαλάζομαι (Ἀρριαν.).

(α) Ὁ Μοῖρις ἀκροᾶ Ἀττικῶς, ἀκροᾶσαι Ἑλληνικῶς.

Ἀλαλάζω παρκατ. ἀλάλαζον (Νόνν.) ἀορ. ἀλάλαξε Πινδ. ο. 7. 37. ρίζ. ἀλα-, ἀλ-αλ-ᾶ-ζ-ω ὄνομπ. παρ. ἀλαλά, ἀλαλαγή, ἀλαλητός, ἀλαλαγμός.

Ἄλαλκεῖ ἴδε ἀλέξω.

Ἀλάσμαι-ῶμαι (περιφέρομαι, περιπλανῶμαι) ἀλάται Ευρ. Τρ. 640 ἀλώμεθα Σοφ. Αἰ. 23 προστ. ἀλώ Οδ. ε. 377 μετ. ἀλώμενος Σοφ. Τρ. 300 καὶ ἀλώμενος Μανθ. 6. 510 παρκατ. ἠλώμην ἠλάτο (Διοδ.) καὶ ἄλατο Ιλ. ζ. 201 ἠλώντο (Διοδ.) παρκατ. ἀλλήλημαι ἀλλήλοισι Οδ. ο. 40 ἀλάται Βίων 4. 20 ἀπαρ. ἀλάλησθαι Οδ. ε. 370 μετ. ἀλαλήμενος Ορμ. Γυμ. Δημ. 433 ὑπερσ. ἀλάλητο Οδ. γ. 313 ἀλάλητο Ορφ. Αρ. 4264 ἀλάληντο (ἄλλ. λελίντο) Ορφ. Λιθ. 418 μ. ἀορ. ἀπαλήσσει Ἥσιος. α. 409 παθ. ἀορ. ἀλήθην Οδ. ξ. 420 μετ. ἀληθείς ἢ ἀλαθείς Θεοκρ. 46. 54 ἴδε ἄλλομαι.

Ἀλάσω (τυφλώ) ἀορ. ἀλάσσει Οδ. ι. 516 καὶ ἐξάλασσε ι. 453 ἀπαρ. ἀλαῶσαι (Εὐστάθ.) καὶ ἐξυκαῶσαι Οδ. ι. 504. ρίζ. λα-, ἀ-λά-ω (βλέπω) παρ. ἀλαός, ἀλαωπός, ἀλαωτός.

Ἀλαπάζω (ἐκκενῶ, ἐξαντλῶ, καταστρίφω) ἀλαπάζει Ἀθην. 2. 37 ἀπαρ. ἀλαπάζειν 8. 362 μετ. ἀλαπάζων Ιλ. ε. 466 καὶ ἀλαπαζόμενος ω. 245 μελ. ἀλαπάξει (ἄλλ. λαπάξει) Λισχ. Αγ. 429 ἀορ. ἀλάπαξε Οδ. ρ. 424. παρ. ἀλαπαδνός ἴδε λαπάζω.

Ἀλαγύνω (προξενῶ ἄλλος, πειράζω) παρκατ. ἠλγυνον καὶ ἄλγυνον (Εὐσέβ.) καὶ ἐπαλγύνεσκε Κόϊντ. Σμ. 4. 416 μελ. ἄλγυνῶ Ευρ. Μηδ. 622 ἀορ. ἠλγυνον Λισχ. Χο. 746. Μεσ. ἄλγυνομαι Σοφ. Αντ. 468 μετ. ἄλγυνόμενος (Ἐπιφάν.) παθ. ἀορ. ἠλγύσθη Λισχ. Πρ. 245 ὑποτ. ἄλγυνθῶ Ευρ. Τρ. 473. ρίζ. λέγ-, ἀ-λέγ-ω, ἀλεγύνω, ἀλγύνω παρ. ἄλλος, ἄλγυνοισι.

Ἀλδαίνω (μεγαλῶνω, αὐξάνω) ἀλδαίνουσι Νικανδ. Ἀλ. 404 ἀπαρ. ἀλδαίνειν Λισχ. Ἐπ. 557 καὶ ἀλδήσκουσιν Θεοκρ. 47. 78 μετ. ἀλδήσκων Ιλ. ψ. 599 παρκατ. ἢ ἀορ; ἠλδανεν Οδ. σ. 70 καὶ ἀλδήσασκεν Ορφ. Λιθ. 366. Μεσ. ἀλδαίνομαι ἀλδαίνεται (Ἡσυχ.) ὑποτ. ἀλδαίνονται Κόϊντ. Σμ. 9. 473 μετ. ἀλδαιόμενος (Σουίδ.). ρίζ. ἀλ-θ-, ἢ ἄλ-δ (αὐο λατ. ἢ ἐκ τοῦ ἀλῶ Μ. Ετυμ.) ἀλθ- (ἀλθαίνω), ἀλδ-αίνω καὶ ἀλφαινω παρ. ἀλδήεις, ἀλτός, ἀναλτος, ἀλδήμιος Ζεύς.

Ἀλεείνω (ἀποφύγω, ἀποχωρῶ) Οδ. ν. 448 μετ. ἀλεείνων Ιλ. π. 817 παρκατ. ἀλείνεν Οδ. π. 477 ἀορ. α. ἀλείναι Μανθ. 6. 736. παρ. ἀλη ἴδε ἀλίω.

Ἀλείφω παρκατ. ἠλείφον μελ. ἀλείψω παρκατ. ἠλοιφα καὶ ἄττ. ἀλήλ(ε):φα ὑπερσ. ἀλήλ(ε)ίφειν ἀορ. α. ἠλείψα. Παθ. καὶ Μεσ. ἀλείφομαι παρκατ. ἠλείφωμην μ. μέλ. α. ἀλείφομαι παρκατ. ἠλειμμαί ἄττ. ἀλήλ(ε)ιμμαί (α) ἀλήλειπται (Λουκιαν.) μ. ἀορ. ἠλειψάμην παθ. μελ. ἀλειφθήσομαι καὶ β. ἀπαληφθήσομαι παθ. ἀορ. α. ἠλείφθη καὶ β. ἠλίφην ὑποτ. ἀλιφῶ.

Ἀλείφω (ὡς ἀν.) παρκατ. προσάλειφεν Οδ. κ. 392 ἀορ. ἠλιφα (ἐπιγραφ.). ρίζ. λι-(ἀλί-ν-ειν: ἀλείφειν Ἡσυχ. καὶ ἀλιφερε λατ.) ἢ ἀ-λιπ-. ἢ λεπ-(λέπ-ας=ἀλοιφή Σανσκ.) ἀλείφ-ω=ἀ-λεφ-ί-ω παρ. ἀλειφαρ, ἀλοιφή, ἀνηλιφής, ἀλειπτός-τίος.

Ἀλέξω (ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, προφυλάττω) μελ. ἀλεξήσω ἀορ. α. ἠλεξήσα καὶ ἠλεξα. Μεσ. ἀλεξομαι μ. μελ. ἀλεξήσομαι μ. ἀορ. ἠλεξάμην καὶ ἠλεξήσομην ἀπαρ. ἀλέξασθαι καὶ ἀλεξήσασθαι παρκατ. ἠλεξήμαι.

Ἀλεξέω-ῶ καὶ ἀλέξω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. ἀλεξεῖν (ἄλλ. ἀλέξειν) Πινδ. ο. 43. 12

(α) Ἀλήλειπται (ἄλλ. ἀλήλειπται)... οὐκ ἠλειπται... ὡς ἀλλότρια Ἀττικῶν. Θωμ. μ. 6. 8.

καὶ ἀλεξιμένασι Ἰλ. λ. 469 μελ. ἀλεξήσω δ. 409 ἀπαρ. ἀλεξήσειν Ὀδ. ρ. 364 ἀορ. ἀπαλεξήσασμαι Ἰλ. ω. 371 ἀλεξήσεις Ὀδ. γ. 346 ἀπκρ. ἀλεξήσαι (Ὀππικαν.) ἀορ. β. ἀλλικαι. Πινδ. ο. 10. 105 εὐκτ. ἀλλάκοι Ἰλ. φ. 438 ὑποτ. ἀλλάκῃσιν Ὀδ. κ. 288 ἀπαρ. ἀλαλκεῖν Ἰλ. τ. 30 καὶ ἀλάλκειν Ἀντ. Σιδ. 61 ἀλαλκόμεναι Ἰλ. ρ. 453 καὶ ἐπαλαλκόμεναι Νικανδ. Θηρ. 352 μετ. ἀλαλκῶν Ἀνθ. Παλ. 9. 374. Μεσ. ἀλέξομαι ὑποτ. ἀλεξόμεσθα Ἰλ. λ. 348 ἀλέξου Ἀρχιλ. Ἀποσπ. 24 μετ. ἀλεξόμενος Ἀπολ. Ρ. δ. 549 μ. ἀορ. ἀπαλεξέσασθαι Σοφ. Λι. 166. ρίζ. ἀλ-, ἀρ- (ἀρήγω), ἢ ἀλκ- ἀρκ- (ἀρκέω ἀρκίος, λατ. arc- eo), ἀλ-έ-ξ-ω ἐνὸς εἰ ἐπεντιθεμένου παρ. ἀλεξήτης, Ἀλεξάνδρος, ἀλεξίκακος.

Ἄλῆω-ὦ (ἀλέθω) παρκατ. ἤλεον-ουν καὶ ἤλων μελ. ἀλέσω καὶ β. ἄττ. ἀλῶ παρκατ. ἄττ. ἀλήλεκα ὑπερσ. ἤληλέκειν ἀορ. ἤλεσα. Πυθ. ἐν. μετ. ἀλούμενος παρκατ. ἀλήλε(σ)μαι παθ. ἀορ. ἤλησθην μετ. ἀλεσθείς.

Ἄλῆω (ὡς ἄν.) ἀορ. ἤλεσα Ὀδ. υ. 409. ρίζ. Φελ-, Φαλ- (εἰλύω, εἰλύω), ἀλέ-ω παρ. ἄλευρον, ἄλειπα, ἄλειος, ἀλετρίβανος.

Ἄλῆω καὶ ἀλεύω (ἀπομακρύνω, ἐκτρέπω, προφυλάττωμαι) προστ. ἄλευ Ἀισχ. Πρ. 508 μελ. ἀλεύσω (φυλάξω) Συν. λ. χρ. 383. 4 ἀορ. προστ. ἄλευσον Ἀισχ. Ἐπ. 441 ἀλεύσας ὡς. 86. Παθ. ἀλέομαι καὶ ἀλεύομαι ἀλεύμαι Θεογν. 589 ἀλεύεται Ὀδ. ω. 29 εὐκτ. ἀλείοντο Ὀρφ. Ἀρ. 607 καὶ ἐξάλειστο Ἀπολ. Ρ. α. 490 μετ. ἀλούμενος Σιμων. Ἀποσπ. 231, 61 καὶ ἀλεύόμενος Μουσαι. 36 παρκατ. ἀλείοντο Ἰλ. σ. 586 καὶ ἤλεύω Ἀπολ. Ρ. δ. 795 μεσ. ἀορ. ἤλεύατο Ἰλ. ν. 484 καὶ ἀλεύατο Ξ. 462 ἀλέασθε Ὀδ. δ. 774 προστ. ἄλευαι Ἰλ. χ. 285 ἀλέασθε Ὀδ. δ. 774 εὐκτ. ἀλείατο Ὀδ. υ. 368 ἐξάλειπασθε Ἀπολ. Ρ. β. 339 ὑποτ. ἀλείηται Ὀδ. δ. 396 καὶ ἀλεύεται Ξ. 400 ἀλεύεσθαι Ἰλ. ζ. 226 ἀπαρ. ἀλέασθαι Ὀδ. ι. 274 καὶ ἀλεύασθαι Ησίοδ. Ἐρ. 503 μετ. ἀλεύόμενος Ἰλ. ε. 28. ἰδ' ἀλέξω.

Ἄλῆναι καὶ ἀλήμεναι ἴδε εἰλω.

Ἄλῆθαιῶν (ιατρεύω) ἀλθῆω καὶ ἀλθῆσκω (Γαλην.) καὶ ἀλθίσκω (Ἰπποκρ.) ἀλθαίνει Νικανδ. Ἀλ. 568 μετ. ἀλθαίνων Λυκοφρ. 4122 παρκατ. ἀλθαίνεσκε ὡς. 4395 μελ. ἀλθήσει Νικανδ. Θηρ. 587 μελ. β. ἀλθνοῦσι ὡς. 581. Παθ. ἀλθαίνεται (Ἰπποκρ.) ὑποτ. ἀλθαίνηται (ὡς.) μελ. παθ. ἀλθήσομαι παρ. ἄλθος, ἀλθηστήριον.

Ἄλῆσθαι (γίνομαι ὑγιής) μετ. ἀλθρομένη Κοῖντ. Σμ. 9. 475 παρκατ. ἄλθετο Ἰλ. ε. 417 ἀπαλθαίνοντο Κοῖντ. Σμ. 4. 404 μελ. ἀπαλθήσεσθαι Ἰλ. θ. 405 ἴδε ἀλθαίνω.

Ἄλῆζω (συναλίζω, συναθροίζω) ἀπαρ. ἀλίζειν (Πλάτ.) μελ. ἀλῆζω ἀορ. ἀλίσας Εὐρ. Πρακτ. 403. Παθ. ἐν ἀλίζεσθαι (Ξεν.) παρκατ. ἠλίζοντο Ἀθην. 2. 40 παθ. ἀορ. ἀλίσθη (Ἰπποκρ.) μετ. ἀλίσθεῖς (ὡς.). ρίζ. Φαλ-, ἀλ-, ἐλ (ἀπέλλαι, ἐκκλησίαι Ηουχ.), ἀλ-ίζ-ω, ἄλις, ἄλια, ἀλής, ἡλιαία.

Ἄλῆζω (ἀλκίζω, ταίζω ἄλλας τὰ κτήνη) μετ. ἀλιζόμενος (Ἀριστοτ.) μετ. παρκατ. ἠλιζόμενος (ὡς.) μελ. ἀλίσθησεται Μαρκ. 9. 49. ρίζ. Φαλ-, ἀλ-ίζω παρ. ἄλις: sal λατ. ἄλις, ἄλιος, ἀλιεύς, ἄλμη, ἄλμυρός, ἀλυσιμικτα, σάλος.

Ἄλῆζω (κυλίω) ἀλίζειν (Εὐστάθ.) ἀορ. ἀλίσας (Ξεν.) ἀπαρ. ἀλίσαι (Πολυδ.) μετ. ἐξάλιστας Ἀριστ. Ν. 32 παρκατ. ἐξήλικας ὡς. 33 ἴδε ἀλινδῆω καὶ ἀλέω (ἀλέθω).

Ἄλινδῆσθαι καὶ ἀλινδομαι (κυλίωμαι) ἀλινδοῦνται Ἀλκίφρ. 3. 14 μετ. ἀλινδομένος (Πλάτ.) καὶ ἀλινδόμενοι Νικανδ. Θηρ. 456 παρκατ. ἠλινδημένος (α) παθ. ἀορ. ἀλινδηθείς Νικανδ. Θηρ. 204 ἴδε ἀλέω (ἀλέθω) εἰλύω καὶ κυλινδέω.

Ἄλιόω (μπαταίνω, μηδενίζω) ἀορ. ἀλίωσα Ἰλ. π. 737 καὶ ἠλίωσε Σοφ. Τρ. 258 ἀπαρ. ἀλιώσαι Ὀδ. ε. 103 μελ. ἀλιώσει Σοφ. Οἰδ. κ. 703 καὶ ἀλιώσεται Μαξιμ. Κατ. 512. παρ. ἄλιος ἰδ' ἀλίζω καὶ εἰλύω.

(α) ἠλινδημένον ἀντὶ τοῦ ἀνεστραμμένον (Δείναρχ.).

Ἀλισγέω (μολύνω, μιάινω) καὶ ἀλίγω (μελ. ἀλισγῆσαι Εὐκλῆσ. Συγγρ.) ἄορ. ἡλίγησα Μαλαχ. 1. 7. Παθ. ἀλισγόμενος Στοβ. Ανθ. 377. 4 παθ. ἄορ. ἀλισγῆθη (Πσυχ.) ὑποτ. ἀλισγηθῆ Δανιὴλ 1. 7. παρ. ἀλίγημα ἴδε ἀλινδέομαι.

Ἀλλοκομαι (πιάνομαι, συλλαμβάνομαι) Παθ. παρατ. ἡλισκόμην μ. μελ. ἀλώσομαι παρακ. ἤλωκα καὶ ἐάλωκα μετ. ἐλωκῶς ὑπερσ. ἤλωκεν ἄορ. β. (ἤλων καὶ) ἐάλων προστ. ἄλωθι ἀλώτω εὐκτ. ἀλοῖην καὶ ἀλόφην ὑποτ. ἀλῶ ἄπρ. ἀλῶναι μετ. ἀλούς (α).

Ἀλλίσκομαι (ὡς ἄν.) παρατ. ἀλίσκετο (ἄλλ. ἡλίσκετο) Ηροδ. 2. 174 παρακ. ἄλωκα δαρ. εὐάλω κασιόλ. Ἄρενς Δ. Διελ. 36 πλ. γ. ἐλώκαντι (Ἀλώκωνες) ἄορ. β. ἤλων ἤλω Οδ. χ. 230 εὐκτ. ἀλοῖη ρ. 506 ὑποτ. ἀλώη ι. 592 ἄπρ. ἀλώμεναι φ. 495 ἄπρ. παθ. ἄορ. ἀλωθῆναι (Διοδ.). βίξ. Φαλ. - ἄλ- (ἄλιζω, εἰλέω) ἀλ-ί-σκο-μαι παρακ. ε-ὑλώκα=εφέλωκα ἄορ. εφέλων παρ. ἄλωσις, ἀλωτός, -τέος.

Ἀλιταίνω (πλανῶμαι, σφάλω, ἀμαρτάνω) καὶ ἀλιταίνεται Ηροδ. Ερ. 328 μελ. ἀλιτήσω ἄορ. α. ἀλίτησεν Ορφ. Αρ. 647 καὶ ἡλίτησα ἄορ. β. ἡλιτον Πλ. ι. 375 εὐκτ. ἀλιτομαι Αἰσχ. Πρ. 532 μ. ἄορ. β. ἀλίτοντο Οδ. ε. 408 ὑποτ. ἀλιτομαι Πλ. ω. 570 ἄπρ. ἀλιτέσθαι Ἀπολ. Ρ. γ. 980 παρακ. ἀλιτήμενος Οδ. δ. 807. βίξ. ἀλιτ-, ἀλιτ-αίνω παρ. ἀλιτ-θη: ἀπάτη (Πσυχ.), ἀλιτήμων, ἀλιτήσ' ἴδε καὶ ἀλλομαι.

Ἀλίω ἴδ' ἀλινδέω καὶ κυλινδέω.

Ἀλλάσσω (ἀλλάζω) ἢ ἀλλάττω ὄμαλ. παρατ. ἡλλασσον καὶ ἄττ. ἡλλαττον μελ. ἀλλάξω παρακ. ἡλλαχα (ἀπῆλλαχα) ὑπερσ. διηλλάχην (Διόδ.) ἄορ. ἡλλαχῆ. Παθ. ἀλλάσσομαι καὶ ἄττ. ἀλλάττομαι παρατ. ἡλλασσόμεν μ. μελ. ἀλλάξομαι (ἀνταλλάξομαι) μ. ἄορ. ἡλλαξάμην παθ. μελ. ἀλλαχθήσομαι καὶ β. ἀλλαγήσομαι παθ. ἄορ. κατ'ἡλλαχθῆν καὶ β. ἡλλάγην, μετ. ἀλλαγῆς παρακ. ἡλλαγμαῖς ὑπερσ. ἡλλάγμην (β).

Ἀλλάσσω (ὡς ἄν.) ἄορ. α. ἐλλάξεν Πινδ. ι. 3. 48 ἄπρ. ἀλλαξίμενος (Ορφ.) μ. ἄορ. ἀλλάξτε Σχολ. Πλ. ζ. 235 (γ). βίξ. ἀλ-(λατ. alius: ἀλ-λος), ἀλλάσσω =ἀλλ-α-αί-ω, παρ. ἀλλακτός-τέος.

Ἀλλομαι (πυθῶ, τινάσσομαι, σπαράζω) Μεσ. παρατ. ἡλλόμεν μ. μελ. β. ἀλοῦμαι μ. ἄορ. α. ἡλάμην ἤλω ἤλατο ἄπρ. ἄλασθαι μετ. ἀλάμενος καὶ β. ἡλόμην ἄπρ. ἀλέσθαι μετ. ἀλόμενος παρακ. ἡλμαι ὑπερσ. ἡλμην ἤλσο ἤλτο.

Ἀλλομαι (ὡς ἄν.) εἰσῆλθε Σχολ. Αἰρισ. Πλ. 1430 μετ. ἐσαλλόμενος Πινδ. ο. 8. 38 παρατ. ἐνήλλου Αἰσχ. Περ. 516 ἐξάλλετο Καλλιμ. Δημ. 89 μετέλλο-το (Ἀππιαν.) μ. μελ. ἀλεῦμαι Θεοκρ. 3. 25 μ. ἄορ. ἡλάμην ἐσάλατο Πλ. μ. 438 ἀνάλατο Θεοκρ. 8. 90 μετ. ἀλόμενος (Συνέσι.) μ. ἄορ. β. ἡλόμην ἄλοτο Πλ. π. 754 ἄλοτο Οδ. χ. 80 εὐκτ. εἰσαλόμην Ἀθην. 1. σ. 23 ὑποτ. ἄλιται Πλ. φ. 536 ἢ ἄλεται λ. 192 μετ. ἐπάμενος Οδ. ξ. 220 καὶ ἐπιπάμενος ω. 320. βίξ. ἀλ-, ἄλλομαι (=ἀλ-ιομαι)=λατ. sal-io, Αραβ. Εάλλα. παρ. ἄλμα, ἄλσις, ἄλτήρ, ἀλ-τικός.

(α) Τὸ ἐνεργ. ἀλίσκω εἶνε ἄχρηστον, ἀντ' αὐτοῦ δ' εὐχρηστον εἶνε τὸ αἰρέω.
(β) Τὸ συνθ. ἀπαλλάττειν ἔχει μεταβ. σημασίαν, οἱ δὲ παθ. ἄορ. καὶ μέλλοντες ἐν συνθέσει ἔχουσι μέσην σημασίαν.

(γ) Πρὸς Ἡροδότου ἀπαγογῆ καὶ ἀνευ αὐξήσεως, ἰδίως ὁ παρατ. ἀλλασσόμεν παρακ. ἀλλαγμένους.

Ἄλλυω (ἀναλύω, διαλύω, ἔξωφίνω) παρτ. ἀλλύεσκον Οδ. β. 403 παρ. ἀλλυτον νῆμα.

Ἄλοῶ (ἀλωνίζω) μελ. ἀλοήσω καὶ ἀλοάσω ἄορ. ἠλόασα καὶ ἠλόησα. Παθ. παρτ. ἠλοώμην παρακ. ἀντί ἐνεστ. ἠλόημαι μετ. ἀπληρομένους παθ. ἄορ. ἠλόηθην μετ. ἀλοηθὲν μ. μελ. ἀλοάσομαι. παρ. ἀλώῃ, ἄλωε.

Ἄλοάω (ὡς ἄν.) καὶ ἀλοιάω Θεοκρ. 40. 48 μετ. ἀλοιάωντας καὶ ἀλοιάων (Διον. Αλλ.) παρτ. ἀλοία Ἰλ. ι. 568 ἄορ. ἠλοιάσειεν Ἀριστ. Βατ. 449 ἀπλοιάησεν Ἰλ. δ. 522 παθ. ἄορ. μετ. ἀλοιαθέντα Νεν. Διον. 31. 7 ὑπερσ. συνηλοιάητο Κοϊντ. Σμ. 41. 472· ἴδ' ἀλέω καὶ εἰλύω.

Ἄλυκτέω (ταρτάττομαι, στενοχωροῦμαι, ἀδημονῶ) παρτ. ἀλύκταζον Ηροδ. 9. 70 μετ. ἀλυκτέας (Ἡσυχ.) παρακ. ἀλαλύκτῆμαι Ἰλ. κ. 94 ὑπερσ. ἀλάλυκτο Κοϊντ. Σμ. 14. 24. ρίζ. ἄλυ-, ἄλυ-κ-ιω=ἀλύσσω ἢ ἄλυ-κτ-έ-ω· παρ. ἄλυε, ἀλυκτος· ἴδε καὶ ἀλέω ἢ ἀλεύω.

Ἄλυσκάζω, ἀλύσκω, ἀλύσσω καὶ ἀλύω (ἀποφεύγω, περιπλανώμαι) ἄπαρ. ἀλύειν (Πλουτ.) ἀλύσειεν (Ἡσυχ.) μετ. ἀλύων Ἰλ. ω. 12 καὶ ἀλύσκων Οδ. χ. 363 καὶ ἀλύσσων Ἰλ. χ. 70 παρτ. ἤλυον Ἀπολ. Ρ. δ. 4287 μελ. ἀλύξω (Ἰπποκρ.) καὶ ἀλύξεται Ἡσιόδ. Ερ. 361 ἄορ. α. ἐξήλυξεν (Οππιαν.) ἄλυξαν Κοϊντ. Σμ. 44. 399 καὶ ἤλυξαν Οδ. γ. 297 καὶ ἀλύσκανε Οδ. χ. 330 μετ. ἐξάλυξας Ἀισχ. Ευμ. 411. ἴδ' ἀλυκτέω καὶ ἀλέω.

Ἄλφάδδω δωρ. ἀλφάνω καὶ ἀλφάνω (ἐργάζομαι, ἀποκτῶ, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω) ἀλφάνει Ἀριστ. Ἀποσπ. 46 καὶ ἀλφάδδει: εὐρίσκει (Ἡσυχ.), ἀλφάνουσι (Ἀριστοτ.) ἄορ. β. ἤλφον Ἰλ. φ. 79 εὐκτ. ἄλφοι (ἄλλ. γ. πλ. ἄλφοιεν) Οδ. υ. 383. παρ. ἄλφῆμα, ἄλφει-βοῖαι, ἄλφῆται· ἴδ' ἀλδαίνω.

Ἄμαλδύνω (ἀπαλύνω, σμικρύνω, ἀφρνίζω) ἀμαλδύνει (Ἰπποκρ.) ἀμαλδύνοσε Θεοκρ. 16. 59 εὐκτ. ἀμαλδύνειεν (Ἀπολλινάρ.) ἄπαρ. ἀμαλδύνειν Ορφ. Διθ. 504 μετ. ἀμαλδύνοσα Ἀπολ. Ρ. α. 834 ἄορ. ἠμάλδυνα (Ἀπολλινάρ.) μετ. ἀμαλδύνας Ἰλ. μ. 32. Παθ. ἀμαλδύνομαι ἀμαλδύνονται Ἀρατ. 864 ὑποτ. ἀμαλδύνηται Ἰλ. η. 463 παθ. ἄορ. ἀμαλδυνθεῖσθαι Ἀνθ. Παλ. 6. 18 παθ. μελ. ἀμαλδυνθήσομαι Ἀριστ. Εἰρ. 380. ρίζ. μαλ- (ἀμαλός: ἀπαλός), ἀ-μαλ-θύν-ω συγκοπ. τοῦ λ. ἀμαθύνω ἢ ἐναλλ. τοῦ θ μετὰ τοῦ δ ἀμαλδύνω. Ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ μέλδω: τήκω, ἀναλύω καὶ τοῦ α προτακ. ἀ-μελ-δ-ύν-ω, ἀ-μαλ-δ-ύνω.

Ἄμαθύνω (λεπτύνω, συντρίβω, ἀφρνίζω) ἠμαθύνει Ἰλ. ι. 593 εὐκτ. ἀμαθύνοι. Θεοκρ. 2. 26 παρτ. ἀμαθύνε Ομ. Γμ. Ερ. 140 καὶ ἠμαθύνε Λυκοφρ. 79. Παθ. παρτ. ἀμαθύνετο (Ἀπολλινάρ.). ἴδε ἀμαλδύνω.

Ἄμαρτάνω (σφάλλω, ἀποτυγχάνω) παρτ. ἠμάρτανον μ. μελ. ἀμαρτήσομαι (ἀμαρτήσω Ἄλεξαν.) ἄορ. α. ἠμάρτησα (Ἄλεξαν.) ἄορ. β. ἠμαρτον εὐκτ. ἀμάρτομι ὑποτ. ἀμάρτω ἄπαρ. ἀμαρτεῖν μετ. ἀμαρτῶν παρακ. ἠμάρτηκα ὑπερσ. ἠμαρτήκειν. Παθ. ἐνίοτε εἰς τὸ γ. μόνον προσ. ἀμαρτάνεται ἄπαρ. ἀμαρτάνεσθαι μετ. ἀμαρτανόμενος παρτ. ἠμαρτάνετο παθ. μελ. ἀμαρτηθήσεται παθ. ἄορ. ἠμαρτήθη παρακ. ἠμάρτηται ὑπερσ. ἠμάρτητο.

Ἄμαρτέω (ὡς ἄν.) ἄορ. β. ἠμαρτον Οδ. ζ. 416 ἀπήμβροτεν Ἰλ. ο. 524 καὶ ἠμβροτες ε. 287 καὶ ἠμάρτοσαν (Π. Γρ.) παθ. μελ. ἀμαρτήσεσθαι Οδ. ι. 512. ρίζ. μερ- (μείρω Βουτμάν.) μαρ-, ἀ-μαρ-τ-άν-ω· ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ἀβροτάζω ἐπενθήσει τοῦ μ, εἰς οὐ β. ἄορ. ἠμβροτον παρ' Ὀμήρω ἀντί ἠμαρτον· παρ. ἀμαρτάς, ἀμαρτία.

Ἄμαρτέω ἴδε ὁμαρτέω.

Ἄμαρύζω καὶ ἀμαρύσσω (λάμκω, ἀκτινοβολῶ) μετ. ἀμαρύσσων Ομ. Γμ. Ερ. 415 μελ. ἀμαρύζω Ζωναρ. 158. Παθ. ἀμαρύσσειται Ἀνθ. Παλ. 9. 668 παρτ. ἀμα-

ρύσσετε Ἀπολ. Ρ. δ. 478. ῥίζ. μαρ-(μαρ-μαίρω, μάρ-μαρ-ος, μαρ-μαρ-υγ-ή, ἀ-μαρρός), ἀ-μαρ-υγ-ί-ω=ἀμαρύσσω· παρ. ἀμαρυνή, ἀμαρυνεύς.

Ἄμιάω (κόπτω, θερίζω, μαζεύω) ἔξαμλ Ἀισχ. Περ. 822 εὐκτ. ἀμῶς Θεογν. 407 καὶ ἀμῶεν Ὀδ. ι. 435 ἀπαρ. ἕμην (Γακωβ. Ἀνθ.) μετ. ἀμῶων Ἀπολ. Ρ. γ. 4384 καὶ ἀμῶσα Νον. Διον. 7. 31 παρατ. ἤμων Ησιόδ. Λ. 288 μελ. ἀμῆσεις Ερ. 476 ἄορ. α. ἤμησα Θεογν. 480 μετ. ἀμῆσας Ἰλ. ω. 431 καὶ ἐφαμῆσας Ηλιόδωρ. 2. 20. Μεσ. ἀμῆσκι Ησιόδ. Ερ. 776 μελ. ἐξαμῆσσαι Ευσ. Κυκλ. 236 παρακ. ἐξημῆμένος Σοφ. Αἰ. 4178 μ. ἄορ. ἀμῆσατο Ἀπολ. Ρ. γ. 838 καὶ ἀμάσατο Ἀνθ. Παλ. 7. 446 ἀπαρ. ἀμῆσασθαι Ἀπολ. Ρ, δ. 987 μετ. ἀμῆσάμενος Ὀδ. ι. 247. ῥίζ. αμ α (ἀμα, ὄμοδ, μαζεύω ἤμετ.) ἀμῆ-ω· ἄλλοι ἐκ ῥίζ. μα-, (μῶ=μετο=θερίζω λατ. καὶ ἀμέργω) μετὰ α προτακ. ἀ-μά-ω· παρ. ἀμαλλά: merges λατ. ἦτοι χειρόβολον· ἀμη, ἀμητήρ, ἀμητός.

Ἄμβλακίσκω ἰδ' ἀμπλακίσκω.

Ἄμβλισκω, ἀμβλώω (ἐξαμβλώω) καὶ ἀμβλώνω (ἀδυνατίζω, κάμνω τι νὰ ἀποβληθῆ, ἀραιῶν τὴν ὀξύτητά του) ἀμβλίσκουσι (Πλάτ.) ἐξαμβλώσκουσι (Διοσκ.) καὶ ἀμβλύνει Ἀθην. 8. σ. 356 μετ. ἀμβλύνων (Λυκόφρ) 1429 παρατ. ἤμβλυνον (Πλουτ.) μελ. ἀμβλώσω (Γεωπον.) μελ. ἀμβλύνῶ ἄορ. ἤμβλωσα καὶ ἤμβλυσα ἀπαρ. ἀμβλώσαι (Ἰπποκρ.) ἄορ. β. ἤμβλων ἀπαρ. ἀμβλῶναι (Σουτῖδ.) παρακ. ἤμβλωκα ἐξῆμβλωκας (Ἀριστοτ.). Παθ. ἀμβλύνεται (Ἀισχύλ.) ἀμβλοῦνται (Θεοφρ.) παρατ. ἤμβλυνετο (Ἀππιαν.) μελ. ἀμβλυνεῖται (Ἰπποκρ.) παθ. ἄορ. ἀμβλωθῆ (Ἀριστοτ.) ἀπαρ. ἀμβλυνηθῆναι (Γαλην.) μετ. ἀμβλυνηεις (Ἀνθ. Παλ.) παρακ. ἤμβλωμαι, ἤμβλυται (Σεξ. Εμπ.) ἐξαμβλωμένος (Ἀριστοτ.) ὑπερσ. ἐξαμβλώμην (Σουτῖδ.). ῥίζ. μα λ-, μετὰ α. προτακ. ἀ-μαλ- (ἀμαθύνω), ἀ-μωλ-(μῶλυς) ἀμβλώ-σκω, ἀμβλ-ύνω· παρ. ἀμβλῦς.

Ἄμβλυόσω (ἀμβλύ: ὄσωμαι, κοντοβλέπω) μελ. ἀμβλώξει (Πλάτ.)· ἀλλὰ καὶ μεταβατικῶς παρὰ Λουκιανῶ.

Ἄμειθω, (ἀλλάσω, μεταβάλλω, ἀφήνω, ἀποκρίνομαι) ὄμαλ. παρατ. ἤμειθον μελ. α. ἀμείψω ἄορ. α. ἤμειψα προστ. ἄμειψον ὑποτ. ἀμείψω μετ. ἀμείψας. Μεσ. ἀμείδομαι παρατ. ἤμειδόμην μ. μελ. ὀμείψομαι μ. ἄορ. ἤμειψάμην προστ. ἄμειψι ὑποτ. ἀμείψομαι ἀπαρ. ἀμείψασθαι μετ. ἀμειψάμενος παθ. ἄορ. ἀπημείφθην σταν.

Ἄμειθω (ὡς ἄν.) παρατ. ἄμειθον Ἰλ. ζ. 235 καὶ μετ᾿ἀμειθε Μοσχ. 1. 52 ἄορ. μετ᾿ἀμειψε Νον. Διον. 4. 482 αἰολ. πεδ᾿ἀμειψην Πινδ. ο. 12. 12. Μεσ. ἀμείδομαι παραμείθεαι Πινδ. ν. 3. 27 περαμειθόμεσθα Σοφ. Οἰδ. κ. 430 προστ. ἐξαμείθεο Ἀνθ. Παλατ. 4. 255 παρατ. ἀμείθετο (Ξεν.) ὑπερσ. ἀμειπτο Νον. Διον. 44. 244 καὶ ἀπάμειπτο Ἀνθ. Παλ. 44. 3 παθ. ἄορ. ἀμείφθη Πινδ. π. 4. 402 μ. ἄορ. περαμείφθη Ἡρόδ. 7. 409. ῥίζ. με F-, =ἀ-με-β-ιω= (λατ. me-o, mo-v-eo) ἀμειθῶ ἤ δωρ. ἀ-με-β-ίω· παρ. ἀμοιβῆ, ἀμειπτός-τέος.

Ἄμείρω καὶ ἀμέρῳ (ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ) ἀμέρδει Ὀδ. τ. 48 ἀμέρδοις (Ἄπολλινάρ.) ἀμείρειν ἀπαρ. Πινδ. π. 6. 27 παρατ. ἀμερδε Ἰλ. ν. 340 μελ. ἀμέρσω Ὀρφ. Λιθ. 167 ἄορ. ἤμερσε Ὀρ. Ὑμ. Δημ. 312 καὶ ἀμερσα Ὀδ. θ. 64 ἀμερξε (Νικανδ.) ἀπεμείρσαμην (Γρ. Ναξ.) ἀπαρ. ἀμέρσαι Ἰλ. π. 53 μετ. ἀμέρσας Εὐρ. Εκ. 1029 καὶ ἀμέρξας (ἄλλ. ἀμέρσας) Ἀνθ. Παλ. 7. 657 ὑποτ. παθ. ἄορ. ἀμερῆς Ἰλ. χ. 58 μετ. ἀμερῆεις Ὀρφ. Λιθ. 73. ῥίζ. με ρ-(μερίζω ἢ καὶ μαρμαίρω), ἀ-μερ-ιω=ἀμείρω καὶ ἀ-μέρ-δ-ω.

Ἄμέλω καὶ ἀμέργω (ἀμέλω, ἀλμέγω, κόπτω ἀλμεκτὰ τοῦς

καρπούς) ὁμαλ. Παθ. ἀμέλγομαι ἀμέλγεται παθ. μελ. ἀμελχθησόμενα (Ἀρσιαν.).

Ἄ μ ε λ γ ω (ὡς ἄν.) Παθ. ποταμέλγεται Δωρ. Θιοκρ. 1. 25 παρατ. ἐνάμελγεν Οδ. ε. 223 καὶ ἀμέλγετο Νον. Διον. 26. 403 ἄορ. ἀμελξα Μακεδον. 9. 645. ρίζ. μελγ-, μαργ-, μεργ-, ἀ-μέλγ-ω, ἀ-μέρδ-ω, (Σανσκ. μάργ-αμι, λατ. mulg-εο) παρ. ἀμελξίς, ἀμολγεύς, ἀμοργός, ἀμόργη (ἀ-μούργα ἡμέτ.).

Ἄ μ ε λ ῖ ω (ἀδιαφορῶ, παρκαμελῶ) ὁμαλ. ὑπερσ. παρημελήκει Ηροδ. 4. 85 ἄορ. ἀμέλησε Πλ. ρ. 697. Παθ. ἀμελοῦμαι παθ. ἄορ. ἡμελήθην παθ. παρακ. ἡμέλημα μετ. ἡμελημένος.

Ἄ μ ε ν η ν ὴ ω -ῶ (ἀ-μεν-η-νόω, ἀδυνατίζω, ματαιώνω) ἄορ. ἀμενήνωσα Πλ. ν. 562. παρ. ἀμενηνός, ἀμενής.

Ἄ μ η χ α ν ῶ (εἶμαι εἰς ἀμηνανίαν, δὲν ἔχω τρόπον) ὁμαλ. ἀμηνανώωσιν (Οππιαν.) μετ. ἀμηνανέων καὶ ἀμηνανῶων Ανθ. Πηλ. 9. 591 παρατ. ἀμηνανέεσκε (Νόνν.) πληθ. γ. ἀμηνανέεσκον (Ἀπολλινάρι.). παρ. ἀμηνανός.

Ἄ μ ι λ λ ὴ ο μ α ι -ῶ μ α ι (συνερίζομαι, φιλοτιμοῦμαι) ὁμαλ. παρατ. ἡμιλλαόμην-ῶμην μελ. ἀμιλλήσομαι παθ. ἄορ. ἡμιλλήθην μ. ἄορ. ἡμιλλησάμην παρακ. ἡμίλλημαι. Τὸ δ' ἐνέργ. μόνον παρ' Ησυχ. ἀπαντᾷ ἀμιλλᾶν: ἐρίζειν καὶ εἰς τάχος γράφειν». ρίζ. ἄμ-α ἴλη (εἴλλω, ἴλλω), ἀμ-ιλ-ιάομαι=ἀμιλλάομαι παρ. ἀμιλλα.

Ἄ μ π ἔ χ ω ἰ δ' ἔ χ ω.

Ἄ μ π λ α κ ῖ ω, ἀμπλακίσκω (ἀπατώμαι, ἀποτυγχάνω, πλανῶμαι) μελ. ἀμπλακῆσω ἄορ. ε. ἡμπλακον Πινδ. ο. 8. 67 ἀμπλακον καὶ ἡμβλακον Κλημ. Αλ. Στρομ. 6. ἀπαρ. ἀμπλακεῖν καὶ ἀβλακεῖν (Ησυχ.) μετ. ἀμπλακῶν Πινδ. ο. 8. 67 καὶ ἀπλακῶν Εὐρ. Αλκ. 242 παθ. παρακ. ἡμπλάκῃται Αἰσχ. Πλ. 916 καὶ ἐνέργ. ἀπτήμπλακε Σοφ. Τρ. 4139. ρίζ. πλα- (πλάζω) μετὰ α προτακ. καὶ ἐπενη. μ. ἀ-μ-πλακῆ-ω παρ. ἀμπλάκῃμα, ἀμπλάκῃτος.

Ἄ μ ῦ ν ω (ἀπομακρύνω κκῶν τι, ὑπερασπίζομαι) παρατ. ἤμυνον μελ. ἀμύνω ἄορ. ἤμυνα προστ. ἄμυνον ὑποτ. ἀμύνω ἀπαρ. ἀμύναι μετ. ἀμύνεις. Μεσ. ἀμύνομαι (ὑπερασπίζομαι, ἐκδικοῦμαι) παρατ. ἤμυνόμην παθ. μελ. ε. ἀμυνοῦμαι μ. ἄορ. ἤμυνάμην ἀπαρ. ἀμύνασθαι. παρ. ἀμυντέον.

Ἄ μ ῦ ν ω (ὡς ἄν.) ἀπαρ. ἀμυνέμεν Πλ. ν. 409 ἀμυνέμεναι ρ. 482 ἄορ. ἄμυνον 678. Μεσ. ἀμύνομαι (ὑπερασπίζομαι) παρατ. ἀμύνετο λ. 484. Παρὰ δὲ Ἀττικοῖς καὶ ἀμυνάθω ἄορ. ε. ἀμυναθεῖν Σοφ. Οιδ. Κ. 4015 προστ. ἀμυναθεῖ Αἰσχ. Εὐμ. 438 εὐκτ. ἀμυνάθητο Εὐρ. Ανδ. 271 μ. ἄορ. ἀπαμυναίμεσθα Πλ. ο. 738. ρίζ. μυ-μυ-ν- (μύνη, μύνασθαι, μυ-γυς: τεῖχος, im-mun-itus: ἀνοχύρωτος λατ.) καὶ μετὰ α προτακ. ἀ-μύν-ω καὶ ἀμυ-ἀ-θ-ω παρ. ἄμυνα, Ἄμυνίας, Ἄμυντας, ἀμύντωρ.

Ἄ μ π ν ο μ ι ἰ δε π νέω.

Ἄ μ ῦ σ σ ω καὶ ἀμύτω (τσουγγρανίζω, χαράζω, πληγώνω) παρατ. ἄμυσεν Πλ. τ. 284 μελ. ἀμύζω α. 243 ἄορ. ἄμυξε Ανθ. Παλ. 7. 218. Μεσ. ἀμύσσομαι παθ. μελ. ἀμυθήσεται παθ. ἄορ. καταμυθῆεις Αθην. 2. σ. 70 μ. ἄορ. καταμύξατο Πλ. ε. 425 μετ. καθδδὲ-ἀμυξάμεναι Ανθ. Παλ. 7. 491 παρακ. καταμεμυγμένα (Φωτ.). ρίζ. μυχ- ἢ μυκ-, ἀ-μυχ-ίω=ἀμύσσω παρ. γ. ἀμυχή, ἀμυξίς, ἀμυκαλαί: αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν (Ησυχ.). Ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ἀμείνειν, ἢ κατὰ τὰς ἀρχ. γραμμάτ. ἐκ τοῦ αἶμα.

Ἄ μ ῦ ῶ ἰ δε ἡ μ ῶ.

Ἀμφαγαπάζω (περισσῶς ἀγαπῶ), ἀγκαλιάζω σφικτὰ ἀμφαγαπάζει (Οππιαν.) παρατ. ἀμφαγαπάζον Οδ. ξ. 381 ἀορ. ἀμφαγάπησε Ομ. Γμ. Δημ. 439. Μεσ. ἀμφαγαπάζομαι Ιλ. π. 492 μετ. ἀμφαγαπαζόμενος Ομ. Γμ. Δημ. 290.

Ἀμφᾶγείρω, ὅθεν ἀμφαγέρονται (περιαθροίζονται) Θεοκρ. 47. 94 παρατ. ἀμφαγέροντο Ιλ. σ. 37. ἴδε ἀγείρω.

Ἀμφαλλάσσω (ἀλλάσσω ὅπως διόλου) ἀορ. ἀμφάλαξε (Οππιαν.). ἴδε ἀλλάσσω.

Ἀμφαραθείω (κάνω περίξ μέγαν κρότον) παρατ. ἀμφαραθείων Ἡσιόδ. Α. 64 ἀορ. ἀμφαραθέησε Ιλ. φ. 408. ἴδ' ἀραθείω.

Ἀμφᾶροῦ (ψαλαφῶ, χαϊδεύω, μεταχειρίζομαι) ἀμφαροῦς (Ἦουχ.) ἀμφαρόσσει Αρετ. σ. 65. 5 μετ. ἀμφαρόων Οδ. θ. 96 καὶ ἀμφαρόσσει δ. 277 παρατ. ἀμφαρόσσει Μεσ. 4. 93 εὐκτ. ἀμφαρόσσειν (Ἦουχ.). Μεσ. ἀμφαρόσσαντο Οδ. ο. 462 ἀορ. ἀμφαρόσσαι τ. 475. ἴδε ἀράω.

Ἀμφιβαίνω (προστατεύω τινά, κυριεύω) παρατ. ἀμφι-βαίνε Οδ. ε. 374 παρ. ἀμφιβάθηκα Ιλ. π. 66 μετ. ἀμφιβεβῶσι-ῶσα Ορφ. Διθ. 479 ὑπερσ. ἀμφιβεβῶσαι Ιλ. θ. 68. ἴδε βαίνω.

Ἀμφιβάλλω (περιβάλλω, ἀγκαλιάζω, διαστάζω) ἀορ. β. ἀμφιβαλεν Εὐρ. Ανδ. 779 ἀμφι-βάλων Ιλ. ω. 588 καὶ ἀμφι-έβαλεν. 36. Παθ. ἀμφιβάλλομαι Σοφ. Αντ. 4093 μ. μεσ. ἀμφιβέλλομαι Οδ. χ. 103 μ. ἀορ. β. ἀμφεβάλοντο Ανθ. Παλ. 7. 231 καὶ ἀμφι-βέλετο Ιλ. ε. 738. ἴδε βάλλω.

Ἀμφιέννυμι καὶ ἀμφιεννύω (ἐνδύω) παρατ. ἤμφιεννυν μελ. ἀμφιέσω καὶ β. προσαμφιῶ (Ἀριστοφ.) παρ. ἀμφιέσω ἀορ. ἤμφιεσα καὶ ἀμφιέσαι ἀπαρ. ἀμφιέσαι. Μεσ. ἀμφιέννυμαι καὶ ἀμφιεννύομαι παρατ. ἀμφιεννύμην καὶ ἤμφιεννύμην μ. μελ. ἀμφιεσομαι παρ. ἀμφιεσομαι ἤμφιεσαι ἤμφιεσται ἀπαρ. ἤμφιεσθαι μετ. ἤμφιεσμένος ἀμφιεσμένος (Λουκιαν) καὶ ἀμφιεσμένοι (ἐπιγραφ.) μεσ. ἀορ. ἤμφιεσάμην ἀμφιέσατο Ιλ. ξ. 178, ἀμφι-έσατο Απολ. Ρ. γ. 1204 ἀμφι-έστο δ. 1436 καὶ ἀμφέσατο (Γρ. Ναζ.) ἀπαρ. ἐπιέσασθαι (Ξεν.) ἴδ' ἐννυμι.

Ἀμφικείρω ἴδε κείρω.

Ἀμφικεάζω (σχίζω εἰς πολλά, ξεφλουδίζω) ἀορ. μετ. ἀμφικεάσασ Οδ. ξ. 12. ἴδε κεάζω.

Ἀμφισβητέω (διαφρονῶ, ἔχω γνώμην διάφορον) παρατ. ἤμφισβήτητεον-ουν (διπλῆ αυξ.) καὶ ἤμφισβήτησον μελ. ἀμφισβητήσω ἀορ. ἤμφισβήτησα καὶ ἤμφισβήτησα παρ. ἤμφισβήτηκα καὶ ἤμφισβήτηκα. Παθ. ἀμφισβητέομαι-οῦμαι (ἀμφισβητεῖται Δημοσθ.) παθ. ἀορ. ἤμφισβητήην καὶ ἤμφισβητήην μ. μελ. ἀμφισβητήσομαι.

Ἀμφισβητέω καὶ ἀμφισβατέω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. ἀμφισβατέειν Ηροδ. 4. 14 μετ. ἀμφισβατέων 9. 74 παρατ. ἀμφισβάτει (ἐπιγραφ.) παρ. αἰολ. ἀμφισβατημένον (ὡς.) ρίζ. βα-(βαίνω), βη-, ἀμφίς-βη-τέ-ω παρ. ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀναμφισβήτητον.

Ἀναβλύζω καὶ ἀναβλύω (κάνω ν' ἀναβρύση, πλημμυρῶ) παρατ. ἀνάβλυε Νον. Διον. 2. 71 καὶ ἀνεβλύεσκεν Ἀπολ. Ρ. γ. 223. ρίζ. βλυ- ἢ βρυ-(ρέω), ἀναβλύ-ζω παρ. ἀνάβλυ-σις.

Ἀναβοάω-ῶ (φωνάζω δυνατὰ, ἐπικαλοῦμαι τινα μεγαλοφώνως) ἀορ. ἀνάβει-ῶσε Εὐρ. Τρ. 522 μετ. ἀναβῶσας 3. 38 μελ. ἀναβοάομαι Ἀριστ. Πλ. 639. ἴδε βοάω.

Ἀναγνώσκω ἴδε γινώσκω

Ἀναδέχομαι ἐπικ. ἀναδέχεται Ορφ. Αρ. 1138 μετ. ἀναδεκομένους Ηροδ. 5. 91 μ. ἀορ. ἀνδέξατο Πινδ. π. 2. 41 καὶ ἀνεδέγημθα Οδ. ρ. 563. ἴδε δέχομαι.

Ἐναδέω (δένω τι ἐπάνω, στεφανώνω, προσμένω) μελ. ἀναδήσω καὶ ἀναδέομαι-οῦμαι παρτ. ἀνεδεόμην-οῦμην μ. μελ. ἀναδήσομαι παρτ. ἀναδέομαι ὑπερσ. ἀνεδεδήμην μ. ἀορ. ἀνεδησάμην ἴδε δέω.

Ἐναδύω ἀπρ. αἰολ. συγκ. ἀνδύειν (Ἡσυχ.) ἀορ. ἀνεδύην μετ. ἀναδύεις (Μαλαλ.). Μεσ. ἀνδύεται Ἰλ. ν. 225 μ. ἀορ. ἀνεδύεσθε σ. 496 ἴδε δύω.

Ἐναεῖρω ἀορ. ἀνήειρε Οἰ. Γμ. Ερ. 135 ἀπαρ. ἀναεῖραι Ἰμ. Αφρ. 234 παθ. ἀορ. ἀνήρησαν Ἀπολ. Ρ. α. 1078 ἴδε αἰεῖρω.

Ἐναθάλλω μελ. ἀναθαλήσω καὶ ποιητ. ἀναθηλήσω Ἰλ. α. 236 ἀναθαλήσει Ἀνθ. Παλ. 5. 264 μ. ἀορ. ἀνήθηλ (Ἀπολλινάρ.) ἀπαρ. ἀναθηλαί (Αἰλιαν.) μ. μελ. ἀναθαλήσεται Ἀνθ. Παλ. 7. 281 ἴδε θάλλω.

Ἐναθέω μελ. ἀναθεύσομαι καὶ ἀναθευσσοῦμαι (Πλάτ.) ἴδε θέω.

Ἐναθόρνυμι ἀναθορνύουσι (Δ. Κάσ.) ἀορ. ἀνήρθσαντας (Κλημ. Ἀλ.) καὶ ἑ. ἀνθορεν αἰολ. καὶ ποιητ. συγκ. Ἀπολ. Ρ. γ. 556. Παθ. ἀναθόρνυται (Αἰλιαν.) παρτ. ἀνεθόρνυτο (ὦς) ἴδε θρώσκω.

Ἐναζευγνύω μελ. ἀναζεύζω ἴδε ζεύγνυμι.

Ἐναίνομαι (ἀρνοῦμαι, ἀποποιῶμαι) ΜΑ. παρτ. ἀνήνομην (Ἀγχιθίς) μ. ἀορ. ἠνήνάμην ἴδ' αἰνέω.

Ἐναίνομαι (ὡς ἀν.) ἀπαναίνεται (Ἰπποκρ.) πληθ. σ. ἀνακινόμεθα Εὐρ. Ηρ. μ. 4124 παρτ. ἠναίνεται Ἰλ. σ. 450 καὶ ἀναίνεται σ. 500 μ. ἀορ. ἀνήνατε ψ. 204 δωρ. ἀπανάνατο Πινδ. ν. 5. 33 καὶ ἀπνήνατο η. 485 παθ. ἀορ. ἀπαννήσθησαν.

Ἐναίρω ἴδ' αἰρέω.

Ἐναίρω ἴδ' αἶρω.

Ἐναισιμῶω (ἐξοδέω, μεταχειρίζομαι) μελ. ἀναισιμῶσω ἀορ. ὑποτ. ἀναισιμῶσαι Ἡροδ. 3. 450 παρτ. ἀνησίμωκα (Ξεν.). Παθ. ἀναισιμοῦμαι ἀναισιμοῦνται Ἡροδ. 4. 72 παρτ. ἀναισιμοῦτο 3. 90 παρτ. ἀναισιμῶνται 2. 434 ὑπερσ. προσαναισιμῶτο 5. 34 παθ. ἀορ. ἀναισιμῶθη 2. 425. ῥιζ. αἰσ- (εἶση ἢ ἴσπαῖση, αἶσα), ἀν-αἰσ-ῖμ-ῶω παρ. αἶσιμος, αἶσ ονες: φραγμοὶ καὶ αἰσόμενος: φραξάμενος (Ἡσυχ.).

Ἐνακαλέω ἀπαρ. ἀγκαλέειν: ἀνακαλεῖν (Ἡσυχ.) αἰολ. συγκ. μετ. ἀγκαλέοντες Ἀπολ. Ρ. α. 1125 ἀγκαλέουσα Ἀνθ. Παλ. 7. 486. Μεσ. ἀγκαλεῖσθε Αἰσχ. Περ. 621 εὐκτ. μ. ἀορ. ἀγκαλέσαιτο Ἀγχιμ. 4021 ἴδε καλέω.

Ἐνακείμαι (εἶμι ἀφιερωμένος, ἀφωσιωμένος, κοίτομαι) ἀνακειμέσθαι Εὐρ. Βζκ. 934 καὶ ἄγκειμαι Ἀπολ. Ρ. ε. 630 ἄγκεῖται Πινδ. σ. 40. 8 ἴδε κείμαι.

Ἐνακλίνω (πλαγιάζω τι, ἀνοίγω) μελ. ἀνακλινῶ αἰολ. συγκ. ἀορ. ἀγκλίνωσ Ἰλ. δ. 412 ἴδε κλίνω.

Ἐνακοινῶω (κάμνω τι κοινόν, κοινοποιῶ) ὁμαλ. παρτ. ἀνεκοίνουον-ουον μελ. ἀνακοινῶσω παρτ. ἀνακεκοίνωκα; ἀορ. ἀνεκοίνωσα. Μεσ. εὐχρηστοτ. ἀνακοινῶμαι παρτ. ἀνεκοινῶμην-οῦμην μελ. ἀνακοινῶσομαι μ. ἀορ. ἀνεκοινωσάμην (α) παρτ. ἀνακεκοίνωμαι ὑπερσ. ἀνεκεκοινῶμην ἴδε κοινωνέω.

Ἐνακομίζω (φέρω τι ἐπάνω, ἐπιστρέφω) μ. ἀορ. ἀγκομίσαιτο Πινδ. π. 4. 9 ἴδε κομίζω.

(α) Ἐνακοινῶσαι, Ἀττικοί, ὡς Θεουκλίδης, ἀνακοίνωσον τοῖς φίλοις, ἀνακοινῶσασθαι Ἐλληνες Μοῖρ. σ. 20. Παρὰ δὲ Θεογν. 73 προστ. ἀνακοινέω=ἀνακοινῶσθαι.

Ἀνακράζω (φωνάζω δυνατὰ) ἄορ. β. ἀνέκραγον Οδ. ξ. 467 προστ. ἀνάκραγε (μετρ.) εὐκτ. ἀνακράγοιμι (Σχολ. Εὐρ.) ὑποτ. ἀνακράγω (Δημ.) ἀπαρ. ἀνακραγεῖν μετ. ἀνακραγόν (Πλουτ.) ἴδε κράζω.

Ἀνακρεμάω μετ. ἄορ. α. ἀγκρεμάσας Εὐρ. Αποσπ. Εριχθ. παρὰ Στοβαίω 55. 4 καὶ ἀγκρεμάσασα Οδ. α. 440 ἴδε κρεμάω.

Ἀνακρούω καὶ ἀγκρούομαι (ἀντὶ ἀνακρούομαι) Θεοκρ. 4. 31 παρατ. ἀνακρούσκον Απολ. Ρ. δ. 1648 ἴδε κρούω.

Ἀναλίσκω (δαπανῶ, ἐξοδεύω) καὶ ἀναλώω-ω παρατ. ἀνήλισκον καὶ ἀνάλουν μελ. ἀναλώσω ἄορ. ἀνάλωσα, ἀνήλωσα καὶ ἠνάλωσα παρακ. ἀνάλωκα, ἀνήλωκα καὶ ἠνάλωκα ὑπερσ. ἀναλώκειν, ἀνηλώκειν καὶ ἠναλώκειν. Παθ. ἀναλίσκομαι καὶ ἀναλόομαι-οῦμαι (ἀναλοῦται Ἰπτοκρ. μετ. ἀναλούμενα Ξεν.) παρατ. ἀνηλισκόμεν μελ. ἀναλώσομαι παρακ. ἀνήλωμαι καὶ ἀνάλωμαι (ἠνάλωνται Δημ.) παθ. μελ. ἀναλωθήσομαι παθ. ἄορ. ἀναλώθην καὶ ἀνηλώθην. παρ. ἀνάλωμα, ἀναλωτός, ἀναλωτέος ἴδε ἀλίζω, καὶ ἀλάομαι.

Ἀναλίσκω (ὡς ἀν.) ἄορ. ἐξανάλωσεν Ἀριστ. εἰς Σχολ. Σοφ. Οιδ. Τ. 4 πληθ. ἐξανάλωσαν (Φίλων) παθ. παρακ. ἀνάλωμαι ἐξανάλωται Ἀθην. 9. σ. 367.

Ἀναλύω (ζυλώνω, διαλύω, ἀπολύω) καὶ αἰολ. ἀλλύω μετ. ἀλλύουσα Οδ. β. 409 παρατ. ἀνα-λύσκες Απολ. Ρ. γ. 824 καὶ ἀλλύσκε Οδ. β. 405 ἴδε λύω.

Ἀναμένω (προσμένω, ἐπιμένω) καὶ αἰολ. ἀμμένω ἀμμένει Εὐρ. Κυκλ. 544 ἀμμένωμεν Ἀθην. 10. 430 μελ. ἀμμένει Σοφ. Ηλ. 4389 ἴδε μένω.

Ἀναμίγνυμι (ἀνακτύωνω) ἄορ. ἀμμίξας Νικανδ. Θηρ. 41 καὶ ἀναμίγνυμαι μετ. ἀμμιγνόμενος Ἀθην. 2. σ. 39 παρακ. ἀναμεμίχεται Ἡροδ. 4. 146 ἴδε μίγνυμι.

Ἀναμιμνήσκω (ἐνθυμίζω) μελ. ἀμνάσει Πινδ. π. 4. 54 ἄορ. ἀμνάσειεν (ἀντὶ ἀναμνήσειεν) π. 4. 48.

Ἀναμορμύρω (ἀναεβρύω, ἀναεβρίζω μετὰ μουρμουρισμοῦ) μετ. ἀναμορμύρων (Ίουλιαν.) παρατ. ἀναμορμύρισκε Οδ. μ. 230. ῥίζ. μουρ- (μουρ. ἡμετ. μουρμούρα) μορ-μουρ-, ἀνα-μορ-μύρω.

Ἀνανέμω (ἐξαναμοιράζω, διεξέρχομαι τι ἀναγιώσκων) ἀνέμειν ἢ νέμειν ἰ ἀναγιώσκειν (Ησυχ.) ἄορ. α. ἀννεμειν ἰ ἀνέγνω (Σχολ. Πινδ.) ὑποτ. ἀννεμίμη Θεοκρ. 48. 49 μ. μελ. ἀνανεμείται Ἡροδ. 4. 173 ἴδε νέμω.

Ἀνανεύω (ἀρνυθίμαι, δέν κατανεύω) παρατ ἀνα-νευον Οδ. 4. 468 ἴδε νεύω.

Ἀναξηραῖνω (ξηραῖνω ὅπως δόλου) ἄορ. ἀγξηράνη (ἀντὶ ἀναξηράνη) Ἰλ. φ. 347 ἄορ. προαναξηραμένα ἴδε ξηραῖνω.

Ἀναπάλλω (σεῖω τὸ δόρυ, ἀνατίσσω, σπαραύσσω) ἀμπάλλετε Ἀριστ. Βατ. 4470 ἄορ. ἀνέπηλα Εὐριπ. Βακ. 4490 μετ. ἀναπήλας (Σουῖδ.) καὶ ἀναπηλήσας ἢ ἀναπιλήσας Ομ. Τμ. Ερ. 41 ἄορ. β. ἀμπεπαλὼν Ἰλ. γ. 355. Παθ. ἀναπάλλομαι ἀμπάλλεσθε Εὐρ. Ορ. 322 παθ. ἄορ. ἀναπαλῆς (Στράβ.) μ. ἄορ. ἀνεπίλατο Μοσχ. 4. 409 ἀνέπαλτο Ἰλ. θ. 85 καὶ ἀνά-ἐπαλτο Πινδ. ο. 43. 72 μετ. ἀνεπάλλμενος Απολ. Ρ. β. 827 ἴδε πάλλω.

Ἀναπαύω (ξεκουράζω) καὶ ἀμπαύω Ἀνθ. Παλ. 42. 226 ἀμπαύει Εὐρ. Ελ. 4335 εὐκτ. ἀμπαύει (Ἀπολλινάρι.) μετ. ἀμπαύων Θεοκρ. Επιγρ. 41. 2 μελ. ἀμπαύσει Ἀνθολ. Παλ. 7. 474. Μεσ. ἀναπαύομαι ἀμπαύεται Θεοκρ. 4. 16 ἀμπαύονται Ἡροδ. 4. 481 μ. ἄορ. ἀναπαυσαίμαν Εὐρ. Ἰπ. 244 ἀμπαύσαθε (ἐπιγραφ.) παθ. μελ. β. ἀναπαύεται (Κλημ. Αλ.) παθ. ἄορ. β. μετ. ἀναπαίνετα (Ἐκκλ.) ἴδε παύω.

Ἀναπείθω (καταπίθω, ἀπατῶ, ἐρεθίζω) παρακ. ἀναπέπεικον Ἀριστ. Θε. 464 καὶ ἀναπείθωμι ὑποτ. ἀναπειθόμεσθα Σφ. 868 ἴδε πείθω.

Ἀναπεύρω (σουβλίζω, περνῶ πέρα πέρα) ἄορ. α. μετ. ἀμπεύρας Ἰλ. β. 426 ἴδε πείρω.

Ἀναπέμπω (στέλλω ἐπάνω, ἔξαστέλλω, ἀναδίδω) αἰολ. συγκ. μετ. ἀμπέμπω Ἀισχ. λ. 381 μελ. ἀμπέμψαι: ἀναπέμψαι (Ησυχ.) ἄορ. ἀμπεμψας Πινδ. ε. 6. 40.

Ἀναπετάννυμι (ξεδιπλώνω, ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ) ἄορ. ἀμπέτασον: ἀναπέτασον Ἀθην. 43. σ. 564 μετ. ἀμπετᾶσας Εὐρ. Αλκ. 597 παθ. παρακ. ἀναπεπέταται Ἡροδ. 9. 9 μετ. ἀναπεπτα(σ)μένος Αἰσ. Μυθ. 413 ἴδε πετάννυμι.

Ἀναπέτομαι (πετῶ ἐπάνω) καὶ ἀμπέτομαι (ἐπιγραφ.) ἀμπέταται (ὄσ.) μετ. ἀμπετᾶμενος ὄσρ. παθ. ἄορ. ε. εὐκτ. ἀμπεταίνω Εὐρ. Ἰων 796 προστ. ἀναπέτω: ἀναπετασθήτω (Ησυχ.) ἄορ. α. ἀνεπέτασεν Αἰσ. Μυθ. 344 μετ. ἀναπετᾶσας (ὄσ.).

Ἀναπηδάω (πηδῶ ἐπάνω, ἀναεὐρύω μὲ ὄρμην) ἄορ. α. ἀμπήδησε Ἰλ. λ. 379 ἴδε πηδάω.

Ἀναπίπτω (γέρνω ὀπίσω) ἀμπίπτει Ἀἰσχ. Ἀγ. 4599.

Ἀναπίτνημι ἄπαρ. ἀναπιτνήμην Πινδ. ο. 6. 27 ἴδ' ἀναπετάννυμι.

Ἀναπλέκω (συμπλέκω) μετ. ἀμπλέκων Διονυσ. Ἰμν. εἰς Ἄπολ. 42 ἄορ. ἀμπλέξαντες Ὀρφ. Ἀρ. 4095 ἴδε πλέκω.

Ἀναπλώω (ἀναπλέω) παρατ. ἀναπλώεσκον Τρυφιδ. 216 ἴδε πλείω.

Ἀναπνέω (ἀνασαίνω, πέρνω τὴν ἀναπνοήν μου) καὶ ἀναπνέω ἴων. καὶ ποιητ. προστ. ἀμπνεύ Ἰλ. χ. 222 ἄπαρ. ἀναπνεύειν Ἀνθολ. Πηλ. 9. 750 ἀμπνέων Πινδ. ν. 8. 49. καὶ ἀμπνέων Ἀπολ. Ρ. γ. 4291 παρατ. ἀμπνεύ Κοϊντ. Σμ. 9. 470 καὶ ἀμπνεύεσκον Ἀπολ. Ρ. γ. 234 καὶ ἀμπνεύον Κοϊντ. Σμ. 8. 475 ἄορ. α. ἀμπνεύσον (Λουκιαν.) εὐκτ. ἀμπνεύσειαν Ἀπολ. Ρ. δ. 4262 ἄπαρ. ὄσρ. καὶ ποιητ. ἀμπνεύσαι Ἰλ. π. 441 μετ. ἀμπνεύσας Ἀπολ. Ρ. ε. 208 παθ. ἄορ. ἀμπνύνθη Κοϊντ. Σμ. 9. 430 μ. ἄορ. ἀμπνύτο Ὀδ. ω. 349 ἴδ' πνέω.

Ἀναποδίξω (περιπατῶ ἀνάποδα, ἀνακαλῶ, ἐξετάξω μὲ ἀκρίθειαν) ἄορ. ἀναποδιξοίσας Στοβ. Ἀνθ. τ. 3. σ. 295.

Ἀναπολέω (ἐγκαχυρίζω, ἐκναμακσῶ, μελετῶ) ἄπαρ. ἀμπλοκεῖν Πινδ. ν. 7. 404 ἴδε πάλλω.

Ἀναπράττω (ἀπαίτῶ καὶ εἰσπράττω τι) ἄορ. ἀνπράξαιεν καὶ ἀνπράξωντι (ἐπιγραφ.).

Ἀναπτοέω καὶ ποιητ. ἀναπτοίεω (φοβίζω, ἔξυπάζω) ἄορ. ἀνεπτοίησεν (Ὀπιαν.) ἀνεπτοίησαν Μόσχ. 4. 23 ἴδε πτοέω.

Ἀναπτύσσω μετ. ἀμπτύξαντες (Μανιθ.)

Ἀνάπτω μ. μελ. ἀναψόμεσθα Εὐρ. Μηδ. 770 ἴδε ἄπτω.

Ἀναρτάω, (κρεμῶ τι ἐπὶ τινος) ὄμαλ. παρακ. ἀνάρτημαι Ἡροδ. 7. 8. μετ. ἀναρτημένος 1. 90 ἴδε ἄρω.

Ἀνασειώ (κουνῶ τι ἄνω κήτω, ἀνακατώνω) παρατ. ἀνασεύσασκεν Ὀρ. Ἰμν. Ἀπολ. 403 ἄορ. ἀνασεύσασα Ἡσιόδ. Α. 334 ἴδε σεῖω.

Ἀνασπάω (ξερριζώνω, ἐξορίζω) μετ. ἀνασπᾶσαντες Πινδ. π. 4. 27 ἴδε σπάω.

Ἀνάσσω (ἐξουσιάζω, βασιλεύω) ἄπαρ. ἀνασέμεν καὶ ἀνασέμεναι ὄσρ. καὶ ἐπικ. παρατ. ἠνάσσον καὶ ἀνάσσον Πινδ. ο. 6. 34 καὶ ἠνάσσε (Ἀλκαί. εἰς Κραμ. Ἀν.) μελ. ἀνάξω. Παθ. ἀνάσσομαι παρατ. ἠνάσσετο καὶ ἀνάσσετο Ἀπολ. Ρ. δ. 266 μεσ. ἄορ. ἀνάξασθαι Ὀδ. γ. 245. Παρὰ δὲ Δωριεῦσι καὶ ἐπικ. εἶνε καὶ ῥῆμα ἀνάξω Ἄρεν: ὄσρ. Δ. 401. ῥιζ. ἀνά-, ἀνα-κ-ίω=ἀνάσσω παρ. Φάναξ, ἀνάκτορον, ἀνάκτωρ.

Ἀνατανύω (ἀνατείνω, ἔξαπλώνω, ὑψώνω τὸν νοῦν μου) ἀνατανύομαι ἄορ. α. ἀντανύσασθαι Καλλιμ. Δι. 30 ἀνᾶ-τανύσσατο Ἀπολ. Ρ. α. 344 ἔδε τανύω.

Ἀνατείνω (ἐξαπλώνω) ἀντείνει Πινδ. ν. 8. 34 παρατ. ἀντείνειν Πινδ. ν. 4. 43 πληθ. ἀνᾶ-τείνον β. 54 ἴδε τείνω.

Ἀνατέλλω (κάμνω γὰρ ἐβγῆ τι ἄνω, ἐβγαίνω, φυτρώνω) παρατ.

ἀνέτελλον μελ. ἀνατελῶ ἀορ. α. ἀνέτειλα παρκα. ἀνατέταλκα ὑπερσ. ἀνατετάλκω.

Ἄνατέλλω (ὡς ἀν.) ἀντέλλει Ἀνθ. Παλ. 9. 87 πλ. γ. ἀντέλλοντι Θεοκρ. 13. 23 μετ. ἀντέλλων Ἀπολ. Ρ. 6. 44 ἀντέλλουσα Αἰσχ. Επ. 535 καὶ ἀντέλλοισα Θεοκρ. 13. 26 παρκα. ἀνάτελλε Ἀνθ. Παλ. 11. 483 μελ. ἀντελλέουσιν Ἀθην. 44 σ. 683 ἀορ. ἀντελλας Πινδ. ι. 6. 5 ἐπαντελλασα Αἰσχ. Αἴγ. 27. Μεσ. φιλξ ἀνατελλομένα Πινδ. ι. 4. 83· ἴδε τέλλω.

Ἄνα τίθημι (θέτω ἐπί τινος, ἐπιτρέπω, κοινοποιῶ, ἀναβάλλω) ἀορ. α. ἀνθήκεν Ἀνθ. Παλ. 13. 49 ὀνέθεικε (αἰολ. ἐπιγραφ. Ἀρισσας), ἀνέθεικε (ἐπιγραφ. Λεβαδ.) ἀνέθεικαν (ἐπιγραφ. Ὀρχομεν.) καὶ ἀνέθειαν (ἐπιγ. ὦσ.) ἀορ. β. ἀνέθεντο Σμῳνίδ. ἐν. Ἀνθ. Παλ. 6. 245 ἀπαρ. ἀναθέμεν Πινδ. π. 8. 29 ἀθέμενοι Ἀνθ. Παλ. 6. 214 καὶ ὀνθέμενοι (ἐπιγραφ.) εὐκτ. ἀναθήμει (ἀντι ἀναθήμει Ἀνθ. Παλ.) παρκα. ἀορ. β. ἀναθεθήκοντι ("Ἀρενς) μ. ἀορ. β. αἰολ. ἀνθετο Ἀπολ. Ρ. α. 4237 μετ. ἀνθέμενος Ἀνθ. Πλαν. 336 παθ. ἀορ. ὀνθεθην (ἐπιγραφ.) παθ. παρκα. ἀναθεθεμένος ("Ἀρενς)· ἴδε τίθημι.

Ἄνα τλάω (ὑποφέρω, δοκιμάζω κακῶ) καὶ ἀνάτλημι μελ. ἀνατλήσομαι ἀορ. β. ἀνέτλην ἀνέτλητε Σοφ. Οἶδ. κ. 239· ἴδε τλάω.

Ἄνα τρέπω (ἀναποδογυρίζω) μετ. ἀντρέπων Σοφ. Αντ. 4275 μελ. ἀντρέψεις Ἀριστ. Σρ. 4235 ἀορ. α. ἀντρέψη Αἰσχ. Περσ. 463 ἀορ. β. ἀνέτραπεν Ἀνθ. Παλ. 7. 692 παρκα. ἀνατέτροφας Σοφ. Τρ. 4009 καὶ ἀνατέτραφα (Αἰσχίν.).

Ἄνα ἄτιέω (φρονάζω δυνατῶ) παρκα. ἀνήτυσκον (Ἀπολλινάορ.) μελ. ἀναἄτῃσω ἀορ. ἀνήτυσσα (Οἰπικαν.)· ἴδε αὐώ.

Ἄνα ἄω (ἄχῳ, φρονάζω) ἀορ. ἀνάἄσεν Ἀπολ. Ρ. δ. 75 ἀνάἄσαν Θεοκρ. 4. 37· ἴδε αὐτέω.

Ἄνα φαίνω (φέγγω, φανερώω, βλέπω) καὶ ἀμφαίνω Αἰσχ. Γκετ. 829 προστ. ἀμφαίνει Πινδ. ν. 9. 12 ἀπαρ. ἀμφανέειν Οἰ. Υμ. Ερ. 96 ἀορ. α. ἀμφανεν Πινδ. π. 4. 62 ὑποτ. ἀμφάνη (Πλουτ.) ἀπαρ. ἀναφῆναι Οἶδ. δ. 254 παθ. ἀορ. ἀνεφάνθη Σχολ. εἰς Ησιόδ. Θ. 495 μ. ἀορ. ἀνεφάντα Πινδ. ι. 3. 89· ἴδε φαίνομαι.

Ἄνα φέρω (φέρω ἐπάνω, προσφέρω, διηγούμαι) μελ. ἀνοίσω, παρκα. ἀνήνοχα ἀορ. α. ἀνήνεχα ἀορ. β. ἀνήνεχον· ἴδε φέρω.

Ἄνα φέρω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. ἀμφέρειν Αἰσχ. Χο. 841 καὶ ἀναφέρωμαι ἀμφέρεται Ἀπολ. Ρ. 6. 470 ἀμφέρονται Πινδ. ν. 41. 38 ἀορ. α. ἀνείκετα Οἶδ. λ. 625 ἀνείκεαν Ηροδ. 6. 30 μετ. ἀνενείκοντες 4. 62 μεσ. ἀορ. ἀνενείκατο Ἰλ. τ. 314 ἀνενείκοντο Ηροδ. 8. 32 μετ. ἀνενείκίμενος 3. 448 παθ. ἀορ. ἀνενευχθέντες 4. 441· ἴδε φέρω.

Ἄνα φεράω καὶ ἀναφύρω (ἀνακατόνω, λερύνω) ἀναφυρῶ (Σουῖδ.) ἀπαρ. ἀναφυρῶν (Ἰπποκρ.) ἀναφυρῶν (ὦσ.) καὶ ἀναφύρειν (Θεμιστ.) μετ. ἀναφυρῶν (Δίσκω.) ἀορ. ἀνεφύρασα (Πλάτ.) μετ. ἀναφύρασας (Θεοφρ.) καὶ ἀναφύρησασα (Ἰπποκρ.) Παθ. ἀναφύρωμένον (Θεοφρ.) παρκα. ἀναπεφρυμένος Ηροδ. 4. 403 παθ. ἀορ. ἀναφραθεῖσα (Θεοφρ.) παθ. ἀορ. β. συναναφύριτες (Δουκιαν.). παρ. ἀναφύρωσις, ἀναφύρωσις· ἴδε φύρω.

Ἄνα χάζω (ἀποσύρομαι, τραβητοῦμαι ἐπίσω) σπαν. μεταβ. προστ. ἀχάσθε· ἀνάχθε δωρ. Γραμ. Βεκκερ. σ. 340 μετ. ἀναχάζων (Ξεν.) παρκα. ἀνέχων (Κύναιπ.) ἀορ. ἀνέχασαν Πινδ. ν. 40. 69 ἀπαρ. ἀχάσαι· ἀναχάσαι αἰολ. συγκ. Μεσ. ἀναχάζομαι Ἰλ. ε. 822 ἀναχάζεται Ἀπολ. Ρ. δ. 4239 προστ. ἀναχάζω γ. 4037 ἀπαρ. ἀναχάζεσθαι Ἰλ. π. 740 παρκα. ἀνεχάζετο ε. 443 μ. ἀορ. ἀνεχάσατο Ορ. Αρ. 274· ἴδε χάζω.

Ἄνα χαίνω· ἴδε χαίνω καὶ χάζω.

Ἄνα χωρίζω (ξεχωρίζω τε εἰς τὸν τόπον του, κλῆνω ν' ἀνωχωρήσῃ) μελ. ἀναχωρίσω καὶ-ιῶ ἀορ. ἀνεχώρισα καὶ δωρ. μετ. ἀνωχωρίζαντες Ηρακλειωτ. Πίν. 4. 8 καὶ ἀνωχωρίζαντες ὡς 41 παθ. ἀορ. ἀνεχωρίσθη (Δ. Κασ.). παρκα. ἀνακχωρίσμενος (Εκκλ.).

Ἀναψύχω (ἀερίζω, ξεκουρίζω) παρατ. ἀναψύχεσκε Ορφ. Λιθ. 556. παρ. ἀναψυχή, ἀνάψυξις. ἴδε ψύχω.

Ἄνδ' ἄνω (ἀρέσκω) ἀνδάνει Οδ. β. 414 καὶ ἐπιανδάνει Ἰλ. η. 407 μετ. ἀν-θάνων Εὐρ. Ἄλκ. 4408 παρατ. ἤνδανον Ἰλ. α. 24 ἐήνδανον ω. 25 καὶ ἐάνδανον (ἀλλ. οἱ ἤνδανε) Ηροδ. 9. 5 καὶ ἐπιήνδανε Οδ. ν. 46 μελ. ἀδήσειε Ηροδ. 5. 39 ἀορ. β. ἔαδε 4. 151 εὐαδον Οδ. π. 28 εὐκτ. ἄδοι υ. 327 ὑποτ. ἄδη Ηροδ. 4. 433 ἀπαρ. ἀδεῖν Ἰλ. γ. 473 παρακ. ἔαδα μετ. ἐαδῶς Οδ. σ. 422. Μεσ. ἀνδάνεται Ἀνθ. Πάλ. 10. 7 ἀπαρ. ἀνδάνεσθαι (Ἀρχίας) μ. ἀορ. β. ἀδέσθαι (Μελισσ. Ἐπιστ. 749). ρίζ. φαδ ἢ σφαδ, -ἀδ-, ἀνδ-ἀν-ω παρ. ἐήνδανε = ε-Γήνδανε ἀορ. β. ἔαδε = ιφαδε καὶ εὔαδε καὶ ἐν Λεσβ. ἐπιγραφ. Φάδεα Ἄρεος Λίολ. δ. 34. Τὸ δῖγαμμα τοῦτο τρεῖται καὶ εἰς τὰ γαδεῖν: χαρίσασθαι, γράδεσθαι: ἤδεσθαι (Ψοχ.). Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ λατ. suad- eo.

Ἄνδραποδιᾶω καὶ ἀνδραποδιζομαι ὁμαλ. μελ. ἀνδραποδιοῦμαι παρακ. ἤνδραπόδισαι παθ. ἀορ. ἤνδραποδίσθη παθ. μελ. ἀνδραποδισθήσομαι μ. ἀορ. ἤνδραποδισάμην (ἀνδραποδίσαντο Ηροδ. 3. 59.)

Ἄνέσω ἴδε ἴημι.

Ἄν' ἦνοθεν (ἀνέρχεται) Ἰλ. λ. 266. ρίζ. ἀθ-, ad- λατ. (ador), α-ν-θ-, ἀνθ-ω καὶ ἀνθ-έω παρακ. ἀν-ἦνοθε ἢ ἐν-ἦνοθε· κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ ἀν-, ἀνέθω, ὡς φλεγ- φλεγέθω. παρ. Ἀνθήνη, Ἀνθηδών, Ἀθήνη.

Ἄνθ' ἐ-ω-ῶ (ἀνθίζω) ἀνθεί (Ἰπποκρ.) ἀνθέουσιν (ὡς.) καὶ ἀνθεῦσιν Θεοκρ. 27. 44 μετ. γεν. θηλ. ἀνθέουσι Ηροδ. 4. 4 παρατ. ἤνθεον-ουν ἤνθει (Χριστοδωρ.) ἀνθεῦσιν Θεοκρ. 5. 56 μελ. ἀνθήσα ἀορ. ἤνθησα καὶ ἀνθησε Πινδ. ι. 3. 36 ἀνθησαν (ἐπιγραφ.) παρακ. ἤνθηκε Σοφ. Τρ. 4089. παρ. ἀνθεμον, ἀνθη, ἀνθηρός, ἀνθερέων. ἴδε ἀνίησθαι.

Ἄνι' ἀζω (ἀνιάω, λυπῶ) ἀνιάζει Ἰλ. σ. 300 ὑποτ. ἀνιάξη Οδ. τ. 323 ἀπαρ. ἀνιάζειν Ἀρατ. 496 μετ. ἀνιάζων Ἰλ. φ. 270 παρατ. ἀνιάζων ψ. 721 καὶ ἀνιάζεσθαι Ἀπολ. Ρ. γ. 4438. ἴδε ἰάσομαι.

Ἄνι' ἀσομαι ὦμαι (ἰατρεύω ἐκ νέου) ἀνιεύονται Ηροδ. 7. 236.

Ἄνιά-ω-ῶ (λυπῶ) παρατ. ἠνίαον-ων μελ. ἀνιάσω ἀορ. ἠνίασα. Μεσ. ἀνιάσομαι -ὦμαι μελ. ἀνιάσομαι παθ. ἀορ. ἠνιάθη παρακ. ἠνιάμαι.

Ἄνι' αἰ-ω-ῶ (ὡς ἀν.) μελ. ἰων. ἀνίησει Οδ. β. 445 καὶ ἀνίησαι Θεογν. 994 παρακ. ἠνίησαι Μοσχ. 4. 3 ἀορ. ἠνίασα ὑποτ. ἀνίηση μετ. ἀνιάσασα Σοφ. Λι. 994. Παθ. ὑποτ. ἀνίησθε Ηροδ. 4. 430 παθ. ἀορ. ἀνίηθεις Ἰλ. β. 294. ἴδε ἰάσομαι.

Ἄοιγῶ ἴδε οἴγνυμι καὶ οἴγω.

Ἄορθῶ ἴδε ὀρθῶ.

Ἄπνῶ παρ' Ἄπτ. πεζοῖς μόνον συνήθες. ἀπαντάω παρατ. ἀπῆν-ταον-ων μελ. (ἀπαντήσω Πολυβ. καὶ) ἀπαντήσομαι ἀορ. ἀπῆντησα παρακ. ἀπῆντησα. Παθ. ἀπαντάομαι ὦμαι (ἀπαρ. ἀπαντάσθαι Πολυβ.) παρακ. ἀπῆντημαι (ἀπαρ. ἀπῆντησθαι Πολυβ.) παθ. ἀορ. ἀπῆντήθη (μ. ἀορ. ἀπάντησαι Π. Γρ.). παρ. ἀπαντητέον.

Ἄπτάω (ὡς ἀν.) παρατ. συνήντες Ἀπολ. Ρ. δ. 4484 συνήντες Νον. Γω. κ. 44. 72 καὶ ἰων. ἤντεον Ἰλ. η. 423 μελ. ἀπτήσω π. 423 καὶ δωρ. ἀπτάω Εὐρ. Τρ. 212 ἀορ. ἤντησα Σοφ. Οἰδ. τ. 919 ἤντησας Οδ. γ. 97 ἤντησας γ. 44 καὶ δωρ. ἀπαντάξιντα (τοῦ ἀπαντάω Ἀρχυτ.). Μεσ. συναντῶμενος Οδ. ο. 538 παρατ. συνήντετο Καλλιμ. Ἀργ. 461 συναντέσθην Ἰλ. κ. 22. ρίζ. ἀπν-, ἀπν-ι-, ἀπν-α, αὐτε λατ. ἀντ-ά-ω καὶ ἀντ-ι-ά-ω. παρ. ἀπνίος, ἀπνικρός.

(ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΑ).

Ἀντιῶ καὶ συνήθεστ. ἐναντιόομαι μελ. ἐναντιώσομαι παρακ. ἤναντιώομαι παθ. ἄορ. ἤναντιώθην (παθ. μελ. ἐναντιωθήσομαι μετγν.). παρ. ἐναντιωτέον.

Ἀντιῶ καὶ ἀντιῶ (πηγαῖο ἐναντίον, μετέχω) ἀντιώοισιν Ἀρατ. 1013 εὐκτ. ἀντιώοιτε Ἀπολ. Ρ. 6. 806 ἄπαρ. ἀντιῶν Ἰλ. ν. 215 μετ. ἀντιῶν Ὀδ. α. 25 ἀντιῶντα Ἀρατ. 500 παρατ. ἀντιῶσκον Ἀπολ. Ρ. 6. 400 καὶ ὑπαντιῶζεν Ἀισχ. Περ. 834 μελ. ἀντιῶ Ἰλ. μ. 368 ἄορ. ἀντιῶσεν Πινδ. π. 4. 435 καὶ ἠντιῶσαν Ἡροδ. 4. 80 μετ. ἀντιῶς Ὀδ. ζ. 193 ὑπαντιῶσασα Πινδ. π. 8. 41. Μεσ. ἀντιῶομαι (εἶμαι ἢ πηγαῖο ἐναντίον) Ἡροδ. 9. 7 ἀντιῶμεθα 9. 26 εὐκτ. ἀντιῶοτο Ἀπολ. Ρ. α. 470 παρατ. ἠντιῶτο Ἡροδ. 4. 76 ἐνηντιῶμεθα Ἀριστ. Ὀρ. 385 ἀντιῶσθε Ἰλ. ω. 62 παθ. ἄορ. ἠντιῶθη Ἡροδ. 7. 9 ἠντιῶθησαν 8. 400 μελ. ἀντιῶσομαι ἄπαρ. ἀντιῶσσεσθαι 9. 7. Πρσχ. τούτου εἰς ἀντιῶω παρατ. ἀντιῶζον Ἡροδ. 4. 466. ἴδε ἀντιῶ.

Ἀντιτυπέω-ῶ ἀντιτυπέει (Ἰπποκρ.) μετ. ἀντιτυπεύμενος (ὦς.) καὶ οὐδ. ἀντιτυπέομενα (ὦς.).

Ἄντομαι (ἐρχομαι ἐναντίον) μετ. ἀντόμενος Ἰλ. λ. 237 παρατ. ἦντετο π. 788. ἴδε τύπτω.

Ἄνυω καὶ ἀνύτω ἢ ἀνύτω (ἀπο-τελῶ) παρατ. ἦνυον μελ. ἀνύσω παρακ. ἦνυκα ἄορ. ἦνυσα. Μεσ. ἀνύομαι ἢ ἀνύτομαι παρακ. ἦνυ(σ)μαι παθ. ἄορ. ἦνύσθην παθ. μελ. ἀνυσθήσομαι (μετγν.). παρ. ἀνυστός, ἀνήνυτος.

Ἄνυω ἢ ἀνύτω (ὡς ἀν.) καὶ δωρ. ἄνυμι ἄνυμες Θεοκρ. 7. 40 ἀνύουσιν Ευρ. Φοιν. 433 παρατ. ἦνυε Νον. Διον. 48. 324 ἦνυτον Σοφ. Τρ. 319 μελ. ἀνύσει Σοφ. Φιλ. 720 ἀνύσει Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Γάζος ἄορ. ἦνυσας Σοφ. Τρ. 995 ἦνυσεν Ἀισχ. Περ. 726 ἄνυσε Θεοκρ. 7. 6 ἦνυσσα Ἀπολ. Ρ. δ. 412 ἦνυσε Ὀρφ. Ἀρ. 68 ἀνύσασμεν Ἀνθ. Παλ. 5. 275 προστ. ἄνυσον Ἀθην. 45. σ. 699 ἀνύσατε Ἀριστ. Ἰπ. 4407 εὐκτ. ἀνύσει Σοφ. Φιλ. 712 ἀνύσαι Ἀπολ. Ρ. α. 603 μετ. ἀνύσας Ἀριστ. Σφ. 4158 καὶ ἀνύσας Ἡσιόδ. Θ. 954. Μεσ. ἀνύομαι ἀνύεται Πινδ. π. 2. 49 εὐκτ. ἄνυτο Ἰλ. σ. 473 παρατ. ἦνυτο Ὀδ. ε. 243 καὶ ἄνυτο Θεοκρ. 2. 92 μελ. ἀνύσσεσθαι Ὀδ. π. 373 μ. ἄορ. ἀνυσάμαν Θεοκρ. 5. 444 ἠνύσατο Σοφ. Οἰδ. τ. 466 ἠνύσαθε Ἀισχ. Πρ. 700 ἐξηνύσαντο Ευρ. Βακ. 431 ὑποτ. ἀνύσωμαι Ἀισχ. Χο. 858 ἄπαρ. ἐξηνύσασθαι Ευρ. Ἰκ. 285 μετ. ἀνυσάμενος Ἀνθ. Παλ. 40. 42 παθ. ἄορ. ἀπηνύσθησαν Κοῖντ. Σμ. 5. 4. ἴδε ἄνω.

Ἄνω (ἀνώ) ἄνοις Στοβ. Ἀνθ. 418. 4 παρατ. ἦνον Ὀδ. γ. 496 ἦνευ Ευρ. Ἀνδ. 4132 ἦνομεν Ἀνθ. Παλ. 41. 64 καὶ ἄνομαι ἀνεταί Ἰλ. κ. 251 μετ. ἀνόμενος Ἀισχ. Χο. 799. παρατ. ἄνοντο (ἄλλ. ἄνοντος) Ἀριστ. Σφ. 369. ῥιζ. ἀν-, ἀν-ά, ἀν-ω, ἀν-ύ-ω, an-helo = ἀσθμαίνω λατ.

Ἄνωγα (προτρέπω, παροξύνω) παρακ. ἀναυξήτως Ὀδ. γ. 317 ἀνωγας ἄνωγε (Ὀμ.) θυϊκ. καὶ πληθ. ἀνωγμεν Ὀμ. Γμ. Ἀπολ. 528 προστ. ἀνωγθε Ἀισχ. Χο. 772 καὶ ἀνωγε (σπανιώτ.) Ευρ. Ὀρ. 419 ἀνωγέτω Ὀδ. 6. 195 καὶ ἀνώχθω Ἰλ. λ. 489 ἀνωγθε Ὀδ. χ. 437 ἀνώγετε Ὀδ. ψ. 432 εὐκτ. ἀνώγοιμι Ἰλ. τ. 206 ἄπαρ. ἀνωγέμεν ν. 56 ὑπερσ. ἀντί παρατ. ἠνώγεα Ὀδ. ι. 44. ἠνώγει Σοφ. Οἰδ. Κ. 4598 ἠνώγειν Ἰλ. ζ. 470 καὶ ἀνώγει (συχνότη. Ὀμπρ.).

Ἄνώγω (ὡς ἀν.) ἀνώγει Ἰλ. ζ. 439 ἀνώγετον δ. 287 παρατ. ἢ ἄορ. ἀνώγον ε. 805 ἠνώγον ι. 578 ἠνώγεον (ἄλλ. ἠνώγειν) η. 394 μελ. ἀνώγομεν ο. 295 ἄορ. ἠνώξεν Ἡσιόδ. Α. 479 ἄπαρ. ἀνώξει Ὀδ. κ. 531. εἶνε συγγενές κατὰ Βουτμάν. τῷ ἀγγέλλω, κατ' ἄλλους δὲ τῷ ἀνάσσω, ἀνώω καὶ ἀνύτω.

Ἀξιώω-ῶ ὅμαλ. μελ. ἀξιώσω ἄορ. ἠξίωσα παρακ. ἠξίωκα. Παθ. ἀξιώσομαι-οῦμαι κτλ.

Ἀξιώω καὶ ἀξίόομαι (ὡς ἀν.) ἰων. ἀξιεῦμαι Ἡροδ. 5. 406 μελ. ἀξιάσει ἀντι ἀξιώσει) ἐπιγραφαί, δωρ. μ. ἄορ. ἠξιώσκατ' Ἀισχ. Ευμ. 425.

Ἀολλίζω (συναθροίζω) ἄορ. ἀόλλισαν Ἰλ. ζ. 287 μετ. ἀόλλισσας Ἀπολ. Ρ. καὶ 863 θηλ. ἀόλλισσα Ἰλ. ζ. 270. Μεσ. ἀόλλίζονται Καλλιμ. ἀηλ. 18 παθ. ἄορ. ἀόλλισθησαν Ἰλ. τ. 54 ἄπαρ. ἀόλλισθήμεναι ο. 588. ἴδε αἰολεύω.

Ἀπαδεῖν ἴδε ἀνδάνω.

Ἀπαρτάω ἴδε ἀντάω.

Ἀπατάω-ῶ ὅμαλ. μελ. ἀπατήσω ἄορ. ἡπάτησα παρακ. ἡπάτηκα. Παθ. ἀπατόμαι-ῶμαι παρατ. ἡπαταόμην-ῶμην (ἡπατοῦντο Βυζαντιν.) μελ. ἀπατήσομαι παρακ. ἡπάτημαι παθ. μελ. ἀπατηθήσομαι παθ. ἄορ. ἡπατήθην.

Ἀπατάω-ῶ παρατ. ἐξᾠπάτασκον Ἀριστ. Βερ. 1070 ἄορ. ἀπάτησεν Ἰλ. ι. 344 ἀπάτησεν Σοφ. Τρ. 500 μελ. ἐξαπατήσειν Ἰλ. ι. 371. ῥίζ. ᾠπα- (ἄπτω, ἀπαφίω λατ. capio) ἀπα-τ-άω κατ' ἄλλ. γίνεται ἐκ τῆς ἀπό καὶ πάτος παρακ. ἀπάτη, ἀπατηλός.

Ἀπαυράω (παύρω, ἀφαιρῶ) παρατ. ἀντι ἄορ. ἀπύρωσεν Ἰλ. α. 430 ἀπύρωσ ἀπύρωσεν ῥ. 236 ἀπύρωτο (ἄλλ. ἀπύρω) Ὀδ. δ. 646 μετ. ἀπούρας Ἰλ. π. 831 ἀπούραις Πινδ. π. 4. 49 καὶ ἀπούριδας (Φίλων) καὶ ἀπούράμενος Ἡσιόδ. Α. 473 παρακ. ἀπύρωται (Θεοφρ.) μελ. ἀπούρησους Ἰλ. χ. 489. ῥίζ. ἴφρ- (ἡρύω), ἀφρ- (ἀφαιρῶ), αὐρ-, ἀπ-αὐρ-ά-ω παρατ. ἀπό-αφρας=ἀπύρωσ μετ. ἀπούρας=ἀπό-έρας κατ' ἄλλ. δ' ἐκ τῆς ἀπό καὶ οὐρω παρατ. ἀπούρας=ἀπόφρας.

Ἀπαφίσκω (ἀπατῶ) ἀπαφίσκει Ὀδ. λ. 217 μετ. ἐξαπαφίσκων Ἡσιόδ. Θ. 537 μελ. ἀπαφήσις Ἀνθ. Παλ. 12. 26 ἄορ. α. ἐξᾠπάφης μόνον Ὀμ. Γμ. Ἀπολ. 376 ὑποτ. ἐπαφίσσης (Ἰπποκρ.) ἐπαφίσση (ὦσ.) ἄορ. β. παρήπαφεν Ἰλ. ξ. 360 ὑποτ. ἐξαπάφω Ὀδ. ψ. 79 μετ. ἀπαφῶν Ἀπολ. Ρ. β. 4238. Παθ. ἐπαφῶνται Θεμιστ. σ. 144 μετ. ἐπαφόμενος Ἀρατ. 93 μ. ἄορ. ἀ. ἐπαφίσκατο Ἀνθ. Παλ. 5. 222 ἄπαρ. ἐπαφίσσασθαι Ἀλκιφρ. 2. 42. μ. ἄορ. β. ἀπάφιστο Ἰλ. ι. 376. ἴδε ἀπατάω.

Ἀπειθέω ὅμαλ. μετ. ἀπειθεύμενα (Ἰπποκρ.) μελ. ἀπιθήσω Ἰλ. ω. 300 ἄορ. ἀπιθήσεν Ὀδ. ε. 43.

Ἀπειλέω (φροδερίζω) ὅμαλ. καὶ ἰον. ἀπειλείω ὑποτ. ἀπειλείωσι Μουσαῖ. 441 μετ. ἀπειλείουσα ὦσ. 412 παρατ. ἡπίλειον Ἡροδ. 3. 77 καὶ ἀπειλεῖ Ἀπολ. Ρ. γ. 607 ἄορ. ἀπέιλσαν Ἰλ. β. 665. ῥίζ. εἰλ- (εἶλλω ἢ εἰλέω), ἀπο-εἰλ-έ-ω παρακ. ἀπειλή, ἀπειλητής.

Ἀπεχθάνομαι ἴδε ἐχθω.

Ἀπιστεύω-ῶ παρατ. ἡπίστεον-ουν ὅμαλ. μελ. ἀπιστήσω παρακ. ἡπίστηκα κτλ.

Ἀπιστέω (ὦσ ἀν.) Ἰπποκρ. ἀπιστεῖς Ἡροδ. 3. 422 παρατ. ἀπίστεον Ὀδ. ν. 339 παθ. ἄορ. ἀπιστήθην (μετγν.).

Ἀπλακεῖν ἴδε ἀμπλακίσκω.

Ἀποδημέω-ῶ ὅμαλ. μελ. ἀποδημήσω ἄορ. ἀπεδήμησα παρακ. ἀποδεδήμεκα κτλ.

Ἀποδημέω καὶ δωρ. ἀποδამεῖ Πινδ. π. 40. 37 παρακ. ἀπεδημηκώς (Σουῖδ).

Ἀπόρσε (παρίσυσεν, ἀπίσπασεν) γ. προσ. ἄορ. Ἰλ. ζ. 348 εὐκτ. ἀπόρσειε φ. 329 ὑποτ. ἀπόρση φ. 283. ῥίζ. ἴφλ- (εἰλέω) ἔλσα καὶ ἐναλλαγῆ γραμμ. ἔρσα ἀπό-ερσα ἢ κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἔρρω ἢ ἔργω (ἀπόρρω) ἀπόρσειε, ἢ τέλος ἐκ τῆς φρε (ῥέω) τοῦ ε μεταθέσει φερ-σαι, ἀπο-φέρσαι. ἴδε καὶ ἀπαυράω.

Ἀποκαθαίρω (ἀποκαθαρίζω) μ. ἄορ. ἀποκαθαράμεναι δωρ. Τιμ. Λοκρ. σ. 104. ἴδε αἴρω.

Ἀπολαύω (ἀπολαμβάνω) παρατ. ἀπέλαυον (Πλατ.) καὶ ἀπήλαυον μελ. ἀπα-

λαβῶ ἀορ. ἀπέλαυσα καὶ ἀπήλαυσα παρακ. ἀπολέλαυκα μ. μελ. ἀπολαύσομαι παθ. παρακ. ἀπολέλαυσμαι (Πλουτ.) ἀπολέλαυται (Φιλοστρ.) παθ. ἀορ. ἀπιλαύσθη; ρίζ. λαF- (λά-τρι-ς λατ. lan-ergio=κλέπτης), λαF-. λά-ω, ἀπο-λαύ-ω παρακ. ἀπολαυστός.

Ἄπολήγω ὄμαλ. μελ. ἀπολλήξεις Ὀδ. τ. 466 ἀορ. εὐκτ. ἀπολλήξειαν μ. 224 ὑποτ. ἀπολλήξης Πλ. ο. 31. ρίζ. λαγ- (λαγαρός, λάγνος λαγών, λαγώς, λατ. lan-gueo: ἀσθενῶ), ληγ-, ἀπο-λήγ-ω.

Ἄπολογέομαι-οὔμαι παρατ. ἀπελογεόμην-οὔμην μελ. ἀπολογήσομαι παρακ. ἀπολελόγησμαι (ἀπαρ. ἀπολελογησθαι παθ. παρὰ Πλάτ.) παθ. ἀορ. ἀπελογήθην παθ. μελ. ἀπολογηθήσομαι μ. ἀορ. ἀπελογησάμην. παρ. ἀπολογητέον.

Ἄποπέκω (κουρεύω) μελ. ἀποπέξω μ. ἀορ. ἀπο-πίξατο Ανθ. Παλ. 6. 455 ὑποτ. ἀπό-πέξηται Καλλιμ. λ. Παλ. 32. ρίζ. πεκ-, πεκ-, ἀπο-πέκω, λατ. pec-to = κτενίζω. παρ. πέκος, πόκος τὸ παρ' ἡμῖν πουκάρι.

Ἄποπορίζω (τρώγω ἀπὸ τὴν φωτίαν) ἀποπορίζομαι Ἀθην. 7. σ. 277.

Ἄπορέω-ῶ παρατ. ἠπόρεον-ουν μελ. ἀπορήσω παρακ. ἠπόρηκα ἀορ. ἠπόρησα. Μεσ. ἀπορέομαι-οὔμαι παρατ. ἠπορεόμην-οὔμην παρακ. ἠπόρημαι παθ. ἀορ. ἠπορήθην.

Ἄπορέω-ῶ (ὡς ἀν.) ἀπαρ. ἀπορέειν Ἡροδ. 6. 52 μετ. ἀπορέων 4. 491. Μεσ. μετ. ἐνεστ. ἀπορεόμενος (Ἰπποκρ.) καὶ ἀπορευόμενος Ἡροδ. 2. 424.

Ἄποσὺλάω-ῶ (ξεγομνώνω) ὄμαλ. ἀορ. ἀπαρ. ἀποσὺλασαι Πινδ. π. 4. 140.

Ἄπτω (ἀνάπτω, συνάπτω) παρατ. ἤπτον μελ. ἄψω ἀορ. ἤψα παρακ. ἤφα; Παθ. καὶ Μεσ. ἄπτομαι μελ. ἄψομαι παρακ. ἤμμαι ἀπαρ. ἤρθαι μετ. ἠμμένος παθ. ἀορ. ἤρθην (ἀπαρ. ἀρῆναι Ἀριστοτ.) μ. ἀορ. ἠψάμην. παρ. ἀπτός, -τέος.

Ἄπτω (ὡς ἀν.) ποιητ. ποτιάπτω Πλ. ω. 440 ἀορ. ἀπάψας Ἡροδ. 4. 98· καὶ ἄπτομαι ἀπόψεσθα Πινδ. κ. 40. 28 εὐκτ. δωρ. ἐφαπτοίμαν ν. 8. 36 ἀπαρ. ἄπτεσθαι Πλ. 6. 452 ἰων. ἀντάπτεσθαι Ἡροδ. 7. 438 μετ. ἀπτόμενος Αἰσχ. Επ. 222 παρατ. ἄπτετο Πλ. 6. 474 καθάπτετο ο. 427 ἄπτοτο Ἡροδ. 5. 48 μελ. ἄψεται Ευρ. Ἰπ. 770 ἀπαρ. ἄψεσθαι Ὀδ. ι. 379 παθ. ἀορ. ἐάρθη Πλ. ν. 543 καὶ ἄρθη Ἡροδ. 4. 49. μ. ἀορ. ἐρψάμην Ευρ. Πλ. 4225 ἠψατο Καλλιμ. Ἀρτ. 446 ἐράψατο Πινδ. ο. 4. 86 ὑποτ. ἐράψεται Ὀδ. ε. 348 παρακ. ἤπται Ευρ. Ελ. 407 μετ. ἐπαμμένος Ἡροδ. 4. 499 καὶ ἀμμένη 4. 86 ὑπερσ. συνήπτο 7. 458. ἴδε ἀράω.

Ἄπόχη ἴδε χρή.

Ἄπύω δωρ. καὶ ἀγγ. (φωνάζω), ἐπικ. ἠπύω ἀπύεις Αἰσχ. Πρ. 593 ἀπύει Πινδ. π. 2. 49 ἠπύει Ὀδ. κ. 83 ἀπαρ. ἀπύειν Πινδ. π. 5. 404 μετ. ἀπύων ο. 5. 49 παρατ. ἄπυεν ο. 4. 72 ἠπυον Ἡσιόδ. Α. 316 μελ. ἀπύσω Ευρ. Εκ. 454 ἀορ. προστ. ἀπύσατε Ἰκ. 800. Μεσ. ἀπύεσθω (ἐπιγρ. Ἄρκαδ. νεωτάτη). ρίζ. Fεπ-, Fεπ- (ἔπος, =τοχ voc-are λατ. hau-as Σανσκ. =λόγος), Fηπ-, ἀπ-ύω, ἠπ-ύω.

Ἄραβέω (κίχμω κρότον, βροντῶ) ἀραβεῖ Ἀθην. 10. σ. 411 μέλ. ἀραβήσω ἀορ. α. ἀράβησε Πλ. δ. 504 ἀράβησαν Θεοκρ. 22. 426 ἀπαρ. ἀραβεύσαι Ἡσιόδ. Α. 249. παρ. ἄραβος. ρίζ. ἀρα-, ἀράσσω = ἀρα-β-ίω, ἀρα-β-έω. περ. ἄραβος.

Ἄρασμαι-ῶμαι (εὐχομαι, καταρῶμαι) Ἀποθ. μετ. ἀρώμενος παρακ. ἐπήραμαι μ. ἀορ. ἠρασάμην μετ. ἀρασάμενος (Ἀνδοκ.) παθ. ἀορ. καταραθείη (Π. Γρ.).

Ἄρασμαι-ῶμαι (ὡς ἀν.) καὶ ἰων. ἀράσμαι κταραρέονται Ἡροδ. 4. 484 παρατ. ἠράτε Πλ. α. 35 μ. ἀορ. ἠρασάμην Σοφ. Οἰδ. τ. 272 ἠράσατο Πλ. α. 354, ἠράσατο

Σοφ. Οιδ. τ. 4291 παθ. ἀορ. ἀρήμεναι (=ἀρῆναι) Οδ. χ. 322 μελ. ἀρήσεται ε. 433. ρίζ. ἄρ-(αἶρω), ἐρ-(εἶρω, ἐρέω), ἀρ-ἀομαι. παρ. ἀρά, ἀρκτός.

Ἀρᾶρίσκω. ἴδε ἄρω.

Ἀράσσω ἢ ἀράττω (κροτῶ, συντρίβω) μελ. ἀράξω ἀορ. ἤραξα παρκα; παθ. ἀορ. ἤραχθην. παρ. ἀρατός.

Ἀράσσω ἢ ἀράττω (ὡς ἀν. ἀπαράσσει Ηροδ. 5. 442 καὶ ἐξαράττω Ἀριστ. Ν. 4373 παρατ. ἤρασε Σοφ. Οιδ. τ. 4276 ἤραττες Ἀριστ. Εὐκλ. 969 καὶ ἀράσσεσκον Πινδ. π. 4. 226 μελ. ἀράξει Ἀριστ. Θεσ. 704 καὶ δωρ. ἀραξεῖ Θεοκρ. 2. 460 ἀορ. ἀπήραξεν Ἰλ. ξ. 497 ἄραξεν ν. 577 ἀπήραξαν Ηροδ. 8. 90 καὶ ἄρασεν (=συνάρασεν ἢ ἤρασεν) Οδ. ε. 248 μετ. ἐπαράξας Ηροδ. 5. 446 καὶ ἀράξας Σοφ. Αντ. 52. Παθ. ἀράσσονται Ἀπολ. Ρ. δ. 762 μετ. ἀρασσόμενος Ηροδ. 6. 44 παρατ. ἤράσσαντο Αἰσχ. Περ. 460 παθ. ἀορ. ἀπηράχθησαν Κοῖντ. Σμ. 43. 95. ἴδε ἀραβίω.

Ἀρδέω καὶ ἄρδω παρατ. ἀρδέεσκον Ηροδ. 2. 43 ἀρδέσκον (Εὐσεβ.) ἀορ. ἤρσε Ηροδ. 5. 42 ἄραμεν (Κλ. Ἀλεξ.) ὑποτ. ἄρση Ηροδ. 2. 44 ἄρας 5. 42. ρίζ. Φαρ- (βρᾶναι: ῥᾶναι αἰόλ.), Φαρδ-, ἀρθ-, ῥαθ- (ῥαθαμίξω, ῥαθμίγξ) ἀρδ-ω, ἀρδ-εύω. παρ. ἄρδα, ἀρδμός, ῥανίς, ἀρδ-ρας: ὑγρὸς Σανσκρ.

Ἀρέσκω (ἀρ-έ-σκω) παρατ. ἤρεσκον μελ. ἀρέσω ἀορ. ἤρεσα παρκα. ἀρήρεκα. Μέσ. ἀρέσκομαι παρατ. ἤρεσκόμεν μελ. ἀρέσομαι μ. ἀορ. ἤρεσάμην. παρ. ἀρεστός.

Ἀρέσκω (ὡς ἀν.) ἀορ. συναρέσσαμεν Ἀπολ. Ρ. δ. 373 ἄρεσαν Ρ. γ. 301 ἀπαρ. ἀρέσαι Ἰλ. τ. 438 μελ. ἀπαρέσω Στοβ. Ανθ. 45. 29 συναρέσετε Ἀπολ. Ρ. γ. 904 μ. μελ. ἀρέσσονται Αἰσχ. Ικ. 655 ἀρεσσόμεθα Ἰλ. δ. 362 μ. ἀορ. ἐπηρέσατο (Ήσυχ.) καὶ συναρέσατο Ἀπολ. Ρ. γ. 4099 ἀρέσαθε Ορφ. Ἀρ. 552 ἀρέσαντο Ἀπολ. Ρ. α. 963 προστ. ἀρεσάσθω Οδ. θ. 396 ἀπαρ. ἀπαρέσασθαι Ἰλ. τ. 483 μετ. ἀρεσάμενος Ἀπολ. Ρ. α. 353 παθ. ἀορ. ἀπρήεσθην Βαβρ. Μυθ. 49 εὐκτ. ἀρεσθείη Σοφ. Αντ. 500.

Ἀρήγω (βοηθῶ) παρατ. ἤρηγον μελ. ἀρήξω ἀορ. ἤρηξα. Παθ. ἀρήγομαι μετ. ἀρηγομένης (βοηθουμένης Ήσυχ.) μ. ἀορ. ἤρηξάμην (ἀρήξαντο Σοφ. Αἰ. 1007). ρίζ. ἄρ-, ἀρκ- ἢ ἄλκ- (ἀρκέω, ἀλαλκεῖν), ἀρ-ή-γ-ω. παρ. ἀρωγή, ἀρηγών, ἀρωγός.

Ἀριθμέτος (καταβεβλημένος), καταβεβαρυμένος) μετ. Οδ. ι. 403.

Ἀριθμέω-ω ὁμαλ. μετ. ἀριθμέοντες Ηροδ. 2. 143 παρατ. ἐξηριθμεον (ὡς.) ἀορ. ἀριθμωσεν (ἄλλ. ἠρίθμωσεν) Ἀριστ. Ἰπ. 570. Παθ. ἀριθμέομαι-οῦμαι ἀριθμύνται Θεοκρ. 47. 27 παθ. ἀορ. ἀριθμηθήμεναι (=ἀριθμηθῆναι) Ἰλ. ε. 424. ρίζ. ἀρ-(ἄρω, ἀρέσκω, ἀραρίσκω), ἀρ-θ-μ-έω, ἀρ-ι-θ-μ-έ-ω. παρ. ἀριθμός, ἀριθμοῖς.

Ἀριστάω (προγεύομαι) παρατ. ἤρίσταον-ων ὁμαλ. μελ. ἀριστήσω ἀορ. ἤριστῃσα παρακ. ἤριστῃκα συγκεκ. ἤρισταμεν κτλ. ρίζ. ἄρ-(ἄρι ἀντι ἤρι), ἀρ-ι-στ-άω. παρ. ἄριστον' κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἀρ-ω, ἀραρίσκω, ἀρέσκω.

Ἀριστεύω ὁμαλ. ὑποτ. ἀριστεύησι Ἰλ. λ. 409 μετ. ἀριστεύοισα Πινδ. ν. 4. 44 παρατ. ἀριστεύεσκον Ἰλ. λ. 627 ἀορ. ἀριστεύσει Πινδ. ο. 41. 64. παρ. ἀριστος.

Ἀρκέω-ω μελ. ἀρκέσω ἀορ. ἤκεσα. Παθ. καὶ Μέσ. ἀρκέομαι-οῦμαι παρακ. ἤκεσμαι παθ. μελ. ἀρκεσθήσομαι παθ. ἀορ. ἤκεσθην. παρ. ἀρκετός. ἴδε ἀρήγω.

Ἀρκέω (ὡς ἀν.) καταρκέει Ηροδ. 4. 32 ἀρκέουσιν (Ἰπποκρ.) μετ. ἐξαρκέω Πινδ. ν. 4. 32 καὶ ἀρκέυντες Ερωτιαν. σ. 432 μελ. ἐπαρκέουσιν Ἀπολ. Ρ. ε. 4054 ἀορ. ἀρκεσε Πινδ. ο. 9. 3 ἀρκέσαι Ἀπολ. Ρ. ε. 4126.

Ἄρμόζω ἢ ἀρμόττω (συναρμόζω) παρατ. ἤρμιζον μελ. ἀρμόσω ἀορ. ἤρμισα παρακ. ἤρμινα· ἀλλὰ καὶ ἀπροσώπως ἀρμόζει ἤρμιζε κτλ. Παθ. καὶ Μεσ. ἀρμόζομαι καὶ ἀρμόττομαι παρατ. ἤρμιζόμενην παρακ. ἤρμισαι παθ. μελ. ἀρμολήσομαι παθ. ἀορ. ἤρμιόσθη μ. ἀορ. ἤρμισάμην.

Ἄρμόζω (ὡς ἀν.) μετ. δωρ. ἐφαρμόσδων Θεοκρ. 4. 53 μετ. ἀρμόζοισα Πινδ. π. 4. 80 παρατ. ἄρμιζον ν. 8. 44 ἀορ. ἤρμισα καὶ δωρ. συναρμόξεν Πινδ. ν. 40. 42 ἀπαρ. ἐναρμόζει σ. 3. 5. Μεσ. προστ. ἀρμόξει Οδ. ε. 462 παρακ. ἄρμισται Ηροδ. 3. 437 μετ. ἀρμισμένοις 4. 463 ὑπερ. μετηρμόσμεθα Ευρ. Αἰκ. 4457 παθ. μελ. ἀρμολήσεται Σοφ. Οιδ. κ. 908 μ. ἀορ. μετηρμόσαο Ανθ. Παλ. 7. 742 ἤρμιόσατο Ηροδ. 3. 32 καὶ δωρ. συναρμόξατο Τιμ. Λοκ. σ. 99 εὐκτ. ἀναθαρμόξαι Νικανδ. Αἰ. 334 ἀπαρ. ἰδωρ. ποθαρμόξαι Στοβ. Εκλ. 406. 46. ρίζ. ἀρ-, ἀρ-μό-ζω (ἴδε ἀρρίσκω). παρ. ἀρμός, ἀρμονία.

Ἄρνεόμαι-οῦμαι παρατ. ἤρνεόμην -οῦμην μελ. ἀρνήσομαι παρακ. ἤρνημαι παθ. ἀορ. ἤρνήθην παθ. μελ. ἀρνήθσομαι μ. ἀορ. ἤρνησάμην. παρ. ἀρνητέον.

Ἄρνεόμαι (ὡς ἀν.) ἀρνεύμενος Ομ. Τμ. Ερ. 390 μ. ἀορ. ἤρνήσαο Νον. Διον. 4. 36 ἀρνήσαντο Ανθ. Παλ. 7. 473. ρίζ. ἀρ- (αἶρω)· κατ' ἄλλ. οὐχὶ πιθανῶς ἐκ τοῦ α στεριτ. καὶ ῥέ-ω (=λέγω), ἀ-ρ(ε)-ν-έ-ω. παρ. ἀρνησις.

Ἄρνημαι (κτῶμαι, λαμβάνω) Αποθ. παρατ. ἤρνημην· οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ αἶρωμαι.

Ἄρνημαι (ὡς ἀν.) ἀρνηται Ευρ. Ανθ. 696 μετ' ἀρνεύμενος Οδ. α. 5 παθ. ἀορ. ἀρνήσθην Ιλ. χ. 460. παρ. μίσθαρνος. ἴδε αἶρω.

Ἄρῶ-ῶ (ἀροτρίῳ) μελ. ἀρῶσω ἀορ. ἤρσα παρακ. ἀρῆσοκα. Παθ. ἀρόσομαι-οῦμαι παθ. ἀορ. ἤρῶθην.

Ἄρῶ (ὡς ἀν.) ἀρώσων Οδ. ι. 408 ἀπαρ. ἀρόμμεναι Ησιοδ. Ερ. 22 ἀορ. ἀροσε Καλλιμ. Δημ. 438 παθ. ἀορ. ἤρῶθην Σοφ. Οιδ. τ. 4485 παρακ. ἀρροσμένοις Ιλ. σ. 348. ρίζ. ἄρ-, ἄρ-ορ-, ἀρῶ-ω=αρ-ο λατ. παρ. ἀροτήρ· arator λατ. ἀροτρον· aratrum, ἀροτος, ἀρουρα, ἀρόσιμος.

Ἄρπάζω παρατ. ἤρπαζον μελ. ἀρπάσω (μὴ ἀντ. ἀρπάξω) ἀορ. ἤρπασα παρακ. ἤρπακα. Παθ. ἀρπάζομαι παρατ. ἤρπαζόμενην μ. μελ. ἀρπάσομαι παρακ. ἤρπαγμαί ἢ ἤρπασμαι παθ. ἀορ. ἤρπάσθη καὶ ἅ. ἤρπάγη παθ. μελ. ἀρπαγήσομαι.

Ἄρπάξω (ἅς ἀν.) μελ. ἀρπάξων Ιλ. χ. 310 ἀορ. ἤρπασε Πινδ. π. 3. 44 μετ. ἀρπάξας Θεοκρ. 47. 48 παρακ. ἤρπακας Ἀριστ. Πλ. 372 μ. μελ. ἀρπάσομαι Ἀριστ. Ερ. 4448 παθ. ἀορ. ἀρπασθῆναι Ηροδ. 8. 445 μετ. ἀρπαχθεὶς Ορφ. Ἀρ. 4074 καὶ ἀρπασθεὶς Ηροδ. 7. 469 παρακ. ἀρπαμένος Νον. Διον. 4. 340 μ. ἀορ. ἀρπάξατο Διον. Περ. 807. ρίζ. ἄρ- (αἶρω) ἀρ-π- ἢ ἀρπ-, ῥαπ- (γαπίο λατ.), ἀρπ-αγ-ίω=ἀρπάξω. παρ. ἄρπαξ· γαράκ λατ. ἀρπάγη, ἀρπαγή, ἀρπη, ἄρπυια, ἀρπαλεός.

Ἄρτάω (προσαρτάω, κρεμῶ) ὁμαλ. μελ. ἀρτήσω. Παθ. καὶ Μεσ. ἀρτάσομαι-ῶμαι παρακ. ἤρτημαι μ. ἀορ. ἤρτησάμην κτλ.

Ἄρτάομαι (προσαρτάω παρασκευάζομαι) ἀπαρ. ἀρτέεσθαι Ηροδ. 7. 443 παρατ. ἀρτέετο 8. 97 ἰαρτέοντο 5. 120 μ. ἀορ. ἐπαρτέεσαντο Ορφ. Ἀρ. 4345. ρίζ. ἀρ- (αἶρω), ἀρ-τ-ά-ω. παρ. ἀρτάνη. ἴδε αἶρω.

Ἄρτίζω (παρασκευάζω, διορθῶν προστ. ἀορ. ἄρτισον Ανθ. Παλ. 40. 25. Μεσ. ἀρτίζομαι ἀρτίζόμενος (ἐπιγραφ.) παρατ. ἀρτίζοντα Θεοκρ. 43. 43 παρακ. ἤρτισμένοις (μετγν.) μ. ἀορ. ἀρτίσάμενος (διοδωρ.). ρίζ. ἀρ- (ἀρρίσκω), ἀρ-τί-ζω. παρ. ἄρτι.

Ἄρτυνω καὶ ἀρτύω (εὐτρεπίζω) Ἀθην. 9. σ. 404 μετ. ἀρτυνέουσα Οἰμ. Γγμ, Ἀρτ. 45 παρατ. ἤρτυε Ἰλ. σ. 379 ἤρτυον Ὀδ. υ. 242 καὶ ἤρτυνον Ἰλ. σ. 303 καὶ ἐξάρτυε Ευρ. Ἠλ. 422 μελ. ἀρτύσω Ἀθην. 2. σ. 67 ἀορ. ἤρτυσε Λυκοφρ. 162 εὐκτ. ἀρτυνέαις Ἀπολ. Ρ. γ. 698 ἀπαρ. ἀρτύσαι Ἀθην. 2. σ. 8 μετ. ἀρτύνας Ὀδ. ξ. 469. Μεσ. ἀρτύονται (Ὀππιαν.) μετ. ἀρτυόμενος Ἀθην. 3. σ. 113 παρατ. ἤρτύνετο Ἰλ. ε. 55 παρακ. ἤρτυμένος Ἀθην. 2. σ. 68 παθ. ἀορ. ἀρτύθη Ἰλ. λ. 246 μετ. ἀρτυθεῖσα (Ξεν.) μ. ἀορ. ἤρτυναντο Ἀπολ. Ρ. ε. 67. ῥιζ. ἀρ- (ἀρτίζω), ἀρ-τύ-ω, ἀρ-τύ-ν-ω. παρ. ἀρτυνος, ἀρτυτήρ, ἀρτυνοίς.

Ἄρβω καὶ ἀρύτω ἀττ. (ἀντλῶ) μελ. ἀρύσω ἀορ. ἤρβυσα παρακ. ἤρυκα. Μεσ. ἀρύομαι καὶ ἀρύτομαι μελ. ἀρύσομαι παρακ. ἤρυσμαι παθ. ἀορ. ἤρύθην καὶ ἤρυσθην.

Ἄρῶ (ὡς ἀν.) ἀρύσση Νον. Διον. 42. 303. Μεσ. ἀρύ(σ)ονται Ἠροδ. 6. 119 ἀπαρ. ἀρύττομαι Ἀθην. 6. 269 παρατ. ἀρύοντο Νον. Διον. 42. 360 παρακ; ἀρυτήμενος Ἀθην. 4. σ. 38 παθ. ἀορ. ἀρυσθῆ καὶ ἀρυσθῆναι (Ἰπποκρ.) μ. ἀορ. ἀρυσσάμενη Ευρ. Ἰπ. 209 μετ. ἀρυσσόμενος Ἡσιόδ. Ερ. 548. ῥιζ. ἀρ- (αἶρω), ἢ ἔρ- (ἐρύω)· κατ' ἄλλ. ἀρ-ύ-ω καὶ ἀρ-ύ-τ-ω. παρ. ἀρυ(σ)τήρ, ἀρύταινα, ἀρυστίος.

Ἄρχω παρατ. ἤρχον μελ. ἀρξῶ ἀορ. ἤρξα παρακ. ἤρχα μετ. ἤρχως. Παθ. ἀρχομαι παρατ. ἤρχομένη μελ. ἀρξομαι παρακ. ἤρχμαι παθ. μελ. ἀρχθήσομαι παθ. ἀορ. ἤρχθη μ. ἀορ. ἤρξαμένη.

Ἄρχω (ὡς ἀν.) καὶ ἀρχομαι προστ. ἀρχεῖ Ἰλ. ε. 343 ὑποτ. ἀρχώμεσθα Ἀρατ. 4. παρατ. ἀρχόμεθα δωρ. (Κραμ. Ἀν.) ἀρχετο Ἠροδ. 6. 75 μελ. δωρ. ἀρξέμεθα Θεοκρ. Επ. 5. 3 παρακ. ἀρχίμενος Ἠροδ. 4. 174 μ. ἀορ. ἀρξώμεθα Θεοκρ. 15. 135. ῥιζ. ἀρχ-, ὄρχ-, ἀρχ-α-μι-ἀρχω Σανσκ. παρ. ἀρχή, ἀρχός, ἀρχων, ὄρχαμος.

Ἄρ-ω (συνάπτω, ἐφαρμόζω) ἀρχ. παρατ. ἀράρισκεν Ὀδ. Ξ. 23 ἀορ. α ἐπῆρσεν Ἰλ. ξ. 467 καὶ ἐν-ἄρσεν Ὀδ. φ. 45 συνήρσαμεν Κόιντ. Σμ. 3. 400 προστ. ἄρσον Ἰλ. ε. 289 μετ. ἄρσας α. 136 ἀορ. ε. ἤραρεν Ὀδ. δ. 777 ἄραρον Ἰλ. μ. 405 μετ. ἀραρῶν Ὀδ. π. 269 παρακ. ἀρηρεν Ἀπολ. Ρ. ε. 4205 ἄραρε Πινδ. ν. 3. 64 ὑποτ. ἀρήρη Ὀδ. ε. 361 καὶ ἀράρη Ἰλ. π. 242 μετ. ἀραρός Στοβ. Ἀνθ. 10. 6. 8 ἀραρός (Ὀππιαν.) ἀραρούα Ἰλ. γ. 334 καὶ ἀρηρούα Ἡσιόδ. Θ. 608 ὑπερσ. ἀρήρει Ἰλ. γ. 338 καὶ ἤρηρει μ. 56 παθ. ἀορ. ἄρθεν (=ἤρθσαν) π. 214 μ. ἀορ. ἀρσάμενος Ἡσιόδ. α. 320 καὶ ἀρράμενος Κόιντ. Σμ. 7. 348 μ. ἀορ. ε. ἀραροῖατο Ἀπολ. Ρ. α. 369 μετ. ἄρμενος Ἡσιόδ. Ερ. 422 παρακ. ὑποτ. προσαρῆρεται Ερ. 429 μετ. ἀρρήμενος Ἀπολ. Ρ. α. 787 μ. μελ. ἄρσονται Λυκοφρ. 995. ῥιζ. ἀρ-, ἀρ-ἀρ-ι-σκ-εν. ἴδε ἀρτίζω.

Ἄσάω-ω (προξενῶ πλησμονήν, ἀνορεξίαν) ἀσῶ Θεογν. 665 καὶ ἀσάομαι (ἔχω αἰσθάνομαι ἀηδίαν) ἀσῶνται (Ἀριστοτ.) μετ. ἀσώμενος Θεοκρ. 25. 240 παθ. ἀορ. ἀσηθείη Ἠροδ. 3. 41 ἀσηθῆς; Θεογν. 967. παρ. ἀση. ἴδε ἀδίω καὶ αῶ.

Ἄσθενέω-ω ὁμαλ. καὶ παθ. ἀσθενεῖνται (Ἰπποκρ.).

Ἄσκέω (ἐξασκῶ, γυμνάζω) ὁμαλ. ἀσκέουσιν (Ἰπποκρ.) ἀπαρ. ἀσκίειν (ὦσ.) μετ. ἀσκίειν (Παισκαν.) παρατ. ἤσκει Ἠροδ. 4. 96 ἀορ. ἀσκήσασα (περιποιηθεῖσα) Ὀδ. α. ἐν τέλ. ῥιζ. κει-, σκε-, ἀ-σκέ-ω=εσχογεω λατ. παρ. ἀσκησις, ἀσκητής. ἴδε καὶ κοίεω.

Ἄσμενίζω (ὑποδέχομαι τινα φιλοφρόνως) μετ. ἀσμενίζοισα (ἐπιγραφ.) μελ. ἀσμενίσω ἀορ. ἤσμενίσω μ. ἀορ. ἀσμενισμένη Λισ. Μυθ. 4. ῥιζ. ἀδ- (ἤδομαι), ἀδ-μεν-ίζ-ω=ἀσμενίζω καὶ ἀσμ-ε-νέω. παρ. ἀσμενος, ἀσμενίστατος.

Ἀσπάζομαι Ἀποθ. παρατ. ἠσπαζόμενη μελ. ἀσπάσομαι μ. ἀορ. ἠσπασάμενη. παρ. ἀσπαστός.

Ἀσπάζομαι (ὡς ἀν.) ἀσπαζόμεσθα Ἀριστ. Ὀρ. 1378 ἀσπάξω Νον. Διον. 40. 410 παρατ. ἀσπάζοντο Πινδ. ι. 2. 25 μ. ἀορ. ἠσπάσσατο (Ἀπολλινάρ.). ῥιζ. σπα- (σπάω) καὶ α (ἄμα) ἀ-σπᾶ-ζ-ο-μαι=amblecto λατ. παρ. ἀσπασμός, ἀσπαστός, -τέος.

Ἄσσω (ἀίτσω) μελ. ἄξω ἀορ. ἤξα ἀπαρ. ἄξει καὶ αἶξει (Πλατ.).

Ἄσσω (ὡς ἀν.) ἄσσεις Σοφ. Τρ. 396 ἄγτει Ἀθην. 6. σ. 270 μελ. ἄξεις Ἀριστ. Ν. 4299 ἀορ. ἄξας Ἀριστ. Π. 485.

Ἀστράπτω ὄμαλ. ὑποτ. ἀστράπτειν Ἀρατ. 933 παρατ. ἀστράπτειεν Μοσχ. 2. 86. ῥιζ. στερ- ἢ stel- (στεροπή, stella), σταρ- (σταράς: ἀστὴρ Σανσκ.), καὶ τερ (ἐν δὲ τὰ τεῖρεα πάντα, τὰ τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται), ἀστράπ-τ-ω. παρ. ἀστραπή.

Ἀσχαλάω καὶ ἀσχάλλω (ἀγχανκῶ, δυσαρεστοῦμαι) ἀσχαλάω Ἰλ. 6. 293 ἀσχαλώσων ω. 403 ἀπαρ. ἀσχαλάων 6. 297 μετ. ἀσχάλλων Ευρ. Ορ. 788 καὶ ἀσχαλώντα Ἰλ. χ. 412 μελ. ἀσχαλήσω (Διογ. λ.). ῥιζ. σχαλ-, σχολ- (ἔχω, σχο-λή), ἀσχαλ-ά-ω, ἀσχάλλω (= ἀσχαλ-ίω)· κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἀχος ὡς τὸ ἔσχω ἐκ τοῦ ἔχω. παρ. ἀσχαλος.

Ἀτάω (ἐλάπτω) μελ. ἀτήσω. Μεσ. ἀτάομαι-ῶμαι ἀτάομεθα Σοφ. Αἰ. 269 ἀτῶνται Μανθ. 5. 97 μετ. ἀτάομενος Σοφ. Αἰ. 384 καὶ ἀτέων (= ἄφρων) Ἰλ. υ. 332. παρ. ἀτη. ἴδε ἀάω.

Ἀτίξω (περιφρονῶ) ἀτίξει Ευρ. Ρησ. 251 ἀπαρ. ἀτίξειν Σοφ. Οἰδ. κ. 4133 μετ. ἀτίξων Ἰλ. υ. 466 ἀορ. ἀτίσσαν Ἀπολ. Ρ. α. 615 ὑποτ. ἀτίσις Ἀισχ. Ευμ. 540 ἀτίσιπτε (Γρ. Ναζ.) ἀπαρ. ἀτίσιαι Ἀπολ. Ρ. δ. 4098. Παθ. ἀτιζόμενος (Γαλην.). ῥιζ. τι- (τίω), ἀ-τι-δῶ=ἀτίξω, ἀ-τι-μ-άξω, ἀ-τιμος, ἀ-τιμαγέλης.

Ἀτιμαγελέω-ῶ (εἶμαι ἀτιμαγέλης) ἀτιμαγελεύνεις Θεοκρ. 9. 4 ἀορ. ἡτιμαγέλεια (Ἀριστοτ.). ἴδε ἀτίξω.

Ἀτιμάξω ὄμαλ. παρατ. ἀτιμάξεσκεν Ἰλ. ε. 450. ἴδε ἀτίξω.

Ἀτιτάλλω (ἀνατρίψω, χοροπηδῶ) ἀπαρ. ἀτιταλλέμεναι Ησιόδ. Θ. 480 παρατ. ἀτίτਾਲεν Ἰλ. ω. 280 ἀορ. ἀτίτਾਲω 60 ἀτίτληε Μοσχ. 2. 12. Παθ. ἀτιταλλομένη Οδ. ο. 474 μ. ἀορ. ἀτιτάλατο (Οππιαν.). Κατὰ τοὺς μὲν συγγενεῖς αὐτὸ εἶνε τῷ ἄλλεσθαι: σκλεῦειν, σάλλειν, κατὰ τοὺς δὲ γίνεσθαι ἐκ τοῦ ἀταλῶς συγγενεῖς τῷ ἀπαλάω.

Ἀτύξω (ἐκπλήττω, φοβίζω τινά) ἀτύξει Ἀπολ. Ρ. α. 465 μελ. ἀτύξει (Ἀπολ-λινάρ.) ἀορ. ἀτύξαι Θεοκρ. 4. 56. Παθ. ἀτύξομαι Ἀπολ. Ρ. 6. 637 μετ. ἀτύξόμενος Οδ. ψ. 42 παθ. ἀορ. ἀτύχθεις Ἰλ. ψ. 468. ῥιζ. σF- (άτω, ἀτάομαι), ἀ-τ-ύξ-ω· κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ α καὶ τύω, τιτύσομαι, τύπτω.

Αὐαίρω (ξεραίνω) μελ. αὐανῶ. Παθ. αὐαίρωμαι μελ. αὐανούμαι.

Αὐαίνω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. αὐαίνειν (Ἰπποκρ.) μελ. αὐανῶ Σοφ. Ηλ. 819. Παθ* αὐαίρωμαι αὐαίνεται (Ἰπποκρ.) παρατ. ἠυαίνωμην Ἀριστ. παρὰ Σουίδα μελ. αὐανούμαι Σοφ. Φιλ. 954 παθ. μελ. αὐανθήσεται Λυκοφρ. 1424 ἀορ. α. ἐξπύνηεν Ηροδ. 4. 473 καὶ ἀπεφάσανεν (Θεοφρ.) ὑποτ. αὐάνωσιν Ηροδ. 4. 200 μετ. αὐήνας Ἀθην. 4. σ. 433 παθ. ἀορ. ἀφανάνθηεν Ἀριστ. Βατ. 4089 αὐάνθη (Βεγκ. Αν.) μετ. αὐανθεις Οδ. ι. 324 μελ. ἀφανανθήσομαι Ἀριστ. Εκκλ. 446. ῥιζ. σF-, αυ-, αὐ-αίν-ω (= αὐ-αν-ίω) καὶ αὐ-ω. παρ. αὐός, αὐάλιος, αὐ-χ-μ-άω, αὐ-γ-άξ-ω, αὐ-χιός, αὐστηρός. ἴδε αἶθω καὶ ἀζαίνω.

Αὐγάξω (λαμπρύνω, λάμπω) ὄμαλ. παρατ. αὐγάξεσκε (Γρ. Ναζ.) μελ. αὐγάσει Ησιόδ. Ερ. 475 μ. ἀορ. ὑποτ. αὐγάσσειν Καλλιμ. Δημ. 4. αὐγάσσειται Ἀργ. 429 ἀπαρ. αὐγάσσεισθαι Ἀπολ. Ρ. 6. 624. παρ. αὐγή. ἴδε αὐω καὶ αὐαίνω.

Αὐδάω (ὄμιλῶ, λέγω) ἀπαρ. αὐδᾶν Ἀισχ. Πρ. 948 παρ. ἠύδων ἠύδα (ἄλλ. αὐδα) Ηροδ. 2. 57 καὶ θαμ. αὐδήσασκε Ἰλ. ε. 786 μελ. αὐδήσω καὶ αὐδάσομαι Πινδ. ο. 4. 7 καὶ αὐδάξει Λυκοφρ. 360 ἀορ. προστ. αὐδάσον (ἐπιγραφ.) εὐκτ. αὐδήσαιμι Νικανδ. Ἀλ. 5 μετ. αὐδάσαισα Πινδ. π. 4. 61. Μεσ. αὐδάομαι αὐδάσεται Ἀισχ. Ευμ. 380 αὐδῶνται (Οππιαν.) παρατ. προσευδόμεν Σοφ. Ηλ. 4148 καὶ ἐπευδῶμαν δωρ. Φιλ. 395 ἠυδάτο Οἰδ. τ. 527 μ. μελ. αὐδήσει Οἰδ. τ. 846 καὶ αὐδάσομαι Πινδ. ο. 2. 92 μ. ἀορ. ἠυδάξω Ηροδ. 5. 51 αὐδάξαντο Νικανδ. Θορ. 464 ἀπαρ. αὐδάξασθαι Ηροδ. 2, 57 παθ. ἀορ. αὐδάχθεῖσα Ορφ. Ἔμ.

27. 9. αὐδηχθεῖς Σοφ. Τρ. 4106 αὐδαθεῖς Ευρ. Μηδ. 474 παθ. μελ. ἀδδαθήσεται Λυκοφρ. 192. ρίζ. υδ-, φυδ- (υδέω) καὶ μετὰ ἀ προτακ. αὐδ-ά-ω = ἀ-υδ-ά-ω παρ. αὐδή, αὐδέεις. ἴδε καὶ ἀείδω.

Ἀυερίω (ἀνέλικω, ἀφέλικω) ὑποτ. αὐερίη Πινδ. ο. 43. 81 παρατ. αὐεῖρον Ιλ. μ. 261 ἄορ. αὐεῖρυσαν ἑ. 422 μετ. αὐερίσας Ανθ. Παλ. 6. 96. ρίζ. ἐρ-, (= ἐλ-), ἐρ-υ-, ἀF-ερυ-, ἀυ-έρυ-σαν.

Ἀυλέω (παίζω τὸν αὐλόν) ὁμαλ. μετ. γεν. αὐλίοντος (= αὐλοῦντος Βοιωτ. ἐπιγραφ.) μελ. γ. πληθ. αὐλησεύντι Θεοκρ. 7. 71. παρ. αὐλός. ἴδε ἄημι.

Ἀυλίζομαι (μανδριζομαι) παρατ. ἠυλίζομην μελ. αὐλίσομαι παθ. ἄορ. ἠυλίσθην μ. ἄορ. ἠυλίσαμην.

Ἀυλίξω (= αὐλίζομαι) μετ. ἐναυλίξων Σοφ. Φιλ. 33. ρίζ. ἀF- (ἄημι), ἀυ-, αὐ-λ-ίξ-ω. παρ. αὐ-λή = ἀθήρ οἰκῆμα στοὰς ἔχον παρὰ Δάκωσιν (Ησυχ.). ἴδε καὶ ἄημι.

Ἀυξάνω καὶ αὐξω παρατ. ἠῦξανον καὶ ἠῦξον μελ. αὐξήσω ἄορ. ἠῦξησα παρακ. ἠῦξηκα. Μεσο. αὐξάνομαι καὶ αὐξομαι παρατ. ἠῦξανόμην καὶ ἠῦξόμην μελ. αὐξήσομαι παρακ. ἠῦξημαι ὑπερ. ἠῦξήμην, παθ. μελ. αὐξηθήσομαι παθ. ἄορ. ἠῦξήθην. παρ. αὐξητός, -τέος, αὐξησις. ἴδε ἀέξω.

Ἄυτέω ἢ αὔω (φωνάζω, βοῶ) Ευρ. Φοιν. 1337 αὔτει Λίσχ. Αἴγ. 927 ἄπαρ. αὔειν Επ. 486 παρατ. αὔτει Ιλ. υ. 50 αὔττει Κοῖντ. Σμ. 4. 235 αὔτειν Ιλ. μ. 460 καὶ αὔειν υ. 48 ἄορ. ἠῦττει Nov. Διον. 41. 185 ἠῦσεν Ιλ. θ. 227 αὔσει γ. 81 αὔσαν Θεοκρ. 8. 28 προστ. ἐπάύσον 23. 44 ἄπαρ. αὔσαι Οδ. ι. 65 μετ. αὔσας Θεοκρ. 22. 144. ρίζ. ἀF- (ἄω), αὔ-ω. ἀυ-τ-έ-ω. παρ. αὔτή.

Ἀυχμάω-ω (εἶμαι αὐχημῆρός) ὁμαλ. καὶ αὐχμῆω αὐχμῆεις Οδ. ω. 250 μετ. αὐχμῶντα Nov. Διον. 26. 108 αὐχμῶσασα ὡς. 37. 421. παρ. αὐχμός, αὐχημῆρός. ἴδε αὐαίνω.

Ἄυω (καίω, ξηραίνω) μῆλλ. αὔω αὔει Νικανδ. Θηρ. 263 ὑποτ. αὔη Οδ. ε. 490 μελ. καταυανεῖ Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 397 καὶ αὔομαι ὑποτ. αὔηται Αρατ. 4036 μετ. αὔομένη Nov. Διον. 42. 290 μ. ἄορ. ἐξαύσατο (Βεκκ. Ἄν.). ἴδε αὐαίνω.

Ἄφάω ἢ ἀφάω καὶ ἀφάσσω (ψηλαφῶ) ἀφάσσει Απολ. Ρ. 6. 712 ἀφῶσιν (Οππιαν.) μετ. ἀφάσσω Απολ. Ρ. δ. 428 ἀφάσσοσασα Ηροδ. 3. 69 παρατ. ἀφασσεν Απολ. Ρ. δ. 4522 ἄορ. ἠφασσεν Ηροδ. 3. 69 προστ. ἀφασσον (ὡς). Μεσο. ἀφᾶσθαι (Πολυδ.). ρίζ. ἀφ-, ἀπ-τω = αρ-ιο ἢ αρο λατ. ἀφ-ά-ω. παρ. ἀφή.

Ἄφροσιόω ὁμαλ. καὶ ἀφροσιόομαι-οῦμαι (ἐξιλεῶν τὸν Θεόν, ἀφιερῶν τῷ Θεῷ) μετ. ἰων. ἀποσιεῦμένος Ηροδ. 4. 454 παρακ. ἀφροσιωμένος (ἐπιγραφ.) μ. ἄορ. ἀποσιωσαμένη Ηροδ. 4. 499. ρίζ. σι- (σιός = θεὸς Λακων.) μετὰ ο προτακ. ὀ-σι- (ἴσιος), ἀφ-σι-ῶω ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ἔω, ἔσαι (ἴδε ἱερός), ἔσιος, ἴσιος.

Ἄφριάω-ω (κάμνω ἀφρόν, ἀφρίξω) ἀφριάξ (Οππιαν.) ἀφριῶν Nov. Διον. 6. 358 ἀφριῶσασα ὡς. 4. 453. ρίζ. ἀπ-, ἀβ- (ἀπαλός, ἀβρός) ἀφ-ρ-ιάω κατ' ἄλλους εἶνε συγγενῆς τοῖς ὄμβ-ρος = λατ. imb-er, ἄβρα-μ = νέφος, Σανσκ. ἄμβ-ας = ὕδωρ. παρ. ἀφρός.

Ἄφύσσω καὶ ἀφῶ (ἀντλῶ) ἀφύσει (Ιπποκρ.) μετ. ἀφύσσω Ιλ. α. 598 παρατ. ἀφύσσει Ευρ. Ιρ. α. 4051 μελ. ἀφύζειν Ιλ. α. 471 καὶ ὄωρ. ἀφύξω Θεοκρ. 7. 65 ἄορ. ἀφούσσας Αθην. 44. σ. 475 καὶ διάφυσσε Ιλ. ξ. 517 ἠφύσε ν. 508 καὶ ἐξήφυσεν (Οππιαν.) ἠφύσαμεν Οδ. ι. 465 ὑποτ. ἀφύξη (Οππιαν.) ἄπαρ. ἀφύσσαι Ησιοδ. Ερ. 614. Παθ. ἀφύομαι ἀφύεται Αθην. 2. σ. 40 μετ. διαφυσσόμενος Οδ. π. 414 παρατ. ἠφύσσετο ψ. 305 μ. ἄορ. ἀντὶ ἐνεργ. ἠφυσάμην η. 286 ἀφυσάμεθα κ. 56 μετ. ἀφυσάμενος (Πολυαιν.) καὶ ἀφυσάμενος Ιλ. κ. 579. ἴδε ὄω.

Ἄχθομαι (δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι) παρατ. ἠχθόμην μελ. ἀχ-

θήσομαι (Αἰσχιν.) καὶ ἀγθέσομαι παθ. μελ. ἀγθεσθήσομαι (α) παθ. ἀορ. ἤγθέσθη. ῥιζ. αγ-, ἄχ-θ-ομαι. παρ. ἄχθος. ἴδε καὶ ἄχθυμαι.

Ἀγλύω (σκεπάζω μετ' ἀγλύν) παρατ. ἤγλυον ἀορ. ἤγλυον Οδ. μ. 406. Παθ. ἀγλύόμενος (Βεκκ. Αν.) παθ. ἀορ. ἤγλύθη Κοϊντ. Σμ. 2. 550. ῥιζ. ἀχ- (ἄχος γ. ἄχος), ἀχ-ε-λύω=ἀγλύω. παρ. ἄχος, ἀχλύς.

Ἀχέ-ω ἀχέων Ἰλ. ε. 724 θηλ. ἀχέουσα (δούθυμος).

Ἀχεύων ἴδε ἀκάχω.

Ἀχθυμαι καὶ ἀχομαι ἴδε ἀκάχω.

Ἄω (πνέω) ἴδε ἀήμι.

Ἄω (ἐμπίπλημι, χορταίνω) ἀπαρ. ἄμεναι (ἀντὶ ἀίμεναι) Ἰλ. φ. 70 μελ. ἄσσειν λ. 818 ἀορ. ὑποτ. ἄση σ. 281 εὐκτ. ἄσαιμι ι. 489 ἀπαρ. ἄσαι ε. 289. Παθ. ἄται Ποιδ. α. 401 μ. μελ. ἄσσεθε Ἰλ. ω. 717 μ. ἀορ. ἄσασθαι τ. 307. Ἐνταῦθα θετίον καὶ τὸ ἐπεὶ χ' ἰδόμεν (=ἐπὶ ἀν χορτάσσωμεν) Ἰλ. τ. 402 μετ. ἄσάμενος Ἀθην. 10. σ. 430. ἴδε ἀδέω καὶ ἀσάω.

Ἄωρτο ἴδε ἀείρω.

B

Βαδίζω (πορεύομαι τακτικῶς) ὁμαλ. παρατ. ἐβάδιζον μελ. βαδίσω καὶ βαδιῶ μ. μελ. βαδιοῦμαι ἀορ. ἐβάδισα παρακ. βεβάδικα. ῥιζ. βᾱ (βαίνω), βαδ-ιζ-ω: bē-1-0 λατ. παρ. βάδισμα, βαδιστός, -στέος, βά-δος, βι-βάζω.

Βάζω (λέγω, ὁμιλῶ) παρατ. ἐβαζον Οδ. α. 510 μελ. ἐβάξει Αἰσχ. Αγ. 498 παθ. παρακ. βέβακται Οδ. θ. 409 ἀορ. ἐβαζας (Ησυχ.). ῥιζ. βα-. ἢ βαυ- (βαύχω Τσακων.), βα-γι-ω=βάζω καὶ βαῦζω· κατ' ἄλλ. βαγ-, βαγ-ιω=βάζω. παρ. βάγμα, βάζις, λατ. vates: μάντις.

Βαίνω (βαδίζω, πορεύομαι) παρατ. ἐβαινον μελ. μεταβ. βήτω μ. μελ. βήσομαι παρακ. βέβηκα πληθ. γ. βεβάσαι βεβάσι ὑπερσ. ἐβεθήκειν ἀορ. α. ἐβησα ἀορ. ε. ἐβην προστ. βῆθι βήτω καὶ συνθ. κατά. εαθι καὶ κατάβα εὐκτ. βαῖην ὑποτ. βῶ ἀπαρ. βῆναι μετ. βάζ. Παθ-βαίνομαι (καταβαίνηται Ξεν.) παρατ. ἐβαινόμην παρακ. βέβαιμαι καὶ συνθ. παραβέβαιμαι παθ. ἀορ. παρεβάθην μ. ἀορ. ἐβησάμην ἐβήσατο. παρ. βᾶτός, βατέος, ἄβατος, προσβατός, ἀπρόσβατος (ε).

Βαίνω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. ἐπιβαίνεμεν Ἰλ. π' 396 μετ. κα(ε)βαίνων Ηφαιστ. σ' 76 παρατ. βαινε (Πλουτ.) εἰσβαίνεν Οδ. ι. 103 καὶ μετεκβαίνεσκον Ηροδ. 7. 44 μελ. ἐμβήσει Ευρ. Ηρ. μ. 468 καὶ ἰων. καὶ δωρ. προβάσει Πινδ. ο. 8. 63 ἐπιβήσετε Οδ. η. 223 βάσομεν Πινδ. ο. 6. 24 ἐπικαταβαίνοντι Πιν. Ηρακ. σ. 224. 86 ἀπαρ. ἐπιβησέμεν Ἰλ. θ. 497, ἀλλὰ καὶ ἐνιθήσεται Ἀπολ. Ρ. δ. 288 καὶ ε. βασεῦμαι Θεοκρ. 2. 8 παρακ. δωρ. βέβακε Σοφ. Οιδ. κ. 4052 ἐν-εἰβηκεν Ἰλ. ψ. 484 πλ. βεβάσαι ε. 434 καὶ βεβάσιν Αἰσχ. Περ. 4002 εὐκτ. βεβήκοι Σοφ. Φιλ. 494 ὑποτ. ἀντιβεδάκη (Δίων Χρ.) βεβῶσι (Πλατ.) ἀπαρ. βεβήμεν Ἰλ. ρ. 359 βεβάναι Ευρ. Ηρ. 610 μετ. παρβεβῶς Ἰλ. λ. 522 καὶ τραγ. βεβῶς Ευρ. Ιφ. Τ. 1285 βεβῶσα Σοφ. Φιλ. 280 καὶ ἐμβεβαῦτα Ἰλ. ω. 84 ὑπερ. ἐβεθήκει Οδ. α. 360 καὶ βεβήκει Ἰλ. α. 224 πλ. βέβασαν ρ. 286 ἀορ. ἐβασεν Ευρ. Μιδ. 209 βῆσεν Ἰλ. α. 310 ἐν-βήσασμεν Οδ. λ. 4. μετ. εἰσβήσαντες Ἀπολ. Ρ. ε. 467 ἀορ. ε. ἐβην ἐπέβας

(α) Ἀγθέσεται Ἀττικοί, ἀγθεσθήσεται Ἑλληνες. Μοῖρ. σ. 24.

(ε) Ὅ ἐνεστ. βαίνω καὶ ἀορ. ἐβην παρ' Ὀμήρω μάλιστα ἔχουσι μεταβ. σημασίαν· οὗτω καὶ ὁ βήσω καὶ ἐβησα· τὸ δὲ βαινεῖ ἐνίσταται=βατεύει καὶ εαίνεσθαι=βατεύεσθαι.

Ευρ. Ελ. 376 ἐπέβα Πινδ. ο. 2. 95 ἔβα Αριστ. Ν. 30 καὶ βῆ Ιλ. ρ. 3. δοῦκ. ἔθου-
τον Σοφ. Οιδ. κ. 4696 βήτην καὶ βάτην πλ. γ. ὑπέβασαν Ιλ. μ. 469 ἐμβέβασαν
ε. 720 ἔβαν ε. 302 εἰσαπέβαν Απολ. Ρ. δ. 648 καὶ ἔβην Ανθ. Παλ. 7. 624 προστ.
βῆθι Ευρ. Βακ. 527 κατάβα Αριστ. Βατ. 35 καὶ δωρ. κατάβασι ("Αρενας) ἢ κάδασι
(Δάκωνες Ησυχ.) καὶ μετάβηθι Οδ. θ. 492 πλ. βῆτε Αισχ. Ικ. 491 ἀμβάτε Αριστ.
Αχ. 732 ὑποτ. βείω Ιλ. ζ. 41 ἐμβήτη ι. 501 βῆν μόνον π. 852 καὶ ἐκβῆ Ηροδ.
2. 68. πλ. ἐπιβέωμεν 7. 50 καταβείωμεν Ιλ. κ. 97 δωρ. βῆμας Θεοκρ. 45. 22
βῶσιν Οδ. ξ. 86 ἀπαρ. βῆμεν Πινδ. π. 4. 39 βῆναι Αισχ. Αγ. 936 καὶ ἐπιβήμεναι
Ιλ. ι. 433 μετ. δωρ. καβῶας (ἀλλ. καταβάς) Πινδ. ν. 6. 56 ἐκβῶντας Θεουκ. 5.
77. Παθ. βαινῶμαι βείωμαι Ιλ. χ. 431 καὶ βείομαι ο. 494 μ. ἀορ. καταβήσσο
ε. 409 βήσατο γ. 262 ἀπεβήσατο α. 428 καὶ δωρ. ἐπεβάσατο Καλλιμ. λ. Παλ.
65. προστ. ἐπιβήσσο Ιλ. ε. 221 μετ. ἀναβησάμενοι Οδ. ο. 475. ρίζ. βα-, βα-ν-ί-ω
=βαινω=venio λατ. παρ. βῆμα, βηλός, βάσις, βῆτρον. ἴδε καὶ βαδίω.

Βαθύνω (κάμνω τι βαθύ, βαθουλώνω) παρατ. ἐβάθυνον καὶ βάθυνη
Ιλ. ψ. 421 ἀορ. ἐβάθυνα. Παθ. βαθύνομαι παθ. ἀορ. ἐβάθυνην μ. ἀορ.
ἐβαθυνάμην παρακ. βεβάθυμαι ὑπερσ. ἐβεβαθύμην. ρίζ. βαθ-, βυθ-,
πυθ-, βαθ-ύ-ν-ω. παρ. βάθος, βαθύς, βυθός, βυσσός, ἄβυσσος, βῆσσα,
βένθος, πυθμῆν.

Βάλλω (ρίπτω, ἐκβάλλω, τοποθετῶ) παρατ. ἔβαλλον μελ. βαλῶ
ἀορ. ε. ἔβαλον παρακ. βέβληκα ὑπερσ. ἐβεβλήκειν. Παθ. βάλλομαι πα-
ρατ. ἐβαλλόμην μ. μελ. βαλοῦμαι παθ. μελ. βληθήσομαι μετ' ὀλίγ.
μελ. βεβλήσομαι παρακ. βέβλημαι ὑπερσ. ἐβεβλήμην παθ. ἀορ. ἐβλή-
θην ὑποτ. ἐβλήθῶ μ. ἀορ. ε. ἐβαλόμην προστ. βαλοῦ ὑποτ. βάλωμαι
ἀπαρ. βαλέσθαι μετ. βαλόμενος.

Βάλλω (ὡς ἀν.) δωρ. βάλλομες Βίων 7. 9 ἀπαρ. ὑββάλλειν Ιλ. τ. 80 παρατ.
βάλλον σ. 534 προβάλεσκε Οδ. ε. 391 μελ. βαλλήσεις Αριστ. Σφ. 4494 καὶ βα-
λέω Ιλ. θ. 403 ἀποβαλείς Ηροδ. 4. 74 βαλέει Οδ. κ. 290 καὶ βαλῶ Ιλ. ρ. 451
καταβαλεῖ Ευρ. Βακ. 202 μετ. βαλέων Οδ. λ. 608 ἀορ. α. ἐκβάλλει (Μαλακ.) ἀορ.
ε. βάλεν Οδ. χ. 9 καὶ ὑπειρέβαλον Ιλ. ψ. 637 εὐκτ. ἐπικ. καὶ δωρ. βάλισθα Ιλ.
ο. 574 ὑποτ. βάλισθα Οδ. μ. 221 βάλισιν Ιλ. φ. 104 ἀπαρ. βαλείην Οδ. δ. 298
μετ. βαλοῖσαι Θεοκρ. 46. 41. Παθ. βάλλομαι προτιβάλλομαι Απολ. Ρ. δ. 404. 4
προτιβάλλεται Ιλ. ε. 879 προστ. βάλλου Οδ. μ. 248 καὶ βάλλου Απολ. Ρ. ε. 256
ἀπαρ. βάλλεσθαι Ευρ. Θυσ. Αποσπ. 42 μετ. βαλλόμενος Ιλ. χ. 64 παρατ. βάλλετο
Θεοκρ. 20. 86 βαλέσκειτο Ηροδ. 9. 74 βάλλοντο Απολ. Ρ. α. 737 μελ. ε.
προβαλεῖ Αριστ. Βατ. 201 ἀπαρ. ὑπερβαλέεσθαι Ηροδ. 7. 468 παρακ. βε-
εβλήται Ιλ. λ. 657 μετ. βεβολημένος ι. 9. ὑπερσυντ. πλ. γ. βεβολήατο ι.
3. βεβλήατο γ. 30 παθ. ἀορ. ξυμβλήτην Οδ. φ. 43 ἀπαρ. ξυμβλήμεναι Ιλ. φ. 578
μ. ἀορ. ε. βλήτο δ. 518 ἐβλήτο π. 753 ἐβλήοντο σ. 566 ξυμβλήντο ω. 709 ὑποτ.
βλήεται Οδ. ρ. 472 καὶ ξυμβλήεται η. 204 προστ. βάλοιο Φωκυλ. 474 βάλου Απολ.
Ρ. ε. 57 εὐκτ. ἐβλο (ἀλλ. βλεῖο) Ιλ. ν. 288. ἀπαρ. βλήσθαι δ. 445. μετ. βλήμε-
νος θ. 514. ρίζ. βαλ-, βελ-, ἦ δελ-, βολ, βχλ-ι-ω=βέλλω κατ' Ἀρκαδ. ἐκ τῆς
δελ-ζέλλω καὶ ἐς-δέλλω: ἐκβέλλω (ἐπιγραφ. Τεγείας), βαλλίζω. παρ. βλητός, βλη-
μα, βέλος, βέλεμον, βελόνη, βολή.

Βαλλίζω (χοροπηδῶ) βαλλίζουσιν Αθην. 8. σ. 362 βαλλίζοντι Δημ. Φαλ. κ.
447. παρ. βαλλισμός, Βαλλίων. ἴδε ἐάλλω.

Βάπτω (βυθίζω, πλύνω, βάψω, χρωματίζω) παρατ. ἐβαπτον μελ.
βάψω ἀορ. ἐβαψα. Παθ. βάπτομαι (προστ. ἐμβαπτε Αθην. 7. σ. 327
καὶ ἐμβάπτεο Νικανδ. Αλ. 462) παρατ. ἐβαπτόμην παθ. ἀορ. α. ἐβά-
φθην καὶ ε. ἐβάφην παρακ. βέβαμμαι μ. μελ. βάψομαι μ. ἀορ. ἐβαψά-

μην. ρίζ. βαφ-, συγγεν. τῆ βαθ- (βαθύω), βαφ-τ-ω=βάπτω. παρ. βαφή, βάμμα, βαφεύς.

Βαρέω (προξενῶ βάρος, ἐνοχλῶ, θέτω βαρεῖαν) καὶ βαρύνω (α) παρατ. ἐβάρυνον μελ. βαρύσω (βαρήσω Λουκιαν.) καὶ β. βαρυνῶ παρακ. βεβάρηκα ἄορ. α. ἐβάρυνα (ἐβάρησα μετγν). Παθ. βαρύνομαι μετ. βαρυνόμενος (βαρούμενος Δίων Κασ.) παρατ. ἐβαρυνόμην μ. μελ. βαρυνοῦμαι παρακ. βεβάρημαι ὑπερσ. ἐβεβαρήμην παθ. μελ. βαρυνθήσομαι παθ. ἄορ. ἐβαρύνθη μετ. βαρυνθεις (βαρηθεις Γρηγ.). παρ. βάρος, βαρύτης.

Βαρέω καὶ βαρύνω παρατ. βάρυε Ιλ. ε. 664 παρακ. μετ. βεβαρῶς Οδ. γ. 439 βεβαρητότα ρ. 422. Παθ. βαρύνεται Ιλ. τ. 465 παρακ. βεβάρυμαι Νον. Διον. 37. 544 παθ. ἄορ. πλ. γ. βάρυνθεν Πινδ. ν. 7. 43. ρίζ. βαρ-, βαρ-έ-ω, βαρ-ύ-ν-ω. παρ. βαρύς = grav-is λατ.=γυρος (ἀντί γάρυς) Σανσκρ. Τῆς αὐτῆς ρίζης grav ἢ γαρ εἶνε καὶ τὸ Ἄρκαδ. ἐπιζαρέω=ἐπιβαρέω. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ γαῦρος γαυριάω.

Βαρύθω (εἶμαι βαρέως φορτωμένος) βαρύθει Ησιοδ. Ερ. 243 εὐκτ. βαρύθειεν Ἀπολ. Ρ. 6. 47 μετ. βαρύθουσα Ἀνθ. Παλ. 7. 484 παρατ. βαρύθεισκε Ἀπολ. Ρ. α. 43. Παθ. βαρύθειτο (Μαξιμ.). ἴδε βαρύνω.

Βαρύνω ἴδε βαρέω.

Βασκαίνω (μματιάζω, φθονῶ, συκοφαντῶ) μελ. βασκανῶ ἄορ. ἐβάσκηνα (ὑποτ. βασκάνης Ἀριστοτ.) παθ. ἄορ. ἐβασκάνθη. ρίζ. βα- (βάζω, φάσκω), βα-σκ-αίν-ω: fascino λατ. ἡ δὲ τῶν Σχολιαστῶν παραγωγή βασκαίνω: φάσει καίνω ἀδόκιμος. παρ. βασκάνια.

Βάσκω (πηγαίνω, πορεύομαι) διαβάσκει Ἄριστ. Ορ. 486 προστ. βάσκε Ιλ. 6. 8. βάσκετε Ἄριστ. Θε. 783 ἄπαρ. ἐπιβάσκεμεν Ιλ. 6. 234 μετ. διαβάσκων (Ἰπποκρ.) παρατ. ἐβάσκειν: ἐπορεύετο (Ησυχ.). ἴδε βαίνω.

Βαστάζω (σηκώνω, παίρνω, ὑψώνω) παρατ. ἐβάσταζον μελ. βαστάσω παρακ. βεβάστακα ὑπερσ. ἐβεβαστάκειν ἄορ. ἐβάστασα (ἐβάσταξα Κλημ. Ἀλ.). Παθ. καὶ Μεσ. βαστάζομαι παρατ. ἐβασταζόμην παρακ. βεβάσταγμα ὑπερ. ἐβεβαστάγμην παθ. ἄορ. ἐβαστάχθη (καὶ β. ἐβαστάχην Ἀρτεμίδ.). παρ. βαστακτής, βαστακτέος. ἴδε βαίνω.

Βατεύω (ἀχεύω) καὶ βατεῖω ἐμβατεῖε: Νικανδ. Θηρ. 147 μετ. ἐμβατεῶν 804 βατεῦνται Θεοκρ. 4. 82 ἄπαρ. βατεῖν: πορεύειν (Ησυχ.) (β). παρ. βάτης. ἴδε βαίνω.

Βαύζω (βαθύζω, ὑλακτῶ) βαῦσσει Δωρ. Θεοκρ. 6. 40 καὶ βαύζει Αἰσχ. Ἀγ. 449 προστ. ἐβύζει Ἀριστ. Θε. 895 μετ. βαύζων Θε. 473 ἄορ. βαύζας Τζέτζ. εἰς Δυκοφρ. 77. παρ. βαῦμός δυσβαύκτος. ἴδε βάζω.

Βδελύσσομαι καὶ βδελύττομαι (ἀποστρέφομαι, ἀηδιάζω, μισῶ) παρατ. ἐβδελυσσόμην. μ. μελ. βδελύζομαι παρακ. ἐβδελυγμαι παθ. μελ. βδελυθήσομαι παθ. ἄορ. ἐβδελύχθη μ. ἄορ. ἐβδελυξάμην. ρίζ.

(α) Ὁ Θωμ. Μ. σ. 441 λέγει: «βαρύνειν χρήσιμον, βαρεῖν δ' ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν, πλὴν ἐπὶ τοῦ παρακειμένου οὐ ἐβάρηκα λέγουσιν, ἀλλὰ ἐβάρηκα εἰς παθητ. σημασίαν».

(β) Κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Δελφῶν «τὸ πατεῖν βατεῖν καὶ τὸ πικρὸν εἰκρὸν ἐπιεικῶς καλοῦσι (Πλευτ.)».

βδσ- (βδέω, *visi-o* λατ.) βδε-λ-ύσσ-ομαι. παρ. βδάλος, βδέσμα, βδέλυγμα, βδελυγμία, βδελυρός.

Βεβρώθεις. ἴδε βιβρώσκω.

Βιάζομαι (ἀναγκάζω, στενοχωρῶ) ποιητ. καὶ μετγν. παρατ. ἐβιάζομαι μελ. βιάσομαι καὶ ἀττ. βιάμαι παρακ. βεβιάσομαι ὑπερσ. ἐβεβιάσομαι παθ. μελ. βιασθήσομαι παθ. ἄορ. ἐβιάσθη μ. ἄορ. ἐβιασάμην.

Βιάζω (ὡς ἀν.) προστ. βιάζει Οδ. μ. 297 παρακ. βιάνικα (ἐξ ἀχρ. βιάω) Πλ. κ. 145 ἄορ. ἐβίασα Αλκκι. Κίωμ. 30. Παθ. βιάζομαι καὶ βιάσομαι βιάται Σολων Ἄποσπ. 5. 41 βιάωνται Οδ. λ. 503 ὑποτ. ἀποβιάται (Ἰπποκρ.) μετ. βιάμενος Ηροδ. 4. 439 παρατ. ἐβιάζετο Πλ. π. 402 διεβιάζόμεσθα Ευρ. Ἰφ. τ. 4365 πληθ. γ. βιάτω Απολ. Ρ. δ. 4234 βιάοντο Οδ. ψ. 9 παρακ. βιβητιμένος Νον. Ἰωαν. 43. 26 μ. μελ. βιήσομαι Οδ. φ. 348 μ. ἄορ. βιήσατο Ησιόδ. Θ. 423 ὑποτ. βιήσεται (Ἰπποκρ.) μετ. βιασάμενος (Βεκκ. Αν.) καὶ βιασ(σ)άμενος (Παυσαν.) παθ. ἄορ. βιηθείς Ηροδ. 7. 83. ῥίζ. βι-, βι-, νι λατ. βι-ά-ω, βι-ά-ζ-ομαι. παρ. βίξ, ισχύς=νι-s λατ. παρ. βίαιος, ὑπέβιος, βιαστός.

Βιβάω (βαίνω, βαδίζω) ἀχρ. μετ. βιβῶν-ᾶντος Πινδ. ο. 14. 17 καὶ βιβάζ-ᾶντος συχν. παρ' Ὀμήρω καὶ βιβάζων Πλ. ν. 809. ἴδε βαδίζω καὶ βαίνω.

Βιβρώσκω (τρώγω) παρατ. ἐβιβρώσκω μελ. (βρώσω μετγν. καὶ) βρώσομαι παρακ. βέβρωκα ὑπερσ. ἐβεβρώκειν (ἄορ. ἐβρωζα ἄπαρ. βρωξαι μετγν.). Παθ. βιβρώσκομαι παρατ. ἐβιβρωσθήμην παρακ. βέβρωμαι ὑπερσ. ἐβεβρωθήμην παθ. μελ. βρωθήσομαι παθ. ἄορ. ἐβρώθην.

Βιβρώσκω (ὡς ἀν.) εὐκτ. βεβρώθεις (ἐξ ἐν. βεβρώθω) Πλ. δ. 35 παρακ. βέβρωκα εὐκτ. βεβρώκει Ηροδ. 4. 149 μετ. βεβρωῖτες Σοφ. Αντ. 4022 ἄορ. β. ἐβρωσ Καλλιμ. Ζεύς 49 μετ' ὀλιγ. μελ. βεβρώσομαι Οδ. β. 203 παθ. ἄορ. καταβρωθῆ Ηροδ. 3. 16 (α). ῥίζ. β α ρ-, β ο ρ-, β ρ ο-, βι-βρώ-σκ-ω, βρο-ύκ-ω=βρούκ-ω=d-u-noi-o- λατ. παρ. βορά, βορός, βρωμκ, βρωτήρ, βρωσις, βάρ-αθρον=ζέρεθρον Αρκαδ. βροτός· ἢ ἐκ ῥίζ. μερ-, μορ-(μορτός) μορ-τός, βροτός, βρώ-, βι-βρώ-σκ-ω, κατα-βρόχω, καταβροχίζω.

Βιώω-ῶ (ζῶ, σπαν. ζωοποιῶ, πορίζομαι τὰ πρὸς τὸν βίον) παρατ. ἐβίοον ουν μελ. βιώσω καὶ βιώσομαι εὐκτ. βιωσοίμην ἄπαρ. βιώσσεσθαι μετ. βιωσόμενος παρακ. βεβίωκα ἄορ. β. ἐβίων ἐβίως ἐβίω προστ. βιώθι εὐκτ. βιῶν ἄττ. ἢ δωρ. ἀντι βιοίην ὑποτ. βιώ ἄπαρ. βιώναι μετ. βιούς. Παθ. ἐνεσ. γ. προσ. βιοῦται μετ. βιούμενος παρακ. βεβίωται (παθ. μελ. βιωθήσομαι μετγν.) μ. ἄορ. ἐβιωσάμην.

Βιόω (ὡς ἀν.) καὶ βιόσομαι βιόμεσθα Ομ. Ἰμ. Απολ. 528 ἄορ. α. ἐβίωσε Ηροδ. 4. 463 σπαν. ἄορ. β. παρ' Ὀμήρω μόνον βιώτω καὶ βιώναι μ. ἄορ. α. ἐβιωσάμην ἐβίωσα Οδ. θ. 468. ῥίζ. βι-, βι-ό-ω: νίν-ο λατ.=γίβ-αμι Σανσκ. παρ. βίος= vita λατ. βίοςτος, βιοτή. Τὸ δὲ βι=γβι: F· ὅθεν τὸ διά-ω=ζάω, διερός=ζωντανός.

Βιόσκω (ζῶ, ζωντανεύω, ζωογονῶ) βιόσκομαι προστ. βίωσκε μετ. βιόσκων (μετγν.) καὶ Παθ. καὶ Μεσ. βιόσκομαι βιόσκονται (Ἀριστοτ.) ἄπαρ. βιόσκεσθαι (Ἀρριαν.). ἴδε βιόω.

Βλάπτω (ἐμποδίζω, θέτω πρόσκομμα) παρατ. ἐβλαπτον μελ. βλάψω ἄορ. ἐβλαψα παρακ. ἐβλαφα καὶ βέβλαφα. Παθ. βλάπτομαι καὶ

(α) Ὁ Φρόνιχος κακίζει τὸν λέγοντα ὅτι τὸ βρώσομαι εἶναι ἀττικόν, ἀντ' αὐτοῦ δ' οἱ ἀττικοὶ ἔλεγον ἔβρωμαι καὶ κατέβρωμαι.

γ. βλάπτεται παρατ. ἐβλαπτόμην μ. μελ. ἀντί παθ. βλάψημαι παθ. μελ. β. βλαβήσομαι παθ. ἀορ. α. ἐβλάφθην ἀττ. ἀπαρ. βλαβρῆσαι μετ. βλαβρῆσαι παθ. ἀορ. β. ἐβλάβην (κοιν.) μετ. βλαβῆσαι παρακ. βέβλαμμαι καὶ ἐβλαμμαι (ἀττ. κατ'Εὐσταθ.) μετ. βεβλαμμένος ὑπερσ. ἐβεβλάμμην. παρ. βλάβη.

Βλάβπτομαι (ὡς ἀν.) βλάβεται Ἰλ. τ. 466 ἀορ. α. ἐβλαψε Ὀδ. ψ. 14 καὶ βλάψε Ἰλ. ψ. 774 ἀορ. β. ἐβλάβεν Κοιν. Σμ. β. 509. Παθ. ἀορ. β. ἐβλάβην πλ. γ. βλάβεν Ἰλ. ψ. 545. ῥίζ. βλάβω, (λάβω, lab-or-ο=ὀλιθίνω, φθίρω), βλάβω, ἐλάπτω. παρ. βλάβη, βλάβος, βλαβερός.

Βλαστάνω καὶ βλαστῶ-ω (ἐκβάλλω βλαστόν, φυτρώνω) παρατ. ἐβλάστανον μελ. βλαστῆσω παρακ. βεβλάστηκα καὶ ἐβλάστηκα ὑπερσ. ἐβεβλαστήκειν (ἀορ. α. ἐβλάστησα) ἀορ. β. ἐβλαστον εὐκτ. βλαστοίμι ὑποτ. βλάστω ἀπαρ. βλαστεῖν μετ. βλαστών μ. μελ. βλαστήσομαι.

Βλαστάνω καὶ βλαστῶ, οὐτινος ὀλίγα σώζονται παραδείγματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις βλαστῆ Βίων. 47. 47 μετ. ἀναβλαστούντα (Φίλων) ἀλλὰ καὶ βλαστάω βλαστῆ Σχολ. Πινδ. 4. 413 παρατ. βλαστάνεσκε Σχολ. Ἀπολ. Ρ. δ. 223. Παθ. βλαστήσομαι μετ. βλαστόμενος (Σοφ. Αποσπ. Θυσίε.) παθ. ἀορ. βλαστηθεῖς (Φίλων) μελ. βλαστήσομαι Αλεξ. Τραλλ. 1. 6. ῥίζ. βάλω (βάλλω), βλασ-άνω. παρ. βλάστη, βλαστήσις, βλαστός.

Βλέπω (γλέπω) παρατ. ἔβλεπον μελ. βλέψω καὶ ἀττ. βλέψομαι (προσ., ἀνά βλέψομαι) ἀορ. ἔβλεψα παρακ. βέβλεφα μετ. ἀποβέβλεφώς Στοβ. Ανθ. 7. 13). Παθ. βλέπομαι εὐκτ. βλεπούμην (Λουκιαν.).

Βλέπω (ὡς ἀν.) δωρ. ἀπαρ. ποτιβλέπον Θεοκρ. β. 36 μετ. ἐμβλέποισα Ηρακλ. σ. 43 μελ. προσβλέψεται Εὐρ. Ιφ. Α. 1192. ῥίζ. λειF-, φλειF-, (λεύσω), ελεF-, γλεF-, βλέπ-ω, παρ' ἡμῶν δὲ καὶ γλέπω, ὃ συγγεν. τὸ γλαύσω κατ' ἄλλ. ῥίζ. θελ- (θῆλος), καὶ ἐναλλαγῆ γράμμ. βελ-, βλε-, βλέπ-ω. παρ. βλίφαρον καὶ γλίφαρον, βλίμμα, βλεπτός, -τέος.

Βλιμάζω καὶ θλίττω (θλίω, πιέζω) θλιμάττομαι Αριστ. Αυσ. 4164 παρατ. ἐθλιμάζον (Ζωναρ.). Παθ. θλίττεται (Αριστοτ.) παθ. ἀορ. ἐθλιμάσθη (Ιπποκρ.). ῥίζ. φλι-, θ-λι- (ὀλιθαίνω, γλιστρῶ), θλι- (θλίω), θλι-, θλί-ζ-ω, θλι-μά-ζ-ω. παρ. θλίμασις. ἴδε καὶ θλίω.

Βλώσκω (πορεύομαι, αὐξάνω) ἀπαρ. προβλωσκέμεν Ὀδ. τ. 28 καὶ προβλώσκεν ψ. 385 μετ. βλώσκων μελ. καταβλώζουσι Λυκοφρ. 4067 ἀορ. α. βλώξας Λυκοφρ. 448 καὶ μολῆσας (Τζιτζ.). ἀορ. β. ἐμολες Σοφ. Ηλ. 506 ἐμολον Ἰλ. λ. 604 καὶ ἐβλων: ὄχετο (Ησυχ.) ὑποτ. μολῆς Αισχ. Πρ. 719 εὐκτ. μολοίμι Eur. Ελ. 246 μολοί Σόλ. Ελ. 1. 5 ἀπαρ. μολοίει Αισχ. Επ. 367 παρακ. μέμβλωκεν Ὀδ. π. 490 ἢ παρμέμβλωκεν Ἰλ. δ. 44 καὶ βίβλωκα (Ησυχ.) μετ. βεβλωκώς: ἐκλυθώς (Ησυχ.) καὶ μεμβλωκώς Eur. Ρη. 629. Μεσ. μολόνται (Οἰππιαν.) μελ. μολεῖσθαι Αισχ. Πρ. 680. ῥίζ. ελ-, (ἤθων), βολ-, βολ-, μολ-, βλο-, βλώ-σκ-ω. παρ. βλώσις, μολοσις.

Βοάω (κράζω, θορυβῶ, φωνάζω, ἤχῳ ἐπὶ ἀψύχ.) μελ. βοήσομαι καὶ βοήσω (μετγν.) ἀορ. ἐβόησα παρακ. βεβόηκα; Μέσ. βοῶμαι, παρακ. βεβόημαι

Βοάω (ὡς ἀν.) βόαω Ἰλ. ξ. 394 βόωσιν ρ. 265 προστ. ἐπιβῶ Αισχ. Περ. 4054 μελ. βόωσομαι Ὀδ. β. 443 βωκούντι δωρ. Εὐσταθ. σ. 4557 ἀορ. βόωσεν Eur. Ανδ. 297 ἀντεβόωσεν Βίων 4. 38 καὶ ἐβόωσεν Ἰλ. μ. 337 καὶ ἀνέβωσεν Ηροδ. 4. 40 ὑποτ. διαμβόωσω Αισχ. Περ. 637 προστ. βώσων Κρατίν. 443 βωσάτω Αριστ. Eur. 4155 ἢ κατὰ Κρυγ. βώσατο ἀπαρ. βώσαι Ηροδ. 4. 446 μετ. βώσας Ἰλ. μ. 337 παρακ. θεβόαται (=θεβόνται) Γρ. Κορ. β. 486 μετ. βεβωμένος Ηροδ. β. 3

39 παθ. ἀορ. ἐβώσθη 8. 424 μ. ἀορ. ἐπεβώσαντο 9. 23 ὑποτ. ἐπιβώσονται 5. 4 ἀπαρ. ἐπιβώσασθαι 4. 87 μετ. ἐπιβώσάμενος Περθ. Ερωτ. κ. 14. 6. ρίζ. βο-, βοF-, βο-ά-ω: βο-ο λατ. παρ. βοή, βοῦς γ. βοFός=bov-is λατ. περιβώτος.

Βοηθέω (θέω, τρέχω μετὰ βοῆς ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζομαι) ὄμαλ. καὶ βωθέω ἰων. βωθεῖτε Ἀνθ. Πιλ. 42. 84 ἀπαρ. βωθεῖν (Ἠροδ. κατ' Εὐσταθ.) καὶ ἐπιβωθεῖν μετ. βωθέντες (Εὐσεβ.) παρατ. ἐβώθητε Ἠροδ. 9. 23 καὶ ἐπεβώθησαν ὡς. 8. 4. ἀορ. ἐπεβώθησαν 8. 45 μετ. βωθήσαντες (Εὐσεβ.).

Βομθίω (βόμβον ποιῶ, βούζω) πληθ. γ. βομθῖσιν Σαπφῶ παρὰ Λογγίν. κ. 10 παρατ. ἐβόμβιον Ἀπολ. Ρ. 6. 571 μελ. βομθίσω ἀορ. ἐβόμθησα καὶ βόμθησαν Οδ. μ. 204. ρίζ. βο-, βο-μ- ὄνμτπ. βομ-β-έω. παρ. βόμβος, βομβηδόν.

Βόσκα (ὄδηγῶ κτήνη εἰς τὴν βοσκήν, τρώγω, εἶμαι εἰς τὴν βοσκήν) παρατ. ἐβόσκον μελ. βοσκήσω ἀορ. ἐβόσκησα. Παθ. καὶ Μέσ. βόσκομαι παρατ. ἐβόσκόμην μελ. βοσκήσομαι παρακ. βεβόσκημαι ὑπερσ. ἐβεβόσκημην μ. ἀορ. κατεβόσκησάμην.

Βόσκω (ὡς ἀν.) καὶ βόσκομαι παρατ. βόσκέσκοντο Οδ. μ. 355 καὶ βόσκειν Ἰλ. σ. 548 μ. μελ. βόσκεισθε Θεοκρ. 5. 403 παθ. ἀορ. βόσκηθεις Νικαν. Θηρ. 34. ρίζ. βο- (βο-τ-άν-η), πι- ἢ πο (πόα, ποιμὴν), βό-σκ-ω: ra-sc-o λατ. παρ. βόσκός, βόσκημα, βόσκητός, -τέος.

Βουκολέω (βόσκω βώδια, ἀπατῶ) παρατ. ἐβουκόλεον-ουν (καὶ ἰων. βουκολέεσκες Ἰλ. φ. 448) μελ. βουκολήσω (Πουχ.) καὶ ἀττ. βουκολήσομαι ἀορ. ἐβουκόλησα. Παθ. βουκολέομαι-οῦμαι παρακ. βεβουκόλημαι. ρίζ. κελ- (κέλης, κέλλω, celer), κολ- (colo=θεραπεύω λατ.), καλ- (καλ-ά-γα-μι=ἰπιταχύνω (Σανσκ.), βου-κολ-έ-ω. παρ. βουκόλος, βουκολία.

Βουκολιάζω (τραγῳδῶ τραγῳδία τῶν βουκόλων) καὶ δωρ. βουκολιάζω μελ. βουκολιάσω καὶ βουκολιάσομαι βουκολιάξῃ Θεοκρ. 5. 44. Παθ. βουκολιασδόμεσθα 7. 36 προστ. βουκολιάξω 9. 4 βουκολιάξω 9. 6. ἴδε βουκολέω.

Βουλεύω (σκέπτομαι, εἶμαι βουλευτής) ὄμαλ. εὐκτ. βουλεύοιμι καὶ βουλεύοι (ἐπιγραφ.) παρατ. βούλευε Οδ. α. 444 παρακ. προβέβουλα Ἰλ. α. 413 μελ. βουλεύσω ἀπαρ. βουλευσέμεν Οδ. κ. 300 ἀορ. ἐβούλευσα. Παθ. μετὰ-βουλεύεται Ἠροδ. 7. 42 μελ. βουλεύσομαι μεταβουλευσόμεσθα Ευρ. Ορ. 4526 παρακ. βεβούλευμαι ἀπαρ. βεβουλεύεσθαι (Πλάτ.) μ. ἀορ. ἐβουλευσάμην βουλεύσατο Ἰλ. 6. 414 παθ. ἀορ. ἐβουλεύθην. ἴδε βούλομαι.

Βούλομαι (ἐπιθυμῶ, θέλω, προτιμῶ). Ἀποθ. παρατ. ἐ(ῆ)βούλομην, μελ. βουλήσομαι παθ. παρακ. βεβούλημαι ὑπερσ. ἐβεβούλημην παθ. ἀορ. ἐ(ῆ)βούληθην. παρ. βούλησις, βούλημα.

Βούλομαι (ὡς ἀν.) αἰολ. βόλλομαι βόλε=θέλεις (Πουχ.) βόλεται Ἰλ. λ. 349 βόλεσθε Οδ. π. 387 προστ. βούλευ Ἠροδ. 7. 40 μετ. βολλόμενος Στοβ. Ἀνθ. 65. 46 παρατ. ἐβόλλομαι Θεοκρ. 28. 45 βούλετο Ἰλ. η. 21 ἐβόλοντο Οδ. σ. 234 παρακ. προβέβουλα Ἰλ. α. 413. ρίζ. βολ-, θελ-, δελ-, Fελδ- (θέλω, εἶλ-δωρ) βοFλ-, βούλ-ο-μαι καὶ αἰολ. βόλλομαι (ἀντί βολ-ι-ομαι), βώλ-ομαι Κρητ.=vol-o λατ. παραγ. βουλή αἰολ. βόλλα, Κρητ. βωλά, voluntas: θέλησις. λατ.

Βράζω καὶ βράσσω (κοχλάζω, ταράττω, φωνάζω) παρατ. ἐβράζον καὶ ἐβρασσον ἀορ. ἐβρασα. Παθ. καὶ Μέσ. βράσσομαι καὶ βράττωμαι παρατ. ἐβρασσάμην παρακ. βέβρασμαι. ρίζ. Fρα- (ράσσω), βράζ-ω καὶ βράσσω (=βρα-τ-ίω)=Γερμ. brauen, παρ. βράσμα, βρασμός, βραστής, Βρασιδάς.

Βρέμω (βούζω, μουρμουρίζω, ἀντηχώ) βρέμει *Ιλ. δ. 423* ὑποτ. βρέμη Σιμων. *Αποσπ. 7* ἀπαρ. βρέμειν *Αισχ. Ευμ. 978* μετ. βρέμων (*Γρ. Κορ.*) παρ. ἐβρεμεν *Απολ. Ρ. 6. 567* (παρακ. θεβρέμκη μελ. εβρεμῶ (*Μεγ. Έτ.*)). *Παθ. βρέμομαι βρέμεται Πινδ. ν. 41. 7* βρέμονται *Αισχ. Έπ. 350. ρίζ. Γρεμ-, βρεμ-, βρομ-, βρον-, βρέμ-ω=Γρεμ-ο* λατ. βρενθ-ύο-μαι. παρ. βρόμος, βροντή, ὑψι-βρεμ-έ-της, βρένθος.

Βρενθύομαι (κορδώνομαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω) *Αποθ. βρενθύει βρενθύεται παρατ. ἐβρενθούμην. Ἄλλὰ καὶ ἐνεργ. βρενθύει (Πλουτ.) μετ. βρενθύνοντες (Θεοδώρετ.), ὅπερ διορθοῦσιν εἰς βρενθύνονται. ἴδε βρέμω.*

Βρέχω παρατ. ἐβρεχον μελ. βρέζω ἀορ. ἐβρεξα. *Παθ. καὶ Μεσ. βρέχομαι παρατ. ἐβρεχόμην παρακ. βέβρεγμα παθ. ἀορ. ἐβρέχθη καὶ β. ἐβράχην παθ. μελ. βρεχθήσομαι καὶ β. βραχίσομαι.*

Βρέχω (ὡς ἀν.) παρατ. ἐρέχε Πινδ. σ. 7. 34 παθ. παρατ. ἐρέχετο ὡς. 10. 51 μ. ἀορ. ἐμβρέξιο *Νικανδ. Αλ. 237* ὑποτ. παθ. ἀορ. καταβρέχθῶ *Αριστ. ν. 267. ρίζ. Γρε-, ΓρεΓ-* (βρέμω, βέω), ἐρέχ-, ἐρέχ-ω. παρ. βροχή, βρεκτός.

Βρίζω (νυστάζω, ἀποκοιμῶμαι, ἀπειλῶ) βρίζει *Αισχ. Ευμ. 280* μετ. βρίζων *Χο. 897* μελ. βρίσω καὶ βρίζω ἀορ. ἐβρίζεν *Ευρ. Ρῆσ. 826* μετ. ἀποβρίζαντες *Οδ. ι. 454* παθ. ἀορ. μετ. βρισθείς (*Ησυχ.*). ρίζ. βρι- (βρι ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ Φρύνιχ.), ἐρί-ζ-ω, ἐρί-θ-ω. παρ. βρι-αρός, βρι-μός (μέγας, χαλεπός (*Ησυχ.*)), βρίμη (=ἀπειλὴ *Ησυχ.*), βρίζω: ἡ ἐν ὑπνῷ μάντις (*Ησυχ.*), ὁ-βρι-μος, ὁ-βρι-μοπάτηστος firmus: στερεός λατ. βρισίρεως. ἴδε καὶ βερέω.

Βρίθω (εἶμαι φορτωμένος, θαραίνω, ὀρμῶ κατὰ τινος, ἐπικρατῶ) σπαν. παρὰ πεζοὺς ὑποτ. βρήθησι *Οδ. τ. 412* παρατ. ἐβρίθον καὶ βρίθον *Οδ. α. 219* μελ. βρίσω ἀπαρ. βρισίμεν *Οδ. Γμ. ἀημ. 456* ἀορ. ἐβρίσα καὶ βρίσεν *Ανθ. Παλ. 41. 91* ὑποτ. βρίση (*Αριστοτ.*) εὐκτ. βρίσειαν (*Φίλων*) μετ. βρίσαντες *Ιλ. ι. 233* παρακ. ἐβρίθια *Οδ. ο. 333* καταβεβρίθαισι *Ησιόδ. Ερ. 232* ὑπερσ. ἐβεβρίθειν *Οδ. π. 474. Παθ. βριθόμενος Ιλ. θ. 307* παθ. ἀορ. βριθῆναι Ἄλκιφρ. 3. 67. ἴδε βρίζω.

Βριμάω (βρυχῶμαι, μουγγρίζω, φοβερίζω) μετ. βριμῶν (*Ησυχ.*) ἀορ. βριμῆσαι (*Φρυνη*, εἰς *Βεκ. Ανεκ.*) μετ. βριμήσασα (*Ησυχ.*). *Μεσ. βριμάομαι-ῶμαι καὶ βριμάομαι* ἀπαρ. βριμούσθαι (*Παυσαν.*) μετ. βριμώμενος (*Σουίδ.*) καὶ βριμούμενος (*Φρυν. ἀνεκ.*) καὶ συνθ. ἐμβριμώμενος *Αισχ. Έπ. 461* παρατ. ἐβριμάτο (*Ξεν.*) μεσ. ἀορ. βριμήσαιο *Αριστ. Ιπ. 855* καὶ ἀνεβριμήσατο (*Δουκιαν.*). μ. μελ. ἐμβριμήσομαι (*Εκκλ.*). παρ. βριμῶ: ἡ μεγάλην ἔχουσα μῆνιν, ἥτις καὶ βριμέμενος λέγεται. ἴδε βρίζω.

Βρομέω (βρέμω) βρομέει Ἰριανός 4. 43 παρὰ *Σχαιφέρ. βρομέουσι Απολ. Ρ. δ. 785* ὑποτ. βρομέησι *Νικανδ. Αλ. 609* μετ. βρομέουσα *Ορφ. Αρ. 4187* παρατ. βρόμεον *Ιλ. π. 642* καὶ θαμ. περιβρομέεσκον *Απολ. Ρ. δ. 47. παρ. βρόμος, βρόμιος. ἴδε βρέμω.*

Βροτόω (κάμνω τινά βροτόν, ἀλείφω τινά μὲ ἀνθρώπειον αἶμα) μετ. βροτοῦσα (*Νικητ.*) παθ. παρακ. μετ. θεβροτευμένα *Οδ. λ. 41* παθ. ἀορ. βροτωθῆναι (*Γρ. Ναζ.*) μετ. βροτωθείς (ὡς.). παρ. βροτόεις, -εσσα, -εν. ἴδε βιβρώσκω.

Βροχθίζω (καταπίνω βιαστικά, καταβροχθίζω) βροχθίζουσι (*Κλημ. Αλεξ.*) ἀπαρ. βροχθίζειν (*Εὐσταθ.*) παρατ. βρόχθιζε *Αθην. 44. σ. 623* ἀορ. ἐβροξε *Ανθ. Παλ. 9. 4. εὐκτ. καταβρόξειτε (ἐξ ἀορ. βρόχω) Οδ. δ. 227* ἀπαρ. βρόξει (*Ησυχ.*) καὶ βροχθίσαι (*Αριστοτ.*) παθ. παρακ. ἀναβέβροχε κατὰ *Βεκκερ. Ιλ. ρ. 54* παθ. ἀορ. β. μετ. ἀναβροχεν *Οδ. λ. 386. ρίζ. ΓρεΓ* (βρέχω), βρε-, βρεχ-, βροκ- (βρόχος: καταποσία ὕδατος), βροχ-θ-ι-ζ-ω. παρ. βρόχθος, βρόχχος, βροχθία.

Βρύκω καὶ βρύχω (σφιγγώ καὶ τρίζω τοὺς ὀδόντας, κατατρώγω, βρυχάομαι) βρύκει *Αθην. 7. σ. 292* βρύκουσιν *Αριστ. Ορ. 26* προστ. βρύκετε *Εἰρ. 4345* μετ. βρύχων *Στοβ. Ανθ. 15. 54* παρατ. ἐβρυκον *Αριστ. Λυσ. 301* μελ. βρύξω *Λυκοφ. 678* παρακ. ἐβρύχα *Ιλ. ρ. 264* ὑπερσ. ἐβεβρύχει *Οδ. μ. 242* ἀορ. ἐβρύξα (*Μτγν.*) ὑποτ. βρύξῃσι *Νικανδ. Θερ. 207* ἀπαρ. βρύξει (*Ησυχ.*) μετ. βρύξας *Νι-*

καν. Θηρ. 271. Παθ. και Μεσ. βρύχεται Σοφ. Φιλ. 745 και βρυχάομαι (ώρυσμαι επί λέοντων και άλλων ζώων Ιπποκρ.) μετ. βρυχώμενος Σοφ. Αι. 322 μ. μελ. βρυχίσομαι άορ. β. υπέβραχε Κοϊντ. Σμ. 6. 335 μ. άορ. βρυχίσαστο Απολ. Ρ. δ. 49 παθ. άορ. βρυχθής Σοφ. Οιδ. τ. 1265 και βρυχθείς Ανθ. Παλ. 9. 267 παθ. άορ. β. έβρύχην. παρ. βρύκος: κήρυξ, βρυκετός, βρυχή, βρυχετός: πυρετός, βρυ-χθμός. ίδε διδρώσσω.

Βρῦ'ω (άναβρώω, πηγάζω, άνθῶ, άκμάζω) βρύει 'Αλκιφρ. 3. 31 προστ. βρύετε Ευρ. Βακ. 407 μετ. βρώων Αριστ. Ν. 45 παρατ. έβρυνεν Αθην. 2. σ. 39 παρακ. άνα-βέβρυχεν ή άναβέβρυχεν Ιλ. ρ. 54. 'Αόριστοι δέ και μέλλοντες μόνον παρά γραμ-ματικούς άπαντώνται. ρίζ. Βρυ-, Βρυ- (βέω), φλυ- ή ελυ- (φλύω, βλύω), βρώω-παρ. βρώεις (μετγν.).

Βρωμάομαι-ώμαι (όγκάομαι, βρωμῶ μετγν. βρώσεως έπιθυμῶ) βρωμάται (Αριστοτ. όπου άλλοι γραφουσι βρομά και βρομεί) μετ. βρωμώμενος: βρυχώμενος (Ηρωδιαν.) άπαρ. βρωμάσθαι άγτικῶς όγκάσθαι έλληνικῶς Μοϊρ. σ. 98 μ. άορ. βρωμάσασθαι: βρώσεως διηθνηαι (Ησυχ.) μετ. βρωμησάμενος Αριστ. Σφ. 618. παρ. βρώμας, βρώσις, βρωτήρ. ίδε βρέμω.

Βυέω ευνέω και βύω (πληρώω, γεμίζω, καμμύω τούς όφθαλμούς) βύειν (Θωμ. Μ.) Μετ. βύων (Ζωναρ. και βουύσης Ψαλμ. 57 παρατ. έβύνουν Αριστ. Ειρ. 645 μελ. προβύσειν Αριστ. Σφ. 250 άορ. έβυσσα προστ. πρόβυσσον Σφ. 248 μετ. βύσας (Γαϊστον.) και διαβύσας (Ιπποκρ.). Παθ. διαβύνετα Ηρόδ. 2. 96. διαβύνοντα 4. 74 και βύοντα (Αριστοτ.) παρακ. βύβυσθω (Διοσκ.) μετ. βύβυ-σμένος Οδ. δ. 434 ύπερσ. έβύβυστο Ιαμβλ. εις Φωτ. σ. 74. 29 και βύβυστο (Σουιδ.). ρίζ. μυ-, βυ- (μύω), βύ-ω, βυ-έ-ω, βυ-ν-έ-ω. Τῆς αὐτῆς ρίζ. εἶνε και τὸ θαθύνω και βυθ-ίζω. παρ. βυστός, άκρό-βυστος.

Βῶσαι. ίδε βοάω.

Βωστρέω (βοῶ, προσκαλῶ εις βοήθειαν) βωστρεῖς Αριστ. Ορ. 274 άπκρ. βω-στρεῖν Οδ. μ. 124 παρατ. έδῶστρεον (Οππιαν.) έβῶστρει Μοσχ. 2. 4 μελ. βω-στρήσομες Θεοκρ. 5. 64 άορ. έδῶστρησα προστ. βωστρησάτω Αριστ. Ειρ. 1446. ρίζ. βω- (βοάω), βω-η-στ-ρ-έ-ω=βωστρέω. παρ. βῶστρον (=βῶστρον), βῶστρης (=βῶστρης), βωστῆρες.

Γ

Γαθίω και γηθίω (χαίρω, εύφραίνομαι) γαθεύειν Θεοκρ. 9. 36 γηθεί Ιλ. ξ. 440 μετ. γαθεύσα (άλλ. γήθουσα) Δίσχ. Χο. 772 και γηθεύντας Μανθ. 3. 405 μελ. γηθήσειν Ιλ. ν. 416 παρακ. άντ. ένεστ. γέγαθε Ηινδ. ν. 3. 33 και γέγηθας Σοφ. Φιλ. 4024 γέγηθε Ιλ. θ. 559 μετ. γεγηθῶς (Δημοσθ.) ύπερ. έγεγήθει (Λιβίν.) και γεγάθει Αθην. 4. σ. 183 και γεγήθει Ιλ. λ. 683 άορ. έγήθησα Οδ. ο. 465 και γάθησεν Ηινδ. π. 4. 123 ενκτ. γηθήσαι Ιλ. α. 255 και γηθήσεις Ιλ. ι. 77 μετ-γηθήσας Ησιόδ. Α. 446. Παθ. γήθοντα (Σειξ. Εμπ.) μετ. γηθόμενος Κοϊντ. Σμ. 44. 92. ρίζ. γα-, γαφ-, γα-θ-έ-ω ή γη-θ-έ-ω=γαν-d-e-o λατ-, γα-ί-ω. παρ-γῆθος, γηθόσυνος, γηθοσύνη, γάσσα (=γαθία), γεγηθῶτως.

Γαῖ'ω (ύπερηφανεύομαι, καυχῶμαι) μετ. γαίω Ιλ. α. 405 παρατ. γαίεσκον (άντι έγκαιον Ησυχ.). Παθ. γαίεται: κερτομεί (Ρητ. λιξ.). ίδε γαθίω.

Γάληνι-άω (εἶμαι γαλήνιος) μετ. ίων. γαληνιῶων Ανθ. Παλ. 9. 208 πληθ. γα-ληνιῶντας Προκλ. Γμ. Αθην. 47 και γαληνιῶσα (Οππιαν.) άπαρ. γαληνιῶν Λυ-κοφρ. 750 παρατ. γαληνιάσκει Μοσχ. 1. 415. ρίζ. γαλ-, γαλ-ή-νη, γαλ-η-ν-ι-άω. κατ' άλλ. γαφ-, γαν- (γηθίω, άγάλλομαι) γαλ-η-ν-ι-άω. παρ. γαλήνη, γαληνός.

Γαμέω (νυμφεύομαι) παρατ. έγάμεον-ουν μελ. γαμέσω και γα-μήσω και άττ. γαμῶ παρακ. γεγάμηκα ύπερσ. έγεγαμήκειν άορ. έγά-μησα και έγημα (μετγν.) προστ. γῆμον ενκτ. γῆμαιμι άπαρ. γῆμαι μετ. γῆμας. Παθ. γαμέομαι-οῦμαι (ύπανδρεύομαι) παρατ. έγαμεόμην

(ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΑ).

-ούμην μελ. γαμέσσομαι και γαμοῦμαι παρακ. γεγάμμαι παθ. άορ. έγαμήθην.

Γάμέω (ώς άν.) άορ. γήμε Οδ. λ. 274 γῆμιν Θεοκρ. 8. 93 και γαμέομαι εύκτ. γαμέισθε Κωλλίμ. άθλ. 240 άπαρ. γαμέσσομαι Οδ. α. 273 μελ. γαμέσσομαι Ιλ. ι. 394 παθ. άορ. μετ. γαμβείσα (δραμβείσα "Αρενς) Θεοκρ. 8. 93 μ. άορ. έγαμήμην Κύρ. Τρ. 474 γήματο Επιγρ. Ηρωδ. Αττικ. 2. 5 μετ. γημαμένη Οδ. λ. 273 ύπερσ. προγεγάμητο Αππιαν. Συρ. κ. 68. ρίζ. γαμ-, γεν- (γεννάω, γίγνομαι), γαμ-έ-ω, γαμ-ε-ρός=gen-er και gen-ere: φύειν, γεννᾶν λατ. παρ. γάμος, γαμετή.

Γάνάω (λάμπω, τέρω, εύφραίνω) γάνει Λίσχ. Αγ. 1392 άπαρ. γανᾶν (Ηουχ.) γανόωσιν Αρατ. Φαιν. 490 μετ. γανόωντες Ιλ. ν. 263 γανόωσαι Οδ. η. 128. παρ. γάνος, άγανός. ίδε γανόω.

Γανόω-ω (υαλίξω τι, γανώνω, χαροποιῶ) άπαρ. γανούν (Πλουτ.) μετ. γανούντες (ώς.) άορ. γανόωσαι (Ηουχ.). Παθ. γανούσθαι (Εύσταθ.) παθ. άορ. άντι μέσου έγανώθην (έχάρην) Αριστ. Αχ. 7 ύποτ. γανωθή φίλ. Ιουδ. τ. 1. σ. 324 μετ. γανωθείς (Ηουχ.) παθ. μελ. γανωθήσεται (Βυζαν.) παρακ. γεγανωμένος, η, ον. (Πλατ.). ρίζ. γαF-, γαυ- (γαῦρος, γαυριάω), γά-υο-μαι, γα-ν-ά-ω, γα-ν-ό-ω. παρ. γάνωσις.

Γάνυμι (χαίρω, τέρωμαι, εύφραίνομαι) Ευρ. Κυκλ. 504 γάνυται Ιλ. ν. 493 γάνυται Οδ. μ. 43 άπαρ. γάνυσθαι Απολ. Ρ. 6. 184 μετ. γανύμενος (Συνείσ.) μελ. γανύσεται (Ηουχ.) και γανύσεται Ιλ. ξ. 504 παρακ. γεγάνυμαι Ανακρ. 8. 3. παρ. γάνυσμα. ίδε γανόω.

Γαυριάω (κορδώνομαι, φουσκώνω) όμαλ. γαυριάς (Δημοσθ.) άπαρ. γαυριᾶν μετ. γαυριῶν (Παλαίφ.) άορ. γαυριῶσαι Αθην. 2. σ. 49 μελ. γαυριάσω (Παλ. Γρ.). Παθ. γαυριάομαι-ώμαι μετ. γαυριώμενος (γαυρώμενος Άμμων. και γαυρούμενος Ομ. Βατρ. 263) παρατ. έ)γαυριόωντο (Θεοκρ.) μ. άορ. έγαυριάσατο (Παλ. Γρ.) παρακ. γεγαυρισμένος Σχολ. Θεοκρ. 1. 43 παθ. άορ. μετ. γαυριαθείς (Βυζαν.). παρ. γαυράξ, γαῦρος, γαυρότης, άγαυρός. ίδε και γανόω.

Γέγωνα· ίδε γεγωνέω.

Γεγώνευν· ίδε γεγωνέω.

Γεγωνέω (φρονάζω ώστε νᾶ άκουσθῶ, ύμνῶ, έπαίνῶ) γεγώνω Σοφ. Οιδ. κ. 213 γεγωνεί Ανθ. Παλ. 7. 12 προστ. γεγωνείτω (Ξιν.) ύποτ. γεγωνῆ Σολ. 4. 3 άπαρ. γεγωνέιν Ιλ. μ. 337 και γεγωνέμεν ίων. και δωρ. θ. 223 παρατ. έ)γεγώνευν (= έγεγόνεον) Οδ. μ. 370 έγεγώνει Ιλ. χ. 34 μελ. γεγωνήσομεν Ευρ. Ίων. 696 παρακ. άντι ένεστ. γέγωνε Οδ. θ. 305 προστ. γέγωνε Σοφ. Φιλ. 238 μετ. γεγωνός Ιλ. θ. 227 άορ. γεγωνήσαι Λίσχ. Πρ. 990 μετ. γεγωνήσας (Δίων Κ.). Άλλά και γεγωνίσκω άπαρ. γεγωνίσκειν Λίσχ. Πρ. 627 μετ. γεγωνίσκων Θουκ. 7. 76 παρατ. έ)γεγωνίσκον (Δίων Κασ.). ρίζ. γο=γο (γοάω, γοάω, γρός), γε-γων-έω (ώς φάω φωνέω) κατά δε τούς άρχ. γογμμ. έκ του γνόω γηγνώσκω γέγωνα οὐκ όρθῶς. παρ. γεγωνητέον, γεγονάι: όμιλία (Ηουχ.), γεγωνήσις.

Γείνασθαι· ίδε γίγνομαι.

Γελάω παρατ. έγέλαον-ων μελ. γελάσω και γελάσομαι άρχ. άττ. άορ. έγέλασα. Παθ. γελάομαι-ώμαι παρατ. έγελαόμην-ώμην παρακ. γεγέλασμαι ύπερσ. έγεγελάσμην παθ. άορ. έγελάσθην παθ. μελ. γελασθήσομαι. παρ. γέλως, γελαστός, -έος, καταγέλαστος.

Γελάω (ώς άν.) 'γγελαξ Ευρ. Μηδ. 1362 άπαρ. αίσλ. γελαιν (έκ ρημ. γέλαμι) Ηρωδιαν. Π. μ. λ. σ. 23 μετ. ίων. γελώντες Οδ. σ. 40 πληθ. γελώντες υ. 390 και γελώντες σ. 111 θηλ. γελώσασ Θεοκρ. 1. 93 και γελάσασ 1. 36 παρατ.

γελοίων Οδ. υ. 347 καὶ δωρ. γέλασκι (Μεγ. Ετ.) μελ. γελάσσετε Σιβ. Χρυσ. 1. σ. 122 καὶ δωρ. γελάζω γελασοῦντι Κύσταθ. σ. 1557, 40 ἀορ. ἐγέλασι Ιλ. φ. 389 πληθ. γέλασαν β. 270 μετ. γέλασας Θεοκρ. 7. 42 καὶ γελαισίας Σαφφ. Αποσπ. 2. 5. σ. 31 θηλ. γελουήσασα Ομ. Γυ. Αφρ. 49. ρίζ. γαλ-, (γάλα, γαληνιά, ἀγγιλλομαί), γελ- (γελείν : λάμπειν, ἀνθείν Ησυχ.), γελ-ά-ω, Εβρ. γελ = ἄγαν γελάν.

Γεμίζω ἴδε γέρω.

Γέμω (εἶμαι γεμιστός) παρατ. ἔγεμον καὶ πλέον οὖ, καὶ γεμίζω παρατ. ἐγέμιζον μελ. γεμίσω ἀορ. ἐγέμισα. Παθ. γεμίζεσθαι Θεμιστ. λ. 23 παθ. ἀορ. γεμισθείς Εὐρ. Κυκλ. 505 παρακ. γεγεμισμένος (Γραμματ.). ρίζ. γεμ-, γομ- γέμ-ω, γεμ-ί-ζ-ω, γόμ-ος, τὸ δὲ λατ. gemo=στενάζω. παρ. γέμος, γέμισμα, γομός.

Γενεαλογίω (ἀπαριθμῶ τὴν γενεάν τινος) καὶ ἰων. γενεολογέουσι Ηροδ. 2. 146 ἀορ. γενεολογήσας 2. 143 παρακ. γεγενεολογήται 6. 54 παθ. ἀορ. γενεαλογηθέντα (Πλατ). παρ. γενεαλογία, γενεαλόγημα, γενεαλογικός. ἴδε γίγνομαι.

Γενειάω (ἔχω ἢ ἐκβάλλω γένεια) καὶ γενειάσκω (Ξεν) ἀπαρ. γενεϊάν Αριστ. Εκκλ. 145 μετ. γενεϊών Θεοκρ. 14. 28 γενεϊάσδων 41. 9 ἀορ. γενεϊήταντα ἰων. Οδ. σ. 175 πκρακ. γεγενεϊάκε (Φίλων Κωμ.). ρίζ. γεν-, γαν-, γνα-, γεν-ε-ι-άω. παρ. γέν-ειον, γέν-υς - γέν-α λατ. γνά-θος, γναθ-μός, γενεϊάς.

Γέντο (εἴλετο), Ιλ. θ. 43, ὅπου τὸ μὲν γ εἶνε ἀντὶ δίγαμμα, τὸ δὲ ν ἀντὶ λ ὡς εἰς τὸ κέντο ἀντὶ κέλετο καὶ ἦνθον ἀντὶ ἦλθον. "Ἄλλοι δὲ θεωροῦσιν αὐτοῦ ρίζ. γέμ=γεν-, ἣν ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν ἀρχ. Κυπριακὴν γλώσσαν γεννοῦ : λαβε.

Γεραίρω (βραβεύω, τιμῶ, ὑπηρετῶ ἐν ἐορτῇ ὡς ἱερεὺς) παρατ. γέγαιρεν Οδ. ξ. 437 ἀορ. γέρορα (ἐτίμησα Ησυχ) ἐγέραρεν Πινδ. ο. 5. 5. Παθ. γεράρεται Εὐρ. Ικ. 553. ρίζ. γερ- (γέρων, γερήνιος Νέστωρ), γερ-αίρ-ω=γερ-αρί-ω' κατ' ἄλλ. ρίζ. γα- (γαίω, γαθέω). παρ. γέρας, γεραρός, γεράσιμος.

Γεύω (δίδω τινὶ νὰ γευθῆ, νὰ δοκιμάσῃ) ὁμαλ. παρατ. ἔγευον μελ. γεύσω ἀορ. ἔγευσα. Μεσ. γεύομαι (δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως) παρατ. ἐγευόμην μ. μελ. γεύσομαι μ. ἀορ. ἐγευσάμην ὑποτ. γεύσωμαι εὐκτ. γευσαίμην μετ. γευσάμενος παρακ. γέγευμαι (πληθ. γεύμεθα ἀντὶ γεγεύμεθα Θεοκρ. 14. 51) ὑπερσ. ἐγεγεύμην παθ. ἀορ. ἐγεύθην. ρίζ. γεF-, γεύ-ω, γεύ-ο-μαι=gu-s-l-o λατ. παρ. γεῦμα=gu-stum, γεῦσις=gustus, γευστός, -τέος, γευστικός.

Γηθέω ἴδε γαθέω.

Γηπονέω (καλλιερῶ τὴν γῆν) ἀπαρ. γηπονεῖν (μετρν.) καὶ γαπονεῖν δωρ. Εὐριπ. Ρησ. 75. παρ. γηπονία, γηπόνιον, γηπόνος, γηποντικός.

Γηράσκω, (γίνομαι γέρων, γερῶ) ἢ γηράω-ω μελ. γηράσω (μετρν.) μ. μελ. γηράσομαι ἀορ. ἐγήρασα καὶ ἐγήρανα ἀρχ. ἀττ. ὑποτ. γηράσω ἀπαρ. γηράσαι καὶ ἀττ. γηράναι μετ. γηράσας. παρ. γῆρας, γηραλέος, γηραίος, γραῦς, γραῖα.

Γηράσκω (ὡς ἀν.) καὶ γηράω δωρ. πλ. γ. ἀπογηράσκοντι Πιν. Ηρ. 1. 100 ἀπαρ. γηρασκίμων Οδ. δ. 210 μετ. κηταγηρών (Πλουτ.) καὶ γηράντεσσι Ησιόδ.

Ερ. 186 παρατ. γήρασεν Ιλ. ρ. 325 και ἐγήρα Οδ. ξ. 67 ἀορ. ἐγήρασεν Αἰσχ. Ικ. 894 και ἐγήρα Ιλ. ρ. 497 ἀπαρ. γηρασέμεν Στοβ. Ανθ. 98. 29 μετ. γηράς Ιλ. ρ. 497 παρακ. γεγήρακεν Σοφ. Οιδ. Κ. 727. Μεσ. γηράσκομαι (Πλουτ.) μ. μελ. καταγηράσσομαι Αριστ. Ιπ. 4308 παθ. ἀορ. γηρείς Ξενοφάν. 8. ριζ. γερ-, γαρ-, γηρ-, γηρ-ά-σκ-ω. παρ. γέρων=γάρ-αν ἢ γάρ-ας Σανσκρ. γρα-υς=γραιύς.

Γηρώ και γαρύω (φανάζω, λέγω, λαλῶ) δωρ. γηρούσιν Ορφ. Αρ. 4275 δυϊκ. γαρύετον Πινδ. σ. 2. 87 ἀπαρ. γαρύμεν ν. 3. 32 και γαρύεν σ. 4. 3 μετ. γηρούσσα Ορφ. Αρ. 434 παρατ. γάρουον Πινδ. π. 4. 94 μελ. γηρούσει Ευρ. Ιπ. 213 ἀορ. γηρούσας Αριστ. Κηρ. 805. Παθ. γηρούεται Αἰσχ. Πρ. 78 παρατ. γηρούστο Ησιοδ. Ερ. 258 μ. μελ. γηρούσομαι Πινδ. ι. 4. 34 μ. ἀορ. γαρύσαιντο Θεοκρ. 4. 436 και γηρούσαιθε Ευρ. Ιπ. 4074 παθ. ἀορ. γηρυθείσα Αἰσχ. Ικ. 460. ριζ. γαρ-, γηρ-ύ-ω: γρα-να-μι (ἀντι γάρ-ναμι) Σανσκ. γκαρίζω ἡμετ. Τούτω συγγενῆ εἶνε τὸ κηρύσσω και χαίρω και τὸ λατ. garrus: φλυαρῶ και cau-o: ἄδω. παρ. γήρως, γήρυμα, Γηρώων, Γηρυτάδης, Γηρυγόνη.

Γίγνομαι και γίνομαι παρατ. ἐγιγνόμην και ἐγινόμην μ. μελ. γενήσομαι παρακ. γέγονα και γεγένημαι, ὑπερσ. ἐγεγόνειν και ἐγεγενήμην μ. ἀορ. β. ἐγενόμην προστ. γενοῦ εὐκτ. γενοίμην ὑποτ. γένωμαι ἀπαρ. γενέσθαι μετ. γενόμενος παθ. ἀορ. ἐγενήθην παθ. μελ. γενηθήσομαι.

Γίγνομαι (ὡς ἀν.) μ. ἀορ. α. ἐγεινάμην (Διον. Αλ.) ἐγενάμην δωρ. κατὰ Βουτυμ. Αρχιμηνδ. σ. 48 και ἐγεννάμην Γρ. Κορ. σ. 587 ἐγεινάτο Αἰσχ. Εὐμ. 736 και γείνατο Οδ. σ. 242 προστ. γεινάσθω Σιβ. Χρ. 4, σ. 37 ἀπαρ. γείνασθαι Οδ. β. 342 μετ. γεινάμενος Ηροδ. 4. 428 και γενάμενος (Αρχιμηνδ. ἀνωτ.) μ. ἀορ. β. γεινόμην Οδ. ξ. 441 ἔγεντο (ἐγένετο) Θεοκρ. 1. 88 γεινόμειθα (ἐγενόμεθα Ησιοδ. Α. 88) και ἐκγενόμεθα Θ. 548 ἐγενέσκητο Οδ. λ. 208 και γέγντο (ἰδ' ἀνωτ.) προστ. γείνεο Καλλιμ. Δηλ. 244 εὐκτ. γεινοίμην Αἰσχ. Πρ. 905 ὑποτ. γείνεαι Οδ. υ. 202 ἐγγείωνται Ιλ. τ. 26 μετ. γεινόμενος υ. 428 παθ. ἀορ. ἐγενήθην δωρ. (Ιπποκρ.) (α) ἀπαρ. γεναθήμεν Αρχυτ. σ. 674 και γενηθῆν (ἐπιγρ. Χαλκιδ.) μ. μελ. γενησοῦμαι δωρ. Γεπαρχ. σ. 53 και ἐκγεγάσονται Ομ. Ίμ. Αφ. 497 παρακ. δυϊκ. ἐκγεγάσθη Οδ. κ. 438 πληθ. γεγάσθε Ομ. Βατρ. 443 γεγάσσι (Απολλ.) ἀπαρ. γεγάμεν Πινδ. σ. 9. 464 και ἐκγεγάμεν Ιλ. ε. 248 μετ. γεγάως Οδ. δ. 442 ἐκγεγαυῖα Ησιοδ. Ερ. 254 και γεγάως Σοφ. Αι. 4289 και γεγάσσα Αριστ. Λυσ. 644 ὑπερσ. ἐγεγόνε Ηροδ. 2. 2 και γεγάκεν Πινδ. σ. 6. 49. ριζ. γεν-, γα- (γέγαα), γαν-, γι-γίν-ομαι=γί-γν-ομαι και γεν-ί-ομαι=γί-νομαι, εἰ-επιο = γεννώ=γα-γαν-μι Σανσκ. παρ. γένος, γενετήρ, γενέτειρα, γένεσις, γνήσιος, γυνή και Βοιωτ. θανά, κασί-γνητος.

Γιγνώσκω (γνωρίζω, καταλαμβάνω, φρονῶ, ἀποφασίζω) και γινώσκω παρατ. ἐγίγνωσκον και ἐγίνωσκον μελ. γνώσομαι παρακ. ἔγνωκα ὑπερσ. ἐγνώκειν ἀορ. β. ἔγνωον προστ. γνώθι εὐκτ. γνώθην και γνώθην ὑποτ. γνώω ἀπαρ. γνώωναι μετ. γνώους. Παθ. γινώσκομαι και γινώσσομαι παρατ. ἐγινωσκόμην και ἐγινωσκόμην παθ. μελ. γνώσθησομαι παρακ. ἐγνώσμαι ἀπαρ. ἐγνώσθαι μετ. ἐγνώσμενος ὑπερσ. ἐγνώσμεν παθ. ἀορ. ἐγνώσθην μετ. γνώσθεις.

Γιγνώσκω (ὡς ἀν.) ἀορ. α. ἐγνώσα και ἀνέγνωσε Ηροδ. 4. 68 ὑποτ. προγνώσης (Γαλην.) μετ. ἀλλογνώσας 4. 85 ἀορ. β. ἐγνων ἔγνωσ Σοφ. Οιδ. Τ. 403

(α) «Γενηθῆναι παρά 'Επιχάρμω και ἔστι Δώριον' ἀλλ' ὁ Ἀττικίζων γενέσθαι λέγειτο Φρυγιχ. σ. 408. Παρά δ' Ἡσυχίου ἀπαντᾷ και ἐνεργ. ἀορ. ἔγαν ἢ ἔγανε = τῷ ἡμετ. ἔγεινε. Τὸ δὲ γίνομαι φαίνεται ἀρχαιότερον τοῦ γίγνομαι ὡς παρ' Ὀμήρῳ και Ἡροδότῳ ὃν ἐν χρῆσει' κατὰ δὲ Μοῖρειν οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον γίγνεσθαι και γινώσκειν, οἱ δ' ἄλλοι Ἕλληγες γίνεσθαι και γινώσκειν»

ἠγνώστειεν Ησιοδ. Θ. 531 γνώστην Οδ. φ. 36 πληθ. ἔγνωσαν καὶ ἔγνω Πινδ. π. 9, 79 προστ. γνώθη Αἴσχ. Επ. 652 εὐκτ. γνώθη καὶ συγγνωθή Αἴσχ. Ικ. 215 συγγνωθίμεν Σοφ. Αντ. 926 (α) ὑποτ. γνώω Οδ. ρ. 549 γνώς χ. 373 γνώ Ιλ. μ. 414 καὶ γνώη ω 688 δοικ. γνώτων Οδ. φ. 218 πληθ. γνώομεν π. 30ἔ γνώμεν Ιλ. χ. 382 γνώωσι ω 688 καὶ γνώσι ζ. 231 καὶ γνώντι (Ἄρεος) ἀπαρ. γνώμεναι Ομ. Γμ. Δημ. 257 μ. μελ. γνωσόμεσθα Σοφ. Αι. 677 μ. ἄορ. β. εὐκτ. συγγνωίτο Αἴσχ. Ικ. 216 μεσ. ἄορ. α. γνώσασθαι Μανέθ. 2. 51. ρίζ. Γνο (νόω), γνο-, ἢ γεν- (γίγνομαι), γνο-, γνω-, γι-γνώ-σκ-ω = gno-sco ἢ no-sco λατ. = γάν-αμι Σανσκ. παρ. γνώσις, γνώμη, γνο-σ-τός ἢ γνωτός, γνώμων, γνωρίζω.

Γλαυκιάω (γλαυκίζω, ἔχω ὄμμα γλαυκόν) γλαυκιάωσι Οππιαν. Κυν. 3. 70 μετ. γλαυκιάων Ιλ. υ. 472 καὶ γλαυκιάων Ηλιοδώρ. 7. σ. 368 παρατ. γλαύσσεισκε Μοσχ. 2. 86. ρίζ. γαλ- (γληνιαώ, γελάω), γλα-, γλαF-, γλαυ-, γλαυκ-ι-άω, γλαυκ-ι-ω = γλαύσσω. παρ. γλαυξ, γλαυσόν=λαμπρόν (Ησυχ.), γλαυκός, γλαυκώπις, γλήνη: ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ (Ησυχ.).

Γλυκαίνω (κάμνω τι γλυκὺ) ἀπαρ. γλυκαίνειν μετ. γλυκαίνων Παθ. γλυκαίνομαι ἀπαρ. γλυκαίνεσθαι παθ. ἄορ. ἐγλυκάνθη μετ. γλυκανθεις παρακ. γεγλυκάσμαι. ρίζ. γυλ-, γλυ-, γλυκ-αίν-ω = dulce-sco λατ. ὅπου τὸ d μετὰ τοῦ g ἐνηλλάγη. παρ. γλυκός: dulcis ἀντι gulcis, γλυκύτης, γλυκερός, γλεῦκος, ἀγλευκής. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ γλιός καὶ τὸ λατ. glutire=βροχθίζειν.

Γλύφω (γλύφω, σκαλίζω, κοιλαίνω τι) ὄμαλ. παρατ. ἔγλυφον μελ. γλύψω ἄορ. ἔγλυψα. Παθ. γλύφομαι παρατ. ἐγλυφόμεν παρακ. ἔγλυμμαί καὶ γέγλυμμαί μ. ἄορ. ἐγλυψάμην παθ. ἄορ. β. ἐγλύφην. ρίζ. γλαφ-, γλυφ-, γλάφ-ω, γλύφ-ω = glub-o, τὸ δὲ glab-ro = ψιλῶ, διαγλάψας=διαγλύψας (Ησυχ.). παρ. γλάφυ, γλαφυρός, γλύφανος, gluma=λέπος λατ. γλυπτός, γλύπτης. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ κέλυφος, κελύφη καὶ γράφω.

Γνάμπτω (κάμπτω, λυγίζω, ἐξιλεώνω) μελ. γνάψω Αἴσχ. Πρ. 995 ἄορ. ἐπέγναψεν Ιλ. β. 44 καὶ γνάψην ψ. 731 ἀπαρ. γνάμψι Απολ. Ρ. γ. 4249 μετ. γνάμψας β. 946. Παθ. γνάμπτομαι μετ. γναμπτόμενος Νικηνδ. Θηρ. 423 παρατ. ἐγνάμπτετο (Σναϊδεβίν. ὀρθότερ. ἐκνάπτετο) Σοφ. Αι. 1031 παθ. ἄορ. ἐγνάμψθη (Ησυχ.) καὶ ἀνεγνάμψθη Ιλ. γ. 348 ἀπαρ. γναμψήναι (ἄλλ. κναμψήναι) Θουκ. 3. 58. ρίζ. γαμφ-, ἢ κμφ- (κάμπτω), κναφ-, γνάφ-τ-ω, γνάμπτω. παρ. γνάμψις, γναμπτός, γαμφαί, γαμφύς.

Γνωρίζω (κάμνω τινὰ νὰ γνωρίζῃ τι, ἢ ὁ ἴδιος γνωρίζω) παρατ. ἐγνώριζον μελ. α. γνωρίσω μελ. β. γνωριῶ ἄορ. ἐγνώρισκα. Παθ. γνωρίζομαι παρατ. ἐγνωρίζομαι (μ. μελ. γνωρίσομαι μετγν.) παρακ. ἐγνώρισμαί. παρ. γνώριμος, γνώρισις, γνωριμότης, γνωρίμως. ἴδε γινώσκω.

Γοάω (θρηνώ, ὀδύρομαι, μυρολογῶ) γοάει Μοσχ. 3. 87 γοάουσι Απολ. Ρ. γ. 994 πληθ. γ. γοάοντι Μόσχ. 3. 24 εὐκτ. γοάοιμεν Ιλ. ω. 664 γοάοιεν Οδ. ω. 490 ἀπαρ. γοάοιμεν Ιλ. ξ. 502 μετ. γοάων γοάωσα Ιλ. π. 837 παρατ. γοάων Οδ. κ. 567 (καὶ γοών Ιλ. ζ. 500 ἢ ἄορ. β; γοάσασκε Οδ. θ. 92 καὶ γοάσασκε Ομ. Γμ. Αφρ. 216 ἄορ. ἐγόσσαν Ανθ. Παλ. 7. 611. Παθ. γοάομαι ἀττ. (Ξεν.) γοάται Αἴσχ. Χρ. 632 γοάσθε Αριστ. Θε. 4036 εὐκτ. γοάοισθε Μόσχ. 3. 3 ἀπαρ. γοάσασθαι 4. 83 μετ. γοάομενος Σοφ. Τρ. 51 παρατ. γοάτω Οιδ. τ. 4249 μελ. γοάσομαι Ιλ. φ. 424 καθ. ἄορ. γοηθεις Ανθ. Παλ. 7. 371. παρ. γόος. ἴδε γεγωνέω.

(α) Γνωίμεν ἀττικῶς, γοίημεν ἑλληνικῶς. Μοίρ. σ. 442.

Γουνάζομαι (παρακαλῶ τινα γονατιστός, ικετεύω τινά) Οδ. ν. 324 προσ-
 τρουνάζο Ιλ. χ. 345 δούκ. γουναζέσθην λ. 438 μετ. γουναζόμενος (Βύσταθ.)
 Ἄλλα και

Γουνόδομαι-οὔμαι Ιλ. φ. 74 ἀπρ. γουνοῦσθαι Οδ. κ. 521 μετ. γουνού-
 μενος Ιλ. ι. 583 μελ. γουνάσομαι α. 427. ρίζ. γαν-, γεν-, γον-, γοφν-,
 γουν-ά-ζομαι και γουν-όομαι. παρ. γόνου=genu λατ.=γάνου Σανκ. γνύξ, πρό-
 χνου, ἰγνύα (ἀντί ἐγ-γνύα).

Γράφω παρατ. ἐγγραφον μελ. γράψω παρακ. γέγραφα (και γεγρά-
 φηκα μετγν. ὕπερ κατὰ Φωτ. βράβειρον) ὕπερ. ἐγεγράφειν ἀορ. ἐγραψάω
 (κοιν.). Παθ. γράφομαι παρατ. ἐγραφομένη μ. μελ. γράψομαι μ. ἀορ.
 ἐγραψάμην ἀττ. μετ' ὀλίγ. μέλλων γεγράψομαι παθ. μελ. β. γρα-
 φήσομαι παρακ. γέγραμμαι ὕπερσ. ἐγεγράμμην παθ. ἀορ. β. ἐγράφην
 ὕποτ. γραφῶ μετ. γραφεῖς.

Γράφω (ὡς ἀν.) δωρ. γρόφω ἀντί γράφω (ἐπιγραφ.) παρατ. γράψασκε
 (συχνά Μεγ. Ετ.) ἀορ. γράψην Ιλ. ρ. 599 παρακ. πληθ. γ. γεγράφαι Γρ. Κορ.
 σ. 484 και ἔγραπται Οππιαν. Κυν. β. 274 ὕποτ. πληθ. γ. γεγράφονται (Ἄρενς)
 μετ. ἐγραμμένος (ἐπιγραφ.). ρίζ. γρα-, γραφ-, γροφ-, γράφω- παρ. γραφή,
 γραμμή, γράμμα, γραφεύς και δωρ. γραμφεύς, γραπτός, -τέος. Τούτω συγγεν.
 εἶνε τὰ χαράττω, χαράτ (=γλύφω) Ἐβρ.

Γρηγορέω-ῶ και ἐγρηγορῶ (εἶμαι ἄγρυπνος) παρακ. ἐγρήγορα
 ὕπερσ. ἐγρηγόρειν (μετγν.) ἀορ. ἐγρηγόρησα Βαρουχ. 2.9. ρίζ. ἐγερ-,
 ἐγρ-ήγορ-α, ἐγρ-ηγορ-εῖω. παρ. γρήγοροις.

Γρύζω (μουρμουρίζω γρυλλίζω ἐπὶ χοίρ.) παρατ. ἐγρυζον μελ.
 γρύξω και γρύξομαι ἀορ. ἐγρυξα ὕποτ. γρύξω ἀπαρ. γρύξαι μετ. γρύ-
 ξας. ρίζ. γρυ- ὄνμπτ. γρύ-ζ-ω=grunniō λατ. παρ. γρυνός και
 ποιητ. γρυνός, grunus; γρυλλισμός, γρυλλίζω.

Γυμνάζω παρατ. ἐγύμναζον μελ. γυμνάσω παρακ. γεγύμνασα
 ἀορ. ἐγύμνασα. Παθ. γυμνάζομαι (και δωρ. γυμνάδδομαι Αριστ. Λυσ.
 82) παρατ. ἐγυμναζομένη μ. μελ. γυμνάσομαι ἀττ. παθ. μελ. γυ-
 μνασθήσομαι (κοιν.) παθ. ἀορ. ἐγυμνάσθην μ. ἀορ. ἐγυμνασάμην παρακ.
 γεγύμνασμαι και ἐγγύμνασμαι ὕπερσ. ἐγεγυμνάσμην. Ἐκ τοῦ ἐκ-
 δύ-ω, ἐκ-δύ-μενος, ἐκ-δυμένος, γδυμένος, γυμνός=nudus λατ. γίνε-
 ται τὸ γυμν-άζω;

Δαίω ἢ δάω (μανθάνω, διδάσκωμαι) ἀορ. ἀορ. εἰ)δάεν Απολ. Ρ. γ. 259 και ἀνα-
 διπλ. δέδαι Θεοκρ. 49. 427 πληθ. δεδάσαι Καλλιμ. Απολ. 46 παρακ. δεδάηκα Οδ.
 θ. 434 μετ. δεδαήκως β. 64 και δεδαῖος ρ. 519 μελ. δαήσαι γ. 487 παθ. ἀορ.
 β. εἰδ'ἦν Ιλ. γ. 208 εὐκτ. δαιήν δαιήης Ομ. Τμ. Ερμ. 565 ὕποτ. δαίω Ιλ. κ.
 425 δαῶμεν β. 299 ἀπαρ. δαήναι Οδ. δ. 493 και δαήμεναι Ιλ. φ. 487 μετ. δαιεῖς
 Θεοκρ. 47. 84. Μέρ. δεδάσασθαι Οδ. π. 316 παθ. παρακ. δεδαήσθαι Απολ. Ρ. β.
 4457 μετ. δεδαήμενος Ομ. Τμ. Ερ. 483. ἴδε διδάσκω.

Δαίζω (κοιμηματιάζω, ξεσχίζω, φονεύω) μετ. δαίζων Ιλ. σ. 27 παρατ. δαίξε
 Ορφ. παρὰ Σεξ. Ερμ. σ. 293, 24 και εἰδίξε Νον. Διον. β. 373 μελ. δαίξω Αἰσχ.
 Λγ. 207 ἀορ. ἀπαρ. δαίξαι Ιλ. β. 416 μετ. δαίξας Αἰσχ. Χο. 396. Παθ. δαίζόμενος
 Ιλ. ξ. 20 παρατ. εἰδαίξετο ι. 8 παρακ. δεδαίγμένος Οδ. ν. 320 και δεδαίγμένος
 Ηινδ. π. 8. 87 παθ. ἀορ. δαίξθεις β. 33. ρίζ. δα-, δι-, δα-ί-ζ-ω και δα-ί-ω=

δίν-ίδο λατ. δα-ί-νυ-μι, δαί-νυ-μαι, δα-π-έομαι. Εἶνε δὲ συγγεν. τῆς τεμ-, ταμ- (τέμνω ταμίη). παρ. δαϊκτός, δαιτρός, δαϊθμός ἢ δαϊσός, Ἰσοδαίτης ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων (Ψουχ.).

Δαίνυμι (φιλέω τινά, ἐπιτελῶ τινί) προστ. δαίνυ (ἀντί δαίνυθι) Ἰλ. ε. 70 ὑποτ. δαίνυθι Ὀδ. θ. 243 παρατ. δαίνυεν Καλλιμ. ἀημ. 85 καὶ δαίνυ Ὀδ. γ. 309 μελ. δαίσω Ευρ. Ἰρ. α. 720 μελ. δαίσειν Ἰλ. τ. 299 ἀορ. ἐδαίσα Αθην. 42 σ. 530 ἐδαίσε Ηροδ. 4. 462 ἐδαίσαν ὡς. 707. Μεσ. δαίνυμαι προστ. δαίνυ Ἰλ. ω. 63 εὐκτ. δαίνυτο ω. 665 δαίνυατο Ὀδ. α. 248 ἀπαρ. δαίνυσθαι Ηροδ. 3. 48. μετ. δαίνυμένος Ὀδ. κ. 184 παρατ. ἐδαίνυμην Αθην. 2 σ. 63 ἐδαίνυτο Σοφ. Τρ. 774 δαίνυτο Ἰλ. ω. 802 μ. μελ. μεταδαίσομαι ψ. 207 μ. ἀορ. ἐδαίσάμην ἐδαίσατο Πινδ. π. 40. 34 δαίσαντο π. 3. 93 εὐκτ. δαίσαίμην Αθην. 7. σ. 319. ὑποτ. δαίση Φωκυλ. 13. 435 ἀπαρ. δαίσασθαι Σοφ. Ἠλ. 543 μετ. δαίσαμενος Θδ. σ. 408 παθ. ἀορ. δαίσηεις Ευρ. Ηρακλ. 914.] περ. δαί-τυ-μών, δαιτύς καὶ δαιτή, ἀδαίτος. ἴδε δαίτω.

Δαίρω ἀττ. δέρω καὶ δέρω ἰων. (γδέρνω καὶ δέρνω) προστ. δαίρε (ἄλλ. δεῖρε) Ἀριστ. Ὀρν. 365 ἀπαρ. δαίρειν (ἄλλ. δεῖρειν) Ν. 442 παρατ. ἐδαίρον ἢ ἐδερον Ἰλ. ψ. 467 καὶ δέρον Ὀδ. τ. 421 μελ. δαρῶ καὶ δερῶ Ἀριστ. Ἰπ. 370 παρακ. δέδαρκα ἀορ. α. ἐδεῖρα πληθ. ἐδεῖραν (ἄλλ. ἐδηραν) Δωρ. Γρ. Κορ. α. 316 ἀπαρ. δεῖραι (ἄλλ. δῆραι) μετ. δείρας. Παθ. δέρομαι ἀπαρ. δέρεσθαι Ἀριστ. Σφ. 485 μετ. δειρήμενος (Ἀπολλ.) παθ. μελ. β. δαρῆσομαι παθ. ἀορ. ἐδάρθην (σπαν.) καὶ γ. ἐδάρην παρακ. δέδαρκα μετ. δέδαρται καὶ δέδαρται Ἀριστ. Εἰρ. 4039 ἀπαρ. δεδάρθην (Πλουτ.) μετ. δεδαρήμενος Ἀριστ. Λυ. 458. Τὸ δὲ δέρω μεταχειρίζεται ὁ Ηροδ. 2. 39 δείρουσι καὶ οἱ μεταγεν. ὡσαύτ. παρὰ Πλατ. Ευθυδ. σ. 485 ἀπαντὰ ἅπαξ δέρρειν καὶ δέρρουσι. ῥίζ. δαρ-, δερ-, δορ-, δαίρ-ω (ἀντί δαρ-ῖω), δέρ-ω=δ(α)ρ-νᾶ-με Σανσκ. παρ. δέρος, δέρας, δορά, δέρμα, δέρτρον, δέρρις, δαρτύς.

Δαίω (κόπτω, μερίζω, χωρίζω) καὶ δαίωμαι δαίεται Ὀδ. α. 48 μετ. δαίόμενος Ἀπολλ. Ρ. γ. 661 παρατ. δαίετο Ησιόδ. Α. 465 μ. ἀορ. ἐδαίσάμην Δωρ. κατεδασσάμεθα Πιν. Ηρακλ. σ. 265 καὶ ποτιδασσάμεθα ("Ἄρεος) ἐπι-δάσαντο Διον. Περ. 8 παρακ. δεδαίαται Ὀδ. α. 23· τὸν δὲ μέλ. καὶ ἀόριστον ἴδε ἐν-δαίω.

Δαίω (καίω, ἀνάπτω, διεγείρομαι) καὶ δαύω ὑποτ. δαίωσι Ἰλ. υ. 316 μετ. δαίωσι Λίον. Ἀγ. 496 παρατ. δαίει Ἰλ. σ. 206 παρακ. δέοπε ν. 736 ὑπερ. δεδήει β. 93. Παθ. δαίωμαι περιδαίωμαι (φλέγομαι ὑπὸ ἔρωτος) Ἀπολλ. Ρ. δ. 58 μετ. δαίόμενος Ἰλ. υ. 316 παρατ. ἐδαίετο Σοφ. Τρ. 765 μ. μελ. κατα-δάσσονται Ἰλ. χ. 354 μ. ἀορ. δάηται Ἰλ. φ. 375 παθ. παρακ. δεδαυμένος Καλλιμ. Επιγρ. 50 παθ. ἀορ. α. καταδασθῆναι (Λουκιαν.) ἀορ. β. ἐδάθη ὑποτ. δαβῆ (Λάκωνες Ψουχ.). ῥίζ. δα-, δαF-, δαυ-, δαβ-, δαί-ω παρακ. δέ-δη-ε=δύ-νω-μι Σανσκ. τὸ δὲ δίγγραμμα ἐλέπομαι καὶ ἐν τοῖς δάθει· καύεται καὶ ἐκδάθη· ἐκαύθη Λάκωνες, καὶ δεδαυμένοι· περιπεφλεγμένοι (Ψουχ.). παρ. δαίς δᾶς, δαλός· δαβελός, δαυλός, (Ψουχ. δάβεις· πῦρ Σανσκ. δήπός (=δαFιος), δηῖώ καὶ δηῖω, δη-ρ-ί-ω.

Δάκνω (δαγκᾶνω, πειράζω, ἐρεθίζω) παρατ. ἐδακνον μ. μελ. δῆ-ξομαι ἀορ. β. ἐδακον. Παθ. δάκνομαι (Πλουτ.) ἀπαρ. δάκνεσθαι (Ἀριστ.) μετ. δακνόμενος (Ξεν.) παρακ. δέδηγμα παθ. μελ. δηχθήσομαι παθ. ἀορ. ἐδήχθην. ῥίζ. δακ-, δάκ-ν-ω=δάκ-αμι Σανσκ. lacero=λκκίζω, ὅπου τὸ δ ἐνηλλάγη μετὰ τοῦ β. παρ. δάκος, δῆγμα=δάκας Σανσκ.

Δάκνω (ὡς ἀν.) ἀορ. δάκε Ἰλ. ε. 493 ἀπαρ. δακείν σ. 585 μετ. μελ. δάξοντες (Σουιδ. καὶ Ζων.).

Δακρυχίω (χύνω δάκρυα) ἀπαρ. δακρυχίειν Νον. Διον. 19. 468 μετ. δακρυχίων Ἰλ. ω. 714 παρατ. δακρυχέσκε (μετγν.).

Δακρυῖω (χύνω δάκρυα) παρατ. ἐδάκρυον μελ. δακρύσω ἀορ. ἐδάκρυα παρακ. δεδάκρυμαι μετ. δεδακρυμένος.

Δακρύω (ὡς ἄν.) μελ. δακρύσομαι (Τρουσιόδ.) παρακ. δεδάκρυκα Ἀλκίφρ. Σ. 3 ἄορ δακρύσει Ευρ. Ελ. 948. Παθ. δακρύεται ὡς. 4226 ἄπαρ. δακρῦεσθαι Αἰσχ. Επ. 814 παθ. παρακ. δεδάκρῦσαι Ιλ. π. 7 δεδάκρυνται Οδ. υ. 204. ῥίζ. δακ-, δακ-ρ-ύ-ω = lac-r-y-mo λατ. ὅπου ὡσαύτως τὸ δ μετὰ τοῦ Ι ἐν ἑλληνίᾳ. παρ. δάκρυ καὶ δάκρυον, δάκρυμα: lacryma λατ. ἢ παρὰ Λιβίω καὶ dacryma.

Δαμάζω (καταδαμάζω, ὑποτάσσω, ἡμερώνω) παρατ. ἐδάμαζον μελ. δαμαῖσω καὶ ἑ. δαμῶ παρακ. δεδμηκα ὑπερσ. ἐδεδηῆκειν ἄορ. ἐδάμασα. Παθ. δαμάζομαι παρατ. ἐδαμαζόμεν μ. μελ. δαμάσομαι παρακ. δεδάμασαι καὶ δέδημαι παθ. ἄορ. ἐδαμάσθην ὑποτ. δαμασθῶ εὐκτ. δαμασθεῖν μετ. δαμασθεῖς καὶ ἑ. ἐδάμην μ. ἄορ. ἐδαμασάμην παθ. μελ. δαμάσθεσθαι.

Δαμάζω (ὡς ἄν.) δαμάω δαμνάω Ιλ. ε. 893 δαμᾶ α. 61 δαμᾶ Οδ. λ. 221 δαμῶσιν Ιλ. Ζ. 368 προστ. δάμνα (Σαφρ.) μελ; δαμάχ Ιλ. χ. 271 δαμάσσω π. 438 καὶ δαμάσσομεν χ. 476 παρατ. ἐδάμνα φ. 52 καὶ δάμνα π. 403 καὶ δάμνασκε Ομ. Γμ. εἰς Αφρ. 251 ἄορ. ἐδάμασα Ιλ. ε. 491 δάμασε σ. 432 καὶ δάμασε Ησιοδ. Θ. 857 μετ. δαμίσσας ὡς. 490. Παθ. δαμνάομαι δαμνᾶ Ιλ. ξ. 499 καὶ δάμναμαι Αἰσχ. Ικ. 904 δάμνεται Οδ. ξ. 488 εὐκτ. δαμναίμαν (Ηουχ.) ἄπαρ. δάμνασθαι Ιλ. θ. 244 μετ. δαμνάμενος ν. 46 παρατ. ἐδάμνατο Κοῖντ. Σμ. 1. 243 καὶ δάμνατο Ιλ. λ. 309 μελ. δαμάσσειται λ. 478 παρακ. δέδημαι δεδημέσθα ε. 878 μετ. δεδημένος Οδ. ξ. 318 ὑπερσ. ἐ)δεδημένην Οδ. λ. 622 δεδημάτο (δέδημντο) Ιλ. γ. 483 μ. ἄορ. ἐδαμάσατο Οδ. ι. 516 ἄπαρ. δαμίσσασθαι Ιλ. ψ. 655 μετ. δαμασάμενος (Στιφ. Βυζ. ἐν λ. Βοιωτία) παθ. ἄορ. ἐδαμάσθην Οδ. θ. 23 δαμάσθην Ιλ. τ. 9 δάμθεν Πινδ. π. 8. 47 δμηθήτω Ιλ. ι. 158 μετ. ὑποδημηθεῖς Ησιοδ. Θ. 453 καὶ δμηθεῖς Ευρ. Ιφ. τ. 199 παθ. ἄορ. ἑ. ἐδάμην Αριστ. Ευρ. 584 δάμην (δάμησαν) Ιλ. μ. 14 εὐκτ. δαμείη Σοφ. Τρ. 432 ὑποτ. δαμείω Οδ. σ. 54 δαμής; Ιλ. γ. 436 δαμῆχ. 246 δαμείετε η. 72 ἄπαρ. δαμῆναι Ησιοδ. Θ. 464 καὶ δαμῆμεναι Ιλ. υ. 342 μετ. δαμείς γ. 429 μετ' ὄλ. μέλ. δεδημέσθε Ομ. Γμ. Απολ. 365. ῥίζ. δαμ-, δομ-. δαμ-ά-ω, δαμ-ά-ω, δάμ-νη-μι = δάμ-ῖ-μι ἢ δαμ-ά-ῖ-μι Σανσκ. = dom-o λατ. παρ. δάμαρ, δαμάλη, παρθένος: ἄ-δηης, δμῶς, δαμαρτίς.

Δανείζω (δίδω δάνεια) παρατ. ἐδάνειζον μελ. α. δανείσω ἄορ. ἐδάνεισα παρακ. δεδάνεικα. Μεσ. δανείζομαι (λαμβάνω ἢ δίδω δάνεια) παρακτ. ἐδανειζόμεν μ. μελ. α. δανείσομαι καὶ ἑ. δανειοῦμαι (Παλ. Γρ.) παρακ. δεδάνεισαι παθ. ἄορ. ἐδανείσθην.

Δανείζω (ὡς ἄν.) προστ. ἐγδανείζεσθω (ἐπιγραφ.) μελ. δανειῶ (Π. Γρ.); ὄνπερ ὁ Φώτιος καὶ ὁ Σουΐδας; θεωροῦσι βάρβαρον, καὶ δωρ. ἐκθανισοῦντας (ἐπιγραφ.) εὐκτ. ἄορ. ἐγδανείσαιεν (ὡς.) προστ. ἐγδανείσαντω (ὡς.) μετ. ἐγδανείσωντι (ὡς.) παθ. εὐκτ. ἄορ. ἐγδανείσθημεν (ὡς.). ῥίζ. δα- (δίδωμι=da-no ἢ do λατ.=δά-δα-μι Σανσκ.) δά-ν-ος, δα-νε-ί-ζ-ω. παρ. δάνειον, δανειστής, δάνειμα. ἴδε καὶ δίδωμι.

Δάπτω (ξεσχίζω καὶ τρώγω) ὁμαλ. παρακτ. ἐδαπτον μελ. δάψω ἄορ. ἐδαψα. Παθ. δάπτομαι. παρ. δαπτός, δάπτρια.

Δάπτω (ὡς ἄν.) ἄορ. δάψεν Πινδ. ν. 8. 23· ἀλλὰ καὶ δαρδάπτω Ιλ. λ. 479 ἄορ. δαρδάψη Οππιαν. Αλ. 4. 628 παρακ. δίδαρπε: κατατίθροκεν (Ηουχ.) ῥίζ. δα- (δαίζω), δαπ-, δάπ-τ-ω: dāp-t-wo λατ. παρ. δαπάνη, δάπανος, δαψιλής, δειπνον=daps λατ.

Δαρθάνω (κοιμῶμαι) παρακτ. ἐδάρθανον παθ. μελ. δαρθήσομαι παρακ. δεδάρθηκα ὑπερσ. ἐδεδαρθήκειν ἄορ. ἑ. ἐδαρθον ὑπετ. δάρθω μετ. καταδαρθῶν παθ. ἄορ. ἐδάρθην μετ. καταδαρθεῖς (μετηγν.)

Δαρθάνω (ὡς ἄν.) ἄορ. ἑ. ἐδαρθον Οδ. υ. 143 δουκ. καθαρθέτην σ. 494

ὑποτ. καταδράθω Οδ. ε. 471 ἄπαρ. παραδραθίειν Ιλ. ξ. 403 καὶ καταδραθῆν Αριστ. Ν. 38 παθ. ἄορ. ἐδράθη (Ἠσυχ.) καὶ καταδραθίντα Αριστ. Πλ. 300. ῥίζ. δρα-, δρα-, δρα-θ-, δρα-θ-, δραθ-άν-ω=δρα-θ-α-μι Σανσκ.=dor-mio λατ.

Δασύνω (κάμνω τι δασύ, πυκνόν) δασύνει (Διοσκ.) δασύνουσι (Θεοφρ. καὶ δασύνομαι δασύνονται (Αριστοτ.) παθ. ἄορ. ἐδασύνθη (Ιπποκρ) παρακ. δεδάσσυμαι (Ιπποκρ.) ἄπαρ. δεδασύνθαι (μετγν.) μετ. δεδασυμένος (Φώτ.) ῥίζ. δαF-, δα-σ-, δασ-ύ-ν-ω: denso παρ. δασύς, densus (=πυκνός) λατ. δάσος, Ἐπί-δασυ-ρος (=Ἐπι-δασυ-ρος). Τούτῳ συγγενῆ εἶνε τὰ λάσ-ιος, λάχ-νη, λάχ-νος, λαχ-νή-εις, λῆ-νος, la-na λατ. κτλ. χλα-μύς, χλα-νίς, χλαῖν-α.

Δατέομαι (διαμερίζω, κομματιάζω, χωρίζω) δατίονται Ηροδ. 4. 216 εὐκτ. ἐδατέοιτο Νικανδ. Θηρ. 509 ὑποτ. δατέωμεθα Ιλ. ι. 438 ἄπαρ. δατίεσθαι (Εὐσταθ.) μετ. ἐδατούμενος Σοφ. Τρ. 794 παρατ. δατέοντο Ιλ. υ. 394 καὶ δατιῶντο Οδ. α. 412 καὶ θαμ. δασάσκετο Ιλ. ι. 333 μ. μελ. δάσομαι γ. 354 καὶ δασεῖται: διαιρήσει (Ἠσυχ.) καὶ ἀποδάσσομαι Ιλ. ρ. 231. μ. ἄορ. ἐδασάμην ἀπεδάσαστο Θεοκρ. 47. 50 ἀπεδάσαστο Οππιαν. Αλ. 4. 483 δάσσαντο Ησιοδ. Θ. 112 ὑποτ. δάσωνται (Ξεν.) ἄπαρ. δατέεσθαι Ησιοδ. Ερ. 765 ἄπαρ. ἀποδάσασθαι Ιλ. χ. 119 μετ. δασάμενος Οδ. γ. 67 παρακ. δέδασται Ιλ. α. 125. παρ. δασμός, δαίς, δατύς, δαίτη. ἴδε δαίνυμι.

Δέατα: φαίνεται (Ἠσυχ.) παρατ. δέατο ἢ δόατο (ἐδόκει, ἐφαίνετο) Οδ. ζ. 242 δέιασθεν: ἐδόκουν (Ἠσυχ.) μ. ἄορ. δόασσαι Απολ. Ρ. γ. 954 δόασσαστο Ιλ. ξ. 23 δόασσεται ψ. 339. ῥίζ. δε-, δο-ἢ διF- δέ-α-ται: ἐντεῦθεν δέιος: ὄλλος, δι-ος διβ-γα-μι=λάμπω Σανσκρ. λατ. de-us, θεός, Διεύς=Ζεύς.

Δεδίσκομαι καὶ δειδίσκομαι (φιλοφρονῶμαι, ξεζιῶμαι) ἄορ. μετ. δεδισκόμενος Οδ. ο. 450 καὶ δειδισκόμενος γ. 40 παρατ. δειδίσκετο σ. 424 (α).

Δεδίσκομαι καὶ δειδίσκομαι (φοβοῦμαι) ἄορ. δεδίσκει: Ομ. Γμ. Ερ. 463 παρτ. ἐδεδίσκετο Αριστ. Λυ. 564 δεδίσκετο (Ἠσυχ.) καὶ δειδίσκετο (Εὐσταθ.) μ. ἄορ. ἐδεδίξαντο (Πολύαιν.) ἄπαρ. δειδίξεισθαι Ιλ. Σ. 464 καὶ δεδίξεσθαι (Πολύδ.) μετ. δεδιξάμενος (Εὐσταθ.) μ. μελ. δειδίξονται (ὦσ.) ἄπαρ. δεδίξεσθαι Ιλ. υ. 201.

Δεδίσσομαι ἢ **δεδίττομαι**, δειδίσσαι: Ιλ. ν. 810 δεδίττεται (Κλήμ.) δεδίττονται (Συνέσ.) προστ. δειδίσσεο Ιλ. δ. 184 δειδισσέσθω σ. 196 ὑποτ. δεδίσσηται (Ιπποκρ.) ἄπαρ. δειδίσεσθαι Ιλ. ε. 190 μετ. δεδιττόμενος (Λουκιαν.) δεδισσόμενος (Π. Γραφ.) παρατ. δειδίσεστο Ιλ. μ. 52 παρακ. δεδιγμένος (Ἀγαθίας). ἴδε δεῖδω.

Δεδοίχω (φοβοῦμαι) Θεοκρ. 45. 58. ἴδε δεῖδω.

Δεῖδω (φοβοῦμαι) ἄχρηστ. μελ. δεῖσω (μύν. Ἄριστειδ.) καὶ δεῖσομαι ἄττ. ἄορ. ἐδεῖσα παρακ. ἀντί ἐνεστ. δέδοικα καὶ δέδια δεδιδυμέν δεδίτε δεδίασι προστ. δέδιθι δεδίετω (Στοβ.) εὐκτ. δεδίωμι καὶ δεδιεῖν (Πλάτ. ὑποτ. δεδίω ἄπαρ. δεδιέναι μετ. δεδιῶς δεδιυῖα (ε) ὑπερσ. ἐδεδοίκεν καὶ ἐδεδιέν ἐδέδιμεν, ἐδέδιτε ἐδέδισαν.

Δεῖδω (ὡς ἀν.) ἢ δῖω ἄχρ. παρακ. δέε Ιλ. ι. 434 παρακ. ἀντί ἐνεστ. δεῖδοικα σ. 535 καὶ περι. δέδια κ. 93 καὶ δέδια Αἴσχ. Πρ. 482 ὑπαίδειδοικεν Ομ. Γμ. Ερ.

(α) Παρὰ Σουῖδα καὶ Ζωναρᾶ δειδίσκω: δεικνύω.

(β) Τὸ δέδια παρακ. καὶ ἐδεδιέν ὑπερσ. πάσχοισι συγκοπὴν ἐν τῷ πληθ. διὸ δὲ Φρῦνιχ. Ἐκλ. 480 λέγει ἐφεδέισαν, εὐ δὲ λέγει τετρασυλλάβως ἐδέδισαν.

463 προστ. δεῖθαι Οδ. δ. 825 δεῖδτε Ἰλ. υ. 366 ἀπαρ. δεῖδμεν Οδ. ι. 274 μετ. δεῖδω δεῖδω (ἀντι δεῖδω) Ἀπολ. Ρ. γ. 752 ὑπερσ. δεῖδτε (ἀντι ἐδεῖτε) Ἰλ. ω. 358 ἐδεῖδμεν ζ. 99 ὑπιδεῖδισαν ε. 521 ἀορ. α. ἐδδισεν α. 33 καὶ δεῖσαν η. 93 προστ. ὑπο)δεῖσάτε Οδ. β. 66 μετ. περιδδῖσας Ἀπολ. Ρ. δ. 1648 περιδδῖσασα Ἰλ. ο. 423. Μεσ. δεῖμαι λίσχ. Περ. 702 (εἶνε λίξις τοῦ χοροῦ διαταχθέντος ὑπὸ τοῦ Δαρείου τί νά εἶπη) ἀπαρ. δεῖσθαι (Πλαυτ.) ἀπαρ. ἀπό-δεῖδῖσαστο Ἰλ. μ. 52· ἴδε καὶ Γρ. Κορ. σ. 324. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἀνωτέρω ῥηθὲν δωρ. ῥῆμα δεδοῖκω. ῥ.ζ. δι-, δε-, δεῖδ-ω (ἀντι δε-δί-ω). παρ. δεινός: di-nus λατ. καὶ δι-νασι-περαδοσμένοις Σανσκ. δέας, δειλός, δε-νος, δεμαίνω.

Δεικανάω (δεικνύω) παρτ. δεικανάασκεν Θεοκρ. 19. 57 δεκανᾶται: ἀσπάζεται (Ἡσυχ.), δεικανᾶσθαι: δεξιόσθαι (Ἡσυχ.) παρτ. δεικᾶνόντο (ἐδεξιοῦντο) Ἰλ. ο. 86 δεῖδεκτο (ἐδεξιοῦτο) ι. 224 καὶ δεῖδῖχτο (ἐδεξιοῦντο) ι. 671.

Δεικνύμι (δείχνω) καὶ δεικνύω παρτ. ἐδείκνυον καὶ ἐδείκνυον μελ. δεῖξω παρακ. δεδεῖχα ὑπερσ. ἐδεδεῖχειν. Μεσ. δεικνύμαι καὶ δεικνύμαι παρτ. ἐδεικνύμην καὶ ἐδεικνυόμην μ. μελ. δεῖξομαι παρακ. δέ-δειγμα ὑπερσ. ἐδεδειγμην μ. ἀορ. ἐδειξάμην παθ. μελ. δειχθήσομαι παθ. ἀορ. ἐδείχθην. παρ. δείγμα, δεῖξις, δεικτός, -τέος, δίκη, δίκην.

Δείκνυμι (ὡς ἀν.) καὶ ἐνδείκνυμι Ἀριστ. Ἰπ. 278 προστ. δεικνυε Ἡσιόδ. Ερ. 500 μελ. ἰων. δέξω (Ἡρόδ. συχᾶ) ἀορ. ἀπέδεξεν Ἡρόδ. 7. 148 ἀπαρ. ἐπέδειξα 2. 42 μετ. ἐπέδεξας 3. 435. Μεσ. δεικνύμαι (δείχνομαι, δεῖσθαι) μετ. δεικνύμενος Οδ. δ. 59 παρτ. ἐνάπεδεικνύκτο Ἡρόδ. 9. 58 παρακ. ἀντι ἐνεστ. δεῖδεγμα δειδέχεται Οδ. η. 73 ὑπερσ. δεῖδεκτο (Κρυγ.) δεῖδέχτο (ὡς.) καὶ ἀπέδεκτο Ἡρόδ. 3. 88 μ. ἀορ. δεῖξάτο Ομ. Γμ. Ερ. 357 παθ. ἀορ. ἀπέδειχθη Ἡρόδ. 7. 154 (α). ῥιζ. δικ-, δεκ-, δεικ-νυ-μι=δίκ-αμι Σανσκ. παρ. δεῖξις, δείγμα, δίκη, dig-itus =δάκτυλος λατ.

Δειμαίνω (φοβοῦμαι) παρτ. ἐδείμαινον Εὐρ. Ρησ. 933. Παθ. δειμαίνοντο Κόιντ. Σρ. 2. 499· εἶναι δ' εὐχρηστ. κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. παρ' ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς· παρ. δειμός. ἴδε δεῖδω.

Δειπνέω (τρώγω συνήθ. ἐπὶ ἐσπερινοῦ φαγητοῦ) παρτ. ἐδείπνεον -ουν μελ. δειπνήσομαι ἀορ. ἐδείπνησα παρακ. δεδεῖπνηκα ὑπερσ. ἐδε-δειπνήκειν. παρ. δειπνον καὶ δεῖπνος (Διοδώρ. καὶ μετγν.), δειπνοσύνη, δειπνοτήριον.

Δειπνέω (ὡς ἀν.) μελ. δειπνησέντι Καλλιμ. Α. Παλ. 115 ἀορ. δειπνησε Οδ. ε. 95 παρακ. δεδεῖπνηκα (Μένανδ.) καὶ δεδεῖπναμεν ἀπαρ. δεδειπνάται ἀμφοτ. Ἀθην. 10 σ. 422 παθ. παρακ. μετ. παραδεδειπνημένος (ὡς.) ὑπερσ. δεδειπνήκειν Οδ. ρ. 359. ἴδε δαίνυμι καὶ δάπτω.

Δειπνίζω (φιλεύω τινά) ὁμαλ. ἀορ. δειπνίσεν Ἀθην. 4. σ. 134 μετ. δειπνίσας Οδ. δ. 536. παρ. δειπνίον, δειπνιστήριον. ἴδε δειπνέω.

Δείμω (οἰκοδομῶ, κατασκευάζω) εὐκτ. δέμοιμι (Ζων.) ἀπαρ. δεῖμα (ἐκ δεμῶ ῥημ. Ἡρόδ.) μετ. δέμων Ομ. Γμ. Ερ. 87 ἀορ. ἐδεῖμα Ἰλ. φ. 446 καὶ δέμεν Ἀπολ. Ρ. γ. 37 καὶ ἐδεμην Ἰλ. η. 436 ὑποτ. δέμομεν η. 337 μετ. δέμασα Ἡρόδ. 9. 40 παρακ. δέδηται 7. 200 δέδμανται Θεοκρ. 15. 420 καὶ ἐνδεδόμηται (Ἰπποκρ.) μετ. δεδμημένος Ἰλ. ζ. 245 ὑπερσ. δέδηκτο Οδ. ξ. 6 δεδμήατο Ἰλ. γ. 483 μ. ἀορ. ἐδεῖματο Οδ. ζ. 9 καὶ δέματο ξ. 8, μετ. δεμᾶμενος (Φωτ.). ῥιζ. δαμ-, δεμ-, δομ-, δέμ-ω. παρ. δέμ-ας, δομέω, δόμος = domus λατ. = δᾶμ-ας Σανσκ. δᾶ, δᾶμα.

Δεξιόω καὶ δεξιόομαι-οῦμαι (πιάνω τινός τὴν δεξιάν) ὁμαλ. πα-

(α) Περὶ τοῦ γ. πληθ. τοῦ δεικνύμι ὁ Μιστρ. σ. 427 λέγει ἀδεικνύσι περισπᾶθῶς Ἀττικῶς, δεικνύουσιν Ἑλληνικῶς, δεικνύσασι δὲ αἱ δευτέραι Ἀττικοί.

ρατ. δεξιόωντο Απολ. Ρ. 6. 758 και ἐδεξιόωντο Ομ. Υμ. Αφρ. 16. ρίζ. δεκ- (δέχομαι), δεξ-ι-ώω. παρ. δεξιτερός, δεξιός = dex-ter λατ. δεξιότης.

Δέρκομαι (βλέπω, λάμτω, φαίνομαι) παρὰ πεζ. σπάνιον, καταδέρκεαι Ομ. Γμ. Δημ. 70 ζωρ. ποτιδέρκεται Ιλ. π. 40 δέρκονται (Πλουτ. άπαρ. δέρκεσθαι Ιλ. ρ. 675 μετ. δερκόμενος ν. 86 παρατ. ιδέρκετο Απολλοδώρ. 4. 6. 34 και θαμ. δερκέσκειτο Οδ. ε. 84 παρακ. αντί ένεστ. δέδορκα Αισχ. Επ. 104 δέδορκεν Ιλ. χ. 95 μετ. δεδορκώς Αισχ. Εύμ. 322 άορ. α. εισδρακα Ορφ. Αρ. 133 άορ. β. άν)ιδρακεν Απολ. Ρ. γ. 1000 άπαρ. δρακείν Αισχ. Εύμ. 34 μετ. δρακών Εύρ. Πρ. μ. 951 παθ. άορ. έδέρχθης Αισχ. Πρ. 536 δέρχθη Σοφ. Αι. 425 άπαρ. καταδερχθηναι Τρ. 999 παθ. άορ. β. ιδράκην μετ. δρακείς Πινδ. ν. 7. 3. ρίζ. δερκ-, δαρκ-, δρακ-, δορκ-, δέρκ-ω. παρ. δέργμα, δράκων, δορκός, μονοδερκτός, όξυδερκής' κατ' άλλους εκ του διορέω δρέω δρέκω' ιδε βλέπω και λεύσσω.

Δέρω και δέρω' ιδε δαίρω.

Δέρω (θρέχω, ύγραίνω) δεύει Ιλ. π. 643 παρατ. έδευον και δεύε ν. 655 και δεύεσκον Οδ. η. 260 και έδέευσαν (άλλ. έδευσαν) Κοϊντ. Σμ. 4. 544 άορ. έδευσα Σοφ. Αι. 396 έδευσε Εύρ. Φοιν. 674 εύντ. δεύσειε (Εύσταθ) άπαρ. δεδσαι (Ξεν.) μετ. δεύσας (Σουιδ.). παρακ. δέδευκε (= πεφύρακε ώς.). Παθ. δεύεται Ευρ. Αλκ. 184 μετ. δευόμενος (Δουκιαν.) παρατ. δεύετο Ιλ. ρ. 361 δεύοντο ι. 570 παθ. παρακ. δεδευμένος Αθην. 14 σελ. 640. ρίζ. δεF-, δευ-, δε-ρ-, έρF-, δι-, δεύ-ω. παρ. δεύσις, δεύσιος Ζεύς, δεύσιμος, δευτήρ, δευσοποιός, ευροσδέψης, έρση, διαίνω, όπερ συγγενές θεωρείται τῷ ιαίνω.

Δέρχομαι Αποθ. παρατ. έδεχόμεν μ. μελ. δέξομαι παρακ. δέδεγμα παθ. άορ. έδέχθην μ. άορ. έδέξάμην προστ. δεξίαι εύντ. δεξαίμην ύποτ. δέξωμαι άπαρ. δέξοσθαι μετ. δεξάμενος. παρ. δεκτός, -έος, δοκός, δοχεϊον, δοχή, δοκάνη, δεξαμενή.

Δέρχομαι (ώς άν.) ίων. ένδέκομαι Ηροδ. 6. 121 δίχει Αισχ. Αγ. 4060 προστ. δέχνοσθ (έξ άορ. δέχνομαι) Ορφ. Αιθ. 692 άπαρ. δέχεσθαι και ένδέκεσθαι Ηροδ. 2. 124 παρατ. ύπέδικοτο 6. 69 ένεδεκόμικθα 3. 73 προσδέκοτο 5. 34 παρακ. δέδεγμα και δέδεγμα δειδέχεται Οδ. η. 72 δειδείχεται (Καλλιμ.) και δέχεται Ιλ. μ. 447 προστ. διδέξο 377 δέδεχθε Ομ. Υμ. Απολ. 538 και δέχθε Απολ. Ρ. δ. 4552 άπαρ. δειδέχθαι Αρατ. Φαιν. 927 δέχθαι Ευρ. Ρησ. 523 μετ. δεδοκμημένος Ιλ. σ. 730 δεδεγμένος δ. 407 και δέγμενος Ομ. Γμ. Ερ. 477 και ποτιδέγμενος Ιλ. η. 445 ύπερσ. η παρατ. έδέγμην Οδ. ε. 543 δέκτο ώς. 353 και δειδέγατο Ιλ. χ. 435 προστ. δέξο τ. 10 μ. άορ. δέξάτο 6. 186 προστ. δεξιάσθω (άντι δεξιάσθω έπιγραφ.) παθ. άορ. ύποδεχθείς Εύρ. Ηρακλ. 757 μετ' όλ. μελ. δεδέξομαι Ιλ. ε. 238. ιδε δεικνομαι.

Δέρω (έχω χρείαν τινός, άπέχω) δέεις-θείς δέει δει πληθ. δέομεν δέετε δέιτε δέουσι παρατ. έδερν έδεες-εις έδее-ει, έδέομεν έδέετε-είτε έδερν μελ. δέήσω άορ. έδέησα παρακ. δεδέηκα ύπερσ. έδεδέηκειν. Συνηθέστατα όμως είνε άπρόσωπον δει (είνε χρεία) εύντ. δέοι ύποτ. δέη άπαρ. δειν μετ. δέον και άττ. δειν παρατ. έδει μελ. δεήσει εύντ. δεήσοε άπαρ. δεήσειν μετ. δεήσον άορ. έδέησε ύποτ. δεήση άπαρ. δεήσαι μετ. δεήσαν παρακ. δεδέηκει' έντείνθεν και τό

Δέομαι (χρειάζομαι, μου έλλείπει τι, παρακαλώ) Μεσ. δέει δει δέεται δέιται, δέόμεθα δέεσθε δεισθε δέονται κτλ. παρατ. έδέομην έδέου έδέετο έδειτο, έδέομεθα έδέεσθε έδεισθε έδέοντο, μελ. δεήσομαι παρακ. δεδέημαι ύπερσ. έδεδέημην παθ. μελ. δεηθήσομαι παθ. άορ. έδειθήην ύποτ. δεηθώ. παρ. ένδεια, ένδεές. ιδε δέρω (δένω).

Δέω (ὡς ἄν.) καὶ δέω ἀγρ. καταδέει (ἄλλ. κατοδεῖ) Ἡροδ. 2. 7 ἕποτ. δεῖ (=δέη) Ἀριστ. Β. 265 μετ. κατὰ δέουσα Ἡροδ. 9. 30 παρατ. κατέδει 8. 82 ἄορ. α. δεῖσιν (ἄλλ. ἐδέψαν) Ἰλ. σ. 400 καὶ ἐδέυσαν Ὀδ. ι. 483. Μέσ. δεύομαι ὄωρ. ποτιτεύομαι Θεοκρ. β. 63 δέυεται Ἰλ. ψ. 484 δέυεται Κοῖντ. Σμ. 4. 435 προστ. δεύσθω Ἰλ. υ. 422 ὑποτ. δεῖθε Ἀθην. 7. σ. 306 εὐκτ. δευότατο (ἀντὶ δεύοντο) Ἰλ. β. 428 ἄπαρ. δεύεσθαι ν. 310 μετ. δευόμενος Ὀδ. δ. 264 παρατ. ἐδέετο Ἰλ. ρ. 142 ἐδέετο α. 602 καὶ προσεδέετο Ἡροδ. 8. 144 μελ. δευόσαι Ὀδ. ξ. 510 ἄπαρ. δεύεσθαι ψ. 128. ἴδε δέω (δένω).

Δέω (δένω, δεσμεύω) δέεις-εἷς δέει-εἶ, δέομεν δέετε-εἶτε, δέουσι-δοῦσι μετ. δέων ἀναδῶν καὶ οὐδ. ἀναδοῦν γεν. ἀναδοῦντος παρατ. ἔδρον-ουν ἔδρες-εις ἔδρε-ει, ἐδέομεν ἐδέετε-εἶτε, ἔδρον-ουν, μελ. δήσω ἄορ. ἔδησα παρακ. δέδεκα μετ. δεδηκότας. Πιθ. καὶ Μεσ. δέομαι-οῦμαι δέει δεῖ δέεται δεῖται, δέομεθα-οῦμεθα δέεσθε δεῖσθε δέονται-οῦνται προστ. δέου δεέσθω δεῖσθω, δεέσθε δεῖσθε δεέσθωσαν δεῖσθωσαν ἄπαρ. δέεσθαι δεῖσθαι μετ. δεόμενος-οῦμενος παρατ. ἐδέομην ἐδέου ἐδέετο-εἶτο, ἐδέομεθα-ἐδέεσθε-εἶσθε ἐδέοντο παρακ. δέδεμαι ὑπερσ. ἐδέδεμην μετ. ὀλίγ. μελ. δεδήσομαι παθ. μελ. δεθήσομαι (α) παθ. ἄορ. ἐδέθη μ. ἄορ. ἐδησάμην.

Δέω (ὡς ἄν.) δέομι Ὀδ. θ. 352 συνδέει Ἀθην. 10. σ. 428 προστ. διόντων (δι-δέντων Ἀριστάρχ.) Ὀδ. μ. 54 μελ. δήσω Ἀριστ. Ἰπ. 367 παρατ. ἐδεον Ὀδ. μ. 196 καὶ ἔκδρον Ἰλ. ψ. 121 ἄορ. δεῖσε φ. 30 καὶ δεῖσαν ε. 386 καὶ κατὰ-δεῖσαν α. 436 προστ. δεσάντων Ὀδ. μ. 50. Παθ. καὶ Μεσ. δέομαι ἄπαρ. ἐπίδεισθαι Ἡροδ. 1. 474 ὑποδείσθε Ἀριστ. Εκ. 269 παρατ. δέοντο Ἰλ. σ. 553 καὶ δεσάκετο ω. 15 παρακ. δίδεμαι ὑπερσ. δίδετο Ὀδ. ω. 229 δίδεντο Ἰλ. κ. 475 καὶ ἐιδείατο Ἡροδ. 1. 66 μ. ἄορ. ἐδήσατο Ἰλ. ε. 44 μετ. ἐκδησάμενος Ἡροδ. 4. 76. ρίζ. δε-, δε-, δεF-, δι-δε-μι, δέω. παρ. δέεις δεσμός=δᾶμην Σανσκ. δετή, δετός-, τέος, ἀνυπόδοτος, κρή-δεμ-νον, διάδημα, δούλος (ἀντὶ δούλος ἴδε θαύλω), δεσ-πότης. Τούτῳ συγγενῆς εἶνε τὸ δέω ἢ δέω (ἔχω χρεῖαν τινός).

Δέω (εὐρίσκω) ἢ δῶω διότι δεῖν: εὐρίσκειν (Μεγ. Βτ.) δῆεις Ἰλ. ν. 260 δῆομεν Ὀδ. π. 44 δῆτε Ἰλ. ι. 418 (εἶνε δ' ὀνειστ. ἐνταῦθα ἀντὶ μέλλοντος) ὡς καὶ δῆε-ται: εὐρήσεται (Ἠουχ.). ἴδε δαίω καὶ διδάσκω.

Δηθύνω (ἐγχαρνίζω, βραδύνω) δηθύνει ('Αρετ.) ἄπαρ. δηθύνειν Ὀδ. ρ. 278 μετ. δηθύνων Ἰλ. α. 27 παρατ. δήθυνεν ζ. 503. ρίζ. δι-, δε-, δε-, δεθ-ύν-ω. παρ. δεθῆ, δεθᾶων, δῆν, δερός, δερόβιος, δενατός, δενος, δεήρατος (δάρατος ὄωρ.), dies = ἡμέρα καὶ diu-lunus=πολυχρόνιος λατ. εὐδι-ος, εὐδία. ἴδε καὶ εἶδω.

Δηῖόω καὶ δηῖώ (κάμνω ὡς ἐγχερός, κόπτω, φρονεύω) δηῖοτε Ἀριστ. Λ. 1146 μετ. δηῖῶν Ἰλ. ψ. 476 καὶ δηῖων δηῖόντας (Θουκ.) ἀλλὰ καὶ δαεῖ νόσω: ἐπικρατεῖ νόσω (Ἠουχ.) ὄωρ. καὶ ἄπαρ. δεῖον (ἐπιγραφ.) παρατ. ἐδήον (Ἡροδ.) καὶ δήον Ἰλ. ε. 452 καὶ δεῖασκον Ἀπολ. Ρ. ε. 142 ἄορ. ἐδήωσαν (Συνεστ.) εὐκτ. δεῖσσιαν Ἀπολ. Ρ. α. 244 μετ. δεῖσας Ἰλ. ξ. 548 καὶ δεῖσας (ἐπιγραφ.) μελ. δεῖσεν Σοφ. Ο.δ. κ. 1349. Παθ. μετ. δεῖόμενος (Θουκ.) παρακ. δεδηωμένος (Ἡρωδιαν.) μ. ἄορ. δεῖωσαντο Κοῖντ. Σμ. 14. 3 παθ. ἄορ. δεῖωθείς Ἰλ. δ. 447 μετ. καταδεῖωθείσα (Διον. Ἀλ.). παρ. δῆεις, δαῖς, δεῖς, δῆωσις, δεῖοτής. ἴδε δαίω.

Δηλέομαι (βλάπτω, φθείρω, ἀθετῶ) ἄπαρ. δηλέεσθαι Ἡροδ. 2. 42 παρατ. ἰδη-λέετο 9. 63 μ. μελ. δηλήσομαι Ὀμ. Γμ. κρ. 541 μ. ἄορ. ἐδειλήσατο (Φωτ.) δη-λήσατο Ὀδ. χ. 278 καὶ δελήσατο Θεοκρ. 9. 36 εὐκτ. δελήσατο Ὀδ. ν. 424 ὑποτ. δελήσει Ἰλ. ψ. 428 δελήσεται Ὀδ. θ. 444 ἄπαρ. δελήσασθαι Ἰλ. δ. 67 καὶ δελή-σασθαι ὄωρ. (Ἠουχ.) μετ. δελησάμενος Ἡροδ. 4. 115 παθ. παρακ. δεδήληται Εὐρ.

(α) *Δεδῆσεται Ἀττικῶς, δεθήσεται Ἑλληνικῶς Μοῖρ. σ. 423.

Ἰπ. 174. Τοῦ ἐνεργ. ἀπαντῶνται πρόσωπα τινὰ εὐκτ. δηλοῖν (Ξεν.) ὄποι. δαλῆ = κακουργῆ (Ήσυχ.) μετ. δηλήσας (ὦσ.). ρίζ. δα- (δαίω, δηῶ), δηλ-έομαι. παρ. δήλησις, δήλημα, δηλητήριον, δηλητήρ, δαλός, δαλίον (=δαδίον κωμ.), δόλιος.

Δήλομαι (βούλομαι, θέλω) ὄποι. δέλεται Θεοκρ. 5. 27 καὶ δαλείται ὦσ. 15. 48 δέλονται: θέλουσιν (Ήσυχ.) ὄποι. δέληται Στοβ. Ανθ. σ. 43 δέλωνται (ἐπιγραφ. ἀπαρ. δήλεσθαι (κακῶς δηλέεσθαι) Στοβ. Ανθ. σ. 250. 47 μετ. δηλόμενος (καὶ δηλούμενος) Στοβ. Ἐκλ. σ. 498. 43 παρατ. δήλετο Τιμ. Λοκρ. σ. 94 καὶ δηλείτο Θεοκρ. 20. 127 μ. ὄποι. δαλήσατο 9. 36. ρίζ. διελ-, βελ-, θελ-, (βούλομαι, θέλω), δήλ-ο-μαι, Φελδ-, (ἐλδομαι). παρ. δαλή: βουλή (Ήσυχ.).

Δηριῶ καὶ δηρίω (μάχομαι, φιλονεικῶ) ἄποι. μετ. δηριῶντες (ἀντὶ δηριῶν-τες) Απολ. Ρ. α. 752 δηριῶντων Πινδ. ν. 41. 26 ὄποι. ἐδήριον Θεοκρ. 25. 82 δήρισαν Ορφ. Αργ. 420 ὄποι. δηρίσω ὦσ. 410 μελ. μετ. δηρίσων Λυκοφρ. 1306. Μεσ. δηρίομαι Πινδ. σ. 43. 44 προστ. δηριάσθων Ἰλ. μ. 424 δηριάσθων φ. 467 περιδηριῶνται Κοῖντ. Σμ. 4. 165 ἀπαρ. δηριάσθαι Ἰλ. ρ. 734 παρατ. δηριῶντο (ἀντὶ δηριῶντο) Οδ. θ. 78 μελ. δηρίσομαι Θεοκρ. 22. 70 μ. ὄποι. δηρίσαντο Απολ. Ρ. δ. 1765 ἀπαρ. δηρίσασθαι α. 1343 παθ. ὄποι. δηρινθήτην Ἰλ. π. 756 ἀπαρ. δηρινθῆναι Ορφ. Λιβ. 670 μετ. δηρινθείς (Τζέτζ. εἰς Λυκ. 440). παρ. δῆρις, ἀμφιδήριτος, δηρήτης, ἀδήριτος, δαερόν: τὸ καιόμενον (Ήσυχ.). ἴδε δαίω.

Διαζώννυμι ἴδε ζώννυμι.

Διαίνω (ύγραίνω, ἐρέχω) διαίνοι (Θεοφρ.) προστ. διαίνε Αισχ. Περ. 1038 παρατ. διαίνε Ἰλ. φ. 202 ὄποι. ἐδίηεν χ. 495 ἀπαρ. διῆναι Στοβ. Ανθ. 100 καὶ δια-ναι: πλύναι (Ήσυχ.). Παθ. διαίνομαι Αισχ. Περ. 1039 διαίνεται: ἐρέχεται (Ήσυχ.) διαίνεσθε Στοβ. Ανθ. 258 προστ. διαίνου ὦσ. 1065. παρ. διερός. ἴδε δαίω (ἐρέχω).

Διαιτάω-ῶ (κρίνω ὡς διαιτητής) παρατ. διήταον-ων καὶ ἐδίη-ταον-ων μελ. διαιτήσω ὄποι. διήτησα καὶ ἐδίητησα παρακ. δεδιήτηκα καὶ διήτηκα ὑπερσ. ἐεδιητήκειν. Παθ. καὶ Μεσ. διαιτόμαι-ῶμαι παρατ. διηταῖομην-ῶμην παρκα. δεδιήτημαι μ. ὄποι. διητησάμην.

Διαιτάω-ῶ (διαίγω εἶον τινά, διατρίβω) εὐκτ. διαιτῶν ἀπαρ. διαιτῶν παρατ. διήταον-ων καὶ ἀναυξ. ἐδιαίτων (μετγν.) ὄποι. ἐδιαίτησα καὶ διήτησα καὶ κατεδίη-τησα καὶ ἀναυξ. διαίτασεν Πινδ. π. 9. 68. Παθ. διαιτόμαι-ῶμαι παρατ. διηταῖομην-ῶμην μ. μελ. διαιτήσομαι παρακ. δεδιήτημαι ὑπερσ. ἐεδιητήμην παθ. ὄποι. διητήτην καὶ ἐδιητήτην καὶ ἀναυξ. διαιτήτην (Ηρόδ.)· ἀλλὰ καὶ διαιτεομίην (ἐκ ῥήμ. διαιτέομαι) παρὰ Λουκιανῷ παρατ. ἐδιαιτέοντο (Ἰπποκρ.). Τὰ διαιτάω=ζάω ἀντὶ δία-ω. Τῆς αὐτῆς δὲ ρίζης εἶνε καὶ τὸ βι-ό-ω. παρ. διαιτησις, διαίτημα.

Διακονέω-ῶ (εἶμι διακόνος, ὑπηρετῶ) παρατ. διηκόνεον-ουν καὶ ἐδιακόνεον-ουν μελ. διακονήσω ὄποι. διηκόνησα καὶ ἐδιακόνησα παρακ. δεδιηκόνηκα καὶ δεδιακόνηκα ὑπερσ. ἐεδιηκονήκειν. Διακονέομαι-οῦμαι Αποθ. παρατ. διηκονεῖομην-οῦμην καὶ ἐδιακονοῦμην παθ. ὄποι. ἐδιακονήτην καὶ διηκονήτην παρακ. δεδιηκονήμαι καὶ δεδιακονήμαι κτλ. ρίζ. αγ- (ἄγω), ακ-, δι-ακ-ον-έ-ω. παρ. διάκονος, διακονία, διακόνησις, διακονήτρια. Τούτω συγγενῆ εἶνε ὠκῆ καὶ ἰωκῆ=δίωξις, ὠκός.

Διακορεύω καὶ διακορέω (διαπαρθανεύω) ὄποι. διηκόρησα (Λουκιαν.) καὶ διεκόρευσα Αριστ. Θε. 480 παρακ. διακεκόρευμαι μετ. διακεκορευμένη (Λουκιαν.) παθ. ὄποι. διεκορήτην προστ. διακορήθητι (Σχολ. Θεοκρ.) μετ. διακορηθείσα (Αἰλιαν.). ρίζ. κυρ- (κύριος), κορ-, κούρ-, δια-κορ-έ-ω καὶ διακορ-έ-ῶ. παρ. διακόρησις, διακόμεσις, διακορευτής.

Διαλαγχάνω ἴδε λαγχάνω.

Διαλέγομαι (ὀμιλῶ μετὰ τινος) Αποθ. παρατ. διελεγόμην μ.

μελ. διαλέξομαι μ. άορ. διελεξάμην παρακ. διείλεγμαί ύπερσ. διειλέγμην παθ. μελ. διαλεχθήσομαι παθ. άορ. διελέχθην. Τό δέ ενεργ. διαλέγω=τυνάζω άορ. δ έλεξα κτλ. Έδε λέγω.

Διαμάω και διαμάομαι (διακόπτω, διατέμνω, διασκάπτω) μετ. διαμῶν (Δίων Χρυσ.) και διαμῶμενος (Θουκ.) άορ. διάμωσε Ιλ. γ. 359 και διήμωσε Ευρ. Ηλ. 1023 μ. άορ. διαμψάμενος. (Πολυβ.). Έδε άμάω.

Διανοέομαι-οῦμαι (δια-νο-έ-ομαι, συλλογίζομαι, σκέπτομαι) παρατ. διενοεόμην-οῦμην μ. μελ. διανοήσομαι παθ. μελ. διανοηθήσομαι παθ. άορ. διενοηθην προστ. διανοήθητι ύποτ. διανοηθῶ άπαρ. διανοηθῆναι παρακ. διανενόημαι ύπερσ. διενενοήμην μ. άορ. διενοησάμην. παρ. διανόησις.

Διαπτοέω (κατατρομάζω) ὄμαλ. άορ. α. διεπτόσα και διεπτόισα Οδ. σ. 340. παρ. διαπτό(ι)σις. Έδε πτοέω.

Διαράσσω (κτασυντρίβω, διαπερῶ) μελ. διαρῶω άορ. διά-άραξα Ησιοδ. Α. 364 και διήραξα (Δίων Χρυσ.) εύκτ. διαρῶξείας Ηροδ. 3. 12. Έδε ράσσω.

Διασκίδνῃμι (διασκορπίζω) διασκίδνῃσι (Πλουτ. και διασκιδνῶσι Ησιοδ. Θ. 875). Παθ. διασκιδναμαι διασκιδνεται (Λουκιαν.) άπαρ. διασκιδνασθαι (Αθην.) μετ. διασκιδνάμενος (Ξεν.). Έδε σκεδάννυμι.

Διατμήγω ἢ διατμήσω (διατέμνω, χωρίζω) άορ. διετμάξε Θεοκρ. 8. 24 άπαρ. διατμήξαι (Αρετ.) μετ. διατμήξαι Ιλ. φ. 3 άορ. 6. διετμάγεν α. 531 μ. άορ. διατμήξασθαι Απολ. Ρ. α. 628. Έδε τέμνω.

Διαφθείρω Έδε φθείρω.

Διδάσκω παρατ. έδίδασκον μελ. διδάζω παρακ. δεδίδαχα ύπερσ. έδεδιδάχθην άορ. έδίδαξα. Παθ. και Μεσ. διδάσκομαι παρατ. έδιδασκόμεν μ. μελ. διδάζομαι παρακ. δεδίδαγμαί ύπερσ. έδεδιδάγμην παθ. μ. διδαχθήσομαι παθ. άορ. έδιδάχθην μ. άορ. έδιδάχάμην.

Διδάσκω (ως άν.) άπαρ. διδασκόμεν άορ. έδιδόκησεν Πινδ. π. 4. 217 και διδάξε Ιλ. ε. 51 διδάξαμεν Πινδ. Σκολ. 1. 15 εύκτ. διδασκασίμει Ομ. Γμ. Δημ. 144 άπαρ. διδασκασει Ησιοδ. Ερ. 64 μελ. διδασκήσω. ρίζ. δα- (δαίω) δαF-, δα-χ-, δι-δί-σκω=duc-εο λατ. παρ. διδαχή, διδακτός, -τός, διδαγμα, διδάσκαλος. Έδε και δηλόομαι.

Δίδῃμι (δένω) διδέασι (Ξεν.) προστ. διδέντων Οδ. μ. 54 παρατ. διδή Ιλ. χ. 105 μελ. δήσω (Εύσταθ.). Έδε δέω.

Διδράσκω (δραπετεῖω, φεύγω κρυφά) μετ. διδράσκων (Παιγ.) μόνον έν τοῖς συνθ. εύχρ. αποδιδράσκω, διαδιδράσκω κτλ. παρατ. έδίδρασκον μελ. δράσομαι παρακ. δεδρακα ύπερσ. έδεδράκειν άορ. έδρασα άορ. 6. έδραχν έδρας έδρα, έδραμεν έδρατε έδρασαν προστ. δράθι ύπατ. δρῶ δρᾶς δρᾶ εύκτ. δρακίην άπαρ. δρᾶναι μετ. δρᾶς δράντος.

Διδράσκω (ως άν.) και εκδιδράσκω Ηροδ. 3. 4 μετ. αποδιδράσκων 9. 59 παρατ. άπιδίδρασκον 2. 182 άορ. 6. άπιδρα 4. 43 έπίδραν (=έπίδρασαν) Σοφ. Λι. 167 άπαρ. αποδρανη: Ηροδ. 3. 45 μετ. αποδράς 3. 148 μελ. δρήσομαι παρακ. δέδρακα (Ιπποκρ.). Είνε δέ σπάνιον παρά Τραγικούς. ρίζ. δρα-, δι-δρά-σκω=δραμ Σανσκ. παρ. δρα-σ-μός, ά-δραστος, δρᾶ-π-έτης. Τούτω συγγ. είναι τό τρέ-χω.

Δίδωμι (δίδω) Έδε Γραμ. Βερναρδάκη σ. 132.

Δίδωμι (ως άν.) διδοῖσθα Ιλ. τ. 270 καταπροδίδοι Ηροδ. 9. 73 δίδοντι (=δι-

δοῦσιν Ἀρχυτ.) προστ. δίδωθι Οδ. γ. 380 ἄπαρ. διδόμεν καὶ διδοῦναι Ἰλ. ω. 425 καὶ δίδων ἢ δίδων Θεοκρ. 29. 9 μετ. διδοῦντες (Φωτ.) παρατ. δίδον Οἰμ. Γμ. Δημ. 327 δίδου Οδ. γ. 58 δίδουσαν ρ. 367 μελ. διδώσομεν ν. 358 ἄπαρ. διδώσειν ω. 314 παρακκ. δωρ. ἀποδεδόσθην (ἐπιγραφ.) ἄορ. α. δῶκεν Οδ. ω. 274 ἄορ. β. ἔδον Ησίοδ. Θ. 30 καὶ δόσαν Οδ. σ. 366 ὑποτ. δώομεν Ἰλ. η. 299 δώοσιν α. 437 θαμ. δόσκειν Ἰλ. ξ. 382 καὶ δόσκειν ι. 331 ἄπαρ. ἀποδόμεναι αἰολ. (ἐπιγραφ.) μ. ἄορ. ὑποτ. ἐπιδώμεθα Ἰλ. χ. 234 εὐκτ. ἀποδοίμην Ἀριστ. α. 4350 ἄορ. α. προσ. ἐγδοάτω (ἐπιγραφ.) ἄπαρ. ἐγδοίμην (ἐπιγραφ.). ῥιζ. δα-, δα-, δι-δω-μι=δά-δω-μι Σανσκ. =do-pa ἢ do λατ. παρ. δῶρον: donum λατ. δωρέομαι-εῦμαι, dos γ. dotis = πρόξ.

Διείρω (διαπερνῶ, συνδέω) διείρει (Θεοφρ.) ἄπαρ. διείρειν (Ἀθην.) μετ. διείρων (Λυκικαν.) ἄορ. διείρα ἄπαρ. διέρσαι (Ἰπποκρ.) μετ. διείρας (Ἀθην.) καὶ διάρας (Διοσκ.) καὶ διέρσας (Ἰπποκρ.) παρακκ. διείρκα μετ. διειρῶς (Ξεν.). ἴδε εἶρω.

Διείπω (διευθύνω, διοικῶ) ἄορ. διέπεις Σοφ. Σολ. 12. 43 διέπουσι Ἰλ. α. 466 ἄπαρ. διέπειν Ἀισχ. Περ. 106 μετ. διέπων Ηροδ. β. 22 ὑποτ. διέπη Σοφ. Σολ. 8. 3 παρατ. διέπε Ἰλ. β. 207 καὶ διέπει (Πλουτ.) διείπομεν Ἰλ. λ. 706. ἴδ' ἔπω καὶ ἐπομαι.

Δίξημα ἢ δίκω (ζητῶ τι, ἐρευνῶ, συλλογίζομαι, ἀμφιβάλλω) Ηροδ. 4. 65 παρατ. δίζε Ἰλ. π. 713 ἄορ. ἐδίξησα (Ησυχ.) καὶ ἐξέδισεν (Σουίδ.). ἄλλ' εὐχρηστοί. εἶνε τὸ δίκημα: καὶ δίκωμι δίκωμι Οδ. λ. 100 ἢ δίζεαι Θεοκρ. 25. 37 πληθ. διζήμεθα (Νόνν. κ. 18. 7) δίζησθε Ηροδ. β. 92 δίζηνται Ἀισχ. Ἰκ. 821 ἄπαρ. δίζησθαι Ηροδ. 4. 94 καὶ δίζησθαι Ησίοδ. κρ. 604 μετ. δίζήμενος Ἰλ. δ. 88 παρατ. ἐδίξετο Ηροδ. 1. 214 μ. ἄορ. ἐδίξασθην Ίουλ. λ. 6 ἄπαρ. διζήσασθαι (Διογ. Λ.) μετ. διζησάμενος (Κλημ. Ἀλ.) μ. μελ. διζήσασθαι Οδ. π. 239. ῥιζ. ζη (=δζη), καὶ ἐπαναλήψει δι-ζη-μι. παρ. δίζησις, δίζημων· κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ δέω αὐτὸ παρῆγεται. ἴδε δαιτάω καὶ ζητέω.

Δικάζω (κρίνω) ὁμαλ. παρατ. ἐδίκαζον μελ. δικάσω παρακκ. δεδίκακα ἄορ. ἐδίκασα. Παθ. δικάζομαι (κρίνομαι) παρατ. ἐδικαζόμεν μελ. δικάσομαι παρακκ. δεδίκασμαι μ. ἄορ. ἐδικασάμην παθ. μελ. δικασθήσομαι παθ. ἄορ. ἐδικάσθην.

Δικάζω (ὡς ἄν.) καὶ ἰων. δικάω-ω ἄπαρ. δικῶν Ηροδ. 4. 97 ἄπαρ. δικαζέμ· Ἰλ. α. 542 παρατ. δικῶν σ. 508 μελ. δωρ. δικαζῶ ἄορ. δικασαν Οδ. λ. 547 προστ. δικάσατε Ἰλ. ψ. 574. Παθ. καὶ Μεσ. ἐδικάται Λεβιτ. 19. 48 μ. ἄορ. ὑποτ. ἐδικάξηνται Πιν. Ηρακλ. τ. 4. σ. 224 ἄπαρ. δικάξασθαι μετ. δικαζόμενος (ἐν συνθήκ. Πριάνοῦ καὶ Ἱεραπόγνης Κρητ. πόλ.) καὶ ἐγδικαζάμενοι Πιν. Ηρακλ. τ. 4. σ. 474. παρακκ. προκαθεδεδικασθῶ δωρ. ὡς. σ. 245. ῥιζ. δι- (δεικνυμι), δι-κ-, δικ-ά-ζω=juicio λατ. δικ-ανι-ώ. παρ. δίκη, δικαστής=judex, ἐδικάσις καὶ ἐδικάσις.

Δικαίω (δικαιώνω, κρίνω εὐλογον, τιμωρῶ τινα δικαίως) ὁμαλ. ἄπαρ. δικαιοῦν (ἄλλ. δικαιοῦν) Ηροδ. 6. 82 μετ. δικαιοῦντος 9. 42 παρατ. ἐδικαίει 1. 100 ἐδικαίειν 3. 79 καὶ ἐδικαιοῦντο 3. 29. ἴδε δικάζω.

Δίκω (ρίπτω, καταβάλλω, κτυπῶ) ῥήμα αὐθυπότακτον, οὐ εὐχρηστ. μόνον ἄορ. β. ἐδίκε Πινδ. σ. 41. 72 δίκε Εὐρ. Φοιν. 644 δίκετε Βηκ. 600 δίκον Πινδ. π. 9. 424 ἄπαρ. δίκειν (Γραμματ.) μετ. δίκων Εὐρ. Φοιν. 668. Παρὰ δ' Ἡσυχίω καὶ μελ. ἐνδίξω: ἐντινάξω καὶ ἐδίκοντο: ἐπορεύοντο. ῥιζ. ικ-, Φικ- (ικνέομαι.) δικ-, δίκ-ω. παρ. δίκελλα (=δικ-έλικ), δίκελλον=ἐκ τοῦ δίκειν βάλλειν (Ησυχ.), δίκτυον, δίκτυνα. ἴδε καὶ δεικνυμι.

Διναζώ (έχω δίκας, εἶμαι δινῆεις) ἄορ. μετ. δινάζων Ἀθην. 8. σ. 333 ἄορ. δινασσο ἢ δινασ' Πινδ. Παρθεν. 9. 3. (α) καί.

(α) Δινάσσο γράφει ὁ Βοίχ. δινασ' ὁ Σναϊδεθίος.

Δινέω-ω και δινεύω (στρηφογυρίζω, περιστρέφομαι, χορεύω) και (δίννω Λέσβιοι) δινεύεις Εὐρ. Φοιν. 792 δινεύει (Ήουχ.) πληθ. γ. αποδινώντι δωρ. Πιν. Ηρακλ. 53 και ἐνδινέδντι Θεοκρ. 15. 82 άπαρ. δινέμεν (=δινεῖν) Ησιοδ. Ερ. 596 μετ. δινών-ουτος (Διον Αλ.) και δινεύων Ιλ. σ. 543 παρατ. ἐδίνεον σ. 494 και ἐδινεον σ. 606 δινεύεσκε ω. 42 και πληθ. δινεύεσκον Απολ. Ρ. α. 4184 άορ. ἐδίνθησθαι Θεμιστ. λ. 32 και δίνασθε Θεοκρ. 24. 10 ύποτ. δινήσασιν (Εὐσεβ.) μετ. δινήσας Ιλ. ψ. 840. Μεσ. δινεύομαι δινεῖται (Αριστοτ.) και ἐπιδινεῖται Οδ. υ. 218 πληθ. γ. δινεύονται Αρατ. 455 εύκτ. δινοῦτο Θεοκρ. 2. 41 μετ. δινούμενος (Καλλιμ. παρ' Ετυμ.) και περιδινόμενος Τιμ. Δοκρ. σ. 97 παρατ. δινεῖτο Θεοκρ. 2. 40 ἐδινόμεσθα Οδ. ι. 453 παθ. ἀντι μεσ. άορ. ἐδινάθην Πινδ. π. 41. 38 δυϊκ. περί-δινθηθέν Ιλ. χ. 465 πληθ. γ. δινείσθην ρ. 680 και στρεφεδίνθηθεν π. 792 άπαρ. δινηθῆναι Οδ. π. 63 μετ. δινηθείς Εὐρ. Ρησ. 353. ρίζ. δι- (δίκω), δι-ν-, δο-ν-, διν-έ-ω, διν-ά-ζ-ω, δον-έω. παρ. δίνη, δίνος, δίνουσι, δίνευμα, δινύεις, δένημα, δινωτός.

Διοιδάινω και διοιδέω (πρήσκομαι, ἐρεθίζομαι) άπαρ. διοιδεῖν (Στραβ.) μετ. διοιδῶν και διοιδούσα (Σουῖδ.) παρατ. διοιδαινόν (Ηρωδιαν.) και διώδει (Σουῖδ.) άορ. διοιδανόν (Ηρωδιαν.) παρακ. διωδηκώς και ύπερσ. διωδήκει (Δουκιαν.). Παθ. διοιδίσκεται (Γαλην.) μετ. διοιδουμένη (Ηλιόδωρ.). ἴδε οἰδαίνω.

Διοικέω-ω όμαλ. παρατ. διώκειον-ουν (ἐδιώκουν και ἐδιοίκουν μετγν.) παρακ. διώκηκα και διώκημαι (μετγν. δεδιώκηται και δεδιοίκηται μετ. δεδιωκημένος). Παθ. διοικέομαι παρατ. διωκέομην-ούμην (διωκοῦντο μετγν.) και διοικούμην. ἴδε οἰκέω.

Διορίζω (χωρίζω τι διά συνόρων, διαχωρίζω, διακρίνω) όμαλ. παρατ. διώριζον μελ. διοριῶ άορ. διώρισα (και ἰων. μετ. διοουρισάντων Ηροδ. 4. 42) παρακ. διώρικα. Παθ. διορίζομαι παρακ. διώρισμα παθ. άορ. διωρίσθην μ. άορ. διωρισάμην. παρ. διορισμός, διάρισμα ἴδε ὀρίζω.

Δισκεύω ή δισκέω (ρίπτω τὸν δίσκον, τὸ λιθάρι) παρατ. ἐδίσκειον Οδ. θ. 188 άορ. ἐδίσκευσε Σχολ. Απολ. Ρ. α. 4310 μετ. δισκήσας Πινδ. ι. 2. 35 παρακ. δεδίσκηται (Ήουχ.) παθ. μελ. δισκηθήσεται Εὐρ. Ἴων 4268 παθ. άορ. δισκηθείς Ανθ. Παλ. 9. 227 και δισκευθείς (Πλανούδ. Ανθ.) μ. άορ. ἐδισκεύσαντο (Σχολ. Εὐρ.) παθ. άορ. δισκωθείς (έκ ρ. δισκώ). παρ. δίσκος, δίσκημα, δισκίδιον, δίσκουρα. ἴδε δίκω.

Διστάζω (έχω δισταγμούς, άμφιβολίας) παρατ. ἐδίσταζον μελ. διστάσω άορ. ἐδίστασα. Παθ. μετ. δισταζόμενος, -η, -ον. παρ. δισταγμός. ἴδε διαάζω.

Διφρογορέω (εἶμαι διφροφύρος, ἐπὶ φροσίου φέρωμαι) όμαλ. παρατ. διφροφύρει Αριστ. Ορ. 1552. Παθ. διφροφροοῦμαι μετ. διφροφροεύμενος Ηροδ. 3. 146. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ δίφρος και φέρω τοῦτο δ' ἐκ τοῦ δις-φέρω, δι-φύρος, δίφρος. παρ. διφροφύρος.

Διχάω (διχάζω, διαιρῶ) Θεογνωστ. Ασμ. σ. 140 και διχαῖω άφρ. μετ. διχάωντι (άλλ. διχάνοντι) Αρατ. 512 και διχάωσα ὡς. 605. Παθ. διχάονται ὡς. 856 μετ. διχαίόμενος, -η ὡς. 493. ρίζ. διχ- (δικάζω), διχ-ά-ω, διχ-α-ί-ω. παρ. διχα, διχθά.

Διψάω-ω διψάεις-ψῆς διψάει-ῆ, διψάετον-ψῆτον, διψάετον-ψῆτον, διψάομεν-ώμεν, διψάετε-ψῆτε, διψάουσι-ψῶσι προσ. διψάε-διψῆ δι-

ψάετω-ψήτω, διψάετον-ψήτον διψάετων-ψήτων, διψάετε-ψήτε διψάετων-ψήτωνσιν άπαρ. διψάειν-ψήν, παρατ. ἐδιψάον-ψών ἐδίψασ-ψης ἐδιψάε-ψη, ἐδίψάετον-ψήτον ἐδιψάετην-ψήτην, ἐδιψάομεν-ώμεν ἐδιψάετε-ψήτε ἐδιψάον-ψών μελ. διψήσω άορ. ἐδιψήσκα παρακ. δεδίψηκα ύπερσ. ἐδεδιψήκειν. Μεσ. διψάομαι-ψώμαι διψάομεθα-ψώμεθα (Αθην.) κτλ.

Διψάω (ώς άν.) και ίων. διψέω διψής Ανθ. Πλαν. 4. 137 διψά Στοδ. Ανθ. 6. 67 άπαρ. διψάν (Αθην.) μετ. διψέων Αθην. 10. σ. 433 και ποιητ. διψώνων Ανθ. Παλ. 44. 57 διψεύσαν ως. 6. 21. ρίζ. πι- (πίνω), πίψα (άντι πί-πα-σα), και εναλλαγή γραμμάτων βίψα, δίψα. Άλλοι δε θεωρουσιν αυτό συγγενές τῷ διψάω=δίψημαι κατά δε τόν Μεγ. Επ. παρά τῷ ἴπτω τῷ βλάπτω, ἴψα και δίψα, ἡ βλάπτουσα τῷ σῶμα! παρ. διψά=silis λατ., διψίς, δίψιος, διψαλός, διψηλός ἢ διψηρός.

Δίω (φοβούμαι, φεύγω) άχρ. παρατ. ἡ άορ. 6. περι-διέν ἐροβείτο) Ιλ. ι. 483 και περι-διόν (ἐτρέχον) ι. 251 και ἐνδίσκον (ἐνεδίσκον) κ. 584. Παθ. και Μεσ. δίσκομαι ἢ δίσμαι άχρ. δίνονται Ιλ. ψ. 475 εὐκτ. δίοιτο Οδ. ρ. 317 ύποτ. δίσκομαι φ. 370 δίπται Ιλ. ο. 681 δίνονται ρ. 110 άπαρ. δίσσθαι μ. 276 μετ. δίσκομαι Αισχ. Εὐμ. 358 και μετα-δίσκομαι Ικετ. 819. ἴδε δεῖδω και δίκω.

Διωκάθω ἴδε δίκω.

Διώκω (καταδιώκω, κυνηγῶ νά πιάσω) παρατ. ἐδιώκων μελ. διώξω και συνθη. διώξομαι παθ. παρακ. δεδιώχα ύπερσ. ἐδεδιώχειν (μετγν.) άορ. ἐδιώξα. Παθ. και Μεσ. διώκομαι παρακ. δεδιώγομαι. Παρασχ. διωκάθω Αριστ. Ν. 1482.

Διώκω (ώς άν.) διωκάθειν Εὐρ. Άποστ. 364. 25 παρατ. δίωκε Ιλ. χ. 458. ἐδιώκαθον Αριστ. Σφ. 1203 άορ. 6. ύποτ. διωκάθω Νεφ. 1482. Μεσ. διώκομαι Σοφ. Ηλ. 871 μετ. (παθ.) διωκομένη Οδ. ν. 162 παρατ. διώκεται σ. 8. ρίζ. δι- (δίκω, ἴημι) διω- (=δja ἴδε διακονέω), διώ-κ-ω, διωκή· ὄθεν διώξεις, προϊώξεις, παλιώξεις, διωγμός, διωκτός, -τέος.

Δνοπαλίξω (κουνῶ, τινάσσω, συστρέφω) παρατ. ἐδνοπάλιζεν Ιλ. δ. 472 μελ. δνοπαλίξεις Οδ. ξ. 512. Μεσ. δνοπαλίζεται (Οπκιαν.). Γίνεται δ' ἐκ τοῦ δόνος και πάλλω, δνο-πα-λής, δνο-παλ-ίξ-ω. παρ. δνοπάλιξεις, δνοπάλος· κατ' άλλους δ' ἐκ τοῦ νέφος, κνίφας, κνοφαλίξω, δνοπαλίξω.

Δοάσασατο ἴδε δέαται.

Δοιάζω (διστάζω, ἀμφιβάλλω) δοάζει (Ησυχ.) ἐπιδοιάζει και μετ. ἐπιδοιάζων (Εκκλ.) παρατ. δοιάζεσκεν Απολ. Ρ. γ. 817 άορ. ἐπιδείασα γ. 21 άπαρ. δοιάσαι (Ησυχ.). Μεσ. δοιάζοντο (ἰστοχάζοντο) Απολ. Ρ. δ. 574 μ. άορ. διοάσατο (Αμμων.). ρίζ. δοι- (δοιοι=δύο), δοι-ά-ζ-ω, ως ἐκ τοῦ δις τῷ διστάζω. παρ. δοιασμός.

Δοκεύω (ἐπιτηρῶ, φυλάττω) δοκεύει Ιλ. ψ. 325 άπαρ. δοκεύειν (Ησυχ.) μετ. δοκεύειν Απολ. Ρ. 6. 1272 παρατ. ἰδοκεύομεν (μετγν.) άορ. δοκεύσας Ιλ. π. 313 μελ. δοκεύει Λυκόφρ. 1168. Παθ. ἐνεστ. μετ. δοκεύομενος Ορφ. Αρ. 1359. ἴδε δέχομαι.

Δοκέω-ῶ (νομίζω, φαίνομαι) παρατ. ἐδόκεον-ουν μελ. δόξω άορ. ἐδόξα. Παθ. δοκεῖσθαι και συνθ. καταδοκεῖσθαι παθ. άορ. ἐδοκήθην μετ. δοκηθεις και οἶδ. δοχθὲν (Ξεν.) παρακ. δέδογμα και εὐχρηστοτ. ἐν τρίτ. προσ. δέδοκται προστ. δεδόχθω άπαρ. δεδόχθαι μετ. δεδογμένος ύπερσ. ἐδέδοκτο.

Δοκέω (ώς άν.) Ιλ. π. 192 δοκείεις δοκείει Οδ. θ. 388 άπαρ. δοκείειν Ηροδ. 1. 472 μετ. δοκείων 4. 11 παρατ. καταδόκει 1. 22 μελ. δοκίσετε Αριστ. Ν. 562 άορ. ἐδόκησε Οδ. υ. 93 και κατέδοξα Ηροδ. 1. 411 μετ. καταδόξας 6. 16 ἰδόκησαν Πινδ. ο. 13. 56 προστ. δοκησάτω Αισχ. Επ. 1036 μετ. δοκίσας Αριστ. Βατ. 1485 δοκῆσαν Εὐρ. Ικ. 429 παρακ. δεδόκηκεν Αισχ. Εὐμ. 309. Παθ. παρακ. δε-

(ΔΝΩΜ, ΡΗΜΑΤΑ).

5

δόκησαι Εὐρ. Μῆδ. 763 διδόκηται Ηρόδ. 7. 16 μετ. δεδοκημένος Ἰλ. σ. 730 παθ. ἀορ. δοκηθέντα Εὐρ. Μῆδ. 1417. ῥιζ. δακ-, δεκ-, δοκ-έ-ω παρὰ δὲ λατ. dec-εἶ = προσάκει, εἰσικε. παρ. δόξα: δάκας Σανσκ. δοξάζω, dec-us, dig-nus λατ. δόκη, δοχή, δόκος, δόκημα, δόκησις, ἀδόκητος. ἴδε δάω.

Δομέω, δομάω (δέμω, κτίζω οἶκον, οικοδομῶ) ποιητ. καὶ μεταγ. μετ. δομέων (Ψευχ.) μελ. δομήσει (Σιβυλ. Χρ.) ἀορ. ἐδόμησα δόμησαν (ἐπιγραφ.) μετ. δομήσαντες (Σιβυλ. Χρ.) καὶ δωμήσαντες (Απολ. Ρ.). Μισ. δομείται (Πασχαλ.) παρακ. δεδόμηται (Σουίδ.) ἢ δεδωμῆται (δις Ἀλλατ.) μετ. δεδομημένος (Αρριαν.) μ. ἀορ. δομήσῃται (Θεοδωρετ.) ἀπαρ. δομήσασθαι (ὦσ.) καὶ δωμήσασθαι (Ανθ. Παλ.) παθ. ἀορ. ἐδομήθη (Νικηφ. Γρηγ.) μετ. δομηθείς (Θεοδωρετ.) καὶ δωμηθείς (Δωροβ.) παρ. δόμος, νεόδομος, ἐπιρρ. δόμονδε· ἴδε δέμω.

Δονέω-ῶ (βάλλω εἰς κίνησιν, σείω, ταράττω, διεγείρω) ὁμαλ. θονέουσιν Ἰλ. ρ. 65 εὐκτ. θονέοι Πινδ. π. 4. 219 μετ. θονέων ὦσ. 1. 44. Παθ. θονέονται ὦσ. 10. 39 μετ. θονέουμενον (Ἰπποκρ.) παρατ. ἐθονέετο Ηρόδ. 7. 4 παθ. ἀορ. θονηθεῖσα ὦσ. 6. 36. παρ. θόνησις, θόνημα, θονητός. ἴδε δινέω.

Δοξάζω (φρονῶ, στοχάζομαι) ὁμαλ. παρακ. δεδόξακα (μετγν.) παθ. ἀορ. ἐδοξά[σ]θη (Διοδ.) μετ' ὄλ. μελ. δεδοξώσθε (ἄλλ. δεδόξασθε) Ηρόδ. 7. 135. ἴδε δοκέω.

Δουπέω-ῶ (κάμνω κρότον, ἐν γίνεῖ θούπῃ, πίπτω νεκρὸς ἐν μάχῃ) δουπεῖ Εὐρ. Αἰκ. 104 παρατ. δούπει Απολ. Ρ. 6. 1058 ἐπεγδούπει Ανθ. Παλ. 9. 662 καὶ κατέδουπε ὦσ. 7. 637 μελ. δουπήσω ἀορ. ἐνδούπησα Οδ. μ. 443 ἐνδούπησε σ. 479 ἐδούπησαν (Ξεν.) δούπησεν Ἰλ. ε. 42 καὶ ἐγδούπησαν λ. 45 παρακ. μετ. διδούπως ψ. 679 παθ. ἀορ. δουπήθησαν Ανθ. Παλ. 9. 283. ῥιζ. δο-π-όνματ. ὦσ. καὶ παρ' ἡμῖν, δεFπ-, FδεFπ-, δουπ-έ-ω, γδουπ-έ-ω, ὦσ. τοῦ τύπτω ῥιζ. εἶνε ταπ-, τυπ. παρ. δούπος, γδούπος, δούπημα, δουπήτωρ, ἐρίγδουπος Ζεύς, ἐρίγδουπέω.

Δοχημώ-ῶ (λυγίζω, κύπτω) ὁμαλ. ἀορ. δόχημωσεν Νον. Διον. 42. 182 μ. ἀορ. δοχημώσαντο ὦσ. 44. 408 παθ. ἀορ. δοχημωθείς Ησιόδ. Α. 388. ῥιζ. λεκ-, λικ-, λοκ-, λεχ, λοχ-, (λέχιμος, λικριφίς, λικροί, λίξ: πλάγιος λοξός Ψευχ.) καὶ ἐναλλαγῆ γραμμ. ὁ οχ-, δοχημ-ῶ· ἢ δὲ ἐκ τοῦ δέχομαι ἢ δίκη παραγωγῆ αὐτοῦ εἶνε ἀπίθανος. παρ. δοχημός, δοχημιος.

Δραμεῖν· ἴδε τρέχω.

Δράσσομαι ἢ δράττομαι ἀττ. (πιάνω μὲ τὸ χεῖρ μου, ἀδράχνω) παρατ. ἐδρασσόμην ἢ ἐδραττόμην μελ. δράξομαι μ. ἀορ. ἐδραξάμην μετ. δραξάμενος παρακ. δέδραγμα (Πλατ.)

Δράσσομαι (ὦσ. ἀν.) προστ. δράσσο Ανθ. Παλ. 10. 20 μετ. δρασσόμενος Ηρόδ. 3. 13 μ. ἀορ. ἐδραξάμην ἐδράξαο Καλλιμ. Αρτ. 76 παρακ. δίδραξαι Ευρ. Τρ. 750 μετ. διδραχμῆμος. Τὸ δ' ἐνεργητικὸν δράττω ἀορ. ἐδραξα ἀπαντὰ παρὰ Πολυδ. 3. 155 καὶ ἄλλοις γραμμ. ῥιζ. δρα-, δρακ-, δρά-ω, δρα-κί-ω=δράσσω, ὦσ. ἀπὸ τὸ πρα-πρ-γι-ω=πράσσω. παρ. δράξ, δράγμα, δραχμή.

Δράω-ῶ (πράττω, συντελῶ, ὠφέλω) παρατ. ἐδραον-ων μελ. δράσω ἀορ. ἐδράσα παρακ. δέδρακα ὑπερσ. ἐδεδράκειν. Παθ. δράομαι-ῶμαι μετ. δρώμενος (Θουκυδ.) παρακ. δέδραμαι (σπανιώτ. δέδραμαι) παθ. ἀορ. δραθῆναι (μετ. δρασθεῖς Θουκυδ.) παρ. δραστής, -εος, δράστης, δρᾶμα, δραστήρ καὶ δραστήρ.

Δράω (ὦσ. ἀν.) δρώομι Οδ. σ. 317 δρώμεν Εὐρ. Κυκλ. 432 δρῶεν (Θουκ.) ὑποτ. παραθρώσων Οδ. σ. 324 παρατ. ἐδρων Σοφ. Οδ. κ. 976. Παθ. δρώμενος Οιδ. κ. 1144 παρακ. δίδραται Αριστ. Κίρ. 1039· ὁ δ' Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 3 λέγει ἐπὶ κοίτῃ αὐτοῦ μὲν (Πελοποννησίοι) δρᾶν, Ἀθηναίους δὲ πράττειν προσαγορεύειν· ἴδε δράσσομαι.

Δρέπω (κόπτω καρπούς, ἀπολαμβάνω) μελ. δρέψω ἀορ. ἐδρεψα ἀορ. 6. ἐδραπον.

Δρέπω (ὡς ἄν.) ἀπαρ. δρέπειν Ηροδ. 3. 410 καὶ δρέπτειν (Λόγγ. 2. 4) μετ-
δρέπων Εὐρ. Ηλ. 778 παρατ. ἐδρεπον Ἴων 889 δρέπομεν Ομ. Γμ. Δημ. 425 δρέ-
πτον Μωσχ. 4. 69 ἄορ. α. δρέψαι δρέψας (Ησυχ.) καὶ ἄορ. β. δραπῶν Πινδ. π. 4.
430 καὶ εὐχρηστος. Μεσ. δρέπομαι (Πολυδ.) δρέπονται Βίων 4. 22 ἀπαρ. δρέπι-
σθαι Πινδ. ν. 2. 9 μετ. δρεπόμενος δρεπομέναν Εὐρ. Ελ. 244 καὶ δρεπόμενος
Ανθ. Πλκν. 231 παρατ. δρεπόμην Ομ. Γμ. Δημ. 429 μ. ἄορ. δρέψασθαι Αἰσχ. Επ.
718 μετ. δρεψάμενος Οδ. μ. 357. ρίζ. δρακ-, δρεκ-, δρέπ-ω. εἶνε δὲ συγγενὲς τῷ
δράσσομαι. πκρ. δρεπτός, ἀδρεπτος, δρέπῆνον, δρεπῆνην.

Δρύπτω καὶ δρύψω (γδαίρω με τούς ὄνυχας, ξεσχίζω, σπαρίττω) εὐκτ. ἀπο-
δρύψοι Ιλ. ω. 21 μετ. δρύπτουσα (Ησυχ.) μελ. δρύψω ἄορ. δρύψε Ιλ. π. 324
ὑποτ. ἀποδρύψωσιν Οδ. ρ. 480 ἀπαρ. δρύψαι (Ησυχ.). Παθ. δρύπτομαι δρύπτεται
Εὐρ. Εκ. 655 ἀπαρ. δρύπτεσθαι (Ησυχ.) μετ. δρυπτόμενος Ανθ. Παλ. 7. 2 πα-
ρατ. ἐδρύπτοτο (Ξεν.) μ. ἄορ. ἐδρύφατο (Ησυχ.) μετ. δρυψάμενος Οδ. ε. 453
παθ. ἄορ. ἀπεδρύφθη Οδ. ε. 426 περιδρύφθη Ιλ. ψ. 395 ἀπεδρύφθησαν Κοῖντ. Σμ.
44. 577 καὶ ἀπέδρυφθεν Οδ. ε. 435. ρίζ. δερ-, δορ-, δρυ- (δένδρον, δόρυ, δρύς),
δρί-ω, δρύ-ω, δρύ-φ-ω, δρύ-π-τ-ω=τερῖφ Εβρ. παρ. δρυφάς, δρυφή.

Δυάζω (διαίρω, διχοτομῶ, βρασιάνω) ἀπαρ. δυάζειν μετ. δυάζων. Παθ. δυά-
ζεσθαι (ἅπαντα παρ' Εὐσταθ.). παθ. ἄορ. ἐδυάσθη (μετρν.). καὶ

Δυάω (κακῶς τινά, βρασιάνω) πληθ. γ. δύομαι Οδ. υ. 195. ρίζ. δυ- (δύο),
δυ-ά-ζ-ω, δυ-ά-ω. παρ. δύα, δυερός. Τούτῳ συγγενὲς εἶνε τὸ Σανακ. δύ-νω-μι=
αγο λατ.=ἄγχω, ἐντεῦθεν Καν-δαύ-λης.

Δύναμαι (ἡμπορῶ) Αποθ. δύνασαι ἢ δύνη (σπαν. Πολυδ.) δύναται
προστ. δύνω δυνασθῶ εὐκτ. δυναίμην δύναιο δύναιτο ὑποτ. δύνωμαι
ἀπαρ. δύνασθαι μετ. δυνάμενος παρατ. ἐ(ἡ)δυναίμην ἐδύνω ἐδύνατο
μελ. δυνήσομαι παρακ. δεδύνημαι παθ. ἄορ. ἐ(ἡ)δυνήθην καὶ ἐδυνά-
σθην (Ξεν.) μεσ. ἄορ. ἐδυνησάμην. παρ. δυνατός, δύναμις καὶ δύνασις.

Δύναμαι (ὡς ἄν.) δύνη Εὐρ. Ανδ. 239 (α) καὶ δωρ. δύνη Θεοκρ. 40. 2 δυ-
νάται Ηροδ. 2. 142 μετ. δυνάμενος δυναμένοιο Οδ. α. 276 παρατ. ἐδυνάτο 4.
140 παθ. ἄορ. ἐδυνάσθη Ἴων. Ιλ. ψ. 465 μ. ἄορ. δυνήσατο ε. 624 μ. μελ. δυνή-
σαι α. 562 δυνησόμεσθα Σορ. Φιλ. 4394. ρίζ. υ-, καὶ μετὰ δ προτακ. δυ-δύ-νω-
μαι. εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης μετὰ τοῦ κύω, γύα, γίγνομαι, οὐ ρίζα εἶνε γεν-,
γυν-ή, πρῶ-βυς, κυδαίνω, κυδοσ- παρὰ δὲ Λάκωσι τὸ δύναμαι νῦν δένομαι λέγε-
ται. ἴδε καὶ ἐγγυαλίω.

Δύνω καὶ δύω (χώνω, βουτῶ, βυθίζω) καὶ συνθ. καταδύει παρατ.
ἐδυνον καὶ ἐνίοτε ἐδυσον καὶ ἐδύνα (Πολυδ.) μελ. δύσω καὶ δύσομαι-
παρακ. δέδυκα (σπαν. ἀμεταβ.) ὑπερσ. ἐδέδύκειν (ὡς.) ἄορ. ἐδύσα
ἄορ. β. ἐδυν ἐδύς ἐδυ, ἐδυτον ἐδύτην, ἐδυμεν ἐδυτε ἐδυσαν (πάντοσ.
ἀμετ.) προστ. δύθι δύτω εὐκτ. δύην ὑποτ. δύω ἀπαρ. δύναι μετ. δύς
δύσα δύν. Μεσ. δύομαι παρατ. ἐδύομην μελ. δύσομαι παρακ. δεδυ-
μαι παθ. μελ. δυθήσομαι παθ. ἄορ. ἐδύθην μ. ἄορ. ἐδυσάμην.

Δύνω (ὡς ἄν.) καὶ δύω συνθ. ἐνδύω Ηροδ. 2. 42 δύνετι Ιλ. ρ. 202 πληθ.
ἐδυνούουσιν (ἄλλ. ἐνδύουσι) Ηροδ. 3. 98 ἀπαρ. ὑποδύνειν 7. 40 μετ. δύνων
Αἰσχ. Ικ. 255 καὶ δύων (Θεοφρ.) παρατ. ἐδυνη Ιλ. θ. 43 δύνη ε. 845 καὶ δύσκεν
θ. 271 δύων λ. 268 ἄορ. α. ἐδυνα (Πολυδ. καὶ ἄλλ.) δύνη Ιλ. ο. 219 μετ. δύ-

(α) Δύνη· ἐάν μὲν τοῦτο ὑποτακτικὸν ἦ, ἐάν δύνομαι, ἐάν δύνη, ὀρθῶς λέγε-
ται, ἐάν δὲ ὀριστικῶς τίθῃ τις, δύνη τοῦτο πρᾶξιαι, οὐχ ὑγιῶς ἂν τεθεῖη. Χρῆ γὰρ
λέγειν δύνασαι τοῦτο πρᾶξιαι. Φρόνιχ. σ. 359, ὅπερ, ὡς ὁ Λοβέκκιος δεικνύσει,
δὲν εἶνε ἀκριβές. Τὴν δ' αὖξιν εἰς ἐδυναίμην ἔχουσι μάλλον οἱ Ἀττικοὶ κατὰ
Μοῖριν, οἱ δ' ἄλλοι Ἕλληνας ἡδυναίμην μάλλον ἔλεγον.

Λιξίτω Πινδ. γ. 8. 43 μελ. ἐγγυαλίξει (ἀλλ. ἐγγυαλίξει) Ἰλ. β. 492 ἀπαρ. ἐγγυαλίξει
 Ησιόδ. θ. 485 ἀπαρ. ἐγγυαλίξει Ἰλ. α. 353. ἴδε ἐγγυάω.

Ἐγγυάω-ῶ (δίδω ἐνεχύρον, ἀρραβωνίζω, ἐπιχειρῶ) παρατ. ἠγγύων
 καὶ ἐνεγύων ἐν δὲ τοῖς συνθέτοις πάντοτε εἶνε ἐν χρήσει ὁ πρῶτος
 τύπος ὡς παρηγγύων μελ. ἐγγυήσω ἀορ. ἠγγύησα καὶ ἐνεγύησα παρακ.
 ἠγγύηκα καὶ ἐγγεγύηκα μετ. ἠγγυηκῶς ὑπερσ. ἠγγυήκειν Μεσ. ἐγγυα-
 ἄομαι-ῶμαι (δίδω ἐγγύησιν, ἀρραβωνίζομαι) παρατ. ἠγγυάομην-ῶμην
 καὶ ἐνεγυαόμην-ῶμην παρακ. ἠγγύημαι καὶ ἐγγεγύημαι ὑπερσ. ἠγγυ-
 ήμην ἐνεγεγυήμην καὶ ἐγγεγυήμην μέσ. μελ. ἐγγυήσομαι μ. ἀορ.
 ἠγγυησάμην καὶ ἐνεγυησάμην μετ. ἐγγυησάμενος παθ. ἀορ. ἠγγυήθην
 παρακ. ἐγγύη, ἐγγύησις, ἐγγυητός, ἐγγυητής.

Ἐγγυάομαι (ὡς ἀν.) ἀπαρ. ἐγγυάσθαι Οἰ. θ. 331 μελ. ἐγγυάσομαι Πινδ.
 ο. 10. 16. ἐνεγγυημένη Ἀππ. Ἰν. 2. 14 μεσ. ἀορ. ἐνεγγυήσατο Δίων Ἄλ. 11. 28.
 ῥιζ. φυ-, γυ- (τίγνομαι, γυνή), γύ-σ, ἐγ-γυ-άω, ἐγ-γυ-α-λ-ίζ-ω. ἴδε καὶ δύναμαι.

Ἐγείρω (σηκῶνω, ἐξυπνῶ, διεγείρω) παρατ. ἤγειρον μελ. β. ἐγερῶ
 παρακ. ἐγήγερκα καὶ β. ἐγρήγορα (εἶμαι ἐξυπνος) μετ. ἐγρηγορῶς
 ὑπερσ. ἐγηγέρκειν καὶ β. ἐγρηγόρειν ἀορ. α. ἤγειρα προστ. ἔγειρον
 ἀπαρ. ἐγείραι μετ. ἐγείρας. Μεσ. ἐγείρομαι (ἀναφαινομαι, ἀναδεικνυ-
 μαι) παρατ. ἠγειρόμην μ. μελ. β. ἐγερῶμαι (μετγν.) μ. ἀορ. α. ἠγειρά-
 μην προστ. ἔγειραι ἀπαρ. ἐγείρασθαι μετ. ἐγείραμενος μ. ἀορ. β. ἠγρή-
 μην ἀπαρ. ἐγρέσθαι (Ἰλατ.) παρακ. ἐγήγερμαι μετ. ἐγρημενός ὑπερσ.
 ἐγηγέρμην παθ. μελ. ἐγερθήσομαι (μετγν.) παθ. ἀορ. ἠγέρθην προστ.
 ἐγέρθητι ἀπαρ. ἐγερθῆναι μετ. ἐγερθεῖς.

Ἐγείρω (ὡς ἀν.) καὶ ἐγέρω αἰολ. Γρ. Κορ. σ. 587 καὶ ἔγω Ἀθῆν. 4. 77.
 ἔγρετε Κύριπ. Ῥησ. 532 ὑποτ. ἐγείρομεν Ἰλ. β. 440 προστ. ἐγειρε Λισχ. Εὐμ.
 440 παρατ. ἤγειρον Ἄριστ. Πλ. 710 ἐγειρε Ἰλ. ο. 594 ἀορ. ἀνέγειρα Οἰ. κ. 472
 ἔγειρε Ἰλ. λ. 213 καὶ ἔγειρον Ησιόδ. θ. 666 παρακ. ἐγρήγορα πληθ. γ. ἐγρηγόρασε
 Ἰλ. κ. 419 προστ. πληθ. β. πρ. ἐγρήγορθε (ἠγρηγόρατε) η. 371 ἀπαρ. ἐγρηγόρ-
 θαι (καὶ αἰολ. τονισμ. ἐγρήγορθαι) κ. 67. ὑπερσ. ἐγρηγόρειν Ἄριστ. Ἐκκλ. 32 (-ὄρη
 Δινδάρφ.). Μεσ. ἐγείρομαι καὶ ἔγρομαι ἔγρεσται Νόνν. σ. 424 παρατ. ἐγείρομην ἀνε-
 γείρετο (Ἀπολλινάρ.) δουκ. ἐγειρήσθην Ησιόδ. Α. 476 μ. ἀορ. β. ἔγρετο (ἐγείρετο) Ἰλ.
 β. 41 προστ. ἔγρετο Οἰ. ο. 46 ἔγρεσθε Κύρ. Ρησ. 532 εὐκτ. ἔγροίτο Οἰ. ζ. 113 ὑποτ.
 ἔγρη Ἄριστ. Σφ. 774 ἀνέγρηται (Ἰπποκρ.) ἀπαρ. ἐγρέσθαι Οἰ. ν. 124 ἐκδ. Βεκκ.
 μετ. ἐγρόμενος κ. 50. παθ. ἀορ. ἐξ-ἐγέρθην Ἡρόδ. 1. 34. Ἰλ. ψ. 287 ὑπερσ. ἐξή-
 γερτο Ἰπποκρ. 3. 647. Ἐντεθθεν γίνεται καὶ τὸ Ὀμπρ. ἐγρήσω (ἐγρηγορῶ) ἐγρήσ-
 σαι Ἰππώναξ 89 μετ. ἐγρήσσω Ἰλ. λ. 551. Ἄλλὰ καὶ ἐνεστ. ἀνέγρηται Οσπιαν.
 Ἄλ. 2. 204 ῥιζ. φερ-, γερ- μετὰ ε προτακ. ἐγερ-, ἐγείρ-ω (ἀντι ἐγερ-τω)=rig-ilo
 λατ. παρακ. ἐγρ-ήγορ-α μ. ἀορ. ἐ-γο-ό-μην. Ἄλλοι δὲ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ
 αἰερίω, ἀφείρω, ἀγείρω. παρ. γοργός=veg-elus λατ. ἔγραις, ἐγερτός, ἐγερτήριος,
 ἐγρήγοραϊς, ἐπρω. ἐγερτί, ἐγρηγορτί.

Ἐγκαλέω-ῶ ἴδε καλέω.

Ἐγκατατίθημι ἴδε τίθημι.

Ἐγκνήθω (ξῶ τι, ἐντρίβω) προστ. ἐγκνήθεο Νικανδ. Ἄλ. 368 καὶ ἐνκνήθεο
 ὦσ. Θηρ. 911. ἴδε κνάω.

Ἐγχροτέω ἴδε κροτέω.

Ἐγκύρω ἴδε κυάω.

Ἐγκωμιάζω παρατ. ἐνεκωμιάζον μελ. ἐγκωμιάσω και συνθη. μέσο. ἐγκωμιάσομαι ἀορ. ἐνεκωμιάσα παρακ. ἐγκεκωμιάκα παθ. ἀορ. ἐνεκωμιάσθην παθ. παρακ. ἐγκεκωμιάσμαι. ρίζ. κει-, κει-, κοι- (εἶμαι, κοίτη), κω- (κῶμος), και μετὰ τῆς ἐν προθ. ἐγ-κωμ-ιάζ-ω. παρ. ἐγκώμιον, ἐγκωμιαστής.

Ἐγρηγορέω ἴδε γρηγορέω.

Ἐγρήγορθα ἴδε ἐγείρω.

Ἐγρήσσω και ἐγρω ἴδε ἐγείρω.

Ἐγχειρέω-ω (ἐπιχειρίζομαι τι) ὁμαλ. εὐκτ. ἐγχειρέοι ἀπαρ. ἐγχειρέειν μετ. ἐγχειρέων (ἵπποκρ.) παρατ. ἐνεχειρέουν μελ. ἐγχειρήσω ἀορ. ἐνεχειρήσα. Παθ. ἐγχειρέομαι-οῦμαι παρακ. ἐγκεχειρήμαι ὑπερσ. ἐγκεχειρήμην. παρ. ἐγχειρήσις, ἐγχειρήμα.

Ἐγχειρίζω (δίδω τι εἰς τὰς χεῖράς τινος) ὁμαλ. παρατ. ἐνεχειρίζον μελ. ἐγχειρίσω ἀορ. ἐνεχειρίσα. Παθ. ἐγχειρίζομαι παρακ. ἐγκεχειρίσομαι μ. ἀορ. ἐνεχειρισάμην παθ. ἀορ. ἐνεχειρίσθην. παρ. ἐγχειρίσις.

Ἐγχεώ ἴδε χεώ.

Ἐγχερίπτω και ἐνιχρίπτω (πλοισιάζω τι, κτυπῶ, προσβάλλω, συγκρούω) ὑποτ. ἐγχερίπτῃ Σοφ. Ηλ. 898 ἀορ. ὑποτ. ἐγχερίψῃ Οἰπιαν. Κυν. 3. 313 και ἐνιχρίψῃ Απολ. Ρ. δ. 1510 πληθ. ἐνιχρίψῃτε ὡς. Ἐ. 398 μετ. ἐνιχρίψαντες ὡς. α. 1259. Παθ. ἐγχερίπτομαι εὐκτ. ἐνιχρίπτοιντο Ορφ. Λιβ. 417 εὐκτ. ἐγχερίπτομενος Ηροδ. 2. 93 παρατ. ἐνεχρίπτετο Ηροδ. 4. 413 ἐγχερίπτοντο Ἰλ. ρ. 413 μελ. ἐνιχρίψεσθαι Απολ. Ρ. δ. 939 παθ. ἑορ. ἐγχερίψθῆτω Ἰλ. ψ. 338 ἀπαρ. ἐγχερίψθῆναι Δίωχ. Ἰκ. 790 μετ. ἐγχερίψθεις Ἰλ. ν. 146 και ἐνιχρίψθεις π. 272 μ. ἀορ. ἐγχερίψθην Θημιστ. λ. 45. παρ. ἐγχερίψις. ἴδε χρίω.

Ἐδνώω (προικίζω τὴν θυγατέρα μου, ὑπανδρεύω) ἀορ. ἐδνώσε Θεοκρ. 22. 447 μ. ἀορ. ἐδνώσατο Κόιντ. Σμυρν. 13. 510 εὐκτ. ἐδνώσατο Ανθ. Παλ. 7. 648 και ἐδνώσατο Οδ. β. 53 μελ. ἐδνώσομαι Ευρ. Ελ. 933. ρίζ. ἐδ- (ἦδύ, ἦδομαι, ἴδω) Fεδ-, σφε δ-ν, ἴδ-ν-ώω, και ἐ-Feδνώ, ἦ ἐ-εδνώω. παρ. ἔδνα, ἔδνα (ἐ-σφεδνα) ἔδνα (=ἐ-Feδνα), ἰδνωτής, ἐδνωτής.

Ἐδριάω-ω (καθίζω) ἐδριάει Θεοκρ. 17. 49 μετ. ἐδριώνοντας Ορφ. Αρ. 807 παρατ. ἐφεδριάσκειν Τζέτζ. Ομ. 392. Μεσ. ἐδριάομαι πληθ. γ. ἐδριώνεται Ησιοδ. Θ. 388 ἀπαρ. ἐδριάσθαι Ἰλ. λ. 346 παρατ. ἐδριώνοντο Οδ. π. 98. ρίζ. ἐδ- (ἰλ-, σελ-, sed-, sad-), ἴδ-ρ-ιά-ω=sed-εο λατ.=σάδ-ζαμι ἢ αἰδ-ζαμι Σανσκ. παρ. ἔδρα, ἔδρανον, ἔδρασμα, σῆμα, ἰλλά: καθέδρα (Heuch.) και ἦμετ. σέλλα και σελλι τὸ σκαμνιον, ἐφ' οὗ καθήμεναι γεννώσιν αἱ γυναῖκες, ἔζω και ἔζομαι, εὐνή, εὐνάω.

Ἐδω (τρώγω, ἐσθίω) παρακ. ἀντί ἐνεστ. ἐδήδοκα ὑπερσ. ἐδηδόκειν (Λουκιαν.). Παθ. ἐνεστ. ἀντί μελ. ἐδομαι και ἐδοῦμαι (μετγν.) παρακ. ἐδήδεσμαι. ἴδε τρώγω.

Ἐδω (ὡς ἀν.) ἔδειξ Οδ. π. 434 ἔδει Ἰλ. σ. 636 γ. πληθ. ἔδοντι Θεοκρ. 5. 428 εὐκτ. ἔδοι Ἰλ. ν. 322 ὑποτ. ἔδη (Λουκιαν.) ἀπαρ. ἔδειν ἔδειναι Οδ. ξ. 42 και ἔδειναι (Ἐμπεδοκλ. παρ' Εὐσεβ.) μετ. ἔδων Ευρ. Κυκλ. 245 παρατ. ἔδον Οδ. ψ. 9 και ἔδεσκε Ἰλ. χ. 504 παρακ. ἐδήδοκα Αριστ. Ἰππ. 362 ἐδηδοκίη Απασπ. (Κρατ.) 2. 479 μετ. ἐδηδοκίς Αριστ. Ἰπ. 362 και ἰδηδώς Ἰλ. ρ. 542. Μεσ. ἔδομαι (ἐνεστ. ἦ μελ.) Οδ. ι. 369 ἔδονται Ἰλ. δ. 237 παρακ. ἰδηδομαι ἰδηδοται Οδ. χ. 56 ἰδηδομένος (Παυλ. ἐξ Ἀθηναγορ.). παθ. ἀορ. ἠδέσθην Ἰπποκρ. 4. 686 κατηδέσθην (Εὐσταθ.) ὑποτ. ἐδέσθη (Ἰπποκρ.). ρίζ. ἰδ-, Fεδ-, ἰδ-ω=ed-ο λατ. "Οτι δ' ἦν ἐν αὐτῷ δίγαμμα, τοῦτο ἐμφαίνεται εἰς τὸ ἔδειναι και ἰδαρ. παρ. ἰδητύς, ἔδεσμα, ἐδωδῆμος, ἐδωδῆ, ἰδεδός, ἰδεδός, ἰδεδός. ἴδε και ἰσθίω.

Ἐειδομαι, ἐέλδομαι, ἐέλλομαι ἴδε εἶδομαι, ἔλδομαι, ἔλλω.

Ἐέργω ἴδε εἶργω.

Ἐζομαι (καθεζομαι, κάθημαι) ὑποτ. καθεζομαι ἀπαρ. καθεζεσθαι μετ. καθεζόμενος παρατ. ἐζόμεν καὶ συνθ. καθεζόμενη μελ. καθεδοῦμαι παθ. ἀορ. καθέσθην (βάρβ.).

Ἐζω (καθίζω) ἀορ. προστ. ἔξε (Κύπριοι Βεσκ. Ἀν.) ἀορ. εἶσε Ὀδ. σ. 286 καὶ καθέσειεν Ἰλ. ε. 36 προστ. εἶσον Ὀδ. π. 163 εὐκτ. ἀν)έσαιμι Ἰλ. ξ. 209 ἀπαρ. ἔσαισι Πινδ. π. 4. 273 μετ. ἔσας Ὀδ. ξ. 280 καὶ ὑπ)είσας Ἡροδ. 6. 103 ἔσασα Ὀδ. κ. 361. Μεσ. Ἀποθ. ἔζομαι καθ-ἔξεται κ. 378 καθ)εζόμεθα Εὐρ. Ἡρακ. 33 ἐζώμεσθα ὦσ. Ἠλ. 109 καὶ δωρ. ἐδῶμεθα Θεόκρ. 4. 24 προστ. ἔξω Ἰλ. ζ. 354 ἔξεσθε Ἡροδ. 8. 22 ἀπαρ. ἔξεσθαι Ἰλ. σ. 247 μετ. ἐζόμενος Σοφ. Αἰ. 249 παρατ. ἐζόμενη Ὀιδ. κ. 100 παρ)έξωτο Ἰλ. α. 557 ἔζοντο Ὀδ. γ. 379 μελ. εἶσομαι Ἀπολ. Ρ. 2. 809 καὶ καθ)εῖσθαι Ἀριστ. Ἀγ. 844 ἀπαρ. ἐφ)έσεισθαι Ἰλ. ι. 455 παρακ. ἤμαι ἦσαι Ἰλ. ε. 255 ἦσαι Εὐρ. Ἀλκ. 604 εἶσαι Ἰλ. ε. 137 ἔσαι γ. 434 ἀπαρ. ἦσαι Ἐσθ. Ἀνθ. τ. 2. 372 μετ. ἦμενος Ἰλ. α. 330 καὶ ἀφ)ήμενος ο. 106 καὶ προσκα-τ)ήμενος ἰων. Ἡροδ. 6. 94 ὑπερσ. ἦμην Σοφ. Τρ. 24 ἦσο Ἡροδ. 7. 148 ἦστο Ἰλ. π. 403 εἶατο (ἦντο) γ. 449 καὶ καθ)εἶατο λ. 76 πληθ. γ. ἦσθην δ. 24 καὶ ἐήσθην Ὀρφ. Ἀρ. 818 παθ. ἀορ. ὑποτ. ἐσθῶ (καθεσθῶ) Σοφ. Ὀιδ. κ. 495 μ. ἀορ. καθ)έσατο Ἀνακρ. 411 ἐέσατο Ὀδ. ξ. 295 εἶσατο Θεόκρ. 17. 124 ἔσαντο Πινδ. π. 4. 204 ἀπαρ. ἐφ)έσαισι Ὀδ. ν. 274 μετ. ἐφ)εσσάμενος π. 443 καὶ εἰσάμενος Ἡροδ. 4. 66. ἴδε ἐδριάω.

Ἐθέλω καὶ θέλω παρατ. ἤθελον μελ. ἐθελήσω καὶ θελήσω ἀορ. ἠθέλησα καὶ ἐθέλησα προστ. θέλησον (Ξεν.) εὐκτ. ἐθελήσειας παρακ. ἠθέληκα καὶ τεθέληκα (μετγν.) καὶ παθ. τεθελήμεθα (ὦσ.) ὑπερσ. ἠθε-λήκειν καὶ ἐτεθελήκεσαν (Δίων. Κασ.) παθ. ἀορ. θεληθὲν (μετγν.) παρ. ἐθελήμων, ἐθελοντής, ἐθελοντί, θέλησις, θέλημα. ἴδε βούλομαι καὶ δήλομαι.

Ἐθέλω (ὡς ἄν.) ἐπικ. καὶ δωρ. γ. πληθ. ἐθέλοντι Πινδ. ν. 7. 10 ὑποτ. ἐθέ-λωμι Ἰλ. ι. 397 ἐθέλησθα α. 554 ἐθέλησι θ. 142 μετ. δωρ. ἰθελόισας Πινδ. ν. 3. 83 παρατ. ἰθελον Ἡροδ. 8. 80 θέλον Ἀπολ. Ρ. ε. 962 καὶ ἐθέλεσκε Ἰλ. ι. 353 ἐθέλε-σκον ν. 106 ἀορ. α. ἐθίλησα Ὀδ. ν. 341 (α) εὐκτ. ἐθελήσαισι Πινδ. π. 4. 40.

Ἐθίζω (συνειθίζω) παρατ. εἶθίζον μελ. ἐθίσω καὶ ἀττ. ε. ἐθιῶ (Ξεν.) παρακ. εἶθικα καὶ εἶωθα ὑπερσ. εἶθικεῖν καὶ εἶωθαι ἀορ. εἶθισα. Μεσ. ἐθίζομαι παρατ. εἶθ)ζόμενη μελ. ἐθίσομαι καὶ ε. ἐθιοῦμαι παθ. μελ. εἶθισθήσομαι (μετγν.) παρακ. εἶθισμαι ὑπερσ. εἶθισμην ἤριστο (Δημοσθ.) παθ. ἀορ. εἶθισθην. ρίζ. ἐθ-, σεθ- ἢ εθ-, ἐθ-ί-ζ-ω παρατ. εἶθίζον (=ε-εθ)ίζον). Τὴν δ' ὑπαρξιν τοῦ διγαύμμα βλέπομεν ἔτι καὶ παρ' Ἡσυχ. εὐέθωκα=εἶωθα. παρ. ἐθιστός, -τέος, ἔθος, ἔθιμον, ἐθίμως.

Ἐθω (ὑπὸ ἔθους κέμνω τι) ἀορ. μετ. ἔθων Ἰλ. π. 260 παρακ. εἶωθε Ἰλ. ε. 766 καὶ ἔθων θ. 408 μετ. εἶωθω Ἡροδ. 4. 144 ὑπερσ. ἰων. εἶωθα Ἡροδ. 4. 127 εἶ-θεε 4. 134 εἶωθεί Ὀμηρ. Ἰμν. 3. 305 εἶωσαν Ἡροδ. 4. 73. Παθ. ἐνεσ. προστ. εἶ-θίξω (Πυθαγ.).

(α) Τὸ ἐθέλω κατὰ Βούτμαννον: ἔχω τι ἐν τῷ νῶ γὰ κάμω, τὸ δὲ βούλομαι: ἐπι-θομῶ νὰ γείνη τι. Καὶ παρὰ μὲν Θουκ. καὶ Πλάτωνα εἶνε ἐθέλω καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς ἀμφοτέρω ἀδιαφόρως εἶνε ἐν χρήσει. Ὁ δὲ παρακ. τεθέληκα καὶ ὑπερσ. ἐτεθελήκειν κατὰ Φρύνιχον εἶνε Ἀλεξανδρινοὶ καὶ τῶν μεταγενεστέρων ἴδιοι.

Εἶδω (χύνω) ἰων. καὶ αἰολ. ἀντι λείδω ἐν τμήσει κατα-εἶδεις Ἰλ. π. 44 εἶδα ὥσ. τ. 323 εὐκτ. εἶδα Ὀδ. π. 332 μετ. κατείδων Ἀθην. 13. σ. 600 παρατ. εἶδα Ὀδ. δ. 153 καὶ εἶδον π. 249. Μεσ. καὶ παθ. εἶδουμαι εἶδεται Ἀπολ. Ρ. 6. 666 μετ. κατειδόμενος Ὀδ. ε. 185 εἶδόμενη Σοφ. Αντ. 527 παρατ. εἶδετο Ησίοδ. Θ. 940. παρ. εἶδμος, ἴθνα: τὸν εἶνον (Κρήτες). ἴδε λείδω.

Εἶδαίνω (γνωρίζω) μετ. εἰδαίνων μ. ἀορ. εἰδήνατο (ὠμοιώθη) Νικανδ. Ἀλ. 613. ἴδε εἶδα.

Εἶδω (ἡεύρω, γνωρίζω) ἄορ. παρακ. ἀντι ἐνεσ. εἶδα, οἶσθα οἶδας (ἐλλην.) οἶσθας ἢ οἶδασθα, οἶδε, δοῖκ. ἴστον ἴστον πληθ. οἶδαμεν οἶδαχτε οἶδασι καὶ ἴσμεν ἴστε ἴσκειν (Αττ.)· προστ. ἴσθι ἴστω, ἴστον ἴστων, ἴστε ἴστωνσαν· εὐκτ. εἰδείην εἰδείης εἰδείη ὑποτ. εἶδῶ ἄπαρ. εἰδέναι μετ. εἰδῶς, -οῖα, -ός, ὑπερσ. ἀντι παρατ. ἤδειν ἢ ἤδη (Αττ.) Ἐ. πρ. ἤδεισθα ἢ ἤδησθα (Αττ.) ἤδεις ἢ ἤδεις, γ. πρ. ἤδει ἢ ἤδειν ἤδη, δοῖκ. ἤδειτον ἢ ἤττον ἤδειτην ἢ ἤττην πληθ. ἤδειμεν ἢ ἤσαμεν ἤδειτε ἢ ἤττε ἤδεσαν ἢ ἤδεισαν ἢ ἤσαν μελ. εἰδήσω (Ἰσοκρ.) καὶ εἶσομαι εἶσει εἶσεται (ἴσω Ἀππιαν.) ἀορ. α. εἰδήσαι (Ἀριστοτ.)· παρ. εἰδήμων, εἰδήσις, εἰδυῖς.

Εἶδω ἄορ. καὶ δωρ. ἴσκι (ἡεύρω, γνωρίζω) Θεοκρ. 5. 419 ἴσκι 44. 34 ἴσκι 15. 145 ἴσκιμεν Πινδ. ν. 7. 14 ἴσατε ἴσκι (ἀντι ἴσας) Πινδ. π. 15. 64 παρακ. εἶδα ἤδης Ὀδ. α. 337 οἶσθα Ἰλ. σ. 93 οἶσθας Εὐρ. Ἴων 999 οἶδε Ὀδ. θ. 434 δοῖκ. εἶδοντον (μετγν.) Ἐπιστ. Σωκρατ. 22 καὶ ἴστον Ἀριστ. Πλ. 400 πλ. οἶδαμεν Ηροδ. 2. 47 καὶ ἴδμεν Ἰλ. υ. 203 κατ)οἶδατε Ευρ. Ικ. 1044 ἴσας Ἀριστ. Ὀσ. 500 καὶ οἶδασι Ηροδ. 2. 43 προστ. ἴσθι Ἀριστ. Ν. 829 ἴστω Ὀδ. ρ. 155 ἢ βρωτ. ἴστω (ἄλλ. ἴστω) Ἀριστ. Φοιν. 1677 ὑποτ. εἶδῶ (ἄλλ. εἶδῶ) Ὀδ. π. 236 εἶδῶ Ηροδ. 2. 114 εἶδης Ἰλ. υ. 213 εἶδη Ὀδ. τ. 329 εἶδομεν Ἰλ. α. 363 εἶδετε θ. 18 εἶδῶσι Ὀδ. 6. 412 εὐκτ. εἰδείη Ἰλ. μ. 229 ἄπαρ. ἴδμεν λ. 749 καὶ ἴδμεναι ν. 273 μετ. εἶδῶς: ε. 440 εἶδυα καὶ ἴδυα δοτ. πληθ. ἴδυοι παρ)εἰδῶσι α. 608 καὶ ἴσκις ἢ ἴσας (Λέσβιοι) δωρ. κατὰ Ἄρεος· ὑπερσ. ἀντι παρατ. ἤδειν ἤδεα Ἰλ. ν. 74 Ἐ. πρ. ἤδησθα Ὀδ. τ. 93 καὶ ἤδεισθα Εὐρ. Κυκλ. 408 ἠέδης Ἰλ. χ. 280 ἠέδεις Ἀριστ. Θε. 554 γ. πρ. ἠέδειν Ἰλ. σ. 404 ἠέει Ὀμ. Γμ. Ἀφρ. 207 ἠέη Ἰλ. α. 70 ἠέηθη Ὀδ. τ. 206 ἠέει (ἀντι ἠέει) Ηροδ. 4. 45 ἠέει Ἀπολ. Ρ. 6. 824 ἠέειν Εὐρ. Ἴων 1487 καὶ ἠέων Ἀριστ. Σφ. 635 πληθ. ἠέειμεν Σοφ. Οἰδ. κ. 1232 ἠέειν Αἰσχ. Ἀγ. 1099 ἠέειτε (ἄλλ. ἠέη ἠέειτε) Ηροδ. 9. 58 καὶ ἠέειτε Εὐρ. Βακ. 1345 ἠέειν (ἀντι ἠέεισαν) Ἀπολ. Ρ. 6. 65 καὶ ἠέειν δ. 4698 ἠέειν Εὐρ. Κυκλ. 234 καὶ ἴσαν Ἰλ. σ. 405 μελ. εἰδήσω Ὀδ. η. 327 εἶσω (Ἐπιφάν.) εἰδήσεις Ὀμηρ. Γμν. 3. 466 εἰδήσει (Ἰπποκρ.) εἰδήσετε Ὀμ. Γμν. 2. 306 ἄπαρ. εἰδήσειν Ἰλ. α. 546 κατειδόμενος Ὀδ. ζ. 257, καὶ εἶσομαι εἶσει Ὀδ. φ. 292 εἶση Εὐρ. Ἀκροσπ. Ἀνδρομίδ. παρὰ Διογ. 4. 29 εἶσει Ἀριστ. Σφ. 774 εἰσόμεσθα Αἰσχ. Ἀγ. 489 εἶσονται Ευρ. Ἀνδρ. 258 ἀορ. α. εἶδῶσα (Ἰπποκρ.) ὑποτ. εἰδήσωσι (Ιάμβλ.)· ρίζ. εἶδ- Feδ-, ἴδ-, Feδ-, εἶδ-ω παρακ. οἶδ α= βέδ-μι Σανος. παρ. ἴστωρ, ἰστορέω, ἄδης, αἰδῶς, ἴδρις. Τὴν ἐν αὐτῷ ὑπαρξίν τοῦ διγῆμα βλέπομεν καὶ ἐν τῷ ἀβέδῳ ἢ βίδουσι: Αττ. ἴδουσι εἰ ἐν Σπάρτη ἀρχοντες, ἰστορες: ἴδυοι: Ἄρεος δ. Διαιλ. 47. Τῆς αὐτῆς ρίζης εἶνε καὶ τοῦ ὀράω ἀορ. 6. εἶδον (=ε-Feδον) καὶ τὸ εἶδω=βλέπω=vid-eo λατ. ἀορ. 6. εἶδες παρ' ἡμῶν γείδες.

Εἶδω (βλέπω) ἄορ. εἶδομαι Θεοκρ. 2. 25 μελ. ἴδῶσῷ (δωρ.) 3. 37 εἶδα Ὀρφ. Ἀρ. 119 ὑποτ. εἶδωσι (Ἐπιφάν.) ἀορ. 6. εἶδον ἢ ἴδον Ὀδ. ψ. 40 καὶ ἴδεσκε Ἰλ. γ. 217 προστ. ἴδε Σοφ. Οἰδ. κ. 1463 καὶ ἴδου Ἀριστ. ν. 82 ὑποτ. εἶδομεν Ευρ. Μνδ. 652 καὶ ἴτικ. ἴδωμι Ἰλ. σ. 63 ἄπαρ. ἴδειν Ἰλ. ψ. 463 καὶ ἴδμεν Πινδ. ἴο. 13. 113 καὶ δῶδμενος Ἀπολ. Ρ. δ. 1358 μετ. ἴδῶν. Ἰλ. α. 148. Μεσ. ἀντι νεργ. εἶδομαι (φαίνομαι, ὁμοιάζω) εἶδεται Ἰλ. α. 228 καὶ εἶδεται Θεοκρ. 25. 58 μετ. εἶδόμενος-π. σν Ὀδ. 6. 268 καὶ εἰδόμενος Πινδ. γ. 10. 15 παρατ. εἶ-

δατο Θεοκρ. 44. 57 καὶ εἶδετο (ἐπιγραφ.) μ. ἀορ. εἶσατο (ἢ εἶσω) (ὁμοιώθη) Ἰλ. τ. 645 εἶσατο Ὀδ. θ. 283 καὶ εἶσατο η. 343 εἰσάσθη Ἰλ. ο. 544 εὐκτ. εἶσατο Ἰλ. ε. 215 μετ. εἰσάμενος ρ. 555 καὶ εἰσάμενος β. 22 μ. ἀορ. εἰδόμεν Ἀίσχ. Πρ. 479 καὶ εἰσίδουαν Πρμ. 427 εἶδοντο Ἰλ. π. 278 ἐπικ. καὶ λυρικ. ἴδοντο ω. 484 ἰδόμεν Κύρ. I. T. 150 (χορ.) εἰσιδόμεν Ἀίσχ. Πρ. 427 (χορ.) προστ. ἴδεθε Ἀίσχ. Πρμ. 92 ὑποτ. ἰδωμαι Ἰλ. σ. 490 ἰδηται ὡς. ξ. 416 ἰδόμεθα Κυρ. Ευμ. 442 ἰδουθε ο. 147 ἰδονται Ἡρόδ. 4. 3 εὐκτ. ἰδοίμην Ἰλ. γ. 483 εἰσ-ἰδοίτο Σοφ. Τρ. 150 ἰδοίατο Ὀδ. α. 162 προστ. ἰδοῦ Ἀίσχ. Χο. 231 ἰδοῦ Σοφ. Φιλ. 776 ἴδεθε Ἀίσχ. Χο. 973 ἀπαρ. ἰδίσθαι Ἰλ. ε. 373 μετ. ἰδόμενος Ἡρόδ. 2. 32. ἴδω εἶδω (γνωρίζω) καὶ ἀράω.

Εἰκάζω (ὁμοιάζω, παρομοιάζω, συμπεραίνω) παρατ. εἰκάζον καὶ ἤκαζον ἀττ. μελ. εἰκάσω ἀορ. εἰκάσα. Παθ. εἰκάζομαι μ. μελ. ἀπ)εἰκάσομαι παρακ. εἰκασμαι μετ. εἰκασμένος ὑπερσ. εἰκάσμεν παθ. μελ. εἰκασθήσομαι παθ. ἀορ. εἰκασθην. παρ. εἰκαστός, -έος, εἰκασίς, εἰκασία.

Εἰκάζω (ὡς ἀν.) καὶ αἰολ. εἰκάσω Σαφρ. 404 ἀορ. ἤκασα Ἀίσχ. Χο. 632 παρακ. εἰκάκα σπάν. (μετγν.) ὑπερσ. εἰκάκεισαν (Σουίδ.) παθ. παρακ. ἤκασμαι Ἀριστ. Ὀρν. 807 ἐξηκασμένος Ἰπ. 230 ἀορ. ἀντήκασαν Σφ. 1341 ἴδε εἶκω (ὁμοιάζω).

Εἰκάθω ἴδε εἶκω.

Εἶκω (ὑποχωρῶ, ἐπιτρέπω) παρατ. εἶκον μελ. εἶζω ἀορ. εἶξα, Συνηθέστ. δὲ σύνθ. ὑπέικω κτλ.

Εἶκω (ὡς ἀν.) ὑποτ. εἶκωντι συνθήκ. Λακεδ. ἐν Θουκ. 5. 77 παρατ. εἶκον Ἡρόδ. 8. 3 καὶ ὑπέικον Ἰλ. π. 365 μελ. εἶζω Ἀίσχ. Ἀγ. 1362 ὑπέϊξω Ἰλ. ο. 214 ὑπέϊξομαι α. 294 ἀορ. εἶξα ω. 718 καὶ εἶξε Ἀλκιμαν. 48 (Βερκ) ὑπέϊξεν Ἰλ. ο. 227 καὶ εἶξασκεν Ὀδ. ε. 332 προστ. εἶξον Πινδ. ι. 1. 6 εὐκτ. εἶξεν Ἰλ. γ. 324. Πρμ. εἰκάθω ὑποτ. εἰκάθω Σοφ. Φιλ. 1352 παρ-εἰκάθη Πλάτ. Σοφ. 254 εὐκτ. ὑπ-εἰκάθοιμι Σοφ. Ηλ. 361 ἀπαρ. εἰκαθεῖν Ἀντ. 4096 μετ. εἰκάθων Τρ. 4477 καὶ ἐπικ. εἰκαθεῖν Ὀππιαν. Ἀλ. 5. 500* πᾶρατ. ἡ ἀορ. εἰκαθον Ἀπόλ. Ρ. 4. 505 ὑποτ. εἰκάθω Σοφ. Ο. κ. 650 εἰκάθοιμι Ἀπολ. Ρ. 3. 849 ἀπαρ. εἰκαθεῖν Σοφ. Ηλ. 396 μετ. εἰκαθῶν Τρ. 4477. ρίζ. **Εἶκ-** (ἴσμι, ἰκνέομαι, δίκω) καὶ μετὰ ε προτακ. **ε-Εἶκ-**, εἶκ-ω=νι-το λατ. =βίνακ-μι (ἀντί βίκνωμι) Σανσκρ. παρ. εἰκτέον, ὑπεικτέον, εἰκάθω. Τὸ δίγαμμα τοῦτο φαίνεται ἐνυπάρχον ἐν τῇ ὑπὸ Θουκ. ἀναφερομένη τῶν Λακεδ. συνθήκῃ «Γίκωντι Ἀσαναίοι» ὡσαύτως «βεικάσθων : κατ' ὀλίγον προβάς Ηουχ.» καὶ ἀγί-ξαι : χωρήσαι» Ἄρεος αἰολ. δ. σ. 471.

Εἶκω (ὁμοίος εἶμι, φαίνομαι, ὁμοιάζω) ἀχορ. παρακ. ἀντί ἐνεστ. εἶοικα εἶοικας εἶοικε πληθ. εἶοικαμεν εἶοικατε εἶοικασι καὶ εἶξασι (Πλάτ.) προστ. εἶοικε-έτω εὐκτ. εἶοίκοιμι ὑποτ. εἶοίκω ἀπαρ. εἶοικέμαι καὶ εἶκέναι μετ. εἶοικώς καὶ εἰκώς, -υῖα, ὃς ὑπερσ. εἶοικειν μελ. εἶζω σπαν. ἀορ. εἶξα. (σπαν. καὶ μετγν.).

Εἶκω (ὡς ἀν.) μελ. εἶζω Ἀριστ. Ν. 1001 παρακ. εἶοικας Ὀδ. τ. 381 εἶοικε ζ. 323 ἀλλὰ καὶ εἶκας Ἀλκιμαν. 76 εἶκον Ἀριστ. Ὀρν. 4298 καὶ ἰων. εἶκα Ἡρόδ. 4. 82 εἶοικατε β. 20 δούκ. εἶκτον Ὀδ. δ. 27 πληθ. εἶοικμεν Σοφ. Λι. 1239 εἶξαι Ἀριστ. Ν. 343 καὶ ἰων. εἶοικασι Ἡρόδ. 7. 106 ὑποτ. εἶοίω 4. 180 ἀπαρ. εἶοικέμαι καὶ εἶκίνασι Ἀριστ. Σφ. 1142 μετ. εἶοικώς καὶ οἰκώς Ἡρόδ. 4. 61 καὶ εἰκώς Ἰλ. φ. 254 εἶοικαί σ. 418 ὑπερσ. εἶοικέον δούκ. εἶκτην ἀντί ἐμκειτήν κ. 379 καὶ προσ-ῶκειν Ἀνθ. β. 353, ἀττικ. ἤκειν Ἀριστ. Ὀρν. 1296 Παθ. παρακ. προσῆκται Εὐρ. Ἀλκ. 4063 ἤκται Πικανθ. Θηρ. 658 ὑπερσ. ἤκτο Ὀδ. δ. 20 καὶ εἶκτο (ἰων.) Ἰλ. ψ. 407. ρίζ. **ἰκ-** συγγέν. τῇ **Εἶδ-**, **δεικ-** **δικ-**, (δίκω, δείκνωμι) **ε-Εἶκ-**, εἶκ-, εἶκ-ά ζ-ω, εἶοικα (=ε-Εἶοικα), εἶοικειν (=ε-Εἶοικέιν), εἶκτην (=Εἶ-Εἶκτην) εἶκτο (=ε-Εἶκτο), εἶκε (=Ε-Εἶκε), εἶ-ἰκ-ω (=ε-Εἶσκω), ἴσκω, παρ. ἰκελος, δεκλικταί : μμηκταί (Ηουχ.), εἶκῶν, εἶκελός, ἀπεικόςτως.

Είλαπινάζω (εὐωχοῦμαι, συμπόσιάζω) εἰλαπινάζουσιν Ὀδ. 6. 87 μετ. εἰλαπινάζων Ἰλ. ξ. 241 δοτ. πληθ. ὄωρ. εἰλαπινάζοισι Πινδ. π. 10. 40 παρατ. εἰλαπινάζον Κοίντ. Σμ. 6. 179.

Εἰλέω ἢ εἰλέω εἴλλω ἢ εἴλλω ἢ ἴλλω (περιτυλλίσσω, συνωθῶ, στενοχωρῶ) μετ. ἐνεῖλλον (Θουκ.) παρατ. εἴλεον-ουν καὶ εἴλ(λ)ον μελ. εἰλήσω (μετγν.) ὄωρ. εἴλησα (ὄω). Παθ. εἰλέομαι-οῦμαι καὶ εἴλ(λ)ομαι μετ. εἰλούμενος καὶ εἴλ(λ)όμενος παρακ. εἴλημαι παθ. ὄωρ. εἰλήθην παθ. ὄωρ. εἰληθείς. παρ. εἴλησις ἢ εἴλησις, εἴλημα, εἰλητός.

Εἰλέω ἢ εἰλέω, εἴλ(λ)ω, εἴλλω ἢ ἴλλω (ὡς ἄν.) πληθ. προσέλουμαι Ἀριστ. Βατ. 730 πληθ. εἰλέουσιν Ἡρόδ. 4. 67 καὶ ὑπίλλουσιν Σοφ. Αντ. 509 προστ. εἴλλε Ἀριστ. Ν. 761 ὑποτ. εἰλέουσιν Ἰλ. 6. 294 ἄπαρ. εἰλεῖν (Παυσαν.) καὶ ὄωρ. ἢ ἐπικ. προτιλεῖν Ἰλ. κ. 347 μετ. εἰλεύοντα Ὀδ. λ. 573 παρατ. εἴλει Ἰλ. θ. 213 καὶ εἴλεε Ἀνθ. Παλ. 9. 540 εἰλεῖν Ὀδ. χ. 460 καὶ εἰλεον Ἰλ. σ. 447 εἴλει θ. 215 ὄωρ. α. εἴλησε (Παλ. Διαθ.) γ. πλ. προσ. εἴσαν Ἰλ. λ. 413 εὐκτ. εἴσαις Πινδ. σ. 10. 43 ἄπαρ. εἴσαι Ἰλ. α. 409 καὶ εἴσαι φ. 295 μετ. συν-εἰλήσας Ἡρόδ. 3. 43 καὶ εἴσαις Ὀδ. ε. 132 αἰολ. εἴσαις Πινδ. ο. 11. 43 καὶ συν-εἴλας (Ἡσυχ.), μελ. εἴλησει (μετγν.) Ἀνθ. Παλ. 12. 208 ὑπερσ. ἰόλει Πινδ. π. 4. 233. Μέσ. καὶ Παθ. εἰλείται Θεοκρ. 1. 31 καὶ εἰλείται πληθ. εἰλόνται (Λουκ.) ἀν-εἰλόνται (Ἀριστοτ.) ἄπαρ. ἴλλεσθαι καὶ εἰλεῖσθαι Ἀλκιφρ. 3. 64 καὶ ἀνεἰλεῖσθαι, (Ἰπποκρ.) μετ. εἰλούμενος (Θεοφρ.) εἰλόμενος Ἰλ. θ. 215 εἰλούμενος Ἡρόδ. 2. 76 καὶ ἴλλόμενος (Ἀριστοτ.) καὶ προυσελούμενος Αἰσχ. Πρ. 438 παρατ. εἰλείτο Ἀπολ. Ρ. δ. 4065 εἰλόντο Ἡρόδ. 8. 12 ἰλέοντο (Ἡσυχ.) καὶ εἰλέοντο Ἰλ. φ. 8 παρακ. εἴλημα ω. 662 μετ. εἰλέμενος σ. 287 καὶ εἰλημένος Λυκοφρ. 1202 ὑπερσ. εἴλητο (μετγν.) εἴλητο Ἀπολ. Ρ. γ. 471 παθ. ὄωρ. κατ-εἰλήθην Ἡρόδ. 1. 490 ἐξεἰληθείς Θεοκρ. 19. 17 καὶ ἀνεἰληθείς (Γαλην.) ὄωρ. β. εἴλην Ἰλ. ν. 408 πλ. γ. ἄλεν χ. 12 ἄπαρ. ἀλήναι π. 714 καὶ ἀλήμεναι ε. 823 μετ. ἀλείς (συχνός. Ὅμηρ.) παθ. μελ. ἀνεἰληθήσονται (Παλ. Διαθ.) συν-εἰληθήσονται Σιζτ. Ἐμπ. 256. 6 μ. ὄωρ. ἐν-εἰλήσαντο Κοίντ. Σμ. 14. 294. ῥιζ. ἐλ-, φελ-, ἴλ-, φαλ-, εἰλ-έω (=εἰλέω) ἢ εἰλέω εἴλ(λ)ω, ὄωρ. ἐ-φάλην, παρακ. ἐ-φελμαι. παρ. εἴλαρ, εἴλη=βεῖλη (Ταραντ.), ἴλη, (φελ-ιέω), ὄμ-ιλος, οὐλ-αμός· ὡσαύτως τὸ δίγαμμα ἐμφαίνεται ἐν τοῖς βήλημασι κώλυμα δάκωνες καὶ γηλούμενοις: συνειλημένοις (Ἡσυχ.), ἀπέλλαι: ἐκκλησίαται (Ἡσυχ.)· ἐνγευθεν γίνονται καὶ αἱ ἀλίξειν, ἀλία, ἡλιαία, ἐξ-οὐλ-ης.

— **Εἰλίσσω** ἴδε εἰλίσσω.

Εἰλυφάζω καὶ εἰλυφάω (συστρέφω) ἐπικ. εἰλυφάζει Ἰλ. υ. 492 μετ. εἰλυφῶν λ. 456 πληθ. εἰλυφώντες Ἡσιόδ. Θ. 690 παρατ. εἰλυφάζε Α. 275 παθ. παρατ. εἰλυφάζετο (=εἰλίσσετο Ἡσυχ.). ἴδε εἰλύω.

Εἰλύω (περιστρέφω, συστρέφω, περιτυλίσσω, σκεπάζω) εὐκτ. εἰλύσει Ἀρατ. Φαιν. 431 μελ. εἰλύσω Ἰλ. φ. 319 ὄωρ. κατελύσαντε Ἀπολ. Ρ. γ. 206. Παθ. εἰλύομαι μετ. εἰλούμενος (συρόμενος) Σοφ. Φιλ. 702 παρατ. εἰλούμην (ἐσυρόμην) Φιλ. 291 παρακ. εἴλυμαι εἰλύεται Νικανδ. Ἀλ. 18 πληθ. εἰλύεται Ἰλ. μ. 286 μετ. εἰλύμενος ε. 186 ὑπερσ. εἴλυτο π. 640 παθ. ὄωρ. ἐλύσθη (ὠθήθη) ψ. 393 μετ. ἐξ-εἰλυθείς Θεοκρ. 24. 17 καὶ εἰλυθείς 25. 146 ἐλυθείς Ἰλ. ω. 540. ῥιζ. ἐλ-, φελ-, (ἢ αὐτὴ τῇ τοῦ εἰλέω), φελ-, εἰλ-ύ-ω, εἰλ-υ-φ-ά-ω, εἰλ-υ-φ-άζ-ω = νοιν-ο λατ. παρ. ἐλυτρον, ὄλμος, εἴλυμα, εἰλεύς: ileus, volnus, ἰλιγῆ, ὄλοοιτροχος, οὐλαί, οὐλοχόται. ἴδε ἀλιέω.

Εἴλω ἴδε εἰλέω.

Εἴμαρται ἴδε μείρομαι.

Εἶμι (ὑπάρχω) εἶς (εἶ) ἐστί, ἐσθὲν ἐστόν, ἐσμέν ἐστὲ εἰσι προστ. ἴσθι ἦτω ἢ ἐσὶ ἔστω, ἐσθὲν ἐστων, ἐστε ἐστωνσαν ἔστων καὶ ὄντων (σπαν). εὐκτ. εἶμν εἶμς εἶην [εἶητον εἶτον] εἶητην εἶτην, εἶμεν εἶμεν εἶητε (εἶτε) εἶησαν εἶαν ὑποτ. ὦ ἦς, ἦ, ἦτον ἦτον, ὦμεν ἦτε ὡσιν

ἀπαρ. εἶναι μετ. ὦν οὔσα ὄν, παρατ. ἦν (ἦ) ἦς ἦ καὶ ἦν ἦστον (ἦτον) ἦστην (ἦτην), ἦμεν ἦτε (ἦτε) ἦσαν μελ. ἔσομαι ἔσει ἔσται παρακ. γέγονα ὑπερσ. ἐγεγόνειν μ. ἀορ. Ἐ. ἐγενόμην. Μεσ. παρατ. ἦμην ἦσο ἦτο μόνον (ἀλλὰ καὶ λίαν σπάν. παρ' Ἀττικ.)

Εἶμι (ὡς ἄν.) ἢ εἶμι δωρ. Θεοκρ. 20. 32 καὶ εἶμι (ἐπιγραφ.) Ἐ. προσ. εἶ Αἰσχ. Εὐμ. 722 ἢ εἰς ἰών. Ιλ. φ. 150 δωρ. καὶ ἐπικ. εἶσι Ιλ. ω. 368 γ. προσ. δωρ. ἐντὶ Θεόκρ. 1. 17 καὶ μέτα (=μέτεστιν) Οδ. φ. 93 πληθ. εἶμεν (ἰών.) Οδ. ο. 197 ἢ εἶμεν (Καλλιμ. Αποσπ. 294 παρ' Ἡρωδιαν.) εἶμες Θεοκρ. 2. 5 ἦμες (Πλουτ.) γ. προσ. ἐντὶ (εἶσι) Θεοκρ. 5. 77 καὶ ἔασιν Ιλ. γ. 468 προστ. Ἐ. προσ. ἔσ' Οδ. ν. 436 ἔσσο Σαφρ. παρὰ Διονυσ. περὶ συνθ. λ. κ. 23. πληθ. ἔστων Ιλ. α. 338 εὐκτ. εἶην Ἐ. προσ. εἶσις Ιλ. ι. 284 καὶ εἶσθα Θεογν. 745 ἔσθα Ιλ. χ. 435 ἐνίοις Ηροδ. 7. 6 καὶ εἶα αἰολ. (ἐπιγραφ.) πληθ. εἶμεν ἀντὶ εἶμεν Ευρ. Αλκ. 921 εἶτε (εἶπτε) Οδ. φ. 495 γ. προσ. εἶεν Ιλ. Ἐ. 372 καὶ εἶσαν (Ηροδ.) ὑποτ. ἐπικ. εἶω Ιλ. α. 449, μετῴω ψ. 47. 3. προσ. εἶη ἢ ἔησιν Οδ. λ. 434 καὶ ἦσι Ιλ. τ. 202 καὶ εἶη ι. 245 πληθ. γ. ὄσι Οδ. ω. 491 ἔωσιν Ιλ. ι. 440 καὶ ἰωσθι (ὄσι βωιωτ. ἐπιγραφ.) ἀπαρ. ἔμμεν Σοφ. Αντ. 623 ἔμμεν Ιλ. δ. 299 ἔμμεναι γ. 42 ἔμμεναι π. 75 εἶμεν Θεοκρ. 4. 9 εἶμεναι Αριστ. Αχ. 775 ἀλλὰ καὶ ἦμεν ἦμες (Θεοκρ. καὶ ἄλλ.) καὶ ἦμεναι μετ. ὦν καὶ ἰών. καὶ δωρ. ἰών Οδ. τ. 230 αἶτ. εἶντα Θεοκρ. 2. 3 ἔντες Πιν. Ἡρακλ. 4. 56 δατ. ἔντασσι 69. 130 γεν. παρίντων Ἀλκμ. 57 παρεόν Ηροδ. 1. 20 εἶσα Πινδ. π. 4. 265 καὶ εἶσα Θεοκρ. 2. 76 ἔσα(σ)α δωρ. Τιμ. Λοκρ. σ. 96 καὶ ἰούσα Ιλ. γ. 159, ἰόν λ. 637 καὶ πληθ. εἶσας Στοβ. Ανθ. τ. 3 σ. 344 ἀλλὰ καὶ πληθ. ἔντες (Κύσταθ.) εἶτι δὲ καὶ ὄνομα ἰών (βωιωτ.) καὶ θηλ. γ. ἰώσας (ἀντὶ οὔσης ἐπιγραφ.) παρατ. ἦν καὶ ἦα Ιλ. εἰ 808 εἶα δ. 324 καὶ μετ' ἀποστρ. εἶ' Οδ. ξ. 224 ἰόν λ. 762 ἔσκειν π. 453 Ἐ. προσ. ἦσθα Ιλ. ψ. 604 καὶ ἔσθα χ. 435 ἔας Ηροδ. 4. 187 γ. προσ. ἦν Ηροδ. 4. 22 καὶ ἔην Ιλ. ω. 426 παρ' ἔην Οδ. γ. 267 ἦεν γ. 44 ἦην λ. 808 ἔσκει Πινδ. ν. 5. 34 δούκ. ἦστην Αριστ. Ιπ. 984 πληθ. ἦμες Θεοκρ. 14. 29 ἔατε Ηροδ. 4. 119 ἦσαν καὶ ἔσαν Ιλ. δ. 488 ἔσαν Πινδ. ν. 9. 47 καὶ ἦν (ἦσαν) Ηοισδ. Θ. 324 καὶ πάρεσαν Ιλ. λ. 75 καὶ ἔσκειν Ηροδ. 4. 129 μελ. ἔσομαι (σπαν.) Ιλ. α. 546 καὶ ἔσομαι Οδ. φ. 432 ἔσσει Ηροδ. 7. 14 ἔσσαι μόν. Ιλ. α. 563 ἔσοῦ Θεοκρ. 10. 5 εἶσεται (Ἄννα Κορν.) ἔσεται Ιλ. ρ. 557 ἔσοῦ Θεοκρ. 10. 5 εἶσεται Ιλ. Ἐ. 393 ἔσοῦται Πιν. Ἡρακλ. ι. 90 ἔσομεθα Οδ. Ἐ. 64 ἔσομεθα ω. 432 ἔσοῦνται Θεοκρ. 5. 77 ἀπαρ. ἔσειθα καὶ ἔσεισθα Σωφρ. παρ' Ἀπολλ. π. πρ. σ. 332 μετ. ἔσομένος Ιλ. Ἐ. 449, Παθ. παρατ. ἦμην Ευρ. Ἡλέν. 934 ὅπερ διορθοῦται εἰς εἶατο (ἀλλ. εἶατο) Οδ. υ. 406. ριζ. εἶ-, εἶ-μι εἶμι καὶ αἰολ. εἶμι (Θηρατικ. ἐπιγραφ.)=s-um λατ.=ἀσ-μι Σανακ. παρ. αἰνεστέον, εἶ-ς (ἐπικ.), ἠ-ύς, εἶσ-θ-λός, συν-εστέος.

Εἶμι (πορεύομαι) (εἶς) εἶ εἶσι(ν), ἦτον ἦτον, ἦμεν ἦτε ἦσι(ν), προστ. ἦθι (εἶ) ἦτω, ἦτον ἦτων, ἦτε ἦτωσαν καὶ ἰόντων (α), εὐκτ. ἦοιμι ἢ ἰοῖμην ἦοις ἦοι, ἦοιτον ἦοίτην), ἦοιμεν ἦοιτε ἦοιεν, ὑποτ. ἦω ἦς ἦη, (ἦταν, ἦ-τον), ἦομεν ἦτε ἦοισι(ν), ἀπαρ. ἰέναι μετ. ἰών ἰούσα ἰόν, παρατ. ἦειν, ἦα, ἦεις ἦεισθα, ἦσι ἦειν (ἦσιτον ἦτον, ἦείτην ἦτην), ἦεμεν ἦμεν ἦειτε ἦτε, ἦσαν ἦσαν. Μεσ. ἰεμαι παρατ. ἰέμην. παρ. ἰτός, ἰτέος, ἰηπέτος, ἰταμός, ἰ-σ-θ-μός, δυσπρόσιτος.

Εἶμι (ὡς ἄν.) καὶ ἀντὶ μέλλοντος Ιλ. γ. 410 εἰς Οδ. α. 479 αἰολ. εἶσθα Ιλ. κ. 450 εἶα Σοφ. Το. 83 μέτετα Ηλ. 430 καὶ δωρ. συνθ. εἶσει (ἀντὶ μελ.) Αριστ. Νο. 633 εἶα Ιλ. Ἐ. 87 πληθ. ἔμμεν Ιλ. ρ. 455 ἔσα π. 460 προστ. ἦθι γ. 430 ἔσθε (Πλουτ.) ἔε (Ιλ. Ομηρ.) εὐκτ. εἶην Ιλ. τ. 209 καὶ εἶη ω. 439 ἦει ξ. 21 καὶ εἶη ω.

(α) Ὁ ἐνεστ. εἶμι συχνὰ λαμβάνεται ἀντὶ μέλλοντος=πορεύομαι.

439 ὑποτ. ἰω Οδ. σ. 511 ἴσθα Ἰλ. κ. 67, ἴη (Πλατ.) καὶ ἴσθην Ἰλ. ε. 704 πληθ. ἴομεν ἄντι ἴομεν β. 440 ἀπαρ. ἴεναί ἴεμεν Ἰλ. ε. 467 (μεν Πινδ. σ. 6. 63 ἴμεναί Ἰλ. υ. 32 ἴμεναί σ. 365 ἴε) ἴεμεν Ἰλ. ε. 470 καὶ ἴναί (Στραβ.) σπαν. ἴεῖναι Ἀθην. 43. σ. 580 (κατὰ Φρυν. Ἑκκλ. σ. 45 ἰδοῖμα) μετ. ἰών ἰούσα καὶ ἴεσσα (Ἡσυχ.). παρατ. ἀν)ήθιον Οδ. κ. 446 ἴα δ. 572 ἴες ἦ ἴες (Λεξ. Κρουσ.) γ. προσ. ἦε Ἀπολ. Ρ. 5. 498 ἦε Ἰλ. α. 47 κατ)αῖε Ἡσιόδ. Α. 254 ἦε Ἰλ. κ. 286 καὶ ἴε(ν) Ἰλ. 5. 872 δοῖκ. ἴσθην (Οαινο. σοχ.) πληθ. ἴσθμεν Οδ. κ. 254 γ. προσ. ἦσαν Ἀπολ. Ρ. γ. 442 ἴπ)σθην Οδ. τ. 445, ἴκ)θην ω. 501 καὶ ἴσαν Ἰλ. γ. 8. κατ)ήσθην Ἀπολ. Ρ. 5. 814. μελ. εἰσομαι Ἰλ. ω. 462 εἴσεται Οδ. σ. 213 μ. ἀορ. εἰσάμην εἴσατο Ἰλ. μ. 218 δοῖκ. εἰσοσθην (ᾠρμησαν) σ. 514 μετ. μετεσάμενος ν. 90. Παθ. εἶματ διείτα (Εὐμν)δ. κνί Παριεν. Αποσπ.) μετ. ἴεμενος Ἰλ. 5. 454 παρατ. ἴεμην ἴεσο Ἀριστ. Σφ. 423 ἴετο Σοφ. Ο δ. τ. 424 ἴεγτο (Πλουτ.) καὶ εἰσόντο (Ἡσυχ.). ρίζ. ε-, εἶ-, εἶμα = ε-μαι Σανκσ. = eo λατ. παρ. ἴεσι, ἴτός, ἴτέος, ἴτητέος ἴταμός, ἴδύς, ἴμα, οἶμα, οἶός, οἶκος, ἴτεγ, ἴτεγ : ἴδδς λατ.

Εἶπα (σπαν. παρ' Ἀττ.) ἀορ. α. εἶπας ἢ εἶπες εἶπε δοῖκ. εἶπατον εἰπάτην πληθ. εἶπαμεν εἶπατε (σπάν.) εἶπαν προστ. εἰπάτω εὐκτ. εἶπαμι (σπανιώτ.) εἶπαίεν μετ. εἶπας εἶπασα ἀορ. 5. εἶπον εἶπας εἶπε, εἶπετον εἶπέτην, εἶπομεν εἶπετε εἶπον, προστ. εἶπέ εἰπέτω, εἶπετον εἰπέτων, εἶπετε εἰπέτωσαν εὐκτ. εἶπομι εἶποις εἶποι, ὑποτ. εἶπω ἄπας. εἶπειν (πολλάκι. ἄντι) ἔνεστ.) μετ. εἶπων μ. ἀορ. α. ἀπειπάσθαι. ἴδε φημί καὶ λέγω.

Εἶπα (ὡς ἄν.) ὁ ἔνεστ. ἀορ. παρὰ τοῖς εἰπεῖτα ἴπουσι Νικανδ. Θορ 508 προστ. εἶπέτε (Βεκκερ. Ἀν.) ἀορ. α. εἶπα Ἡροδ. 4. 44 καὶ εἶπα Πινδ. ν. 9. 33 εἶπας Ευρ. Εκ. 881 πληθ. εἶπαμεν Ἀριστ. Εκκλ. 75 εἶπατε Οδ. γ. 427 εἶπαν Πλουτ. Γρακχ. 17 εἶπασι (Παλ. διαθ.) προστ. εἶπον Θεοκο. 44. 11 καὶ εἶπον Πινδ. σ. 6. 92 εἰπάτω (Δημοσθ.) εὐκτ. ποτιεῖποι Ἰλ. χ. 329 ἀπαρ. εἶπαι (με' Ἀττικ.) μετ. εἶπας καὶ αἰολ. εἶπας Πινδ. σ. 8. 46 εἶπασα ἀορ. 5. εἶπον καὶ εἶπετον Ἰλ. κ. 445 εἶπες α. 552 καὶ εἶπε Οδ. ρ. 140 καὶ εἶπασα Ἰλ. γ. 297 καὶ πληθ. γ. εἶπασαν (Ἀλεξανδ.) εἶπαν Ἡσιόδ. θ. 24 προστ. εἶπέ εἶπετε καὶ εἶπετε Ἰλ. 5. 484 ὑποτ. εἶπω καὶ εἶπομι Οδ. γ. 392 β. προσ. εἶπσθα Ἰλ. υ. 250 (εἶπκ.), εἶψησι ζ. 479 εὐκτ. ἀποεῖποι φ. 381 καὶ δωρ. ἦ ἐπικ. ποτιεῖποι χ. 329 ἀπαρ. εἶπειν καὶ ἀποεἰπεῖν ι. 309 εἰπέμεν Σόλων 9. 688 καὶ εἰπέμενοι Ἰλ. η. 373, αἰολ. εἶπῃν Ἄλκι 50 μετ. εἶπων. Μεσ. ἔνεστ. εἶπαμαι (μετγν.) Χρ. Σιβύλ. 2. 4. μ. ἀορ. ἀπ-εἶπαο Καλλιμ. Λο. 474 ἀπ-εἶπατο Ἀργ. 267 ἀπειπάμεθα Ἡροδ. 9. 7 ἀπ-εἶπαντο β. 400 ἀπαρ. ἀπειπάσθαι ι. 59 μετ. ἀπειπάμενος 4. 125 μεσ. ἀορ. 5. ἀπ-εἰπέσθαι (μετγν.). ρίζ. Fe-p-, σε-p-, σπα-τ-, εἶπα (=ε-Feπα), εἶπον (=ε-Feπον), εἶπευ (=ε-Feπον) εἶ-Fe-Feπον), εἶ-σε-τε, ἐνι-σπ-εν, ἐνεπ-ε-εἶπυ-σας σ ἀρχ. λατ. παρ. ἐνοπή: vox γ. voc-is λατ. ὄψ, ἔπος, εἶπος Ἑπιγρ. Ἡλείων Σωμ. Ἑπιγρ. Ἑλλην. ἀριθ. 11. θε-άπης, θε-σπί-στος, εὐρύ-σπ-α, insectiones : διαγῆσεις λατ.

Εἶργάω

Εἶργω ἢ εἶργω, εἶργύω καὶ εἶργυμι (ἀποκλείω, ἐμποδίζω, ἐγκλείω, φυλακίζω) παρατ. εἶργον μελ. εἶρξω ἀορ. εἶρξα καὶ εἶρξα μετ. εἶρξας καὶ ἔρξας (Πλατ.) παθ. ἀορ. εἶρχθην καὶ εἶρχθην παθ. παρακ. εἶργμαι καὶ εἶργμαι ὑπερσ. εἶρξτο (μετγν.) μ. μελ. ἄντι παθ. εἶρξομαι ἢ εἶρξομαι.

Εἶργω (ὡς ἄν.) εἶργυμι καὶ εἶργω καθ' ἑργυμι Πολυδ. 40. 460 εἶργει Ἰλ. ν. 707 εἶργουσι φ. 72 ἴεργουσι Ἡροδ. 2. 86 ὑποτ. εἶργη Ἰλ. δ. 431 ἀπ-εἶργάθην Σοφ. Οδ. κ. 862 ἀπαρ. εἶργειν Ἀριστ. Σφ. 384 καὶ εἶργειν Ἡροδ. 3. 54 εἶργάθην Σοφ. Πλ. 1271 μετ. εἶργων ἀπ-εἶργουσα 9. 68 καὶ εἶργων Ἰλ. μ. 204 ἀπ-εἶργων Ἡροδ. 4. 55 παρακ. εἶργυ Οδ. κ. 238 εἶργεν Ἰλ. θ. 213 ἀπ-εἶργον ρ. 752 εἶεργον Ἡροδ. 5. 22 καὶ παρχ. εἶργαθην Ἰλ. λ. 437 καὶ εἶργαθην ε. 147 μελ.

Ἐκτυέω-ω (ἐκτυάξω, ὠριμάξω) εὐκτ. ἐκτυσι (Διοσκ.) μελ. ἐκτύσω ἀορ. ἐξε-
πύσσα ἀπαρ. ἐκπύσσει. Παθ. ἐκτυέομαι γ. προσ. ἐκτυόνται καὶ ἐκτυίσκονται παθ.
ἀορ. ἐκτυήθηαι (παντοῦ Ἱπποκρ.). ῥιζ. πυ- πυ- π υ- θ-, ἐκ-πυ-έ-ω, πύθ-ο-μαι. παρ-
πύσσων=πυρ γ. πυγίς λατ. ἐμπυον, πυθεδών, Πυθώ, ἐκπύσεις, ἐκπυνητικός.

Ἐκτυπόω (κάμνω μέγαν κρότον) μελ. ἐκτυπόσω (Παλ. Διαθ.) ἀορ. ἐξ-ἐτύπω-
σεν (Ξεν.) Μία. ἐκτυποῦμαι (Πλάτ.) μελ. ἐκτυπόσομαι παθ. παρακ. ἐκτετυπωμέ-
νος (Πλάτ.) παθ. ἀορ. ἐκτυπωθέντας (Ἰσοκρ.).

Ἐκχράει (ἐξαρκεῖ, συμβαίνει) ἰων. τριτοπρόσ. μελ. ἐκχρήσει Ἡροδ. 3. 137.
ἀορ. ἐξέχρησε 8. 70. ἰδὲ καὶ χράω.

Ἐλασσώω (σμηκρύνω) σπάν. ἐνεργ. καὶ ἐλαττώω (Ἰσοκρ.) μελ. ἐλαττώσω
ἀορ. ἤλαττώσα (Πολυβ.) ἀπαρ. ἐλαττώσαι (Λυσ.) παρακ. ἤλαττώσκα (Διάδωρ.) παθ.
παρακ. ἤλαττώμαι (Πολύβ.) παθ. ἀορ. ἤλασσώθη (Θουκ.) καὶ ἤλαττώθη (Δη-
μοσθ.) μελ. ἐλαττώθησομαι μεσ. μελ. ἐλασσώσομαι.

Ἐκὼν ἐκοῦσα ἐκόν (μὲ τὴν θέλησίν μου, ἐκουσίως) οὕτω δὲ καὶ ἄκων-ουσα, -ον.
εἶνε δὲ ταῦτα κατὰ Θωμάην Μαγ. σ. 270 μετοχικὰ ὀνόματα. ῥιζ. Γεκ-, ἐκ-, ἐκ-ὼν,
ἄκων=ἀκ-ων=ἰνῆ-ι-νῆ, ἐκ-κτι- παρὰ δὲ Σανσκ. β. κ-μι=ἐπιθυμῶ.

Ἐλαύνω (πορεύομαι ἔπιπτος ἢ μὲ ἄμαξαν, ὁρῶ καταδιώκω)
παρατ. ἤλαυνον μελ. ἐλάσω (Ξεν.) καὶ ἐλῶ ἐλᾶς ἐλᾶ (μετγν. καὶ ποιητ.
Ἄττικ.) ἀορ. ἤλασα παρακ. ἐλήλακα ὑπερσ. ἐληλάκειν. Παθ. ἐλαύνο-
μαι παρατ. ἤλαυνόμην μ. μελ. ἐλάσομαι παρακ. ἐλήλαμαι καὶ ἐλή-
λασμαι (μετγν.) ὑπερσ. ἐληλάμην παθ. μελ. ἐλαθήσομαι παθ. ἀορ.
ἤλαθην ἀττ. καὶ ἤλασθην (μετγν.) ἀπαρ. ἐλαθήναι μετ. ἐλαθεῖς μ.
ἀορ. ἤλασάμην (σπάν. παρὰ πεζ.).

Ἐλαύνω (ὡς ἀν.) καὶ ἐλάω (Ομηρ. Πινδ. καὶ Εὐριπ.) μόνον κκ' ἐνεστ. καὶ
παρατ. ἐλᾶ Πινδ. ν. 3. 74 ἐλαίει Ἀνθ. 14. 14 ἐλάουσι Χρ. Σιβ. 3. 239 ὑποτ. ἐλαύ-
νησι Ἡροδ. 1. 488 προστ. ἐλα Πινδ. ι. 4. 38 ἀπαρ. ἐλᾶν (Ξεν.) ἐλάαν Ἰλ. ε. 366
ξυνελαυνόμεν Ἰλ. χ. 129 μετ. ἐλάων Ἀπολ. Ρ. 6. 80 παρελάοντα Θεοκρ. 5. 89
ἐλάουσα Ἐμπεδοκλ. 343 παρατ. ἐλαυνε 6. 764 ἐλας Ἀπολ. Ρ. γ. 872 γ.
πληθ. ἐλών Ἰλ. ω. 696 ἀπ-ἤλων Ἀριστ. Λυσ. 1001 καὶ ἐλάσκον Ἀπολ. Ρ. α.
733 ἀπ-ἐλαύνεσκον Ἡροδ. 7. 149 μελ. ἐξελῶ Ἀριστ. Ν. 123 παρελάσεις ψ. 427
ἐλάω Ἀπολ. Ρ. γ. 411 ἐλάση Ἡροδ. 4. 77 ἐλᾶς Ἀριστ. Ν. 1298 ἐλᾶ Σοφ. Λι. 504
ἐλώσει Ἰλ. ν. 315 ἀπαρ. ἐλάαν Ὀδ. ε. 290 καὶ ἐλᾶν Ευρ. Μηνδ. 70 μετ. ἐλών Ἡροδ.
2. 162 ἀορ. ἤλασε Ὀδ. ι. 237 προστ. ἐλάσε Ἡροδ. 7. 208 παρελάσσαν Ἰλ. ψ. 382 ἐλᾶ-
σασκε 6. 199 γ. πληθ. ὄωρ. ἐλάσαμες (Πλουτ. ἦθ. 4131) ἐξήλασκον Ἰλ. λ. 562
καὶ ὄωρ. ἀπήλαον Ἀριστ. Λυσ. 1001 ὑποτ. παρεξέλασθη Ἰλ. ψ. 344 ἀπαρ. ἐπε-
λάσσαι Ἀπολ. Ρ. 6. 799 ὑπερσ. παρεξελήλακε Ἡροδ. 8. 126. Παθ. καὶ Μεσ. ἐλαύ-
νομαι παρατ. ἤλαυνόμην παρακ. ἐλήλαμαι ἐλήλαται Ὀδ. η. 413 ἐλήλαται (Ἱπποκρ.)
καὶ ἤλασμαι (μετγν.) μετ. ἐληλάμενος Ἀίσχ. Περ. 871 ὑπερσ. ἐλήλατο Ἰλ. δ. 436
καὶ ἤληλατο ε. 400 καὶ ἤλασμην Μακκ. 4. 26 πλ. ἤληλόντο Ἡσιόδ. Ἀσ. 143 καὶ
ἐληλέ(δ)ατο (ἄλλ. ἐληλέδατο) Ὀδ. η. 86 μ. ἀορ. ἀπηλάσσο Ἀνθ. Παλ. 7. 903 ἐλάσ-
σατο Ὀρφ. Γυν. 44. 4 ἤλασσάμην Ἰλ. λ. 682 καὶ ἤλασάμην Ἰβρικ. 54 (Βεργκ) εὐκτ.
ἐλάσκατο Ὀδ. υ. 51 ἐλασάτατο Ἰλ. κ. 537 προστ. ὄωκ. ἐπελάσσω (ἀντί ἐπιλασθήσων)
Πιν. Ἡρηνλ. 1. σ. 70 μετ. ἐλασσάμενος Ὀδ. δ. 637 παθ. ἀορ. ἤλαθην Ἀίσχ. Εὐμπ.
283 ἀπηλάθην Σοφ. Ὀιδ. κ. 599 μετ. ἐξελαθεῖς Ἡροδ. 4. 168 καὶ ἐλαθεῖς Ἀριστ.
Ἐκκλ. 4 καὶ ἐλασθεῖς (μετγν.) μελ. ἀπελαθήσομαι (Βυζαντ.) καὶ ἐξ-ελασθήσομαι
(μετγν.) ῥιζ. ἐλ-, ἄλ-, (εἰλέω) λα-, μετὰ ἐπρωτακτικῷ ἐ-λα-ύν-ω· ἀλλ' ὀρθότ.
ἐκ ῥιζ. ἐλ- (ἐρχομαι, ἤλθον), ἐλ-αύν-ω (ἀντί ἐλ-αυό-ω)· ἄλλοι δὲ θεωροῦσιν αὐ-
τοῦ ῥιζαν λα-, ἥτις σώζεται ἐν τῇ λατ. lamina ἢ λάμνα ἰταλ. =ἐλασμα. παρ. ἐλα-
τός, σφυρήλατος, ἐλάσις καὶ ἐλασία, ἐλασίχθων, ἐλάσιος.

Ἐλαφρίζω (ἐλαφρύνω) ὁμαλ. παρατ. ἐλαφρίζεσκε Μοσχ. 2. 126 ἀορ. ἐλαφρίσ-
σει Νον. Διον. 2. 345. Μεσ. ἐλαφρίζεσθαι (Εὐσταθ.) παρατ. ἐλαφρίζοντο Νον.
Διον. 6. 168 μ. ἀορ. μεταδατ. ἐλαφρίσασατρο (Μαξιμ.) καὶ ἀμεταδατ. ἐλαφρί-

ασθαί (Πολυδ.). Τὸ ἐλαφρίζω = ἔλενο λατ. εἶνε συγγεν. τῷ ἐλαχύς. Οὕτω παρὰ Πινδ. π. 4. 17 ἐλαχυπτέρυξ = ἐλαφρός καὶ ἐλαθρά = ἐλαφρά. Ἀμφότερα δὲ ταῦτα συγγενῆ εἶνε τοῖς ῥήμασιν ἔρχομαι καὶ ἐλαύνω. παρ. ἐλαφρία, ἐλαφρός.

Ἐλδομαι (βούλομαι, ἐπιθυμῶ) καὶ ἐέλδομαι Ἰλ. ξ. 276. Μεσ. ἔλδομαι Πινδ. ο. 4. 4 ἔλδοται Ἰλ. ε. 481 ἐέλδοται Ησιόδ. Ἔρ. 379 προστ. (παθ.) ἐέλδοσθω Ἰλ. π. 494 μετ. ἐλδόμενος ψ. 122 καὶ ἐελδόμενος Ὀδ. α. 409 ὄστ. πλ. ἐλδομένοισι ω. 400 παρατ. εἰλδοτο Ὀδ. δ. 162. ῥιζ. *Feλ-*, *Feλ-*-δτ (δύλομαι, θέλω, βούλομαι), ἐλδ-ο-μαί, ἐ-έλδομαι (= *Fe*έλδομαι). παρ. ἐλδωρ, ἐέλδωρ (= *Fe*έλδωρ.). ἴδε καὶ ἐλπω.

Ἐλεαίρω (ἐλεῶ, εὖσπλαγχίζομαι) ἐλεαίρεις Ἰλ. ζ. 407 προστ. ἐλεαίρει (Λουκιαν.) παρατ. ἡλείαιρον πληθ. ἐλεαίρεισκον Ἰλ. ω. 23 ἄορ. α. ἐλέπραν Ἀπολ. Ρ. δ. 1308 καὶ ἐλέπσε Ἰλ. ζ. 484 προστ. ἐλέπσον χ. 49. ῥιζ. *ε*λ-, *ε*λ- (εἰλέω, ἴλλω), ἐλ-ε-αίρ-ω (= ἐλε-αρ-ιω), ἐλ-ε-έ-ω, ἐλ-ά-ο-μαι. παρ. ἔλεως, ἔλεος.

Ἐλέγχω (ἐξελέγχω, ἐπιπλήττω, κατηγορῶ) παρατ. ἤλεγχον μελ. ἐλέγξω ἄορ. ἤλεγξα παρακ. ἄττ. ἐλήλεγχα; Παθ. ἐλέγχομαι παρατ. ἤλεγχομην παρακ. ἐλήλεγμαι καὶ ἐξ-ἤλεγμαι (Ἀριστοφ.) ἐλήλεγξαι ἐλήλεγκται ὑπερσ. ἐληλέγμην παθ. μελ. ἐλεγχθήσομαι ἄπαρ. ἐλεγχθήσασθαι μετ. ἐλεγχθησόμενος παθ. ἄορ. ἤλεγχθην ὑποτ. ἐλεγχθῶ ἄπαρ. ἐλεγχθῆναι μετ. ἐλεγχθείς. Τὸ ἐλέγχω ἔλεγχος οἱ μὲν παράγουσιν ἐκ τοῦ *ε*λῶ (εἶλον) καὶ *ε*γχος ἢ *ε*λη καὶ *ε*χω, οἱ δὲ θεωροῦσιν αὐτὸ συγγενὸς τῷ ἐλαχύς, καὶ ἄλλοι παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ *λέγω* μετὰ *ε* προτακτικοῦ. παρ. ἔλεγχος, ἐλεγκτός. ἐλεγκτέος, ἐλεγχειν, ἐλεγχείς, -εσσα.

Ἐλελίξω (φανάξω ἐλελεῦ, σείω, ταράττω) καὶ ἐλελίττω μετ. ἐλελίξων Νον. Διον. 3. 342 παρατ. ἐλέλιξον 2. 225 ἄορ. ἠλέλιξε (Ξεν.) καὶ ἐλέλιξε Ἰλ. θ. 499 εὐκτ. ἐλελίξαι Πινδ. ν. 9. 19. Μεσ. ἐλελίξεται Νον. Διον. 11. 13 μετ. ἐλελίξόμενος Ευρ. Ἐλ. 1114 παρατ. ἐλελίξετο Ὀμ. Ἰμ. Δημ. 183 παθ. ἄορ. ἐλελίχθη Ὀδ. ξ. 306 ἐλελίχθεν (ἀντί ἐλελίχθησαν) Ἰλ. ζ. 109 καὶ ἐλελίχθησαν ὦσ. 106 ἄπαρ. ἐλελιχθῆναι (Ησυχ.) μ. ἄορ. ἐπικ. ἐλελίκτο Ἰλ. ν. 558 μετ. ἐλελιξάμενος ε. 316. ῥιζ. *ε*λ- (εἰλέω) μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἐλ-ελ-ίξ-ω ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ὀνοματ. ἐλελεῦ αὐτὸ παράγουσιν. παρ. ἐλελίχθηκα, ἐλελίχθων, ἐλελεῦ; Ἀπολλων.

Ἐλεύθω ἴδε ἔρχομαι.

Ἐλεφαίρω (ἀπατῶ, βλάπτω, ἀδικῶ) μετ. ἐλεφαίρων (Ησυχ.) ἄορ. ἐλεφῆραι (ὦσ.). Παθ. ἐλεφαίρονται Ὀδ. τ. 565 παρατ. ἐλεφαίρετο Ησιόδ. Θ. 330 μ. ἄορ. ἐλεφάμενος Ἰλ. ψ. 388. ῥιζ. *Feλ-*, ἐ-*Fe*λπ- (ἐλπίζω, ἐέλπτο), ἐλεπε-, ἐλεφ-αίρ-ω (= ἐλεφ-αρ-ιω) ἢ δ' ἐκ τοῦ ἐλέφας αὐτοῦ παραγωγῆ εἶνε ἀδόκιμος.

Ἐλί(ν)ῶω (περιφέρομαι ἄργος, ὀκνῶ, ἀναπαύομαι) ἄπαρ. ἐλινῶειν Ἀριστ. Θε. 598 καὶ ἐλινῶειν (Ἰπποκρ.) μετ. ἐλινῶων Ἀισχ. Πρμ. 53 παρατ. ἐλῖνῶον Ἀπολ. Ρ. α. 862 καὶ ἐλινῶεσκον α. 589 μελ. ἐλινῶσιον Πιοδ. ν. 5. 1 ἄορ. ἐλινῶσα Καλλιμ. Ἀποσπ. εὐκτ. 248 ἐλινῶσαιμι Ἀισχ. Πρμ. 530 προστ. ἐλινῶσον Καλλιμ. Δημ. 48 ἄπαρ. ἐλινῶσαι Θεοκρ. 10. 54 μετ. ἐλιν(ν)ῶσας Ηροδ. 7. 56. παρ. ἐλινός γα-ῦος, ἔλιος. ἴδε εἰλέω.

Ἐλίσσω καὶ Ἐλίττω (στρέφω, γυρίζω, περιστρέφω) παρατ. εἰλίσσον ἢ εἰλίττον ἄττ. μελ. ἐλίξω ἄορ. εἰλίξα (Πλατ.). Μεσ. ἐλίσσομαι καὶ ἐλίττομαι (Ἠλιατ.) καὶ εἰλίττομαι (Ἀριστοτ.) παρατ. εἰλιττόμην παρακ. ἐλέλιγμαί καὶ ἐλιγμαι μετ. ἐληλιγμένος (Παυσάν.). παθ. ἄορ. εἰλίχθην παρ. ἐλικτός, -τέος..

Ἐλίσσω (ὡς ἄν.) καὶ ἴων. εἰλίσσω ἐλίσσεις Ἀπολ. Ρ. α. 463 ἐλίσσει Διον. Περ. 498 ἐλίσσουσι Ἀισχ. Προμ. 4085 προστ. ἔλισε Ευρ. Τρ. 333 ἄπαρ. ἐλεσόμεν Ἰλ. ψ. 309 μετ. ἐλίσσων Πινδ. τ. 7. 15 καὶ εἰλίσσων Ευρ. Φοιν. 235 καὶ

εἰσεπιείλισσα Αριστ. Βατ. 1348 παρατ. εἰλισσον καὶ ἔλισσε Ευρ. Ορ. 1434 μελ. εἰλίω Φοιν. 711 καὶ εἰλίξεις Ορ. 172 ἀορ. εἰλίξω Θεόκρ. 22. 81 καὶ ἀνείλιξα (Αριστίας) ἀπαρ. εἰλίξει Ευρ. Τρ. 116 μετ. εἰλίξας Ηροδ. 4. 34 εἰλίξας Διον. Ηέρ. 979 καὶ εἰλίξας (Ιπποκρ.). Μεσ. εἰλισσομαι καὶ εἰλισσομαι: εἰλισσεται Απολ. Ρ. 6. 368 ἐπιελλισσεται Νικανδ. Οηρ. 220 εἰλισσόμεθα Ευρ. Ορ. 444 εἰλισσονται Αριστ. 368 μετ. εἰλισσόμενος Ιλ. χ. 95 καὶ εἰλισσόμενος Ευρ. Ιρ. Α. 1055 παρατ. εἰλισσόμενῃν εἰλισσέτο Φοιν. 1186 καὶ εἰλισσέτο Οδ. υ. 24 μελ. ἐλίξεται Ιλ. ρ. 728 παρακ. εἰλιγμαι Ευρ. Ἀποσπ. 385 καὶ ἐλλίγμαι (μετγν.) μετ. εἰλιγμένος Αθην. 10. σ. 454 ὑπερσ. εἰλικτο Ευρ. Ηρ. μ. 927 καὶ γ. πλ. εἰλίχατο Ηροδ. 7. 90 παθ. μελ. 6. ἐλιγθήσεται (Κραμ. Ανικδ.) παθ. ἀορ. α. ἐλιγθῆναι (Γαλην.) ἐλιγθεις Ιλ. μ. 74 καὶ εἰλιγθεις Απολ. Ρ. 3. 655 ἀορ. 6. εἰλιγῆναι Ιωαν. Μαλ. σ. 47 μετ. εἰλιγεις ὡς. 89 μ. ἀορ. ἐλιξάμενος Ιλ. μ. 467 καὶ εἰλιξάμενος Ηροδ. 2. 95 παθ. 6. μελ. ἐλιγῆσθαι (Παλ. Διαθ.), ρίζ. Fελγ-, ἐλ- (εἰλίω), ἐλ-ικ-, εἰλισω (= ἐλικ-ιω), ἐ-λι-νύ-ω. παρ. ἐλιξ, ἐλιξεις, συνείλιξας, ἐλικη.

Ἐλκύω (μετγν.) καὶ ἔλκω (σύρω, τραβῶ) παρατ. εἰλκον καὶ εἰλκυον μελ. ἔλξω καὶ ἐλκύσω ἀορ. εἰλκύσα καὶ εἰλῆα (μετγν.) παρακ. εἰλκῦκα. Παθ. καὶ Μεσ. ἔλκομαι καὶ ἐλκόμεαι παρατ. εἰλκόμην μ. μελ. ἔλξομαι παρακ. εἰλκυσμαι ὑπερσ. εἰλκύσμην παθ. μελ. ἐλκυσθήσομαι καὶ ἐλχθήσομαι (μετγν.) παθ. ἀορ. εἰλκύσθην ἀπαρ. ἐλχθῆναι (μετγν.) μ. ἀορ. εἰλκυσάμην. παρ. ἐλκτός, -τέος, ἐλκυστέον.

Ἐλκω (ὡς ἀν.) προστ. ἔλκε Αἰσχ. Ἀποσπ. 276 ἀπαρ. ἐλκόμεν Ιλ. 6. 452 ἐλκόμεναι κ. 353 ἀπέλκειν Ἴων (Ηροδ.) καὶ αἰολ. ἔλκην Σαπφ. 70 μετ. ἀπέλκων Ηροδ. 6. 91 ἐπέλκουσα 5. 12 παρατ. ἔλκεν Οδ. φ. 419 ἔλκον Ιλ. χ. 465 ἔλκειον ρ. 395 καὶ εἰλκον Σοφ. Οιδ. κ. 927 μελ. ἐλκήσω Ιλ. ρ. 558 ἐλκύσω (Ιπποκρ.) καὶ ἔλξω Αριστ. Πλ. 955 ἀορ. ἤλκασε Οδ. λ. 580 προστ. ἐλξάτε Ορφ. Αρ. 260. Μεσ. ἔλκεται Ιλ. ρ. 136 προστ. ἔλκεο Ομ. Ιμ. Διον. 26 μετ. ἐπέλκόμενος Ηροδ. 4. 203 παρατ. ἐλκόμην Ιλ. α. 494 ἔλκετο λ. 583 μεσ. μελ. ἐλκύσομαι Ὀρίθασ. 6. 10 μεσ. ἀορ. ἐλκυσάμην ὑποτ. ἐφ-ελκύσωμαι Αριστ. Αχ. 1120 καὶ εἰλῆατο Γαλην. 4. 534 παθ. ἀορ. ἐλκνηθεις Ιλ. χ. 62 κατελκυσεθεις Ηροδ. 7. 100 καὶ ἀφελχθεις (Σουιδ.) παρακ. καθεἰλκυσται (Στραβ.) μετ. ἀν)ελκυσμένος Ηροδ. 9. 98. ρίζ. Fελκ-, ἐλκ-, ὄλκ-, ἐλκ-ω = lac-io λατ. παρ. ὄλκή, ὄλκός, ἐλκ-η-θ-μός, αὔλαξ, θωρ. ὠλαξ. ἀγγ. αλοξ (= ἀφλακ, ἀφλοκ, μετὰ α προτακτικοῦ) παρατ. εἰλκον (= ε-Fελκ-ον).

Ἐλλαμθήσασθαι: ἴδε λαμβάνω.

Ἐλληνίζω (μιμῶμαι τοὺς Ἕλληνας) παρατ. ἐλλήνιζε (Πλάτ.) καὶ ἡλλήνιζε Δίων Χρυσ. λ. 45 (239) μελ. ἐλληνίσω καὶ ἐλληνιζῶ ἀορ. ἐλληνίσαι Δίων Κασ. 55. 3 παθ. ἀορ. ἐλληνίσθην (Θουκ.) παρακ. ἡλλήνισται (μετγν.).

Ἐλπίζω: ἴδε ἐλπώ.

Ἐλπώ (παρέχω τινὶ ἐλπίδας) ἔλπει Οδ. ν. 380 εὐκτ. ἔλποι (Μάξιμ.) παρακ. ἀντί ἐνεστ. ἐόλπα Ηοιδ. Ερ. 274 ὑπερσ. ἀντί παρατ. ἐώλπειν Ιλ. τ. 328. Μέσ. ἔλπομαι Ιλ. υ. 309 ἔλπειται ρ. 40 καὶ ἐέλπεται υ. 813 προστ. ἔλπε (ἀντί ἔλπου) Ἴων. υ. 201 εὐκτ. ἐελποίμην ρ. 488 ἔλποιτο φ. 605 ὑποτ. ἐλπη Οδ. η. 297 μετ. ἐλπόμενος Ιλ. π. 281 παρατ. ἔλπετο ρ. 401 καὶ ἐέλπετο μ. 407. Ἐνταῦθα προσθετέον καὶ τὸ ὁμαλ. ἐλπίζω, οὐπερ ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἀνώμοτος τύπος τοῦ παρατ. ἐπ-ἐλπίζεσκον Χρ. Σβ. 1. 253 καὶ δασυόμενοι τινες χρόνοι ἐν ἐπιγραφαῖς ὡς τὸ ἀφελπισμένω καὶ ἀφελπίζω καὶ ἀφελπισμός: ρίζ. Fελπ-, ἔλπ-ω παρακ. ἐόλπα (= ἐ-Φολπα) καὶ ἐέλπομαι (= ἐ-Φέλπομαι), ἐέλπετο (ἐ Φέλπετο) παρ. ἐλπις ἢ ἐλπις οὐ μόνον παρὰ Μ. Κτημ, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπιγραφῇ voluptas = ἐλπις λατ. ἐλπωρή, ἐλπίζω, ἀέλπιτος, ἀελπιστος, ἐπ-αλπ-νος, ἀλπαλαῖον: ἀγαπητόν (Ηουχ.) ἴδε καὶ εἰλδομαι.

Ἐλύω: ἴδε εἰλύω.

Ἐλω: ἴδε εἰλω.

Ἐλω: ἴδε κίρω.

Ἐμβριμάομαι ἴδε βριμάομαι.

Ἐμέμηκον ἴδε μηκάομαι.

Ἐμέω-ῶ (ξερῶ, φλυαῶ) παρατ. ἤμεον-ουν μελ. ἐξεμέσομαι (Γαλην.) καὶ ἐμῶ σπάν. Ἄττ. καὶ ἐμοῦμαι ἄορ. ἤμεσα παρακ. ἐμήμεκα ὑπερσ. ἐμημέκειν παθ. παρακ. ἐμήμεσαι παθ. ἄορ. ἤμέσθην.

Ἐμέω (ὡς ἄν.) ἀπεμέει (Ἰπποκρ.) προστ. ἀπεμείτω (ὡς.) ὑποτ. ἀπεμέη (ὡς.) ἀπαρ. ἀπεμείην (ὡς.) μετ. ἐμέων Ἰλ. ο. 41. πληθ. ἐμόντες (Ἰπποκρ.) μέλι. ἐμέσω (ἰων.) μελ. 6. ἐμέι Λίσχ. Κυμ. 730 ἄορ. ἀπήμεσεν (Οἰπτιαν.) καὶ ἀπέμεσεν Ἰλ. ξ. 437 ἐξήμησε Ἡσιόδ. θ. 497 ὑπερσ. ἐμημέκει (Ἰπποκρ.) καὶ ἐμεμέκει Διογ. λ. 6. 4. 7 παθ. ἄορ. ἐμεθήναι (Γαλην.) παθ. μελ. ἐξ-εμεθήσεται (Παλ. Διαθ.) μ. ἄορ. ἀπέμεατο (ἄλλ. ἐφωμίσατο) Ανθ. Παλ. 7. 636. ρίζ. ἐμ-, Γεμ-. ἐμ-έ-ω = vom-ο λατ. παρ. ἔμετος, ἔμεσις = vomitus, ἐν-εμα.

Ἐμμέμαα ἴδε Μάω.

Ἐμνέμυκα ἴδε ἡμῶ.

Ἐμπάζομαι (φροντίζω, ἐννοιάζομαι) Οδ. τ. 434 ἐμπάζεαι π. 422 ἐμπάζοται Νικανδ. Ἀλ. 282 προστ. ἐμπάζεο Οδ. α. 274 μετ. ἐμπαζόμενος Τίμων Φλιασ. 34 παρατ. ἐμπάζετο Οδ. ρ. 488 ἐμπαζόμεθα 6. 201. ρίζ. ἐπ- (ἔπω, ὀπάζω) καὶ ἐν παρενθέσει μ ἐ-μ-π-, ἐμπ-ά-ζ-ομαι· ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ πάω (= pasco, ποιμῆν, παίων) ἐν-πάω, ἐμπά-ζ-ομαι αὐτὸ παράγουσι. Τούτω συγγενές θεωρεῖται καὶ τὸ ἐμπαιος.

Ἐμπαίζω ἴδε παίζω.

Ἐμπεδώ-ῶ (στερεώνω, ἀσφαλίζω, βεβαιώνω) παρατ. ἡμπέδουν-ουν καὶ ἐνεπέδουν μελ. ἐμπεδώσω ἄορ. ἐμπέδωσα καὶ ἐνεπέδωσα (μετγν.). Μεσ. ἐμπεδῶμαι-οῦμαι παρατ. ἡμπεδοῦμην-οῦμην κτλ. παρ. ἔμπεδος, ἐμπεδῶ (κλεψύδρα), ἐμπέδων, ἐπίο. ἐμπεδῶς καὶ ἐμπεδέως ποιητ. ἴδε πεδάω.

Ἐμπείρω (πέρνω, σουφλίζω) παρατ. ἐνέπειρον ἄορ. ἐνέπειρα (Δίων Κασ.) καὶ ἔπειραν Ἰλ. 6. 428 μετ. ἐμπίρας καὶ ἀμπίρας 6. 426 παρακ. ἐμπέπαρκα. Παθ. ἔμπείρομαι παρακ. ἐμπέπαρμαι μετ. ἐμπεπαρμένος Ἀλκιφρ. 3. 55 καὶ ἀμπεπαρμένος Ἀριστ. Ἀχ. 796. ἴδε πείρω καὶ πειράω.

Ἐμπίπρημι ἴδε πίμπρημι.

Ἐμπίπτω ἴδε πίπτω.

Ἐμπολάω καὶ ἐμπολέω μετγν. (Τζέτζ.) (ἀγοράζω καὶ πωλῶ, ἐμ-πολάω, ἐμ-πορεύομαι) ἐμπολάτε Σοφ. Αντ. 4037 ὑποτ. ἐμπολῶ Ἀριστ. Βιρ. 448 παρατ. ἐν-πόλεον-ουν ἡμπόλα Ἀριστ. Σφ. 444 καὶ ἀπημπόλα Εὐρ. Τρ. 973 παρακ. ἡμπόληκα Βιρ. 367 καὶ ἐμπετόληκα (Δουκιαν.) ἄορ. ἀπ-ἡμπόλησα Ἀπολλοδώρ. 3. 6. 4 ἀλλά καὶ ἐνεπόλησα (Ἰσαίος) εὐκτ. ἐμπολήσαι (Ξεν.) μετ. ἐμπολήσας Σοφ. Οἰδ. τ. 1025. Παθ. παρατ. ἐμπολῶντο (ἀντί ἐνεπολῶντο) Οδ. ο. 456 παθ. παρακ. ἐξ-ἡμπόλημαι Σοφ. Αντ. 4036 μετ. ἐξ-ἐμπολημένος Ἡρόδ. 1. 1 παθ. ἄορ. ἐμποληθεὶς Σοφ. Τρ. 250. παρ. ἐμπολή, ἐπόλημα, ἐμπολεὺς, ἐμπολητός· ἴδε πωλέω.

Ἐμπρήθω ἴδε πίμπρημι.

Ἐμπυέω-ῶ, ἐμπύσσω καὶ ἐμπύω (εἶμαι ἢ γίνομαι ἐμπυος) ἐμπυῶ (Ἰπποκρ.) ἐμπυεῖ (ὡς.) ὑποτ. ἐμπύσκη (Ἀρατ.) ἄορ. ἐνεπύσα (Ἰπποκρ.) ὑποτ. ἐμπύση (Ἀρατ.) ἀπαρ. ἐμπυήσαι (Ἰπποκρ.). Παθ. ἐμπυοῦται (ὡς.) ἀπαρ. ἐμπυίσκσθαι (ὡς.) παρ. ἐμπύη, ἔαπυος, ἐμπύημα· ἴδε ἐκπύω.

Ἐμφανίζω (κάμνω τι ἐμφανές, ἀποδεικνύω) μελ. ἐμφανῶ ἄορ. ἐνεφάνισα παρακ. ἐμπεφάνικα (Πλουτ.) παθ. μελ. ἐμφανισθήσομαι παθ. ἄορ. ἐνεφανίσθην. παρ. ἐμφάνισις. ἴδε φαίνομαι.

Ἐναίρω (φρονεύω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω) *Ιλ.* θ. 296 ἀπαρ. ἐναίρειν *ν.* 338 καὶ ἐναίρειν φ. 483 μετ. ἐναίρων φ. 26 παρατ. ἐναίρει Πινδ. *ν.* 3. 47 μελ. 6. ἐναρῶ ἀορ. α. κατ-ἐνηρα σπάν. Ὀρφ. *Αργ.* 669 ἀορ. 6. κατήναρον Σοφ. *Αντ.* 874 καὶ ἔναρον Πινδ. *ν.* 40. 13 ἀπαρ. ἐξ-ἐναρῆιν *Ησιόδ.* *Α.* 329. Μῆσ. καὶ παθ. ἐναίρωμαι ἐναίρεται Σοφ. *Οιδ.* κ. 842 προστ. ἐναίρει *Οδ.* τ. 263 μετ. ἐναίρειμένος *Ιλ.* π. 92 καὶ ἐναίρεινοίσι *Ανθ. Παλ.* 7. 447 παρατ. ἠναίροντο *Αισχ.* *Επ.* 814 καὶ ἐνήροντο *Ησιόδ.* *Θ.* 316 παρακ. κατηναρισμένος Σοφ. *Αι.* 26 παθ. ἀορ. κατηναρίσθης *Αισχ.* *Χο.* 347 μ. ἀορ. ἐναίρατο *Απολ.* *Ρ.* δ. 174 ἐνήρατο *Ιλ.* ε. 59 καὶ κατηνάρατο *Οδ.* λ. 519. ῥιζ. *Fe-r-, é-r-* (*Fe-*, γέ-α, ἔρα=terra λατ. ἔρεβος), *Fa-* (αἶα, γαῖα), ἐν-ερ-οι: ὑποχθόνιοι=inferi λατ. ἐν-αίρω (=ἐν-αρ-ῖω-) ἐν-αρ-ῖ-ω, ἔναρα, ἐνερθε, ἐνέρτερος, νέρτερος, ἐνεροι (=ἐν-*F*-ροί)=νεκροὶ *Ησυχ.* ἔραζε.

Ἐναρτίδομαι ἴδε ἀντίω.

Ἐναρίζω (φρονεύω, σκυλεύω, ἀφαιρῶ, εὐκτ. ἐναρίζει *Ιλ.* α. 491 μετ. ἐναρίζων φ. 224 παρατ. ἐναρίζον ρ. 413 καὶ ἠναρίζον *Αισχ.* *Αγ.* 1644 μελ. ἐξ-ἐναρίζει *Ιλ.* υ. 339 ἀορ. ἐνάριξα ρ. 487 καὶ ἠνάρισεν *Ανθ. Παλ.* 7. 226 προστ. ἐπενάριξον Σοφ. *Οιδ.* κ. 1733 ἠνάριξα (*Λυκόφρ.*) ἀπαρ. ἐναρίζαι *Κοῖντ.* *Σμ.* 7. 694. Παθ. ἐναριζομένη Σοφ. *Τρ.* 94 παρακ. κατ-ηναρισμένης *Αι.* 26 παθ. ἀορ. κατ-ηναρίσθη *Αισχ.* *Χο.* 347 μ. μελ. ἐναρίζεται *Χρ.* *Σιθ.* 3. 468 μ. ἀορ. ἐναρίζατο Ὀππιαν. *Κυν.* 2. 20. ἴδε ἐναίρω.

Ἐναύω (ἀναύω, ἀνάπτω, ἐρεθίζομαι) μελ. ἐναύσω. Μεσ. ἐναύομαι μελ. ἐναύομαι μ. ἀορ. ἠναυσάμην. παρ. ἔναυσμα ἴδε αὖω.

Ἐνδιάω (εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἐνοικῶ, μεσημεριάζω) ἐνδιάει *Ανθ. Παλ.* 5. 270 ἀπαρ. ἐνδιάειν μετγν. μετ. ἐνδιάουσα *Ανθ. Παλ.* 5. 292 παρατ. ἐνδιάακον *Θεοκρ.* 16. 38. Μῆσ. ἐνδιάονται *Ομ.* *Υμ.* *Σελήν.* 6 καὶ ἐνδιῶνται (=μεσημεριάζουσι *Ησυχ.*). ῥιζ. δι- (εὐδῖος, di-es λατ.) ἐν-δι-ά-ω. παρ. ἐνδῖος, ἐνδιον· ἄλλοι ὅμως παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐν-διάω (=δῖα=ζάω, βῖω). ἴδε καὶ δηθύνω καὶ εἶδον.

Ἐνδιέσαι ἴδε δῖω.

Ἐνδοιάζω (εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, διστάζω) *Θουκυδ.* παρατ. ἐνεδοιάζον ἀορ. ἐνεδοιάσθαι (*Λουκ.*) μετ. ἐνδοιάσας (*Δίων Κασ.*). Παθ. ἐνδοιάζομαι (*Διον.* Ἀλικ.) παρακ. ἐνδοιάσθαι (*Παρθέν.*) παθ. ἀορ. ἐνεδοιάσθην (*Θουκυδ.*) μεσ. ἀορ. ἐνδοιάσασθαι (*Παρθέν.*). παρ. ἐνδοιαστός, ἐνδοιάσις, ἐνδοιασμός. ἴδε δοιάζω.

Ἐνέγκω ἴδε φέρω.

Ἐνέπω ἢ ἐνέπω (λέγω, ἕδω) *Αισχ.* Ἀγ. 247 καὶ προῦνέπω Σοφ. *Τρ.* 227 ἐνέπεις *Νόν.* *Διον.* 46. 38 ἐνέπει Πινδ. *ν.* 3. 75 ἐνέπουσι *Ευρ.* *Ι.* *Α.* 477 διωρ. ἐνέποισι Πινδ. *ν.* 6. 61 εὐκτ. ἐνέποισι *Οδ.* ρ. 361 προστ. ἐνεπε α. 4 ἐνέπετε *Ησιόδ.* *Ερ.* 2 ἀπαρ. ἐνέπειν *Κυρ.* *Ρησ.* 14 ἐνέπειν Σοφ. *Τρ.* 402 μετ. ἐνέπων *Ιλ.* λ. 643 καὶ ἐνέπων Πινδ. *ν.* 7. 69 καὶ ἐνέποισι 8. 46 παρατ. ἐνεπεν π. 9. 96 καὶ ἐξ-ἐνεπε ο. 8. 20 ἢ ἔνεπε (ἄλλ. ἐνεπε) *ν.* 10. 79 ἀορ. α ὑποτ. ἐνίψω *Θεοκρ.* 27. 40 ἐνίψη (*Νόν.*) ἀπαρ. ἐνίψαι (ὦσ.) μετ. ἐνίψας (ὦσ.) ἀορ. 6. ἐνίσπων *Ιλ.* 6. 80 προστ. ἐνίσπες λ. 486 ἐνίσπε *Οδ.* δ. 642 ὑποτ. ἐνίσπω *Ιλ.* λ. 839 εὐκτ. ἐνίσποι ξ. 107 ἀπαρ. ἐνίσπειν *Οδ.* δ. 324 μελ. ἐνίψω 6. 137 καὶ ἐνίσπῃω ε. 98. Οἱ μεταγεν. ὅμως ἔπλασαν ἐνεστ. ἐνίσπω *Ορφ.* *Αρ.* 855 ἐνίσπει *Διον.* *Περ.* 391· ἀλλὰ καὶ ἐνίπτω ἐνίστε ἀπαντᾷ ἐνίπτων Πινδ. π. 4. 201. παρ. ἐνοπή ἴδε ἐνίπτω, ἔπω καὶ εἶπα.

Ἐνεργέω-ῶ ὁμαλ. παρατ. ἐνήργεον-ουν ἐνήργει καὶ ἐνάργει (ἐν-ἴργει Ἀρενς) *Θεοκρ.* 4. 60. ἴδε ἐργάζομαι.

Ἐνήνοθε (ἦλθεν) ἐπικ. μόνον ἐν συνθ. τὸ γ. πρόσ. παρακ. ἐντί ἐνεσ. ἢ ἀορ. ἐπινάνοθε *Ιλ.* 6. 219 καὶ κατενήνοθε (ἐπήνθει) Ὀμ. *Υμ.* *Δημ.* 279 παρηνάνοθε Ἀπολ. *Ρ.* 1. 664. ἴδε ἀνήνοθε.

Ἐνθεῖν· ἴδε ἔρχομαι.

Ἐνθoρoς· ἴδε θρώσκω.

Ἐνθυμέομαι-οῦμαι (σκέπτομαι, συλλογίζομαι) Αποθ. παρατ. ἐνεθυμούμην μελ. ἐνθυμήσομαι παρακ. ἐντεθύμημαι ὑπερσ. ἐντεθυμήμην παθ. ἄορ. ἐνεθυμήθην προστ. ἐνθυμήθητι ὑποτ. ἐνθυμηθῶ ἄπαρ. ἐνθυμηθῆναι μετ. ἐνθυμηθεὶς παθ. μελ. ἐνθυμηθήσομαι (μετγν.). παρ. ἐνθύμημα, ἐνθυμητός, -εός, ἐνθύμησις καὶ ἐνθυμία.

Ἐνθυμέομαι (ὡς ἄν.) ἐνθυμούνται (Ἰπποκρ.) ἄπαρ. ἐνθυμέεσθαι (ὡς.) παθ. παρακ. ἐντεθύμημαι Ἀριστ. Ἐκκλ. 262 ὑπερσ. ἐντεθύμητο (μετγν.). Ἄλλὰ καὶ ἐνεργ. ἐνθυμέω ἅπαντ' ἀπὸ τῶν μεταγεν. Αἰν. Τακτ. 24. 18 ἄορ. ἐνθυμήσας 37. 6. ἴδε θυμῆναι, θύω.

Ἐνίπτω = λέγω· ἴδε ἐνέπω.

Ἐνίπτω καὶ ἐνίσσω (λέγω καθάπτομαι, ἐπιπλήττω) ἐνίσσομεν Ὀδ. ω. 461 προστ. ἐνίπτε Ἰλ. γ. 438 ἐνίπτον Νικ. Θηρ. 347 εὐκτ. ἐνίπτοι Ἰλ. ω. 768 ἄπαρ. ἐνισσόμενος ο. 498 μετ. ἐνίπτω Πινδ. π. 4. 201 καὶ ἐνίσσων Ἰλ. χ. 497 παρατ. ἐνίπτε Νον. Διον. 42 466. ἄορ. 6. ἐνέπιπον ψ. 473 καὶ ἠνίπαπε Ὀδ. υ. 303. Παθ. ἐνισσόμενος Ὀδ. ω. 463. ἴδε ἵπτομαι.

Ἐνισκίμπτω· ἴδε ἐνισκίπτο.

Ἐνίσπω = λέγω. ἴδε ἐνέπω.

Ἐννέπω· ἴδε ἐνέπω.

Ἐννοεῶ-ῶ (διανοοῦμαι, σκέπτομαι) ἄπαρ. ἐννοεῖν Σοφ. Ἀντ. 61 μετ. ἐννοῶν παρατ. ἐννοέον-οὖν ἐννοεῖ Βυρ. Ἠλ. 639 ἄορ. ἐννόησα μετ. ἐννοήσας καὶ κατὰ κρῆσ. ἰων. ἐννώσας Ἡροδ. 1. 68 παρακ. ἐννενόηκα καὶ πληθ. ἐννενώκασαι 3. 6. Ἄλλ' ἐνίστε ἅπαντ' καὶ ἐννοοῦμαι (Πλάτ.) παρατ. ἐννενοοῦμην καὶ ἰων. ἐνέωντο Ἡροδ. 7. 206 μ. ἄορ. ἐννεοσάμενος (μετγν.). παρ. ἐννοια, ἐννοος = ἐννεος· ἴδε νοεῶ.

Ἐννυμι (ἐνδύω) παρὰ πεζοῖς εἶνε εὐχρηστ. μόνον ἐν συνθ. καὶ μάλιστα τὸ ἀμφιέννυμι.

Ἐννῦμι (ὡς ἄν.) καὶ ἐννῦω ἐνεστ. ἄορ. παρακ. καταεῖνυον (ἄλλ. καταεῖνυσαν) Ἰλ. ψ. 435 καὶ κατεῖνυον Ὀππιαν. Ἀλ. 2. 673 μελ. ἔσω Ὀδ. π. 79 ἔσσει ο. 338 καὶ ἀμφίσω ε. 467 ἄετικ. προσαμφιῶ Ἀριστ. Ἰπ. 891 ἄορ. ἔσει Ὀδ. π. 457 καὶ ἔσειν Ἰλ. ε. 905 πλ. ἐπέσωμεν υ. 443 καταεῖνυσαν Ἰλ. ψ. 435 εὐκτ. ἀμφίσειαμι Ὀδ. σ. 361 προστ. ἔσειν Ἰλ. π. 670 ἄπαρ. ἔσεια Ὀδ. ξ. 454 μετ. ἔσας ξ. 396 καὶ ἀμφίσεα ε. 264. Μεσ. ἐννυσθαι ξ. 522 καὶ ἐπέινυσθαι Ἡροδ. 4. 64 μετ. ἐννύμεναι Ὀρφ. Τμ. 43. 6 παρατ. ἐννυτο Ὀδ. ε. 229 μ. μελ. ἔσ(σ)ομαι ἄπαρ. ἐπίσεσθαι Ἀπολ. Ρ. α. 691 μετ. ἐπί(ε)σσομένους Πινδ. ν. 41. 46 μ. ἄορ. ἀμφί-ἔσατο Ἰλ. ξ. 478 ἔσατο κ. 334 καὶ ἐέσατο Ὀδ. ξ. 529 πλ. ἔσαντο Ἰλ. ξ. 350 προστ. ἀμφίσεσθε Ὀδ. ψ. 431 ἔσασθε Ἀπολ. Ρ. 6. 4169 ἄπαρ. ἔσασθαι Ὀδ. π. 338 μετ. ἐσάμενος Ἰλ. ξ. 282 καὶ ἐπίσεσάμενος Πινδ. ν. 10. 44 καὶ ἐπεσάμενος Ἀνθ. Παλ. 7. 446 παρακ. εἶμαι Ὀδ. τ. 72 ἔσαι ω. 250 εἶπαι λ. 194 καὶ ἐπί(ε)σται Ἡροδ. 1. 47 μετ. εἰμένος Ὀδ. ο. 384 καταεῖμένος ν. 354 καὶ ἐπιστεμένος Ἰλ. α. 449 καὶ ἐπαμείνας (Σαπφώ) καὶ ἐσθημένος Ἡροδ. 6. 412 ἢ ἔσθη-μένος Eur. Ἐλ. 1539 ὑπερσ. ἔσω Ὀδ. π. 199 ἔστο Ἀπολ. Ρ. γ. 454 καὶ ἔστο Ἰλ. μ. 464 διῦκ. ἔσθην σ. 517 πληθ. γ. προσ. εἶτο σ. 596 καὶ εἶστο (=ἐνεδέδυντο Πουχ.) ἥσθητο (Αἰλιαν.) ἦξ. ἔσ-, ἔσ-, ἔσ-, ἐν-νυμι (=ἐσ-νυ-μι)=βᾶσ-ε Σανκ. παρ. εἶμα, εἶματ-ιον, ἔσθος, ἐ-ανός (εἰανός), ἐσθής = ves-tis λατ. καὶ αἰολ. γέμ-ματα (=ἔσματα), δωρ. γῆ-μα, γῆσ-τρα: σκολη Λακων. (Πουχ.) βίστον, βέττον (Μ. Ετυμ.) ἔντεσ, ἔντ-ῶνι· ἐν δὲ τῷ ἐπέινυσθαι τὸ σ ἐτέραθη εἰς ι (=ἐπέινυσθαι), τὸ δ' ἔσατο (=ἐ-ἔσατο).

Ἐνοχλέω-ῶ παρατ. ἠνώχλεον-οὖν μελ. ἐνοχλήσω ἄορ. ἠνώχλησα παρακ. ἠνώχληκα ὑπερσ. ἠνώχληκεν. Παθ. ἐνοχλέομαι-οῦμαι παρατ. ἠνωχλεόμην-οῦμην μέσ. μέλ. ἐνοχλήσομαι (μετγν.) παθ. ἄορ. ἠνωχλήθην παθ. μελ. ἐνοχληθήσομαι (μετγν.) παρακ. ἠνώχλημαι.

Ἐνοχλέω (ὡς ἄν.) καὶ παρ' αἰολ. ἐνοχλέω-ῶ ἐνοχλεῖς Θεοκρ. 29. 36 προσ-
νοχλεῖ (Ἰπποκρ.). παρ. ἠνόχλου Ἀλκίφρ. 3. 53. παρ. ἐνόχλους καὶ ἐνόχλημα,
ἐνοχλεῖον. ἴδε ὄχλέω.

Ἐνράπτω (ῥάπτω τι ἐντός τινος) ἄορ. ἐνέρραψα Ἀπολλοδ. 3. 4 μετ. ἐνράψας
(Πλουτ.) καὶ ἐρράψας (Διοδ.) παθ. ἄορ. ἐρρῶφθεις (Κορνοῦτ.) καὶ Ἐ. ἐνέρραφῃ Ευρ.
Βακ. 286 μ. ἄορ. ἐνέρραψτο Ἡροδ. 2. 146 μετ. ἐρραψάμενος Ἀριστείδ. τ. 4. σ.
29. Τὰ λοιπὰ ἴδε εἰς τὸ ῥάπτω.

Ἐνσκήπτω ἴδε σκήπτω.

Ἐνσκήμιπτω (ἀκουμβῶ ἐπὶ τινος, ἐμπήγω) καὶ ἐνσκήμιπτω μελ. ἐνσκήψει Νι-
κανδ. Θηρ. 23 ἄορ. ἐνέσκιμψε Πινδ. π. 3. 58 ὑποτ. ἐνσκήμιψης Ἀπολ. Ρ. 3. 153
ἐνσκήμιψων 3. 764 μετ. ἐνσκήμιψας Ἰλ. ρ. 437 παθ. ἄορ. ἐνσκήμιψθη ρ. 528. ἴδε
σκήπτω.

Ἐντέλλω (διατάττω, παραγγέλλω) παρ. ἐντέλλον μελ. ἐντελῶ
παρ. ἐντέταλκα ἄορ. ἐνέτειλα. Παθ. ἐντέλλομαι παρ. ἐντετελλόμεν
παρ. ἐντέταλμαι μ. ἄορ. ἐντετελάμην (παθ. ἄορ. ἐντετέλθην Ησυχ.)
μ. μελ. ἐντελοῦμαι (μετγν.). παρ. ἐντολή, ἔνταλμα ἴδε τέλλω.

Ἐντέλλω (ὡς ἄν.) ἄορ. ἐντελεν Πινδ. σ. 7. 40 παρ. ἰων. Ἐ. πρόσ. ἐντετέ-
λεο Ἡροδ. 4. 147 ὑπερ. ἐντέταλο 5. 2.

Ἐντύνω καὶ ἐντύνω (ἐτοιμάζω, ἐρεθίζω, καταδιώκω) ἐντύει Θεογν. 496 προσ.
ἔντυον Ἰλ. ι. 203 καὶ ἐντυει Ἀνθ. Παλ. 10. 418 καὶ ἐπέντυει Ἰλ. θ. 374 παρ.
ἔντυει Ἰλ. ε. 720 ἐντυον Πινδ. π. 4. 181 ἐντυον Ὀδ. μ. 483 καὶ ἐντυον Μοσχ. 4.
460 καὶ ἐντύνεσκε Ἀπολ. Ρ. 3. 40 μελ. Ἐ. ἐντυῶ Λυκοφρ. 734 ἄορ. α. ἐντυνα
προστ. ἐντύνετε Κυρ. Ἰπ. 4183 μετ. ἐντύνασα Ἰλ. ξ. 162. Μισ. καὶ παθ. ἐντύνω-
μαι ἐντύνονται Ἀπολ. Ρ. α. 235 εὐκτ. ἐντύνοιτο Μοσχ. 2. 30 προσ. ἐντύνεσθε
Καλλιμ. Ἀποσπ. 8. μετ. ἐντυνόμενος Ὀδ. ρ. 182 παρ. ἐντύνοντο Ἰλ. ω.
124 μ. ἄορ. ὑποτ. ἐντύνωμαι Ὀδ. ρ. 475 ἐντύνει ζ. 33 εὐκτ. ἐντύναιο Ἀπολ.
Ρ. 3. 310 ἐντύναιτο 3. 293 ἄπαρ. ἐντύνασθαι Ησιόδ. Ἐρ. 632 μετ. ἐντυνόμενος
Ὀδ. μ. 18. παρ. ἐντα ἴδε ἐννομι.

Ἐξάκεσας ἴδε ἀκέομαι.

Ἐξάλαῶ ἴδε ἀλαῶ.

Ἐξαμβλώσκω καὶ ἐξαμβλώσκω ἴδε ἀμβλώσκω.

Ἐξαπατάω (ἀπατάω) δωρ. γ. πλ. ἀπατῶντι Πινδ. σ. 4. 29. ἴδε ἀπατάω.

Ἐξεμίω (Ξερῶ) ἄορ. ἐξήμισε Ησιόδ. Θ. 497 καὶ ἐξήμισεν Ἀριστ. Λχ. Θ
εὐκτ. ἐξεμίσειεν Ὀδ. μ. 237 παθ. μελ. ἐξεμηθήσεται (Παλ. Διαθ.). ἴδε ἐμίω.

Ἐξεσιεῖ ἴδε ἐσιεῖ.

Ἐξετάζω ὁμαλ. ἄορ. δωρ. ἐξήταξε Θεοκρ. 44. 28. ῥίζ. ἐτ-, Γετ-. ἐτ-ά-ζ-ω
παρ. ἐτέος = σάτ-γας Σανσκ. ἐτυ-μο-ς, ἐτ-ήτυ-μος.

Ἐοικα ἴδε εἶκω.

Ἐόλητο ἴδε εἶλω καὶ εἰλίω.

Ἐοργα ἴδε ῥεζω.

Ἐορτάζω (γιορτάζω) παρ. ἐώρταζον μελ. ἐορτάσω ἄορ. ἐώρ-
τασα παρ. ἐώρτακα (ὑπερ. διεωρτάκει Δίων Κασ.). Παθ. ἐορτα-
ζόμεθα (μετγν.) παθ. ἄορ. ἐωρτάσθην (Δίων Κασ.). παρ. ἐορτή, ἐορτασις.

Ἐορτάζω (ὡς ἄν.) καὶ ἰων. ὀρτάζουσι Ἡροδ. 2. 60 παρ. ὄρταζον 9. 7. ἄορ.
α. ὀρτάσας 7. 26. ῥίζ. ἐρ-, (ἔραμαι, ἔρος), ὄρ-, Ἐορ-, ἐ-ορ-τ-αζ-ω ἀντὶ ἐ-Ἐορ-
τ-αζ-ω) παρ. ἐώρταζον (ἀντὶ ἐ-Ἐώρταζον). παρ. ἐ-ορ-τή (= ἐ-Ἐορτή) καὶ ὀρτή
(Ἡροδ.), ἐ-Ἐορτή-ς. Παρὰ δὲ Σανσκ. βρα-ταμ = εὐχή ἴδε καὶ ἀράομαι.

Ἐπαγαίωμαι (ἐπιχαίρω) παρατ. ἐπαγαίετο Ἀπολ. Ρ. γ. 4262 μ. ἄορ. ἐπαγάσατο (Παρθιν.) ἴδε γαίω.

Ἐπαινέω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν αἰολ. ἐπαινῆμι Σιμωνίδ. 5. 19 γ. πλ. δωρ. ἐπαινέοντι Πινδ. π. 5. 414 παρατ. ἰων. ἐπαινέον Ἡρόδ. 3. 34 ἄορ. α. ἐπήνησα Ἰλ. σ. 312 παθ. παρακ. ἐπήνημαι (Ἰπποκρ.) παθ. μελ. ἐπαινῆσθαι (μετγν.) ἴδε αἰνέω.

Ἐπαῖω ἴδ' αἰώ.

Ἐπανορθῶ (ἐπανορθίω) ὁμαλ. παρατ. ἀνωρθόντο Εὐνάπ. Ἀποστ. 76 παθ. ἄορ. ἐπανορθώθη 2. Μακκαβ. 5. 20 ὑπερ. ἠνορθώκειν Διδάκ. Ἐπιστ. 939 παθ. παρκα. ἀνώρθωμα (Παλ. Διαθ.) παρ. ἐπανορθώσα.

Ἐπαυρέω-ω καὶ ἐπαυρίσκω (ἐγγίζω, ἐπιτυγχάνω, ἀπολαυδάνω) ἐπικ. καὶ λυρ. σπαν. παρὰ πτεζ. ἐπαυρεῖ Ἡσιόδ. Ερ. 419 ἐπαυρίσκουσι Θεόγν. 441 μετ. ἐπαυρίσκων Ἰλ. ν. 733 ἄορ. β. δωρ. ἐπαυρον Πινδ. π. 3. 36 ὑποτ. ἐπαύρης Ὀδ. σ. 407 ἐπαύρη Ἰλ. ν. 649 ἄπαρ. ἐπαυρεῖν σ. 316 καὶ ἐπαυρέμεν σ. 302. Μεσ. ἐπαυρίσκομαι ἐπαυρίσκεσθαι (Ἰπποκρ.) ἐπαύροσθαι Ἀπολ. Ρ. 4. 1275 μετ. ἐπαυρισκόμενος (Ἰπποκρ.) μελ. ἐπαυρήσεσθαι Ἰλ. ζ. 353 μεσ. ἄορ. ἐπυρῆμην (Ἀριστοτ.) ἐπαυρήμην (Ἰπποκρ.) ἄπαρ. ἐπαύρασθαι (ὦσ.) μ. ἄορ. β. ἐπυρῶμην Ευρ. Ελ. 469 ἐπαύρεο δωρ. Πινδ. ν. 5. 49 εὐκτ. ἐπαύροτο Ἡρόδ. 7. 480 ὑποτ. β. προσ. ἐπαύρηκα Ἰλ. σ. 17 ἐπαύρωνται α. 440 ἄπαρ. ἐπαυρέσθαι Ἀπολ. Ρ. α. 677 μετ. ἐπαυρόμενος Ἀνθ. Παλ. 7. 384. ἴδε ἀπαυρέω.

Ἐπαυτέω (ἐπικαλοῦμαι τινα μετὰ κραυγῶν, φωνάζω) παρατ. ἐπαύτετε Κοῖντ. Σμ. 9. 430 ἐπί-αὔτετε Καλλιμ. Ἀργ. 58 πληθ. ἐπαύτεον Θεοκρ. 22. 91 καὶ ἐπί-αὔτεον Ἡσιόδ. Ἀσ. 309 ἄορ. ἐπῆυτεσε Καλλιμ. Ἀπολ. 402. ἴδε αὔτεω.

Ἐπεγγελλᾶω-ω (περιπαίζω, περιγεῖω τινα) εὐκτ. ἐπεγγελλῶεν Σοφ. Λι. 969 ἄπαρ. ἐπεγγελλᾶν ὦσ. 989 μετ. ἐπιγγελλῶν (Πλουτ.) καὶ ἐπεγγελλῶσα (Οἰπτιαν.) μελ. ἐπεγγελλᾶσων (μετγν.) ἴδε γελλᾶω.

Ἐπέιγω (ἐπισπεύδω, βιάζω) παρατ. ἤπειγον μελ. ἐπέιζω ἄορ. ἤπειζα. Μεσ. καὶ παθ. ἐπέιγομαι (βιάζομαι) παρατ. ἤπειγόμεν μ. μέλ. ἐπέιζομαι παθ. ἄορ. ἤπειχθην ἄπαρ. ἐπέιχθῆναι μετ. ἐπέιχθεις παρακ. ἤπειγμα (Γαλην.) μετ. ἐπέιγμένος. παρ. ἐπεικτέον.

Ἐπέιγω (ὡς ἀν.) παρατ. ἐπειγεν Ὀδ. λ. 54 πλ. ἐπειγον μ. 205 καὶ ἤπειγον Σοφ. Φιλ. 499. Μεσ. ἐπέιγετο Ὀδ. ν. 415 καὶ ἠπέιγετο Ευρ. Ἰφ. τ. 4393 μ. μελ. ἐπέιξεθε Ἀριστ. Εκκλ. 43. ῥιζ. ἀγ-, ἐγ-, ἐπ-είγ-ω (ἀντι ἐπ-εγ-γω). παρ. αἴγες: κύματα Δωριεῖς (Ἠσυχ.), αἴγειρος (=αἰγέρ-τος), κατ-αἰγίς, ἀκτῆ, Αἰγαῖον πέλαγος, αἰγιαλός.

Ἐπέλομαι (ἐλπίζω) καὶ ἐπιέλομαι ἐπί-ἐλπεται Ἰλ. ω. 494 προστ. ἐπιέλομο α. 543 μετ. ἐπέλομένα Ἀισχ. Ἀγ. 4034 καὶ ἐπιελόμενος Ὀδ. φ. 426. ἴδε ἐλπίζω.

Ἐπενήνοθε ἴδε ἐνήνοθε.

Ἐπιθῶσσω (ἐπιθῶ, ἀναθῶ) μετ. ἐπιθῶσων Συνεσ. σ. 321 προστ. ἐπιθῶσζε (Βυζαντ.) μελ. ἐπιθῶσζει Ευρ. Ἰφ. τ. 4127 ἄορ. ἐπεθῶσξας Ἀισχ. Πρ. 277. ἴδε θῶσσω.

Ἐπικαχλάζεσκεν ἴδε καχλάζω.

Ἐπιμέλομαι ἴδε μέλει.

Ἐπιορκέω (κῆνον ψευδῆ ὄρκον) μελ. ἐπιορκήσω Ἰλ. τ. 488 καὶ κατ-ἐπιορκήσομαι (Δημοσθ.) ἄορ. ἐπιώρκησα παρακ. ἐπιώρκηκα καὶ ἐπιώρκηκε Ἡρόδ. 4. 68. Ἐν ἐπιγραφαῖς δέ τιον ἀπαντᾷ καὶ ἐφιορκέω. ῥιζ. ἐργ- (εἴργω), Φερκ-, ἐρκ-, ὄρκ-, ἐπι-ορκ-έ-ω, ἐρύκ-ω. παρ. ἐπιόρκος, ἐπιορκία.

Ἐπιπυρεταίνω ἴδε πυρέσσω.

Ἐπιπάσσω καὶ ἐπιπάττω (πασπαλίζω) ἄπαρ. ἐπιπασσόμεν Ὀρφ. Λιθ. 449 μετ. πάσων Ἰλ. ε. 401 ἄορ. ἐπί-πάσεν δ. 219. Παθ. ἐπιπάσσομαι (Ἀριστοτ.) παρ. ἐπιπαστέον. ἴδε πατέομαι.

Ἐπισιτίζω (ἐφοδιάζω τινά μὲ σῖτον, τρέφω) καὶ ἐπισιτίζομαι (ἐφσ-
διάζομαι μὲ τὰ πρὸς τὸν βίον) μετ. ἐπισιτίζομενος (μελ. ἐπισιτιεῖσθαι
Ἡροδ. 7. 176 μετ. ἐπισιτιεύομενος 9. 50) μ. ἀορ. ἐπισιτισάμενος
(Θουκυδ.). παρ. ἐπισίτισις καὶ ἐπισίτισμα, ἐπισιτισμός· ἴδε σιτέω.

Ἐπισκοπέω· ἴδε σκοπέω.

Ἐπίσταμαι (γνωρίζω, καταλαμβάνω) Αποθ. ἐπίστασαι ἐπίσταται
προστ. ἐπίστασο ἄττ. καὶ ἐπίστω ἐπιστάσθω εὐκτ. ἐπισταίμην-αιο
-αίτο ὑποτ. ἐπίστωμαι-η-ηται ἀπαρ. ἐπίστασθαι μετ. ἐπιστάμενος
παρ. ἠπιστάμην ἠπίστασο ἠπίστατο μελ. ἐπιστήσομαι παθ. ἀορ.
ἠπιστήθην. παρ. ἐπισιτήτος, -έον.

Ἐπίσταμαι (ὡς. ἀν.) ἐπίσταται Ἡροδ. 7. 435 καὶ ἐπίστω Πινδ. π. 3. 80
καὶ ἐπίστω Θεογν. 4085 πληθ. γ. ἐπιστάται Ἡροδ. 3. 2 ὑποτ. πληθ. ἐπιστέω-
ται 3. 434 παρ. ἠπιστάμην ἠπίστω καὶ ἠπίστασο Σοφ. Εὐλ. 394 ἐπίστατο
Ιλ. ε. 60 πληθ. γ. ἐπιστάτο Ἡροδ. 2. 43 καὶ ἠπιστάτο 2. 53 παθ. ἀορ. ἠπι-
στήθη 3. 45 μετ. ἐπισταθείς Στοβ. Ανθ. 2. σ. 313.

Ἐπιστοβέω (περιπαίζω, γλευάζω) ἐπιστοβέωσιν Απολ. Ρ. γ. 663 παρ. ἀ-
πιστοβέοικον ὡς. σ. 1723. ῥιζ. στεμφ- (στέμφυλον), στόμβ- (στομβίω), στεβ-,
ἐπι-στοβέω.

Ἐπίτασσω (τοποθετῶ, διατάττω) ἀπαρ. ἐπίτασσειν Στοβ. Ανθ. τ. 2. σ. 316
μελ. ἐπιταξόμεσθα Ευρ. Ικ. 521. παρ. ἐπίταξις, ἐπιταγή· ἴδε τάσσω.

Ἐπιτέλλω· ἴδε τέλλω.

Ἐπιφθύζω ἢ ἐπιφθόσω (καταφρονῶ) μετ. ἐπιφθύζοισα Θεοκρ. 2. 61· ἴδε
πύω.

Ἐπιφράζω· ἴδε φράζω.

Ἐπομαι (ἀκολουθῶ) παρ. εἰπόμην μελ. ἔψομαι μ. ἀορ. Ἐ. ἐσπό-
μην προστ. σποῦ καὶ ἐπίσπου εὐκτ. σποίμην ὑποτ. σπῶμαι, ἀπαρ.
σπέσθαι μετ. σπόμενος παρακ. ἔσπηται (Πλατ.) μ. ἀορ. εἰψάμην (Βυ-
ζαν.) παθ. ἀορ. περιέφθην.)

Ἐποπτεύω (ἐφορεύω, εἶμαι εὐδαιμονέστατος) ὄμαλ. ἐποπτεύει Πινδ. ο. 7.
44 μετ. ἐποπτεύων Αισχ. Χο. 4 παρ. ἐπόπτευον καὶ ἰων. θαμ. ἐποπτεύεσκε
Οδ. π. 440. Παθ. ἐποπτεύεσθαι (μετγν.). παρ. ἐποπτεία, ἐπόπτης. ἴδε ὄραω.

Ἐπορούω· ἴδε ὄρούω.

Ἐποτρύνω παρ. ἐπότρυνον Ιλ. ο. 258 καὶ ἐποτρύνεσκον Κοίντ. Σμ. 2.
483. ἴδε ὄτρυνω.

Ἐποχέω (εἶμαι ἐπὶ ὀχήματος) ὄμαλ. μ. ἀορ. ἐποχέσαστο Νωνν. Διον. 18. 42.

Ἐπω· ἴδε ἐνέπω.

Ἐπω (ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, ἐνεργῶ) μεθέπω μεθέπεις Οδ. α. 475 ἔπουσιν·
ἐνεργουσιν (Νουχ.) ἰων. ἐπί-πουσιν Ἡροδ. 7. 8 καὶ περί-ἔπουσιν Ιλ. ο. 555
μετ. ἔπων ζ. 321. Συνηθέστ. ὅμως εἶνε συνθ. ἀμφίπω, περίπω, διέπω, κτλ.
παρ. ἔφωπεν Πινδ. π. 6. 33 μέθεπε Ιλ. θ. 126 ἀμφὶ Οδύσσεια ἔπον λ. 483
ἀμφίεπον ω. 804 καὶ ἐφίπεσκον Οδ. μ. 330 μελ. περίπω (Ξεν.) ἐφίφεις Ιλ. φ.
588 ἀορ. Ἐ. περίεπον (Ἡροδ. πεντάκ.) καὶ ἐπ-ἔσπον Ιλ. τ. 294 ἐπίεπε Αισχ.
Περσ. 552 ὑποτ. ἐπί-σπης Ιλ. χ. 39 ἐπί-σπη Ἐ. 359 εὐκτ. ἐπίσπει Οδ. β. 250
ἀπαρ. ἐπι-σπεῖν Ιλ. η. 52 περι-σπεῖν Ἡροδ. 6. 44 μετ. μετα-σπών Ιλ. ρ. 190.
Μισ. ἔπομαι (ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, ἀκολουθῶ) Οδ. ο. 262 ἐπίεσπεται (Οἰπιαν.)
προστ. ἔπει Ιλ. π. 387 ἔπει κ. 446 εὐκτ. ἔπειτο δ. 314 ἔπειθε Ομηρ. Ἰγν.
29. 12 ἀπαρ. ἔπεισθαι Οδ. α. 278 παρ. εἰπόμην Ιλ. ψ. 133 καὶ ἐπόμην ο.
277 ἔπειτο λ. 454 καὶ ἐπίεσπετο Τζέτζ. εἰς Ομηρ. 347 μ. ἔψομαι κ. 108 καὶ
περι-ἔψομαι Ἡροδ. 2. 145 μ. ἀορ. Ἐ. ἐσπόμην Σοφ. Τρ. 563 ἔπειο Ιλ. κ. 285

ἔσπετον 492 εὐκτ. ἐσπόμην Οδ. τ. 579 ἔσποιε ἔσποιτο Πινδ. ο. 9. 83 ὑποτ-
 ἐπί-σκη Σαρ. Ηλ. 967 ἔσπηται Ιλ. ο. 8. 41 ἐπί-ἔσπωνται Οδ. μ. 349 προστ-
 σπιεῖ Ιλ. κ. 285 ἐσπέσθω μ. 350 συν-ἐπισπίσθε (Πλάτ.) ἀπκρ. σπείσθαι Οδ.
 χ. 324 ἀλλ' ἐν συνθέσει καὶ ἄνευ τοῦ δασ. ἐπισπίσθαι Ιλ. ξ. 524 μετ. ἐσπόμενος
 κ. 246 ἐπισπόμενος Οδ. ν. 262 καὶ μετασπόμενος Ιλ. ν. 567 μεσ. ἀορ. κ.
 ἐφεψάσθω (ἀλλ. γράφ. συναψάσθω) Θεοκρ. 9. 2 παθ. ἀορ. περιέψθησαν Ηροδ. 6.
 15 μετ. περιεψθείς 5. 1. ρίζ. ἐπ-, σπ-, ἔπ-, ἐπ-ο-μαι=sequ-or λατ. παρατ-
 εἰπόμην (=ἐ-σεπόμην) μ. ἀορ. ἔσπον καὶ ἐσποῖμην (ἀντί σείσπον, σε-σεπόμην).
 παρ. ὄπ-λον; ὀπλίζω, ἐπ-έ-της, ὄπ-άων, ὄπ-άζ-ω, ὄπαδός, ὀπιδέω, ἀ-σε-
 σπητήρ: βροθός: sec-undus λατ.

Ἑραμαι καὶ ἐράομαι (ἀγαπῶ ἐρωτικῶς) ἔρασσα Θεοκρ. 1. 78 ἔραται Ιλ.
 π. 64 καὶ ἐράται Θεοκρ. 2. 149 κλ. ἐράσθε Ιλ. π. 208 ὑποτ. ἔραται Πινδ.
 π. 4. 92 καὶ ἀντεράωνται Βίων 8. 1 εὐκτ. ἐράμαιν δωρ. Πινδ. π. 11. 50
 μετ. ἐράμενος (Πουχ.) παρατ. ἤράμην Σαρφ. 33 καὶ ἐράτο [Θεογν. 1346 ἤρα-
 το Πινδ. π. 3. 20 μ. ἀορ. ἤρασάμην Ιλ. ξ. 317 ἤράσατο π. 482 ἤρασατο Οδ.
 λ. 238 ἐράσατο Πινδ. π. 2. 27 ἤρῃσατο (Λουκιαν.) παρακ. ἤρῃσθαι Αθην. 13. σ.
 603 παθ. ἀορ. ἤρῃσθην Ηροδ. 3. 31 μετ. ἐρασθείς 1. 96. παθ. μελ. ἐρασθήσομαι
 Αἰσχ. Ευμ. 852. Τούτου προσχ. εἶνε τὸ ἐρατίζω Ιλ. λ. 554. ἴδ' ἐράω

Ἑράω-ω (ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ πολὺ τι) ἐράεις-ᾶς ἐράει-ᾶ παρατ-
 ἤράων καὶ ἐράομαι-ῶμαι παρατ. ἤρόμην-ῶμην παθ. μελ. ἐρασθή-
 σομαι ἀορ. ἤρᾶσα (μετρν) παθ. ἀορ. ἤρῃσθην (ἐνεργ. ὡς καὶ)
 παρακ. ἤρασμαι. ρίζ. ἐρ-, Ἑρ (ἐορτάζω). ἐρ-α-μαι, ἐρ-ά-ω. παρ.
 ἐρατός, ἐρατεινός, ἐραστής, ἔρωις, ἔρος: ῥήσσ Σανσκ.

Ἑργάζομαι (κάμνω ἐργασίην, δουλεύω) Αποθ. ἐργάζει καὶ ἐργᾶ
 (Παλ. Διαθ.) πληθ. ἐργῶνται (ὡς.) παρατ. εἰργαζόμεν μελ. ἐργάσομαι
 παρακ. εἰργασμαι ὑπερσ. εἰργάσμην μ. ἀορ. εἰργασάμην (ἀπρηγάσατο
 Δημοσθ. ἐν τῷ καλλιτ. Παρισ. κωδ.) (α) παθ. μελ. ἐργασθήσομαι παθ.
 ἀορ. εἰργάσθην. παρ. ἐργαστέον, ἐργασία, ἐργαστήριον, ἐργάτης.

Ἑργάζομαι (ὡς ἄν.) Αποθ. σπανίως Παθ. παρὰ μεταγεν. Διον. Ἄλ. 8. 87
 ἐργάζει Αριστ. Ορ. 1430 προστ. ἐργάζεω Ησιόδ. Κρ. 297 παρατ. εἰργαζόμεν εἰρ-
 γάζετο Οδ. γ. 435 καὶ ἠργάζετο (ἐπιγραφ.) ἐργάζοντο Οδ. ω. 210 παρακ. εἰρ-
 γασμαι ἔργασμαι Ηροδ. 9. 45 ἔργασται 3. 135 ἀλλὰ καὶ παθητ. Αἰσχ. Αγ. 354
 Σαρ. Οἰδ. κ. 1389 κλ. μετ. ἐργασμένη Ηροδ. 7. 53 ὑπερσ. εἰργάσμην ἐξείργαστο
 (ἐπιγραφ.) καὶ διέργαστο Ηροδ. 7. 10 καὶ παθ. ἐργαστο 1. 179 μελ. ἐργάσομαι
 ἐργάζομαι Πιν. Ἡρακλ. 1. 64 καὶ ἐργῶμαι (Παλ. Διαθ.) ἐργάσει Αριστ. Ἰπ. 840
 ἐργαξῆ δωρ. Θεοκρ. 10. 23 ἐργαξείται (ἐπιγραφ.) δωρ. καὶ ἐργαξήται Πιν.
 Ηρακλ. 1. 120 πλ. γ. ἐργάζονται ὡς. 64 μ. ἀορ. εἰργασάμην, ἐξηργήσατο (ἐπι-
 γραφ.) ἐργάσσο Ηροδ. 2. 115 ἀλλὰ καὶ ἐβργάσατο δωρ. (ἐπιγραφ.) καὶ κατέρ-
 γαστο (ἀντί κατεργάσατο) Ηροδ. 4. 123 καὶ ἀπρηγάσατο (Ἰπποκρ.) προστ-
 κατέργασαι Ευρ. Ἰππολ. 888 εὐκτ. ἐργάσαιο Ησιόδ. Κρ. 43 παθ. ἀορ. ἐξεργᾶσθην
 Ηροδ. 4. 179 εὐκτ. δι-εργασθεῖτε Ευρ. Ηρακλ. 174. ρίζ. ἐρ-, Ἑρ-, ἐργ-,
 ἐρδ-, ῥεζ-, ἐργ-ά-ζομαι παρατ. εἰργαζόμεν (=ἐ-Ἑργαζόμεν). παρ. ἔργον.
 Δωρ. Ἐάργον πηγρ. Ἡλείων Σῶμ. Ἐπιγραφ. Ἑλλην. ἀριθ. 11. ἔργον=βερὲζ Σανσκρ.
 =Werk Γερμ. ἀίργος, γαβεργός=ἔργου μισθωτός Λάκωνες (Πουχ.), δημοιεργός,
 ἔργμα ἐργαστέος. ἴδε καὶ ῥέζω.

Ἑργάθω. ἴδε ἔργω.

Ἑργνυμι (κλείω, περικλείω) ἔπεργνυσι Ηροδ. 2. 86 κατ-ἐργνυσι 4. 69 παρατ.
 ἐπικ. ἐέργνυ Οδ. κ. 238.

(α) Ἑργάζομαι εἰργαζόμεν, ὅπερ διαφορεῖται· τινὲς μὲν γὰρ διὰ τῆς εἰ δι-
 φθόγγου γράφουσιν αὐτό· τινὲς δὲ διὰ τοῦ η. Κραμ. Ανακθ. τ. 4. σ. 412.

Ἔργω· ἴδε εἶργω.

Ἔργω· ἴδε εἶργω.

Ἔρθω ἢ Ἔρθω· ἴδε εἶρζω.

Ἐρεΐνω (ἔρωτῶ) ἐπικ. ἐρεΐνεϊς Ἰλ. ζ. 445 προστ. ἐρέινε Οδ. η. 31 ὑποτ. ἐξερεΐνη Ὀμ. Ἰμ. Ἑρμ. 483 μετ. ἐξερεΐνων Ὀδ μ. 259 παρατ. ἀναυξ. ἐρεΐνον δ. 437. Παθ. ἐρεΐνομαι (ἀντί τοῦ ἐνεργ. ἐρεΐνω) παρατ. ἐρεΐνετο ρ. 305. ἴδε ἐρωτῶ.

Ἐρεθίζω ὁμαλ. παρατ. ἤρεθίζον μελ. ἐρεθίσω καὶ ἐρεθίσω (Πολύβ.) ἄορ. ἤρεθισα παρακκ. ἤρεθισα (Αἰσχιν.). Παθ. ἐρεθίζομαι παρατ. ἤρεθίζομαι παρακκ. ἤρεθισμαι παθ. ἄορ. ἤρεθίσθη παθ. μελ. ἐρεθισθήσομαι. παρατ. ἐρεθιστέον· ἴδ' ἐρίζω.

Ἐρεθίζω (ὡς ἀν.) καὶ δωρ. ἐρεθίσω (ἐρεθίζω Ἄρεϊς) Θεοκρ. β. 410 ἀπαρ. ἐρεθίζομαι Ευρ. Βακ. 448 παρατ. ἐρέθιζον Ἰλ. ε. 419 μελ. ἐρεθίσω (Ἰπποκρ.) ἄορ. ἐρέθισε Αἰσχ. Πρ. 481 ἀπαρ. ἐρεθίζαι Ἀνθ. 42. 37. παρ. ἐρεθισμός, ἐρέθισμα. ἴδ' ἐρέθω.

Ἐρέθω (πυροζύω, ἐρεθίζω) ἐρέθουσιν Ὀδ. τ. 517 προστ. ἐρεθε Ἰλ. γ. 414 ὑποτ. ἐρέθησιν α. 549 παρατ. ἤρεθον Θεοκρ. 24. 24 καὶ ἐρέθεσκον Ἀπολ. Ρ. γ. 648.

Ἐρείδω, (στηρίζω, ὑποστηρίζω) παρατ. ἤρειδον μελ. ἐρείσω ἄορ. ἤρεισα (σπάν.) παρακκ. ἤρεικα καὶ ἐρήρεικα. Παθ. ἐρείδομαι παρακκ. ἤρεισμαι καὶ ἐρήρ(ε)ισμαι μ. ἄορ. ἤρεισάμην. παθ. ἄορ. ἤρεισθη (Πλουτ.).

Ἐρείδω (ὡς ἀν.) ἐρείδει Ἀριστ. Ευρ. 25 εὐκτ. ἐρείδοι Ἀνθ. Παλ. 7. 315 μετ. ἐρείδων Ἰλ. π. 408 παρατ. ἤρειδε Πινδ. ο. 9. 32 ἐρείδε Ἰλ. ν. 431 ἐρείδον Ἀπολ. Ρ. α. 4010 ἄορ. ἐρείσα Ὀμ. Ἰμν. 4. 417 ἐν-ἐρείσειν Ἀπολ. Ρ. α. 1198 πλ. γ. ἐνέρεισαν Ὀδ. ι. 383 προστ. ἐρείσον Ευρ. Ηλ. 898 ἀπαρ. ἐρείσαι Ρησ. 487 μετ. ἐρείσας Ἡροδ. 6. 429. Παθ. ἐρείδομαι παρατ. ἤρειδόμην Ἀριστ. ν. 4375 παρακκ. ἐρήρεισμαι καὶ ἐρήρεισμαι ἐρήρεισται Τιμ. Λοκρ. σ. 97 ἤρεισται Ὀρφ. Ἀργ. 4142 πληθ. γ. ἐρήρεινται Ἀπολ. Ρ. β. 320 καὶ ἐρηρέδαται Ἰλ. ψ. 284 μετ. ἤρεισμένα Τιμ. Λοκρ. σ. 98 καὶ ἐρηρεισμένος Ἡροδ. 4. 452 ὑπερσ. ἤρειρεστο Ἰλ. γ. 358 πληθ. ἤρειρεντο Ἀπολ. Ρ. γ. 1398 καὶ ἐρηρέδατο Ὀδ. η. 95 μ. ἄορ. ἐρείσατο Ἰλ. λ. 355 καὶ ἐνηρεισαντο Ὀρφ. Ἀρ. 4. 1088 παθ. ἄορ. Τρείσθη Ἰλ. η. 445 μ. μέλ. ἐνηρεισται (Ἰπποκρ.). βίξ. ἀρ-, ἐρ- (ἄρω, ἢ εἶργω), ἐρείδω (ἀντί ἐρ-ε-δ-ιω) ἐρείδομαι = πτορ λατ. ἐρεισο, ἐρεισμο.

Ἐρείκω (θραύω, συντρίβω, σχίζω) προστ. ἐρείκει Αἰσχ. Περ. 4060 ἀπαρ. ἐρείκειν (Πλάτ.) παρατ. ἤρεικον Ησιόδ. Α. 286 ἄορ. α. ἐρείξον (Πολυδ.) ἀπαρ. κατερείξαι Ἀριστ. Σφ. 649 μετ. ἐρίξας (Ἰπποκρ.) ἄορ. β. ἤρικε Ἰλ. ρ. 295. Παθ. καὶ Μέσ. ἐρείκομαι κατ-ερείκωθε Σαφρ. 62. μετ. ἐρείκόμενος Ἰλ. ν. 441 παρατ. ἐρείκετο Ἀπολ. Ρ. γ. 4334 καὶ κατηρείκοντο Ἡροδ. 3. 66 παρακκ. ἐρήριγμα (Ἰπποκρ.) μετ. ἐρηριγμένος (Ἀριστοτ.) παθ. ἄορ. ἤριχθη (Ηουχ.) ἤριχθη (Γα-λην.) μεσ. ἄορ. ἐρείξομενος (Πορφύρ.). βίξ. Φραγ- (ρήγγυμι), Φρεγ-, Φριγ- (brik-an = κλῶν Γαθ.), ἐρεγ-, ἐρεκ-, ἐρεχ-, ἐρείκω (=ἐρεκ-ιω) = frango λατ. ἐρέχ-θω. παρ. ἐρείξι, ἐρείκτος, -τέος.

Ἐρείπτω (ρίπτω τι ἐπὶ τῆς γῆς, κρημνίζω) ἐρείπει Σοφ. Αντ. 596 ἐρείπων Ἰλ. ο. 356 παρατ. ἐρείπε ο. 361 ἐρείπον μ. 258 ἤρειπον Ἡροδ. 9. 70 μελ. ἐρείψεις Σοφ. Οιδ. κ. 4373 ἄορ. ἤρειψα ἀπαρ. ἐρείψαι Ἡροδ. 4. 464 ἄορ. β. ἤριπον 9. 70 ἤριπεν Ἰλ. ν. 389 καὶ ἤριπεν Ἡροδ. 5. 68 ὑποτ. ἐρίψησι Ἰλ. ρ. 522 μετ. ἐξεριπὼν Ησιόδ. Θ. 704 παρακκ. κατερήριπεν Ἰλ. ξ. 55. Παθ. ἐνιστ. κατερείπεται Ευρ. Εκ 477 μετ. ἐξερείπόμενος (Πλουτ.) καὶ ἐρειπομένη Ησιόδ. Θ. 704 μ. μελ. ἐρείψεται (Ἰπποκρ.) παρακκ. ἐρήριμμα Ἄρριαν. μετ. ἐρηριμμένος (εὐχρ. παρὰ πιζοίς) ὑπερσ. ἐρήριπτο (Ἄρριαν.) καὶ ἐρείριπτο Ἰλ. ξ. 45 παρὰ δὲ

μεταγεν. παρακ. ἤρημιμα ὑπερσ. ἤρειπτο (Πλουτ.) καὶ κατερῆρειπτο (Ἡρωδιαν.) μετ. κατηρημιμένους (ἐπιγραφ.) μ. ἄορ. ἀνκρείψαντο (ἀνῆρπασαν) Ἰλ. υ. 234 μ. ἄορ. ῥ. ἠριπόμαν Ἀνθ. Παλ. 9. 452 παθ. ἄορ. α. ἠρείφθην (Ἀρριαν.) μετ. ἐρείφθεις Σοφ. Αἰ. 309 ἄορ. ῥ. ἠρείπην μετ. ἐρείπεις Πινδ. ο. 2. 43. ῥιζ. ῥεπ- (ῥέπω) καὶ μετὰ ε̅ προτακ. ἐρεπ-, ἐρείπ-ω, (ἀντι ἐρεπ-ω). παρ. ἐρείπιον, ἐρειπίω, ἐρέπ-τ-ω.

Ἐρέπτω (τρώγω) ἄπαρ. ἐρέπτειν (συντόνως ἐσθίειν Πολυδ.) καὶ ἐρέπτομαι ἄπαρ. ἐρέπτεσθαι (Ἐύσταθ.). μελ. ἐρέψω ἄορ. ἤρεψα (Δημοσθ.). ἴδε ἐρείπω.

Ἐρέπτω καὶ ἐρέψω (σκεπάζω, σκιάζω τι) ἐρέπτει (Λιβάν.) ἐρέπτοσι (Δίων Χρυσ.) παρατ. ἐρέπτον Πινδ. π. 4. 240 ἤρεφον Ἄριστ. Ἄποσπ. 54 καὶ ἔρεφον Πινδ. ο. 4. 68 μελ. ἐρέψομεν Ἄριστ. Ὀρν. 1110 ἄορ. ἤρεψα (Δημοσθ.) ἐρέψαν Ἰλ. ο. 450 προστ. ἔρεψον Σοφ. Ὀδ. κ. 473. Μεσ. ἐρέπτομαι Ἀθην. 15 σ. 681 μετ. ἐρέπτόμενος Ἰλ. ε. 496 μ. μελ. ἐρέψόμεσθα Ευρ. Βακ. 323 μεσ. ἄορ. ἤρεψόμην Ἀπολ. Ρ. 2. 439 παρακ. ἤρεπται (Φιλόστρ.). ῥιζ. ερ- (ἐναίρω), $F\epsilon\rho-$, $\rho\epsilon F-$, $\epsilon-\rho\epsilon F-$, ἐρέπ-ω, ἐρέψ-ω. παρ. ἐρεβός, ἐρεμ-νός, ἐρεβόσδε, ὄρφνός, ὄρφνη, ὄρφναίος.

Ἐρέσσω καὶ ἐρέττω (κωπηλατῶ, κινῶ) Λουκιαν. ἐρέσσει Ευρ. Ἰφ. τ. 289 προστ. ἔρεσσε Αἰσχ. Περ. 1046 μετ. ἐρέσσω Σοφ. Τρ. 561 ἄπαρ. ἐρεσάμενοι Ἰλ. ι. 361 παρατ. ἔρεσον Ὀδ. ι. 490 ἄορ. α. ἤρεσα διήρεσα ζ. 351 διήρεσα μ. 444 καὶ ἤρεσαν Ἀπολ. Ρ. 1. 4410. Παθ. ἐρέσσεται Αἰσχ. Ἰκ. 723 μετ. ἐρυσσομένη Ἀπολ. Ρ. 4. 633 παρατ. ἤρεσσετο Αἰσχ. Περ. 422. ῥιζ. αρ-, ερ- (ἔσθω), ἐρέτ-ης, ἐρέσσω (ἀντι ἐρετ-ω). παρ. πεντηκόντ-ορ-ος, ἐρ εἶα. κυβερ-νά-ω, δι-ἠρ-ης, ἐρετμός: rem-us λατ. ratis: σχεδιά, ὑπ-ηρ-έτης.

Ἐρεύγω (ῥεύγομαι, ἐξεμῶ) μελ. ἐξῆρευξομαι (Παλ. Διαθ.) ἄορ. ῥ. ἀπήρῳγον (Διοδ.) μ. ἄορ. ἠρευξάμην καὶ ἐξηρευξάμην (μετγν.) (α) παρακ. ἠρευγμαί. παρ. ἔρευγμα, ἐρευγμός.

Ἐρεύγω (ὡς ἄν.) καὶ ἐρυγγάνω Ευρ. Κυκλ. 523 ἄορ. προσερούγοι Ἀθην. 6. σ. 239 ἐρεύγεται Ὀδ. ε. 438 καὶ ἐρυγγάνεται (ὡς) ἄπαρ. ἐρεύγεσθαι (Ἀριστοτ.) καὶ ἐρυγγάνειν Ἀνθ. Παλ. 4. 3 μετ. ἐρευγόμενος Ὀδ. ε. 403 καὶ ἐρεύγμενος Ηοιδ. Ερ. 474 παρατ. ἐρεύγετο Ὀδ. ε. 374 μελ. ἐρεύξομαι (Ἰπποκρ.) μεσ. ἄορ. ἠρευξάμην Χρ. Σίβ. 4. 81 παρακ. ἐπαν-ερευγμένος (Ἰπποκρ.) ἄορ. α. ἐνεργ. ἐξ-ερευξαι (Διον. Ἄλικ. 2. 69) ἄορ. ῥ. ἠρῳγον (Ἀριστοτ.) ἰρυγεν Ἰλ. υ. 404. ῥιζ. ῥυγ-, ῥευγ καὶ μετὰ ε̅ προτακ. ἐρυγ-, ἐρυγ-γάνω (=ἐρυγ-ανῶ), ἐ-ρεύγ-ω=guc-to λατ. ἐρευγμα, ἐρυγμα, ἐρυγή, ἐρυγμός, ἐρύγ-μηλος.

Ἐρεύθω (κοκινίζω τι) ἐρεύθει (Ἰπποκρ.) μετ. ἐρεύθων Ἰλ. λ. 394 ἄορ. α. ἐρεύσαι σ. 329. Παθ. ἐρεύθομαι ἐρεύθεται Σαφρ. 93 ἐρεύθονται (Ἰπποκρ.) μετ. ἐρευθόμενος Ἀπολ. Ρ. 1. 778 παρατ. ἠρεύθετο Θεοκρ. 39. 8. ῥιζ. ρυθ-, μετὰ ε̅ προτακτικοῦ ἐ-ρυθ-, ἐρεύθ-ω, ἐρυθ-ριάω=gub-uo λατ. ἐρυθραίνω. παρ. ἐρευθός, ἐρυθρός=guber λατ. καὶ παρὰ Σανσκ. gud-iram: αἶμα. ἴδε ἐρυθραίνω.

Ἐρευνάω-ῶ ὄμαλ. παρατ. ἠρευνάων-ων μελ. ἐρευνήσω παρακ. ἠρευνήκα ἄορ. ἠρευνήσα. Παθ. ἐρευνάομαι-ῶμαι κτλ.

Ἐρευνάω (ὡς ἄν.) καὶ ἐρευνέω (μετγν.) μετ. ἐρευνέοντες (ἐπιγραφ.) παρατ. ἐρευνά Ὀδ. χ. 480 ἀνθρεύνει Ταυρίν. τ. 4. σ. 491 καὶ ἠρευνάου (Παλ. Διαθ.) μελ. ἐρευνήσει Ὀμ. Ὑμ. Ερμ. 476 ἄορ. ἐξερευνάσε Πινδ. ν. 3. 24. ῥιζ. ἐρ-, ἐ-ρε- (ἔρομαι, ἐρέω), ἐρε-υ-νά-ω. παρ. ἐρευνα, ἐρευνητέον.

Ἐρέφω ἴδε ἐρέπω.

Ἐρέχθω (βραχνίζω) ἄορ. μετ. ἐρέχθων Ὀδ. ε. 33. Παθ. ἐν. μετ. ἐρεχθομένη Ἰλ. ψ. 317. ἴδε ἐρέκω.

Ἐρέω, εἰρέω καὶ εἶρω (λέγω, παραγγέλλω, ἐρωτῶ) ἔξερεύουσιν Ὀδ. ξ. 375 εὐκτ. ἠέσται ἐρεοῖην (Λιβάν.) ἐξερείσι γ. 446 ἐρείσιμεν δ. 492 ὑποτ. ἐξερέσι δ. 337

(α) Ἐρεύγεσθαι ὁ ποιητής, ἀλλ' ὁ πολιτικός ἐρυγγάνειν λεγέτω (Φρυνη.).

ἐρείομεν (ἀντί ἐρέωμεν) Ἰλ. α. 62 ἀπαρ. εἰρεῖν (Πλατ.) μετ. ἐρέων Ἰλ η. 428 ἴων αἰτ. εἰρεῦντα (=εἰρωτῶντα Ησυχ.) θηλ. ἐρέουσα (ἀπαγγέλλουσα) Ἰλ. β. 49 εἰρεῦσαι (λέγουσαι) Ἡσιόδ. Θ. 38 παρατ. ἦρεον (Ἰπποκρ.) μελ. ἐρήσω (μετγν.) καὶ κατερέω Ἡροδ. 3. 71 ἐρέει Ἰλ. ζ. 462 ἐρέουσι (Ομηρ. συγν.). Μεσ. ἐρέομαι καὶ εἰρομαι Ἰλ α. 553 διερέει Ἰλ. κ. 432 προστ. ἐρεῖο λ. 611 εἰρεο Οἶ. α. 284 διεἰρεο Ἰλ. α. 550 ὑποτ. εἰρωμαι Ὀδ. θ. 549 ἐρέωμαι Ὀδ. ρ. 509 εἰρηαι α. 188 εἰρηται Ἡροδ. 4. 76 καὶ ἐξερέηται Ὀδ. π. 416 εἰρώμεθα π. 402 εὐκτ. ἐξερέοιτο δ. 449 ἀπαρ. ἐρῆσθαι (ἀλλ. ἐρέσθαι) Ὀδ. γ. 245 ἐρέεσθαι (Ἰπποκρ.) διερέεσθαι Ἀπολ. Ρ. 4. 327 καὶ ἐπειρέσθαι Ἡροδ. 4. 19 μετ. ἐπειρεσόμενος 3. 64 καὶ εἰρούμενος Ἰλ. η. 427 παρατ. εἰρούμεν Ἡροδ. 2. 44 εἰρεο Α. 32 ἀνείρου Θεοκρ. 25. 193 καὶ ἀνηρόμεν Ευρ. Ελ. 772 ἐξήρου Σοφ. Λι. 403 ἀνήροτο Α. 314 εἰρετο Πινδ. σ. 6. 49 καὶ ἐξεἰρετο Ἰλ. υ. 45 πλ. ἐρέοντο α. 332 εἰροντο Ὀδ. λ. 570 μ. μελ. ἐπερήσομαι Ἀριστ. Λυσ. 98 εἰρήσομαι Ὀδ. π. 237 μετ. ἐρησόμενος Ευρ. Εἰρ. 405 καὶ ἐπ-εἰρησόμενος Ἡροδ. 4. 67 παρακ. εἰράται 7. 86 παθ. ἀορ. ἰων. εἰρέθην 4. 77. ῥιζ. ἐρ-, Ἐρ-, ἐρ-έω, εἰρ-ω. παρ. εἰρηκα (=ἐ-Ἐρη-κα) ἀορ. ἐρήθην (=ἐ-Ἐρήθην) παρ. ῥητός, -έος, ῥήτωρ=βρήτωρ αἰολ. ῥήτρα, ῥη-μα=ver-bum λατ. ἴδε λέγω.

Ἐρμᾶζω (δεῖξω ἐν ἔρμηϊ) μετ. ἐρμᾶζων (Διογ. Α.) παρατ. ἐρμᾶζεσκον Θεοκρ. 22. 35. ἴδε ἐρμῶς.

Ἐρμηῶ-ω (κατασταίνω τι ἔρμηον) ὄμαλ. μελ. ἐρμηῶσω ἀορ. ἤρημωσα. Παθ. ἐρμηῶμαι παρακ. ἤρημωμαι παθ. ἀορ. ἤρημώθην κτλ.

Ἐρμηῶ (ὡς ἀν.) ἀορ. ἐρμήωσεν Πινδ. ι. 3. 35 πλ. ἐρμήωσαν π. 3. 97 μετ. ἐρμηῶσαι π. 4. 269 παθ. παρατ. ἐρμήωτο Ἡροδ. 6. 22. ῥιζ. ρεμ-, καὶ μετὰ ε προτακ. ἐ-ρεμ-, ἐρμη-ό-ω, ἐρμη-άζ-ω. ἴδε ἐναίρω, ἐρέπω καὶ ἤρεμέω. παρ. ἔρμηος, ἐρμηῖα, ἐρμηῶσις.

Ἐρητῶ (κωλύω, ἐμποδίζω) ἐρατύει Σοφ. Οἶδ. κ. 464 προστ. ἐρήτυεν Ἰλ. β. 464 ἀπαρ. ἐρητύειν β. 75 παρατ. ἐρήτυον β. 97 ἐρητύεσκε Κρίντ. Σμ. 42. 370 ἐρητύεσκον Ἀπολ. Ρ. 4. 4304 μελ. ἐρητύω α. 296 μετ. κατερπητύσων Σοφ. Φιλ. 1416 ἀορ. προστ. ἐρήτυσον Ευρ. Φοιν. 4260 ἐρητύεσσκε Ἰλ. λ. 567 εὐκτ. ἐρητύσει α. 192. ἐρητύσκειμεν Ἀπολ. Ρ. 2251 μετ. ἐρητύεσκα Πανύοσ. Ἀποσπ. 4. 41. Μεσ. ἐρητύομαι ἐρητύεσθε Ἀπολ. Ρ. 6. 331 παρατ. ἐρητύετο Ἰλ. ν. 280 ἐρητύοντο σ. 723 καθ. ἀορ. πλ. γ. ἐρήτυθεν (ἀντί ἐρουτήθησαν) β. 99. ἴδε ἐρύω.

Ἐριδαίνω (ἐρίζω, φιλονεικῶ) δυϊκ. ἐριδαίνετον Ἰλ. α. 574 ἐριδαίνομεν β. 342 προστ. ἐριδάινε Ὀδ. φ. 310 ἀπαρ. ἐριδαίνεμεν α. 77 καὶ ἐριδαίνειν Καλλιμ. Ἀργ. 262 μετ. ἐριδαίνων (Υἱεῖτ.) παρατ. ἠριδαίνον Βαβρ. 68 ἀορ. ἐριδάνην Ἀπολ. Ρ. 4. 89 μ. ἀορ. ἐριδήσασθαι Ἰλ. ψ. 792. Ἐντευθεν τό ἐριδαίνω (ἐρεβίζω) ὑποτ. ἐριδμαίνωσι π. 260 παρατ. ἐριδμαίνεσκε Νικανδ. Ἀλ. 407. Μεσ. ἐριδαίνομαι μετ. ἐριδαινόμενος Κρίντ. Σμ. β. 105 μεσ. ἀορ. ἐριδήσασθαι Ἰλ. ψ. 792. ἴδ' ἐρίζω.

Ἐρίζω (φιλονεικῶ) παρατ. ἤριζον μελ. ἐρίσω παρακ. ἤρικα καὶ ἄττ. ἐρήρικα ἀορ. ἤρισα. Μεσ. ἐρίζομαι παρατ. ἤρίζομην παρακ. ἤρισμαι καὶ ἄττ. ἐρήρισμαι. παρ. ἐριστός, ἔρις.

Ἐρίζω (ὡς ἀν.) καὶ δωρ. ἐρίδω Θεοκρ. 4. 24 ἐρίζετον Ὀδ. σ. 38 προστ. ποτέρισε δωρ. Θεοκρ. 5. 60 γ. πλ. δωρ. ἐρίζοντι Πινδ. ν. 5. 39 ἀπαρ. ἐπικ. ἐρίζεμαι Ἰλ. φ. 185 ἐρίζεμεν ψ. 404 παρατ. ἐρίζε Ἡσιόδ. Α. 5 καὶ ἐρίζεσκον Ὀδ. θ. 225 δωρ. ἐρίσειν Θεοκρ. 6. 5 μελ. ἐρίσω (μετγν.) καὶ δωρ. ἐρίξω Πινδ. Ἀποσπ. 489 ἀορ. ἐρίσα Πινδ. ι. 8 (7). 27 εὐκτ. ἐρίσειε Ἰλ. γ. 223 ἐρίσειαν σ. 284 μετ. δωρ. ἐρίξας Πιν. Ἡσακλ. 2. 26. Μεσ. ἐρίζομαι ἐρίζεται Ἰλ. ε. 472 προστ. ἐρίζεσθον (ἐρίδασθον Διονόφρ.) μετ. ἐρίζόμενος Πινδ. ι. 3. 47 παρατ. ἐρίζετο Ἡσιόδ. θ. 534 πλ. ἠρίζεμεθα (ἠερίδασμεθα Βέρκ) Ἀριστ. Α. 1375 μελ. ἐρίσεται Ὀδ. δ. 80 παρακ. ἐρήρισται Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 219 ἐρήρισται (Κλημ. Ἀλ.). ῥιζ. ἐρ-, ἀρ-, ἐρ-ίζ-ω, ἐρ-έ-θ-ω, ἐρ-ε-θ-ί-ζ-ω. παρ. ἐρ-ις, Ἄρ-ης παρά δὲ Στωκ. ἀρ-ις=εἰχ-θρός. Τούτω συγγενῆ εἶναι τὰ λατ. ig-a: ὄργη καὶ con-veg-o=ἀγωνίζομαι. παρ. ἐριστός. ἴδ' καὶ ἐρίδω.

Ἔρομαι (ἔρωτῶ) καὶ ἐπέρομαι παρατ. ἐπήροτο μελ. ἐρήσομαι μ. ἄορ. α. ἐρησάμενος (Παυσαν.) μ. ἄορ. β. ἠρόμην ἤρου ἤρετο ὑποτ. ἔρωμαι ἄπαρ. ἐρέσθαι μετ. ἐρόμενος. ἴδε καὶ ἐρέω.

Ἔρομαι (ὡς ἄν.) ἔρει (Ἡσιόδ.) μεσ. ἄορ. β. προστ. ἐπικ. ἔρειτο Ἰλ. λ. 611.

Ἐρπύζω καὶ ἔρπω (σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν, κινουῦμαι βραδέως) παρατ. εἴρπυζον καὶ εἴρπον μελ. ἐρψῶ καὶ ἐρπύσω (Δουκιαν.) ἄορ. εἴρπυσα καὶ εἴρψα (μετγν.) παρ. ἐρπετόν.

Ἐρπύζω καὶ ἔρπω (ὡς ἄν.) ἔρπει Πινδ. ι. 3. 58 ποθήρει Θεοκρ. β. 37 εὐκτ. ἔρποι Πινδ. ο. 13. 405 προστ. ἔρψ' (= ἔρπε) Λισχ. Πρ. 810 ἐρπέτω Ἀριστ. Λυσ. 130 ἄπαρ. παρέρπεν Πυθαγ. in Calei Orusc. p. 714 μετ. ἐρπύζων Ἰλ. ψ. 225 καὶ ἔρπον Λισχ. Ἐπ. 15 καὶ δωρ. ποθήρπον Τιμ. Δοκρ. σ. 97 θηλ. γεν. ἐφερπούσας (ἄλλ. ἐφερπούσας) Θεοκρ. 45. 22 πλθ. δστ. δωρ. ἐρπόντεσσι Πινδ. ο. 7. 52 μελ. διεξ-ἐρπύσω (Ἀριστοτ.) ἐφέρπει Λισχ. Ευμ. 500 καὶ δωρ. ἐρψῶ Θεοκρ. β. 45 ἐρψούμες ὡς. 48. 40 παρατ. εἴρπυζον Κοῖντ. Σμ. 43. 93 εἴρπον Οδ. μ. 395 καὶ ἔρπε Ομ. Γμ. Αφρ. 450 ἄορ. εἴρπυσα Ἀριστ. Σφ. 272 εἴρψα μεταγν. (Δίων Χρυσ.), ἐξ-ἤρψα (Πκλ. Διαθ.) ἄπαρ. ἀφερπούσαι Ἀριστ. Πλ. 673 μετ. ἐρπύσας (Διογ. Λ.) καὶ ἐφέρψας (Οππικιν.), ῥίξ. ἐρπ-, Ἐρπ-, ἔρπ-ω = εεργ-ο λατ. = σάρπ-αι Σανοκρ. ἐρπύζω παρατ. εἴρπον (= ἔ-Ἐρπον). παρ. Σαρπηδών, ἐρπετόν, ἔρπης.

Ἐρρω (περιπλανῶμαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι) προστ. ἔρρε ἐρρέτω παρατ. ἤρον μελ. ἐορήσω ἄορ. ἤρησα παρακ. ἤρηκα.

Ἐρρω (ὡς ἄν.) ἔρρω αἰολ. = ἀπόλωλα Ησυχ. ἔρρες Eur. Ιφ. Τ. 379 ἔρρει Λισχ. Αγ. 419 προστ. ἔρρε Ἰλ. θ. 464 ἐρρέτω Eur. Ανδρ. 1223 ἐλλετε (= ἔρρετε) αἰολ. (Καλλιμ. κατ' Εὐσταθ.) εὐκτ. ἔρροι Εὐρ. Ορ. 4407 ἄπαρ. ἔρρειν Ἀριστ. Λυσ. 335 μετ. ἔρρων Ἰλ. σ. 421 ἔρρεντι: ἐθέλοντι αἰολ. (Καλλιμ. κατὰ Ετ. Μ.) παρατ. ἔρρον (Φαθωριν.) ἔρρει (κατίπιπτε Φώτ.) μελ. ἐρρήσω ἐρρήσεις Ομ. Γμν. Ἐρμ. 259 ἐρρήσετε Ἀριστ. Λυσ. 4240 παρακ. εἰσήρηκας Θε. 4073 ἄορ. ἤρησα μετ. ἐρρήσας (Φωτ.). ῥίξ. Ἐρρ-, σερρ-, ἐρ-. ἔρρω = εεργ λατ. ἐκ ῥίξ. εεργ-, εεργ-ο, εεργ-ο = εεργ. ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ῥίξ. παρ. βέρρης ("Ἄρην δ. Δωρ. 46) καὶ ἔρρων Ἰλ. θ. 239, ἐν οἷς ἐστὶ τὸ δίγαμμα.

Ἔρσαι ἴδε ἀπέρας.

Ἐρυγγάνω ἴδε ἐρεύγομαι.

Ἐρυθραίνω καὶ ἐρυθραίνω (κόκκινόν τι κάμνω) Σεξτ. Εμπ. 441 ἄορ. ἐρύθηνη Ἀπολ. Ρ. 4. 791. Παθ. ἐρυθαίνεται Βιων. 4. 35 ἄπαρ. ἐρύθ(ρ)αίνεσθαι (Πλωτιν.) μετ. ἐρυθραίνόμενος (Πολυδ.) παρατ. ἐρυθαίνεται Ἰλ. φ. 21. παρ. ἐρύθημα. ἴδε ἐρεύθω.

Ἐρυθριάω (κοκκινίζω) (Ἰπποκρ.) μετ. ἐρυθριάων Μουσαῖ. 464 παρατ. ἠρυθριασάνων μελ. ἐρυθριάσω ἄορ. ἠρυθριάσα ἐπιερρ. ἀπ-κρυθριακότως.

Ἐρύκῶνίω καὶ ἐρύκάνω (ἐμποδίζω, ἀπομακρύνω, παρατείνω) πλθ. γ. ἐρύκανόωσι Οδ. α. 499 μετ. ἐρυκανόωσα Κοῖντ. Σμ. 42. 205 παρατ. ἐρύκανε Οδ. κ. 429. καὶ

Ἐρύκω (ἐμποδίζω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω) σπαν. παρ' ἄττ. εὐχρηστον δὲ παρ' ἴωσι, παρατ. ἤρυκον μελ. ἐρύξω ἄορ. ἤρυξα. Παθ. ἐρύκομαι μετ. ἐρυκόμενος (Ηροδ.).

Ἐρύκω (ὡς ἄν.) ἐρύκει Σοφ. Τρ. 424 προστ. ἔρυκε Ἰλ. σ. 126 ἐρύκετον Πινδ. ο. 41. 5 εὐκτ. ἐρύκοι Ἡσιόδ. Ἐρ. 28 ἄπαρ. ἐρύκειν Ηροδ. 4. 425 καὶ ἐρυκόμεν Ἰλ. λ. 48 μετ. ἐρύκων (Ἀριστοτ.) παρατ. ἔρυκε Ἰλ. π. 369 κατέρυκε Οδ. δ. 284 καὶ ἀπέρυκεν Ἀπολ. Ρ. 3. 327 κατέρυκανε (ἄλλ. κατερύκακε) Ἰλ. ω. 218 μελ. ἐρύξω Οδ. ο. 68 ἐρύξει Ἰλ. θ. 478 ἄορ. α. ἤρυξ Λισχ. Ἐπ. 4075 ἐρυξεν Ἰλ. γ. 413 μετ.

ἐρύζας ζ. 217 ἄορ. β. ἤρυκακε ε. 321 καὶ ἐρύκακε Ἀπολ. Ρ. 2. 434 εὐκτ. ἐρυκακος Ἰλ. η. 342 προστ. ἐρύκακε ν. 751 ἄπαρ. ἐρυκακίειν Ὀδ. λ. 105. Παθ. καὶ Μεσ. ἐρύκομαι Ὀδ. δ. 466 καὶ ἀπερύκομαι Θεογν. 1207 ἐρύκεται Σοφ. Φιλ. 1453 ἐρύκεσθον Ἰλ. ψ. 443 ἄπαρ. ἐρύκεσθαι Ὀδ. ρ. 47. προστ. ἀπερύκου Σοφ. Οιδ. κ. 469 μετ. ἐρυκόμενος Ἡροδ. 9. 49 παρατ. ἀπερύκεο Νικανδ. Ἀλ. 608. ἴδε εἶργω καὶ ἐπιρκεῖω.

Ἐρύω (σύρω, ξεσχίζω, φυλάττω, ὑπερασπίζω) καὶ εἶρύω ἐπικ. μετ. ἐρύων Ἰλ. χ. 493 παρατ. ἔρουν μ. 258 εἶρουν Μόσχ. 2. 14 ἐρύεσκε Νόνν. 43. 50 μελ. ἰων. ἐρύω ἐρύουσιν Ἰλ. λ. 454 εἶρῶσσω (Ἰπποκρ.) ἐρύσω Ὀππικαν. Ἀλ. 5. 230 ἐρύσσω Ὀρφ. Λθ. 35 διεύρυσσουςιν Ἀπολ. Ρ. 4. 687 ἄορ. ἐρυσ(σ)α προέρυσσεν Ἰλ. α. 308 εἶρυσσε π. 862 εἶρυσσεν γ. 373 ἐξ-ερύσσασκε κ. 409 ἐρύσαν ε. 573 προέρυσσαν (ἄλλ. προίρεσσαν) Ὀδ. ο. 497 ἐνεύρυσαν Ἡροδ. 9. 97 προστ. εἶρῶσον Σοφ. Τρ. 2032 εὐκτ. ἐρύσας Πινδ. ν. 7. 67 ὑποτ. ἐρύσσης Ἰλ. ε. 410 ἀνεύρυσση Μόσχ. 4. 416 ἐρύση Ἰλ. ρ. 230 εἶρύσση (Ἰπποκρ.) ἐρύσσουμεν Ὀδ. θ. 34 ἐρύσσωσι ρ. 479 εἶρύσσωσι (Ἰπποκρ.) ἄπαρ. ἐρύσαι Ἡσιόδ. Ἐρ. 622 ἐρύσαι Ἰλ. θ. 419 ἀν)εἶρύσαι Ἡροδ. 9. 96 μετ. ἀπερύσας Νικανδ. Θηρ. 580 καὶ εἶρῶσας Ἡροδ. 4. 10. ἐρύσας Ἀπολ. Ρ. 3. 913 ὄωρ. ἐρύσας Πινδ. ν. 7. 67 ἐρύσασα Ἀνθ. Παλ. 14. 434. καί

Ἐρύομαι καὶ εἶρύομαι Μεσ. εἶρύομεσθα Ἰλ. φ. 588 εἶρύονται Ἀπολ. Ρ. 4. 279 καὶ εἶρύαται προστ. εἶρυσσε 4. 372 εὐκτ. εἶρύοιτο δ. 804 ἄπαρ. ἐρύσθαι Ὀδ. ε. 483 καὶ εἶρυσθαι γ. 268 καὶ ἐρύεσθαι Ἰλ. ξ. 422 καὶ εἶρύεσθαι (Ἰπποκρ.) εἶρῶμεναι Ἡσιόδ. Ἐρ. 818 παρατ. ἐρῶτο Ἰλ. ζ. 403 ἐρύοντο ρ. 277 εἶρύομεσθα φ. 588 μ. μελ. ἐρύομαι ἐπικ. ἐρύσσονται σ. 276 ἄπαρ. ἐρύσσεσθαι Ὀδ. φ. 425 παρακ. κατεἶρυσται θ. 451 ἐρύται Ἀπολ. Ρ. 2. 4208 εἶρύεται Ὀδ. ζ. 265 ἄπαρ. κατεἶρύσθαι ξ. 332 ἐρύσθαι ε. 484 μετ. εἶρῶμένα Ἰλ. ν. 682 ὑπερ. ἦ ἄορ. ἐρύσο χ. 507 εἶρῶτο Ὀδ. χ. 90 ἐρύτο Ἰλ. δ. 438 εἶρυντο μ. 454 εἶρῶτα ξ. 30 καὶ ἐρυντο Θεοκρ. 25. 76 μ. ἄορ. εἶρῶσάμην εἶρύσαο Ἰλ. φ. 230 εἶρύσατο χ. 306 εἶρύσατο δ. 186 ἐρύσατο Ὀδ. ξ. 279 ἐρύσαντο θ. 504 εὐκτ. ἐρύσαιτο Ἰλ. ε. 456 εἶρύσαιτο θ. 443 εἶρυσάμεθα ρ. 159 εἶρυσσάμεθε ρ. 327 πληθ. γ. ἐρυσάιτο ε. 298 ὑποτ. ἐρύσσεται ἄπαρ. ἐρύσασθαι χ. 351 ἐρύσασθαι σ. 174 εἶρυσσασθαι α. 216 μετ. ἐρυσσάμενος Ἰλ. φ. 473 ἐπειρυσάμενος Ἡροδ. 4. 8 παθ. ἄορ. παρειρύσθη (Ἰπποκρ.) μετ. εἶρυσθεῖς (ὡς.) παρ. ἐρυστός. ἴδε εἶρω.

Ἐρχατάω (κατακλείω) παρατ. ἐρχατόωντο Ὀδ. ξ. 15. ῥιζ. ἐργ-, ἐρχατά-ὄω' ἐντεῦθεν καὶ ἔρκος, Ἐρκίος Ζεύς. ἴδε καὶ εἶργω.

Ἐρχομαι παρατ. ἤρχομην μελ. ἐλεύσομαι (α) παρακ. ἐλήλυθχ ὑπερσ. ἐλήλυθειν ἄορ. β. ἤλθον προστ. ἐλθέ εὐκτ. ἐλθοιμι ὑποτ. ἐλθω ἄπαρ. ἐλθεῖν μετ. ἐλθών μ. ἄορ. ἤλθόμην. παρ. ἐλευστέον, ἐλθετέον (Στραβ.).

Ἐρχομαι (ὡς ἀν.) καὶ αἰολ. πεδέρχομαι Θεοκρ. 29. 25 ἔρχεται Ἰλ. χ. 483 ἔρχεται Ἀριστ. Βακτ. 301 ἐρχεται Σφ. 432 καὶ πεδέρχεται Πινδ. ν. 7. 74 προστ. ἔρχο Ἰλ. μ. 343 καὶ ἔρχεο Ὀδ. ψ. 254 ἄπαρ. ἔρχεσθαι Ἀισχ. Ἀγ. 917 μετ. ἐρχόμενος Προμ. 98 μελ. ἐλεύσομαι Προμ. 854 παρελεύσεαι Ἰλ. α. 432 παρακ.

(α) Ὁ Φρόνιχ. Ἐκλογ. σελ. 57 ἀπελεύσομαι παντάπασι φυλάττω' οὔτε γὰρ οἱ δόκιμοι ῥήτορες, οὔτε ἡ ἀρχαία κωμωδία οὔτε Πλάτων κίχρηται τῇ φωνῇ' ἀντὶ δ' αὐτοῦ τῷ ἀπειμι χρωδ καὶ τοῖς ὁμοιοῖδέσιν ὡσαύτως'. Οὕτω καὶ Σουῖδας καὶ Μοῖρις ἀπέπεισαν ἀττικῶς, ἀπελεύσεαι ἑλληνικῶς'. Καὶ ὅμως πλὴν τοῦ Ὀμήρου ὁ Αἰσχύλος (Προμ. 854), ὁ Λυσίας (σ. 465. 42), ὁ Ἰπποκράτης, πολλάκις, ὁ Ἡρόδοτος (μετὰ προθ.) β. 106, ὁ Σοφοκλῆς Οιδ. κ. 4206, ὁ Διονυσ. Ἀλικαρνασσεύς, ὁ Ἀππιανός, ὁ Πλούταρχος, ὁ Πολύβιος, ὁ Λουκιανός κλ. αὐτὸ μεταχειρίζονται. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἔνεστ. ἐρχομαι οἱ ἀττικοὶ μεταχειρίζονται συνήθως εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις τὸ εἶμι ὑποτ. ἰω εὐκτ. ἰοίμι καὶ ἰοίην προστ. ἰθι ἄπαρ. ἰένας μετ. ἰών, ἀντὶ δὲ τοῦ παρατ. ἤρχομην ἔλεγον ἦειν ἢ ἦια ἢ α κτλ. Τὸ αὐτὸ δ' εἶμι μεταχειρίζονται καὶ ἀντὶ τοῦ μέλ. ἐλεύσομαι.

ἐλήλυθα Ἀριστ. Ν. 238 ἐλήλυθα Οδ. ε. 204 ἐλήλυθας ο. 42 γ. πλ. ἐλήλυθμεν Ἰλ. ι. 49 καὶ ἐλέλυμεν Κρατίν. Ἀποσπ. 2. 163 ὑποτ. ἐξεληλύθη (Ἰπποκρ.) εὐκτ. σπαν. προ-ἐληλυθείς (Ξεν.) μετ. ἐληλυθώς Ἰλ. ο. 81 καὶ ἐληλυθώς-Οδ. τ. 28 ὑπερσ. ἐληλύθει Ἀριστ. Ἰπ. 1306 ἐληλύθει Ἡροδ. 5. 98 καὶ ἐληλούθει Ἰλ. δ. 520 ἄορ. α. ἀπ-ἤλυθα (Νέα Διαθ.) καὶ ἤλυθα Nov. ν. 37. 424 ἐπ-ἤλυθα Ανθ. Παλ. 14. 44 ἤλυθμεν ἤλυθην (Νέα Διαθ.) ἢ ἤλυθαι καὶ ἀπήλυθσαν Ψευδο-Καλλιθ. 2. 35 προστ. ἐλθάτω (Παλ. Διαθ.) ἔλθατε Προβ. 9. 5. ἄορ. β. ἤλυθον Ευρ. Ῥῆσ. 660 καὶ ἐπελήλυθον (Σιβυλ. Χρ.) ἦνθον δωρ. Θεοκρ. 2. 118 εὐκτ. ἔλθοιμι καὶ δωρ. ἔλοισιμι Ἀριστ. Λυσ. 118 ὑποτ. ἔλθω ἔλθη καὶ ἔλση Λυσ. 105 ἄπαρ. ἐλθεῖν ἐλθέμεν ἐπίκ. Ἰλ. ο. 146 καὶ ἐλθέμενα α. 151 μετ. ἐλθῶν καὶ ἐλσῶν Ἀριστ. Λυσ. 1081 καὶ ἐνθῶν δωρ. (Θεοκρ.) ἄορ. πλ. ἐλθόντεσι Πινδ. π. 4. 30 παθ. παρακ. μετῆλθαι (Αἰγυπτ. Πατυρ.) καὶ ἐλήλυσμαι ἢ ἤλευσμαι (Θεοδός.) μεσ. ἄορ. ἀπ-ελεύσασθαι Χαρίτ. 1. 3, ὅπερ διορθοῦται εἰς ἀπελεύσεσθαι παθ. μελ. ἐλευθησόμενα (Παροιμ. Ἀποστολ.) ῥιζ. ἐρ-, ἐλ-, ἐρχ-, ἐλ-υ-θ-, ἐλευθ-, ἐλθ-, ἐρχο-μαι, ἤλ-υθ-ον. ἤλ-θ-ον. παρ. προσήλυτος.

Ἐρωέω (ῥέω, τρέχω με δούλην, ὑποχωρῶ) ἐπίκ. ἐρωεῖ Οδ. μ. 75 προστ. ἐρώει Ἰλ. β. 179 μελ. ἐρώησω α. 303 ἄορ. ἠρώησα ψ. 433.

Ἐρωτάω-ῶ ὁμαλ. παρατ. ἠρώταον-ων μελ. ἐρωτήσω κτλ.

Ἐρωτάω (ὡς ἄν.) ἐρωτάω καὶ ἐρωτέω ἰων. καὶ ποιητ. ἐρωτᾶς Οδ. δ. 347 προστ. ἐρώτι δωρ. Ἀριστ. Αχ. 800 ἄπαρ. ἐπειρωτᾶν Ἡροδ. 1. 53 μετ. ἐπειρωτᾶν 7. 100 καὶ ἐρωτέων ἰων. 8. 26 παρατ. ἐρώτα Ἡροδ. 4. 88 ἀνηρώτων. Οδ. δ. 254 ἀνειρωτέων (ἄλλ. ἀνηρώτων) Θεοκρ. 1. 81 γ. πλ. ἐρώτεον Οδ. δ. 445 Παθ. μετ. ἐρωτεώμενον Ἡροδ. 1. 86 καὶ ἐρωτεώμενον (Ἡροδ.). ἴδε ἐρέω.

Ἐσθίω (φορῶ ἐσθῆτα) παρακ. ἐσθημένος Ἡροδ. 3. 129 ὑπερσ. ἤσθητο (Αἰλιαν.).

Ἐσθίω (τρώγω) παρατ. ἤσθιον μελ. ἔδομαι καὶ ἐδοῦμαι παρακ. ἐδήδοκα καὶ ἐδήδεσμαι (ἐδήδοται Διον. Αλ.) ἄορ. β. ἔφαγον. Παθ. ἐσθίομαι μετ. ἐσθιόμενος παθ. ἄορ. ἠδέσθην. παρ. ἐδεστός.

Ἐσθίω καὶ ἔσθω (ὡς ἄν.) ἐσθίει Ἰλ. ψ. 482 ἔσθουσι ω. 415 καὶ κατέσθοντε Πυθαγ. Ἀποσπ. σ. 713 προστ. ἐσθιει Οδ. ξ. 80 ὑποτ. ἐσθῆν Ἀρετ. σ. 61 ἄπαρ. ἐσθίειν ἐσθῆν Οδ. ε. 197 ἐσθιέμεν β. 305 καὶ ἐσθιέμεναι Ἰλ. κ. 373 μετ. ἐσθίων Ἀριστ. Ευρ. 31 καὶ ἐσθουσαι Οδ. ν. 409 παρατ. ἤσθιον ι. 292 καὶ ἤσθι ε. 94 ἄορ. β. ἐφῆγον φάγες Οδ. ι. 347 φάγε Ἰλ. β. 236 καὶ φάγον ω. 414 ὑποτ. φάγησι φ. 127 φάγη Σοφ. Ἀποσπ. 149 εὐκτ. φαγέοις (μετγν.) ἄπαρ. φαγέειν π. 429 καὶ φαγέμεν Οδ. π. 143. Παθ. κτλ. Μεσ. ὡς ἐνεργ. ἐσθίομαι (Ἰπποκρ.) καὶ ἐδομαι ἐσθιέται Οδ. δ. 318. καὶ φάγωμαι (μετγν.) μελ. ἐδομαι Ἰλ. σ. 274 φάγεσαι (Παλ. Διαθ.) καὶ φαγοῦμαι (ὡς.) μεσ. ἄορ. κατ-ἐδέσθεται Γαλην. 5. 752. ῥιζ. ἐδ-, ἐσ-θ-ω, ἐσ-θί-ω=ed-o λατ. παρ. es-us=βρωῖσις, es-ca=ἐδεσμα. ἴδε καὶ ἔδω.

Ἐσπετε ἔσπον· ἴδε ἔπω.

Ἐσοαῖ· ἴδε εἶσα καὶ ἐζομαι.

Ἐσσοῦμαι-οῦμαι (ἠττάομαι) ἐσσοῦνται Ἡροδ. 3. 106 παρατ. ἐσσοῦμαι 1. 67 παρακ. ἔσσωται 7. 10 παθ. ἄορ. ἐσώθησαν 2. 169 ὑποτ. ἐσσωθῆμεν 4. 97. ἴδε ἠττάομαι.

Ἐστήκω (ἵστημι) καὶ στήκω σπαν. ἐνεστ. καὶ παρὰ μετγην. Αθην. 10. 4 στήκει (Νέα Διαθ.) μελ. ἐστήξω Ὀμηρ. Ἐπιγρ. 15. 14 καὶ ἐστήξομαι Ευρ. Ἰφ. Α. 675. ἴδε ἵστημι.

Ἐστιάω-ῶ (φιλεύω, ξενίζω) παρατ. εἰστιάον-ων μελ. ἐστιάσω ἄορ. εἰστίασα παρακ. εἰστιάκα ὑπερσ. εἰστιάκειν. Παθ. καὶ μεσ. ἐστιάομαι-ῶμαι παρατ. εἰστιαόμην-ώμην μελ. ἐστιάσομαι παθ. ἄορ. εἰστιάθην (μετγν.). παθ. παρ. εἰστιάμαι. παρ. ἐστιάσις, ἐστιατέον.

Ἔστιάω (ὡς ἄν.) καὶ δωρ. ἰστιάω μετ. ἐστιώσσι (ἄλλ. ἐστηῶσι) Ἀθην. 14. σ' 468 παρατ. ἰστιάω Ἡροδ. 7. 135 παρακ. ἰών. ἰστιήματι Ἡροδ. 5. 20 ἰστιήσθαι (ἄλλ. ἰστιήσθαι) 5. 20 παθ. μελ. ἐστιαθήσεται Σχολ. Ἀριστ. Αχ. 977 μεσ. ἄορ. ἐστιάσσομαι Σελστ. Ἐμπ. 327. 28. ῥιζ. *φεδ-*, ἐδ- (ἔδω). παρὰ δὲ λατίν. *ves-cog*, *vin-o* = γέωω, γεῦμα, παρατ. ἐιστιάων (=ε-*φεςτ-ιαων*).

Ἔσχατάω (εἶμαι ὁ ἔσχατος) μετ. ἐσχατόων Ἰλ. κ. 206 ἔσχατόωσα 6. 508.

Ἐτάζω ἴδε ἐξετάζω.

Ἐταιρίζω (συντροφεῖω μετὰ τινος) ἐταιρίζουσι Οἰμ. Ἰμ. Ἀφρ. 96 ἄορ. α. ἔταιρίσσαι Ἰλ. ω. 335. Μεσ. ἐταιρίζομαι μετ. ἐταιρίζομενος Ἀθην. 43. σ. 593 παρατ. ἐταιρίζετο Νονν. σ. 15 μ. ἄορ. ἐταιρισάμην ἐταρισάσο Καλλιμ. Ἀρτ. 206 εὐκτ. ἐταρισάσαι Ναυμαχ. σ. 55 ἐταρισάσαιο Ἰλ. ν. 456 μετ. ἐταρισάσμενος (Φωτ.) παθ. μελ. ἐταιρισθήσεται (μετγν.). ῥιζ. *φετ-*, ἐτ- (ἔτης), ἐτ-αιρ-ίζω. παρ. ἐταίρος, ἔταρος, ἐταίρια, ἐταίρισμός· ἴδε καὶ ἔθος.

Ἐτοιμάζω καὶ ἐτοιμάζομαι ὁμαλ. παρατ. προετοιμάζετο Ἡροδ. 7. 22 μ. ἄορ. προετοιμάσθεο 8. 24 εὐκτ. ἐτοιμασάϊατο (=ἐτοιμάσαιντο) Ἰλ. κ. 574. ῥιζ. *φετ-*, ἐτ- (ἐ-τεός), ἐτοιμος συγγεν. τῷ ἔτυ-μος, ἐτοιμ-άζ-ω.

Ἐῶ α δ ε' ἴδε ἄνδάνω.

Ἐυδαιμονέω παρατ. ηὔδαιμόνεον-ουν μελ. εὐδαιμονήσω ἄορ. ηὔδαιμόνησα παρακ. εὐδαιμόνηκα.

Ἐυδιάω (ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω) μετ. εὐδιώντος Ἀρατ. Φαιν. 899 εὐδιώντες Ἀπολ. Ρ. δ. 933 εὐδιόωσα (Οἰπιαν.). Πικρὰ δὲ πεζ. εὐδιάζω μετ. εὐδιάζων (Γρηγ. Νουσ.) παθ. εὐδιαζόμενος (Ἀξισόχ.)· ἴδε δηθύνω.

Ἐυδοκέω παρατ. εὐδόκεον καὶ ηὔδοκεον-ουν ἰδίως παρὰ Πολυβίω καὶ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, τὰ δὲ ἄλλα εἶνε ὁμαλά.

Ἐυδοκίμειω παρατ. εὐδοκίμει (Ξεν.) ἰών. εὐδοκίμειε Ἡροδ. 7. 227 ηὔδοκίμει (Πλάτ.) μελ. εὐδοκιμήσω ἄορ. εὐδοκίμησα Ἡροδ. 3. 434 παρακ. εὐδοκίμηκα (Πλάτ.) ηὔδοκίμηκα (Ἀσικιαν.).

Ἐὔδω καὶ καθεὔδω (καθεύδω, ἡσυχάζω) παρατ. ἐκάθευδον καὶ ηὔδον (Πλάτ.) καθηὔδον καὶ καθευδον (Πλάτ. καὶ τραγικ.) παρακ. καθευδηκέναι (Ἐπιφαν.). παρ. καθευδητέον.

Ἐὔδω (ὡς ἄν.) εὔδει Eur. Ἡρ. μ. 4014 εὔδετε Ἀνθ. Παλ. 9. 418 ὑποτ. εὔδω εὔδησα Ὀδ. θ. 445 εὔδησι Ἰλ. ε. 524 ἄπαρ. εὔδμεναι Ὀδ. ω. 255 παρατ. εὔδον Ἡροδ. 4. 211 καθευδε Ἰλ. α. 614 καὶ ἐκάθευδε (Κωμικ.) μελ. εὔδήσους Ἀισχ. Αγ. 337 ἄορ. καθευδήσαι (Ἰπποκρ.). ἴδε ἔζομαι καὶ ἰδρίω.

Ἐυεργετέω-ῶ ὁμαλ. παρατ. εὐηργέτεον καὶ εὐεργέτεον-ουν (Δίων Κᾶσ.) ἄορ. εὐηργέτησα καὶ εὐεργέτησα (Διον. Ἄλικ.) παρακ. εὐηργέτηκα (Πλάτ.) εὐηργέτηκα (Δημοσθ.) ὑπερσ. εὐηργετήκειν. Παθ. εὐεργετέομαι-οὔμαι παθ. ἄορ. εὐηργετήθην παρακ. εὐηργετήμαι (Λουκιαν.) εὐηργετήται (Πλάτ.) ὑπερσ. εὐεργετήμην (Δημοσθ.) μετ. εὐεργετημένος (Ξεν.). παρ. εὐεργεσία, εὐεργέτης, εὐεργετητέον. ἴδε ἐργάζομαι.

Ἐυκαρπέω-ῶ (ἔχω ἀφθονίαν καλῶν καρπῶν) ὁμαλ. μετ. εὐκαρπεύντα Ἀνθ. Παλ. 4. 4. ῥιζ. καρπ- καὶ εὐ-καρπ-έω, παρὰ λατ. *carp-o* = δρέπω. παρ. καρπός, κρόπιον; δρέπανον, Κρωπία.

Ἐυκλείζω (ἐγκωμιάζω) μετ. εὐκλείζων (ἐπιγραφο.) ἄορ. εὐκλείσαι καὶ δωρ. εὐκλείζει Πινδ. π. 9. 94 μετ. εὐκλείσας Τυρταίος 3. 24 παρ. εὐκλεία, εὐκλείης.

Ἐυλαβέομαι-οὔμαι (φοβέομαι, συστέλλομαι) ἄπαρ. εὐλαβέεσθαι (Ἰπποκρ.) παρατ. εὐλαβεόμην-οὔμην εὐλαβεῖτο καὶ ηὔλαβεῖτο Eur.

Or. 748) μελ. εὐλαβήσομαι παθ. ἄορ. εὐλαβήθην παθ. μελ. εὐλαβήσομαι· παρὰ δὲ Φωτῖω καὶ ἐνεργητ. ἄορ. εὐλάβησον εὐλαβῆσαι. παρ. εὐλαβητέον.

Εὐλογέω παρατ. εὐλόγειν καὶ πύλόγειον-ουν (μετγν.) μελ. εὐλόγησάορ. εὐλόγησα καὶ ηὐλόγησα (ὡς.) παρακ. εὐλόγηκα. Παθ. εὐλογοῦμαι παθ. παρακ. πύλόγημαι (Ἀλεξ.) εὐλόγημαι (μετγν.) μ. μελ. εὐλογήσομαι παθ. ἄορ. εὐλογήθην (μετγν.) παθ. μελ. εὐλογηθήσομαι.

Εὐνάζω καὶ εὐνάω-ῶ (καιμίζω, πλαγιάζω) εὐνάζει Σοφ. Οἰδ. τ. 964 ὑποτ. εὐνάζη Ησιοδ. Ερ. 336 παρατ. κατεύναζεν (Ευσταθ.) μελ. εὐνάσω Οδ. δ. 408 εὐνήσω Ἀνθ. 10. 42 ἄπαρ. εὐνάσειν (Ξεν.) ἄορ. εὐνάσα Ἀπολ. Ρ. 2. 856 εὐνήσω Οδ. δ. 440 καὶ εὐνάσει Ευρ. Ρησ. 762 εὐκτ. κατευνήσασαι Ιλ. ξ. 245 ὄορ. εὐνάσει Σοφ. Φιλ. 699 (χορ.) ἄπαρ. εὐνήσαι (ἄλλ. εὐ νηῆσαι) Οδ. ο. 324 καὶ εὐνάσει Σοφ. Τρ. 1006. Παθ. καὶ Μέσ. εὐνάζομαι εὐνάζει εὐνάζεται Ευρ. Μηδ. 48 δούκ. κατεύνασθεν Ιλ. γ. 448 ἄπαρ. εὐνάζεσθαι Οδ. ε. 419 καὶ εὐνάσθαι Σοφ. Οἰδ. κ. 4574 παρατ. εὐνάζετο Οδ. υ. 4. εὐνάζοντο ε. 65 παθ. ἄορ. εὐνήθησεν Ἀνθ. Παλ. 7. 78 εὐνάσθη Πινδ. π. 3. 25 καὶ πύνάσθην Ευρ. Ἴων 1484 ἄπαρ. εὐνήθησεν Οδ. ε. 384 μετ. εὐνήθεις θ. 292 παρακ. εὐνήται Ἀνθ. Παλ. 7. 397 κατ-εὐνάσται Ευρ. Ρησ. 614 ἄπαρ. κατευνάσθαι (Πλουτ.) μ. ἄορ. ἐνευνάσαντο Νικανδ. Θηρ. 214. παρ. εὐνή, εὐνέτης. ἴδε ἐδριάω.

Ἐυπρήσσεσκον ἴδε πράσσω.

Εὐρίσκω παρατ. εὐρίσκον μελ. εὐρήσω παρακ. εὐρηκα ὑπερσ. εὐρήκειν ἄορ. β. εὐρον προστ. εὐρέ, εὐκτ. εὐροίμι ἄπαρ. εὐρεῖν μετ. εὐρών. Παθ. καὶ Μέσ. εὐρίσκομαι παρατ. εὐρισκόμην μ. μελ. εὐρήσομαι παρακ. εὐρημαι ὑπερσ. εὐρήμην παθ. μελ. εὐρεθήσομαι παθ. ἄορ. εὐρέθην μ. ἄορ. α. εὐράμην (μετγν.) μ. ἄορ. β. εὐρόμην.

Εὐρίσκω (ὡς ἄν.) παρατ. πύρισκον Σοφ. Φιλ. 283 ἄορ. β. πύρον Θουκ. 5. 42 καὶ Ευρ. Μηδ. 553 ἄπαρ. εὐρέμεναι Ιλ. β. 243 αἰολ. εὐρην Σαφρ. 56 παρακ. εὐρηκα Σοφ. Οἰδ. τ. 546 ὑπερσ. πύρηκας Βαβρ. 22 παθ. παρακ. πύρηται Αἰσχ. Πέρ. 743 μετ. πύρησκον (Ξεν.) παθ. ἄορ. πύρηθην Σοφ. Αἰ. 4135 παθ. μελ. εὐρηθήσομαι (μετγν.) μέσ. ἄορ. α. εὐράμην Ησιοδ. Ἀποστ. 77 πύρακο Ἀνθ. 9. 29 ἀνεύρατο Ἀπολ. Ρ. 4. 4431 εὐκτ. εὐραῖο (Συνέσ.) μετ. εὐράμμενος Ἀνθ. Πλαν. 4. 184 μ. ἄορ. β. εὐράμην Αἰσχ. Πρ. 267 πύροντο Θουκ. 1. 58 μελ. ἐνερ. εὐρῶ μετγ. Πυλέμ. 2. 40. Παρὰ δὲ μεταγεν. ἀπαντᾷ καὶ ἄορ. α. εὐρησα Μανέθ. 5. 437 καὶ πλθ. εὐρσμεν ἀντὶ εὐροίμεν (Βυζαντ.) εὐρσσαν (ἀντὶ εὐρον Ἀλεξάνδ.) ὑποτ. εὐρήση, (Μανέθ.) εὐκτ. εὐρήσειαν (Προκόμ.) καὶ εὐρειαν (ἐπιγραφ.). ρίζ. εἶερ-, εἶερ- (εἶρω), εὐρ-ε-, εὐρ-ε-σ-κ-ω. παρ. εὐρεμα, εὐρημα, εὐρετός, -τέος, εὐρεσις.

Εὐσιτέω-ῶ ἄπαρ. εὐσιτέειν (Ἰπποκρ.) μετ. εὐσιτεῦντες (ὡς).

Εὐτρέπιζω (συγυρίζω, παρασκευάζω) ὅμαλ. παρατ. εὐτρέπιζον παρακ. εὐτρέπικα ἄορ. εὐτρέπισα (ἠτρέπισεν Ἀνθ. Πλαν. 4. 142). Παθ. εὐτρέπιζομαι παρατ. εὐτρέπιζοντο (Θουκ.) καὶ ἠτρέπιζοντο (Διον. Ἀλικαρ.) παρακ. εὐτρέπισμαι (Δημοσθ.) μετ. ἠτρέπισμένος (Αριστοφ.) μ. ἄορ. ἠτρέπισατο (μετγν.) παρ. εὐτρέπιστέον.

Εὐτυχέω παρ. εὐτόχουν καὶ πύτόχουν μελ. εὐτύχησάορ. εὐτύχησα καὶ μετγν. εὐτύχησα Ἀνθ. Ἀππ. Ἐπιγρ. 9. 30 παρακ. εὐτύχηκα καὶ πύτύχηκα ὑπερσ. εὐτύχηκειν καὶ πύτύχηκειν.

Εὐφραίνω (χαροποιῶ, ἠδύνω τινά) παρατ. εὐφραίνον (Πλάτ.) καὶ πύφραίνον μελ. εὐφρανῶ ἄορ. εὐφρανα (Πλουτ.) καὶ πύφρανα. (Βύριπ.) Παθ. εὐφραίνομαι (Ξεν.) παρατ. ἠφραίνόμην (Ξεν.) καὶ εὐφραίνόμην

μετγν. μ. μελ. εὐφρανοῦμαι παρακ. εὐφραμμαι καὶ ἠφραμμαι (Φωτ.)
μετ. εὐφραμμένος (Ήσυχ.) παθ. μελ. εὐφρανθήσομαι (Αἰσχιν.) παθ.
ἀορ. εὐφράνθην (Ἀριστοφ.). παρ. εὐφροσύνη.

Εὐφραίνω (ὡς ἀν.) καὶ εὐφρανέω Ἰλ. η. 297 εὐκτ. εὐφραίνοιμι Ὀδ. υ. 82 μελ.
ἐπικ. εὐφρανέω Ἰλ. η. 297 ἀπαρ. εὐφρανέειν ε. 668 ἀορ. εὐφρηνε Ἰλ. ω. 102 ὑποτ.
εὐφρήνης η. 295 καὶ ἠφρηνεν Σιμωνιδ. 13. 19 μ. μελ. εὐφρανοῦμαι εὐφρανέαι
(ἄλλ. εὐφρανέαι) Ἠροδ. 4. 9 (α).

Εὐχαριστέω ὁμικλ. καὶ δωρ. εὐχαριστῶμις (ἐπιγραφ. Κρητ.).

Εὐχετάομαι-ῶμαι (εὐχομαι) εὐχετάσθε Ὀρφ. Ἀρ. 291 εὐχετόωνται Ἀπολ. Ρ. 6.
339 εὐκτ. εὐχετόωμην Ὀδ. θ. 467 εὐχετοῦτο Ἰλ. μ. 391 ἀπαρ. εὐχετάσθαι
υ. 348 παρτι. εὐχετόωντο Ὀδ. ζ. 189. ἴδε εὐχομαι.

Εὐχόμαι (καυχῶμαι) Ἀποθ. παρτι. εὐχόμεν ἄττ. καὶ ἠυχόμεν
μελ. εὐξομαι μ. ἀορ. εὐξάμην (Ξεν.) καὶ ἠξάμην (ἄττ. ποιητ.)
παρακ. παθ. ἠύγμαι ἠύξαι ἠύκται (Πλατ.) καὶ (ἐνεργ. Παλ. Διαθ.)
ὑπερσ. ἠύγμην παθ. ἀορ. ἠύχθην μετ. εὐχθεῖς εὐχθέν. παρ. εὐχή,
εὐκτός, -τέος.

Εὐχομαι (ὡς ἀν.) προστ. εὐχεο Ἰλ. δ. 401 παρτι. εὐχετο ο. 374 καὶ ἠυχετο
Αἰσχ. Περ. 498 εὐχοντο Πινδ. ο. 6. 53 παρακ. ἠύγμαι ὑπερσ. ἠύγμην Σοφ. Τρ. 610
μ. ἀορ. εὐξάτο Ὀδ. ρ. 239 καὶ ἠξάμην Αἰσχ. Ἀγ. 963 ἠύξω ὡτ. 933 εὐκτο
Ὀμηρ. Ἄποσπ. 2. 45 (Franko) ὑποτ. εὐξέαι Ὀδ. γ. 45 μ. μελ. προσευξόμεσθα Ευρ.
Ἰπ. 416 ἀπαρ. ἐνεργ. προσεύξειν (Φιλόστρ.). Τούτῳ συγγεν. εἶνε τὸ αὐ-χ-έω
οὗτω δὲ ἡ ῥίζα εἶνε σφ- ἢ εφ- (ἄω, ἀναξ) εὐ-χ-ή, εὐ-χ-ο-μαι=νον-εο λατ.,
εὐκτός, -τέος.

Εὐω (ξηραίνω, καψαλίξω) εὐει Ἠσιόδ. Ερ. 703 μετ. εὔων Ὀδ. β. 300 (β) πα-
ρατ. ἰδὼν ἀορ. εὔει Ὀδ. ξ. 75 εὔσαν ὡσ. 426 ἀφείσεν Ἀριστ. Θεσμ. 590 ὑποτ.
ἀφείσω Θεσμ. 236 ἀπαρ. ἀφείσαι καὶ εὔσαι (Πολυδ.). Παθ. εὔεται (Πολυδ.) μετ.
εὔόμενος Ἰλ. ψ. 32 παρακ. ἠφειμένος Αἰσχ. Ἀποσπ. 321 παθ. ἀφ-εὔθεις
(Σουῖδ.). ἴδε αὖω.

Εὐωχέω-ῶ (φιλεύω τινά) καὶ εὐωχέομαι-οῦμαι (εὐθυμῶ) (εὐωχέει
Ἠροδ. 4. 73) παρτι. εὐώχεον-ουν (εὐώχες ἰων. Ἠροδ. 1. 126) καὶ
εὐωχούμην (Ξεν.) μελ. εὐωχῆσω (Θεοφρ. καὶ Πλουτ.) καὶ εὐωχῆσο-
μαι ἀορ. εὐώχησα παθ. μελ. εὐωχηθήσομαι (ἐπιγραφ.) παθ. ἀορ. εὐω-
χῆθην (Πλατ.) μεσ. ἀορ. εὐωχησάμην (Λουκιαν.) παρακ. εὐώχημαι
(Ἰπποκρ. καὶ Ἀριστοφ.). ῥίζ. οχ- (ὄχη), εὐ-ωχ-έ-ω. παρ. εὐωχία,
εὐωχισίς, εὐωχητής.

Ἐφορμάω ἴδε ὄρμάω.

Ἐχθαίρω (μισῶ, δυσχεραίνω) ἐχθαίρεις Σοφ. Πλ. 477 ἀπεχθαίρει Ὀδ. δ. 405
γ. πλ. δωρ. ἐχθαίροντι Θεοκρ. 24. 29 μετ. ἐχθαίρων-ουσα Αἰσχ. Επ. 502 παρτι.
ἠχθαίρον Ευρ. Ικ. 879 ἀπεχθήρεσκον (Απολλιναρ.) μελ. ἐχθαρεῖ Σοφ. Αντ. 93 ἀορ.
ἠχθῆρεν Αἰσχ. Περ. 772 ἐχθῆρε (μετγν.) δωρ. ἠχθῆρα Τιμοκρ. εἰς Πλουτ. Θεμ.
24 εὐκτ. ἐχθῆρειεν Αἰσχ. Ικ. 487 μετ. ἐχθῆρας Σοφ. Φιλ. 59. Παθ. καὶ Μεσ.
ἐχθαίρομαι ἐχθαίρεται Αἰσχ. Χο. 241 εὐκτ. ἐχθαίροιστο Ικετ. 754 παρτι. ἠχθαί-

(α) Τὸ «εὐφραίνομαι εὐφραίνομην οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ η φασὶν ἠφραίνομην»
(Κραμ. καὶ Βεκκερ. Ανεκδ.).

(β) «Ὡς δ' ἐδάσνον οἱ Ἀττικοὶ τὸ αὖω, καθὰ καὶ τὸ εὖω ἢ παράδοσις δηλοῖ.
Τάχα γὰρ ἐκ τοῦ εὖω τροπή τοῦ ε εἰς α παρήγον τὸ αὖω» (Εὐσταθ.).

ρετο Μόσχ. 6. 6 μ. μελ. ἔχθαροῦμαι Σοφ. Αντ. 93. μ. ἀορ. ἐχθήρατο Νικανδ. Αλ. 618 ἀπηθήρατο Κοϊντ. Σμ. 43. 255. Τούτω συγγενὲς εἶνε τὸ ἐχθραίνω (Πλουτ.) παρατ. ἤχθραϊνον (Ξεν.) ἀορ. ἤχθρηνε (Παλ. Διαθ.). παρ. ἐχθαρτέος. ἴδε ἔχθω.

(Ἔχθω) καὶ ἀπεχθάνομαι (μισῶ) παρατ. ἀπηχθανόμην μελ. ἀπεχθήσομαι παρακ. ἀπήχθημαι μ. ἀορ. ἔ. ἀπηχθόμην.

Ἔχθω (ὡς ἀν.) ἔχθεις Ευρ. Μηδ. 417 ἔχθει Σοφ. Λι. 459 ἔχθουσι Καλλιμ. Δηλ. 8. Παθ. ἐχθρομαι (εἶμαι μιστὸς) ἀπεχθάνεαι Οδ. ἔ. 202 ἔχθεται Αἰσχ. Αἴγ. 417 ἀπαρ. ἐχθεσθαί Οδ. δ. 756 μετ. ἐχθόμενος δ. 502 παρατ. ἀπήχθου Αριστ. Λυσ. 699 ἀπήχθεο Βίων 43. 3 ἤχθετο Οδ. ξ. 366 παρακ. ἠχθημένος Λυκοφρ. 827 μελ. ἀπεχθήσεται Ηροδ. 4. 89. ῥίζ. ἀχ-, (ἄχθος), ἐχ-, ἐχ-θ-ω, ἐχ-θ-αῖρ-ω. παρ. ἐχ-θος, ἐχθρός, ἐχ-ιδνα.

Ἔχω καὶ ἴσχω παρατ. εἶχον καὶ μετίσχον (Πλατ.) μελ. ἔξω καὶ σγήσω ἀορ. ἔ. ἔσχον ἔσχεσ ἔσχε προστ. σχῆς καὶ συνθ. κάτασχε, πάρασχε εὐκτ. σχοίην καὶ συνθ. παράσχομι ὑποτ. σχῶ σχῆς, σχῆ καὶ συνθ. παράσχω ἀπαρ. σχεῖν μετ. σχῶν παρακ. ἔσχηκα ὑπερσ. ἐσχῆκειν. Παθ. καὶ Μεσ. ἔχομαι παρατ. εἰχόμην μ. μελ. καὶ ἐνίστε παθ. ἔξομαι καὶ σχήσομαι μ. ἀορ. ἔ. καὶ ἐνίστε παθ. ἐσχόμην προστ. σχοῦ καὶ συνθ. παράσχω εὐκτ. σχοίμην ὑποτ. σχῶμαι συνθ. παρά-σχωμαι ἀπαρ. σχέσθαι μετ. σχόμενος παρακ. ἔσχημαι παθ. ἀορ. ἐσχέθην παθ. μελ. σχετήσομαι (μετγν.). παρ. ἔξις, σχέσις, σχετός, -τέος, ἐκτός-τέος. Οὕτω παρ' Ἀττικοῖς σχηματίζονται τὰ σύνθετα ἀνέχομαι ἠνειχόμην μ. ἀορ. ἠνεσχόμην ἀμπέχω καὶ ἀμπίσχω παρατ. ἀμπείχον μελ. ἀμφέξω ἀορ. ἠμπισχον ἀπαρ. ἀμπισχεῖν. Μεσ. ἀμπέχομαι καὶ ἀμπισχνοῦμαι παρατ. ἠμπείχετο μελ. ἀμφέξομαι μ. ἀορ. ἠμπισχόμην ὑπισχνέομαι μελ. ὑποσχάσομαι μ. ἀορ. ὑπεσχόμην προστ. ὑπόσχω παρακ. ὑπέσχημαι

Ἔχω (ὡς ἀν.) καὶ ἴσχω ἔχθηα (Σαφρ. Αποσπ. παρ' Απολων.) καταμπίσχουσιν Ευρ. Ελ. 853 καὶ ἔχθηα Θεογν. 4316 δωρ. γ. πλ. ἔχοντι Πινδ. π. 5. 88 ὑποτ. αἰολ. ἔχθηα Ἰλ. τ. 480 καὶ ἀνέχθησι Οδ. τ. 441 ἔχωντι Αριστ. Λυσ. 473 εὐκτ. ὑπείρεχοι Θεογν. 757 ἀπαρ. ἐχίμεν Ἰλ. δ. 302 κατισχόμεναι Οδ. λ. 456 μετίσχειν Ηροδ. 5. 92 καὶ παρισχέμεν Ἰλ. δ. 229 μετ. δωρ. ἔχοισα Πινδ. π. 8. 5 καὶ καθυπερέχοισα Στοβ. Ανθ. τ. 3. σ. 482 παρατ. ἔχε Ἰλ. λ. 184 ἔχουσε ε. 426 ἔπεσχε Οδ. ρ. 410 καὶ ἐνείχεσ Ηροδ. 4. 148 ὑπείρεχε Ἰλ. ε. 433 καὶ ὑπείρεχον ἔ. 426 αἰολ. ἤχον Σαφρ. 29 γ. πλ. εἶχουσαν (Ἀλεξανδρ.) Ανθ. 5. 209 μελ. ἔξω, δωρ. ἐξῶ (Ἄρεν) καὶ συχνότ. σγήσω καὶ ἐπισχῶσω Ευρ. Ανθ. 460 ἔ. πρ. σχήσεια Ομ. Γμ. Δημ. 366 ἀπαρ. ἐξέμεν Ἰλ. ε. 473 ἀορ. α. ἔχθησα (Χρυσ. Σιβυλ.) ὑποτ. σχήθησα (ἄλλ. μίλ. σχήσεισα) Ομ. Γμ. Δημ. 366 ἀορ. ἔ. ἔσχον προστ. σχῆς καὶ ἐπίσχεσ Ευρ. Ελ. 4642 σχῆ καὶ πάρασχε γ. πλ. ἔσχουσαν (Ἀλεξάν.) Σκουμν. 695 ἀπαρ. σchein καὶ σχέμεν Ἰλ. θ. 254 μετ. δωρ. σχοῖσα Πινδ. ν. 10. 6 παρακ. μετ. ἀττ. ἀναδιπλ. συνόχωκα (ἀντι συνόχωκα) μετ. συνοχωκῶς Ἰλ. ἔ. 218. Παθ. ἔχομαι καὶ ἴχομαι ἔχονται Ἰλ. σ. 130 εὐκτ. ἐχοίμην Ευρ. Ἰων 491 ἀνεχέιατο (= ἀνέχοιντο) Απολ. Ρ. α. 4003 προστ. ἔχο Ἰλ. ρ. 559 ὑποτ. ἔ. προσ. κατίσχειται Ἰλ. ἔ. 233 ἀπαρ. ἐχέσθαι (Απολλ.) μετ. ἐχόμενος Αριστ. Ρίρ. 504 παρατ. εἰχόμην καὶ ἐχόμην Οδ. ι. 435 ἀμφίχετο Απολ. Ρ. α. 324 ἀμπείχετο Αθην. 43. σ. 590 παρεχέσκετο (ἄλλ. παρεκίσκετο τοῦ παράκειμαι) Οδ. ξ. 521 περίσχετο Μοσχ. 4. 41 εἰχόμεθα Ευρ. Ιφ. τ. 4355 ἠνεχόμεθα Αριστ. Λυσ. 507 ἐχέοντο Απολ. Ρ. α. 638 μελ. ἐξομαι ἐξόμεθα Αριστ. Πλ. 104 καὶ σχήσομαι Ἰλ. ρ. 639 μ. ἀορ. ἔ. ἐσχόμην καὶ ἠνεσχόμην (ἄλλ. ἐσχόμην) Σοφ. Αντ. 467 καὶ προεσχεθόμην Θεοκρ. 25. 254 ἔαχετο Ἰλ. ρ. 696 σχέτο φ. 345 περισχόμεθι Οδ. ι. 199 ἔσχοντο ν. 2 καὶ συνθ.

(ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΑ).

7

ἡνέσχετο Ηροδ. 5. 48 καὶ ἀνέσχοτο 5. 89 προστ. σχέο Απολ. Ρ γ. 387 καὶ περί-
 σχεο Ιλ. α. 393 καὶ ἀνέσχεο ψ. 587 εὐκτ. ἀνέσχοιτο Απολ. Ρ. 6. 230 μετ. σχόμενος,
 -η, Οδ. λ. 279 παρακ. ὄωρ. παρεισχῆσθαι ("Ἄρεος) ὑπερσ. (ἐκ παρακ. ἄρρ. ὄγματι)
 ἐπώγατο Ιλ. μ. 340 παθ. μελ. σχεθήσομαι (Πλουτ. καὶ μετγν.) παθ. ἄορ. ἐσχέθην
 (Ιπποκρ.). Ἐντεῦθεν γίνονται τὰ συνθ. ἀμπέχω Αἰσχ. Περ. 848 καὶ παρὰ τοῖς τραγ.
 ἀμπίσχω σπάν. Ευρ. Ιπ. 493 ἀμπισχοῦνται (ἄλλ. ἀμπισχοῦνται) Ἀριστ. Ορ. 1090
 ἀμπεχον Οδ. ζ. 225 ἀμπεχε Κόϊντ. Σμ. 3. 6. καὶ ἡμπισχον Εὐρ. Ἴων 4459 ὑπί-
 σχομαι ἀντί ὑπισχνέομαι καὶ τὸ σχέθω παρατ. ἀντί ἄορ. σχέθον Οδ. μ. 95 ἐσχέθην
 π. 430 ἐσχέθην Ιλ. μ. 461 ἐσχέθον Οδ. τ. 458 προστ. κατάσχεθε Ευρ. Ηρ. μ.
 4214 καὶ κάσχεθε Ιλ. λ. 701 ὑποτ. σχέθω Ἀρ. Λυσ. 425 ἄπαρ. σχεθέειν Ιλ. ψ.
 466 καὶ σχεθέμεν Πινδ. ο. 4. 71 κατασχεθεῖν Σοφ. Αντ. 4200 μετ. σχεθῶν Πινδ.
 π. 6. 49 κατασχεθόντες Σοφ. Ηλ. 754 μ. ἄορ. 6. προσεσχέθωμην Θεοκρ. 25. 259.
 Ἄλλα καὶ αἰολ. πιδέχω (=μετέχω) πιδέχεις Στοβ. Ανθ. 4. 12 πιδέχοισαν Ηφαιστ.
 παρ' Ἀλκαίω 67. 2. ῥίζ. σε χ-, Феχ-, ἐχ ω=νεο λατ. ἱ-σχ-ω (=σι-σέχ-ω)
 παρατ. εἶχον (=σι-σεχ-ον), ἄορ. 6. ἔ-σεχ-ον. παρ. σχέσις, σχῆμα, ἕξις, ἐξείσις, σχε-
 δόν, ἐχυρός, ἰσχανάω, ἰσχαναῖω.

Ἐψιάομαι (παίζω, διασκεδάζω) πλ. γ. ἐψῖώνται Απολ. Ρ. α. 459 προστ.
 ἐψιάσθων Οδ. ρ. 530 ἄπαρ. ἐψιάσθαι φ. 429 παρατ. ἐψιώντο Απολ. Ρ. 2. 811.
 Τοῦ ἐνεργ. δὲ τύπου ἐψίω ἀπαντᾷ μετοχ. ἐψιῶσα παρ' Αἰσχ. Ἀποστ. 49. Τὸ δ' ἐψιῶ-
 ντο παρὰ Καλλιμάχῳ Δημ. 39 ὁ Μεινέκιος διὰ φιλῆς γράφει ἐψιώντο. ῥίζ. ψί-α
 = ψηρος καὶ ψιάδδεν ἢ ψιάζειν=παίζειν (Ηευχ.) καὶ μετὰ ε προτακτ. ἐ-ψι-άο-
 μαί· ἄλλα δ' ἐκ τοῦ ἔπομαι αὐτὸ παράγουσιν.

Ἐψῶ καὶ ἐψέω (βράζω) ἄορ. ἀρέψησα παρατ. ἤψεον-ουν. Παθ.
 ἔψομαι μετ. ἐψόμενος παρακ. ἤψημαι (Ἀριστοτ.) παθ. ἄορ. ἠψήθη μ.
 μελ. ἐψήσομαι. παρ. ἐρήός, ἐψητός, -έος, ὀπτός, ὀπταλέος.

Ἐψω (ὡς ἀν.) ἐψουσι Ἀριστ. Εκκλ. 736 εὐκτ. ἐψοι Πινδ. ο. 1. 83 ὑποτ. ἔψη
 (Πλατ.) ἄπαρ. ἐψειν Αθην. 7. σ. 304 μετ. ἔψων Ἀριστ. Ιπ. 745 παρατ. ἔψες Ηροδ.
 4. 48 μελ. ἐψήσω Αθην. 4. σ. 34 ἄορ. ἔψησα Ηροδ. 4. 119 ἤψησα Ἀριστ. Αποστ.
 409 καὶ Ἴπποκρ. παρακ. ἔψηκα (ἰέλων). Μεσ. ἔψομαι προστ. ἔψου Αθην. 9. σ. 375
 ἄπαρ. ἐψεσθαι Εὐρ. Κυκλ. 403 μετ. ἐψόμενος Πινδ. ν. 4. 82 παρακ. ἐψημένος
 Αθην. 4. σ. 9. καὶ ἀπεψημένος Ηροδ. 1. 188 παθ. ἄορ. ἤψθην ἐφθέντες (Διοσκ.)
 παθ. μελ. ἐψηθήσομαι (Γαλην.) μ. ἄορ. ἠψήσατο (ἄλλ. ἐψήσατο) Ἀποστ. Κωμ.
 4. 680. ῥίζ. πε π- (πέπων, πεπτός, πέψις, πόπικον, ἄρτο-κόπος ἀντί ἄρτο-πά-
 πος), ἐ ψ-, ἔψω ἀντί πέψω=coqu-o λατ. παρ. ὄψον, ὀπτάω.

Ἐώ· ἴδε Εἰμί.

*Ἐω· ἴδε ἔννυμι.

*Ἐω· ἴδε ἔημι.

*Ἐῶμεν (ἀδην ἔχωμεν, πληρωθῶμεν) μόνον Ιλ. τ. 402.

Z

Ζαμενέω-ῶ (λίαν ὀργίζομαι, θυμῶνω) ἄορ. ζαμένησε Ησιοδ. Θ. 928. ῥίζ. μεν
 (μένος) μετὰ τοῦ ὀξ=ζα, ζα-μεν-έ-ω· οὕτω καὶ ζαβάλλειν: διαβάλλειν, ζάε-
 (ἰάει): πνεῖ κιλ. παρ. ζαμενής, ζαμενέστατος.

Ζάω-ῶ, ζάεις-ζῆς, ζάει-ζῆ, ζάετον-ζῆτον, ζάετον-ζῆτον, ζάο-
 μεν-ζῶμεν, ζάετε-ζῆτε, ζάουσι-ζῶσι, προστ. ἐνεστ. ζῆθι ἀντί ζῆ
 εὐκτ. ζῶν ἄπαρ. ζῆν μετ. ζάων-ῶν. παρατ. ἔζαον-ἔζων, ἔζαες
 -ἔζης, ἔζαε-ἔζη, ἔζάετον-ἔζῆτον, ἔζαέτην-ἔζήτην, ἔζάομεν-ἔζῶμεν,
 ἔζάετε-ἔζῆτε, ἔζαον-ἔζων μελ. ζῆσω μ. μελ. ζῆσομαι καὶ βιώσομαι
 παρακ. ἐζῆκα (Ἀριστοτ.) καὶ συνθ. παρ. ἀττ. βεβίωκα (ὑπερσ. ἐζῆκειν
 Δίων Κασ.) ἄορ. ἀνέζησα καὶ παρ' ἀττ. συνηθέστ. ἄορ. 6. ἐβίω

Ζάω-ῶ (ὡς ἄν.) καὶ ζῶει Οδ. ξ. 44 ζῶουσι Οδ. λ. 302 προστ. ζῆ Ευρ. Ιφ. τ. 699 καὶ ζῆθι Ἀνθ. Παλ. 10. 43 ὑποτ. ζῶω Οδ. γ. 354 ζῶντι δωρ. ("Ἄρεος) ἄπαρ. ζῶειν Ηροδ. 7. 46 καὶ ζῶειν Στοβ. Ἀνθ. 98. 46. 47 ζῶμεν καὶ ζῶμεναι (Κρουσ. Διεξ.) μετ. ζῶν πληθ. γ. ζῶντων Οδ. κ. 72 παρατ. ἐζῶων Ηροδ. 4. 442 ἐξην Δημωσθ. 24. 7 καὶ ζῶεν Ἀνθ. Παλ. 13. 21 καὶ θαμ. ζῶσκον Ησιοδ. Ερ. 90 μελ. ἐπανα-ζῶσω (μετγν.) ἀντι ζῆσω ἄορ. ἐπέζωσε (ἀντι ἐπέζωσεν) Ηροδ. 4. 420 ἄπαρ. ζῆναι ἄπαξ ἐν ἐπιγραφ. Ῥαϊνεσίου σ. 683 παρακ. ἐζῶκα (ἐπιγραφ.). ῥιζ. Ει-, βι-, γι-, δι-, θθεν djáω=ζάω, δίαιτα. παρ. ζαός, ζωός, (ζοός καὶ ζῶός), ζῶον.

Ζεύγνυμι (ζεύγω ἢ ζεύω) καὶ ζευγνύω (Πολύβ.) ἄπαρ. ζευγνύμαι καὶ ζευγνύειν (Ἀρριαν.) παρατ. ἐζεύγνυμι μελ. ζεύζω ἄορ. α. ἐζευξα. Παθ. καὶ Μεσ. ζεύγνυμαι μ. μελ. ζεύζομαι παρακ. ἐζευγμαι παθ. ἄορ. ἐζεύχθην (σπαν. παρὰ τοῖς πεζ. ἀττ.) παθ. ἄορ. β. ἐζύγην μ. ἄορ. ἐζευξάμην.

Ζεύγνυμι (ὡς ἄν.) καὶ ζευγνύω Ἡροδ. 4. 205 ζεύγνυσι Ἀθην. 42 σ. 554 εὐκτ. ζευγνύοιμι καὶ ζευγνύην καὶ ζευγνύμην Κραμ. Ανεκδ. σ. 4292 ἄπαρ. ζευγνύμεναι Ἰλ. γ. 260 ζευγνύμεν ο. 420 καὶ ζευγνύμεν π. 445 παρατ. ἐζεύγνυμι Ηροδ. 7. 33 ἐζεύγνυσι 4. 89 ζεύγνυσαν Ἰλ. ω. 783 καὶ ζεύγνυσι τ. 393 ἄορ. ζεύξε Ἰλ. ω. 690 ζεύξαν Ησιοδ. παρὰ Σχολ. Πινδ. ν. 3. 24 εὐκτ. ζεύξετε Ἰλ. ω. 14 παρακ. μετγν. ἐπ-ἐζευχα (φιλόστ.). Παθ. ζεύγνυμαι ζεύγνυσθε Ευρ. Αλκ. 428 μετ. ζευγνύμενος Ηροδ. 5. 9 παρατ. ζευγνύσθην Ἰλ. ω. 281 ζεύγνυτο Οδ. σ. 445 παρακ. ἐζευγμαι μετ. ἐζευγμένος Ευρ. Ηλ. 317 ὑπερσ. ἐζεύμην ἐζευκτο Ἡροδ. 4. 85 παθ. ἄορ. ἐζεύχθην Σοφ. Αντ. 955 παθ. μελ. δια-ζευχθήσεται (Γαλην.) μ. ἄορ. ἐζευξάμην Ευρ. Ἴων 901 μετ. ζευξάμενος Ἀπολ. Ρ. 4. 4737. ῥιζ. ζυγ- = jug-, ζευγ-, ζεύγ-νυ-μι: ju-n-go. παρ. ζυγ-ός = jug-um λατ. σύ-ζυγ-ος = con-jux, ὁμῆζυξ, ζεύγμα, ζεύγος.

Ζέω (βραζω) καὶ ζέω ζέει· ζέεις· ζέεις, ζέει Ηροδ. 4. 481 ζέι Ἀίσχ. Επτ. 708 μετ. ζέων (Πλατ.) καὶ ζέων Καλλιμ. Αρτ. 60 ζέοισαν ἄμῶν Πινδ. ο. 4 49 παρατ. ἐζέει Ησιοδ. Θ. 695 ζέει Ἰλ. φ. 365 καὶ ἐζει Σοφ. Οιδ. κ. 434 μελ. ἐξανα-ζέσει Ἀίσχ. Πρ. 370 ἄορ. α. ἐζέσα Ηροδ. 4. 59 ἐζέσεν Ἰλ. σ. 349 ὑποτ. ζέση (Ἰπποκρ.) εὐκτ. ζέσειε (Πλατ.) ἄπαρ. ζέσει Κωμ. Ἀποσπ. 4. 463 μετ. ζέσας Ευρ. Κυκλ. 343 παθ. ἄορ. ἐζέσθην Διοσκ. 2. 402 μετ. ἀναζεσθεῖς (Γαλην.) παρακ. ἀπ-ἐζέσμαι (Ἰπποκρ.) μετ. ἐκζεζομένην Γεωπον. 10. 54. 3. ῥιζ. ζεσ-, ἐσ- (ἐστία, vestia), γεσ-, ζεσ-, ζέν-νυ-μι, ζέ-ω ὑπερζέων = pra-jas-tas Σανσκ. παρ. ζέμα, ζέσις, ζεσ-τός, ζηλος, ζηλώω.

Ζηλώω-ῶ (μιμοῦμαι) ὁμαλ. μελ. ζηλώσω παρακ. ἐζήλωκα ἄορ. ἐζήλωσα. Παθ. ζηλόομαι-οῦμαι μετ. ζηλούμενος (Πλούτ.) παθ. ἄορ. ἐζηλώθην (Συνεστ.) ἀλλὰ καὶ

Ζαλῶ δωρ. Θεοκρ. 4. 80 προστ. ζαλεῦ (ἀντι ζηλοῦ οἱ Δωρ. καθ' Ἡσυχ.)· παρ. ζαλωτός· ἴδε ζέω.

Ζητέω καὶ ποιητ. ζητεύω ὁμαλ. παρὰ πεζ. ὑποτ. ζητεύης Ησιοδ. Θ. 398 εὐκτ. ζητέοιεν Ηροδ. 4. 94 μελ. ζητήσομαι (=ζητηθήσομαι Φώβ.) (α). ῥιζ. α-, δα-, ζα-, ἀ-ιτ-έ-ω = peto λατ. ζητ-έ-ω, δατέιν: ζητεῖν (Ἡσυχ.).

Ζώννυμι (ζώνω) μετ. ζωννύς (β) παρατ. ἐζώννυμι μελ. ζῶσω (Παλ. Διαθ.) ἄορ. ἐζῶσα (ὡς.) παρακ. ἐζῶκα (μετγν.). Παθ. ζώννυμαι παρακ. ἐζῶσμαι καὶ σπανιῶτ. ἐζῶμαι (Ἀθίν.) ὑπερσ. ἐζῶσμην (Πλούτ.) παθ. ἄορ. ἐζῶσθην (Θεοφρ.) μ. ἄορ. ἐζῶσάμην.

(α) Τοῦ Ζητέω ἐφίετο μετ. Ζητεύσα=Ζητεύσα παρὰ Θεοκρ. 4. 82, ἀλλ' ἤδη ἀναγινώσκειται κατὰ Ἄρεος Ζαλῶ σ'.

(β) Θωμ. Μ. σ. 413 λέγει αζωννύς, οὐ ζωννύωγ.

Ζώννυμι (ὡς ἀν.) καὶ ζωννύω (Ἰπποκρ.) παρατ. ἐζώννυον Νον. Ἰωαν. 24 48. Παθ. ζώννυμαι ὑποτ. γ. πληθ. ζώννυνται (ἀντὶ ζωννύονται) Οδ. ω. 89 παρατ. ζών(ν)υτο Ἰλ. κ. 78 καὶ ζωννύσκετο ε. 857 μ. ἀορ. ζώσατο Οδ. σ. 67 παθ. ἀορ. ἐζώσθη Νηροδ. 2. 43 μετ. ζωσθεὶς Νον. Ἰωαν. 5. 3. ῥιζ. ζω=ζυ- (ζεύγνυμι=jugo) ζώννυ-μι (ὡς χώννυμι ἐκ ῥιζ. χυ). παρ. ζώμα, ζώνη, ζωστήρ, ζωστής, ζωστρον.

Ζώω· ἴδε ζάω.

Η

Ἡβάω-ῶ (εἶμαι ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἡλικία) καὶ ἡβάσκω (ἀρχίζω νὰ ἡβῶ) παρατ. ἡβαον-ἡβων μελ. ἡβήσω ἀορ. ἡβησα παρακ. ἡβηκα.

Ἡβάω καὶ ἡβάσκω (ὡς ἀν.) ἡβάσκει Ἀνθ. Παλ. 6. 30 εὐκτ. ἡβώοιμι Οδ. ξ. 468 ἡβῶμι Ἰλ. η. 433 μετ. ἡβῶων (Ἀποσπ. Νόστων ἐν Σχολ. Μηδ. Εὐριπίδου) καὶ ἡβῶν Ἀθην. 4. σ. 29 ἡβῶντα Ἰλ. ε. 446 ἡβῶντες ω. 604 θηλ. ἡβῶσα Λισχ. Επ. 622 καὶ ἡβῶσα Οδ. ε. 69 μελ. δωρ. ἡβάσω Ἀνθ. 7. 482 ἀβάσομεν Δρακ. σ. 63. 5 ἀορ. ἡβησα καὶ ἰων. ἐπήβησαν Νηροδ. 6. 83 εὐκτ. αἰολ. ἡβήσειε Ησιοδ. Ερ. 434 παρακ. ἡβηκα ὑπερσ. παρηβήκει Νηροδ. 3. 53. ῥιζ. F α β-, F η β-, ἡ β-ά-ω. παρ. ἡβη δωρ. ἡβα καὶ ἄβα, ἡβητήρ, ἡβητής, ἡβηδόν, ἡβητήριον, ἔφη-εος: juven-is λατ.

Ἡγεμονεύω (εἶμαι ἡγεμῶν) καὶ ἡγεμονία (ἔχω ἀρχὴν) ἀπαρ. ἡγεμονοῦν (Πλατ.) ὁμαλ. μελ. ἡγεμονεύσω ἀορ. ἡγεμόνευσα ἀπαρ. δωρ. ἀγεμονεύσαι Πινδ. ο. 6. 25· ἴδε ἡγέομαι.

Ἡγέομαι-οῦμαι (ὀδηγῶ τινα, ἄρχω, νομίζω) Μεσ. παρατ. ἡγεόμην-οῦμην μελ. ἡγήσσομαι παρακ. ἡγήμαι μ. ἀορ. ἡγησάμην παθ. ἀορ. ἡγήθην (α) μετγν. παθ. μελ. ἡγηθήσομαι (ὡς).

Ἡγέομαι-οῦμαι (ὡς ἀν.) καὶ δωρ. ἀγείται Ἀλκμ. 93 ἐξηγέομαι Νηροδ. 7. 235 ἐξηγέεται 3. 4 ὑποτ. ἐξηγέται 9. 66 ἐξηγέονται 9. 11 καὶ ἡγεύονται 3. 8 προστ. ἐξηγέο 3. 72 καὶ ὑφαγέο Θεοκρ. 2. 401 ἀπαρ. ἡγέεσθαι Νηροδ. 7. 461 καὶ ἀπηγέεσθαι 1. 24 καὶ ἀναγέεσθαι Πινδ. ο. 9. 80 μετ. ἡγέομενοι Νηροδ. 7. 448 καὶ ἀπηγέομενος 5. 4 παρατ. ἡγεόμην-οῦμην ἡγεύμην 2. 145 ἀπηγέετο 4. 418 ἡγέοντο 9. 45 καὶ ἀγέετο δωρ. Πινδ. ν. 5. 25 ἀγέοντο Θεοκρ. 11. 41 παρακ. ἄγημαι π. 4. 248 μετ. ἀπηγημένοσ Νηροδ. 4. 207 μ. μελ. (ἐνίστι ἀντὶ παθ.) ἡγήσομαι Οδ. ο. 82 καὶ ἀπηγήσομαι Νηροδ. 4. 185 μ. ἀορ. ἀναγέεσαστο Πινδ. ν. 40. 19 καὶ ἀπηγέεσαστο ἰων. Νηροδ. 2. 145 μετ. προαπηγησάμενος 3. 438. ῥιζ. F α γ-, ἄ γ-, (ἄγω καὶ συγγεν. αὐτῷ sag-io λατ.) ἡγ-έ-ο-μαι=due-o λατ. παρ. ἡγημα, ἡγήτης καὶ δωρ. ἀγέτης, ἡγητός καὶ περιάγητος, ἡγητός, ἡγεμῶν, ἡγεμονεύω.

Ἡγερέθω· ἴδε ἀγείρω.

Ἡδύνω (κάμνω τι ἡδύ, εὐφραίνω) ὁμαλ. παρατ. ἡδυνον ἀορ. ἡδυνα ἀπαρ. ἡδύναι (ς). Παθ. ἡδύνομαι (εὐφραίνομαι) παρακ. ἡδυσμαι ἀπαρ. ἡδύνθαι (: ἡρτύσθαι Φωτ.) παθ. ἀορ. ἡδύνθην (Γαλην.). παρ. ἡδυντός, -τέος.

Ἡδύνω (ὡς ἀν.) μετ. δωρ. χάδύνοντες Ἀθην. 7. 309 παθ. ἀορ. ἡδυνθείς Κωμ. Ἀποσπ. 4. 383.

(α) Τὸ ἡγέομαι=ὀδηγῶ δοτ. συντάσσεται. ὡς ἀχώστως ἡγείται πόλει κάλλιστα Εὐριπ. παρ' Ἀθην. 48. σ. 413· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀρχω γενικῆ· ὡς οὐδένα στρατιωτῶν ἀπώλεσεν ἡγούμενος ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ νομίζω αἰτιατικῆ ἀτάλλα πάντα δευτέρα ἡγείται. Σοφ. Φιλ. 1442.

(β) Ἡδύναι ἀττικῶς, ἀρτύσαι ἑλληνικῶς Μοῖσθ. σ. 477.

Ἦδω (εὐχαριστῶ, εὐφραίνω) ἦδει Σιζστ. Ἐμπ. 7. 442 μετ. ἦδων (Ἀζιοχ.) παρατ. ἦδε Ἀνακρ. Ἀποσπ. 448 μελ. ἦσω (Λιβάν.) ἀορ. ἦσα Κωμ. Ἀποσπ. 3. 326 και

Ἦδομαι (εὐφραίνομαι) Μεσ. παρατ. ἠδόμεν μελ. ἦσομαι παθ. ἀορ. ἦσθην παθ. μελ. ἠσθήσομαι παρακ. ἦσμαι.

Ἦδομαι (ὡς ἀν.) μ. ἀορ. ἦσατο Οδ. ε. 353 παθ. μελ. ἠσθήσεται Σοφ. Οιδ. τ. 453. ῥίζ. φαδ-, κδ-, ἦδ-ω· ὅθεν γαδεῖν: χαρίζεσθαι καὶ γάδεσθαι: ἦδεσθαι (Ἡσυχ.). παρ. ἠδύς, ἠδονή, ἄσμενος.

Ἡερέθω ἰδ. αἰεῖρω.

Ἡκω (ἐρχομαι) παρατ. ἦκον μέλ. ἦξω ἀορ. ἦξα (μετγν.).

Ἡκω (ὡς ἀν.) μελ. ἦξω δωρ. ἦξω Θεοκρ. 45. 444 ἀορ. ἦξα (Γαλην.) ἦκα Φιλοστ. καὶ Σκύων. 62 ἦκας (Λιβάν.) πλ. δηλ. ἦκαμες Πλουτ. Ηθ. 225 ἦκαμεν Γενεσ. 47. 4 ἦκατε 42. 7 ἦκασι 45. 16 ἀπαρ. ἠκέναι (Γαλην.) ὑπερσ. ἦκασαν (Ιωσηπ.). Μεσ. ἦκηται Ἀρεταί. σ. 92 παρατ. ἠκόμην (ἄλλ. ἀντι ἠγόμην) Εὐρ. Ἀποσπ. 206 μ. μελ. ἦξεται Μαρκ. Ἀντ. 2. 4. ῥίζ. Γε- (ικ-άνω, ἱ-μι), Γεκ-, ἦκ-ω. Τούτω συγγενεῖς εἶνε τὸ ἰκάνω.

Ἡλαίνω (περιπλανῶμαι) γ. πλ. δωρ. ἠλαίνοντι Θεοκρ. 7. 20 μετ. ἠλαίνων Καλλιμ. Αἰγ. 251. Μεσ. ἠλαίνονται Θεοκρ. 7. 23. ἴδε ἄλλομαι.

Ἡλασκάζω καὶ ἠλασκω (πλανῶμαι, ἐπιερχομαι) ἠλασκάζει Οδ. ε. 457 ἠλάσκουσι Ιλ. 6. 470 μετ. ἠλασκάζων σ. 281 ἠλάσκουσαι σ. 104 παρατ. ἠλάσκαζες Ομ. Τρυν. Απολ. Δηλ. 442. ἴδε ἄλλομαι καὶ ἀλίωμαι.

Ἡλιάζω (δικάζω ἐν τῇ Ἡλιαίῳ) μ. μελ. ἠλιάσομαι ἠλιάσει Ἀριστ. Σφ. 772 καὶ δωρ. ἠλιάξει (ἄλλ. ἠλιτίξει) Λυσ. 380. Εὐχρηστίτ. δ' εἶνε τὸ μίσον προστ. ἐνεστ. ἠλιάζου (Ἐπικτητ.) ὑποτ. ἠλιάζηται (Δημοσθ.) μ. ἀορ. ἠλιάσασθαι Ἀριστ. Ιπ. 798. παρ. Ἡλιαία, ἠλιασις, ἠλιαστής, ἠλιαστικός. ἴδε εἰλέω.

Ἡμαι (κάθημαι) ἴδε ἔζω· ἐνταῦθα δὲ προσθετέον ὑπερσ. γ. πληθ. ἔατο (= ἦντο) Ιλ. η. 414.

Ἡμί (φημί, λέγω) Ἀριστ. Βατρ. 37 ἦσι (ἄλλ. ἦσι) Σαφ. 48 ἦτι Ἀλκμ. 439 παρατ. ἦν γ. ἐνικ. ἦ=ἔφην, ἔφη παρὰ Πλάτωνι κλ. ἴδε φημί.

Ἡμῶ (κλίνω καταβιβάζω) παρὰ δὲ τοῖς ὑστερωτέροις τὸ υ μακρόν, ἠμῶι Ιλ. 6. 148 ἐπ-ἠμῶουσι Νικανδ. Αλ. 453 μετ. ἠμῶν Ησιόδ. κατὰ Μ. Ἐτυμ. σ. 430 ἀορ. ἠμῶσα Ιλ. θ. 308 εὐκτ. ἠμῶσειε 6. 373 μετ. ἠμῶσασα Οππιαν. Αλ. 2. 307 παρακ. μετ. ἀγγ. ἀναδιπλ. ὑπερμῶμικε Ιλ. χ. 494. μίλ. ἠμῶσουσι Πaus. 10. 9. 5. ἴδε μῶ.

Ἡνιοχέω-ῶ (κρατῶ τὰς ἡνίας) παρατ. ἠνιόχεον-ουν μελ. ἠνιοχῆσω ἀορ. ἠνιόχησα. παρ. ἠνιοχεύς, ἠνιοχος.

Ἡνιοχέω (ὡς ἀν.) καὶ ἠνιοχεύω, αἰολ. ἠνιοχεῖ Ανθ. Παλ. 42. 419 πληθ. γ. ἰων. ἠνιοχεῖσι Ηροδ. 4. 493 μετ. ἠνιοχεύοντα Ανθ. Παλ. 9. 221 παρατ. ἠνιόχευεν Ιλ. λ. 403 καὶ ἠνιόχευεν Αθην. 7. σ. 283 ἀορ. ἠνιόχησα μετ. ἠνιοχῆσας Ἀριστ. Σφ. 4022. Παθ. ἠνιοχέομαι-οῦμαι (Πλατ.) παρατ. ἠνιοχέομην-οῦμην καὶ ἠνιοχεύοντο Ανθ. Παλ. 7. 482. Τὸ ἠνιοχέω ἢ ἠνιοχεῖω εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ ἠνία καὶ ἔχω, τὸ δὲ ἠνία ἐκ τοῦ ἐνώω: δένω, δεσμεύω κατ' Εὐστάθ. ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ Φανά, ὅθεν ἀναξ, ἀνάσσω αὐτὸ ἐτυμολογοῦσιν.

Ἡνίπαπε· ἴδε ἐνίπτω.

Ἡπῶ· ἴδε ἀπῶ.

Ἡρεμέω-ῶ (ἠσυχάζω) ὁμαλ. καὶ δωρ. ἀρεμέω μετ. ἀρεμέωσα Τιμ. Λοκρ. 4. 95. ῥίζ. ραμ-, ρεμ-, ἦν ἀπαντῶμεν ἐν τῇ Σανσκ. βίραμ-αμι = παύω καὶ μετὰ α ἦε προσκτ. ἀ-ραμ-, ὅθεν ἀράμεναι: ἠσυχάζειν (Ἡσυχ.), ἀρεμ-, ἠρεμ-έω-παρ. ἀρήμεσις· ἠρήμεσις ἠρεμία, ἠρεμος· ἴδε καὶ ἐρημέω.

Ἡσθημένους (ἐνδυμένους) παρακ. ἄρρ. ῥημ. ἐσθίω Εὐρ. Εἰ. 1539 καὶ ἰων. ἔσθημένους Ηροδ. 3. 129 ὑπερσ. ἥσθητο Αἰλιαν. Ποικ. Ἰσ. 42. 32.

Ἡσάω καὶ ἥττάω (εἶμαι κατώτερος, νικῶμαι) ἐνεργ. ὕπερ παρὰ τοῖς ἀττ. μὲν δὲν ἀπαντᾷ παρὰ δὲ Πολυβίῳ συχνά, ἄορ. ἥττησα παρακ. ἥττηκα (Διοδ.). Εὐχρηστον δ' εἶνε παρ' αὐτοῖς τὸ ἥσάομαι ἢ ἥττάομαι-ῶμαι παρατ. ἥσασάμην καὶ ἥτταόμην-ώμην παρακ. ἥσσημαι καὶ ἥττημαι, ὑπερσ. ἥττήμην, παθ. ἄορ. ἥσσήθην καὶ ἥττήθην παθ. μελ. ἥσσηθήσομαι καὶ ἥττηθήσομαι καὶ σπανιῶτ. ἥττήσομαι. ῥημ. ἥσσητέον.

Ἡττάομαι (ὡς ἀν.) καὶ ἰων. ἐσσοῦμαι ἐσσοῦνται Ηροδ. 3. 406 πικρ. ἐσσοῦτο 8. 75 παρακ. ἐσσωται 7. 10 ἐσσωμένοι 8. 430 παθ. ἄορ. ἐσώθη 4. 162 ἐσώθησαν 3. 45 μετ. ἐσσωθεὶς 5. 46. ῥιζ. ἡκ- (ἡκω), ἡκ-ι-ά-ω (= ἥσάω ἢ ἥττάω) καὶ ἡκ-ἰων = ἥσων ἢ ἥττων. παρ. ἥττητέος.

Ἡτί: εἶπεν Ἄρεος δῶρ. διαλ. 42. ἴδε ἡμί.

Ἡχέω καὶ ἀχέω δῶρ. ἀχεί Αἰσχ. Επ. 868 ἥχει (ἄλλ. ἀχεί) Θεοκρ. 46. 96 ἀχεῖσιν Ἐπιγρ. 4. 40 ἀνταχεῖσιν Ἐπιγρ. 4. 41 προστ. ἀχει 2. 36 μετ. ἀχῶν Σοφ. Τρ. 643 παρατ. ἤχεον-ουν καὶ ἤχεσε Ηροδ. 4. 200 καὶ ἀντήχει (μετγν.) μελ. ἤχῆσω καὶ ἀχῆσω Εὐρ. Φοιν. 4295 ἄορ. ἤχησα καὶ ἀχησα ἀντάχησε Μηδ. 426 πληθ. γ. ἀχῆσασμεν Ἀριστ. Βκτ. 216 εὐκτ. ἀχῆσειεν Θε. 328 ὑποτ. ἀχῆση Μοσχ. 5. 4. Μεσ. ἤχειται Σοφ. Οἰδ. κ. 4500 καὶ ἀχείται Πινδ. Ἀποσπ. 45. 20 (ὁ Σναῖ-δεβίν. ὅμως ἀχεί γράφει) μ. μελ. ἀχῆσεται (ἄλλ. χεῖσεται) Οἰμ. Ἰμν. Ἀφρ. 252. ῥιζ. αF- (ἦω, κατ' ἄλλους δὲ συγγενὲς εἶνε τῷ ἀγγυμι), ἀχ-, ἤχ-έω. παρ. ἤχη, ἤχος, ἤχεις, ἤχημα, ἤχώ.

Θάσσω καὶ θάσσω (κάθημαι) θάσσει Οἰμ. Ἰμν. Ερμ. 468 θάσσει Ἀπολ. Ρ. 3. 659 θάσσουν Εὐρ. ἰων. 445 καὶ θάσσεις Σοφ. Γρ. τ. 4254 θάσσει Εὐρ. Τρ. 307 ἀπαρ. θάσσειν Ἀπολ. Ρ. 4. 1274 θασσέμεν Οδ. γ. 336 μετ. θάσσων Εὐρ. Ηρ. μ. 4214 θάσσουν Ἀπολ. Ρ. 2. 4028 παρατ. θάσσει Π. ι. 494. ῥιζ. θα-, θαF-, θα-ά-σσ-ω (= θασσ-ω) = ἔζομαι = sed-εο λατ. = σαδ-α-αγκμι Σανσκ. παρ. θά-σας, θάσας, θάκημα, θάκησις, θάκειω καὶ θάκεις. ἴδε καὶ ἐδριάω.

Θάσσομαι δῶρ. ἀντί θηέομαι (θεάομαι) Πινδ. π. 8. 45 παρατ. θάσσο (ἄλλ. θηέιτο) Θεοκρ. 22. 200 ἄορ. προστ. θάσσει Ἀνθ. Ἀππ. Ἐπιγρ. 213.

Θακίω-ῶ (κάθημαι) θακίει Εὐρ. Ἡρακλ. 239 προστ. θάκει Σοφ. Αἰ. 4173 μετ. θακῶν Αἰσχ. Πρ. 313 παρατ. ἐθ'κει Κωμ. Ἀποσπ. 2. 446 θάκουν ἀναυξήτ. Εὐρ. Εκ. 4153. Ἀλλὰ καὶ θακίω ἐλέγγο ἰων. θακίσει Σωφρ. 41 μετ. θακίων Ηροδ. 2. 473. ἴδε θάσσω.

Θάλλεω καὶ θαλέω ἴδε θάλλω.

Θάλλω (ἀνθῶ, ἀκμάζω, βλαστάνω) παρατ. ἔθαλλον παρακ. ἔ. μὲ συμ. ἐνεστ. τεθῆλα μετ. τεθῆλως, ἄορ. ἔ. ἀνέθαλλον (Γρηγ. Νύσ.).

Θάλλω (ὡς ἀν.) θαλέω, θηλέω, δῶρ. θαλέω θαλέει Νωνν. 16. 78 θαλέουσι Κότν. Σμ. 44. 96 θαλέουσι Θεοκρ. 25. 16 μετ. θαλέων Οδ. ζ. 63 θαλέοντα (Ἰπποκρ.) καὶ τληθῶσα Π. ζ. 148 τληθῶν χ. 423 παρατ. θήλεον ε. 73 θαλέσκεις Ἀνθ. Παλ. 41. 374 καὶ θαλίεσκε Μόσχ. 2. 67 καὶ ἐθάλεον Πλουτ. Ηθ. 40 ἐθήλεον Ἀνθ. Ἀππιαν. Ἐπιγρ. 2071 θήλεον Οδ. ε. 73 μελ. θαλλῆσω (μετγν.) ἀνα-θηλήσω Π. α. 326 μ. μελ. ἀνοθαλήσομαι Ἀνθ. 7. 281 παρακ. τίθηλα Ησιόδ. Ερ. 227 δῶρ. τίθηλα Πινδ. Ἀποσπ. 106. 5 ὑποτ. τεθῆλη (Ἰπποκρ.) ἀπαρ. τεθηλέναι (Πλάτ.) μετ. τεθαλῶς Πινδ. π. 41. 53 τεθηλῶς Πaus. Ἀρκαδ. 9. 25 θηλ. δῶρ. τεθαλυία Οδ. ν. 245 ὑπερσ. ἀντί παρατ. τεθῆλει ε. 69 ἐτεθῆλει Φιλοστρ. Ἀπολ. 314 ἄορ. α. δῶρ. θάλησε Πινδ. ν. 4. 88 μετ. θηλήσας Ἀνθ. Παλ. 9. 363

ἀορ. ε. θάλλε Ομ. Γμ. Παν. 33 παθ. παρακ. τεθηλημένα δένδρα (Ιπποκρ.). ῥίζ. θα- (θάλα=θέα, ἐνήνοθε), θα-λ-, θάλλ-λω (=θαλ-λω), και θαλ-υ-κρόν: λαμπρόν και θαλύψαι: πυρῶσαι (Ήσυχ.). παρ. θαλλός, θάλος, θηλος, θαλερός, θάλα, θά-λαια, θάλλ-π-ω.

Θάλλω (ζεσταίνω, περιποιούμαι, ἀπατώ) παρατ. ἐθαλλον. Παθ. θάλλομαι παρατ. ἐθαλόμην μελ. θάλλομαι.

Θάλλω (ὡς ἀν.) θάλλομαι Βακυλ. εἰς Αθην. 2. σ. 39 μετ. θάλλων και θαλ-πίων Οδ. τ. 319 παρατ. θάλλε Θεοκρ. 44. 38 ἀορ. ἐθαλψα Σοφ. Τρ. 4082. Παθ. θάλλομαι θάλλεται Φιλ. 38 παρατ. ἐθάλλετο Πινδ. ν. 4. 14 παθ. ἀορ. ὑποτ. θαλ-φῶθ Αριστ. Ιπ. 210 μετ. θαλφθείς Ησιοδ. Θ. 864. παρ. θάλλπος, θαλπνός, θαλ-πώρῃ. ἴδε θάλλω.

Θαμβέω-ῶ (ἐκπλήττω, θαυμάζω) παρατ. ἐθάμβεον-ουν παρακ. τεθάμβηκα ἀορ. ἐθάμβησα μετ. θαμβώσας (Λουκιαν.). Μεσ. θαμ-βέομαι-οῦμαι παρατ. ἐθαμβεόμην-οῦμην (Προκόπ.) παθ. ἀορ. ἐθαμβή-θην (Λέων Διακ.) παρακ. τεθάμβημαι μετ. τεθαμβημένος (Πλουτ.).

Θαμβέω (ὡς ἀν.) παρατ. ἐθάμβεον Οδ. δ. 638 και ἐθάμβουν Αισχ. Ικ. 570 παρακ. τεθάμβηκα Σοφ. Αντ. 1246 ἀορ. θάμβησε Ιλ. ω. 283 θάμβησαν ψ. 728 μετ. θαμβήσας Οδ. ω. 401. ῥίζ. θσϜ- (θαίρομαι), ταφ-, θαφ-, θαβ-, θαμ-β-, θαμβ-έ-ω ὄθεν και Σανσκ. στάβ-νωμι=ἀκίνητον καθιστῶ και Λιθουαν. steb-inu =τέφρα, ταφή. παρ. θάμβος, θαμβάλλος, τάφος, ταφή, ἔταφον, θάπτω, θάπαν: φό-βον (Ήσυχ.).

Θάμιζω (συχνάζω) παρατ. θάμιζον Απολ. Ρ. 2. 431. Μεσ. θαμιζεται Σοφ. παρ' Αθην. 7. σ. 219. ῥίζ. ἄμα, Γαμ-α, θαμ-ᾶ, θαμ-ίζ-ω. παρ. θαμέες, θαμειός, θάμνος και θαμινός.

Θάομαι (ἀτγ. θεάομαι) δωρ. ὑποτ. θάμιθε Σωφρ. 42 προστ. θάεο Ανθ. Πλαν. 4. 306 θάεθε Αριστ. Αχ. 770 μελ. θάομαι και θασοῦμαι θασειθε Καλλιπ. Δημ. 3. μετ. θασομένοι Θεοκρ. 45. 23 μ. ἀορ. ἐθαοάμην εὐκτ. θησαίαι' Οδ. σ. 191 προστ. θάσαι Ἐπίχ. 78 Θεοκρ. 40. 41 ἀπαρ. θάσασθαι Θεοκρ. 2. 72 μετ. θασομένοι Πιν. Ἡρακλ. 4. 70. ἴδε θαυμαίνω.

Θάπτω παρατ. ἐθαπτον μελ. θάψω ἀορ. ἐθαψα παρακ. τέθαφα παθ. παρακ. τέθαμμαι ἀπαρ. τεθάρθαι παθ. ἀορ. ε. ἐτάφην παθ. μελ. ε. ταφήσομαι (Ἄττ. ποιηταί) μετ. ὀλίγ. μελ. τεθάψομαι.

Θάπτω (ὡς ἀν.) ἀορ. ἐθαψα Ηροδ. 4. 117 θάψην Ιλ. ω. 612 παθ. παρακ. τέθαμμαι πληθ. γ. τετάφαται (ἄλλ. τεθάφαται) Ηροδ. 6. 403 ἀπαρ. τεθάφθαι Αισχ. Χο. 366 ὑπερσ. ἐτέθαπτο Οδ. λ. 52 παθ. ἀορ. ἐθάφθην Σίμων Κ. 170 ἀπαρ. θαφθῆναι Ηροδ. 2. 81 μετ. θαφθείς 7. 228 παθ. ἀορ. ε. ἐτάφην μετ. ἐνθαφέντων (ἐπίγρ.) μετ' ὀλίγ. μελ. τεθάψεται Σοφ. Αι. 377. παρ. τάφος, ταφή ἴδε θαμβέω, θνήσκω και φένω.

(Θάπω ἢ Τάφω) παρακ. ἀντί ἐνεστ. τίθηπα (θαυμάζω) Οδ. ζ. 468 μετ. τεθη-πὼς Ιλ. ρ. 29 ὑπερσ. ε. ἐτεθήπειν Αἰλ. Ἀποσπ. 416 ἐπικ. ἐτεθήπει Οδ. ζ. 466 πλ. ἐτεθήπεισαν Αἰλ. Ιστ. Ζ. 2. 40. 48 ἀορ. ε. ἔταφον Αισχ. Περ. 4000 τάφε Πινδ. π. 4. 95 ταφών Ιλ. ι. 493. ἴδε θαμβέω και θαυμάζω.

Θαρρέω και Θαρρέω παρατ. ἐθάρρεον-ουν και ἐθάρρουν (Θουκ.) μελ. θαρρήσω (Πλατ.) παρακ. τεθάρρηκα και τεθάρρησα ἀορ. ἐθάρρησα και ἐθάρρησα. Παθ. παρὰ μετγν. θαρρούμενος (Ιων. Μιχλ.) παρατ. ἐθαρ-σειτο. ῥίζ. θαρ-, θαρ-, φαρ-, θαρ-σ-έ-ω=θαρ-ρ-έ-ω. παρ. θαράσος, θάρσος, θαρσός, θαρσότης=dhar-shac Σανσκ. θάρρων δαίμων, ᾧ ὑπερ-τῶν νοσοῦντων εὐχονται (Ήσυχ.) και φαρυμός=τολμηρός, θαρσός

(Ἄρεος Αἰολ. 12.), θαρσύνω, Θερσ-ίτης· ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ θέρω τέθαρμαι θάρρος αὐτὸ παράγουσιν.

Θαρρύνω καὶ θαρσύνω (ὡς ἄν.) μετ. θαρσύνων Ἰλ. ν. 767 παρατ. θάρσυνον π. 242 καὶ θαρσύνεσκε δ. 233 μελ. θαρσυνῶ Eur. Αἰκ. 319 ἄορ. θάρσυνας Οδ. ν. 323 προστ. θάρσυνον Ἰλ. π. 242 μ. ἄορ. θαρρύνασθαι (Εὐσταθ.). ἴδε θαρρέω.

Θάσσω ἴδε θαάσσω.

Θαυμάζω παρατ. ἐθαύμαζον μελ. θαυμάσω καὶ θαυμάσομαι παρακ. τεθαύμακα ἄορ. ἐθαύμασα. Παθ. θαυμάζομαι (μετγν.) παρακ. τεθαύμασμαι (Πολύβ.) μ. ἄορ. ἐθαυμασάμην παθ. μελ. θαυμασθήσομαι παθ. ἄορ. ἐθαυμάσθην (Ν. Διαθ.). παρ. θαῦμα, θαυμαστός.

Θαυμάζω (ὡς ἄν.) ἰων. θωυμάζω Ηροδ. 1. 155 ἄορ. ἀποθαυμάζειν 8. 65 μετ. θαυμάζων 4. 68 παρατ. θαύμαζε Ἰλ. κ. 42 θαύμαζον σ. 496 καὶ θαυμάζεσκον Οδ. τ. 229 καὶ ἰων. ἐθώμαζες ἢ ἐθώμαζες Ηροδ. 1. 68 ἀπεθώμαζε 4. 18, ἄορ. θαύμασεν Ομ. Γυν. Ερμ. 414 ἄορ. θωυμάσαι Ηροδ. 8. 37 καὶ

Θαυμαίνω (θαυμάζω) παρατ. θαύμικνε Πινδ. ο. 3. 32 μελ. θαυμανέοντες Οδ. θ. 408. Παθ. θαυμαίνονται Καλλιμαχ. παρὰ Στοβ. Ανθ. τ. 3. σ. 182. ῥίζ. θᾶF-, θε-, θαυ-, θη-, θαυ-μ-άζ-ω, θαυμ-αίν-ω, θε-ά-ο-μαι, θά-ο-μαι, θη-έ-ο-μαι. παρ. θαυ-σ-ίχρο-ν, θαῦμα, θᾶ-τύ-ς, θεωρία, θηπτός, ἐ-σα-μεν, (=ἐ-θα-μεν, ἐθεωροῦμεν), θωῦτά (=θωF-ε-τά), θωῦμα, θεωρός (θᾶF-ρος, θᾶρος).

(Θάω) ἄορ. ἄορ. θῆσαι (=θηλάσαι Ησυχ.) καὶ θάομαι ἄορ. θῆσθαι (ἀμίλγειν, θηλάζειν) Οδ. δ. 88 μ. ἄορ. θῆσατο Ἰλ. ω. 58 μετ. θησάμενος Ομ. Ομ. 236.

Θεάομαι-ῶμαι (θεωρῶ) Μεσ. Απ. παρατ. ἐθεαύμην-ῶμην μελ. θεάσομαι παρακ. τεθέαμαι ὑπερσ. ἐτεθεάμην (Δημοσθ.) παθ. ἄορ. ἐθεάσθην. (μετγν.) μ. ἄορ. ἐθεασάμην. παρ. θεατός, -εός.

Θεάομαι-ῶμαι (θεωρῶ, παρατηρῶ μετὰ θαυμασμοῦ) ἐπικ. καὶ ἰων. θηίομαι καὶ θωρ. θαίομαι Πινδ. π. 8. 45 προστ. θεῶ Αριστ. Σφ. 4470 εὐκτ. θηῖο (ἀντιθεῖο) Ἰλ. ω. 418 μετ. θηεῖομενος Ηροδ. 7. 446 παρατ. ἐθηεῖτο 4. 10 θεῖτο (Ἰπποκρ.) καὶ θηεῖτο Θεοκρ. 22. 200 πληθ. ἐθηεῖντο Ηροδ. 3. 436 καὶ θηεῖντο Ἰλ. η. 444 μελ. θηήσονται Ησιόδ. Ερ. 482 μ. ἄορ. ἐθηήσαντο Οδ. τ. 235 εὐκτ. θηήσαιο ε. 74 ὑποτ. θεήσαι Ηροδ. 4. 8 ἄορ. θηήσασθαι Ηροδ. 7. 428 μετ. θεησάμενος 3. 436 καὶ θηησάμενος 4. 41. παρ. θωρ. θᾶα=θῆα, θέατρον. Τὸ δ' ἐνεργ. θεῶω προστ. θέα μελ. θεῶσω παρακ. τεθέακα ἄορ. ἐθέασα εὐκτ. θεῶσάμι εἶνε ἴδια τῶν μεταγενεστέρων. ἴδε θαυμάζω.

Θεῖνω (πλήττω, κτείνω, κτείνω) ἐπικ. καὶ τραγικ. θείνει Αἰσχ. Επ. 382 ὑποτ. θείνη Οδ. σ. 63 θείνοισι Απολ. Ρ. 2. 81 προστ. θείνει Αἰσχ. Πρ. 56 θείνετε Eur. Ορ. 4302 ἄορ. θεινέμενοι Οδ. χ. 443 μετ. θείνων Ἰλ. ρ. 430 παρατ. ἐθείνε φ. 491 ἐθείνον Αἰσχ. Περ. 418 θείνει Ἰλ. π. 339 μελ. θεινεῖς Αριστ. Αχ. 564 ἄορ. α. ἐθείνα Ἰλ. φ. 491 μετ. θείνας ν. 481 εὐχρηστός. δ' ὁ ἄορ. θ. προστ. θείνει Αριστ. Ορν. 54 ὑποτ. θένω Δυσ. 821 θένεις Eur. Ρησ. 687 ἄορ. θεινεῖν Ηρακλ. 274 μετ. θενῶν Αριστ. Ἰπ. 640. Παθ. ἐνεστ. θείνεται Αἰσχ. Πέρ. 303 μετ. θεινόμενος Οδ. ι. 469 παρατ. ἐθείνοντο Αἰσχ. Επ. 959. ῥίζ. θεν-ν, θείνω=θεν-νω=θεν-d-o λατ. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ τείνω, φέν-ω, θνήσκω.

Θέλγω (μαγεύω, ναρκώνω, ἀποκαίμιζω, τέρπω) ὁμαλ. παρατ. ἐθελγον θέλγες Ἰλ. μ. 255 θέλγεσκε Οδ. γ. 264 μελ. θέλξω π. 298 θωρ. θελξῶ Θεοκρ. Ἐπιγ. 5. 3 ἄορ. ἐθελξα Ἰλ. σ. 322 θέλξκ Πινδ. ν. 4. 3 εὐκτ. θέλξειεν Σοφ. Τρ. 355 μετ. θέλξας Αἰσχ. Ἰκ. 574 παθ. ἄορ. ἐθέλχθην Οδ. κ. 336 θωρ. καὶ ἐπικ. ἐθελχθεν (=ἐθέλχθησαν) σ. 212 μελ. θελχθήσομαι (Λουκιαν.). ῥίζ. Fελ ἢ ἐρ- (ἐραμαι), θελ-, θέλ-γ-ω· ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ θέλω ἢ τοῦ θαμά ἔλκω, ἄπερ ἀπαράδεκτα. παρ. θελκτήρ, θελκτήριον, ἀθελκτός.

Θέλω ἴδε ἐθέλω.

Θέλω (ὡς ἀν.) δωρ. μετ. θέλοισα Θεοκρ. 44. 26 παρατ. θέλεν Μοσχ. 2. 410' ἴδ' ἐθέλω.

Θεραπεύω ὄμαλ. παρατ. ἐπικ. θεράπευον Οἶ. ν. 265 παθ. ἄορ. ἐθεραπέυσθην (Ἰπποκρ.).

Θερίζω ὄμα. καὶ δωρ. θερίδδω ἀπαρ. θερίδδεν Αριστ. Αχ. 947 παρατ. ἐθίριζον Ορν. 506 μελ. θερίσω (Εὐσταθ.) καὶ θερίω (Αριστοτ.) καὶ δωρ. ἐκ-θερίζω Ἄνακρ. 9. 7 ἄορ. ἐθίρισα καὶ ἐθίρισε Ανθ. Παλ. 9. 451 ἐθίρισην Δισχ. Ἄγ. 536 καὶ ἀπέθιρισην Κυρ. Ορ. 128 καὶ ἀπέθιρις (Βυζαν.). Παθ. θερίζομαι (Αθην.) παρακ. τεθίρισμαι (Πλατ.) μ. ἄορ. ἐθερισάμην καὶ ἀπεθιρισάμην Ανθ. Παλ. 5. 237 ἀπαρ. θερίσασθαι Αριστ. Πλ. 515 καὶ ἀποθιρίξασθαι μετ. ἀποθιρίξάμενος (Βυζαντ.) παθ. ἄορ. ἐθερίσθην Σοφ. Ἄποσπ. 587. ῥιζ. θερ- συγγεν. τῆ ἐρ- (ἐραμαι) καὶ θαλ- (θάλλω), θερ-ίξ-ω καὶ βοιωτ. θερίδδω = θεριδ-ι-ω, θέρ-ω, θέρ-μ-ω καὶ θέρ-ο-μαι. παρ. θέρος, θερμ-αίν-ω, θερμός = for-mu-s λατ. θεράπων' ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ τείρω τερῶ αὐτὸ παράγουσιν.

Θερμαίνω παρατ. ἐθέρμαινον μελ. θερμανῶ παρακ. τεθέρμαγκα (Ησυχ.) ἄορ. ἐθέρμηνα ἀττ. καὶ ἐθέρμηνα (κοιν.) Φρυγιχ. σ. 24 ἀπαρ. θερμῆλαι καὶ θερμῆλαι (Αριστοτ.) ὑποτ. θερμίνθη Αριστ. Βατ. 844 θερμίνθη Ιλ. ξ. 7. Παθ. θερμαίνομαι θερμαινόμεθα Κυρ. Ηλ. 402 εὐκτ. θερμαίνοιτο Οἶ. ι. 376 παρακ. τεθέρμασμαι (Ἰπποκρ.) παθ. ἄορ. ἐθερμάνθην μ. ἄορ. θερμάσαιο Νικαν. Αλ. 599. παρ. θερμαί, θερμά. ἴδε θερίζω.

Θέρμω (ζεσταίνω) προστ. θέρμυτε Οἶ. θ. 426. Παθ. ὑποτ. θέρμυτ' ἀντι θέρμυται Ὀππιαν. Αλ. 3. 522 παρατ. θέρμυτο Ιλ. σ. 348' καὶ

Θέρω (θερμαίνω) μετ. θέρων Νικανδ. Θηρ. 687 παρατ. θέρον Ἄπολ. Ρ. 4. 1312. Παθ. καὶ Μεσ. θέρομαι θίρεται Ανθ. Παλ. 5. 6 προστ. θέρου Αριστ. Πλ. 953 ὑποτ. θήρηται Ιλ. ζ. 331 θέρωνται λ. 667 ἀπαρ. θέρεσθαι Οἶ. τ. 64 μετ. θερειόμενος Νικανδ. Θηρ. 124 παρατ. ἐθερόμην (Ἀλκιφρ.) μελ. θεροόμενος Οἶ. τ. 507 παθ. ἄορ. 6. (ἐθέρην) ὑποτ. θερέω (=θερμανθῶ) ρ. 23.

Θεσπίζω παρατ. ἐθίσπιζον ὄμαλ. ἄορ. ἐθίσπισα μετ. δωρ. θεσπίζασα Θεοκρ. 45. 63. ἴδε θέσαντο.

Θέσσαντο (ἐκάθισαν ἰκέτευσαν, πῦξαντο) Πινδ. ν. 5. 40 μετ. θεσάμενος Απολ. Ρ. 1. 824. ῥιζ. θεσ-, θέσ-σ-α-ντο, θέσ-ε-σθαι. παρ. θέσ-τωρ, Θεσσκυδρος, θεός (=θεσ-ός;) θέσ-φατος, πολύ-θεσ-τος, tes-tus: ἰοργή λατ. θέσπις, θεσ-πέσιος (θεσ-ἔπος), θεσπίζω, ἀπόθεστος. ἴδε καὶ ὄραω.

Θέω (τρέχω) θέεις θεῖς, θέει θεῖ παρατ. ἔθεον, ἔθεες ἔθεις, ἔθεε ἔθει μ. μελ. μετα-θέσομαι (Ξεν.)' οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι εἶνε ἐκ τοῦ τρέχω καὶ δραμεῖν.

Θέω (ὡς ἀν.) καὶ αἰολ. θεῖω θεῖς Αριστ. Σφ. 854 θέει Ιλ. ν. 441 θεῖ Εὐρ. Ἰων. 4217 θέομεν Αριστ. Εκκλ. 409 ὑποτ. θέησι ἀντι θέη Ιλ. χ. 23 ἀπαρ. θέειν ρ. 698 καὶ θέειν κ. 437 παρατ. ἔθεον Ιλ. α. 483 περί-θέε Οἶ. ω. 208 καὶ θέειν Ιλ. ζ. 418 ἰων. προθέεσκεν Οἶ. λ. 515 θέον Ιλ. χ. 461 καὶ θέεσκον υ. 229 μ. μελ. θεύσομαι συνθίσσεται Οἶ. υ. 245 θεύσει Ιλ. ψ. 623 θεύσει Αριστ. Ἰπ. 485 θεύσσονται Ορν. 205 ἀπαρ. θεύσεσθαι Ιλ. λ. 701 μετ. θευσόμενος Ηροδ. 5. 22 μελ. 6. θευσοῦμαι μελ. ἐνεργ. θεύσω Λυκόφρ. 4419. ῥιζ. θεε-, θευ-, θέ-ω = δ'Fάβ-αμε Σκωκ. παρ. θεός, θαλάζω, θαῶς, θαῶω, βοηθέ-ω, βοη-θός-ος, θαῶσω. Τούτω συγγενῆ εἶνε τὰ θῶνω, τρέχω, ὅθεν βοη-δρόμος.

Θήγω ὄμαλ. μετ. δωρ. θήγοντας Αριστ. Λυσ. 4256 ἄορ. ἐθηξα δωρ. θήξαις Πινδ. σ. 41. 20 παρακ. τεθηγμένος Δισχ. Ηρ. 341 μ. ἄορ. θηξέσθω Ιλ. 6. 382. ῥιζ. Fακ-, θαγ-, θήγ-ω. ἴδε ἀκκαχμένος.

Θηέομαι ἴδε θαέομαι καὶ θαίομαι.

Θηλέω ἴδε θάλλω.

Θηλύνω (ἐκθηλύνω, χαυνώνω) ὄμαλ. ἄορ. ἐθῆλυνα παρακ. τεθῆλυκα. Μεσ. θηλύνομαι (Ξεν.) παρατ. θηλύνητο Βίων 2. 48 τεθῆλυσμαι (Ἰπποκρ.), ἐκτεθῆλυμμαι (Πολυβ.) ἀπαρ. ἐκτεθῆλυθαι (ὡς.) παθ. ἄορ. ἐθηλύνηθη Σοφ. Δι. 654.

Θηράω και Θηρεύω (κυνηγῶ) ὁμαλ. ἀπαρ. θηρεύμεν Πινδ. ν. 41. 47 μελ. θηρεύω παρακ. τεθήρευκα ἄορ. ἐθήρευσα θήρευσειν Πινδ. π. 4. 90. Παθ. και Μεσ. θηρεύομαι παρακ. ἐν τιμῆσει θηρώμεσθα Σοφ. Αντ. 433 παρακ. τεθήρευμαι σπαν. Κομ. Ἀποσπ. 2. 746 μ. ἄορ. ἐθήρευσάμην. ῥίζ. θερ-, θηρ-, θηρ-ά-ω, θηρ-εῦ-ω. παρ. θηρίον και θήρ=αἰολ. φήρ=Γεο-υς λατ. Συγγενῆ τούτω φαίνονται ὅτι εἶνε τὰ θόρνυμαι, θρώσκα, θούρος, θούριος, θώραξ, θωρήσσω.

Θῆσθαι· ἴδε Θάω.

Θητεύω (μισθῶ ὑπηρετῶ) ὁμαλ. ἀπαρ. θητεύμεν Οδ. σ. 357 ἄορ. θητεύσαμεν Ιλ. φ. 444. ῥίζ. θε-(τίθημι), θη-, θη-τ-εῦ-ω. παρ. θῆς θηλ. θῆσσα, θητεία.

Θιγγάνω (ἐγγίζω, ψάω) ἀσύνηθες παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις παρακ. ἐθίγγανον μελ. θίζω και θιζομαι ἄορ. Ἐ. ἐθίγγον. Παθ. θιγγάνομαι παθ. ἄορ. ἐθίχθην.

Θιγγάνω (ὡς ἄν.) και θίγω (μετγν.) μελ. θίζεται Ευρ. Ιπ. 1086 και θίξω Ηρωδιαν. π. μ. λ. 22. 49 ἄορ. Ἐ. ἐθίγες Ευρ. Αλκ. 407 θίγεν Θεοκρ. 1. 59 ἀπαρ. θιγέμεν Πινδ. π. 4. 296 και Λακων. σιγῆν Αριστ. Λυσ. 4004 μετ. θιγῶν Σοφ. Αι. 1410 θιγοῖσα (ἄλλ. θίγοισα) Πινδ. π. 8. 24 μ. ἄορ. Ἐ. θίγοιτο μετγν. Θεμιστ. 4. 50. ῥίζ. θιγ-, θιγ-γ-άν-ω=θη-(ν)-γ-άνω, fi-n-go=πλάττω λατ. παρ. θίγμα, fig-ura=πλάσις, ἄθικτος.

Θλάω-ῶ (σπάω, τσακίζω) σπάν. και εὐχρ. παρὰ μεταγενεστ. μελ. θλάσω παρακ. τέθλακα ἄορ. ἐθλασα. Παθ. θλάομαι-ῶμαι παρακ. τέθλασμαι παθ. ἄορ. ἐθλάσθην παθ. μελ. θλασθήσομαι.

Θλάω (ὡς ἄν.) ἄορ. θλάσσει Ιλ. μ. 384 παθ. παρακ. ἐθλασμένος Ἀθην. 45. 57. ῥίζ. τερ-, (τείρω, τρίβω) τρε-, τρα-, τρι-θλα-, θλι- και φλα-, φλι-, θλά-ω, θλί-ῶ-ω=φλί-ῶ-ω=fligo λατ. φλά-ω, φλά-ζ-ω. παρ. θλάσις, θλαστός.

Θνήσκω παρακ. ἐθνησκον μελ. θναοῦμαι ἄορ. ἐθανον και ἐν συνθ. ἀπέθανον παρακ. τέθνηκα δυϊκ. τέθνατον πληθ. τέθῆαμεν τέθῆατε τεθῆασι προστ. τέθναθι τεθνάτω εὐκτ. τεθναίνην ὑποτ. τεθνήκω ἀπαρ. τεθνηκέναι και τεθνάσαι μετ. τεθνηκῶς και τεθνεῶς ὑπερσ. ἐτεθνήκειν πληθ. γ. ἐτέθῆασαν· ἐκ δὲ τοῦ παρακ. μελ. τεθνήξω και τεθνήξομαι (μετγν.). παρ. θνητός.

Θνήσκω (ὡς ἄν.) δωρ. θνάσκω θνάσκει Πινδ. ο. 2. 19 μετ. θνάσκων ο. 40. 90 μετ. ἐθνησκουσα Νικανδ. Θηρ. 818 παρακ. ἐθνησκον και θνησκον Ιλ. α. 383 μελ. τεθνήξω τεθνήξεις Αριστ. Ν. 1436 ἀπο-θνήξω Αἰσωπ. 451 σ. 92 Κορ. μετ. τεθνήξων Αριστ. Αχ. 325 και τεθνήξομαι Λυσ. Ἀποσπ. 112 και Πλουτ. κλ. θνήξομαι μόνον Ανθ. 9. 354 και δωρ. θναξοῦμαι Πλουτ. Ηθ. 219 και κατθανοῦμαι κατθανεῖ Ευρ. Φοιν. 976 και ἀποθανέει (ἄλλ. ἀποθανέει) Ηροδ. 4. 463 ἀποθανέεται 4. 490 ἀποθανέονται 4. 95 ἀπαρ. ἀποθανέεσθε 3. 443 μετ. ἀποθανεύμενος 7. 434 και κατθανοῦμένη Ευρ. Αλ. 450 παρακ. τεθνήκασι Ιλ. ο. 664 και τεθῆασι προστ. τέθναθι Ιλ. χ. 365 τεθνάτω ο. 496 εὐκτ. τεθναίνην ο. 98 ἀπαρ. τεθνάσαι Αριστ. Βκτ. 4012 τεθῆασι Αἰσχ. Αγ. 539 τεθνάμεν Ιλ. ο. 497 και τεθνάμεναι ω. 223 μετ. τεθνηῶς Ιλ. ρ. 161 τεθνηῶτος η. 89 και τεθνεῶτος Θεοκρ. 25. 273 θηλ. τεθνηῖα Οδ. λ. 84 και δωρ. τεθνακῶς Πινδ. ν. 7. 32 τεθνατός ν. 40. 74 ὑπερσ. αἰολ. τεθνάκην Σαφρ. 2. 45 ἀπετέθνασαν Οδ. μ. 393 ἄορ. α. (ἐθνηξί) ὑποτ. θνήξω Αἰσωπ. 434 μετ. θνήξας Νικηφρ. Ρητ. 7. 4. ἄορ. Ἐ. ἐθῆαθον Ιζέτζ. σ. 609 θῆαθον Οδ. λ. 412 θῆαες Ιλ. χ. 486 θῆνε Ἐ. 642 εὐκτ. κατθῆασι Ευρ. Αλκ. 443 ὑποτ. κατθῆαω Ορ. 777 κατθῆαης Ορ. 308 θῆαης Ιλ. τ. 228 πλ. δωρ. θῆαωμες Μοσχ. 3. 105 προστ. θῆνε Ιλ. φ. 406 και κάθῆατε φ. 407 ἀπαρ. θανέειν χ. 426 θανέμεν Πινδ. π. 4. 72 κατθανεῖν Σοφ. Τρ. 16 μετ. κατθῆαθῶν Αἰσχ. Αγ. 873 δωρ. ἀποθναοῖσα Πινδ. ο. 2. 25. ῥίζ. θην-, θαν-, θνα-, θνή-σκ-ω. παρ. θῆατος, θανεῖον, θνητεῖον, ἴδε θείνω.

Θοάζω (τρέχω) εὐχρ. παρ' Ἀγγ. ποιηταῖς Εὐρ. Βακ. 65 θαάζετε Σοφ. Οιδ. κ. 2 μετ. θαάζων Λίσχ. Ικ. 595 παρατ. ἐθάαζον Εὐρ. Ἡρακλ. 383 μελ. θαάσσω Ἐμπεδ. 48 (48). ἴδε θέω.

Θοινάζω καὶ Θοινάω (εὐωχοῦμαι) θοινᾶ Εὐρ. Ἴων 982 παρατ. ἐθοίνων Ησιόδ. Α. 212 καὶ ἐθοίναζε (Ξεν.) ἀορ. ἐθοίνησε Ηροδ. 4. 429. Μίσ. θοινάομαι ἀπαρ. θοινᾶσθαι Εὐρ. Αλλκ. 542 μετ. θοινώμενος Κυκλ. 248 παρατ. ἐθοινᾶτο Αθην. 42. σ. 522 μελ. θοινάσομαι Εὐρ. Κυκλ. 580 ἐκθοινᾶσεται Λίσχ. Πρ. 4025 θοινασόμεθα Εὐρ. Ηλ. 836 παρακ. τεθοίναται Κυκλ. 377 μ. ἀορ. ἐθοινήσατο Νωνν. 5. 334 θοινήσατο Ανθ. Πκλ. 9. 244 παθ. ἀορ. θοινηθῆναι Οδ. δ. 36. ῥίξ. θυ- θύ-ω, θοι-, θοι-ν-ά-ω. παρ. θοινη=φοινή αιολ. θοινημα, θοινύτωρ, θοιναρχος.

Θορεῖν ἴδε θρώσκω.

Θράσσω ἢ θράττω (ταχύττω) ἐνθράσσει (Ιπποκρ.) ἀπαρ. ἐνθράττειν Τίμ. Λοκρ. σ. 93 προστ. θρασσεῖτω Πινδ. ι. 7. 39 ἀορ. ἐθραξα Πλατ. Παρμ. σ. 430 ὑποτ. θρά-ξης Ἀνθ. Πλαν. 255 ἀπαρ. θράξει Λίσχ. Προμ. 628. Παθ. θράσσεται (Γαλην.) παθ. ἀορ. ἐθράχθη Σοφ. Ἀποστ. 812 μετ. θραχθεῖς (Ησυχ.) μ. μελ. θραξοῦμαι (ὦσ.). Ἀλλὰ καὶ θρῖσσειν=μκίνεσθαι ἀναφέρει Γρηγ. Κορ. σ. 571. ἴδε ταράττω.

Θραύω (συντριβῶ, τσακίζω) ὄμαλ. πκρτ. ἐθραυον Λίσχ. Πέρ. 416 καὶ θραύε-σκον Ορφ. Λιβ. 440 μελ. θραύσω ἀορ. ἐθραυσα. Παθ. θραύομαι παρακ. τέθραυμαι καὶ τέθραυσμαι ὑπερσ. ἐτεθραύσμενη παθ. ἀορ. ἐθραύσθην παθ. μελ. θραυσθήσομαι μετγν. (Γαλην.) ῥίξ. θραυ-, θραυ-, θραύ-ω, συγγεν. τῷ θλάω. παρ. θραυ(σ)μα-θραυσις, θραυλός, θραυστός.

Θρέομαι (φωνάζω, θρηνώ) καὶ θρεῦμαι (θρέομαι Δινδόρ.) Λίσχ. Επ. 78 μετ' θρεόμενος Εὐρ. Μηδ. 51. ἴδε θρυλλέω.

Θρεφ. ἴδε τρέφω.

Θρεχ. ἴδε τρέχω.

Θρασύνω ἀττ., θαρσύνω Ἴων. καὶ ἀρχ. ἀττ. καὶ θαρρύνω νεωτ. ἀττ. (Ξεν.) ὄμαλ. παρατ. θάρσυνον Οδ. ι. 377 καὶ θαρσύνεσκε Ιλ. δ. 333 ἀορ. θάρσυνα Οδ. ν. 323. ἴδε θαρρέω.

Θρηνέω ὄμαλ. παρατ. θρήνεον Οδ. ω. 61 ἀορ. θρήνησεν Μόσχ. 3. 39. ῥημ. θρηνητέον.

Θρυλλέω ἢ ὀρθότ. θρυλέω (ψιθυρίζω, διαφημιζώ τι) ὄμαλ. μελ. θρυ-λήσει (Πλατ.). Παθ. θρυλεῖται (ὦσ.) μετ. τὸ θρυλούμενον παρακ. τε-θρύληται (Ηλουτ.). ῥίξ. θρε-, θρυ-, (θρέο-μαι, θρη-νος), θρυ-λ-έ-ω, θρυ-λ-ίξ-ω. παρ. θρύ-λο-ς ἢ θρύλλος.

Θρυλλίζω ἢ ὀρθότ. θρυλλίζω (θρυλέω) εὐκτ. θρυλλίζοι Ομ. Υμ. Ερμ. 488 ἀορ. θρυλλίξας μετγν. Λυκοφρ. 487 παθ. ἀορ. θρυλλίχθη Ιλ. ψ. 396. ἴδε θρυλέω

Θρύπτω (συντριβῶ, θραύω) παρατ. ἐθρυπτον μελ. θρύψω (μετγν.). Παθ. θρύπτομαι παρακ. τέθρυμμαι παθ. ἀορ. ἐθρύφθην (Ἀριστοτ.) παθ. μελ. θρυφθήσομαι (μετγν.) ἀλλὰ καὶ θρύπτομαι (ζῶ τρυφηλῶς, ὑπερη-φανεύομαι) παρατ. ἐθρυπτόμην (Πλατ.) μελ. θρύφομαι.

Θρύπτω (ὡς ἄν.) θρύπτει Θεοκρ. 17. 80 μετ. θρύπτοισα Τιμ. Λοκρ. σ. 403 ἀορ. ἐν-ἐθρυψα (Ιπποκρ.) ἐνιθρύψειας Νικανδ. Θηρ. 655. Μεσ. θρύπτομαι ἐνθρύπτεο ὦσ. 266 μελ. θρύψομαι Αριστ. Ιπ. 4163 παθ. ἀορ. α. ἐνθρυφθέντα Νικανδ. Θηρ. 914 παθ. ἀορ. β. ἐθρύφην μετ. δικτυφέν Ιλ. γ. 363, ἐθρύβην μετγν. (Θεοδ.) μ. ἀορ. ἐνιθρύψαισ Νικανδ. Θηρ. 621. ῥίξ. τερ- (τείρω), τρυ (τρώω, τρώχω, τρυ-φ-ή), θρύπ-τ-ω. παρ. θρύψις. ἐνθρυπτος.

Θρώσκω (τινάσσομαι, πηδῶ) παρατ. ἐθρώσκον μελ. θοροῦμαι ἀορ. ε. ἐθορον.

Θρώσκω (ὡς ἀν.) ἐκθρώσκει Ιλ. κ. 94 ἐπιθρώσκουσι ε. 772 μετ. θρώσκων σ. 684 καὶ ἐπιθρώσκων δ. 477 παρατ. ἐξέθρωσκον Αἰσχ. Περ. 457 καὶ θρώσκον Ιλ. σ. 314 μελ. ὑπερθοροῦμαι ὑπερθορέονται Ιλ. θ. 179 ἀορ. α. ἀν-έθρωξα μετγν. Οππιαν. Αλ. 3. 293 ἀορ. β. ἔθωρε Οδ. κ. 207 θόρε Ιλ. ψ. 509 ὑποτ. θόρωσιν Οδ. χ. 303 ἀπαρ. ὑπερθορέειν Ιλ. μ. 53 μετ. θωρών κ. 528 θωρούσα Οδ. ψ. 32. Ἐντεῦθεν γίνε-ται τὸ θωρνύομαι ἢ θόρνυμαι μετγν. Νικανδ. Θηρ. 430 ὑποτ. θωρνύονται Ηροδ. 3. 409. ἴδε θηρεύω.

Θυμαίνω (ὀργίζομαι) προστ. θύμινε Αριστ. Ν. 1478 ἀπαρ. θυμαίνειν ὡς. 609 ἀορ. μετ. θυμήνασαι Ησιοδ. Α. 262. ριζ. θε-, θευ- (θείω, θεύω), θυ-, θύ-ν-ω, θύ-ω. παρ. θυ-μός, θυ-μ-αίν-ω, θυιάς, θύνος, θύελλα, θύρσος, θύμα, θυσία, θύος, θυήεις, θύμον.

Θυμεῖ ἴδε ἐνθυμέομαι.

Θυμιάω-ῶ (θυμιατίζω) ὀμαλ. παρατ. ἐθυμίων Αθην. 7. σ. 289 ἀορ. ἰων. ἐθυμιάσκα Ηροδ. 6. 97 μετ. θυμιάσας Ἰππώναξ. 92. Μεσ. καὶ Παθ. θυμιάομαι θυμιαῖ-ται καὶ ἰων. θυμιαῖται Ηροδ. 4. 75 προστ. θυμιάσθω (ἀντι θυμιάσθω Ἰπποκρ.) παθ. ἀορ. θυμιαθεῖς Διοσκορ. 1. 83 καὶ ὑποτ. θυμιασθεῖς 1. 22 μελ. θυμιασθήσεται (ὡς.) μ. μελ. θυμιασθῆται (Ἰπποκρ.) μ. ἀορ. θυμιασθήμην (ὡς.), ἴδε θύω.

Θύων καὶ θύω (ὀρμῶ) καὶ θύω θύνει Πινδ. π. 40. 54 ἐπιθύνουσιν Οππιαν. Κυν. 4. 437 ὑποτ. θύησι Νικανδ. Θηρ. 429 καὶ θύωσιν Ομ. Ἰμ. Ερ. 560 μετ-θύνων Ιλ. κ. 524 θηλ. θύωσαν Πινδ. π. 3. 33 παρατ. ἐθύνον Απολ. Ρ. 3. 755, θύνον Ιλ. π. 699 ἐθύνειν Απολ. Ρ. 3. 755 ἐθύνειν Ἡσιοδ. Α. 240 καὶ θύνον Ιλ. β. 446 θύνει ε. 87 καὶ ἐπιθύνεσκον Απολ. Ρ. 3. 4324. ἀορ. α. ἐθύσα σπάν. Ανθ. 13. 48 ἐθύσα β. 247; μ. ἀορ. β. συγχεομμ. θύμενος Ἀθήν. 44 σ. 617 μελ. παρθύσαι Ανθ. 42. 32. ἴδε θυμαίνω.

Θυράζω (θυρσοφορῶ) ἀπαρ. Λακωνικ. θυραδδουᾶν (ἄλλ. θυραδδοᾶν) Αριστ. Λυσ. 4313. ἴδε θείω.

Θύω (ὀρμῶ). ἴδε θείνω.

Θύω (θυσιάζω, σφάζω) ὀμαλ. παρατ. ἐθύον μελ. θύσω παρακ. τέ-θύκα ἀορ. ἐθύσα κτλ. παρ. θυτέος

Θύω (ὡς ἀν.) ὑποτ. θύη Ηροδ. 4. 60 μετ. δωρ. θύωσα Πινδ. π. 3. 33 παρατ. θύνει Οδ. σ. 222 καὶ θύεσκον Αθην 9. σ. 370 μελ. δωρ. θυσῶ Θεοκρ. 2. 33 ἀορ. ἐθύσεν Ηροδ. 4. 50 καὶ θύσεν Οδ. ξ. 446 ἀπαρ. θύσαι Αἰσχ. Περ. 203 παρακ. τέ-θύκα Αριστ. Λυσ. 4062. Μεσ. καὶ παθ. θύομαι μετ. θυομίνουσι Αἰσχ. Αγ. 437 πα-ρατ. ἐθύετο Ηροδ. 7. 467 μ. μελ. καταθύσομαι (ἄλλ. καταθήσομαι) Θεοκρ. 2. 3 παρακ. τέθύμαι τεθύσθαι Αριστ. Ορν. 4034 παθ. ἀορ. ἐτύθη Αἰσχ. Χο. 242 μετ. τυθείσης Χο. 242. ἴδε θείω καὶ θοινάω.

Θωκέω. ἴδε θακέω.

Θωρήσσω (ὀπλίζω τινά μετὰ θώρακος, θωρακίζω, μεθύω) μελ. ἀποθωρή-ξουσι Χρ. Σιβ. 3. 435 ἀορ. α. θώρηξα Ιλ. π. 155 ὑποτ. θωρήξομεν (ἀντι θω-ρήξομεν) β. 72 ἀπαρ. θωρήξαι β. 44 παρακ. τεθωρηκότα Ρουφ. Αποσπ. σ. 208. Παθ. καὶ Μεσ. θωρήσσομαι θωρήσσεισθον Ιλ. ν. 301 θωρήσονται Ησιοδ. Θ. 43 προστ. θωρήσσειο Ιλ. τ. 36 εὐκτ. θωρήσσειτο κ. 78. ἀπαρ. θωρήσσεισθαι σ. 167 μετ. θωρησσομένοσιν (Ἰπποκρ.) παρατ. ἐθωρήσσαντο Οδ. ψ. 369 θωρήσσαντο Ιλ. τ. 352 μελ. θωρήξομαι Αριστ. Αγ. 1135 μ. ἀορ. θωρήξαιτο Νικανδ. Αλ. 225 παθ. ἀορ. θω-ρήχθησαν Ιλ. γ. 340 ὑποτ. θωρηχθῶσι (Ἰπποκρ. ἀπαρ. θωρηχθῆναι Ιλ. α. 226 μετ. θωρηχθεῖς σ. 277 δωρ. θωραχθεῖς Πινδ. Ἀποσπ. 50. ἴδε θηρεύω.

Θωνμάζω ἴδε θαυμάζω.

Θωύσσω (φωνάζω, θηριωδῶς, ὀρμῶ) θωύσσει Σοφ. Αι. 335 μετ. θωύσσω Αἰσχ. Αγ. 893 ἀορ. ἐθούξας Αἰσχ. Πρ. 393 θούξεν Σοφ. Αι. 308 ἀπαρ. θούξαι Eur. Ιπ. 219. ἴδε θείω.

Ἰδρῶ (ὡς ἀν.) προστ. ἰδρως Ἰλ. 6. 491 ἀορ. ἰδρως ο. 442 προστ. ἰδρυσον Ευρ. Ἴων 4573 ὑποτ. ἰδρύσης Αἰσχ. Ευμ. 862. Μεσ. καὶ Παθ. ἰδρύεται Ευρ. Ηρακλ. 786 παρατ. ἰδρύετο (Ἰπποκρ.) παρακ. ἰδρυται Ηροδ. 2. 44 ἀπαρ. ἰδρῦσθαι Αἰσχ. Περ. 231 μετ. ἰδρυμένος Ἰκετ. 413 ἐν-ἰδρυμένος (Ἰπποκρ.) ὑπερσ. ἰδρυτο Ηροδ. 4. 50 ἰδρύατο 2. 482 καὶ ἦν ἰδρυμένος Ἀριστ. Πλ. 4492 παθ. ἀορ. ἰδρύθησαν Ἰλ. γ. 78 ἰδρύσθην (Διογ. Λ.) ὑποτ. ἰδρυθῆσιν (Ἰπποκρ.) μετ. ἰδρυθῆς Ηροδ. 2. 448 παθ. μελ. ἰδρυθήσομαι (Διον. Ἀλικ.) καὶ ἐνιδρυθήσομαι (Δίων Κάσ.) μεσ. ἀορ. ἰδρυσάμην Ἀνακρ. 404 ἀορ. ἰδρύατο Ευρ. Ελ. 46 προστ. ἰδρυσαι Ἰφ. τ. 4453. ῥιζ. σιδ-, ἐδ- (ἐδρα, σῆδς = καθέδρας Πουχ.), σιδ-, ἰδ-, ἰδ-ρ-ύ-ω = sid-o λατ. = σιδ-αμι Σανσκ. παρ. ἰδρυμα, ἰδρυτέος.

Ἰεμαι' ἰδε ἴημι.

Ἰεράσομαι-ῶμαι (ἀφιερῶμαι εἰς θεόν τινα, γίνομαι ἱερεὺς) καὶ ἰρῶμαι ἱεράται καὶ ἰράται Ηροδ. 2. 35 προστ. ἰεράτω Τιμ. Λοκρ. σ. 447 ἀπαρ. ἱεράσθαι μετ. ἱερώμενος μελ. ἱεράσομαι παρακ. ἱερώμαι μ. ἀορ. ἱερασάμην μετ. ἱερασάμενος (ἐπιγραφ.) καὶ ἐνεργ. ἱεράσας (ἐπιγραφ.). ἰδε ἱερεύω.

Ἰερεύω (θυσιάζω) καὶ ἐπικ. ἱερεύω μετ. ἱερεύουσα Οδ. ξ. 94 παρατ. ἱερευεν καὶ ἱερεύεσκον Οδ. υ. 3 μελ. ἰ(ε)ρεύω ἀορ. ἱερευσεν Ἰλ. 6. 402 ἱερεύατε Οδ. ω. 215 ὑποτ. ἱερεύσω ξ. 414 ὑπερσ. ἱερευτο Ἰλ. ω. 125 παθ. ἀορ. ἱερευθήνα (Ἀρτεμιδ.) μ. ἀορ. ἱερυσάντο Ἀπολ. Ρ. 6. 302. ῥιζ. ἰ-, ἰ-ε-ρ-ά-ω, ἰ-ε-ρ-ατ-εύω, ἰ-ε-ρ-εύ-ω. ἰ-ε-ρ-ά-ο-μαι. παρ. ἱερός = ἰ-ε-ρ-ά-ς) (ἀντί ἰ-ε-ρ-ά-ς) Σανσκ. = ἰαρός αἰολ. καὶ ἱέρων = ἰάρων, ἱερεύς, ἱερίς καὶ ἱέρη (ἐπιγραφ.).

Ἰερολογέω-ῶ (ὁμιλῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων) ὁμαλ. καὶ ἴων. ἱερολιγέουσι (Λουκιαν.). ἰδε ἱερώω.

Ἰερώω (ἀνατίθημι τι εἰς τοὺς θεοὺς) ὁμαλ. καὶ δωρ. ἱαρώ ἀορ. ἱάρωσαν (ἐπιγρ. Δελφ.) παθ. παρακ. ἀποτερῶσθαι (ἐπιγραφ.). ἰδε ἱερεύω.

Ἰέω. ἰδε ἴημι.

Ἰζώ, ἰζάνω καὶ καθίζω (κάθημαι) παρατ. ἰζανον καὶ ἐκάθιζον μελ. α. καθίσω καὶ ὑφ-ἰζήσω (Ἀλεξανδρ) μελ. β. ἀττ. καθιῶ ἀορ. α. ἀττ. καθίσαι (Θουκ.) καὶ ἐκάθισα ἰζησα (Δίων Κάσ.) καὶ ἐκαθίζησα ὑποτ. καθιζήση (ὦσ.) μετ. καθιζήσας (ὦσ.) παρακ. ἰζηκα (Γαλην.) καὶ κεκάθικα μετ. ἐγκαθικῶς (Πολυβ. ἐκδ. Βεκκ. ἐγκαθεικῶς) καὶ συνιζηκῶς (Γαλην). Μεσ. ἰζομαι καὶ καθίζομαι μελ. α. καθιζήσομαι (Πλατ.) παθ. ἀορ. καθιζήθεις (Δίων Κάσ.) μ. μελ. καθίσομαι μετγν. (Πλουτ.) μ. ἀορ. ἐκαθισάμην ἀπεκαθίσαντο (Θουκ.) μετ. παρακαθισάμενος (Λουκουργ. 141).

Ἰζω (ὡς ἀν.) καθίζω καὶ κατέζω ἴων. καὶ ἰζω ἐφίσδει Θεοκρ. 8. 97 καὶ ἴζει Αἰσχ. Ευμ. 48 καὶ ποθίζη δωρ. (Ἀρετ.) μετ. ἰζων Ἰλ. 6. 95 καὶ κατέζων Ηροδ. 5. 25 δωρ. ἰζοισα Πινδ. σ. 41. 38 παρατ. ἰζει Ἰλ. ω. 553 ἰζον Ἀπολ. Ρ. 2. 36 ἰζεσκον Οδ. γ. 409 καὶ καθίζον π. 408 μελ. κατίσω Ηροδ. 4. 190 δωρ. καθιζῶ Βίων 4. 46 ἀορ. καθίσεν Ευρ. Φοιν. 4188 κάθισαν Ἰλ. τ. 280 καθίσει ξ. 204 κάθεισαν Πινδ. π. 5. 42 κάτισε Ηροδ. 4. 88 ὑποτ. δωρ. καθιζῆ Θεοκρ. 4. 51 προστ. κάτισον 4. 89 ἀπαρ. κατίσαι 2. 124 μετ. καθίσσας Ἰλ. ι. 488 καὶ δωρ. καθίξας Θεοκρ. 4. 12. Μεσ. ἰζομαι ἢ ἰζομαι κατ-ἰζει αἰολ. κ. 378 προστ. ἰζου Αἰσχ. Ευμ. 80 καὶ ἰζευ Ἰλ. γ. 462 ἰζέσω (Πλατ.) ὑποτ. ἐσδώμεθα Θεοκρ. 4. 21 μετ. ἰζόμενος Ηροδ. 4. 445 καὶ ἐπιζομένη Ἀνθ. Παλ. 14. 403 παρατ. ἰζοντο Ηροδ. 4. 446 κἀδ-ἰζοντο Ἰλ. τ. 50 παθ. ἀορ. ἐκαθέσθην (μετγν.) ὑποτ. ἐσῶ Σοφ. Οἰδ. κ. 494 μ. ἀορ. ἐγ-καθίσατο Ευρ. Ἰπ. 34 καθεσάτο Ἀνθ. Παλ. 6. 443 ἐσασθε Ἀπολ. Ρ. 6. 4169. ἰδε ἰδρῶ καὶ ἰζομαι.

Ἰημι (πέμπω, ῥίπτω). ἰδε Γραμ. Βερναρδάκη §. 394.

Ἰημι (ὡς ἀν.) μετέημι Ηροδ. 4. 40 μεθίεις Οδ. δ. 372 ἀν-ἰεις Ἰλ. ε. 880 ἴει Ἀπολ. Ρ. 4. 634 μεθίει κ. 121 ἴησαι Αἰσχ. Επ. 310 δωρ. ὑφίημι Θεοκρ. 4. 4 ἀφίσημι (ἐπιγραφ.) ἴησι Ἰλ. γ. 452 συν-ἰούσι (Νέκ Διαιθ.) προστ. ἴητε Αἰσχ.

Χο. 452 ξύνι Θεογν. 4240 ὑποτ. μεθήσιν Ιλ. ν. 234 ἀφῆ π. 590 καὶ ἐφείω α. 567 ἀπαρ. ἰέμεναι χ. 206 καὶ ἰέμεν Ησίοδ. Κρ. 596 συν-εἶν Θεογν. 565 μετ. ἀφίεις Ιλ. α. 51 καὶ μετῆεις Ηροδ. 7. 46 παρατ. ἰέν ἰε Πινδ. ο. 9. 44 ἀν-ἰε Ιλ. ο. 24 ἡνίει (Ιπποκρ.) μετῆι Ηροδ. 2. 70 ἰεις Ἀριστ. Σφ. 355 ἀν-ἰεσκεν Ησίοδ. θ. 457 προ-ἰεσκεν Κοῦντ. Σμ. 13. 8 καθίετε Ιλ. φ. 32 ἴεσαν Ησίοδ. Θ. 684 ἰεν (ἀντί ἴεσαν) Ιλ. μ. 33 σύνιεν α. 273 μελ. ἀνέσει Οδ. σ. 265 ἴσομεν Αἰσχ. Χο. 563 καὶ ἐπήσομεν Ηροδ. 7. 461 ἀπαρ. μεθυσόμεν Ιλ. υ. 361 παρακ. ἀφίκα ("Ἀρενς) καθήκα Ιλ. ω. 642 ἐνήκας ι. 700 ἀνέπ-κεν Απολ. Ρ. 1. 478 ἀορ. α. ἦκα Ιλ. ε. 425 ἦκεν σ. 482 ἐφέπκεν Απολ. Ρ. 2. 4083 ἐπικ. καθίετε Ιλ. ε. 36 κάθεσαν Πινδ. π. 5. 45 ἐπῆκαν Ηροδ. 7. 476 ἐν-ἦκαμεν Οδ. μ. 401 ξυν-ἦκατε Ἀριστ. Αχ. 101 γ. πληθ. ἐπικ. ἀν-εσαν εὐκτ. ἀνέσιμι Ιλ. ξ. 209 ἀορ. β. θυκ. ἀφ-έτην λ. 642 πλ. ἀν-εἶμεν Ἀριστ. Σφ. 574 ἀνείτε Σοφ. Οἰδ. τ. 4405 καθίεσαν Εὐρ. Βακ. 695 ἀνήῃ ἀντί ἀνή Ιλ. ε. 34 προέσαν Οδ. θ. 399 ὑποτ. ἦσιν ο. 359 εὐκτ. ἐφ εἶην σ. 424 πρῶτ. πρῶς π. 38 ἀπαρ. εἶναι καὶ μεθίμεν α. 283 ἐξίμεν λ. 441 μετ. μετῆεις Ηροδ. 1. 33 καθίεσα Κυρ. Εκ. 561. Μεσ. ἴεμαι ἀπέντα Ηροδ. 3. 401 ἀπαρ. ἀπίεσθα 3. 87 μετ. κατίεμενος 2. 28 ἐπιμέμη Ορφ. Λιθ. 36 παρατ. κατίετο Ηροδ. 7. 38 ἴμεσθα Σοφ. Αντ. 432 μελ. ἴσομαι ἐφῆσομαι Ιλ. ψ. 82 καὶ εἰσομαι Απολ. Ρ. 2. 809 δωρ. ἀφησείται (ἐπιγραφ. Σικελ.) ἀπαρ. μετήσεσθα Ηροδ. 5. 35 παρακ. ἦσαι Ιλ. ε. 255 εἴσται β. 437 εἴσται γ. 134 ἀνέονται Ηροδ. 2. 465 ἀπαρ. ἀνεῶσθα Πιν. Ηρακλ. 1. 403 πρῶτ. μετεῖσθα Ηροδ. 5. 108 ἀφείσθα (ἐπιγρ. Ἀρκαδ. νεωστὶ εὐρεθείσα) ἀπαρ. ἦσθα Στοβ. Αὐθ. τ. 2. 372 μετ. ἦμενος Ιλ. α. 330 καὶ μεμετιμέμενος Ηροδ. 5. 408 ὑπερσ. ἦμην Σοφ. Τρ. 24 ἦσο Ηροδ. 7. 148 ἦστο Ιλ. π. 403 εἴατο (= ἦντο) γ. 449 μ. ἀορ. εἴσατο Θεοκρ. 47. 424 εἴσατο Οδ. ξ. 295 μετ. ἐφισσάμενος π. 443 μ. ἀορ. β. ἐφείτο Σοφ. Τρ. 286 ἀπείτο Ηροδ. 8. 49 ξύν-ετο Οδ. δ. 76 ἐντο Ιλ. ι. 92 ὑποτ. συν-ῶμαι ν. 381 εὐκτ. παρ-εἶμην Σοφ. Οἰδ. κ. 1666 πρῶτ. ἀφ-οῦ 4524 ἰων. εἴξο Ηροδ. 5. 39 ἀπαρ. προσ-εἶμαι Ἀριστ. Σφ. 742 παθ. ἀορ. ἀπείθη 7. 122. ριζ. Fε-, καὶ μετὰ τ προτακ. ι-Fε-, ἦ-η-μι=j-a-c-i-o λατ. =j-i-ja-μι Σανσκ. εἶκα (=ε-Fε-κα), ἀορ. β. εἶμεν (=ε-Fεμεν), παθ. ἀορ. εἶθην (=ε-Fεθην) παρακ. εἶμαι (=ε-Fεμαι) ὑπερσ. ἦ ἀορ. εἶμην (=ε-Fεμην).

Ἰθύνω (ἰσάζω, διορθώνω) ἰθύνει Ιλ. ψ. 317 ἰθύνουσιν Καλλιμ. εἰς Δία 83 πρῶτ. ἴθυνε Ησίοδ. Κρ. 9 εὐκτ. ἰθύνω Ιλ. ω. 478 μετ. ἰθύνων Κυρ. Θρ. 4016 παρατ. ἴθου-νε Οδ. λ. 40, ἰθύνεσκε Κοῦντ. Σμ. 11. 401 ἰθύνεσκον 2. 463 ἴθουον Ὀδ. ξ. 256 ἀορ. ἴθυνα ψ. 497 ἰθύνης Θεοκρ. 5. 71 ἀπαρ. κατ-ἴθυνα (Ιπποκρ.) Παθ. ἰθύνεται ἀπαρ. ἰθύνεσθα Ηροδ. 2. 177 μετ. ἰθύνόμενος Ιλ. ζ. 3 παρατ. ἰθύνετο Ησίοδ. Α. 324 ἰθύνοντο Απολ. Ρ. 2. 468 παθ. παρακ. ἀπ-ἴθυνται (Ιπποκρ.) μετ. ἰθυμμένος Δίων. Περ. 341 ἐξίθυμένα (ἐπιγραφ.) παθ. ἀορ. ἰθύνθην ἰθινύθην Ιλ. π. 475 μ. ἀορ. ἰθύνασθα Κοῦντ. Σμ. 14. 500. ριζ. ι- (εἶμι), ἰ-θύ-ω, ἰ-θύ-ν-ω. πρ. ἰθύς, ἰθυσίς, ἰθμα.

Ἰθύω (πηγαῖω κατ' εὐθείαν, ὀρμῶ) ἰθύει Ιλ. λ. 552 μετ. ἰθύν Ηροδ. 7. 8 ἀορ. ἰθύσε Ιλ. ο. 693 ἰθύσαν μ. 443 εὐκτ. ἰθύσειεν Οδ. λ. 590 ὑποτ. ἰθύση Ιλ. μ. 48 ἀπαρ. ἰθύσαι Απολ. Ρ. 3. 4060. ἴδε ἰθύνω.

Ἰκάνω (ἐρχομαι) ὀμάλ. ἰκάνεις Ιλ. σ. 385 εὐκτ. ἰκάνοις Θεοκρ. 22. 60 ἰκάνω Ιλ. σ. 465 ἀπαρ. ἰκάνειν καὶ ἐπικ. ἰκανέμεν Οδ. δ. 439 μετ. ἰκάνων Πινδ. ο. 3. 43 παρατ. ἰκάνων Ιλ. δ. 210. Μεσ. ἀντί ἐνεργ. ἰκάνομαι κ. 418. ἴδε ἰκνέομαι.

Ἰκετεύω ὀμάλ. ἀορ. ὑποτ. β. προσ. ἰκετεύσι (ἀντί ἰκετεύσης) Ἀριστ. Θεσμ. 4002, ὅπου ὀμιλεῖ βιβλικῶς οὕτως ὁ Σκύθης τοξότης.

Ἰκνέομαι, παρὰ δὲ πεζοῖς συνηθ. σύνθ. ἀφικνέομαι-οὔμαι (ἐρχομαι, ὑπάγω, φθάνω) μελ. ἴξομαι παρακ. ἴγμαι μετ. ἴγμένος μ. ἀορ. β. ἰκόμην. παρ. ἰκτός.

Ἰκνέομαι-οὔμαι (ὡς ἀν.) Σοφ. Αἰ. 587 ἰκνέεται Ηροδ. 2. 36 ἰκνεύμεθα ἰων. Οδ. ω. 339 ἀπαρ. ἰκνεῖσθα Ηροδ. 9. 26 καὶ ἐπικνεῖσθα 2. 6 μετ. ἀπικνεύ-μενος 7. 401 καὶ ἰκνεύμενος (Ιπποκρ.) ἰκνούμενος Αἰσχ. Περ. 216 ἰκνεύμενος Ηροδ. 6. 84 παρατ. σπάν. ἰκνεῖτο Σοφ. Οἰδ. κ. 970 μελ. ἴξει Ηροδ. 2. 29 ἴξεται Ιλ. α. 240 δωρ. ἴξομαι Αὐθ. 9. 341 καὶ ἐπίξονται Αθην. 20. σ. 250. ἀλλὰ καὶ

πρὸς Ἀνθ. 11. 407 ἄορ. α. περιπέτῃσσα Χρ. Σβ. 4. 243. Μεσ. Ἰπταμαι Βαβρ. 65
 4 παρατ. ἰπτάμην ἐξίπταντο Ἀθην. 5. σ. 200. ἴδε πέταμαι.

Ἰπτομαι (βλάπτω) μ. μελ. ἴπεται Ἰλ. 6. 493 μ. ἄορ. ἴψο α. 484 ἴψω
 (Θεοκρ.) ἄπαρ. ἴψασθαι (Στραβ.). ῥίζ. ἴπ-, ἴπ-ό-, ἴπ-το-ομαι=ic-o λατ. παρ.
 ἴψ, ἴπος, ic-ius=πληγῆ· τούτῳ συγγενῆ εἶνε καὶ τὰ ἐνίσσω (=ἐν-ικί-ω), ἐν-ίπαπον,
 ἐν-ἐν-ἴπ-ον, ἐν-ἴπῃ. Πρσχ. ἰάπτω.

Ἰσάζω (κάννω τι ἴσον) καὶ παθ. ἰσάζεται Νικαν. Θηρ. 286 ἰσάσκετο Ἰλ. ω.
 607. ῥίζ. Ἰσ-σφ-, Ἰσφ-, Ἰσ-άζ-ω. παρ. ἴσος, ἴσος (ἀντὶ Ἰσφ-ος) αἰολ. ἴσος=
 βιοφου Σανσκ. λατ. aequo· ἀλλὰ καὶ γισγόν· ἴσον Λακων. καὶ βίωρ· ἴσως (Ἡσυχ.).

Ἰσάμι (γνωρίζω, εἶδα) καὶ ἴσῃμι νεώτ. δωρ. τύπος Ἐπιγραμ. 98. 4 ἴσας
 Θεοκρ. 14. 34 ἴσῃσι ἐπιγραφή καὶ Θεοκρ. 15. 446 ἴσῃμεν Πινδ. ν. 7. 44 ἴσῃτε
 (Διογ. Α.) ἴσαντι Ἐπιγραμ. 26 ὑποτ. ἴσῃντι (ἐπιγραφ. Κρητ.) μετ. ἴσας καὶ Ἰσάβ.
 ἴσας Ἀνθ. 7. 718 δοτ. ἴσαντι Πινδ. π. 3. 29 παρατ. γ. πλ. ἴσῃν (=ἤδεσαν) Ἰλ. σ.
 405. ἴδε εἰδέω.

Ἰσκω (ὀμοιάζω, ὑπονοῶ, λέγω) (Σιμωνίδ.) καὶ εἰσκω Ἰλ. γ. 197 εἰσκομεν
 Θεοκρ. 25. 199 ἄπαρ. ἴσκειν (Φωτ.) καὶ εἰσκειν Ἡσιόδ. Ερ. 62 μετ. ἴσκων Ἰλ. λ.
 798 ἴσκουσα Ὀδ. δ. 279 παρατ. ἴσκειν Ὀδ. χ. 31 ἴσκον Θεοκρ. 22. 467 ἤσκειν (=ἤ-
 φισκειν) Ὀδ. δ. 247 εἰσκον Θεοκρ. 23. 440. εἰσκομεν Ὀδ. ι. 321 καὶ ἤσκομεν Ἰλ.
 φ. 332. Παθ. παρατ. ἤσκετο Νωνν. Διον. 4. 72 παρακ. προσήξει Εὐρ. Αλκ. 4063
 ὑπερσ. ἤκτο Ὀδ. ξ. 288 εἴκτο Ἰλ. ψ. 407. ἴδε εἴκω.

Ἰστημι ἴδε τὸν πεζὸν τύπον ἐν Γραμ. Βερναρδάκη σελ. 106 ἔκδ. 6'.

Ἰστημι (ὄσ. ἄν.) δωρ. ἴσταμι ἰστάω καὶ ἰσάνω (Ἐπίκρητ.) ἰσάνει Ὀρφ.
 Ἀργ. 204 ἀποκαθιστάνεις (Παλ. Διαθ.) ἰσῆ Ἡροδ. 4. 403 ὑπιστάσιν 5. 46 ἐπιστά-
 σιν 4. 167 ἰσῶσι Κτησ. Ἀποσπ. Περσ. 6 ἐπιστάσαι 5. 71 καὶ δωρ. ἐξίσταντε
 Τιμ. Λοκρ. σ. 400 καὶ ἀνιστῶσιν (Σεξ. Ἐμπ.) ἄπαρ. ἰσάμεν Χρησμ. παρὰ Δη-
 μοσθ. σ. 1072. 21 παρ-ἰσάμεναι Ὀδ. η. 341 περιῖσταν Ἀθην. 4. σ. 21 παρατ. κατί-
 στα Ἡροδ. 6. 43 συνίστανον (Πολυβ.) καὶ ἰστροκεν Ὀδ. τ. 574 μελ. στήσουσιν Ευρ.
 Ἰφ. Α. 788 καὶ ἰσῆξω Ἀριστ. Αυσ. 634 δωρ. ἀνιστάσας Σοφ. Πλ. 438 σῆσῶ
 Θεοκρ. 5. 54 ἀποστασεῖ (ἐπιγραφ. Σικελ.) ἄορ. α. σῆσα Ὀδ. ρ. 427 δωρ.
 ἐστῆσα Ἀνακρ. 404 ἐστασας Ἀνθ. 9. 714 ἐστασε ὄσ. 708 σῆσε Πινδ. π.
 9. 418 σῆσεν Ὀδ. η. 4 δωρ. ὑπιστάσε Πινδ. ε. 8. 35 σῆσαν Ἰλ. ω. 349
 εὐκτ. ἐνιστήσειεν Νωνν. Διον. 8. 402 ὑποτ. σῆσῃς Σοφ. Ὀιδ. κ. 910 μετ.
 στασάντων (ἐπιγραφ. Κρητ.) ἄορ. 6. ἴσταν ἐξίσταν Ευρ. Ἰφ. Α. 136 σῆσκον
 Ἰλ. γ. 217 ἀνέστα Σοφ. Ὀιδ. τ. 4201 ἴστας Ἀνθ. 7. 161 καὶ σῆν (=ἴσθη-
 σαν) Ἰλ. ι. 193 γ. πλ. ἴσῆν Ἰλ. α. 535 προστ. σῆθι Σοφ. Τρ. 4076 σῆθι
 Θεοκρ. 23. 38 ἀνσταθι 24. 36 καὶ ἀνστα 24. 37 ἀνστατε 24. 50 καὶ ἀνστε
 Δίσωπ. Μυθ. 62 ὑποτ. σῆῃς Ἰλ. ρ. 20 σῆῃ ε. 598 θυῖκ. παρ-σῆῆτον Ὀδ. σ.
 483 σῆίομεν Ἰλ. ο. 297 καὶ σῆώμεν λ. 348 περιστάσει ρ. 93 ἀποστῆσει Ἡροδ.
 3. 45 ἄπαρ. σῆμεναι Ὀδ. ε. 414 δωρ. σῆμεν Πινδ. φ. 2 παρακ. ἐστάκε δωρ.
 Ἰσχ. 936 (χαρ.) ἴσταμεν Σοφ. Τρ. 445 ἴσῆτε Ἰλ. δ. 243 κατεστέμεν Ἡροδ.
 2. 84 ἄπαρ. ἐσῆμεν Ἰλ. δ. 342 καὶ ἐσῆμεναι κ. 480 μετ. ἐνεστέως Ἡροδ. 4.
 420 ἴσῆως Ἀπολ. Ρ. 2. 49 καὶ ἐνεστακῶς (ἐπιγραφ. Ροδ.) ἐφισταστές Ἰλ. μ.
 199 καὶ ἐπιστεῖτες Ἡροδ. 4. 84 ἐσῆσσα 5. 92 ὑπερσ. εἰσῆσκει Ἀθην. 5. σ. 216
 κατεσῆσκει Ἡροδ. 4. 92 καθεσῆσκει Ἀθην. 15. 697 ἐφίστασαν Ἡσιόδ. Α. 258. Παθ.
 ἴσταμαι καὶ ἰων. ἀντικατίσταται Ἡροδ. 2. 37 ἀπιστάται (ἀντὶ ἀφίστανται) Ἡροδ.
 2. 443 προστ. ἴστω Σοφ. Λι. 775 εὐκτ. συναπταίτω Ἡροδ. 5. 37 ἄπαρ. ἐπί-
 στασθαι 4. 95 παρατ. ἐπανιστάετο Ἡροδ. 4. 80 μ. μελ. ἐσῆξει Ευρ. Ἰφ. α. 675
 διασῆζονται Ἀνεκδ. Βολφ. τ. 3. σ. 237 καὶ σῆσσομαι δωρ. σῆσσομαι Πινδ. ν.
 5. 46 παθ. παρακ. ἐσῆμαι ἰων. κατεσῆσται (ἄλλοι κατεσῆσται) Ἡροδ. 4. 496
 μ. ἄορ. ἐσῆσῃμεν σῆσῃμεν Ἀριστ. Πλ. 433 σῆσῆτον Ὀδ. 6. 431 αἰολ. ἐστά-
 σαντο Ἀλκαί. 37 εὐκτ. σῆσῆσται Ἀριστ. Πλ. 453 μετ. σῆσῆμενος Ὀδ. ι. 54
 παθ. ἄορ. ἐσῆσθαι ρ. 46 καὶ περισῆσθαι λ. 243 σῆσθεν (ἀντὶ ἐσῆσῆσαν) Πινδ. ν.
 40. 66 κατέσῆσθεν Ἡσιόδ. Θ. 674 μετ. κασταθεις αἰολ. Βάλκερ. εἰς Θεοκρ.
 Ἀδων. σ. 278. ῥίζ. στα-, σι-στα-, ἴ-στα-μι=sto, statio λατ. παρακ. ἐσῆκα

(ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΑ).

8

(=σί-σσηκα). παρ. στάσις, σταμίν, ἰ-στός, στήμων, στήλη, στατήρ, σταθμός, σταθερός, ἀσταθής.

Ἰστιάω ἴδε ἐστιάω.

Ἰστορέω-ω ὁμαλ. μετ. ἱστορέων Ἡροδ. 2. 49 ἱστορεῦντα 2. 34 ἱστορεῖσα 4. 61 παρατ. ἱστορέον 4. 122. Παθ. σπίν. ἱστορέεσθαι 4. 24 μετ. ἱστορούμενος Σοφ. Τρ. 446 ἱστορευμένη (Ἰπποκρ.). ἴδε εἶδω.

Ἰσχᾶνάω καὶ ἰσχάνω (σταματῶ, ἐμποδίζω) ἰσχανάω Ἰλ. ρ. 472 ἰσχάνει Ἡσιόδ. Ερ. 492 ἰσχανώσων Ἰλ. ε. 89 μετ. ἰσχανώνων Ὀδ. θ. 288 θηλ. ἰσχανώσων Ἰλ. ψ. 300 παρατ. δούκ. ἰσχανέτην ρ. 747 ἰσχανάσκον σ. 723. Παθ. ἰσχανώνονται Ὀδ. η. 461 προστ. ἰσχανάσθω (=ἐπεχέσθω) Ἰλ. τ. 234 παρατ. ἰσχανόνωτο μ. 38. ἴδε ἔχω.

Ἰσχναίνω (ξηραίνω, λιχνεύω) ἰσχναίνει Θεοφρ. σ. 489 πληθ. γ. κατισχναίνονται Καλλιμ. ἐπιγράμ. 48 προστ. ἰσχναίνει Ευρ. Ὀρ. 298 ὑποτ. ἰσχναίνει Ἀισχ. Πρ. 380 μετ. κατισχναίνουσα Ευμ. 438 μελ. συνισχναίνει Ευρ. Ἰφ. Α. 694 ἀορ. ἰσχνανα Ἀριστ. Βατ. 941 ὑποτ. ἰσχνήνωσιν Ἡροδ. 3. 24 μετ. ἰσχανάσασα Ἀισχ. Ευμ. 267 παθ. ἀορ. ἰσχνήνην (Ἰπποκρ.) μ. μελ. κατισχνανείσθαι (ἄλλ. κατισχνανείσθαι) Ἀισχ. Πρ. 269 παρακ. κατισχνημένος Φιλοπατ. σ. 20. παρ. ἰσχνατέον, ἰσχνός, ἰσχνήτης, ἰσχνασις, ἰσχναλέας, ἴδε ἔχω.

Ἰσχω (ἐμποδίζω, κρατῶ) ἴσχει Ἡροδ. 5. 41 ὑποτ. ἴσχω Ἰλ. υ. 439 εὐκτ. ἴσχομαι (Πλατ.) προστ. ἴσχει Σοφ. Αἰ. 575 ἰσχύω Ἀριστ. Σφ. 4264 ἀπαρ. ἴσχειν Ἰλ. ω. 404 καὶ ἐπικ. ἰσχύμεν Ἀπολ. Ρ. 6. 392 καὶ ἰσχύμεναι Ὀδ. υ. 330 μετ. ἴσχων Ἰλ. ε. 798 παρατ. ἴσχεν Ἡσιόδ. Θ. 687 παρακ. ἴσχηκα Σχολ. Ἰλ. 5. 798. Παθ. καὶ Μεσ. ἴσχομαι (Ἰπποκρ.) προστ. ἴσχεω Ἰλ. 6. 247 ἴσχεσθε Ὀδ. ω. 531 εὐκτ. ἴσχοιτο (Ἰπποκρ.) ἀπαρ. ἴσχεσθαι Ὀδ. σ. 347 μετ. παθ. ἰσχύμενος (Ἰσοκρ.) παρατ. ἰσχύμην Ἰλ. φ. 366 παρακ. συν-ἴσχημαι (μετγν.).

Ἰχθῦάω-ω (ψαρεύω) ὁμαλ. ἰχθυάω (=ἰχθυᾷ) Ὀδ. μ. 95 μετ. ἰχθυάοντες Ἡσιόδ. Α. 210 παρατ. ἰχθυάσκον Ὀδ. δ. 368. Μεσ. ἰχθυάται (Ἡουχ.) ἀπαρ. ἰχθυάσθαι Σχολ. Θεοκρ. 4. 42 μετ. ἰχθυομένη Λυκόφρ. 46. Οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἔχω, αἰχομαι, ἰχω ἰχθύς, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἴχω ἰχθύς ἰχθυάω αὐτὸ παράγουσιν· ἀλλὰ μὴ ἢ ῥίζα αὐτοῦ ἦνε πρωτότοπος ἰχ=pisc- piscis=ἰχθύς; λατ. ἡ fisch=ἰχθύς Γερμαν.;

K

Καθβαίνω ἴδε καταβαίνω.

Κάββαλεν ἀορ. 6. τοῦ καταβάλλω Ἰλ. ε. 343 μετ. καθβαλὼν (Σουίδ.). ἴδε καταβάλλω.

Καρχάζω (περιγελῶ) καὶ καρχῶ μετ. καρχίζων Σοφ. Αἰ. 499 καὶ καρχίζων Ἀριστ. Ἐκκλ. 849 μελ. κα(γ)χάσιω καὶ δωρ. καρχαζῶ Θεοκρ. 5. 442 ἀορ. ἐκάρχασα Ἀνθ. Πλαν. 5. 230 μετ. καρχίσας Βαθρ. 99. ἴδε χρίνω.

Καρχαλάω (περιγελῶ) καρχαλόωσι Ἰλ. γ. 43 ἀπαρ. καρχαλῶν (Ἡουχ) μετ. καρχαλῶν Λυκόφρ. 409 καρχαλῶν Ἰλ. κ. 565 καρχαλόωσα Ὀδ. ψ. 59 παρατ. καρχαλάσκει Ἀπολ. Ρ. 4. 996 καρχαλάσκον Κόιντ. Σμ. 8. 12. ἴδε χρίνω.

Κάζω ποιητ. συγγενὲς τῷ κήδομαι ἄχρ. ἐν τῷ ἐνεργ. παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέρους ἀπαντᾷ ἐνεστ. καζόμενος Νικήτ. Χρον. σ. 444 παρατ. ἐκάζοντο σ. 420.

Καθαίμασσω (καταματώνω) μελ. καθαίμαξω Ευρ. Ἀνδ. 588 ἀορ. καθήμαξι (Πλατ.) ὑποτ. καθαίμαξωσιν Ἀισχ. Ευμ. 450.

Καθαίρω-ω παρατ. κάθ-ἦρεον Ἰλ. ω. 268 μελ. καθαίρωσι (Πλατ.) καὶ ἰων. καταίρωσιν Ἡροδ. 4. 74 μελ. 6. καθελεῖ Ἀνθ. Πλαν. 4. 334 κατελοῦσι Ἡροδ. 8. 82 ἀορ. 6. καθεῖλον καὶ κατεῖλον 6. 41 καθεῖλομεν Ὀδ. ι. 449 κατεῖλομεν Ἡροδ. 9. 27 βοιωτ. καθεῖλοσαν (ἀντὶ ἤλθον Ἡσίας κ. 22) εὐκτ. καθεῖλομαι Ἀριστ. Ν. 750 ὑποτ. καθελεῖσι Ὀδ. 6. 400 ἀπαρ. καθελεῖν καὶ κατὰ-ἰλεῖν Ὀδ. λ. 426. Παθ. καθαίρομαι-οἰμαι ἀπαρ. ἰων. καταίρεσθαι Ἡροδ. 7. 50 μετ. καταίρομενος 6. 29 παρακ. καταίρομενος 2. 472 παθ. ἀορ. καθρήθη

Σοφ. Τρ. 478 εὐκτ. κπαιρεθείς Ηροδ. Β. 36 μ. ἀορ. β. κατελόμενος 3. 78. ἴδε καὶ αἰρέω.

Καθαίρω (καθαρίζω) μελ. καθαρῶ ἀορ. ἐκάθηρα καὶ ἐκάθῳρα (α). Παθ. καὶ Μέσ. καθαίρομαι παρακ. κεκάθαρμαι παθ. ἀορ. ἐκαθάρθην παθ. μελ. καθαρθήσομαι μετγν. (Γαλην.) μ. ἀορ. ἐκαθηράμην. παρ. καθαρτέος.

Καθαίρω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. καθαίρειν Οδ. χ. 439 παρατ. κλήθαιρον Αριστ. Σφ. 418 ἀορ. ἐκάθηρε Ιλ. π. 228 κάθηρεν ξ. 471 μετ. καθήρας Οδ. ω. 44 ἀπαρ. ἐκκαθάραϊ Ξεν. Βρ. 5. 4. μ. ἀορ. καθηράμενος Αθην. 4. σ. 433 ὄωρ. καθῶράμενος Πλάτ. Δοκρ. 104 παθ. ἀορ. κηθαρθείσα Ηροδ. 4. 74 παθ. ἀορ. β. ἀποκαθαρή (Ἀρριαν.) ἐνεργ. παρακ. κεκάθαρα Σχολ. Αριστ. Εἰρ. 753 παθ. παρακ. κεκάθαρμαι (Ιπποκρ.).

Καθάπτω καὶ καθάπτομαι μετ. καταπτόμενος Ηροδ. 8. 65 παρατ. καθάπτετο Ιλ. ο. 427 ἀορ. καθάψε Ανθ. Παλ. 9. 321.

Καθεζόμαι (κάθημαι) παρατ. ἐκαθεζόμην μ. μελ. καθεδούμαι παθ. ἀορ. ἐκαθέσθην (Παυσαν.) παθ. μελ. καθεσθήσομαι. παρ. καθεστέον.

Καθίζομαι καὶ ἴζομαι κπτ' -ἴζει Οδ. κ. 378 καθιζόμεσθα Ευρ. Πρακλ. 33 ὑποτ. καθιζώμεσθα Οδ. α. 372 μετ. καθιζόμενος Ηιοιδ. Ερ. 257 ἴζομέναν Μόσχ. 3. 58 παρατ. καθίζετο Ιλ. ω. 426 καὶ κπτ' -ἴζετο Οδ. γ. 406 μελ. ἐνεργ. καθεδεῖν μετγν. (Συνέσ.) μ. μελ. καθεδούμαι καθεδεῖ Αριστ. Βατ. 200 καὶ καθεσθήσομαι (Διογ. Λαερ.). ἴδε ἴζω.

Καθειργνύμι ἴδε εἴργω.

Κατελκύνω ἴδε ἐλκύνω.

Καθεύδω ἴδε εὐδω.

Κατηγέομαι καὶ ἴων. κατηγέομαι μετ. κατηγεόμενος Ηροδ. 9. 404 παρατ. κατηγέτο 9. 66 κατηγέοντο 4. 125 μελ. κατηγέσομαι 7. 8 μ. ἀορ. κατηγέσαστο 2. 56 κατηγέσαντο 7. 215 μετ. κατηγησόμενος 2. 49. ἴδε ἠγέομαι.

Κατήκω ἴων. κατήκω κατήκων Ηροδ. 4. 471. ἴδε ἠκω.

Κάθημαι κάθησαι κάθηται καθήμεθα κάθησθε κάθηνται ὑποτ. καθῶμαι καθῆται καθώμεθα καθῶνται εὐκτ. καθοίμην καθαίτο καθοίμεθα προστ. κάθησο καθήσθω ἀπαρ. καθῆσθαι μετ. καθήμενος παρατ. ἐκαθήμην ἐκάθησο ἐκάθηστο καὶ καθήμεν καθῆσο καθῆστο καθήμεθα καθῆσθε καθῆντο μελ. καθήσομαι (Παλ. Διαθ.).

Κάθημαι καὶ ἴων. κάθημαι κάθησαι Ηροδ. 3. 434 γ. πλ. κατέαται 2. 86 προστ. κάθησο Ιλ. β. 491 κάθου Κωμ. Ἀποσπ. 2. 1190 καθήσθω Διοσχ. Πρ. 946 εὐκτ. καθοίτο Αριστ. Βατ. 916 καθήμεθα Διοσχ. 149 ὑποτ. καθῶμαι Ευρ. Ελ. 4084 ἀπαρ. καθῆσθαι Πρακλ. 55 μετ. κατήμενος Ηροδ. 8. 73 ὑπερσ. ἀντι παρατ. ἐκαθήμην καθῆστο Ιλ. α. 569 καὶ κατήστο Ηροδ. 4. 46 ἴων. ἐκατέατο (= ἐκάθηστο) 3. 444 καὶ κατέατο 9. 90 καθείατο (= κάθηστο) Ιλ. υ. 453. ἴδε ἐδρίαω.

Κατιρώω (ἀφιερώνω) ὁμολ. καὶ ἴων. κατιρώω ἀορ. κατιρώσασ Ηροδ. 4. 464 μετ. κατιρώσας 4. 92. ἴδε ἱερώω.

Καθίζω καὶ ἴων. κατίζω· ἴδε ἴζω.

Καθίημι καὶ ἴων. κατίημι· ἴδε ἵημι.

Καθοράω καὶ ἴων. κατοράω· ἴδε ὄράω.

Καθυβρίζω καὶ ἴων. κατυβρίζω· ἴδε ὑβρίζω.

Καίνυμαι (νικῶ, ὑπερτερῶ) μετ. καινυμένα (Πουχ.) παρατ. ἐκαινυτο Ηιοιδ.

(α) Κατὰ Μοῖρην σ. 401 «ἐκάθηρα Ἀττικῶς, ἐκάθαρα Ἑλληνες.»

Α. 4. παρακ. κέκασσι Οδ. τ. 82 κέκασται Ευρ. Ηλ. 610 άπαρ. κέκασθαι Ιλ. ω. 546 μετ. κέκασμένος Οδ. δ. 725 δωρ. κέκαδμένος Πινδ. ο. 1. 27 ύπερσ. έκέκασο Νικητ. Χρον. σ. 6. έκέκαστο Ιλ. ε. 530 και κέκαστο ξ. 424 κέκασμεθα Οδ. ω. 509. ρίζ. κα-, καδ-, (κάζω, κέκαδα), καθ- (καθαρός=cas-tu-s λατ. candidus), κα-ι-νυ-μαι. παρ. Κασταλία; ίδs κάζομαι.

Καίνω (κτείνω, φρονεύω) ύποτ. καίνω Καλλιμ. Αρτ. 42 προστ. καινέτω Σοφ. Ηλ. 820 άπαρ. καινείν Αισχ. Χο. 886 μετ. καίνων Σοφ. Οιδ. τ. 994 μελ. κανῶ Ευρ. Ηρακλ. μ. 1075 άορ. ε. έκανον Σοφ. Αντ. 4319 εύκτ. κανοι Αισχ. Επ. 63 άπαρ. κανῆν Θεοκρ. 24. 94 μετ. κανών Ευρ. Ηρακλ. μ. 865 παρακ. κέκονα Σοφ. Άποσπ. 896 μετ. κατακεικονότες (άλλ. κατακεικονότες) Ξεν. Παθ. καινέται Αισχ. Επ. 347 μετ. καινούμενος Ευρ. Κυκλ. 360 παρατ. έκαινούμην Ι. τ. 27. ρίζ. καν-, κειν-, (συγγεν. τῆ θαν, θεν, φεν, θάνατος, έπεφνε), καιν-ω (=καν-ιω) και κτ αν-, κτεν-, κτείν-ω (=κτείν-ιω) =καFάν-ωμι Σανσκ.

Καίω και άττ. κάω μετ. κάων μελ. άττ. κατακῆ = κατακαύσει (Φωτ.) παρατ. έκαιον και έκαον μελ. καύσω άορ. έκαυσα παρακ. έν συνθ. κατακέκαυκα ύπερσ. έκαυάσειν. Παθ. και Μεσ. καίομαι και κάομαι μετ. καόμενος παρατ. έκαιόμην και έκαόμην παρακ. κέκαυμαι ύπερσ. έκέκαυτο (Λουκιαν.) μετ. όλ. μελ. κεκαύσομαι παθ. άορ. έκαύθην και ε. έκάην παθ. μελ. καυθήσομαι και ε. καήσομαι (μετγν.). παρ. καυστός, καυτός.

Καίω και κῆω (ως άν.) Άριστ. Άποσπ. 403 και κείω άπαρ. καιέμεν Ιλ. ξ. 397 παρατ. έκῆον Κομ. Άποσπ. 4. 511 καίον Ιλ. φ. 343 άορ. α. έκηα Ιλ. α. 40 (μετά η η ει) κῆεν φ. 349 κείαν Απολ. Ρ. α. 588 προστ. κῆον Οδ. φ. 476 ύποτ. κῆομαι Ιλ. η. 377 εύκτ. άπο-κῆαι φ. 336 κῆαιεν ω. 38 άπαρ. κῆαι Οδ. ο. 97 και κῆκῆαι λ. 74 μετ. κῆας Αισχ. Αγ. 849 κῆας ι. 23 και κείας Σοφ. Ηλ. 757. Μεσ. καιόμαι και κάομαι Αριστ. Λυ. 8 κῆται Σφ. 4372 κατακῆται Αθην. 6. σ. 227 παρατ. κῆίετο 43. σ. 598 καίοντο Ιλ. α. 52 μ. άορ. άνα-έκαυσάμην Ηροδ. 4. 202 κῆαντο ι. 88 μετ. κῆάμενος ι. 234 παθ. άορ. ε. έκῆ'ην άπαρ. καήμεναι ψ. 498 μ. μελ. καύσομαι σπαν. Αριστ. Ηλ. 4054 κηυσούμενος Γαλην. 10. 656. ρίζ. καF-, καν-, κῆ-ω, κῆ-ί-ω =κῆ-ω. παρ. κῆώδης και κῆώεις, καύμα, καυσις, καυστός, πυρίκαυστος, κάλα, περίκλα. Τῆς αὐτῆς ρίζης εἶνε και τὸ αὔω, αὔαινω, αἰθω.

Καλέω-ω (προσκαλῶ, όνομαζῶ τινα) παρατ. έκάλεον-ουν μελ. καλέσω σπάν. και ε. άττ. καλῶ άορ. έκάλεσα παρακ. κέκληκα. Παθ. και Μεσ. καλέομαι-οῦμαι παρακ. κέκλημαι παθ. άορ. έκλήθην παθ. μελ. κληθήσομαι μετ. όλίγ. μελ. κεκληήσομαι μ. άορ. έκαλεσάμην μ. μελ. έπι-καλέσομαι σπαν. και καλοῦμαι. παρ. κλητός, κλητήρ, κλήτωρ, κλήσις.

Καλέω-ω (ως άν.) καλέει Ιλ. δ. 204 καλέουσιν Οδ. λ. 487 δωρ. γ. πλ. καλέοιαι Πινδ. ν. 9. 41 εύκτ. καλέοι Οδ. ρ. 387 καλοίη (Ξεν.) άπαρ. καλήμεναι Ιλ. κ. 125 μετ. καλέων Πινδ. π. 2. 13 παρατ. κῆλεον Οδ. θ. 550 κῆλεις Σοφ. Οιδ. τ. 432 άπεκῆλε Ηροδ. 3. 53 καλέεσκε Ιλ. ζ. 402 καλέεσκον ι. 562 κῆλεσκον Απολ. Ρ. 4. 4514 μελ. καλέσω Ηροδ. 3. 74 και ε. καλῶ Αριστ. Αχ. 968 καλεῖ Ευρ. Ορ. 4440 καλέουσι Ιλ. γ. 383 άορ. α. έκάλεσας Οδ. ρ. 379 κάλεσσα Ιλ. π. 693 έκλῆσα μετγν. Νικανδ. Άποσπ. 22 Μουσαῖ. 40 έκάλεσ(σ)ε Πινδ. ο. 9. 63. Παθ. καλέομαι-οῦμαι καλέεται Ηροδ. 2. 412 καλέονται Οδ. ο. 433 άπαρ. καλείσθαι Πινδ. ο. 6. 56 μετ. έπικαλέόμενος Ηροδ. 5. 92 και έπικαλεύόμενος 9. 62 παρατ. προεκαλέετο Ηροδ. 4. 201 έκαλέοντο 4. 473 δωρ. καλεύοντο Ιλ. ε. 684 και καλέσκειτο ο. 338 παρακ. κεκάλεσμαι (Σουῖδ.) γ. πλ. κεκῆεται (=κεκλήνται) Ηροδ. 2. 164 και κεκλήται Απολ. Ρ. α. 4128 εύκτ. κελῆ? (=κεκλήθ) Σοφ. Φιλ. 449 άπαρ. κεκλήσθαι Ησιοδ. Θ. 410 μετ. κεκλημένος Οδ. ζ. 244 ύπερσ. έκέ-

ἔλπητο Ἡροδ. 4. 419 κέκλητ' (ἄλλ. κελήτ) Σοφ. Ἀποσπ. 624 κελήατο Ἰλ. κ. 495 μετ' ὄλ. μελ. κελήση γ. 438 κελήσεται Αἰσχ. Πρ. 840 μ. ἄορ. ἐκαλέσ-(σ)ατο Ἰλ. γ. 461 καλέσαστο ο. 443 καλέσαντο α. 270 προστ. καλέσασθε Οδ. θ. 43 ὑποτ. προκαλέσεται Ἰλ. η. 39 παθ. ἄορ. προσ-εκαλέσθην (Ἰπποκρ.) μ. μελ. ἀντί παθ. καλοῦμαι καλεῖ Σοφ. Πλ. 974. Ἐντεῦθεν γίνεται καὶ τὸ κικλήσκω, προκαλίζομαι προστ. προκαλίζω καὶ κληίζω ἢ κλήζω. ῥίζ. καλ-. κελ-, καλ-έ-ω = cal-o λατ. κέλ-ο-μαι, κελ-εύ-ω. παρ. κλητός, -έος, κλησις δωρ. κλάσις, κλητεύω.

Κάλημι ἀντί καλέω αἰολ. Σαφρ. 4. 16 (*Ἄρενος) προστ. ἐνεστ. παθ. προκαλίζεο Οδ. σ. 20 παρατ. προκαλίζετο Ἰλ. γ. 49.

Καλινοδέω ἴδε κυλινοδέω.

Καλύπτω ὄμαλ. παρατ. κάλυπτεν Ἰλ. ω. 20 ἄορ. κάλυψα Ευρ. Βακ. 42 κάλυψεν Ἰλ. ψ. 693 παρακ. ἀπο-κεκάλυφα μετγν. (Οριγίν.) ὑπερσ. παθ. κεκάλυπτο Ἰλ. ρ. 549 παθ. ἄορ. καλύφθην Ανθ. 14. 53.

Κάμνω (προσπαθῶ, κοπιᾶζω, ἀποκάμνω, ἀσθενῶ) παρατ. ἔκαμνον μελ. κάμωμαι παρακ. κέκημηκα μετ. κευκηκῶς καὶ κευκηκῶς (Θουκ.) ὑπερσ. ἐκεκηκῆκεν ἄορ. ἔ. ἔκαμον μετ. καμών. παρ. ἀποκημητέον.

Κάμνω (ὡς ἄν.) μελ. καμῶ (=ἐργάζομαι Ἠσυχ.) καμεί Σοφ. Τρ. 4245 καμῶσιν Ανθ. Πάλ. 9. 81 μ. μελ. καμείσθαι Ἀπολ. Ρ. 3. 580 παρακ. κέκημηκα μετ. κευκῶς Ἰλ. λ. 802 γεν. κευκηκῶτος ψ. 232 καὶ δωρ. κευκακῶς Θεοκρ. 4. 17 ἄορ. ἔ. ἔκαμον κάμει Ἰλ. ψ. 63 γ. πληθ. κάμον Πινδ. π. 1. 78 εὐκτ. κάμομαι Ευρ. Ορ. 4590 κάμοι Πινδ. ο. 8. 29 ὑποτ. κάμω Κωμ. Ἀποσπ. 3. 428 καὶ μετ' ἀναδιπλ. κεύκω (ἄλλ. κε κάμω) Ἰλ. α. 468 ἀπαρ. καμείν Αἰσχ. Αγ. 482 καμείν Απολ. Ρ. 1. 19 μετ. καμών Αἰσχ. Αγ. 670 (καὶ ἰων. κεκαμών Γρηγ. Κορ. σ. 461) μ. ἄορ. ἔ. ἐκάμοντο Απολ. Ρ. ἔ. 720 ὑποτ. καμόμεσθα Ἰλ. σ. 344. ῥίζ. καμ-, κάμ-νω (=καμ-j-ω, ὡς ἀπάλασμος = ἀπαλαμ-j-ος, νώνυμος = νωνυμ-j-ος).

Κάμπτω παρατ. ἔκαμπτον μελ. κάμψω ἄορ. ἔκαμψα. Παθ. κάμπτομαι παρακ. κέκαμμαι (Αριστοτ.) παθ. ἄορ. ἐκάμψθην παθ. μελ. καμψθήσομαι (μετγν.). παρ. καμπτός.

Κάμπτω (ὡς ἄν.) ἄορ. ἔκαμψα εὐκτ. κέμψαμι Ευρ. Ἰπ. 87 κάμψετε Αἰσχ. Πρ. 396. ῥίζ. γα-, (γύα), γα-μ-, γν-α-μ-, γν-άμ-π-τ-ω ἄλλα καὶ κα-, κα-μ-. (καμῆρα), κάμ-π-τ-ω = cigno λατ. Ἄλλοι δὲ θεωροῦσιν αὐτοῦ ῥίζαν καπ-, κα-μ-π-, κάμπ-η = κημπαῖ Σανκρ. κάμπ-τω. παρ. καμπή, κάμπιμος, καμπύλος.

Κᾶνᾶ χέω-ῶ (ἤχῶ, φθέγγομαι) καὶ καναχίζω καναχοῦσιν Κωμ. Ἀποσπ. 2. 419 παρατ. κανάχιζε Ἰλ. μ. 36 ἄορ. κανάχισε Οδ. τ. 469. ῥίζ. καν-, καν-άζ-ω, καν-α-χ-έ-ω = can-o λατ. καν-α-χ-ίζ-ω. παρ. καναχή, καναχής, κοναθέω, κόναθος, κύκν-ος = ci-con-ia λατ.

Καπνιάω καὶ καπνίζω πληθ. γ. καπνιάωσι Απολ. Ρ. γ. 131 ἄορ. κάπνισαν Ἰλ. ἔ. 339. ῥίζ. καπ- (κάπος ψυχή, πνεῦμα καὶ ἐγκάπτει: ἐκπνεί Ἠσυχ.), καπ-ν-ι-άω, καπ-ν-ίζ-ω, καπ-ύω, κε-καφ-η-ώς. παρ. καπνός = var-or λατ.

Καπύω ἢ κάπω (ἐκπνέω) ἄορ. ἔκαπυσεν Ἰλ. χ. 469 καὶ κάπυσεν Κοῖντ. Σμ. 6. 523 παρακ. κεκαφῆστα θυμὸν (: ἐκπεπνευκότα) Ἰλ. ε. 698. ἴδε καπνιάω.

Καρηκομάω-ῶ (ἔχω μαλλία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) μετ. καρηκομάωντες Ἰλ. ἔ. 44.

Καρκαίρω (ἀντηχῶ, ἤχῶ) μόνον παρατ. κάρκαϊρε Ἰλ. υ. 157. ῥίζ. γο-, (γοῶ, βοῶ) γαρ-, καρ-, γαργαίρω, καρκαίρω (ἀντί γαρ-γάρ-j-ω, καρ-καίρω) ἢ ονοματοπ. κρ-ακ-, καρκ-αίρω (ἀντί καρκ-αίρω).

Καταβρόχω (καταπίνω) ἄορ. καταβρόξειεν Οδ. δ. 222 καὶ καταβρόξειεν Διον. Περ. 604 ὑποτ. καταβρόξη Λυκόφρ. 742 μετ. καταβρόξασαι Απολ. Ρ. 2. 274 παθ. ἄορ. καταβροχθεῖς (ἄλλ. καταβρωχθεῖς) Λυκόφρ. 55. ἴδε βιβρόσκω.

Καταγηράσκω ἴδε γηράσκω.

Καταγινέω (ἀποκομίζω) μετ. καταγινέων Ηροδ. 6. 75 παρατ. καταγίνεον Οδ. κ. 404. ἴδε ἄνω.

Καταγλωττίζω (καταφιλόω) παρατ. καταγλώττιζε Αριστ. Αχ. 380 παθ. παρακ. καταγλωττισμένος Θεσ. 431.

Κατάγνυμι (καταθραύω, κατασυντρίβω) καὶ καταγνώω (Ἰπποκρ.) ἄορ. κατέαξα Πλ. ν. 257 κατέαξα (Ἰπποκρ.) ὑποτ. κατέαξα Αριστ. Αχ. 932 προστ. κατέαζον Αριστ. Αποσπ. 488 ἀπαρ. κατέαζαι Ευρ. Ικ. 508 μετ. κατέαζας (ἄλλ. κατέαζας) Λυσ. 3. 42 παθ. ἄορ. α. κατέαζην (Παλ. Διαθ.) ἀπαρ. καταχθῆνην (Αριστοτ.) μετ. καταχθῆνις (Δίων Χρυσ.) παθ. ἄορ. β. κατέαζην Αριστ. Σφ. 4428 ὑποτ. καταγῆ (Ἰπποκρ.) καὶ κατεαγῆ (ὡσ.) ἢ κατεγῆ (ὡσ.) εὐκτ. καταγῆν Αριστ. Αχ. 943 κατεαγῆν (Ἰπποκρ.) μετ. κταγῆς (ὡσ.) καὶ κατεγῆς (ὡσ.) θελεξεαγῆσα Απολ. Ρ. 4. 1686 παρακ. κατέαγυκε (μετγν.) παρακ. β. κατέαγα, ἰων. κατέγα (Ἰπποκρ.) καὶ σπαν. κἀγῆα (ὡσ.) ἀπαρ. κατεαγῆναι (Πλατ.) μετ. κατεαγῶς Αριστ. Πλ. 546 ἰων. κατεγῆς Ηροδ. 7. 224 μελ. κατέαξει μετγν. (Νέα Διαθ.) παθ. παρακ. κατέαγνυμαι (Ἰπποκρ.) καὶ κατέγνυται (ὡσ.) μετ. κατεγνύμενος (ὡσ.). "Ἰδ' ἔτι πλείονα ἐν ἄνωμι.

Καταδάσσομαι ἴδε δαίω.

Καταδπλέσομαι-οὔμαι (καταβλάπτω) εὐκτ. καθλέοιτο (ἐπιγραφ.) παρακ. καταδπλεμένω (ὡσ.) μ. ἄορ. καταδπλεσαμένη (Μένανδ.). ἴδε δπλέομαι.

Καταζαίνω (καταξηραίνω) ἄορ. καταζήνεσκεν Οδ. λ. 586. ἴδε ἀζαίνω.

Καταδουλιζόμαι (καταδουλεύομαι) εὐκτ. καταδουλιζοίτο (ἐπιγραφ.) μ. ἄορ. καταδουλιζέσθω (ὡσ.).

Καταθάπτω ἄορ. κατέθαψα ἀπαρ. καταθάψαι Πλ. ω. 611. ἴδε θάπτω.

Καταθηλύω ὁμαλ. ἄορ. κατεθήλυνα παθ. παρακ. κατατεθλυμμένος (Λουκιαν.) κατατεθλυσμένος (Ἰπποκρ.).

Καταθνήσκω κἀθανε καθανεῖν ἴδε θνήσκω.

Καταιδέω-ῶ (ἐντροπισίζω τινά) καταιδεῖ (Φωτ.) μελ. καταιδέω ἄορ. κατῆδεσα. Παθ. καταιδέομαι προστ. καταιδεῖ Ευρ. Κλ. 805 μετ. καταιδέομενος Ηροδ. 3. 72 παθ. ἄορ. κατηδέσθη Ευρ. Ηρακλ. 4027 προστ. καταιδέσθητι Αριστ. Ν. 1468 μετ. αἰδέσθεις Ευρ. Ιπ. 813 μ. ἄορ. καταιδέσαι Σοφ. Οιδ. τ. 652. ἴδε αἰδομαι.

Καταμάρπτω (πιάνω τινά) ἄορ. κατὰ-ἔμαρψεν Ηινδ. ο. 6. 44 μετ. καταμάρψαισιν ι. 3. 53.

Κατάλιέω (ὄλωσ ἀλίθω) καταλέουσιν Ηροδ. 4. 172 μετ. καταλέοντος Αριστ. Αποσπ. 267 ἄορ. κατὰ-ἄλεσαν Οδ. υ. 409 μετ. καταλέσας (Ἰπποκρ.). ἴδε ἀλιέω.

Κατᾶμάω (ἐπισωρεύω) μετ. καταμῶμενος (Παλ. Διαθ.) μ. ἄορ. καταμήσατο Πλ. ω. 465.

Καταναλίσκω παρατ. ἄνανξ κατ-ανάλισκον (Ἰσοκρ.) ἄορ. κατηγάλωσα παθ. ἄορ. κατηναλώθη (Ἰπποκρ.) παθ. παρακ. κατηνάλωμαι (Ἰσοκρ.) ἴδε ἀναλίσκω.

Κατανεύω (συγκατανεύω) ὁμαλ. μελ. κατανευσίμεν Κοῖντ. Σμ. 2. 449 ἄορ. κανεούσας Οδ. ο. 464. ἴδε νεύω.

Κατανύω (συντελῶ) ὁμαλ. παθ. κατανύομαι καὶ κατάνομαι (ἔξαντλῶ, καταδῶπανῶ) κατάνεται Οδ. ρ. 537 μετ. κατανύομενος Αρкт. σ. 464.

Καταπαύω ὁμαλ. καππαύει Πινδ. Ν. 9. 45 ἀπαρ. καταπαυόμεν Οδ. 6. 244 μελ. καταπαυσίμεν Πλ. ο. 405. ἴδε παύω.

Καταπρηνόω (κατακρημνίζω) μ. ἄορ. κατεπρηνώσσο (ἄλλ. καταπρηνώσσο) Ανθ. Παλ. 7. 652. ἴδε πρηνίζω.

Καταπροϊκόμομι (προχωρῶ μακρότερα ἀτιμωρότως, διέξειμι) ἄορ. μελ. καταπροϊζει Αριστ. Ν. 4240 καταπροϊζεται Ηροδ. 3. 156 ἀπαρ. καταπροϊξέσθαι 3. 36.

Καταραχίζω (σχιζώ διὰ τῆς ῥάχως) ἄορ. κατερράχισε καὶ κερράχισε Σοφ. Αι. 299. ῥιζ. ῥαχ-, ῥαχ-ιζ-ω. παρ. ῥάχις, ῥαχία, ῥαχίτης, ῥαχιαίος.

Κατασκευάζω παρατ. κατεσκευάζον μελ. κατασκευάσω άορ. κατεσκευάσα παρακ. κατεσκευάσκα. Παθ. κατασκευάζομαι μ. μελ. κατασκευάσομαι παρακ. κατεσκευάσμαι μ. άορ. κατεσκευασάμην παθ. άορ. κατεσκευάσθην.

Κατασκευάζω (ώς άν.) μελ. συνηρ. κατασκευῶν (έπιγραφ. Όλδοιοπ.) άορ. άορ. κατασκευάξας Τιμ. Δοκρ. σ. 941. ρίζ. κυ-, σκυ-, σκευ-, σκευ-ά-ζ-ω. παρ. σκευός, σκυ-τός, κύ-τός.

Κατάσσω (κατασυντρίβω) άορ. άορ. καυάζαις' ίδε άγνομι.

Κατατίθημι παρατ. κἀθ-τίθησαν Οδ. χ. 449 άορ. β. κἀθησαν Οδ. π. 230 προστ. κἀθηε Ευρ. Κυκλ. 546 ύποτ. καταθέομεν Οδ. φ. 264 άπαρ. καταθέμεν Πινδ, ν. 7. 76 και κηθέμεν Οδ. τ. 4. Παθ. κατατίθημι μ. άορ. κατ-θήκατο Κοϊντ. Σμ. 42. 308 κατάρηται Ησιοδ. Ερ. 599 μετ. καταθηκκίμενα Πινδ. σ. 6. 39 μ. άορ. β. κἀθητο Απολ. Ρ. γ. 866 κηθέσθην Οδ. χ. 141 κηθέμεθα σ. 45 προστ. ένικίθηε Ησιοδ. Ερ. 27 και έγκάθηε Ιλ. ξ. 249 μετ. κηθέμενος Οδ. ω. 490. ίδε τίθημι.

Κατατραυματίζω παθ. παρακ. κατατραυματίσθαι Ηροδ. 7. 242. ίδε τείρω και θλάω.

Κατατρώω (κατατρίβω, κατατυρανῶ) μ. άορ. κατατρώοισι Νικανδ. Αλ. 592. ίδε τείρω.

Κατατύπτω και παθ. πληθ. καττύπτεσθε Ήφαιστ. σ. 34. ίδε τύπτω.

Καταυγάζω (καταλύπω) παρατ. καταυγαζόμεθα Κλημ. Αλ. σ. 70 μ. άορ. κατηυγασάμην Ανθ. Παλ. 9. 58 κατηυγασάντο Απολ. Ρ. δ. 1246. ίδε αυγάζω.

Καταχραίνω (καταμιολύω) εύκτ. καταχραίνοιτο Ανθ. Παλ. 9. 657 παθ. άορ. καταχρανθήναι (Βυζαν.). ίδε χρίω.

Καταχράω (κακομεταχειρίζομαι, κτεξοδέω) ίων. κατηχρᾶ Ηροδ. 1. 464 παρατ. κατέχρα 7. 70 μελ. καταχρήσει 4. 418. ίδε χράω.

Κατενήνοθε' ίδ' ένήνοθε.

Κατέσθω' ίδε έσθίω.

Κατεφάλλομαι (πηδῶ μεθ' όρμηε; επί τινος) άορ. ύπερσ. κατέπαλτο Νον. Διον. 38. 464 μετ. κατεπάλλμενος Ιλ. λ. 94. ίδε άλλομαι.

Κατηπιάω (καταπρεύω) παρατ. κατηπίοντο (άντι κατηπίοντο) Ιλ. ε. 417. ρίζ. έπ- (έπος, έπητής: όμιλητικός, εύπροσέγορος) ήπ-, ήπ-ι-ά-ω, κατ-ηπ-ι-ά-ω.

Κατηφιάω (κατσουφλιάζω) κατηφιῶ (Θεμιστ.) μετ. ίων. κατηφιών Απολ. Ρ. α. 461 και κατηφιόωσα Νονν. Διον. 8. 44 άορ. κατηφιόσας (Πλουτ.) παθ. παρατ. κατηφιόντο Κοϊντ. Σμ. 3. 9. ρίζ. φα- (φάος), κατ-ηφιάω, κατηφής, κατήφεια, ως νηπ-γενής, έλαφ-όλος, ύπερη-φάνεια, ύπερή-φανος' άλλα μη ή ρίζα είναι όπ- (κατωπιάω), άπ- άφ- (όμμα = αυγο Γερμ. άμματιάζω Κυπριακ.), κατ-ηφ-ής, κατ-ηφ-ιάω και κατ-ωπ-ιάω;

Κατοικίζω (βάλλω τινῆ νᾶ κατοικήση) μελ. κατοικίῳ Σοφ. Οιδ. κ. 637 άορ. κατώκισα εύκτ. κατοικίσειε (Πλατ.). Παθ. κατοικίζομαι παρακ. κατώκισμαι ύπερσ. κατωκίσμην παθ. άορ. κατωκίσθην.

Κατανόω' ίδε όνομαι.

Καταρρωδέω και καταρρωδέω (λίαν φοβούμαι) μετ. καταρρωδέων Ηροδ. 3. 437 παρακ. καταρρωδῆκῶς ύπερσ. καταρρωδῆκε άορ. καταρρωδῆσας Ηροδ. 4. 80. Τό όρρωδέω παράγουσιν έκ τοῦ όρρος (= ούρά) και δέ ος' άλλοι όμως θεωροῦσιν αυτό συγγενέ τῷ horgēus, horgidus λατ. και τοῦ άρρωδέω' άλλ' ίσως ρίζα αὐτοῦ είναι ροδ-, ό-ρρωδ-έ-ω οὔτω δε ροδ = φοβεῖσθαι παρ' έβρ.

Κατωπιάω (εἶμαι κατηφής) άπαρ. κατωπιᾶν (Αριστοτ.) μετ. κατωπιών Κοϊντ. Σμ. 3. 133. ίδε κατηφιάω.

Καυάζαις' ίδε άγνομι και κατάγνομι.

Καυχάομαι θαλ. μελ. καυχῆσομαι μ. ἄορ. ἐκαυχῆσάμην παθ. ἄορ. ἐκαυχῆθην (μετγν.) παρακ. κεκαύχημαι (Νέα Διαθ.).

Καυχάομαι (ὡς ἄν.) μελ. καυχῆσομαι ἰων. καυχῆσαι Ηροδ. 7. 39. γίνεται δ' ἐκ τοῦ εὐχομαι, αὐχάομαι, κ-αυχάομαι.

Καχάζω ἴδε καχάζω.

Καχλάζω (χοχλάζω) μετ. καχλάζω Θεοκρ. 6. 12 θαλ. δωρ. καχλάζοισαν Πινδ. ο. 7. 2 παρατ. ἐκάχλαζον (Φιλότη.) ἐπικαχλάζεσκον Απολ. Ρ. 4. 944. ἴνε δ' εὐχρ. παρά ποιηταῖς καὶ παρά πεζοῖς μεταγεν. ὁ ἔνεστ. καὶ παρατατικός. ἴδε χλαδ-.

Κάω ἴδε καίω.

Κεάζω (σχίζω εἰς τὴν μέσσην) ἄορ. ἐκέασεν Οδ. ε. 432 κέασε ξ. 448 κέασε Ιλ. π. 347 κέασαν Οδ. υ. 161 εὐκτ. κέασαμι Οδ. μ. 388 ἄπαρ. κέασασι Απολ. Ρ. 4. 392 μετ. κέασας Νικανδ. Θηρ. 644 κέασας 709 μελ. κέασω Ορφ. Αργ. 852 παθ. ἄορ. κέασθη Ιλ. υ. 387 παρακ. κεκασμένον Οδ. σ. 309. ῥίζ. κε-, κι-, σκε, κε-άζω, κε-ίω, κί-δ-νημι. παρ. κιάτα, κίαρνον, εὐκιάτος, κιαιάδας: βράθρον (Ψουχ.).

Κεδάννυμι ἀντί σκεδάννυμι ἐπικ. μετ. παθ. κεδαννύμενος Ανθ. 5. 276 ἄορ. ἐκέδασσε Ιλ. ρ. 285 κέδασσαν Απολ. Ρ. 2. 4128 ἄπαρ. κεδάσαι 2. 50 ὑπερσ. παθ. κεδάσσο 2. 4112 παθ. ἄορ. κεδάσθη Ορφ. Αργ. 559 γ. πλ. ἐπικ. ἐκέδασθεν (ἀντί ἐκεδάσθησαν) Ιλ. ο. 657 μετ. κεδασθεῖς 6. 398. Παθ. κεδώνται (= σκεδάννυται) Απολ. Ρ. 4. 500· ἀλλά καὶ γ. ἐν. κεδάται ἀπαντὰ παρ' Ήουχ. ἴδε σκεδάννυμι.

Κεῖμαι κείσαι κείται κείσθον κείσθον, κείμεθα κείσθε κείνται προστ. κείσο κείσθω εὐκτ. [κειόμεν κέοιο] κέοιτο, κέοιντο ὑποτ. [κέωμαι κέη] κήνται, κέωνται ἄπαρ. κείσθαι μετ. κείμενος παρατ. ἐκείμην ἔκεισο ἔκειτο, ἔκεισθον ἐκείσθην, ἐκείμεθα ἔκεισθε ἔκειντο, μελ. κείσομαι, ἄπαρ. κείσσομαι μετ. κεισόμενος.

Κεῖμαι (ὡς ἄν.) καὶ κείω κατάκειαι Ομ. Υμ. Εομ. 254 κέεται Ηροδ. 4. 478 πληθ. ἐγκείμεσθα Ευρ. Ανθ. 91 κέονται Ιλ. χ. 510 κείαται Απολ. Ρ. 4. 484 ἰων. πλ. γ. κατακείαται Ιλ. ω. 527 γ. πλ. κείαται λ. 659 προστ. κείσο φ. 422 κείσθω Ηροδ. 2. 474 κατακείετε Οδ. η. 188 ὑποτ. διάκειμαι Πλατ. Φαῖδ. σ. 84 κήται Πλατ. Σοφ. σ. 257 κήται Ιλ. τ. 32 καὶ συγκείται Πλατ. Φαῖδ. σ. 93 πλ. κατακείομεν Οδ. σ. 419 διακείσθε (ἄλλ. διάκείσθε) Ισοκρ. π. Αντ. σ. 484 κείωνται (ἐπιγραφ. ἀγγ.) προσκείωνται (Ιπποκρ.) εὐκτ. κέοιτο Ηροδ. 4. 67 ἄπαρ. ἐγκείσθαι (Αρετ.) κείσθαι Ηροδ. 2. 2 καὶ κειόμεν Οδ. θ. 315 μετ. κείμενος καὶ ἐγκέομενος (Αρετ.) κείων Ιλ. ξ. 340 καὶ κέων Οδ. η. 342 ἀντί μέλ. καὶ κακείοντες Ιλ. α. 606 κείουσα Οδ. ψ. 292 παρατ. ἐκείμην κείμην Οδ. κ. 54 δωρ. κείμαν Θεοκρ. 2. 86 ἐκείτο Ηροδ. 1. 496 κέσκετο Οδ. φ. 41 κείτο α. 576 πάρ-κείτο Ιλ. κ. 77 περίκειτο Οδ. φ. 54 πληθ. κείντο Ιλ. φ. 426 ἰων. ἐκείτο Ηροδ. 4. 467 κέατο Ιλ. ν. 763 ἐπικ. ἐκείατο Απολ. Ρ. 4. 4295 κείατο Ιλ. λ. 462 μελ. ἰων. κείσαι Ιλ. σ. 338 ἐπικείσεται ζ. 458 καὶ δωρ. κεισεύμαι Θεοκρ. 3. 53 καὶ κεισοῦμαι Γρηγ. Κορ. σ. 261 μ. ἄορ. ὑποτ. κείσεται (Ιπποκρ.). ῥίζ. κε-, κείμαι, παρά δὲ λατ. qui-e-sc-o. παρ. κείτη, κοιμάω, κῶμος, κῶμη, Κύμη (γῦν Κούμη), κείτη, κοιτάζω.

Κεινόω ἴδε κενόω.

Κείρω (κουρεύω) παρατ. ἔκειρον μελ. κερῶ ἄορ. ἔκειρα (τραγικ.) παρακ. κέκαρκα (Λουκιαν.) ὑπερσ. ἐκεκάρκειν (ὡς.). Παθ. καὶ Μεσ. κείρομαι μ. μελ. κερουμαι παρακ. κέκαρμαι ὑπερσ. ἐκεκάρμην (Λουκιαν.) μ. ἄορ. ἐκείραμην παθ. ἄορ. ἐκάρην (Πλουτ.). παρ. καρτός, -τέος.

Κεῖρω (ὡς ἄν.) καὶ αἰολ. κέρρω (Μεγ. Εἰ.) δωρ. γ. πλ. κείροντο Βίων 4. 22 μέλ. κέρω κέρειν ψ. 446 καὶ κέρσοι (ἄλλ. ἀμίργοι) Μοσχ. 2. 32 ἀορ. ἔκειρα Ευρ. Τρ. 1173 καὶ ἔκερσα κέρσε Ησιόδ. ἸΑ. 419 ἐπέκερσεν Ιλ. π. 394 εὐκτ. κέρσειεν Αἰσχ. Ικ. 663 (χορ.) ὑποτ. κέρση Κοῖντ. Σμ. 41. 214 ἀπαρ. κέρσαι Ιλ. θ. 8 καὶ κείραι Φιλοστρ. σ. 6 μετ. κέρσας Ιλ. ω. 430 καὶ κείρας Ευρ. Ελ. 4123. Παθ. κείρομαι κείροντο Οδ. ω. μ. 46 μέλ. κερῶμαι Ευρ. Τρ. 4183 παθ. ἀορ. ἐκίρθην Πινδ. π. 4. 82 παθ. ἀορ. β. ἀμφεκάρη Ανθ. Παλ. 9. 56 ὑποτ. καρῆ Ηροδ. 4. 127 μ. ἀορ. α. ἐκείραμην Αἰσχ. Χο. 189 ἐκέρσω Καλλιμ. Αποσπ. 314 μετ. κεράμενος (Φωκυλ.) καὶ κεράμενος Αἰσχ. Περ. 952 παρακ. κεράρθαι Ηροδ. 2. 36 μετ. κερκαμένος Αριστ. Σφ. 1313. ρίζ. κερ-, κείρω=κερ-ί-ω αἰολ. κέρρω. παρ. κορμός, κέρτομος, κερτομέω, ἀκερσεόμοις, κάρνη: ζημία καὶ αὐτόκαρνος: αὐτοζήμιος (Ησυχ.), κουρά, κουρεύς, κεραιζῶ, κολούω, κολοός: κυρ-tus, κηρός, κηραίω, ἀκήριος.

Κεῖω καὶ κέω ἴδε κείμαι.

Κέκᾶδον ἴδε χάζω.

Κέκλωμαι ἢ κέλωμαι (προτρέπω, κελεύω) κέκλεται Απολ. Ρ. 4. 746 προστ. κέκλου (Ησυχ.) μετ. κελόμενος Ιλ. θ. 346 παρατ. ἢ ἀορ. β. ἐκέκλετο Οδ. ζ. 74 καὶ κέκλετο Ιλ. δ. 508 δωρ. εὐκτ. κελόμαι Αἰσχ. Ικ. 591 (χορ.) μετ. κελόμενος Σοφ. Οιδ. τ. 459 (χορ.). Παρά δ' Ἡσυχίω ἀπαντᾷ καὶ ἐνεργ. κέκλει=κελεύει, ρίζ. κελ-, κελ-, κῶλ-έω, κέλω-μαι, κέκλω-μαι = κε-κέλω-μαι, κελ-ἀδ-έω, κελ-αρίζω, κελ-κλή-σκ-ω ἴδε κελέω.

Κελαδέω (μέλω, θορυβῶ) καὶ κελᾶδω κελαδεῖ Ευρ. Ιφ. τ. 4093 γ. πλ. δωρ. κελαδέονται Πινδ. π. 2. 45 ἀπαρ. κελαδεῖν Ευρ. Τρ. 421 μετ. κελαδέων Ρησ. 385 καὶ κελᾶδων Ιλ. σ. 576 παρατ. κελάδει Ευρ. Ηλ. 716 μέλ. κελαδῶσω Ηρκκλ. μ. 694 μ. μέλ. κελαδησόμεθα Πινδ. σ. 40. 79 ἀορ. κελαδῆσε Αἰσχ. Χο. 610 καὶ κελᾶθησαν Ιλ. θ. 542 ὑποτ. κελαδῆση Ευρ. Ἴων 93 (χορ.) ἀπαρ. κελαδῆσαι Πινδ. ν. 9. 54. παρ. κελάδημα, κέλαδος. ἴδε κέκλωμαι.

Κελαινεῖῶ-ῶ (εἶμαι ἢ φαίνομαι μαῦρος) κελαινεῖωσι Οππιαν. Αλ. 4. 67 μετ. κελαινεῖων Νον. Διον. 38. 48. ρίζ. κελ- (συγγ. τῆ μελ-, μέλας, κελαινε-ν-ι-ᾶ-ω. παρ. κελαινός, κελαινεφής, κηλῆς, παρά δὲ λατ. cal-igo = ἀμυρῶ τι.

Κελαρύζω (βουζῶ, κίνω ὡς τὸ νερόν κλύ, κλύ) κελαρύζω Ιλ. φ. 261 κελαρύζετε Αθην. 11. σ. 495 παρατ. κελάρυζεν Ιλ. λ. 813 μέλ. κελαρύζομαι Χρ. Σιβ. 3. 440 καὶ κελαρύσομαι (Ησυχ.) ἀορ. κελάρυξε Πινδ. Αποσπ. 182. ἴδε κέκλωμαι.

Κελευτιᾶω-ῶ (διατάττω, προτρέπω) μετ. κελευτιῶν Ιλ. ν. 425. ἴδε κέκλωμαι.

Κελεύω ὅμαλ. παρατ. ἐκέλευον μελ. κελύσω ἀορ. ἐκέλευσα παρακ. κεκέλευκα. Παθ. κελύομαι μελ. κελύσομαι παρακ. κεκέλευμαι καὶ κεκέλευσμαι μεσ. ἀορ. ἐκελεύσθην καὶ ἐκελεύθην (μετγν.) παθ. μελ. κελουσθήσομαι (ὥς). παρ. κελουστός.

Κελεύω (ὡς ἄν.) παρατ. κέλευον Ιλ. β. 431 καὶ ἐκέλευον Αριστ. Σφ. 504 ἀορ. κέλευσεν Ιλ. β. 28. ἴδε κέκλωμαι.

Κέλλω (πλοισιάζω μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν) καὶ ὀκέλλω μελ. κέλω Αἰσχ. Ικ. 330 ἀορ. ἐκέλωσμεν Σοφ. Τρ. 804 ὑποτ. κέλω Ευρ. Εκ. 1057 ἐγκέλη (Ιπποκρ.) ἀπαρ. ἐπικέλωσι Οδ. κ. 511 μετ. κέλωσας Αἰσχ. Ευμ. 40 δοτ. κελσάσθην Οδ. ι. 449. ρίζ. κελ-, κέλλω=κελ-ί-ω καὶ ὀ-κέλλω per (pro)-cello = ἀνατρέπω, προκλίνω λατ. κέλ-ης, κελ-ητ-ίζω, βου-κόλ-ος, cel-er=ταχύς λατ.

Κέλωμαι (κελεύω, προτρέπω) κέλω Ιλ. ω. 434 κέλεται Οδ. ρ. 535 εὐκτ. κελόμαι Ιλ. ω. 297 παρατ. κελόμαι Ιλ. α. 386 ἐκέλευ Θεοκρ. 3. 11 κέλιτο Οδ. μ. 475 μέλ. κελήσεται Οδ. κ. 296 μ. ἀορ. ἐκελώσθη Ἐπιχαρμ. Ἰσχυρ. 48 κελήσατο Πινδ. σ. 43. 80 κήκελήσατο Αθην. 7. σ. 282. ἴδε κέκλωμαι.

Κενόω-ῶ (ἀδειάζω) ὅμαλ. καὶ ἰων. κενώω Νικανδ. Αλ. 440 μελ. κενώσω Ευρ. Ἴων 447 κενώσεις Νικανδ. Θηρ. 56 ἀορ. ἐξεκένωσεν Αἰσχ. Περ. 761 παθ. παρακ.

κεκνωμένος Ηροδ. 4. 123 μελ. κενωθήσεται ('Αρετ.) μ. μελ. κεινώσομαι 'Εμπεδ. Αποσπ. 111. ρίζ. κεν-, κεν-ό-ω, κεινώω=κεν-ι-ό-ω. παρ. κεν-ός, αίοιο. κέννος (=κέν-ι-ος=) ίων. κεινός=κουνίης Σανσκ.

Κεντέω και κεντάω μετγν. παρατ. ἐκέντεον-ουν μελ. κεντήσω άορ. ἐκέντησα. Παθ. κεντέομαι-οῦμαι (πειράζομαι) μ. άορ. ἐκεντησάμην παθ. άορ. ἐκεντήθην παθ. μελ. κεντηθήσομαι (Ηροδ.).

Κεντέω (ώς άν.) άορ. δωρ. κέντασε Θεοκρ. 19. 4 άπαρ. έπικ. κένσαι Ιλ. ψ. 337. ρίζ. κει-, κεν- (κένω), κεν-τ-έ-ω. παρ. κέντρον, κένταυρος, κεντρηνεκής, κέντωρ, κεστός.

Κεπφώομαι (εύκόλως άπατῶμαι) άρρ. κεπφούσθαι ('Επιφαν.) μετ. κεπφούμενος (ώς.) παρακ. κεκέφρωμαι Κικερ. Βπ. εις Αττ. 13. 40 παθ. άορ. κεπφωθείς ('Επιφάν.) και κεπφώσας (ώς). ρίζ. καπ-, κεπ-, κεπ-φ-ό-ομαι, κούφος=κίπ-αλας Σανσκ. κίφρος, κεπφώδης.

Κεραίξω (λεπλάτῳ, διαρπάξω) κεραίξεις Ηροδ. 4. 159 κεραίξεται Ιλ. ε. 557 άπαρ. κεραίξιμεν π. 830 μετ. κεραίξων π. 752 παρατ. κεράιξε β. 861 κεραίξετον Ιλ. ε. 557 κεραίξων Αθην. β. σ. 215 και έκεραίξων Ηροδ. 7. 125 μελ. κεραίξω Χρ. Σιβ. 3. 466 άορ. έκεραίσα Ηροδ. 2. 115 και κεράιξα Νουν. 23. 24. Παθ. κεραίξομαι κεραίξιμένος Ιλ. χ. 63 παρατ. έκεραίξετο Ηροδ. 8. 86. ίδε κείρω.

Κεράννυμι και κεραννώω (Πλάτ.) και κινάω (άνακατώνω συνήθ. εἶνον μεθ' ὕδατος, σμίγω) παρατ. έκεράννυν μελ. κεράσω (μετγν.) και άττ. κερῶ άορ. έκέρῳσα παρακ. κέκρῳκα κεκέρακα μετγν. Παθ. κεράννυμαι παρακ. κέκρῳμαι και κεκέρασαι (μετγν.) ύπερσ. έκεκράμην παθ. άορ. έκεράσθην και έκράσθην παθ. μελ. κρηθήσομαι μ. μελ. κεράσομαι (μετγν.) μ. άορ. έκερασάμην παρ. κρατέος, κεραννυτέον.

Κεράννυμι (ώς άν.) κερῶ και κίρνωμι κινῶ Ηροδ. 4. 52 και δωρ. κίγκοῶμι, κίρνης Ηροδ. 4. 52 κίρνωμεν Πινδ. ι. 6. 3 έγκιρνωσιν Αριστ. 'Εκκλ. 841 προστ. κέρα Αθην. 2. σ. 48 κέρατε Ιλ. ι. 203 έγκιρνώτω Πινδ. ν. 9. 50 κίρνατε 'Αλκαϊ. 45. ύποτ. κερῳσαι Αρατ. σ. 780 άπαρ. κινῶναι (Ιπποκρ.) κινῳμεν Πινδ. ι. 5. 25 μετ. κερῶν Οδ. ω. 36½ κερῶν 'Αθην. 41. 33 και κινῶς Οδ. π. 14 παρατ. κίρνη ξ. 78 έκίρνα π. 482 έκίρνη ξ. 14 έγκίρνα Σαφρ. Αποσπ. 2 κίρνωμεν Πινδ. ι. 5. 3 άορ. κέρασα (Ιπποκρ.) ίων. έκρησα σπανίως άπλουδ άπαρ. έπι-κρησαι Οδ. η. 16½ κέρωσεν Οδ. ε. 93. άπαρ. έπικρησαι η. 164 και έπικρῳσαι (Γαλην.) και κινῶναι Αθην. 40. σ. 426 μετ. κρήσας (Ιπποκρ.). Παθ. και Μεσ. κίρνωμαι και κερῳμαι κίρνωται Πινδ. άδηλ. κιδ. 71 προστ. κεράσθε Οδ. γ. 332 ύποτ. κίρωνται (κερῶνται Βεκκ.) Ιλ. δ. 260 μετ. κινῳμενος Πινδ. ν. 3. 78 και κεραιόμενος Νικανδ. 'Αλεξ. 178 παρατ. ίων. κερῶ-οντο Οδ. θ. 470 κερῶντο σ. 500 και συνεκίρωτο Τιμ. Λοκρ. σ. 96 παθ. παρακ. ίων. κέκρημαι (ώς.) κέκρηται Πινδ. π. 40. 41 έπί-κικράνται Οδ. δ. 616 μετ. κικραμένος Πινδ. π. β. 2 ύπερσ. κικράντο Οδ. δ. 432 μ. άορ. έκερασάμην κεράσαστο σ. 423 μετ. κερωσάμενος Απολ. Ρ. 4. 516 και έπικρησάμενη (Φωτ.) παθ. μέλ. συγκραθήσεται Ευρ. 'Ιων 406 παθ. άορ. συνεκρήθησαν Ηροδ. 4. 152 ύποτ. συγκρατακρηθη Στοβ. Εκλ. τ. 1. σ. 856 άπαρ. έπικραθηνατ (Γαλην.) μετ. συγκραθείς Σοφ. Τρ. 662. ρίζ. κερ-, καρ-, κερ-, κερ-α-, κρ-α-, κερ-άν-νυ-μι, κίρ-νη-μι. παρ. κέραμος κερ-α-μ-π-ά-ς=άναμειμιγμένος και κερ-αν-δ-ά-ς=πειπεγμένος κόφινος Σανσκρ. coc-tillis: όπη πλίνθος λατ. κέρνος, κρατήρ, κρατηρίζω, κέρα, κέρασος, κράνος, κράνεια, κρῳσαι, κρωσσοί=ύδραιο (Ηουχ.).

Κερδαίνω (κερδίζω) παρατ. έκέρδαινον μελ. κερδήσω (μετγν.) και άττ. κερδανῶ παρακ. κεκέρδηκα και κεκέρδακα (μετγν.) σύνθ. προσ-κεκέρδηκα (Δημοσθ.) και κεκέρδαγκα (μετγν.) άορ. έκέρδανα έκέρδησα (μετγν.) μ. μελ. κερδήσομαι (μετγν.)- παρ. κέρδος.

Κερδαίνω (ὡς ἀν.) κερδανέομεν Ηροδ. 8. 60 μελ. κερδανεί Σοφ. Οιδ. τ. 689 και κερδανέω Ηροδ. 1. 35 μ. μελ. κερδήσεσθαι 3. 72 ἀορ. ἐκέρδησα 4. 152 και ἐκέρδηνα Πινδ. ι. 5. 3 ἐκέρδηνα Ομ. ἐπιγρ. 14 6 ὑποτ. κερδάνη Σοφ. Οιδ. κ. 72 ἀπαρ. ἰων. κερδάνη Ομηρ. ἐπιγρ. 14 παθ. παρακ. κερκερδημένος Ἰωσ. Π. Αρχ. 18. 6. 5 παθ. ἀορ. κερδανθείς (Φιλόδημ.). ῥίζ. ἐρδ- (ἐρδω, ἔργον), και μετά κ προτακ. κερδ-, κερδ-αίν-ω ἄλλοι δ' ἐκ ῥίζ. κερ- τοῦ κέρω αὐτὸ παράγουσι. παρ. κέρδος, κερδούνη, κερδαλέοφρον.

Κεῦθω (κρύπτω) κεύθει Οδ. ω. 474 ὑποτ. κεύθη Ἰλ. ι. 313 μετ. κεύθοισα Θεοκρ. 4. 50 μελ. κεύσω Οδ. γ. 487 παρακ. κέκυθε Ανθ. Παλ. 7. 300 και κέκυθεν Ἰλ. γ. 118 μετ. κεύθως Αισχ. Επ. 588 ὑπερσ. ἀντί παρ. συνήθ. ἐκεκεύθει Οδ. ι. 348 και κεύθει Ησιδ. Θ. 505 ἀορ. ἐπικεύσας Οδ. σ. 263 ἀορ. 6. κύθεν γ. 46 ὑποτ. κεύθωσι ζ. 303. Παθ. κεύθομαι κεύθεται Απολ. Ρ. 4. 534 ὑποτ. κεύθωμαι Ἰλ. ψ. 244 μετ. κεύθόμενος Τρυφίδ. 76 παρατ. ἐκευθόμενον Νωνν. 2. 304 παρακ. μετ. κεύθωμένος (Πουγ.) θηλ. κεύθωμένη Ἀντιμ. Αποσπ. 3. Προσχ. κεύθωμαι παρατ. ἐκευθάνον Ἰλ. γ. 453. ῥίζ. κυθ-, κεύθ-ω, κεύθω, κεύθος, κεύθμος, κεύθμων, κυστος (= φύλαξ) λατ. ἴδε και κατα-σκευάζω.

Κέω ἴδε κείω.

Κήδομαι παρατ. ἐκηδόμην μόνον κατ' ἐνστ. και παρατ. παρὰ πε-ζοῖς ἀλλά και παθ. ἀορ. ἐκηδεύθη (Πλουτ.) μετ. κηδευθείς (Λημ. Δ.).

Κηδέω και κήδω (ἐμβόλλω εἰς φροντίδα, φροντίζω, βλάπτω), κήδει Ησιδ. Ερ. 362 ὑποτ. κήθη Ἰλ. ι. 615 ἀπαρ. κήδειν (ὡς.) παρατ. ἐκηδε ε. 404 κήδε ε. 400 και κήδεσκον Οδ. ψ. 9 μελ. κηδήσω και κηκαδῶσω κηδήσω Ἰλ. ω. 240 παρακ. κηκῶ Τυοτ. 12. 28 ἀορ. ἀκήδεσεν Ἰλ. ξ. 427 μετ. ἀπακηδήσας ψ. 413 ἀορ. β. κηκαδῶν ἴδε χαζῶ. Παθ. και Μεσ. κηδομαι κήδει π. 204 κήδεσαι λ. 665 εὐκτ. κηδοίτο Οδ. γ. 223 προστ. κήδου (Ἰσοκρ.) και δωρ. κήδου (ἄλλ. κήδου) Καλλιμ. λ. Παλ. 440 ἀπαρ. κήδεσθαι Οδ. τ. 161 μετ. κηδόμενος Ἰλ. α. 586 παρατ. ἐκηδόμην Ηροδ. 9. 45 κήδετο Ἰλ. α. 56 και κηδέσκετο Οδ. χ. 358 μ. ἀορ. προστ. κήδεσαι Αισχ. Επ. 436 μελ. κηκαδησόμεθα (ἀντί κηδήσομεν, ὡς εἰ ἦν ἐνεστ. δωρ. κήδομαι) Ἰλ. θ. 353 παθ. παρακ. κηκιδευμένος Ἰωσ. Π. 14. 7. 4. ῥίζ. κηδ-, κηδ-ο-μαι. Τοῦτο δὲ πάλιν θεωρεῖται ἐτυμολογούμενον ἐκ ῥίζ. δακ- (δάκνω, ἔδω = τρώγω). παρ. κήδος, κηδεῖος, κηδιστος, κηδεμών. ἴδε και κομέω και χάζω.

Κηκίω (ἀναβλύζω, πηδῶ) τὸ εἰ βρογύ, μακρὸν δὲ παρ' Ἀγτικοῖς ἀνακκίει Ἰλ. ν. 705 μετ. οὐδ. κηκίον Σοφ. Φιλ. 784 παθ. μετ. κηκισόμενον Φιλ. 697 παρατ. κηκίεν Οδ. ε. 455. ῥίζ. κη- (κίω) και μετ' ἀναδιπλασμ. κη-κί ω' ἀλλὰ μὴ ἡ ῥίζα εἶνε κηκ- (ὡς τήκ, τήκ ἢ κλύ) ὀνοματ; ἴδε και κηκαρύζω.

Κηρύσσω ἢ κηρύττω ὁμαλ. παρατ. ἐκήρυσσον ἢ ἐκήρυττον μελ. κηρύζω παρακ. κηκέρυχα ἀορ. ἐκήρυξα κτλ. Παθ. κηρύττομαι παρατ. ἐκηρυσσόμην (Ἀντιφ.) μελ. κηρύζομαι παρακ. κηκέρυγμα ὑπερσ. ἐκεκέρυκτο (Αρριαν.) παθ. ἀορ. ἐκηρύχθη παθ. μελ. κηρυχθήσομαι μ. ἀορ. ὑποκηρυζόμενος (Πλατ.).

Κηρύσσω (ὡς ἀν.) ἢ κηρύττω μελ. δωρ. κηρύξω Ευρ. Ἰων 910 ἀορ. δωρ. κηρύξασα Εκ. 179 και κηρύξασα Πινδ. ι. 4. 25. ῥίζ. γαρ-, γηρ- (γηρύω) καρ- (κηρύω), κηρύσσω (= κηρυκίω). παρ. κηρυξ, κηρυκίον. ἴδε και ἀγγέλλω.

Κηκίω (σειώ, κουνῶ) ὁμαλ. παρατ. ποτικηκλίξω (ἄλλ. ποτικηκλίξω) Θεοκρ. 5. 117. ῥίζ. κη- (κίω), κηγ-, κηγίξω, = κηγ-κη-λ-ίξω. παρ. κηκίλος κηκίλις. ἴδε κιθαρίζω.

Κηκίω. ἴδε κηκίω.

Κηκίω. ἴδε κηκίω.

Κηκίω. ἴδε κηκίω.

Κηθαρίζω ὁμαλ. ἀπαρ. κηθαρίσειν (Πλουτ.) παρατ. κηθαρίξεν Ἰλ. σ. 570 ἀορ. ἐκηθαρίσει (Ξεν.) παρακ. κηκίθριξεν Σοφ. ἐν Παροιμ. Ζηνοβ. 6. 14. ῥίζ. κηθ-

(κίω), κιθ-, κειχ-, κιθ-α-ρίζ-ω, κιχ-λίζω, κίσα. παρ. κιθάρα, κίθαρις, κιθαρι-
στής ἢ κιθαριστός, ἴδε καὶ κιγκλίζω.

Κικ- ἴδε κικάνω.

Κικλήσκει (κάλειω) κικλήσκει Οδ. χ. 397 ὄρω. γ. πλ. κικλήσκεισι Πινδ.
Αποσπ. 64 κικλήσκουσι Ευρ. Ηλ. 148 ὑποτ. κικλήσκω Αισχ. Ικ. 217 κικλήσκωσι
Καλλιμ. Αργ. 154 προστ. κικλησκέτω Αισχ. Ευμ. 507 κικλήσκειτε Ικ. 212 ἀπαρ.
κικλήσκειν Ευρ. Τρ. 470 ἐπικ. κικλησκέμεν (ἄλλ. κικλήσκειν) Ιλ. ε. 44 μετ. κικλή-
σκων Πινδ. π. 4. 149 παρατ. κικλησκειν Ιλ. ε. 404 καὶ κικλησκειν η. 439. Παθ.
καὶ Μεσ. κικλήσκομαι Ομ. Βατρ. 27 κικλήσκειται Οδ. ο. 403 παρατ. ἐκικλήσκειτο
Αισχ. Περ. 655 καὶ κικλήσκειτο Ιλ. κ. 300. ἴδε κάλειω.

Κινέω-ῶ ὄμαλ. εὐκτ. μετακινῶ (Ξεν.) παρατ. ἐκινέω Ηροδ. β. 96 ἀποκινῶσασεν
Ιλ. λ. 636. Παθ. καὶ Μεσ. κινέομαι καὶ κινύμαι διακινέεται (Ιπποκρ.) προστ. κινεῖ
Θεοκρ. 15. 29 ἀπαρ. μετακινέεσθαι Ηροδ. 7. 51 μετ. κινύμενος Ιλ. κ. 280 παρατ.
κινύτο δ. 332 παθ. παρακ. κενιέεται Ἰππώναξ 62 μ. ἄορ. κινῶσαντο Οππιαν. Κυν.
2. 582 παθ. ἄορ. κινήθη Ιλ. ε. 444 γ. πλ. κινήθηεν π. 280. ρίζ. κι-, κί-ω,
κι-νέ-ω = ci-εο λατ. κί-νυ-μαι. παρ. κίνησης, κινήθηρ, κινήτης.

Κίνυμαι ἴδε κινέω.

Κινύρομαι (παραπονοῦμαι, θρηνώ) κινυρόμεθα Αριστ. Ιπ. 14. μετ. κινυρό-
μενος Κοῖντ. Σμ. 7. 335 παρατ. κινύροο Κολουθ. 215 κινύροτο Απολ. Ρ. 3. 664
μ. ἄορ. κινύροτο Μοσχ. 3. 43.

Κιγράω ἴδε κεράννυμι.

Κιχάνω (φθάνω, ἐπιτυγχάνω) κιχάνω καὶ παρασχ. κίχημι κίχης Οδ. ω.
284 κίχημεν π. 379 κίχητην Ιλ. κ. 376 ἐπικ. κιχίω Ιλ. α. 26 κιχίωμεν φ. 128
εὐκτ. κιχίη β. 188 ἀπαρ. κιχῆναι Οδ. π. 357 καὶ κιχῆμεναι Ιλ. ο. 274 μετ. κι-
χίς π. 342 παρατ. ἐκίχανεν ρ. 489 ἐκίχεις Οδ. ω. 284 κίχητην Ιλ. κ. 376 ἐκίχη-
μεν Οδ. π. 79 μελ. κιχῆσομαι ζ. 439 κιχῆσαι δ. 546 ἀπαρ. ἐκ τοῦ κιχῆσω ἐπικ.
κιχησέμεν Απολ. Ρ. 4. 1482 ἄορ. ἐκίχησεν Οππιαν. Αλ. β. 416 καὶ ὄρω. ἐκίχεν
Σιμίας ἐν ὧν Ανθ. 15. 27 ἀπέκίχεν Αριστ. Αχ. 869 ἄορ. β. ἐκίχον μετ. Πινδ.
π. 9. 26 ὑποτ. κίχω Σοφ. Ατ. 657 εὐκτ. κίχομεν Ορφ. Αργ. 1359 μετ. κίχων
Πινδ. π. 3. 43. Μεσ. κίχεται Ιλ. λ. 441 μετ. κίχῆμενος Ιλ. 451 μ. ἄορ. κίχῆσο
Ομ. Ύμν. 2. 62 ἐκίχῆσατο Κοῖντ. Σμ. 13. 172 κίχῆσο (Ησυχ.) κίχῆσατο Ιλ. χ.
226 (α). ρίζ. ικ-, κι- (κίω), κιχ-, κιχ-ά-ν-ω, κιχ-έ-ω. παρ. κίχητος, ἀκίχητος.

Κίχημι (δανείζω) καὶ **κιχράω** (Λιβαν.) μετγν. ἀπαρ. κίχράναι
παρατ. ἐκίχηρην μελ. χήρσω ἄορ. ἔχηρσα παρακ. κέχηρμα. Παθ. κίχρᾶ-
μαι καὶ κίχράομαι παρακ. κέχηρμαι (ἄλλ. κέχηρσμαι) μ. ἄορ. ἐχηρ-
σάμην (Λουκιαν.) ἴδε χράω.

Κίχηρμαι (ὡς ἀν.) ὑπερσ. κέχηρμαι (Ἀππιαν.) Μεσ. παρατ. ἐκίχράμην
Ανθ. 9. 584.

Κίω (πηγαίνω) κίεις Αισχ. Χο. 680 κίωμεν Ιλ. φ. 456 εὐκτ. κίσι Αισχ. Ικ. γ.
347 προστ. κίε Οδ. η. 50 ὑποτ. κίης Οδ. α. 314 κίη Νικανδ. Θηρ. 427 κίωμεν Ιλ.
φ. 456 ἀπαρ. κίειν (Πλατ.) μετ. κίων Οδ. δ. 427 κίωσα ι. 504 παρατ. ἐκίεις Ομ.
Ύμν. Απολ. 31 ἐκίε Οδ. ο. 447 κίε Ιλ. θ. 337 ἐκίον μ. 438 κίον ψ. 415. Τού-
του παρασχ. εἶνε τὸ μετεκίαθον. ἴδε κινέω.

Κλαγγάνω, **κλαγγαίνω** καὶ **κλαγγέω** (φωνάζω ὡς σκύλος ἐν κυνηγίῳ) ποιητ.
κλαγγάνει Σοφ. Αποσπ. 782 κλαγγαίνεις Αισχ. Ευμ. 131 γ. πλ. ὄρω. κλαγγεῦνται
Θεοκρ. ἐπιγρ. β. Τὸ δ' ἐπανακλαγγάνω ἀπαντᾷ παρὰ Ξεν. Κυν. β. 6. 23. ἴδε κλάζω.

(α) Τοῦ ἐνεστ. κικάνω τὸ ε παρ' ἐπικοῖς εἶνε βραχὺ καὶ τὸ α μακρόν, παρὰ δὲ
ἀττικοῖς ποιηταῖς τινάπαλιν τὸ α βραχὺ καὶ τὸ ε μακρόν, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις
τὸ ε εἶνε βραχὺ.

Κλάζω (κάμνω κλαγγήν, βοῶ) μελ. κλάζω ἄορ. ἐκλαγξα παρακ. κέκλαγγα.

Κλάζω (ὡς ἄν.) κλάζει Ευρ. Ρησ. 568 μετ. κλάζων Σοφ. Αντ. 412 παρακ. κλάζων Θεοκρ. 25. 72 μελ. κλάζω Αισχ. Περ. 947 κεκλάζω (Σουίδ.) ἄορ. α. ἐκλαγξα Ευρ. Φοιν. 1444 ἄπαρ. κλάζξει δωρ. μετ. κλάζξας Ιλ. μ. 207 ἄορ. β. ἐκλαγον Ομ. Τμ. Παν. 44 παρακ. κέκλαγγα κεκλήγασι Ορφ. Λιθ. 49 ὑποτ. κεκλάγγω Αριστ. Σφ. 929 μετ. κεκλήγως Ιλ. β. 222 καὶ κεκλήγοντες Οδ. ξ. 30 καὶ κεκλαγγυῖται Ξεν. Κυν. 3. 9 καὶ κεκλαγῶς Πλουτ. Τιμολ. 26 ὑπερσ. κεκλήγεται Αλκμ. 147 μετ' ὀλιγ. μέλ. κεκλάζομαι Αριστ. Σφ. 930. ῥιζ. κλαγ-, κλάζω=κλαγ-γ-ω καὶ μετὰ σ προτακ. ὁ-κλάζ-ω, παρ. κλαγγή, κλαγγηδόν, ὀκλαδίας δίφρος, ἴδε κλήω καὶ καλίω.

Κλαίω καὶ ἄττ. κλαῖω ὄχι συνηρ. κλαῖω μελ. κλαιήσω καὶ κλαήσω κλαύσω (μετγν.) ἄορ. ἐκλαυσα. Παθ. καὶ Μεσ. κλαίομαι μ. μελ. κλαύσομαι καὶ β. κλαυσῶμαι παρακ. κέκλαυμαι καὶ κέκλαυσομαι (Πλουτ.) παθ. ἄορ. ἐκλαύσθην παθ. μελ. κλαυσθήσομαι (Παλ. Διαθ.) μ. ἄορ. ἐκλαυσάμην. παρ. κλαυτός, ἄκλαυτος, καὶ κλαυστός ἄκλαυστος.

Κλαίω, (ὡς ἄν.) αἰολ. κλαίω καὶ κλάω εὐκτ. κλαίομαι Αριστ. Ορν. 341 κλαίσιθα (=κλαίσις) Ιλ. ω. 619 καὶ κλαίσις Αισχ. Ικ. 925 ὑποτ. κλάσις Αριστ. Ν. 58 ἄπαρ. κλάειν Ηροδ. 4. 127 καὶ κλαίειν Αισχ. Επ. 656 παρακ. ἐκλαεν Θεοκρ. 14. 32 κλαίειν Οδ. α. 363 ἐκλαε Θεοκρ. 14. 32 "κλαε Σοφ. Τρ. 905 κλαίον Οδ. τ. 541 κλαίεισκον Αισχ. Αποσπ. 285 μελ. κλαύσεις Θεοκρ. 23. 34 καὶ κλαυῶ (δωρ.) ἄορ. κλαύσει Οδ. γ. 261. Παθ. καὶ Μίσ. κλαίομαι καὶ κλαῖομαι μετ. κλαυόμενος Αισχ. Επ. 920 μ. μελ. κλαύσονται Ιλ. υ. 210 κλαυσούμεθα Αριστ. Εἰρ. 1081 παρακ. κέκλαυμένος Αισχ. Χο. 687 καὶ κέκλαυσμένος Λυκόφρ. 273 μετ' ὄλ. μέλ. κέκλαύσεται Αριστ. Ν. 1436. ῥιζ. κλα-, κλαF-, κλαυ-, κλά-ω, κλα-ί-ω καὶ κλά-ω. παρ. κλαυ-θ-μ-ός, κλαυθμυρίζω, κλαῦμα. ἴδε κλέω καὶ κλάζω.

Κλαυθμυρίζω (κλαίω) καὶ κλαυθμυρίζομαι ὄμαλ. ἀλλ' ὁ Φώτιος σ. 108. 10 λέγει «κλαυμυρίζεται καὶ κλαυμυριεῖται» οὐ κλαίει καὶ κλαύσει». Ὁ δὲ Ἡσύχ. κλαυμυριόμενον: κλαῖον κατὰ Ταραντίνους. ἴδε κλαίω.

Κλάω (σπῶ) παρακ. ἐκλαον-ων μελ. κλάσω (Λουκιαν.) ἄορ. ἐκλασα μετ. κλάσας. Παθ. κλάομαι-ῶμαι μετ. κλώμενος παρακ. κέκλασμαι (Αριστοτ.) ὑπερσ. ἐκεκλάσμην παθ. ἄορ. ἐκλάσθην παθ. μελ. κλασθήσομαι (Αριστοτ.) μ. μελ. ἀνακλάσεται (Γαλην.).

Κλάω (ὡς ἄν.) παρακ. κατεκίκλασκεν: κατέκλα (Φωτ.) ἄορ. κλάσει Οδ. ζ. 428 καὶ κατα-κλάσει Θεοκρ. 25. 147 ἐνέκλασας Καλλιμ. εἰς δία 90 ἄπαρ. κλάσαι Νον. Διον 47 μετ. ἀποκλάς: κλάσας Αθην. 11. σ. 472 παθ. ἄορ. ἐκλάσθη Ιλ. λ. 584 μετ. ἀποκλασθῆς Θεοκρ. 22. 14 μ. ἄορ. κλάσαστο Ανθ. 7. 124 ἀπεκλάσαστο 7. 506. ῥιζ. κλα- (συγγεν. τῆ θλα-, θραF-, θλάω, θραύω), κλά-ω. παρ. κλάσις, κλάσμα, κλαστήρ, κλαστός, κληρώ, κληρός.

Κλειζω ἴδε κλείω.

Κλείω ἄττ. κλήω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν παρακ. ἐκλειον καὶ ἐκληον (Θουκ.) μελ. κλείσω ἄορ. ἐκλεισα παρακ. κέκληκα καὶ κέκλεικα (Θεοφρ. καὶ μετγν.) ὑπερσ. ἐκεκλήκειν (μετγν.) παθ. παρακ. κέκλειμαι καὶ κέκλημαι ἢ κέκλεισομαι ὑπερσ. ἐκεκλείμην συνεκέκλειστο (Ανδοκ.) παθ. ἄορ. ἐκλείσθην ἢ ἐκλήθην παθ. μελ. κλεισθήσομαι μετ' ὀλιγ. μελ. κέκλεισομαι μ. ἄορ. κατεκλεισάμην (Ξεν.) ἄπαρ. ἀπο-κλήσασθαι (Θουκ.) παρ. κλειστός.

Κλείω (ὡς ἄν.), ἐπικ. καὶ ἰων. κλήω, ἀρχ. ἀττ. κλήω, δωρ. κλαίω ἢ κλήω παρακληθῆσιν Ηροδ. 6. 60 ἀπαρ. κλείειν Ἀριστ. Ἰπ. 4316 μετ. ἀποκληθῆν Ηροδ. 4. 7 παρατ. ἔκλεην Εὐρ. Ρησ. 304 καὶ κλείει Ἀριστ. Ἀχ. 479 συν-εκληθῆν Ηροδ. 7. 41 μελ. συκλήσει Εὐρ. Ἐκ. 430 καὶ κλασθῶ (ἄλλ. κλασθῶ) δωρ. Θεοκρ. 6. 32 ἄορ. ἐκλήσασα Οδ. ω. 466 κλήσασα Οδ. φ. 387 καὶ ἐκλήσασα Εὐρ. Op. 1449 ἐξεκλήσασα Ηροδ. 4. 444 καὶ ἐνεκλήσασα Νον. Διον 4. 55 ἀπέκλεσεν Αἰσχ. Πρ. 670 καὶ δωρ. ἐξ-ἐκλαξά Κωμ. Ἀποστ. 4. 676 προστ. ἀπόκλαξεν δωρ. Θεοκρ. 15. 43 εὐκτ. ἐγκλήσειε (ἐν χειρογρ. ἐγκλείσειε) Ηροδ. 4. 78 ἀπαρ. κλήσαι Αἰσχ. Περ. 723 καὶ κληῖσαι Οδ. φ. 382 μετ. ἀποκληθῆσας Ηροδ. 4. 37 καὶ ἀποκλάξας Θεοκρ. 15. 77 συκλήσασα Εὐρ. Ἰων 241. Παθ. ἀποκληθῆσται Ηροδ. 4. 400 μετ. κληρμένη (ἄλλ. κληζόμενη) Ἀνθ. Παλ. 9. 62 παρακ. κεκλήμαι Ηροδ. 2. 121 κέκλημαι κέκλημαι δωρ. κέκληται Σοφ. Ἀποστ. 635 κεκλήμεθα Εὐρ. Ἐλ. 977 κατακίχονται (Ἐπιχαριμ.) μετ. κεκλήμενος Αἰσχ. Ἰκ. 956 ὑπερσ. ἀποκεκλήατο Ηροδ. 9. 50 παθ. ἄορ. ἀπ-εκληθῆσθην 3. 58, δωρ. κατ-εκλήσθην Θεοκρ. 7. 84 ὑποτ. ἀποκληθῆσθαι Ηροδ. 1. 163 μ. ἄορ. δωρ. κατ-εκλάξασθαι Θεοκρ. 18. 5 μ. μελ. κληῖσασθαι Νονν. 2. 310. ῥιζ. κλαϛ, κλε-, κλη-, κλε-ί-ω=clau-do λατ. κληῖω. παρ. κληῖς (ἀντὶ κλαϛίς) δωρ. κλαίς, κλείς=clavi-s, κλοῖός.

Κλείω καὶ κλέω (φημίζω, ὕμνω) κλείουσιν Οδ. α. 338 ὑποτ. κλείωμεν Ἀπολ. Ρ. 6. 688 μετ. κλέων Εὐρ. Ἀλκ. 447 κλείουσαι Ἰφ. Α. 4045 κλείω (=κλείουσα Δακων.) Ἀριστ. Δυσ. 1299 παρατ. ἐκλεον Ἀπολ. Ρ. γ. 246 καὶ κλείον Ορφ. Διδ. 193 μελ. κλήσω Ορμ. Τρ. εἰς Ἥλιον 48 μελ. κλείζειν Πινδ. ο. 4. 410 καὶ 6. κατ-ακλιῶ Εὐπολις ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. σ. 4290 ἄορ. ἐκλεσε Ἀθην. 2. σ. 35 ἀπαρ. κλησαι Ορμ. Ἐπιγρ. 4. 9 καὶ εὐκλείζει Πινδ. π. 9. 91. Παθ. κλέομαι κλείομαι Οδ. ν. 299 κλέεται Ἀθην. 9. σ. 371 ἐπικλεόμεσθα Χρ. Σιβυλ. 8. σ. 789 κλείονται Ἀπολ. Ρ. 4. 238 παρατ. ἐκλεο (ἀντὶ ἐκλείω) Καλλιμ. Ἀηλ. 40 καὶ ἐκλεο Ἰλ. ω. 202. ῥιζ. κλυ-, κλεί-ω=clu-o λατ. κλη-ί-ζ-ω. παρ. κλέος=κράβας Σανσκ. κλεινός, κλυτός. ἴδε καὶ κλείω.

Κλέπτω παρατ. ἔκλεπτον μελ. κλέψω ἄορ. ἔκλεψα παρακ. κέκλοφα ὑπερσ. ἐκεκλόφειν. Παθ. κλέπτομαι μελ. κλέψομαι παρακ. κέκλεμμαι παθ. ἄορ. α. ἐκλέφθην (Ἀττ. τραγ.) ἄορ. 6. ἐκλάπην (Ἀττ. πεζ.) μ. ἄορ. ἐκλεψάμην (Ἰσυχ.). παρ. κλέπτης, κλεπτός, -τέος κλοπή.

Κλέπτω (ὡς ἄν.) παρατ. κλέπτεσθην Ηροδ. 2. 174 ἄορ. κλεψα Ἀριστ. Βατ. 614 κλέψην Πινδ. π. 4. 250 κλέψειας Σοφ. Αἰ. 4137 κλέψειεν Αἰσχ. Χο. 854 μετ. δωρ. κλέψικας Πινδ. ο. 4. 60. Μεσ. δια-κλέπτεται καὶ παρατ. διεκλέπτετο (Παλ. Διαθ.) παθ. ἄορ. ἐκλέφθην Ηροδ. 5. 84. ῥιζ. κλεπ-, κλέπ-τ-ω=clerp-o λατ. παρ. κλώψ, κλοπή, κλοπεύς, κλεπτοσύνη, κλέπτης.

Κλέω ἴδε κλείω (φημίζω).

Κληῖζω ἢ κλείζω (φημίζω) κλήζει Σοφ. Οἰδ. τ. 48 κλείζουσι (Βυζαν.) καὶ κληῖζουσιν (Ἰσποκρ.) παρατ. ἐκλήζον Εὐρ. Ἰφ. Α. 340 μελ. κλήσω Ἀπολ. Ρ. 3. 993 κληῖσω (Ἀριστείδ.) καὶ δωρ. κλεῖζω Πινδ. ο. 4. 410 ἄορ. ἐκλήσασα, κληῖσα Ορφ. Ἀργ. 1007 προστ. κλήσον (=κλείσον) Ἀριστ. Ορν. 905 κληῖσασθε ὡς. 1745 ὑποτ. κληῖσομεν Εὐρ. Ἰφ. Α. 4522 ἀπαρ. κληῖσαι Ορφ. Ἀργ. 619 εὐ-κλεῖξαι Πινδ. π. 9. 94. Παθ. κληῖσμαι Εὐρ. Ἐλ. 927 κληῖζει Ἐλ. 4441 κληῖζη Καλλιμ. Ἀηλ. 276 κληῖζεται Σοφ. Οἰδ. τ. 4451 κληῖζόμεθα Εὐρ. Βακ. 4180 κληῖζοσθε Ἰων 234 κληῖζονται (Ξεν.) παρατ. ἐκλήζασθαι Αἰσχ. Ἀγ. 631 παθ. παρακ. κεκλήσμαι Ἀπολ. Ρ. 4. 618 καὶ ἐκλήσμαι 4. 990 μετ. κεκλήσμενος Εὐρ. Ἰων 283 ὑπερσ. ἐκλήσασθαι 4. 267. ἴδε κλείω.

Κληῖω ἴδε κλείω.

Κληρώω ὁμαλ. ἄορ. δωρ. ἐκλάρωσε Πινδ. ο. 8. 45. ἴδε κλάω.

Κλήω ἴδε κλείω.

Κλίνω ὁμαλ. παρατ. ἔκκλινον μελ. κλινῶ παρακ. κέκλιξα (Πολύβ.)

ἄορ. ἔκλινα. Παθ. κλίνομαι μ. μελ. κατακλινῆσομαι μ. μελ. ἑ. κατακλινοῦμαι παρακ. κέκλιμαι παθ. ἄορ. α. ἐκλίθην (ἀπεκλίθην Πλουτ.) παθ. ἄορ. ἑ. κατεκλίην παθ. μελ. κλιθήσομαι (Διοδ.) μ. ἄορ. κατεκλινάμην (Πλουτ.). παρ. κλιτός, κλιτέος.

Κλίνω (ὡς ἄν.) ὑποτ. κλίνῃσι παρκλίνωσιν (ἄλλ. παρκλίνουσιν) Ησιοδ. Ερ. 259 Ιλ. τ. 223 ἄορ. α. κλίνε ψ. 510 κλίνην Οδ. ι. 59 προστ. κλίνον Ευρ. Ορ. 314 ἄπαρ. κλίνας Ηροδ. 9. 46 μετ. κλίνας Ιλ. γ. 427 παθ. παρακ. ποτικέκλιται Οδ. ζ. 308 γ. πλ. κεκλίεται Ιλ. π. 68 μετ. ποτικεκλημένος Πινδ. π. 1. 34 ὑπερσ. ἐκέκλιτο Ιλ. ε. 356 κέκλιτο κ. 472 παθ. ἄορ. ἐπικ. καί ποιητ. ἐκλίθην γ. 360 κλινθῆναι ψ. 335 μετακλινθεῖς λ. 509 καί ἐκλί'θην κλιθείς Σοφ. Τρ. 100 παθ. ἄορ. ἑ. ἐκλί'θην κλινθῆναι Ηροδ. 9. 46 μετ. συγκατακλινεῖς Αριστ. Αχ. 981 μ. ἄορ. ἐκλινάμην κλινάμενος Οδ. ρ. 340 μελ. κατακλινοῦμαι Αριστ. Λυσ. 910. ῥιζ. κλι- (κεκλί-σται), (κλί-ν-ω=αἰολ. κλίννω=κλιν-ί-ω)=clin-o. λατ. παρ. κλίνη, κλίμα, κλίσις=cli-vu-s, κλίμαξ, κλιτύς.

Κλονέω ὄμαλ. ὑποτ. κλονέωσιν Ιλ. ο. 324 μετ. κλονέων Ησιοδ. Ερ. 551 παρατ. ἐπικλονέεσκον Απολ. Ρ. 3. 687 μελ. κλονήσω μόν. Αριστ. Ιπ. 361. Μεσ. καί παθ. κλονέονται Απολ. Ρ. 2. 133 ἄπαρ. κλονέεσθαι Ιλ. δ. 302 παρατ. ἐκλονέοντο Ησιοδ. Α. 317 κλονέοντο Ιλ. ο. 324 παθ. ἄορ. κλονηθῆν μόν. παρ' Ἴωσι πεζοῖς Ἴπποκρ. 7. 332 παθ. μελ. κλονήσομαι μόνον Ἴπποκρ. 7. 474. ῥιζ. κελ- (κέλλω), κλο-, κλο-ν ἕω' ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ κλάω ἢ κλίνω. παρ. κλόνας, κλόνησις, κλονώδης.

Κλύζω (βρέχω, ἐπιχώνω) καί ἐπικλύζω μελ. ἐπικλύσω ἄορ. ἐπέκλυσα παρακ. ἐπικέκλυκα. Παθ. ἐπικλύζομαι παρακ. ἐπικέκλυμαι μ. ἄορ. ἐπεκλυσάμην.

Κλύζω (ὡς ἄν.) μετ. ἐπικλύζων Θεοκρ. 35. 201 μελ. κατακλύσειν Ευρ. Τρ. 993 παρατ. κλύζεσκον Ιλ. ψ. 61 ἄορ. κατέκλυσεν Ευρ. Ορ. 343. Παθ. παρατ. ἐκλύζετο Ομ. Βατρ. 68 καί ἐπί-κλύζοντο Απολ. Ρ. 4. 541 παθ. ἄορ. ἐκλύσθη Ιλ. ξ. 392. ῥιζ. κλυ-, κλύ-ζ-ω=clu-ere=ringere οἱ ἀρχαῖοι Λατῖνοι κατά Πλίν. παρ. κλύζων, κλυμός, clo-aca=ὑπόνομος ὑδάτων, περίκλυτος.

Κλύω (ἀκούω) κλύετε Αριστ. Πλ. 604 παρατ. κλύον Ιλ. π. 300 ἄορ. μόνον προστ. κλύθι Ιλ. α. 37 καί κέκλυθι Οδ. α. 284 κλύ'τε ἑ. 56 καί κέκλυτε Ιλ. π. 67 μετ. κλύμενος Θεοκρ. 14. 26. παρ. κλυτός, περίκλυτος. ἴδε κλείω (φημίζω).

Κλώθω (γίνεθω) ὄμαλ. παρκατ. ἔκλωθον ἄορ. ἔκλωσα παρακ. ἐπικέκλωσμαι παθ. ἄορ. ἐπεκλώσθην μετ. κλωσθεῖς (Πλατ.).

Κλώθω (ὡς ἄν.) ἄορ. ἐπέκλωσαν Οδ. γ. 208 ὑποτ. ἐπικλώση δ. 208. Μεσ. Ἄποθ. μελ. ἐπικλώσομαι ἐπικλώσονται (ἐπικλώσων ἐκδ. Βεκκ.) υ. 496 παρακ. ἐπικέκλωσται Βαθρ. 69 μ. ἄορ. ἐκλωσάμην Ανθ. 7. 14 ἐπικλώσαντο Οδ. α. 17. ῥιζ. κολ- =col- (col-us=ἡλακκῆτη), κλο-, κλώ-θ-ω. παρ. κλωθῶ, αἰ κλώθεις.

Κνάίω (ξύω, τρίβω) παρὰ μετγεν. ἀπλάων ἀποκναίεις Αριστ. Σφ. 681 παρατ. ἀπ-εκναίετε Ἐκκλ. 1087 μελ. δια-κναίω Ευρ. Κυκλ. 486 ὄορ. γ. πλ. ἐκναίειντε (ἄλλ. ἐκναοῖν τε) Θεοκρ. 15. 88 ἄορ. διέκναϊσαν Ευρ. Ιφ. Α. 27 ἄπαρ. διακναί-σκι Ηρακλ. 293 παρακ. διακέκναϊκα Κωμ. Αποσπ. 2. 327. Παθ. διακναίεται (Γαλην.) μετ. διακναίόμενος Ευρ. Αλκ. 408 παθ. παρακ. διακεκναϊσμένος Αριστ. Ν. 420 παθ. ἄορ. ἐκναίσθην (δίωιν Κασ.) ὑποτ. διακναίωθῃ (Ἴπποκρ.) παθ. μελ. διακναί-σθήσεται Αριστ. Ειρ. 251. ῥιζ. κεν- (κεντέω), κνε-, κνά-ω, κνα-ί-ω, κνή-θ ω, κνί-ζ-ω, κνύ-ζ-ω. παρ. κνημός, κνημός, κνιζός, κόνις, κονίω, κονίζω.

Κνάω-ῶ (ξύω κνήθω) ἄττ. κνάεις-κνήεις, κνάει-κνήει ἄπαρ. κνήην καί κνήην ἔκναον ἔκνων, ἔκναεις ἔκνης κτλ. μελ. κνήσω ἄορ. ἔκνησα Παθ. καί μεσ. κνάομαι-ῶμαι ἄπαρ. κνήσθαι παθ. παρακ. κέκνησμαι παθ. ἄορ. ἐκνήσθην μ. ἄορ. ἐκνησάμην μ. μελ. κνήσομαι (Γαλην.).

Κνάω (ὡς ἀν.) κνή Πλουτ. Ἡθ. 61 ἐπι-κνής (ἀλλ. κνής) Αριστ. Ορν. 4586 ἀπαρ. κνήν Ηροδ. 7. 239 παρατ. ἐπικ. ἀντί ἀορ. ἐπι-κνή (κνέει Ἀρισταρχ.) Ἰλ. λ. 639. Μεσ. κνάται Πλουτ. Πομπ. 48 κνήται (Ἰπποκρ.) ἀπαρ. κνάσθαι Πλουτ. Ἡθ. 89. ἴδε κναίω.

Κνήθω (ζύω) παρατ. ἔκνηθον μελ. κνήσω. Μεσ. κνήθομαι κτλ.

Κνήθω (ὡς ἀν.) καὶ κνήθομαι ἐγκνήθεο Νικανδ. Ἀλ. 368 καὶ ἐνικνήθεο ὡς. 944. ἴδε κνάω.

Κνίζω (ζύω, τσιμπῶ) ὁμαλ. μελ. κνίσω ἀορ. ἔκνισα. Παθ. κνίζομαι παθ. ἀορ. ἐκνίσθην παρακ. κέκνισται (Λουκιαν.).

Κνίζω (ὡς ἀν.) εὐκτ. κνίζοι Ευρ. Μηδ. 568 μετ. κνίζων Ἰππώναξ 44 παρατ. κνίζον Πινδ. ν. 5. 32 ἀορ. ἔκνισε π. 41. 23 καὶ δωρ. ἐκνίξε ι. 6. 50 ὑποτ. κνίση π. 8. 32. Παθ. κνίζομαι Ευρ. Μηδ. 555 μετ. κνιζόμενος Πινδ. σ. 6. 75 παθ. ἀορ. ἐκνίσθη Θεοκρ. 4. 59 ὑποτ. κνισθῆς; Ευρ. Ανδ. 209 ἀπαρ. κνισθῆναι Ἀθην. 577 μ. ἀορ. περι-κνίξαθε Ανθ. 9. 226. ἴδε κνάω. Τοῦτω συγγενεῖς εἶνα καὶ τὸ κνώ ἀπαρ. κνύει Κομ. Ἀποσπ. 4. 309 παρατ. ἔκνυεν Αριστ. Θεσ. 481.

Κνυζάω καὶ κνυζέω (μουγκρίζω, γοερῶς φθιγγόμεαι ἐπὶ κυνῶν) μετ. κνύζων καὶ κνύζομαι κνυζέονται Θεοκρ. 2. 409 ἀπαρ. κνυζέσθαι Σοφ. Οιδ. κ. 4574 μετ. κνυζόμενος Αριστ. Σφ. 977 καὶ κνυζόμενος (Φωτ.). ῥίζ. κνυ- ὄνοματ. ὡς καὶ τὸ γρύζω ἐκ τοῦ γρυ-, κνυ-ζ-ά-ω. παρ. κνύζημα, κνυζήμας.

Κνώω ἴδε κνίζω.

Κοάω ἢ κοέω (ἀκούω, αἰσθάνομαι) κοῶ Ἀθην. 6. σ. 236 καὶ κοινεῖς Λισχ. Ἰκ. 418 ἀπαρ. κοῖν Φωτ. σ. 534. 12 ἀορ. ἐκόησε Καλλιμ. Ἀποσπ. 53. ῥίζ. κοF-, κο-έ-ω, κοινέω (=κοFνέ-ω), ἔ-κο-μεν = ἡσθόμεθα (Ηουχ.) εανθο λατ. παρ. Κό-ων, θυσκόος, cautus = προνοητικός.

Κοιλαιῶ ὁμαλ. παρατ. ἐκοιλαινον ἀορ. ἐκοίλανα μετ. κοιλάνας. Παθ. κοιλαινομαι (Λουκιαν.) παρακ. κεκοίλαμαι (Αριστοτ.).

Κοιλαινῶ (ὡς ἀν.) ἀορ. ἰων. ἐκοίλανα Ηροδ. 2. 73 ἀπαρ. κοιλῆναι (Οππιαν.) μετ. ἐγκοιλῆνας Ηροδ. 2. 73 παθ. παρακ. κεκοίλαμαι (Μεγ. Ετ.) καὶ κεκοίλασμαι (Ἰπποκρ.) παθ. ἀορ. ἐκοιλάνθη (ὡς.) μ. ἀορ. κοιλάντα Νονν. 42. 332. ῥίζ. κυ-, κυ-έ-ω, κοι-λαίνω (=κοFι-λαίνω). παρ. κύος, κύμα, κύαρ, κύτος, κυλός, κύ-λον, κήτος (=καF-τος), κούι: κοιλώματα, κῶς: εἰρικτή (Ηουχ.), coel-us = οὐρανός, can-us = κοῖλος (=κοF-ίλος), κοῦλας, κοιλία, κοισφόρος.

Κοιμάομαι-ῶμαι παρατ. ἐκοιμάομην-ῶμην μ. μελ. κοιμήσομαι παθ. ἀορ. ἐκοιμήθη παθ. μελ. κοιμήθήσομαι παρακ. κεκοίμημαι.

Κοιμάω-ῶ (ἀποκοιμίζω, πρᾶνω) Σοφ. Φιλ. 650 προστ. κοίμα Λισχ. Ευμ. 832 μετ. κοιμῶν Επτ. 3. ἀορ. κοίμησεν Οδ. γ. 397 κοιμήσατε μ. 372 ὑποτ. δωρ. κατα-κοιμάση Σοφ. Οιδ. τ. 870 εὐκτ. κοιμάσσει (ἀλλ. κοιμήσει) Ευρ. Ἰπ. 4387. Παθ. καὶ Μεσ. κοιμάσμαι-ῶμαι ἰων. κοιμέομαι κοιμούνται Ηροδ. 2. 95 παρατ. κοιμῶντο Ἰλ. ζ. 246 μ. ἀορ. κοιμήσαντο λ. 241 κοιμήσαντο η. 482 παθ. ἀορ. δωρ. ἐκοιμάθη Σοφ. Ἠλ. 509. ἴδε κίμαι.

Κοινολογέω-ῶ καὶ κοινολογέομαι-οῦμαι ὁμαλ. μ. μελ. κοινολογήσομαι (Πολύβ.) μ. ἀορ. ἐκοινολογησάμην παθ. ἀορ. ἐκοινολογήθη (Πολύβ.) παρακ. κεκοινολόγημαι (Δίων Κασ.) ὑπερσ. ἐκεκοινολογήμην.

Κοινάω-ῶ, δωρ. κοινάω ὁμαλ. ἀορ. μετ. δωρ. κοινάσας Πινδ. π. 4. 415. Μεσ. κοινόσμαι-οῦμαι παρατ. δωρ. παρ-κοινάτο π. 4. 433 μ. μελ. δωρ. κοινάσομαι ν. 3. 42 μ. ἀορ. κοινωσάμην Σοφ. Αντ. 539 παθ. παρακ. κοινώνονται Ευρ. Ἀποσπ. 496 παθ. ἀορ. ἐκοινώθη Ευρ. Ανδ. 31. ῥίζ. κο-, ἦν βλέπομεν ἐν τῇ λατ. προθέσει cum, con, co = σύν, κυν- (Κυν-ουρία = Confinium) ὅθεν κο-ινός, κο-ινό-ω.

Κοιρανέω-ῶ (εἶμαι τύραννος, ἄρχω) κοιρανέουσι Οππιαν. Κυν. 3. 41 μετ.

κοιρανίων Ιλ. β. 207 κοιρανέοισιν Πινδ. ο. 14. 12 παρατ. κοιρανέσκεν Απολ. Ρ. 2. 1000. ρίζ. κυρ-, κοφο-, κουρ-, κοιρ-, κυρ-ό-ω κοιρ-αν-έ-ω παρ. κύρος, κύριος, κόρη και κούρη, κούρος.

Κοιτάζω (κατακοιμῶ τινα) άπαρ. κοιτάζεσθαι (Πολυβ.) μ. άορ. κοιτάξατο Πινδ. ο. 43. 407 μετ. κοιτασάμενος (Βυζαν.). ιδε κείμαι.

Κολάζω (τιμωρῶ) άμαλ. παρατ. έκόλαζον μελ. κολάσω και β. κολῶ (Φωτ.) άορ. έκόλασα. Παθ. και Μεσ. κολάζομαι μ. μελ. κολάσομαι παρακ. κεκόλασμαι ύπερσ. έκεκόλαστο (Πλούτ.) παθ. άορ. έκολάσθην παθ. μελ. κολασθήσομαι μ. άορ. έκολασάμην. παρ. κολαστέος.

Κολάζω (ώς άν.) και κολάζομαι πληθ. κολαζόμεσθα Αριστ. Σφ. 405 μ. μελ. κολᾶ Ιπ. 456 μετ. κολώμενος Σφ. 244. ρίζ. κυλ-, (κύλον), κολ-, κολ-άζ-ω. παρ. κόλασις. ιδε και κείρω.

Κολούω (κολοθώνω) άμαλ. μελ. κολούσω. Παθ. κολουόμαι παρακ. κεκόλουμαι (Πλουτ.) και κεκόλουσμαι (Δίων Κάσ.) παθ. άορ. έκολούσθην (Θουκυδ.) και έκολούσθην. ιδε κείρω.

Κομάω και ίων. κομέω (έχω κόμην) κομώσιν Οπτιαν. Κυν. 3. 27 κομέουσιν Ηροδ. 2. 36 μετ. κομώντες Ιλ. β. 542 και κομῶσα (Αριστοτ.) άορ. έκόμησα Ηροδ. 5. 74 άπαρ. κομῶσαι (Φιλοστρ.). ρίζ. κομ-. κομ-ά-ω και κομ-έ-ω. παρ. κόμη, κομήτης. ιδε κομέω.

Κομέω (περιποιόμαι) κομέουσιν Οδ. ρ. 319 άπαρ. κομείν ζ. 207 παρατ. κομέσκεν Οδ. ω. 390. ρίζ. κε- (κήδω, ά-σκή-σασα), κο- (κορέω), κο-μ-, κομ-έ-ω, κομ-ίζ-ω, κόσμος, κοσιέω. ιδε και κομάω.

Κομίζω (έπιμελοῦμαι, λαμβάνω) παρατ. έκόμιζον μελ. κομίσω και β. κομιῶ παρακ. κεκόμικα άορ. έκόμισα. Παθ. κομιζομαι παρατ. έκομιζόμην μ. μελ. κομιόμαι παρακ. κεκόμισμαι παθ. άορ. έκομισθην παθ. μελ. κομισθήσομαι μ. άορ. έκομισάμην (Συνεσ.). παρ. κομιστέος.

Κομίζω (ώς άν.) παρατ. κόμιζεν Πινδ. ν. 3. 48 μελ. κομιῶ Οδ. ο. 546 άορ. έκόμισε Ιλ. β. 875 κόμισσα λ. 738 κόμισσεν Οδ. σ. 322 κόμισαν γ. 378 άορ. έκόμειαν Πινδ. ν. 2. 19 εύκτ. κομίσειεν Αισχ. Χο. 344 άπτρ. άορ. κομιζι Πινδ. π. 4. 159 μ. μελ. κομιόμαι Αριστ. Σοφ. 833 κομίσει Ηροδ. 7. 49 κομιέμεθα 8. 62 μ. άορ. έκομίσατο Οδ. ξ. 316 κομίσατο Ιλ. θ. 284 κομίσαντο α. 594. ιδε κομέω.

Κονάβέω-ῶ (κάννω κρότον, βούζω) κοναβεί Ανθ. 41. 144 κοναβίζετε Ορφ. Ήμν. 38. 9 παρατ. κονάβιζε Ιλ. β. 466 άορ. κονάβησεν Ησιόδ. Θ. 840 κονάβησαν Ιλ. β. 334. ιδε καναχέω.

Κονίζω μετγν. και κονίω (σκονίζω) μελ. κονίσω και β. κονιοῦμαι (μετγν.) παρακ. κεκόνιμαι και κεκόνισμαι (μετγν.) μ. άορ. έκονισάμην. ιδε κναίω.

Κονίω (ώς άν.) μετ. κονίων Οδ. θ. 422 μελ. κονίσουσιν Ιλ. ξ. 145 άορ. έκόνισε φ. 407 έκόνισεν Ομ. Βατρ. 204. Παθ. και Μεσ. κονίομαι παρακ. κεκονιμένος Αριστ. Εκκλ. 292 ύπερσ. κεκόνιτο Ιλ. χ. 405 κεκόνιστο μετγν. Ανθ. Παλ. 9. 428 μ. άορ. κονισάμενος Αθην. 9. 388 και κονισσάμενος Ορφ. Διθ. 23 μ. μελ. κονίσομαι Ανθ. Πλαν. 23. ιδε κναίω.

Κόπτω παρατ. έκοπτον μελ. κόψω παρακ. κέκοφα άορ. έκοψα. Παθ. κόπτομαι παρακ. κέκομμαι παθ. μελ. κοπήσομαι μ. μελ. κόψομαι (μετγν.) μετ' όλίγ. μελ. κεκόψομαι παθ. άορ. β. έκόπην. παρ. κοπτός, -τέος.

Κόπτω (ὡς ἄν.) παρατ. κόπτει Ἰλ. κ. 513 παρακ. κεκοπώς ν. 60 ἄορ. κόψε ν. 203 παρακ. ἐπικ. κεκοπώς ν. 60 μ. ἄορ. ἐκοψάμην Ἡροδ. 4. 466 κόψατο Ἰλ. χ. 33. ῥιζ. κοπ-, κόπ-τ-ω. παρ. κόμμα, κοπή, κοπούς, κόπανον, κοπίς, κόπος, κοπίδι, κοπιᾶζω, κωρός, σκέπ-αρνον.

Κορέννυμι (χορταίνω) μελ. κορέσω καὶ ἀρχ. ἄττ. κορῶ ἄορ. ἐκόρ-ρεια παρακ. κεκόρηκα. Μεσ. κορέννυμαι μ. μελ. κορέσομαι παρακ. κεκόρεσμαι μετ' ὀλίγ. μελ. κεκορήσομαι μ. ἄορ. ἐκορεσάμην παθ. ἄορ. ἐκορέσθην. παθ. μελ. κορεσθήσομαι (μετγν.). παρ. ἀκόρεστος καὶ ἀκόρετος.

Κορέννυμι (ὡς ἄν.) κορέσκω καὶ κορέω κορέσκοις Νικανδ. Ἄλ. 360, κορέσις Ἄλ. 495 κορέσκοι Ἄλ. 415 μετ. κορέσκων Ἄλ. 225 καὶ κορεννύς Θεμιστ. 46. 213 μελ. κορέσω Ἡροδ. 4. 212 κορέεις Ἰλ. ν. 831 ἄορ. ἐκόρεσσα Ἀνθ. 7. 201 εὐκτ. κορέσαι Θεοκρ. 24. 436 ἀπκρ. κορέσαι Λυκοφρ. 4171 παρακ. κεκορηώς-πότος Ὀδ. σ. 372. Μεσ. κορέννυμι κορέσμαι καὶ κορέσκονται (Ἰπποκρ.) εὐκτ. κορέσιτο Νικανδ. Ἄλ. 263 μελ. κορέσομαι Χρ. Σιβ. 3. 697 παρακ. ἐπικεκορήμεθα Ὀδ. θ. 98 κεκόρηθε Ἰλ. σ. 287 μετ. κεκορημένος Ἡσιόδ. Ἐρ. 591 ὑπερσ. κεκόρεστο Ἡρωδιαν. 4. 43 μ. ἄορ. ἐκορέσατο Ἰλ. λ. 87 καὶ κορέσατο Ὀδ. υ. 59 κορεσάμεθα Ἰλ. χ. 427 κορέσαντο Ὀρφ. Λιθ. 558 εὐκτ. κορεσάτο Ὀδ. ξ. 28 ἀπαρ. κορέσασθαι Ἰλ. ν. 635 μετ. κορεσάμενος τ. 467 παθ. ἄορ. ἐπικ. ἐκορέσθην Ὀδ. δ. 541 γ. πλ. ἐκόρησθεν Ἀριστ. Ἐπρ. 4284. ῥιζ. κορ-, κορ-έννυμι. παρ. κίρος, ἀκόρητος, ἀκόρεστος. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ χορ-τ-αίνω.

Κορθύω (κορυφώνω, ὑψώνω) καὶ κορθύνω παρατ. κέρθυνεν Ἡσιόδ. Θ. 853. Παθ. κορθύεται Ἰλ. ι. 7 καὶ κορθύνεται Ἀπολ. Ρ. 2. 322. ἴδε κορύσω.

Κορύσω (περικεφαλαίῳ κυρίως ὀπλιζῶ) ἀπαρ. κορυσόμεν Πινδ. π. 8. 75 μετ. κορύσων Ἐπρ. Ρησ. 933 ἄορ. ἐπικ. ἐκόρυσε Νωνν. 2. 5 καὶ ἐκόρυξε Θεοκρ. 3. 5 κέρυσε Ἰλ. φ. 306. Παθ. κορύσσομαι (ὀπλιζομαι) κορύσσει κ. 37 κορύσσειται δ. 424 προστ. κορύσσο Ἀπολ. Ρ. 4. 448 παρατ. κορύσσετο Ἰλ. η. 206 κορυσέσθην δ. 274 παρακ. κεκορυβημένος δ. 495 μ. ἄορ. ἐκορύξατο (Ἰπποκρ.) ἀπαρ. κορύξασθαι Ἀθην. 3. σ. 427 μετ. κορεσάμενος Ἰλ. τ. 397. ῥιζ. κορ- (κορέω), ἢ κερ- (κέρας, κέρη), κορύσω (=κορ-υ-θί-ω), κορ-θύ-ω. παρ. κόρυς, κορυστός, κορυστής, κορυφή, κορύνη, κορυνήτης, κόρυμβος, κορυβαίολος.

Κορωνιάω-ῶ ὄμαλ. μετ. κορωνιόωντα Ἡσιόδ. Α. 289. ῥιζ. κορ-, κορ-ων-ι-ά-ω. παρ. κορώνη=κορ-η-ιχ λατ. κόραξ=κορ-υ-σ. ἴδε καὶ κορέννυμι.

Κοσμέω-ῶ (βάλλω εἰς τάξιν) ὄμαλ. μελ. κοσμήσω παρακ. κεκόσμηκα καὶ κεκόσμημαι κτλ.

Κοσμέω (ὡς ἄν.) καὶ κοσμιέονται Ἡροδ. 7. 209 παρακ. κεκόσμηται 6. 44 ὑπερσ. ἐκεκοσμέατο 4. 400 ἄορ. κόσμησε Ἡσιόδ. Ἐρ. 72 ὑποτ. πληθ. γ. ἐπικοσμήσωντι (ἐπιγραφ. Δελφ.) παθ. ἄορ. κόσμηθεν (ἀντί ἐκοσμήθησαν) Ἰλ. γ. 4. ἴδε κομέω.

Κοτέω-ῶ (ὀργίζομαι) καὶ κοταίνω Ἀισχ. Ἐπ. 485 κοτίει Ἡσιόδ. Ἐρ. 25 μετ. κοτέων Ἰλ. α. 481 ἐγκοτέων Κοϊντ. Σμ. 9. 430 κοτέουσα Ἰλ. ψ. 394 παρατ. κότεε Ὀρφ. Ἀργ. 4370 καὶ κοτέεσκε 537 ἐνεκότεον Σοφ. Ἀποσπ. 874 ἄορ. κοτήσθ (Ἡσυχ.) μετ. κοτέεσσα Ὀμ. Γμ. Δημ. 254 παρακ. κεκοτηώς γεν. -ότος Ὀδ. ι. 501. Μεσ. μετ. ἐγκοτούμενος (εὐσταθ.) παρατ. κοτέοντο Ἰλ. β. 223 μελ. (ἢ ἄορ. ὑποτ.) κοτέσεται ε. 747 μ. ἄορ. κοτέεσατο ψ. 383 ὑποτ. κοτέσεται ε. 747 μετ. κοτεσάμενος ε. 477 κοτεσαμένη σ. 367. ῥιζ. κο-, συγγεν. τῆ χσ- (χόλος, χόσμα), κο-τ-, κοτ-έ-ω. παρ. κότες, ἀλλόκοτος.

Κοχυδέω (ρέω) ποιητ. κοχυδοῦντες Κομ. Ἀποσπ. 2. 316 παρατ. κοχύ-δισκον Θεοκρ. 2. 407.

Κραδαίνω ἐπικ. καὶ κραδίω (σεῖω, ταράττω) εὐκτ. κραδαίνει Ἀισχ. Πρ. 4047 μετ. κραδάων Ἰλ. η. 213 καὶ κραδαίων Ἀριστ. Ἀχ. 965 ἄορ. ἐκράδανα (Πλούτ.). Παθ. κραδίνομαι (Θεοφρ.) μετ. κραδινόμενος Ἰλ. ν. 504 παρατ.

ἐκραδαίνετο (Συνέσ.) παθ. ἀορ. ἐκραδάνθην (Πλούτ.). ῥιζ. κραδ-, κραδ-α-ω, κραδ-αίν-ω, καὶ κλαδίασι=σεισικί (Ψουχ.)· παρὰ δὲ λατ. card-u=ὁ στρόφιγξ τῆς θύρας. παρ. κράδιον.

Κράζω παρατ. ἔκραζον μελ. κράζω (μετγν.) ἀορ. ἔκραξα (ὦτ.) ἀορ. ἑ. ἔκραγον πκρκκ. κέκραγα ὑπερσ. ἐκεκράγειν μετ' ὀλίγ. μελ. κεκράζομαι.

Κράζω (ὦς ἄν.) μετ' ὀλίγ. μελ. κεκραζόμεσθα Αριστ. Βατ. 238 παρακ. ἀντί ἔνεστ. κέκραγε Βατρ. 982 προστ. κέκραχθι Σφ. 498 πλ. κεκράγατε Σφ. 445 καὶ κέκραχε Αχ. 335 μετ. κεκραγῶς Πλ. 782 ὑπερσ. ἐκεκράγειν (Ξεν.) ἀορ. ἐκί-κραξκ (Παλ. Διαθ.) κράξκς Ανθ. Παλ. 41. 244. Πρσχ. κρουγίνομαι (ἢ κρουγγά-νομαι) Ηροδ. 4. 444. ῥιζ. κρα- ὄνματπ. κραF-, κροFγ-, κρόζω=κραγ-ζω=clamo λατ. παρ. κρουγή=κράκ-ας Σανσκ. κρουγ-αζω, κρόζω=crocio.

Κραταίνω καὶ κραινῶ (ἄρχω, ἐπιτελῶ) ὑποτ. κραινῶ Αισχ. Αγ. 4424 μετ. κραινῶν Πινδ. ο. 3. 41 παρατ. ἐκραινεν Εὐρ. Ελ. 4318 ἐκραινίενεν Ιλ. ε. 508 κραινέσκε Ορφ. Αργ. 477 καὶ ἐπεκραινίενεν Ιλ. β. 449 μελ. κραινέ Αισχ. Χο. 4075 καὶ ἐπικραινέ Αγ. 4340 ἀορ. ἐκραινεν Αγ. 369 ἐκραινῆν Ομ. Γυν. Αφρ. 222 καὶ ἐπι-κρῆνε Καλλιμ. Αρτ. 40 προστ. κρῆνεν Οδ. υ. 445 κρῆνῶν Ιλ. α. 504 καὶ κρῆσαν (Ψουχ.) κρῆνυατε Οδ. γ. 418 ἀπαρ. κρῆναι Αισχ. Πρ. 512 καὶ κρῆν-ναι Ιλ. ι. 404 κρῆναι Οδ. ε. 476 μ. μελ. κραινῶτο Αισχ. Πρ. 244 ἀπαρ. κραινέσθαι Ιλ. ι. 626 παρακ. κέκρανται Αισχ. Ικ. 943 καὶ κεκράνται Οδ. ο. 446 ὑπερσ. κεκράναντο δ. 432 παθ. μελ. κραινῆσθαι Αισχ. Πρ. 943 παθ. ἀορ. ἐκρῆνθη Εὐμ. 347 γ. πλ. ἐκράνανθεν Θεοκρ. 25. 496 παθ. μελ. κραινῆσθαι Αισχ. Πρ. 944 μ. ἀορ. κρῆνῆναι Οδ. γ. 418 μ. ἀορ. ἐπ-εκρῆναντο Κοϊντ. Σμ. 44. 297. ῥιζ. κρ-α-, κρ-α-, κρῆνω (=κρα-ν-ί-ω)=κῆρ: πράττειν Σανσκ. ἐκραταίνω (=ἐκρα-ταίνω)· ἄλλοι δ' οὐκ ὀρθῶς ἐκ τοῦ κῆρ (=κρυφή) αὐτὸ παράγουσι. παρ. κρῆντωρ, αὐτοκράτωρ, κρῆνῶν, κρῆων, Κρόνος, κρατῶν, κρατέω, ἀκραντος, ἀκραντος.

Κρατέω-ω ὄμαλ. κρατέεις Οδ. λ. 485 κρατέει Ιλ. α. 79 ἀπαρ. κρατέειν α. 289 παρατ. ἐκράτεε Ηροδ. 9. 42 κράτεε Πινδ. π. 4. 225 κρατέεσκον Ανθ. 5. 294 κράτεσκε Πινδ. ν. 6. 35 ἀορ. κράτηεν Πινδ. ν. 6. 35 μετ. δωρ. κρατήσας π. 40. 23 μ. ἀορ. ἐπι-κρατησάμενος Γαλην. 3. 467. παρ. κράτος, ἴδε κρῆνω.

Κρατηρίζω (πίνω μετ' τὸν κρατῆρα, συμπίνω) μετ. κρατηρίζω Φωτ. σ. 476 43 ὑπερσ. κῆκρατηρίζημις Αθην. 41. 504. ἴδε κρεμάννυμι.

Κρεμάννυμι, κρεμάννυω, κρεμάω καὶ κρημνάω μετ. κρημνῶν (Διογ. Λαερ.) παρατ. ἀπεκρέμαον-ων (Λουκιαν.) μελ. κρεμάσω καὶ ἀττ. κρεμῶ -ᾱς -ᾶ, ἀορ. ἐκρέμασα. Παθ. κρεμάννυμαι, κρεμάομαι, κρέμαμαι ὑποτ. κρέμωμαι μελ. κρεμάσομαι (κρημῆσομαι Πορφύρ.) παρακ. κεκρέμασμαι (μετγν.) μ. ἀορ. ἐκρεμασάμην (σπαν.) παθ. ἀορ. ἐκρεμάσθην.

Κρεμάννυμι (ὦς ἄν.) κρημῶ (μετγν.) καὶ κρημνάω καὶ κρημνῆμι κρημνῆ Εὐρ. Ἀποσπ. 450 μετ. κρημνάς Πινδ. π. 4. 25 καὶ κρεμάντες Αθην. 4. 25 παρατ. ἐκρημνῆν (μετγν.) Ἀππιαν. Μιθρ. 97 καὶ ἀπ-εκρέμα (Λουκιαν.) μελ. κρεμῶ Ιλ. η. 83 ἀορ. κρέμασε Πινδ. ο. 4. 57. Παθ. καὶ Μεσ. κρέμαμαι, κρεμῶμαι καὶ κρημνα-μαι περικρήματα Ανθ. Παλ. 5. 264 κρεμᾶται Ἀνακρ. 46. 17 κρέμνεται Σοφ. Ἀποσπ. 382 καὶ ἰων. ἐκρημνάμεσθα Εὐρ. Ἰων. 4612 προστ. ἐκρημνάσθε Ηρακλ. μ. 520 εὐκτ. κρέμαιο Αριστ. Ν. 870 κρέμαισθε Σφ. 298 ὑποτ. κρέμπται (Ἰπποκρ.) ἀπαρ. κρέμασθαι Αθην. 4. 461 καὶ κρημνάσθαι (Ἰπποκρ.) μετ. κρεμάμενος Ηροδ. 2. 424 κατακρημνάμεναι Αριστ. Ν. 377 καὶ κρημνασμενᾶν νεφελῶν Αισχ. Επ. 234 παρατ. ἐκρεμάμην Κωμ. Ἀποσπ. 2. 300 ἐκρέμω Ιλ. ο. 21 ἐκρημνάτο Εὐρ. Ἰλ. 4247 κατεκρημνῶντο Ομ. Γμ. Διον. 7. 39 μελ. κατακρεμάσεται (ἄλλ. κατακρεμάσθην) Αθην. 45. 683 καὶ κρημῆσομαι Αριστ. Σρ. 808 μ. ἀορ. κρεμάσθαι

Ησιόδ. Ερ. 627 παθ. παρακ. μετγν. προστ. κειρεμάσθω Αρχιμ. Τετραγ. 431 ὑπερσ. κητακεκρέμαστο (Διόδ.). Ἄλλα καὶ ἐνεργ. κρημνάω κρημνῶ Λουκ. Ὄνος 24 μετ. κρημνῶν Διογ. Λα. 6. 50. ῥίζ. κρημ-, κρημ-, κρέμ-α-μαι, κρημ-άν-νυ-μι Γοτθ. Kriam-jam = ἀνασταυροῦν. παρ. κρημνός, ἀκρεμής, κρημαστός.

Κρίζω (κρίζω, γελῶ), βοιωτ. κρίζω ἀπαρ. κριδδόμεν Αθην. 14. 622 ἀορ. α. κρίζαι (ἤχησαι Ηουχ.) ἀορ. 6. κρίκε (ἢ κρίγε) Ιλ. π. 470 παρακ. κειριγῶς Αριστ. Ορν. 4521. ῥίζ. κριδ- ὄνμτπ. κρίζ-ω (= κριδ-ῶ) ἀπαρ. κριδδόμεν (= κριδ-ῆ-μεν) = rīd-ere λατ.

Κρίνω παρατ. ἔκρινον μελ. κρινῶ παρακ. κέκρικα καὶ κέκριμαι ἀορ. ἔκρινα. Μεσ. ἀπο-κρίνομαι παρατ. ἐκρινόμεν μελ. ἀποκρινοῦμαι παρακ. κέκριμαι παθ. ἀορ. ἐκρίθην παθ. μελ. κριθήσομαι.

Κρίνω (ὡς ἀν.) παρατ. ἔκρινεν Ιλ. α. 309 καὶ κρίνε 6. 362 μελ. κρινεῖ Αισχ. Επ. 414 καὶ διακρινεῖ Ιλ. 6. 387 ἀορ. μετ. κρίνας ζ. 489. Μεσ. κρίνομαι ὑποτ. κρινώμεθα 6. 385 παρατ. ἐκρίνετο Ηροδ. 6. 429 μ. μελ. δια-κρινέσθε Οδ. σ. 449 μ. ἀορ. ἐκρίνατο Ιλ. ε. 150 παθ. ἀορ. ἐκρίθη (Ιπποκρ.) κρίθη Πινδ. π. 8. 84 ἐπικ. γ. πλ. κρίθεν π. 4. 468 καὶ ἐκρίθεν Απολ. Ρ. 4. 1462 δεικρίθεν. Ιλ. 6. 815 εὐκτ. διακρινθείτε (ἄλλ. διακρινθείτε) Οδ. ω. 531 ἀπαρ. κρινθήμεν Απολ. Ρ. 2. 448 μετ. κρινθεις Ιλ. ν. 429 μ. ἀορ. ἐκρινάμην ε. 450 κρίναντο Ησιόδ. Θ. 882 προστ. κρινάσθων Οδ. 6. 326 παθ. παρακ. ἰων. γ. πλ. δια-κεκρίδαται (Δίων Κασ.). ῥίζ. κρι-, κρι-ν-ω=crig-po λατ. παρ. κρίνον, κριτής, κρίσις, κριτήριον, κριτός, τείος.

Κροτάλιζω (κροτῶ) παρατ. κροτάλιζον Ιλ. λ. 460. παρ. κρόταλον. ἴδε κρούω. Κροτέω-ῶ ὄμκλ. παρακ. μετ. κερροταμένοι (ἄλλ. κερροτημένοι) Θεοκρ. 45. 49. παρ. κρότος. ἴδε κρούω.

Κρούω παρατ. ἔκρουον μελ. κρούσω παρακ. κέκρουκα ἀορ. ἔκρουσα. Παθ. καὶ Μεσ. κρούομαι μελ. παρακρούσομαι παρακ. κέκρουμαι καὶ κέκρουσμαι ὑπερσ. ἐκεκρούσμεν παθ. ἀορ. ἐκρούσθην μ. ἀορ. ἀπεκρούσαμην.

Κρούω (ὡς ἀν.) παρατ. δωρ. πρόκρουον (ἀντὶ προέκρουον) Αριστ. Λυσ. 1252 καὶ Ἄρεος Δωρ. Δ. σ. 488. ῥίζ. κροF- ὄνμτπ. κρού-ω, κρο-τ-έ-ω, κρο-τ-αλ-ίζ-ω. παρ. κρούσμα, κρουστός, κρουστέος.

Κρύπτω παρατ. ἔκρυπτον μελ. κρύψω παρακ. κέκρυφα ἀορ. α. ἔκρυφα (ἀορ. 6. ἔκρυφον καὶ περιέκρυβον Λουκ.) Παθ. καὶ Μεσ. κρύπτομαι μ. μελ. κρύψομαι παρακ. κέκρυμμαι ὑπερσ. ἐκεκρύμμεν παθ. ἀορ. ἐκρύφθην καὶ 6. ἐκρύβην (μετγν.). παθ. μελ. κρυφθήσομαι (μετγν.) καὶ κρυβήσομαι (Πλουτ.) μ. ἀορ. α. ἐκρυψάμην μ. ἀορ. 6. ἀπεκρύβετο (Ἀπολλοδ.). παρ. κρυπτός, -τέος.

Κρύπτω (ὡς ἀν.) ἀποκρύβει Διοδ. Σικ. 3. 25 μετ. κακρύπτων Ησιόδ. Ερ. 469 παρατ. κρύπτασκε Ιλ. θ. 272, ἔκρυφε μετγν. Κοίντ. Σμ. 4. 393 καὶ ἔκρυβον Κόνων 50 ἀορ. α. κρύψεν Οδ. λ. 244 εὐκτ. κρύψειας Ευρ. Γρ. Τ. κρύψειαν (Πλουτ.) μετ. κακκρύψας Αθην. 2. 61 ἀορ. 6. ἔκρυφε Κοίντ. Σμ. 4. 393 καὶ περι-ἔκρυβον (Νίχ Διοθ.) μετ. κατακρυβῶν (Πλουτ.) ἀνέκρυφε Κοίντ. Σμ. 14. 556 παθ. ἀορ. κρύφθη Ιλ. ν. 405 δεικ. κρυφθήτων Ευρ. Εκ. 897 γ. πλ. ἔκρυφθεν Ιπ. 4247 παθ. ἀορ. 6. κρυφθεί (ἄλλ. κρυβεί) Σοφ. Αι. 4145 μελ. κρυβήσονται (ἄλλ. κρυφθόνται) Ευρ. Ικ. 543 παρακ. ἰων. γ. πλ. κερκρύφαται Ησιόδ. θ. 730 (α) ὑπερσ. κέκρυπτο Πινδ. ο. 6. 54 μετ' ὄλ. μελ. κερκρύφομαι (Ιπποκρ.) μ. ἀορ. 6. ἀπ-εκρυδόμεν Απολλοδ. 3. 2.

(α) «Κρύβεται φεύγει διὰ τοῦ β λέγειν καὶ κρύβεσθαι, ἀλλὰ διὰ πτ κρύπτεται καὶ κρύπτεσθαι φάθι» Φρονιχ. σ. 347.

βίβλ. κρυβ-, κρύπ-τ-ω· κατ' άλλους ἐκ τοῦ καλύπτω, κλύπτω κρύπτω! Τοῦτω συγγεν. εἶνε τὸ κεύθω, κύπη. παρ. κρυπτός,-τέος, κρυπτάδιος, κρυφιδόν, κρύφα, κρύβδα.

Κρώζω (κράζω) ὑποτ. κρώζη Ησιοδ. Ερ. 745 ἀορ. κρώζαι Αριστ. Λυσ. 506. ἴδε κράζω.

Κτάομαι-ῶμαι (ἀποκτώ) Μεσο. Αποθ. παρατ. ἐκταόμην-ῶμην μελ. κτήσομαι παρακ. κέκτημαι ἀντὶ ἐνεστ. (Θουκ. 7. 70) καὶ ἔκτημαι ὑπερσ. ἐλεκτήμην καὶ ἐκτήμην μ. ἀορ. ἐκτησάμην παθ. ἀορ. ἐκτήθην παθ. μελ. κτηθήσομαι (Παλ. Διαθ.) μετ' ὀλίγ. μελ. κεκτήσομαι καὶ ἐκτήσομαι σπανιώτ. (Πλάτ.).

Κτάομαι (ὡς ἀν.) ἴων. καὶ ἀττ. κτέομαι ὑποτ. κτέωνται Ηροδ. 3. 98 παρακ. ἴων. ἐνεργ. ἐκτέτο 8. 412 ἐκτηνται 2. 42 γ. πλ. ἐκτέαται 4. 23 ὑποτ. κεκτῆται (Ξεν.) κεκτῆσθε (Ισοκ.) εὐκτ. κεκτώτο (Ξεν.) κεκτῆτο (Πλάτ.) κεκτώμεθα Ευρ. Πρακλ. 282 καὶ κεκτῆμεθα (Πλάτ.) ἀπαρ. ἐκτῆσθαι Ἰλ. ι. 402 μετ. ἐκτῆμέναι Αἰσχ. Πρ. 795 μ. ἀορ. ἐκτησάμην ἐκτῆσω Οδ. ω. 493 δωρ. ἔκτασα Θεοκρ. 5. 6 καὶ κτῆσατο Οδ. ξ. 4 δωκ. δωρ. κτησάσθην Πινδ. ο. 9. 45 μετ' ὀλ. μέλ. 6. ἐνικ. ἴων. κεκτῆσαι Ἐμπεδ. 225. παρ. κτητός,-τέος. ἴδε κτίζω.

Κτεατίζω (κτώμαι) μόνον ἐν ἀορ. κτεάτισσα Ἰλ. π. 57 μετ. κτεάτισσας Οδ. 6. 402 καὶ μεσο. παρακ. ἐκτεάτισται Ομ. Γμ. Ερμ. 522. παρ. κτέαρ, κτέανον, κτήνος. ἴδε κτίζω.

Κτείνω καὶ συνθητέστ. σύνθ. ἀποκτείνω (φρονεύω) παρατ. ἔκτεινον μελ. 6. κτενώ καὶ ἀποκτενώ παρακ. ἔκτακα (Πολύβ.) καὶ ἔκταγκα (Ἀριστοτ.) ἐκτόνηκα (ὦς.) καὶ σπάν. παρ' ἀττ. παροκ. 6. ἀττ. ἔκτονα ὑπερσ. ἀπεκτονήκειν (Πλουτ.) καὶ ἀττ. ἀπεκτόνειν ἀορ. α. ἔκτεινα ἀορ. 6. ἔκτανον. Παθ. κτείνομαι παρατ. ἐκτεινόμεν παθ. πηρ. ἀπεκτάνθαι μετγν. (Πολύβ.) μ. μελ. θανοῦμαι παθ. ἀορ. ἐκτάνθην (ὦτ.). Πρσγ. τούτου εἶνε τὸ ἀποκτείνωμι καὶ ἀποκτείνω.

Κτείνω (ὡς ἀν.) ὑποτ. κτείνωμι Οδ. τ. 490 ἀπαρ. ἐπικ. κτεινόμεναι Ησιοδ. Α. 414 μετ. ἐνεστ. ἦ μελ. κτανέοντα Ἰλ. σ. 309 παρατ. ἔκτεινον Ηροδ. 3. 46 καὶ κτεινεσκε Ἰλ. ω. 393 μελ. κτενέω κτενέεις γ. 43 κτεινέ ο. 65 κατακτανέουσι ζ. 409 μετ. ἀποκτενέων Ηροδ. 3. 30 παρακ. κτείνοντας ἀπαξ παρὰ τραγικ. Αἰσχ. Ευμ. 587 ὑπερσ. ἴων. ἀπ-ἐκτόνεε Ηροδ. 5. 67 ἀορ. α. ἔκτεινα Ευμ. 588 κτείνε Πινδ. π. 4. 249 εὐκτ. κατακτείνειεν Ἰλ. ω. 226 ἀορ. 6. ἔκτανον Σοφ. Οἶδ. τ. 844 κτάνον Ἰλ. η. 455 κτεκτάνομεν Οδ. ω. 66 κατ-ἔκταν, Ἰλ. δ. 319 ἔκτας Ευρ. Μ. 4398 ἔκτα Ἰλ. μ. 46 ἔκταμεν Οδ. μ. 375 πλ. γ. ἔκτῶν Ἰλ. κ. 526 πρσστ. κάκτανε ζ. 464 εὐκτ. κτάνοι Σοφ. Οἶδ. τ. 948 ὑποτ. κτάνης Σοφ. Οἶδ. τ. 606 κτέωμεν Οδ. γ. 216 ἀπαρ. κτάμεναι Ἰλ. ε. 301 καὶ ἀποκτέμεν ε. 675 κακτάμεναι Ησιοδ. Α. 453 μετ. κτακτής Ἰλ. ο. 335. Παθ. κτείνομαι ἀπαρ. κτείνεσθαι ε. 465 παρατ. κτείνοντο Οδ. λ. 413 καὶ περικτείνοντο Ἰλ. δ. 538 μ. ἀορ. ἀντὶ παθ. ἐκτῆμην ἀπέκτατο ο. 437 ἀπαρ. κτάσθαι ο. 558 μετ. κτέμενος ε. 28 παθ. ἀορ. ἐπικ. μόνον γ. πλ. ἔκταθεν (ἀντὶ ἐκτάθησαν) Οδ. δ. 537 καὶ ἐν τμήσει κτῆ-ἔκταθεν Ἰλ. λ. 691, κτάθην Κοῖντ. Σμ. 4. 842 μετ. κτανθεῖς Ανθ. Παλ. 14. 32 παθ. ἀορ. 6. ἀπο-κτανῆναι Γαλην. 43. 936 μ. μελ. κατακτανέεσθε Ἰλ. ξ. 484 παθ. παρακ. ἀπεκταμίνος Μακκ. 5. 51 καὶ ἀπεκτονῆμένος Ψελλ. σ. 407 ἀπαρ. ἀπ-εκτάνθαι (Πολύβ.). παρ. κτόνος. ἴδε κτείνω.

Κτερείζω (ἐκταφρίζω) ἀπαρ. κτερείζομεν Ἰλ. ω. 637 παρατ. ἐκτερίζων Απολ. Ρ. 2. 859 ἀορ. ἐπικτερίζων Νον. Διον. 47. 241 ὑποτ. κτερείζω Οδ. 6. 222 ἀπαρ. κτερεΐζαι α. 291. καὶ

Κτερίζω (κτερείζω) μελ. κτεριῶ Ἰλ. σ. 334 κτεριοῦσι λ. 455 ἀορ. ἐκτέρισαν Στοδ. Ανθ. 64. 44 εὐκτ. κτερίσειεν Οδ. γ. 285 καὶ κτερίσαιεν Ἰλ. ω. 38.

Τὸ κτέαρ κατὰ τινὰς θεωρεῖται ὅτι εἶνε ταῦτὸν τῷ γέρας, καὶ τὸ κτερεῖζω = τῷ γεραίρω· ὁ δὲ Ἡσύχιος λέγει κτέρες: νεκροί, καὶ ἐντεῦθεν κτέρες καὶ κτερεῖζω. ἴδε καὶ κτιζω.

Κτιζω ὄμαλ. μελ. κτίσει Αἰσχ. Χρ. 4060 ἄορ. ἔκτισσε Πινδ. π. 4. 62 κτίσει Ἰλ. υ. 216 κτίσει Πινδ. π. 5. 89 πληθ. γ. ἔκτισσαν Αἰσχ. Περ. 289 εὐκτ. κτίσει Ἰκ. 440 προστ. κτίσει Σοφ. Αντ. 401 μετ. κτίσας Αἰσχ. Χρ. 334 παρακ. κέκτικα Διόδ. Σικ. Ἄποsp. 7. 3 καὶ ἔκτικα 43. 43. Παθ. εὐκτ. κτιζοῖτο Αἰσχ. Χρ. 484 παρακ. ἔκτισται (Ἰπποκρ.) μ. ἔκτισμένος Ευρ. Ἄποsp. 362. 9 κειτσίμενος μεγγ. Μαλαλ. σ. 204 εὐκτίμενος ἐπικ. Ἰλ. φ. 433 παθ. ἄορ. ἐκτίσθη κτίσθη Πινδ. ο. 8. 37 μετ. κτιθεῖσα Σκουμ. 700 μ. ἄορ. ἐκτίσατο σπκν. Πινδ. ο. 41. 25. ῥιζ. κτι-, κτιζ-ω, εὐκτί-μενον προλήθρον, κτί-σις· παρὰ δὲ Σανσκ. κσφι-jx-μι=κατοικῶ, κσφι-τις=κατοικία· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἑλλήσι περι-κτι-ον-ες, Ἀμφι-κτι-ον-ες. Τῆς αὐτῆς ῥιζης πιθανῶς εἶνε καὶ τὸ κτῆ-ο-μαι, κτῆμκ, κτῆσις, κτέ-αρ, κτε-α-τ-ίζ-ω.

Κτιννυμι καὶ κτιννώω (κτείνω) καὶ ἀποκτιννυμι (Ξεν.) κτινώω (Πολύαιν.) ἀποκτινώω (Ξεν. παρατ. ἐκτινώω (Πολύαιν.) ἀπεκτινώω (Λυσ.) καὶ ἀπεκτιννυσι (Ξεν.). Παθ. κτιννύμενος (Αἰπιαν.). Κατὰ δὲ Μοῖριον ἀκτιννώσιν ἀπτικῶς, κτιννώουσι ἑλληνικῶς, κατὰ δὲ Θωμ. Μάγ. κτιννώουσι κοινόν. Οἱ δὲ Αἰολεῖς ἀποκτιννώοντι ἀποκτινώω ἔλεγον ἀποκτιννέει Ἀνθ. 41. 395. ἴδε κτείνω.

Κτυπέω-ω ὄμαλ. μετ. κτυπέω Ἰλ. η. 479 παρατ. κτύπεον Ἀπολ. Ρ. 2. 83 κτυπέεσκον Κοῖντ. Σμ. 9. 435 ἄορ. κτύπησε Σοφ. Οἰδ. κ. 4606 ἄορ. 6. ἔκτυπεν ὦσ. 4456. Παθ. καὶ Μεσ. κτυπέομαι παρατ. ἐκτυπέτο Ἀριστ. Πλ. 758 κτυπέοντο Κοῖντ. Σμ. 8. 449 παθ. ἄορ. κτυπηθῆναι (Φιλόστ.). ῥιζ. τυπ-, στυπ-, στυπέει =φωρεῖ (Ἡσυχ.) κ-τυπ-έ-ω μετὰ κ. προτακ. ὡς καὶ δούπος γδοῦπος. παρ. κτύπος. ἴδε τύπτω.

Κυδάζω (δυσφημῶ, ὑδρίζω) καὶ κυδάζομαι Ἀθην. 6. 236 ἄπαρ. κυδάζεσθαι (Αἰσχ. Ἰφ. Ἄποsp. 84 παρὰ Σχολ. Σοφ.) μ. ἄορ. ἐκυδάσσα Ἀπολ. Ρ. 1. 4337. ἴδε κυδαίνω.

Κυδαίνω (ἐπαινώ, δοξάζω, εὐφραίνω) καὶ κυδάνω κυδάνει Ἰλ. ξ. 73 μετ. κυδαίνων Ἰλ. κ. 69 παρατ. κύδαινον ε. 448 καὶ κυδαίνεσκον Κοῖντ. Σμ. 2. 632 ἐκύδανε Πινδ. π. 4. 31 προκύδανε Ορφ. Ἀργ. 4230 καὶ κύδανον Ἰλ. υ. 42 μελ. κυδανῶ Λυκάφρ. 724 περικυδαίνουσι Σιβ. Χρ. 3. σ. 65 ἄορ. κύδηνεν Ἰλ. ψ. 793 δωρ. κύδανε Πινδ. π. 4. 31 ἄπαρ. κυδῆναι Ὀδ. π. 212. Παθ. κυδαίνόμενος Ὀνησ. Στρατ. σ. 45 Κορ. ἐκδ. Τούτου παρασχ. εἶνε τὸ κυδαῖω κυδαίεις Κολουθ. 480 κυδαίει Ἀνθ. Πλαν. 339 κυδαίωσι Ὀμ. Ἰγν. Ἠλ. 43 μετ. κυδαίω Ἰλ. 6. 579 κυδαίωντες φ. 519 παρατ. κυδαίεσκον Ἀπολ. Ρ. 4. 976. ῥιζ. κυ- (κύω), κυ-δ-, κυδ-άν-ω, κυδ-αίν-ω (=κυδ-ανίω), κυδ-ιά-ω. παρ. κύδος, κύδρός, κύδιμος, κύδιστος, κυδαίειρα, κῦδαλιμος. ἴδε καὶ δύναιμι καὶ γαυριάω.

Κυδαίω (καμάρνω). ἴδε κυδαίνω.

Κυέω καὶ κύω (εἶμαι ἔγκυος) παρατ. ἐκύεον-ουν (ἐκύεσκον Παισαν.) μελ. κυήσω (Λουκιαν.) παρακ. κεκύηκα (μεγγ.) ἄορ. ἐκύησα καὶ ἐκύσα (Ἀριστοτ.). Παθ. κυέομαι (Ἀριστοτ.) καὶ κύεσθαι (Πλατ.) παθ. ἄορ. ἐκυήθη (μεγγ.) π. μελ. κυηθήσομαι (ὦσ.) μ. ἄορ. ἐκυησάμην παρακ. κεκύημαι (ὦσ.).

Κυέω καὶ κύω (ὡς ἄν.) μετ. κύεουσα Ἰλ. ψ. 266 καὶ κύουσα Κομ. Ἄποsp. 3. 26 παρατ. ἐκύεις Ἀριστ. Λυσ. 745 ἐκύει Ἰλ. τ. 447 ἄορ. ἐκύσα Αἰσχ. Δαν. Ἄποsp. 38 καὶ ἐκύησα Ἀριστ. Θεσμ. 641 παρακ. κεκύηκα Κομ. Ἄποsp. 4. 41 ἐκεκύηκε Ἀνθ. Πλ. 7. 385. Παθ. κυέομαι-οῦμαι ἐπικυίσκεται Ηροδ. 3. 408 κύεσκοντα 2. 93 ἄπαρ. κυίσκεσθαι 4. 30 μετ. κυούμενος Θεοφ. Φ. Ι. 4. 2 μ. ἄορ. κυήσατο Ὀπιαν. Κυν. 3. 22 μετ. κυσημένη Ησιόδ. Θ. 425 ὑποκυσημένοι Ἰλ. υ. 225 καὶ ὑποκυσημένη Ὀμ. Ἰγν. Σελ. 45. ῥιζ. κυ-, κύ-ω-, κυ-έ-ω, κυ-ί-σκ-ω· παρὰ δὲ Σανσκ. κῦα-j-α-μι (ἀντὶ κυα-j-α-μι) = cye-sc-o λατ. = αὐξάνω. παρ. ἔγκυος = κοι-ο-φόρος (Ἡσυχ.). ἴδε καίλαίνω.

Κυίσκω ἴδε κυέω.

Κυκλώω-ω (ανακατώνω) μετ. κυκῶν (Ἰπποκρ.) καὶ κυκώω Ἰλ. ε. 903 παρατ.

ἐκύκα Οδ. κ. 235 μελ. κυκήσειν Ἄλκιφρ. 4. 40 ἄορ. κύκησεν Ιλ. λ. 638. Παθ. κυκίσμαι (Πλατ.) μετ. κυκώμενος Ιλ. φ. 235 κυκώμενος Χρησμ. παρὰ Πικυαν. 3. 8. καὶ κυκώμενος Σόλ. Αποσπ. 28 παθ. ἄορ. κυκήθησαν Ιλ. υ. 489. ῥίζ. κυ-ὄνμτπ. κυκ-, κυκ-ά-ω. εἶνε δὲ συγγεν. τῷ χύνω, χύσις. παρ. κυκείω.

Κυκλώω ὄμαλ. ἄορ. ὄωρ. μετ. κυκλώσας Πινδ. ο. 10. 72. Μεσ. κυκλώσμαι-οὔμαι παρατ. ἐν τμήσει ἀμφι-κυκλοῦντο Αἰσχ. Περ. 458 παθ. ἄορ. σπαν. ἐνεργ. ἐγκυκλωθῆναι Διοδ. Σικ. 4. 23.

Κυλινδέω, κυλίνδω, καλινδέω καὶ κυλίω παρατ. ἐκυλίνδεον-αὐν καὶ ἐκύλιον (Λουκιαν.) μελ. κυλίσω ἄορ. ἐκύλισα (Λουκιαν.) Παθ. κυλινδέομαι-οὔμαι, κυλίνδομαι, καλινδέομαι καὶ κυλίωμαι παρατ. ἐκαλινδέομην (Ξεν.) παρακ. κεκύλισμαι παθ. ἄορ. ἐκυλίσθη. παρ. κυλιστός.

Κυλινδέω (ὡς ἀν.) καὶ κυλίνδω κυλίνδει Πινδ. ν. 4. 40 μετ. κυλίνδων Οδ. ε. 296 μελ. κυλινδέσω Ανθ. Αἴπικαν. ἐπιγρ. 50. 35 ἄορ. ἐκύλισα Θεοκρ. 23. 52 μετ. ὄωρ. ἀμφι-κυλίσις Πινδ. ν. 8. 23. Παθ. κυλινδέτο Ιλ. ν. 442 μετ. ἰων. κυλινδέομενος (Ιπποκρ.) παρατ. ἐκαλινδέτο Ηροδ. 3. 52 ἐκυλίνδετο ξ. 440 κυλίνδετο Οδ. λ. 598 καὶ κυλινδέσκοντο Πινδ. π. 4. 209 ὑπερσ. κεκύλιστο Νόνν. 5. 47 παθ. ἄορ. κυλίθη Ιλ. ρ. 99. μετ. καλινδέθησις Συνέσ. Ἐπίστ. 32 καὶ κυλινδέθησις Στράβ. 14. 2 παθ. μελ. ἐκ-κυλινθέομαι Αἰσχ. Πρ. 87 ῥίζ. κυλ- = κυρ- (κυρτός, κυλ-λός), κυλ-ί-ω, κυλ-ινδῶ, κυλ-ινδέω καὶ καλ-ινδέω. παρ. κυλιστός, -τέος, κύ-κλ-ος = eig-cu-s λατ.

Κυλοιδιάω (ἔχω προσημένους τοὺς ὀφθαλμοὺς) μετ. κυλοιδιάωντες Θεοκρ. 4. 37. ῥίζ. κυ-, κυ-λ-, κύλ-α: τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιτώματα ἐντεῦθεν τὸ κυλ-οιδ-ιάω.

Κυρέω-ῶ (φιλῶ, προσκυνῶ) ἀντ' αὐτοῦ παρὰ πεζοῖς εὐχρ. εἶνε τὸ σύνθετον προσκυνέω παρατ. προσεκύνουν μελ. προσκυνήσω ἄορ. προσεκύνησα παρακ. προσκεκύνηκα (Παλ. Διαθ.) μ. μελ. προσκυνήσομαι παθ. μελ. προσκυνηθήσομαι (μετγν.).

Κυνέω (ὡς ἀν.) κυνεῖς Αἰριστ. Αχ. 1208 κυνεῖ Ευρ. Αλκ. 483 ἀπαρ. προσκυνέειν Ηροδ. 7. 436 μετ. κυνέων Αθην. 45. 696 παρατ. κύνει Οδ. δ. 522 καὶ κύνειον φ. 224 ἄορ. κύσχω Οδ. ξ. 279 ἐκύνησα Αθην. 9. 394 ἐκυσεν Οδ. ψ. 208 ἐκυσσε Ιλ. θ. 374 κύσεν ω. 478 κύσσειν Οδ. π. 45 εὐκτ. κύσειν ψ. 87 ἵποτ. κύσσης Θεοκρ. 20. 5 ἀπαρ. κύσσει Οδ. ω. 236 μετ. κύσσει Ανθ. Παλ. 6. 283. Παθ. προσκυνέομαι Ευρ. Τρ. 1021 μίλ. κυνήσομαι (ἀλλ. ὀνήσομαι) Ευρ. Κυκλ. 472 μετ. ἐνεργ. κύσσειν Βαβρ. 54. 47 μ. ἄορ. προσκύσαντο Σοφ. Ηλ. 4374. ῥίζ. κυ-, κυ-νέ-ω, προσ-κυ-νέ-ω παρὰ δὲ Σανσκ. κύσ-ἵμη = ἀσπάζεσθαι.

Κύπτω (σύνδω, σκύπτω) ὄμαλ. μελ. κύψω παρακ. κέκυρα ἄορ. ἔκυψα.

Κύπτω (ὡς ἀν.) παρατ. ἐκυπτον Κομ. Αποσπ. 4. 487 μ. μελ. ἀνκ-κύψαμαι Αἰριστ. Ορν. 446 παρακ. ἀποκεκύφαμι Δυσ. 1003. ῥίζ. κυβ-, κυπ- (κύβη, κύπη) κύπ-τ-ω, Παρασχ. κυτῆζω.

Κυρέω (ἐπιτυχαίνω, εὐρίσκω κατὰ συγκυρίαν) παρατ. ἐκύρεον-αὐν μελ. κυρήσω ἄορ. α. ἐκύρησα ἄορ. β. ἔκυρον παρακ. κεκύρηκα.

Κυρέω (ὡς ἀν.) καὶ κύρω ἰων. καὶ ποιητ. κυρεῖς Αἰσχ. Πρ. 330 κύρει Απολ. Ρ. 2. 360 κύρουσιν Ανθ. Παλ. 9. 740 μετ. κύρων Ευρ. Ιπ. 746 παρατ. ἔκυρον Σοφ. Οιδ. κ. 363 κύρουσιν Ηλ. 1331 κύρει Ιλ. ψ. 821 κύρον Καλλιμ. Δημ. 38 μελ. κύσει Σοφ. Οιδ. κ. 225 καὶ κυρήσει Αἰσχ. Περ. 797 ἄορ. ἐνέκυρσας Ιλ. ν. 445 ἐκύρησε Ηροδ. 4. 34 ἐκυρήτην Μοσχ. 4. 68 εὐκτ. κύραμαι Σοφ. Οιδ. κ. 4082 ἐγκυρήσει Αἰσχ. Ικ. 589 κύραται Απολ. Ρ. 4. 854 ἵποτ. κυρήσει Σοφ. Οιδ. κ. 4703 ἐγκύρησεν Πινδ. π. 4. 100 ἀπαρ. κύραται Ησιόδ. Ερ. 689 καὶ κυρήσει Ηροδ. 4. 35 μετ. κύρησις Αἰσχ. Περ. 4011 ὄωρ. ἐπι-κύρασις

Πινδ. ο. 6. 7. Παθ. καὶ Μεσ. κύρεται Ἰλ. ω. 530 παρακ. συγκεκυρημένον Προδ. 9. 37 καὶ ἐνεργ. συγ-κεκυρηκώς Διοδ. Σικ. 3. 50 ἀπαρ. συγ-κεκυρηκέναι 47. 406. ρίζ. κυρ-, κύρ-ω, κυρ-ό-ω. παρ. κύρμα.

Κύω· ἴδε κυέω.

Κωκῦ'ω (θρηνῶ, μετὰ φωνῶν κλαίω) εὐκτ. κωκύοι Αριστ. Ἐκκλ. 648 ἀπαρ. κωκύειν Ομ. Βατρ. 34 μετ. κωκύων Βίων 4. 43 παρατ. ἐκόκυον Ἰλ. τ. 284 καὶ θαμ. κωκύσκε Κοίντ. Σμ. 3. 484 μελ. κωκύσω Αισχ. Αγ. 4313 ἀορ. ἐκόκυσε Αχιλ. Τατ. Λευκιπ. σ. 20 καὶ κώκυσεν Ἰλ. χ. 407. Παθ. κωκύεται Ανθ. Παλ. 7. 412 μ. μελ. κωκύσμαι Αριστ. Λυσ. 4222 μ. ἀορ. περικωκύσατο Κοίντ. Σμ. 2. 591 μετ. κωκυσαμένη Θεοδ. Πρ. 7. 481. ρίζ. κωκ (κοκκύζω), ὄνμτπ. κωκ-, κωκ-κύ-ω. παρ. κώκυμα, κωκυτός.

Κωλύω (ἐμποδίζω) ὄμαλ. παρατ. κώλυεν Πινδ. π. 4. 33. Παθ. ἐνεστ. κωλύμεσθα Ευρ. Ἴων 391. ῥημ. κωλυτέον.

Κωμάζω (πομπεύω βακχικῶς) ὄωρ. κωμάσσω Θεοκρ. 3. 4 παρατ. κώμαζον Ησιόδ. Α. 281 μελ. κωμάσω Πινδ. ν. 9. 4 κωμάζομαι Πινδ. ι. 4. 91 καὶ κωμάσομαι π. 9. 89 ἀορ. κωμάζατε ν. 2. 24 καὶ κώμασαν ν. 10. 35 μετ. ὄωρ. κωμάσαις Πινδ. ν. 41. 28 παρακ. κωμάσκα Ανθ. 5. 412. ρίζ. κω-, κει- (κει-μαι), κωι-, κωι- (κωι-μαι), κω-, κω-μ-άζ-ω. παρ. κώμος.

Κωτίλλω (λαλῶ πολλῶ) μετ. κωτίλλουσα Ησιόδ. Ερ. 372 ὄωρ. κωτίλλοισαι Θεοκρ. 45. 87. ρίζ. κωπ-, κόπι-ς = κώτιλος, κωτίλ-λω (= κωτυλίω)· ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ κωτύλη (κωτάλα) = κωτίλη αὐτὸ παράγουσι. παρ. κωταλῆς, κωτιλάς, κωτιλία.

Λ

Λαβράζω (λαλῶ λάβρω) λαβράζουσι Νικανδ. Αλ. 459 ἀπαρ. λαβράζειν (Τζέτ.) μετ. λαβράζων Ζωνορ. σ. 4290. Μεσ. λαβρεύεται Ἰλ. ψ. 474. ρίζ. λαβ- (λάω, λαβεῖν); λαβ-, λαβ-ρ-άζ-ω, λαβ-ρ-εύ-ομαι· κατὰ δὲ τοὺς ἀρχ. γραμματ. γίνεται ἐκ τοῦ λα- καὶ βορά! παρ. λαβραγόρας, λαβρεία.

Λαγχάνω (διὰ κλήρου λαμβάνω) παρατ. ἐλάγχων μελ. λήξομαι ἀορ. 6. ἐλαχον ἀπαρ. λαχεῖν μετ. λαχὼν παρακ. ἀττ. εἴληχα λέλογχα (Λουκιαν.) ὑπερσ. εἴληχειν (ἐλελόγγειν Λουκιαν.). Παθ. λαγγάνομαι (Πολυδ.) παρακ. εἴληγμαί παθ. ἀορ. ἐλήχθην. παρ. ληκτέον.

Λαγχάνω (ὡς ἀν.) παρατ. λάγγανον Οδ. ι. 460 μελ. ἴων. λάξομαι Προδ. 7. 444 παρακ. λέλογχε Ησιόδ. Θ. 203 καὶ ἀττ. εἴληχεν Αισχ. Ερ. 423 λέλόγγασαι Οδ. λ. 304 καὶ λέλάχασαι Εμπεδ. 373 μετ. λελογχῶς Ψευδ-Ηροδ. κ. 2 καὶ εἴληχώς Αισχ. Επ. 451 παθ. παρακ. λελάχεται Στοβ. 85. 49 μετ. εἴληγμένος Ευρ. Τρ. 296 ὑπερσ. λελόγγει Θεοκρ. 4. 40 ἀορ. 6. λάχε Ἰλ. ψ. 454 ἀμφι-ἐλλάχεν Ομ. Υμ. Δημ. 87 λάχον Ἰλ. ω. 400 λάχομεν ω. 70 εὐκτ. λελάχοι Ανθ. Παλ. 7. 341 ὑποτ. λάχω Ἰλ. ω. 76 γ. ἐν. λάχηςιν η. 474 λελάχτε ψ. 76 λελάχασε χ. 343 ἀπαρ. λαχεῖν η. 479 μετ. ὄωρ. λαχέισα Πινδ. ο. 14. 4. Παρὰ δὲ Πτολεμ. Τετραβ. σ. 479 ἀπαντᾷ καὶ ἀορ. α. ἀμφέλαχα. ὀζ. λᾶχ-, λαγγάνω (= λα-ν-χ-άν-ω). ἴδε καὶ λάξομαι. παρ. λάχος, λάξις, λαχμός.

Λάξομαι (λαμβάνω), λάδδομαι ὄωρ. καὶ λάξομαι ἀντιλάξομαι Ευρ. Ιρ. α. 4227 λάξεται (Ιπποκρ.) καὶ ἀντιλάξεται Ευρ. Ιρ. α. 4409 ὑποτ. λάξεται (Ιπποκρ.) προστ. ἀντιλάξου Ορ. 452 λάξου Θεοκρ. 45. 24 καὶ λάξω 8. 86 εὐκτ. λάξαιτο λαξόισατο Ἰλ. 6. 418 λαδδοῖσάτο Κοση. εἰς Γρηγ. σ. 598 ἀπαρ. λάξουσθαι Ευρ. Ηρακλ. μ. 943 μετ. λαξόμενος Απολ. Ρ. 3. 4394 καὶ λαξόμεναι Θεοκρ. 48. 46 παρατ. λάξαιτο Ἰλ. θ. 389 λάξοντο Απολ. Ρ. 1. 911 καὶ ἐλάξουτο Ομ. Υμ. Ερμ. 316. ρίζ. λαβ-, λαγ- ἢ λαδ-, λάξομαι (= λαδ-ῶμαι) καὶ λάδδομαι, λάξ-ο-μαι. ἴδε καὶ λαγγάνω.

Λάζω (λακτίζω) μόνον ἀορ. μετ. λάξας Λυκοφρ. 437.

Λακάζω (κραυγίζω, φωνάζω) τραγικ. μόνον προστ. λάκαζε Αισχ. Ικ. 872 άσρ. λακάζειν Επ. 486.

Λακίω άσρ. άντί ληκίω Θεοκρ. 2. 24.

Λακτίζω ύμάλ. άπαρ. λακτιζίμεν Πινδ. π. 2. 95 μετ. λακτίζοισα ι. 3. 84. ρίζ. λακ- ή λαγ-, λακ-τ-ίζ-ω = calc-o και calc-i-ίγο λατ. παρ. λάγδον, λάξ, ταύτόν τῷ λατ. calx μεταθέσει τοῦ κ, λακ-, λάξ, λακ-πάγητος· άλλοι όμως τὸ λάξ ἐκ τοῦ ἐλαύνειν, ἐλάζειν, παράγουσι.

Λαλαγέω (εἰμελιδῶς φωνάζω, ὁμιλῶ) λαλαγεῦσιν Ανθ. Παλ. 9. 668 καὶ λαλαγεῦντι Θεοκρ. 5. 48 μετ. λαλαγεῦντες 7. 439 καὶ λαλαγεῦσα Ανθ. Παλ. 6. 54 άσρ. λαλαγήσαι Πινδ. ο. 2. 97. παρ. λαλαγή. ἴδε λαλέω.

Λαλέω ύμάλ. λαλεύντι (= λαλοῦσι) Θεοκρ. 5. 34 καὶ λαλέοντι (άλλ. λαλέουσι) 27. 56 Παθ. λαλείσθαι (Συνέσ.) μετ. λαλούμενον Αριστ. Θε. 578. ρίζ. λαλ- όνμττ. λαλ-έ-ω. παρά δὲ λατ. lallo=βτβάζω, βρυκαλιζώ, λαλαγ-έω, λάλος, λάλαξ· τούτω συγγενή εἶνε τὸ λάβοραξ, γαύραξ.

Λαμβάνω [παρ.ατ. ἐλάμβανον μελ. (λήψω πολὺ μετγν. καὶ) λήψομαι παρακ. εἴληρα ὑπερσ. εἴληφειν άσρ. 6. ἔλαβον. Μεσ. λαμβάνομαι (σπαν.) παρακ. εἴλημμαι ὑπερσ. εἴλημμην παθ. άσρ. ἐλήφθην παθ. μελ. ληφθήσομαι μ. άσρ. α. εἰλειψάμην (μετγν.) μ. άσρ. 6. ἐλαβόμην μετ' όλ. μελ. κατα-λελήψομαι (Αριστειδ.).

Λαμβάνω (ώς άν.) μελ. ἰων. λάμψεται Ἡροδ. 8. 40 άσρ. λαψή Θεοκρ. 4. 4 λάμψεται Ἡροδ. 4. 499 άπαρ. παραλάμψεσθαι 2. 420 παρακ. άσρ. εἴληφα ἐπιγρ. Φωκ. 73 εἴληφην (άντί εἴληφαισιν) Ἄλεξαν. ἐν Αἴγυπτ. Παπύρω) ἰων. καὶ άσρ. λελάθηκα Κραμ. Ἄν. τ. 4. σ. 263 λελάθηκε Ἡροδ. 4. 79 μετ. μεταλαβηκότεσσιν Αρχιμῆδ. Αρεν. σ. 427. 45 ὑπερσ. καταλελαθήκειε Ἡροδ. 3. 42 άσρ. α. ἔλαμψα σπαν. ἔξ-ἐλαμψε Αισχ. λ. 4. 85 ὑποτ. καταλήψη (Θεόφρ.) άσρ. 6. λάβε Πινδ. ο. 6. 57 καὶ ἐπικ. ἔλλαβεν Οδ. σ. 98 καὶ λάβεικεν Ἡροδ. 4. 78 λάβετον Ιλ. κ. 545 πληθ. γ. ἐλαμβίνεσαν Ἄλεξαν. (Πάπυρ. Αἴγυπτ.) καὶ ἐλάβοσαν Ἐξεκ. 22. 42 ὑποτ. λάβειν Ιλ. ω. 43 μετ. περι-λαβοῖσα Καλλιμ. Α. Παλ. 93. Μεσ. λαμβάνομαι Ευρ. Ηρακλ. 48 λάβεσθαι μετγν. Σιβ. Χρ. 9. 294 παρ.ατ. ἐλαμβάνετο Ἡροδ. 2. 424 παρακ. ποιητ. λήλημμαι Αισχ. Αγ. 876 ἀπολέληπται (Ιπποκρ.) ἰων. καὶ άσρ. λέλαμαι προστ. λελήφθω Αρχιμ. Τραγ. 430. 39 άπαρ. ἀναλελάμφθαι (Ιπποκρ.) μετ. διλελαμμένους Ἡροδ. 4. 68 καὶ λελείφεται Κραμ. Ἄν. τ. 4. σ. 268 παθ. άσρ. ἐλήφθην Σοφ. Τρ. 809 άσρ. ἐλάμφθην Αρχιμ. Αρεν. σ. 516. 434 ἐλάμφθησκην Ἡροδ. 9. 419 εὐκτ. λαμφθείη 7. 239 ὑποτ. ληφθῶ Αισχ. Επ. 38 μετ. καταλαμφθείε Ἡροδ. 5. 24 μ. άσρ. 6. λαβόμην Βατρ. 46 ἐλλάβετο Οδ. ε. 325 ὑποτ. λάβωμαι (Θουκυδ.) άπαρ. λελᾶθεσθαι Οδ. δ. 388. ρίζ. λάβ-, λαβ-ε-, ληβ-, λα-μ-ε-άν-ω = car-ιο λατ. παθ. άσρ. ἐ-λάμφ-θην. παρ. ληπτός, -τέος, λάφυρον, άμφι-λαφής, λήμμα, λαμπτός· τούτω συγγινείς εἶνε καὶ τὸ άπτο.

Λαμπετάω (λάμπω) ἐπικ. μόνον μετ. λαμπετόων Ησιοδ. Α. 390 θηλ. λαμπετώσσα Ορφ. Διθ. 89. ἴδε λάμπω.

Λάμπω ύμάλ. παρ.ατ. ἐλαμπον μελ. λάμψω άσρ. ἔλαμψα κτλ.

Λάμπω (ώς άν.) παρ.ατ. λάμπε Ιλ. λ. 45 καὶ λάμπεικε Θεοκρ. 24. 49 μελ. λάμψομαι ἐλλάμψεσθαι Ἡροδ. 4. 80 παρακ. λέλαμπεν Ευρ. Ανδ. 4026 άσρ. ἔλαμψαν Ελ. 4477. Παθ. άντί ενεργ. λάμπομαι μετ. λαμπόμενος Ιλ. π. 74 παρ.ατ. ἐλάμπετο χ. 434 λάμπετο Ομ. Γμ. Ερμ. 413 λαμπέσθην Ιλ. ο. 608 μ. άσρ. ἐλλαμψήμενος (κύσταθ.). ρίζ. λα-, FlaF-, λεF- (λάω, λεύσσω, γλεύσσω), λαπ-, λά-μ-π-ω. κατ' άλλους ρίζα λαπ-, λά-μ-π-ω. παρ. λάπη, λαμπτέρ, λαμπάς, λάμπη, λαμπρός = lamp-idi-s λατ.

Λανθάνω (εἶμαι άγνωστος) παρ.ατ. ἐλάνθανον μελ. λήσω (καὶ λήσομαι μετγν.) παρακ. λέληθα ὑπερσ. ἐλελήθειν άσρ. ἔλησα (λίαν σπάν.) μετ. λήσας (Ξεν.) άσρ. 6. ἔλαθον. Μεσ. λανθάνομαι μελ. λήσομαι καὶ συνθη. σύνθ. ἐπιλήσομαι (Αττ.) παρακ. ἐπι-λέλησμαι ὑπερσ.

ἐλελήσμεν μετ. ὀλίγ. μελ. λελήσομαι μ. ἄορ. ἑ. ἐλαθόμεν παθ. ἄορ. ἐπελήσθην (ἐκκλησ.) παθ. μελ. ἐπιλησθήσομαι (ὦς.) μ. ἄορ. λήσασθαι (μετρν.). παρ. ἐπιλήσιμων.

Λανθάνω (ὡς ἄν.) ποιητ. λήθω καὶ δωρ. λάθω ἐκ-ληθάνει Οδ. η. 221 λήθει Ιλ. ψ. 323 δωρ. λάθει Σοφ. Ηλ. 222 (χορ.) ληθάνει Οδ. η. 221 μετ. ἐκλάθων Θεοκρ. 4. 63 παρατ. ἔληθον Οδ. τ. 451 δωρ. ἔλαθε Πινδ. π. 3. 27 ληθον Ιλ. σ. 461 λήσεσκον ω 43 καὶ ἐξελάθεσκε Χρ. Σιβ. 4. 44 μελ. λήσω Ιλ. ψ. 326 καὶ δωρ. λασῶ Θεοκρ. 14. 9 ἄορ. α. ἐπέληπεν Οδ. υ. 85 δωρ. ἔλασας ἐν τμήσει 'Αλκαί. 95 εὐκτ. λήσειεν Νικανδ. Αλ. 280 ἄπαρ. ἐκλάσαι 'Αλκαί. Αποσπ. 95 ἄορ. ἑ. ἐλήθμεν Οδ. μ. 47 ἐπιλήθον δ. 221 καὶ λῶ'θεν Ιλ. χ. 277 λάθον ω. 331 δωρ. λαθίγην Οδ. χ. 479 θαμ. ἐξελάθεσκε Χρ. Σιβ. 4. 44 εὐκτ. λελήσομαι Απολ. Ρ. 2. 226 λελάθοιτε Στρεβ. Εκλ. τ. 4. σ. 474 ὑποτ. λήθησι Οδ. μ. 220 καὶ λελόθη Ιλ. σ. 60 ἄπαρ. λαθίμεν Πινδ. ο. 1. 64 μετ. λελυθόσα Ορφ. Αργ. 879 παρακ. ἐπιλέλαθα Πινδ. ο. 41. 3 δωρ. ἐπιλέλαθ' Πινδ. ο. 41. 3 γ. πλ. ἐπιλελάθμεν Πλουτ. Ηθ. 232 ἄπαρ. μεσ. ἐπιλεληθέναι Ηροδ. 3. 46 ὑπερσ. ἐλιλήθη Αριστ. Ν. 380 ἐλελήθε Ηροδ. 6. 79. Παθ. καὶ Μίσ. λανθάνομαι καὶ λήθομαι Αισχ. Αγ. 39 ἐπιλήθομαι Ηροδ. 3. 75 δωρ. λάθεται Πινδ. ο. 8. 72 παρατ. λανθανόμενον Οδ. μ. 227 ἐλήθετο Ιλ. ε. 319 παρακ. ἐπικ. καὶ δωρ. λέλυσται Ιλ. ε. 834 λελύσμεθα λ. 313 ἄπαρ. λελύσθαι Πλουτ. Ηθ. 232 μετ. λελυμένοις Ιλ. ψ. 69 μ. ἄορ. α. ἐλησάμενον Νόνν. 33. 449 ἐπ. ἐλήσατο Κοϊντ. Σμ. 42. 468 ὑποτ. λήσομαι (ἀντί λήσομαι) Απολ. Ρ. 3. 737 μετ. λησάμενος Κοϊντ. Σμ. 3. 99 δωρ. λησάμενᾶ Μοσχ. 3. 61 μ. ἄορ. β. ἐλήθετο Ιλ. σ. 495 λήθετο ε. 537 ἐκλήθετο Οδ. κ. 557 καὶ λήθοντο Ιλ. ρ. 759 λελάθοντο δ. 427 προστ. ἐπιλήθεο Ησιοδ. Ερ. 273 λελυθίθω Ιλ. π. 209 εὐκτ. δωρ. λαθοίμαν Σοφ. Ηλ. 4287 λελύθοιτο Ησιοδ. Θ. 471 ληθοίκατο Οδ. κ. 235 ἄπαρ. λελυθείσθαι Ιλ. τ. 436 μ. μελ. λήσομαι Απολ. Ρ. 3. 737 δωρ. λησέμεναι ('Αρενς) λαυσεμέσθα Θεοκρ. 4. 39 μετ' ὀλίγ. μελ. λελήσεται Ευρ. Αλκ. 498 παθ. ἄορ. ἐπι-ἐλήσθην (Πιλ. Διαθ.) διελήθησαν (Ιπποκρ.) λασθήμεν Θεοκρ. 2. 46 μετ. λασθὲν Πινδ. Αποσπ. 98. ῥιζ. λῶθ-, ληθ-, λα-ν-θ-άν-ω = lateo λατ. λήθ-ω, ἐκληθ-άν-ω. παρ. λήθη, ληθαργία, ληθοσύνη, ἄλαστος ἢ ἄλαστός, ἄληστος, ἀλάθητος.

Λαπάξω (λαφουραγωγῶ) ἀντί ἀλαπάξω καὶ λαπάσσω ἢ λαπάττω λαπάσσει ('Ιπποκρ.) παρατ. ἐλάπασε (ὦς.) μελ. λαπάξω Αισχ. Επ. 47 ἄορ. ἐλάπαξε (Ιπποκρ.) παθ. ἄορ. ἐλαπίχθη (ὦς.) παρακ. λελαπάχθω Αρετ. 409. 34 ἄπαρ. λελυπάχθαι Αθῆν. 8. 64. ῥιζ. λαF- (λάω, ληίζομαι), λαπ-, λαπ-άξ-ω, ἀ-λαπ-άξ-ω ἢ λαπ-έκ τοῦ λάπτω. παρ. ἀλα-παθ-νός.

Λάπτω (πίνω ὕδωρ ὡς ὁ σκύλος) μελ. λήψω Ιλ. π. 461. Μίσ. λάψομαι ἐκλάψεται Αριστ. Εἰρ. 885 ἄορ. ἔλαψα 'Απολλοδ. 3. 4 ἐξ-ἐλαψα Αριστ. Αχ. 4229 ἄπαρ. λήψαι Αθην. 41. 435 παρακ. ἔλαφα Αριστ. Αποσπ. 492 μ. ἄορ. λαψάμενος Κομ. Αποσπ. 2. 294. ῥιζ. λαπ-, λάπ-τ-ω = λαπιθ-ο λατ. λαφ-ύσσω καὶ λάσσω.

Λαρυγγίζω (φωνάζω ὅσον δύναιμι) μελ. λαρυγγίζω Αριστ. Ιπ. 358 μετ. λαρυγγίδων Ανθ. Παλ. 44. 382 ἄορ. λαρυγγίση Αθην. 9. σ. 383. ῥιζ. λα-, (λάω ἢ λαύω), λα-ρυγγίζω, ἢ ἐκ τοῦ ἰδῶω κατ' ἐλλείψιν τοῦ υ λῶ-ρυγξ, λαρυγγίζω.

Λάσκω (κἄμνω κρότον, βούζω, φωνάζω) ἰων. ληκίω, δωρ. λακίω λάσκεσι Ευρ. Ανθ. 674 παρατ. ἐπελήσκον Οδ. θ. 379 καὶ ἔλασκον Αισχ. Αγ. 596 λάσκε Λυκοφωρ. 460 μέλ. λακίτομαι Αριστ. Εἰρ. 384 παρακ. λέλσκε Αισχ. Πρ. 406 λέληκας Ησιοδ. Ερ. 207 μετ. λελυκώς Ιλ. χ. 441 λελυκῶσα Οδ. μ. 85 ἄορ. α. ἐλάκισα (Παλ. Διαθ.) ἐλάκισας (Ιωάν. Χρυσ.) ὑποτ. λακίσης Αριστ. Εἰρ. 382 μετ. διαλακίσησεν Ν. 410 ἄορ. β. λάκε Ιλ. υ. 277 λάκων Θεοκρ. 2. 24 εὐκτ. λίκισι Αριστ. Βιτρ. 97 ἄπαρ. λακίει Σοφ. Αντ. 4094 καὶ ληκίει (Πολυδ.). Παθ. ἔνεστο. ὑποτ. ληκόμεθα Αριστ. Θι. 494 μελ. λακίσομαι Εἰρ. 384 μ. ἄορ. ἑ. λελάκοντο Ομ. Τμ. Ερμ. 445. ῥιζ. λακ-, λά-σκ-ω = loquor λατ. = λάπ-ᾶ-μι Σανσκ. πκρ. λακ-ε-ρός = loquax λατ. λακίρυξα.

Λαφύσσω, (ἀγχιώως κηκτιπίνω) ἀγγ. λαφύττω 'Αθῆν. 8. 362 λαφύσει Ιλ. λ. 476 προστ. γ. δίκ. λαφύσσειτον (ἀντί λαφυσσάτην) σ. 583 μετ. λαφύσσων (Λουκιαν.) παρατ. ἐλάφυσσαν (Ηλιουδ.) μελ. λαφύξω Αἰλ. 'Αποσπ. 456 ἄορ. λα-

φύζει Κοϊντ. Σμ. 10. 316. Μεσ. λαφύσσομαι Κομ. Ἀποσπ. 2. 492 μελ. λαφύσομαι Ανθ. 41. 372 μ. άορ. λαφύζασθαι Λυκόφρ. 321. ιδε λάπτω.

Λαχαίνω (σκάπτω λάκκον) άπαρ. λαχαίνεμεν Στεφ. Βυζ. εν λ. Αἰδηψῶ παρατ. ἐλάχινε Μωσχ. 4. 96 άορ. ἐλάχινε Απολ. Ρ. 3. 222 ύποτ. λαχίνη Λυκόφρ. 624 μετ. λαχίσας (Παυλ. Σιλ.). Παθ. μετ. λαχαίνομένη (Κύσταθ.). ρίζ. λακ-, λαχ-, λαχ-αίνω, και λάκκας: φάραγγας (Ησυχ.). παρ. λάκκος=λασ-αs λατ. λάκκων.

Λά'ω (άπολαυστικῶς ἔχω, λαμβάνω, ἐσθίω;) άορ. μετ. λάων Οδ. τ. 229 παρατ. λάε τ. 230. ρίζ. λαF-, λά-ω, άπο-λαύ-ω, (λαβ-εῖν). παρ. λε-ία, λάτραις, lu-c-gu-m: κέρδος λατ. λῶων, λῶστος.

Λάω (βλέπω) μόνον εν μετ. ὀξύ λάων Ομ. Γμ. Ερμ. 360. ρίζ. λα- ἢ λυκ-, λευκ-, λάF-ω, μεταλλάω (=μετα-λάω), λούσσω (=λευκ-jω)=λου-α-μι Σανσκ.

Λάω-ῶ=ἐθέλω ιδε λῶ.

Λεαίνω και λειάνω (πειῶ λείων) Σόλων 4. 33 μελ. λειανέω Ιλ. σ. 261 και λεανῶ (Αριστοτ.) άορ. ἐλένηα άστ. ἐλένηα (ὄσ.) ἰων. ἐλείνηα λείνηαν Οδ. θ. 260 εὐκτ. λειήνας Νικ. Ἀποσπ. 3. 45 (Schmold.) μετ. λειήνας Ηροδ. 8. 142 λειήνας Ιλ. δ. 411 και λεάνασα (Φιλόστ.). Παθ. λειάνομαι (Πλατ.) ύποτ. λειάνηται Στοδ. Ανθ. τ. 1. σ. 369 άπαρ. λειάνεσθαι (Πλουτ.) μετ. λειανομένη (Πλατ.) μ. άορ. α. εὐκτ. λειήνατο Νικανδ. Θηρ. 616 παθ. παρκα. λειασμένος (Γαλην.) παθ. άορ. ύποτ. λειανθῆ Σεξστ. Ερμ. 30. 30 λειανθῶσι (Ιπποκρ.) μετ. λειανθείς (Διοσκορ.). ρίζ. λεF-, λε-u-, λε-ῖ-ος, λει-υρός, λει-αί-νω=λυ-ίgo λατ. παρ. λειότης, λειῶ; ἢ λειυρός=λυ-ίs, λιάξ: παις ἀρχιγένειος (Ησυχ.).

Λέγω (ὀμιλῶ, δημηγορῶ) παρατ. ἔλεγον μελ. λέζω άορ. ἔλεξα παρακ. λέλεχα (Γαλην.) και άττ. εἴρηκα άορ. Ἔ εἶπον. Παθ. λέγομαι εν τῷ γ. προσ. λέγεται άπροσώπ. αλλά και προσωπικ. Ξεν. Κυρ. Η. 1. εν άρχῆ παρατ. ἐλέγετο παρακ. λέλεγμαι και δι-εἴλεγμαι (Πλατ.) ύπερσ. δι-εἴλεκτο (Λυσ.) παθ. άορ. ἐλέχθην παθ. μελ. λεχθήσομαι μετ' ὀλίγ. μελ. λελεξομαι παρ. λειτός,-έος, λέξις, λόγος ιδε λέγω (συλλέγω).

Λέγω (ὡς άν.) δωρ. γ. πλ. λέγοντι Πινδ. σ. 9. 49 παρατ. λέγε Ιλ. ε. 222 μελ. δωρ. γ. πλ. λέξοντι Πινδ. Αποσπ. 98. 10 άορ. ἐλεξα προστ. λῆξον (Ησιοδ.) άπαρ. λέξει Ανακρ. 45. Κατά δε Ἠσυχ. και Φωτ. «λέλεχα: εἰρηκα» και ἀλέλογας: εἰρηκκας. Παθ. λέγομαι λέγονται Πινδ. ι. 3. 25 μελ. λέξομαι λέξεται Σοφ. Οιδ. κ. 1186.

Λέγω (ἐκλέγω, συλλέγω, άπαριθμῶ, μετροῶ, κειμικι κάθημαι) άορ. ἔλεξα παρακ. συν-εἴλοχα. Μεσ. λέγομαι παρακ. εἴλεγμαι μ. άορ. ἐλεξάμην παθ. άορ. Ἔ. ἐλέγην παθ. μελ. συλ-λεγήσομαι. παρ. λειτός, ἐκλεκτός.

Λέγω (ὡς άν.) μελ. λέξω Οδ. ω. 224 άορ. λέξον Ιλ. ω. 635 μετ. δωρ. λέξεις Πινδ. π. 8. 53 παρακ. ἐξ-εἴλεχα Αριστιείδ. 49. 381. Μεσ. λέγομαι λέγεσθε Ιλ. θ. 507 εὐκτ. λεγοίμεθα v. 276 λεγώμεθα ε. 435 άπαρ. λέγεσθαι v. 275 παρατ. λέγοντο Ιλ. ω. 793 μελ. λέξομαι Οδ. τ. 595 λέξεσαι δ. 413 δωρ. λεξείτα Καλλιμ. λ. Παλ. 416 παρακ. μετρν. ἐπι-λέξεισι Ἠλιοδ. 10. 7 μετ. εἰλεγμένος Ευρ. Τρ. 296 και προ-λελεγμένος Θεοκρ. 43. 18 παθ. άορ. ἐλέγχθην Ιλ. γ. 488 παθ. μελ. μετρν. λεχθήσονται Δίων Κασ. 78. 28 μ. άορ. ἐλεξίμην ἐλέξατο Οδ. δ. 365 ἐλλέξατο Ανθ. Αδισπ. 114 λέξατο Ιλ. φ. 27 ἐλεξάσθην 3. 350 ύποτ. λέξομαι ε. 237 εὐκτ. λεξίμην Οδ. γ. 365 λέξατο ω. 108 άπαρ. λέξεσθαι Ιλ. ε. 425 μ. άορ. ε. ἐλέγμην Οδ. ι. 335 ἰων. συκοπ. λέκτο δ. 451 ἐλεκτο τ. 50 προστ. λέξο κ. 320 και λέξο Ιλ. ι. 617 λεξάσθην ι. 67 άπαρ. κατα-λέχθαι Οδ. σ. 394 μετ. λέγμενος χ. 496. ρίζ. λαγ- λεγ-, λογ-, λεχ-, λέγω=λεγο,

λέγεται, λίκτρον = *leictus* λατ. ληχώ, ἄλ-ο-ος, λογάς, σὺλ-λογή, λογίζομαι. ἴδε καὶ λασκω καὶ λοχῶ, λόχη, λαγρόν = κραδῶδειον (Πουχ.) λέγω.

Ληλατῶ ὄμαλ. πληθ. ληλατεῦσιν Ηροδ. 2. 152. Τὸ ῥῆμα τοῦτο παράγεται ἐκ τοῦ λεία (= λει-α τοῦ λῖω ἀπολαύω) καὶ ἐλαύνω, λε-πλα-τ-έ-ω. παρ. ληλασία.

Λειαίνω ἴδε λειάνω.

Λεῖβω (σπένδω) λείβουσιν Καλλιμ. Απολ. 37 ἀπαρ. λείβειν Ησιοδ. Ερ. 724 λειβόμεν Ορφ. Αργ. 533 μετ. λείβων Οδ. ε. 84 καὶ ἐπιλείβων Απολ. Ρ. 1. 4113 παρατ. ἐλείβων Ανθ. 2. 1 λείβει Ιλ. ω. 306 καὶ λείβων Οδ. ε. 432 λειβεσκον Κοίντ. Σμ. 14. 103 ἀρ. ἐλείψα ἀπαρ. λείψα Ιλ. κ. 431 μετ. λείψας ω. 285. Παθ. καὶ Μεσ. λείβομαι Ευρ. Ανθ. 532 λείβεαι Μοσχ. 4. 45 λείβεται Ησιοδ. Α. 390 μετ. λειβόμενος Φοιν. 1522 παρατ. ἐλείβωτο (Ευν.) μ. ἀρ. ἐλείψαμην Αλκ. 4015. ῥίζ. εβ-, λειβ-, ειβ-, λειβ-, λείβ-ω = lib-o λατ. εἶβ-ω. παρ. λίβος, λίψ, λοιθή, λιβρός, λείβηθρον, λιβάδιον, λίβει = σπένδει καὶ ἴβανον τὸν οἶνον Κρήτης (Πουχ.), λειμών, λίμνη, λιμνή, Λεβαδεία; ἴδε εἶβω.

Λεῖζω ἴδε λείζω.

Λείπω (ἀφήνω) μελ. λείψω ἀρ. α. ἐλείψα (σπανιώτ. ἀττ.) ἀρ. β. ἔλιπον παρακ. λέλειφα καὶ εὐχρηστ. β'. λέλοιπα ὑπερσ. β. ἐλελοίπειν Παθ. καὶ Μεσ. λείπομαι παρακ. λέλειμμα ὑπερσ. ἐλελείμην παθ. ἀρ. ἐλείφθην καὶ β. ἐλίπην (Δίων Κασ.) παθ. μελ. λειφθήσομαι μ. μελ. λείψομαι μετ' ὀλίγ. μελ. λελείψομαι μ. ἀρ. ἐλείψαμην (μετγν.) μ. ἀρ. β. ἐλιπόμην. παρ. λειπτός, λειπτέος.

Λείπω (ὡς ἀν.) καὶ συνβ. καλλείπομαι Σόλ. 1. 5 παρατ. λείπε Οδ. ε. 338 καὶ καταλείπεσκε Ηροδ. 4. 78 ἀρ. α. ἀπέλειφα (μετγν.) προστ. ἀπόλειπον Φωκυλ. 72 ὑποτ. καλλείψης Κοίντ. Σμ. 10. 299 μετ. ἀπολείψα Πυθαγ. Χρυσ. Ερ. 70 καὶ καλλείψας Νον. Διον. 32. 130 ἀρ. β. ἔλιπον Ιλ. ε. 447 λίπεις κ. 406 ἐν-έλλιπε Απολ. Ρ. 2. 1032 πληθ. γ. λίπεν (= ἐλίπουν, ἄλλ. λίπον) Ιλ. π. 507 ἀπαρ. λιπέειν Ησιοδ. Α. 332 καὶ καλλιπέειν Οδ. π. 296 μετ. αἰολ. καὶ δωρ. λιποῖα Σαφρ. 83 Θερκρ. 2. 137 ὑπερσ. ἐπέλελοιπες Ηροδ. 3. 25. Παθ. λείπομαι παρατ. λείπετο Ιλ. ψ. 529 καὶ ἐλειπόμεθα Ευρ. Ιππ. 1244 μελ. λείψομαι Οδ. ρ. 276 ὑπερσ. λελείμην Ιλ. χ. 334 ἐλείπετο ψ. 523 καὶ ἔλειπτο Απολ. Ρ. 1. 45 μετ' ὀλίγ. μελ. λελείψεται Ιλ. ω. 742 μ. ἀρ. α. ἐλείψαμην Ευρ. Αλκ. 4015 μετ. ἀπολείψαμενος (Παλ. Διὰθ.) μ. ἀρ. β. ἀπό-ἐλιπόμην Οδ. ν. 286 λιπόμην Ιλ. λ. 693 καὶ ἔλειπτο Απολ. Ρ. 1. 45 ἐλίποντο Οδ. θ. 425 παθ. ἀρ. λείφθη Πινδ. ο. 2. 43 ἐλείφθεν (ἀντί ἐλείφθησαν) Ομ. Γμ. Ερμ. 495 καὶ ἐλίφθεν Καλλιμ. Δημ. 94 καὶ ἐνίφθεν Μανθ. 6. 498 εὐκτ. ἀπολείφθημεν Τιμ. Λοκρ. σ. 95. ῥίζ. λιπ-, λειπ-, λείπ-ω, λιμπάνω = liqu-o, λιπώμεν (ἀντί λικ-ζωμεν) = ἴασσωμεν (Πουχ.) παρ. λειμμα, λείψανον, λοιπός = re-liqu-us.

Λειγμ- ἴδε λιγαῖα.

Λελιημένος ἴδε ληλαίωμα.

Λεπτύνω καὶ λεπτύνομαι παρακ. λελέπτυσμαι.

Λεπτύνω (ὡς ἀν.) μελ. λεπτυνῶ (Πηλ. Διὰθ.) ἀρ. ἐλέπτυνω (Ἰπποκρ.) παθ. παρακ. λελέπτυσμαι (ὡς) ἀπαρ. κατα-λελεπτύσθαι (ὡς) λελεπτύνθαι Ἀθῆν. 552 παθ. ἀρ. ἐλεπτύσθην (Ἰπποκρ.) ἴδε λέπω.

Λέπω (ξίλεπιζῶ) σπαν. παρὰ πειρῆς λέπομεν Ανθ. 9. 330 μελ. κακλέψουσι Αριστ. Ορν. 1108 ἀπαρ. ἀπολέψην (ἄλλ. ἀποθλίψην) Ευρ. Κυκλ. 237 καὶ ἀπολέψαμεν Ιλ. φ. 455 ἀρ. α. ἐλεψεν α. 236 ὑποτ. ἐκλέψης Κωμ. Ἀποσπ. 2. 82 μετ. ἀπολέψας Αριστ. Ορν. 673. Μεσ. λέπομαι Κωμ. Ἀποσπ. 3. 404 μελ. ἐκ-λαπῆσται Ἐρωτιαν. σ. 448 παθ. ἀρ. ἐκλαπῆναι Αριστ. Ἀποσπ. 241 παρακ. λέλεμμαι Ἐπίχαρμ. 409 μετ. ἀπολελεμμένος Αθῆν. 2. 68. ῥίζ. λεβ-, λεπ-, λοπ-, λέπ-ω, λεπ-τ-ύν-ω, καὶ μετὰ ο προτακ. ὀ-λάπ-τ-ω. παρ. λέπος, λοιπός, λέπυρον, λεπῖς, λεπρῖς.

Λεύσσω (βλέπω) λεύσσει Ιλ. γ. 410 παρατ. λεύσσει Οδ. θ. 200 λεύσσω Απολ. Ρ. 1. 547 ἔλευσσεσι Αἰσχ. Περ. 740 λεύσσεσκε Ἰάμβλιχ. Πυθ. 5. 67 λεύσσεσκον Ἐμπεδ. 419 μελ. λεύσετε (ἄλλ. λεύσσετε) Ιλ. α. 120 ἄορ. λεύση (Μανέθ.) λεύσσει (ὡς) εύντ. λεύσειεν (ὡς) μετ. λεύσας Χρ. Σιβ. 4. 235. ρίζ. λυκ-, λευκ-, λεύσσω (=λευκ-ju). παρ. λευκός, λυττός: περίσκεπτος, ἀμφιλύκη, λύχνος, λυκόφως, Λυκαῖστος, λυκ=φῶς, λυκ=σο=φωτίζω. ἴδε λάω (βλέπω) καὶ λύχνος.

Λεύω (λιθοβολῶ) δωρ. παρ. ε. ἔλευον μελ. λεύσω ἄορ. ἔλευσα παθ. ἄορ. ἔλευσθην παθ. μελ. λευσθήσομαι.

Λεύω (ὡς ἄν.) λεύει Ευρ. Ηλ. 328 μελ. κατα-λεύω Αριστ. Αχ. 285 ἄορ. κατα-ἔλευσα Ηροδ. 9. 5 παθ. ἄορ. λευσθῆναι Ευρ. Ιφ. α. 1350. ρίζ. λαF-, λεF-, λευ-, λά-ω, λεύ-ω. παρ. λά-ας, λεύς, λευστός, λευσμός, λευστήρ.

Λέχεται (κοιμάται Ησυχ.) παρατ. λεχόντων (συνεκάθητο Ησυχ.). ἴδε λέγω (κάθημαι).

Λήθω· ἴδε λανθάνω.

Ληίζω (ληίστω) καὶ Μεσ. ἀντι ἐνεργ. ληίζομαι μετ. ληίζόμενος (Λουκιαν.) καὶ ληίζόμενος Ανθ. Παλ. 6. 169 καὶ ληζόμενος ὡς. 9. 410 παρατ. ἐλήζον (Θουκυδ.) καὶ ἐληζόμεν (Λυσί.) ληίζετο Ησίοδ. Ερ. 700 μελ. ληίσσομαι Οδ. ψ. 357 ληίσσεται Ηροδ. 6. 86 μ. ἄορ. ἐληίσσάμην 3. 47 ληίσσατο Ιλ. σ. 28 ληίσσατο (ἄλλ. ἐλήσαστο) Ευρ. Τρ. 866 ὑποτ. ληίσσεται Ησίοδ. Ερ. 320 ἄορ. ληίσσομαι Ηροδ. 6. 86 μετ. ληίσσάμενος 4. 145 παρακ. ληλησμένη Ευρ. Μηδ. 256 παθ. ἄορ. ληίσθησα Απολ. Ρ. 4. 400. ρίζ. λαF-, λε-, λη-ίζ-σ-μαι. παρ. λεία, ληίς, ληστής: λαν-ει-να καὶ λαν-ετ-η-ιο λατ. ἴδε καὶ λάω.

Ληκίω· ἴδε λάσκω.

Λιάζω (λυγίζω, κλίνω, παραμερίζω) ἐπικ. ὁ δ' ἐνεργ. τύπος σπάν. καὶ τῶν μεταγενεστέρων ἴδιος παρατ. λιάζων Λυκόφρ. 21. Παθ. λιαζόμενος Ιλ. υ. 420 παρατ. λιάζετο ω. 96 ὑπερ. λελιάστο Μοσχ. 4. 118 παθ. ἄορ. ἐλιάσθην Ευρ. Εκ. 400 ἐλιάσθη Ιλ. φ. 255 γ. πλ. λιασθεν (ἀντι ἐλιάσθησιν) ψ. 879 μετ. λιασθείς α. 349. ρίζ. λι-, λι-ά-ζ-ω· εἶνε δὲ συγγενὲς τῷ χλιαίνω, χλιαρός καὶ λιαρός· ἀλλὰ καὶ λεχέριος = λίγξ, ἢ λίξ = πλάγιος. παρ. ἀλιαστος.

Λίγγω ἢ λίζω (κλίνω λίγη, σφυρίζω) ἄορ. λίγξε Ιλ. δ. 425. ρίζ. λιγ-, ὄνμπτ. λίγγω (=λιγ-ί-ω), λίζ-ω. παρ. λιγύς; ἴδε λεαίνω.

Λιλαίομαι (γλιγομαι, ἐπιθυμῶ ὑπερβολικὰ γὰ ἀπολούσω τι) Οδ. ο. 308 λιλαίαι Ιλ. ξ. 331 προστ. λιλαίεο Οδ. χ. 349 μετ. λιλαίόμενος μ. 223 παρατ. ἐλιλαίομην Ησίοδ. θ. 665 λιλαίεο Οδ. λ. 223 λιλαίετο Ιλ. ε. 76 παρακ. ληλίπσαι Θεοκρ. 25. 196 μετ. ληλιπμένος Ιλ. δ. 465 ὑπερ. ληλίπτο Ορφ. Αργ. 1267. ἴδε λῶ (θέλω).

Λιμώσω (πάσχω ὑπὸ λιμοῦ) Ανθ. 6. 307 ἢ λιμώττω Βαβρ. 45. παρατ. ἐλίμωσσε Αππιαν. Μιθρ. 76 μ. μελ. λιμώξεται Νικηφ. Ἰητ. 2. 3 ἄορ. ἐλίμωξα Παροιμ. 500.

Λίπαίνω (φαιδρύνω, παχύνω) ἄορ. ἐλίπαῖνα καὶ λιπαίνομαι παρακ. ληλιπασμαι παθ. ἄορ. ἐλιπάσθην.

Λίπαίνω (ὡς ἄν.) ἄορ. α. λιπάνας Αθην. 8. 342 καὶ λιπάνας Οππιαν. Αλ. 4. 357. Μεσ. λιπαίνομαι λιπαίνόμενος Ανθ. 42. 192 μ. ἄορ. λίπηνάμενος Ανθ. Πλαν. 4. 273 παρακ. ληλιπασμαι Σχολ. Οδ. 19. 72 παθ. ἄορ. ἐκ-λιπασθῆναι (Πλουτ.). ρίζ. λιπ-, λιπ-αίν-ω. παρ. λίπας, λίπος, λιπαρός, λιπαρός, λιπαρός, λιπαρώ. ἴδε ἀ-λείφω.

Λιπαρίω (παρακαλῶ λιπρῶς) προστ. λιπάρεε Ηροδ. 5. 49 μετ. λιπαρέοντων 4. 86. ἴδε λιπαίνω.

Λιπάω (ἔχω λίπος) λιπόεις Νικανδ. Θηρ. 81 μετ. λιπώντες Διον. Περ. 1112. ἴδε λιπαίνω.

Λίπτω (γλιγομαι ἐπιθυμῶ) ποιητ. ὑποτ. λίπτησι Νικανδ. Θηρ. 126 μετ. λίπτω Απολ. Ρ. 4. 813 παθ. παρακ. ἀντ. ἐνεργ. ληλιπμένος Αἰσχ. Επ. 380. ρίζ. λιπ-

λίψ-, λίπ-τ-ο-μαι Hb-et ἢ Iub-et = ἀρέσκει λατ. παρ. λίψ=ἐπιθυμία=lub-i-do λατ. λιψουρία, λιψερνούστας: ἐν συνδένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διαίγοντες (Hουχ.).

Λίσσομαι (παρακλῶ, καθικτεύω) Ιλ. α. 474 καὶ λίτομαι Ομ. Γμ. Ἄσκλη. 5 λίσσαι Οδ. ρ. 438 λιτόμαθα Αριστ. Θεσ. 313 εὐκτ. λιτοίμην Ξ. 406 λίσσοιο Οδ. χ. 337 προστ. λίσσο Ιλ. ω. 467 λίσσου Ευρ. Αλλ. 451 ὑποτ. λίσσωμαι Ιλ. χ. 418 λίσσαι Οδ. μ. 53 ἀπαρ. λίσσασθαι Οδ. γ. 19 μετ. λισσόλενος Ιλ. κ. 418 ὄωρ. λιγομέναν Αριστ. Θεσ. 4040 παρατ. ἐλισσόμην Ευρ. Ανδρ. 972 ἐλίσσοτο Ιλ. α. 45 λίσσοτο σ. 660 καὶ θημ. λισσίσκετο ι. 451 ἐλλίσσοντο ι. 383 λίσσοντο Πινδ. π. 4. 207 μ. ὄωρ. ἐλλισόμην Οδ. λ. 35 προστ. λίσσι Ιλ. α. 394 ὑποτ. λίσσ Οδ. κ. 526 μ. ὄωρ. β. εὐκτ. λιτοίμην Ξ. 406 ἀπαρ. λιτέσθαι Ιλ. π. 47. ρίξ. λιτ-, λιτ-, λίτ-ο-μαι καὶ λίσσομαι (=λιγ-ί-ο-μαι). παρ. λιτή, λιτανεύω, τρίλλιστος, πολύλλιστος· εἶνε δὲ συγγεν. τῷ λίπτω καὶ λάω.

Λιτανεύω ὄωλ. παρατ. λιτάνευεν Ιλ. ψ. 196 καὶ ἐλλιτάνευε χ. 414 ὄωρ. λιτάνευσε Θεοκρ. 2. 71. ἴδε λίσσομαι.

Λιχμάζω καὶ λιχμάω (γλείφω) ἐπικ. μετ. λιχμάων Κοῖντ. Σμ. 5. 40 θηλ. λιχμηδσα Οππιαν. Κυν. 3. 168 παρατ. λίχμαζον Ησιδ. Α. 233 καὶ λιχμάζεσκε Μοσχ. 4. 94 καὶ σύνθ. ἀπ-ελίχμα διον. Αλ. 1. 79 παρικ. λειχμηότες (ἀλλ. λε-λιχμηότες ἀντι λειχμηκότες) Ησιδ. Θ. 826 ὄωρ. ὑποτ. ἐπι-ληχμηήσης Βαβρ. 48 ἀπαρ. λιχμησαι Χρ. Σβ. 11. 439. Μεσ. Απθ. λιχμάομαι μετ. λιχμηόμενος Θεοκρ. 24. 20 παρατ. περιλιχμηάτο 28. 226 ἠλιχμηδῶν Αριστ. Σρ. 4033 μ. μελ. ἀπολιχμηήσονται Ιλ. φ. 423 μ. ὄωρ. λιχμηάστο Ἐπιγρ. παρὰ Διογ. Λαερ. 8. 91. ρίξ. λιχ-, λειχ-, λιχ-μά-ζ-ω, λιχ-μά-ω=lig-ur-i-o λατ. λίχνος, λιχνάος, λείχω.

Λογίζομαι (λογαριάζω) Μεσ. καὶ Παθ. παρατ. ἐλογιζόμην παθ. παρικ. ἀντί ἐνεργ. κελδογίσμαι μελ. λογίσομαι (μετγν.) καὶ ἀττ. λογιόμην παθ. ὄωρ. ἐλογισθην παθ. μελ. λογισθήσομαι μ. ὄωρ. ἐλογισάμην. παρ. λογιστέον, ἀλόγιστος· ἴδε λέγω.

Λοέω· ἴδε λούω.

Λοιδορέω (κακολογῶ) ὄωρ. ἐλοιδόρησα μελ. λοιδορήσω. Παθ. λοιδορέομαι-οῦμαι παθ. ὄωρ. ἐλοιδορήθην μ. ὄωρ. ἐλοιδορησάμην μ. μελ. λοιδορήσομαι. ρίξ. λοι- (λοιγός) ὄωμ. π. λωιδ-, λωιδ-ο-ρ-έ-ω. παρ. λοιδωρος=λαμυρός=λωιδρός=θρασύς (Hουχ.), ἐν οἷς ἡ ρίξ εἶνε λα-, λαι- (λάω). παρ. λωιδωρτέον, λωιδωρία.

Λουτροχοεῶ ὄωλ. λουτροχοεῦσιν Ανθ. 9. 627.

Λούω παρατ. ἐλούον ἐλουες ἔλου πλ. ἐλούμεν μέλ. λούσω ὄωρ. ἐλούσα (Λουκιαν.) παρικ. λέλουκα. Παθ. καὶ Μέσ. λούμαι λούται, λούμεθα λούσθε λούνται ἀπαρ. λούσθαι μετ. λούμενος παρατ. ἐλούμην ἐλού ἐλούτο ἐλούμεθα ἐλούσθε ἐλούντο (α) παρακ. λέλουμαι καὶ λέλουσμαι (μετγν.) μ. ὄωρ. ἐλουσάμην μ. μελ. λούσομαι παθ. ὄωρ. ἐλούσθην (μετγν.).

Λούω (ὡς ἄν.) λούει Βίαν 1. 84 καὶ λοέω ἐπικ. ἀπαρ. λούν (Ιπποκρ.) παρατ. ἔλουε Λουκιαν. Νεκρ. Διαλ. 7 λέε Οδ. κ. 361 ἀπ-έλου Αριστ. Σρ. 418 ἐλούμεν Πλ. 637 λέου Οδ. δ. 252 καὶ ἐλούεον Ομ. Γμ. Δην. 289 καὶ λόν ὡς. Απολ. 420 μελ. λούσω Καλλιμ. Δηλ. 95 καὶ λουῶ Θεοκρ. 5. 446 ὄωρ.

(α) ἀ'ἐλούμην, ἐλούου, ἐλούετο, λούσμαι, ἐλούμεθα, ἐλούοντο, λούεσθαι· πάντα οὕτω λεγόμενα ἀδόκιμα. Εἰ δὲ δόκιμα βούλει αὐτὰ ποιῆσαι τὸ ο καὶ τὸ ε ἀφαιρεῖται καὶ λέγε λούσθαι καὶ λούμαι, λούται, ἐλούμην, (ἐλού προσθέτει ὁ Βουτμ.) ἐλούετο, ἐλούμεθα, ἐλούοντο. Οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν Ἐφρονιχ. Ἐκλ. σ. 16.

λοῦσε Οδ. η. 296 λούσαν δ. 49 μετ. λοίσσας Ιλ. ψ. 202. Παθ. καὶ Μεσ. καταλῶει Αριστ. Ν. 838 ἀπαρ. λούεσθαι Ιλ. ο. 265 καὶ λόεσθαι Ησιόδ. Ερ. 749 μετ. λούομενος Ηροδ. β. 23 καὶ λούμενος Αριστ. Πλ. 658 παρατ. δωρ. λῶντο Καλλιμ. λ. Παλ. 72 λῶντο 73 μελ. λοίσσομαι Οδ. ζ. 221 μ. ἀορ. ἐλούσατο Ευρ. Αλκ. 460 καὶ λούσαντο Οδ. δ. 48 ἀπαρ. λοίσσαι Οδ. τ. 320 μετ. λοισσάμενος α. 310. ῥίζ. λυ-, λου-, λού-ω=λυ-ο καὶ λαν-ο λατ. παρ. λουτρών, λουτήρ, λύ-μη, λῦμα, λυμ-αίν-ο-μαι καὶ λυμ-αίν-ω.

Λοχάω-ῶ (ἐνεδρεύω) ἐπικ. λοχῳσιν Οδ. ο. 28 λοχῶσιν ξ. 181 μετ. λοχῶντες π. 369 παρατ. ἐλόχα Ἰωσηφ. Ἄρχ 14 15 μελ. λοχῆσα (Λουκιαν.) ἀορ. ἐλόχησα Ηροδ. β. 421 ἀπαρ. λοχῆσαι Ιλ. σ. 520 μετ. λοχῆσας Οδ. χ. 53 μ. ἀορ. ἐλοχῆσατο Απολ. Ρ. 2, 967 ὑποτ. λοχῆτομαι Οδ. δ. 670 μετ. λοχῆσάμενος ν. 268. ἴδε λέχεται.

Λόω ἴδε λούω.

Λυγίζω παρατ. ἐλυγίζον (Φιλῶστρ.) μελ. λυγίσω καὶ λυγιῶ, δωρ. λυγιζῶ Θεοκρ. 4. 97. ἀορ. ἐλυγίσα Αριστ. Σφ. 1487 παθ. παρακ. λελυγισμένος (Ἰπποκρ.) παθ. ἀορ. ἐλυγίσθη δωρ. ἐλυγίσθη Θεοκρ. 4. 98. Παθ. λυγίζεται σπαν. Σοφ. Τρ. 779 μετ. λυγίζομενος (Πλατ.). ῥίζ. λυγ-, λύγ-ος, λυγῶ-ω, λυγιζῶ, ἴσο λατ. λίγγα-μι =κλίπτω Σανσκ. λυγισ-μός.

Λυμαίνω (διαφθέρω, ἀφανίζω) ἀορ. ἐλύμηναι (Λιβαν.) Μεσ. ἀντί ἐνεργ. λυμαίνομαι παρατ. ἐλυμαινόμην παρακ. λελύμασμαι γ. ἐν. λελύμανται (Δημοσθ.) ὑπερσ. ἐλελύμαντο (Δίων Κασ.) παθ. ἀορ. ἐλυμάνθη μ. μελ. λυμανοῦμαι μ. ἀορ. ἐλυμηνάμην. παρ. λυμαντός, λυμεών, δοριλύμαντος. ἴδε λούω.

Λυπέω ὁμαλ. μετ. λυπέοντες Ηροδ. 8. 144 θηλ. λυπέωσα 7. 190 παρατ. ἐλύπει 9. 61. Παθ. ἐνεστ. εὐκτ. ἰων. λυπόατο 4. 99. ῥίζ. λυπ-, λυπ-έ-ω=λυγ-εο=λύπ-jā-μι Σανσκ. παρ. λύπη, λυπρός, λυπηρός, λυπητέον.

Λύω ὁμαλ. παρατ. ἔλυον μελ. λύσω παρακ. λέλῦκα ἀορ. ἔλυσα. Παθ. καὶ Μεσ. λύομαι παρακ. λέλῦμαι ὑπερσ. ἐλελύμην παθ. ἀορ. ἐλύθη μ. μελ. ἀνα-λύσομαι μ. ἀορ. ἐλύσάμην παθ. μελ. λυθήσομαι μετ' ὀλίγ. μελ. λελύσομαι. παρ. λυτός, -τέος.

Λύω (ὡς ἀν.) παρατ. ἀλλύσκεν Οδ. ε. 105 καὶ λύε Ιλ. ρ. 524 λύον Οδ. σ. 496 ἀορ. λύσε Πινδ. π. 4. 291 λύσαν Ιλ. θ. 433. Μεσ. λύομαι ἐκλύεται Σοφ. Τρ. 21 παρατ. λύοντο Ιλ. ρ. 318 μ. ἀορ. ὑπέλυσα Ιλ. α. 401 ἐλύσατο Ησιόδ. Θ. 528 καὶ λύσατο Ιλ. θ. 504 λύσαντο Μανθ. 6. 474 εὐκτ. καταλυσάμην Ευρ. Μηδ. 446 μ. ἀορ. ε. λύμην Ιλ. φ. 80 λύτο φ. 114 καὶ λύτο ω. 4 ὑπέλυτο π. 341 καὶ λύντο η. 46 παρακ. εὐκτ. λελύοντο Οδ. σ. 238 παθ. ἀορ. λύθη Ιλ. ε. 296 πλ. γ. λύθεν (ἀντί ἐλύθησαν) Οδ. δ. 794. ῥίζ. λυ-, λύ-ω=sol-vo (ἀντί su-lio) λατ. παρ. λύσις, λυτήρ, λύτρον, λύτρωσις.

Λῶ (θῆλω) δωρ. Αριστ. Λυσ. 981 λῆς Ομ. Γμ. Αρτ. 18 λῆ Διογ. Λαερ. 3. 11 πλ. λῶμες Αριστ. Λυσ. 1162 λῆτε 1105 πλθ. γ. λῶντι Θεοκρ. 4. 14 εὐκτ. λῶη Ἐπιχαρμ. 137 λῶτε ὡς. 58 ὑποτ. λῆς Αριστ. Αχ. 706 λῆ Ἐπιχαρμ. 19 ἀπαρ. λῶν (Θουκυδ.) μετ. λῶντι Ἐπιγρ. Κερκυρ. 1815. ῥίζ. λῶ-, λα-σ-, λά-ω καὶ δωρ. λῶ λῆς λῆ παρ. λῶμα, λῆσις, λι-λαί-ομαι, las-c-ivus λατ. λάσταυρος=κίαινας.

Λωβάομαι (λυμαίνομαι, κακοποιῶ) μελ. λωβήσομαι παρακ. λελώθημαι παθ. ἀορ. ἐλωβήθη μ. ἀορ. ἐλωβήσάμην.

Λωβάομαι (ὡς ἀν.) καὶ ἰων. λωβέομαι (Ἰπποκρ.) παρατ. ἐλωβῆτο Αριστ. Γπ. 1048 δωρ. ἐλωβῆτο Σοφρ. 66 μελ. δωρ. λωβασίσθε Θεοκρ. β. 109 μ. ἀορ. λωβήσαθε Ιλ. ν. 623 ὑπερσ. λελώβητο Αρριαν. Ἄν. 6. 29. Ἐν δὲ τῷ ἐνεργ. τύπῳ ἀπαντᾷ μελ. λωβῆσει Χρ. Σιβ. 971 ἀορ. κατ-ελώβησαν (Πολυβ.) προστ. λώβησον Ψευδα-Φακυλ. 38. ῥίζ. λωβ-, λωβ-ά-ομαι, λωβ-εύ-ω. παρ. λώβη. labeo λατ. ὅπρι συγγενές τοῖς ἐλάβη καὶ λῶμα, λωβητήρ, λωβητός, λωβητικός.

Μ

Μαιεύω (Ξεγεννώ) ὄρακ. καὶ Μεσ. μαιεύομαι καὶ μαιόομαι-οὔμαι Πλουτ. Πθ. 999 παρατ. ἐμιοῦτο (Λουκιαν.) μ. μελ. μαιώσομαι (ὡς) μ. ὄρ. ἐμαιοσάμην Νονν. 5. 60 μαιώσατο Ανθ. 9. 80 μαιώσαντο Καλλιμ. εἰς δία 35 παθ. μελ. μαιωθήσονται (Παλ. Διαθ.) παθ. ὄρ. μαιωθείς Απολλοδ. 1. 4.

Μαιμάω (Ζητώ, ἐπιθυμῶ) μαίμαζ Αισχ. Ικ. 895 καὶ ἀνα-μαίμαζ'ει Ιλ. υ. 490 μαιμάσει ν. 78 καὶ μαιμῶσιν ν. 75 ἄπαρ. μαίμαζ (Αριστοτ.) μετ. μαιμῶων Ιλ. σ. 742 μαιμῶντες Ορφ. Αργ. 419 καὶ μαίμῶσα Ιλ. σ. 542 ὄρ. μαίμησεν ε. 670. Μεσ. ἐν προστ. μῶσο (ἄλλ' μῶσο) Ξεν. Ἄπομ. 2. 1. 20 ἄπαρ. μῶσθαι Θεογν. 771 μετ. μωμένα Αισχ. Χο. 45 μωμένη Σοφ. Τρ. 1136 παρατ. μαιμῶντο Διον. Περ. 1156. ἴδε μαιόμαι.

Μαίρω (τρολλαινῶ) συνηθ. σύθετ. ἐκμαίρω ὄρ. ἔμηννα παρακ. μέμηννα καὶ μεμάνηκα (μετγν.) Μεσ. μαίνομαι παρατ. ἐμαινόμεν μ. μελ. μανήσομαι (Διογ. Α.) παθ. ὄρ. ἔ. ἐμάνην.

Μαίρω (ὡς ἄν.) καὶ ἐκμαίρω μαίνει Ορφ. Γρ. 71. 6 μετ. ἐκμαίρων Ευρ. Ιπ. 4229 ὄρ. α. ἔμηννα Αριστ. Θε. 361 ἄπαρ. ἐκ-μῆναι Σοφ. Τρ. 4442 καὶ μετγν. ἐκμῆναι Αἰδ. Ιστ. Ζ. 2. 11 παρακ. ἐπι-μεμάνηκα Κυριλ. Αλεξ. 1. 181 ἐπικ. μεμάνηκαεν Φαλαρ. Βπ. 13 μετ. μεμῆνῶσι Χρ. Σιβ. 9. 317 καὶ μεμηνῶς Αισχ. Πρ. 977. Μεσ. μαίνομαι μαινόμεσθα Ευρ. Κυκλ. 465 μετ. μαινομένησιν Ιλ. ω. 114 παρατ. μαίνετο σ. 605 μαίνοντο π. 245 μ. μελ. μανέγαι σπαν. Ηροδ. 1. 109 παρακ. μεμάνημαι Θεοκρ. 10. 31 μ. ὄρ. ἐπικ. ἐμῆναι Βίων 1. 61 ἐπεμῆναι Ιλ. ζ. 160 καὶ μῆναι Θεοκρ. 20. 34 μετ. μνηάμενος Ανθ. 9. 35 παθ. ὄρ. ἔ. ἐμάνη Ηροδ. 3. 38. ῥίζ. μεν-, μαν-, μαιν-ω (=μαν-ί-ω) μαιν-ο-μαι, μεν-ε-αίν-ω. παρ. μανία, μῆν-ις, μην-ι-άω, μάν-τι-ς, μαντία, μαντεύω. ἴδε μνάομαι καὶ μανθάνω.

Μαίομαι (προσπαθῶ πολύ, λίαν ἐπιθυμῶ, ὀρμητικῶς κινεῖσθαι, ἀνευρενῶ) Απολ. Ρ. 4. 1156 προστ. ἐπιμαίετο Οδ. μ. 220 ἄπαρ. μαίεσθαι ξ. 356 μετ. μαϊόμενος ν. 367 παρατ. ἐμαίετο Σοφ. Αι. 287 ἐπεμαίετο Οδ. ι. 441 μελ. ἐπιμάσεται Ιλ. δ. 490 μ. ὄρ. ἐπεμάσσατο υ. 425 ὄρ. ἐσ-εμάξατο Θεοκρ. 17. 37 ἄπαρ. ἐν τμήσει μάσασθαι Οδ. λ. 591 μετ. ἐπιμασόμενος ι. 446 καὶ ἐσ-μασόμενος (Ιπποκρ.). ῥίζ. μα-, μα-ί-ο-μαι, μέ-μα-α, μα-ι-μά-ω' τὸν δὲ μέλλοντα μάσ(σ)ομαι ἄλλοι παράγουσιν ἐξ ἑνεστ. μάζομαι' ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ μαιόομαι μαία, ἐπί-μα-στος, μα-στῆρ, μα-στεύω. ἴδε καὶ μαίρω.

Μαίοομαι' ἴδε μαιεύω.

Μακ' ἴδε μακρόομαι.

Μαλακίζω (ἐκθελύνω, ἀδυνατίζω) ὄρ. α. ἐμαλάκισα (Γρηγ.). Μεσ. μαλακίζομαι παθ. ὄρ. ἐμαλακίσθην παθ. μελ. μαλακισθήσομαι (Δίων Κάσ.) μ. ὄρ. ἐμαλακισάμην. παρ. μαλακός. ἴδε μαλθαίνω.

Μαλθαίνω (μαλάσσω, πρᾶυνω) καὶ μαλθᾶσσω μετ. ὄρ. μαλθαίνοισα Στοβ. Ανθ. τ. 2. σ. 318 παθ. ὄρ. μαλθαχθεῖσα Αισχ. Ευμ. 134. ῥίζα μαλ-, μαλ-ακ-ίζω = mollio λατ. μαλ-θ-ακός, ἀ-μαλός, βλάξ, μῶλυς, μαλκόν=μαλακόν καὶ μαλκ-ενίς: παρθένος Κρήτης (Ησυχ.), μαλκ-έω, μαλκ-ιάω, μαλ-θ-αίνο, μαλ-θ-άσσω (ἀντι μαλθακίω).

Μαλκέω καὶ μαλκίσω (ναρκώνομαι ὑπὸ τοῦ ψύχους) μετ. μαλκίσωντι Αρατ. Φαιν. 293. ἴδε μαλακίζω.

Μανθάνω παρατ. ἐμάνθανομελ. μαθήσομαι καὶ μαθήσω μετγν. (Γαλην.) παρακ. μεμάνηκα ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν ὄρ. α. ἔμαθα ('Αλεξάν. καὶ Βυζ.) ὄρ. ἔ. ἔμαθον. Παθ. μανθάνομαι σπάν. μετ. μανθανόμενα (Πλάτ.).

Μανθάνω (ὡς ἄν.) μελ. μαθησόμεσθα Σοφ. Αι. 667 καὶ ὄρ. μαθεῖμαι (ἄλλ. μασεῖμαι) Θεοκρ. 11. 60 ὑπερσ. ἐμεμαθήκει (ἄλλ. ἐμεμαθήκειν Πλάτ.) μεμαθήκει

(Ιπποκρ.) άορ. β. μάθων Ιλ. ζ. 444 έμμαθες (= έ-σμαθες) Οδ. σ. 362 έμμάθων ρ. 226 άπαρ. μαθίειν Ηροδ. 1. 10 μετ. δωρ. μαθοίσα Θεοκρ. 2. 162. ριζ. μα-, μα θ-, σμα-θ-, μα-ν-θ-άν-ω, μη-τ-ι-άω. παρ. μάθησις, μάθημα, μαθητής, πολυμαθής, μαθητιάω, μαθητεύω. ΐδε και μαίνω.

Μαντεύω (προλέγω) όμαλ. μαντεύει Ξεν. Εφ. 5. 4 άορ. μαντεύσας Γρηγ. Νυσ. τ. 2. σ. 36 και εύχρηστότ. Μεσ. άντι ένεργ. μαντεύομαι πληθ. γ. μαντεύο-μεσθα Αισχ. Αγ. 4367 παρατ. μαντεύετο Οδ. σ. 225 μ. άορ. μαντεύεσθαι Πινδ. σ. 7. 34 μελ. μαντεύσομαι Οδ. ρ. 454 παρακ. μεμάντευμαι ένεργ. Πινδ. π. 4. 163 και παθ. Ηροδ. 5. 45 παθ. άορ. έμμαντεύθην 5. 114. παρ. μαντευτιόν, ΐδε μαίνω.

Μαραίνω παρατ. έμάραινον άορ. έμάραινα και μαραίνομαι παρατ. έμαραίνετο παρακ. μεμάραιμαι (Λουκιαν.) και μεμάρασμαι (Πλουτ.). παθ. άορ. έμαράνθην (ώσ.) παθ. μελ. μαρχνήσομαι (Γαλην.).

Μάραίνω (ώς άν.) άορ. έμάραινον Ομ. Υμ. Ερμ. 440 άπαρ. μαράναι Σοφ. Οιδ. τ. 4328 και μαραίνομαι παρατ. έμαραίνετο Ιλ. ψ. 228 παθ. άορ. έμαράνθην ι. 212 μετ. μάρανθην Λυκοφρ. 4127 μ. άορ. έμαρήνατο (έπιγραφ.) ύπερσ. μεμάραντο Κοίντ. Σμ. 9. 374. ριζ. μαρ-, μαρ-αίν-ω: mar-ce-o λατ. παρ. μαρ-ασμός, Άμφι-μαρες, mar-c-idu-s: μαρασμένος· ΐδε βιβρώσκω.

Μα π έ ε ν· ΐδε μάρπτω.

Μαργαίνω (είμαι μάργος, θρασύνομαι, άτακτώ) άπαρ. μαργαίνειν Ιλ. ε. 882 μετ. μαργαίων Κολουθ. 497 και μαργάω ποιητ. μετ. μαργών Ευρ. Φοιν. 4247 και ίων. κατά-μαργέων Ηροδ. 8. 425 μαργώσα Ευρ. Εκ. 4428. Παθ. μαργόομαι μετ. μαργούμενος Πινδ. ν. 9. 49 παρακ. μεμαργωμένος Αισχ. Ικ. 758. ριζ. μορ-, μωρ-, μαργ-, μαργ-ά-ω, μαργ-αίν-ω. παρ. μάργος = μώρος = mor-us λατ. murkh-as Σανσκ. Μαργίτης, μωρία, μωραίνω.

Μαρμαίρω (λάμπω, άκτινοβολώ) μετ. μαρμαίρων Ιλ. γ. 397 μαρμαίρουσα Ησιοδ. Θ. 699 παρατ. έμάρμαίρον Άθην. 6. 16 μάρμαίραι Μοσχ. 2. 85 θαμ. μαρ-μαίρεσκον Κοίντ. Σμ. 4. 450 και περιμαρμαίρεσκε 5. 114. ριζ. μαρ-, μαρ-μαίρ-ω (=μαρ-μαρ-ί-ω), μαρ-μαρ-ά-ω. παρ. μάμμαρον, μαρμάρεος, μαρμαρυγή, μαρμαρούσος (άντι μαρμαρυγ-ιω), ά-μαυ-ρός (άντι ά-μαρ-Φος).

Μάρναμαι (μάχομαι, άγωνίζομαι) Άθην. 41. 63 μάρνασαι Πινδ. ν. 40. 86 μάρναται Ιλ. δ. 513 μάρνανται Ευρ. Μηδ. 249 προστ. μάρναο Ιλ. σ. 475 μαρνάσθω Πινδ. ι. 5. 54 εύκτ. μαρναίμεθα (άλλ. μαρνοίμεθα) Οδ. λ. 513 ύποτ. μαρνώμεσθα Ησιοδ. Α. 140 παρατ. έμάρνάμην Ανακρ. 42. 44 έμάρναο Οδ. χ. 228 μάρνατο ν. 369 και έμάρνατο Ιλ. μ. 40 έμάρνάμεσθα Ευρ. Ιφ. τ. 4376 μαρνάμεθα Οδ. γ. 408 μάρνατο Ιλ. ρ. 366. ριζ. μαρ- (μάρη=χείρ), μάρ-να-μαι, μάρ-νά-μι Σανσκρ. άπρ συγγενή είνε τῷ morior· διότι μάρναμαι=μάρναμαι (Ήσυχ.).

Μάρπτω (λαμβάνω, δράττω) μάρπτουσι Ορφ. Αργ. 4416 ύποτ. μάρπτεισι Ιλ. θ. 449 παρατ. έμαρπτε ψ. 62 μάρπτε ξ. 228 μελ. μάρψει Ιλ. σ. 437 άορ. α. έμαρψεν Οδ. ω. 390 ύποτ. μάρψω Ευρ. Αλκ. 847 μάρψη Ιλ. φ. 564 άπαρ. μάρψαι χ. 201 μετ. μάρψας Οδ. κ. 416 δωρ. μαρψαίς Πινδ. ν. 4. 45 άορ. β. έπικ. μέμαρπε (άλλ. μεμάρπει) Ησιοδ. Α. 245 εύκτ. μεμάποιεν ώσ. Αστ. 252 άπαρ. μαπίειν ώσ. Αστ. 234 παρακ. άμφι-μέμαρπε (άλλ. άμφι-μέμαρπε) Κοίντ. Σμ. 3. 614 μετ. μεμκρόψας Ησιοδ. Ερ. 204 και μεμαπώς (συχν. παρ' Άπολλων. Ροδ.) ύπερσ. μεμάρπει Ησιοδ. Α. 245 όπερ διορθώθη εις μέμαρπτε. Πιθ. κρητομέ-η Καλλιμ. Αρτ. 495. ριζ. μαρ- (μάρη), μάρ-π-τ-ω. κατ' άλλους μαρπ- ή μαπ-, μάρπ-τ-ω = caipr-o λατ. = βάρκ-α-μι Σανσκ. διότι βράζει: συλλαβείν και δυσθράκκων: δυσχερές, δύσληπτον (Ήσυχ.), εν οίς τὸ μ μετά τοῦ β εναλλάσσεται· κατ' άλλους δ' άρπ- από τοῦ άρπάω. παρ. μάρπ-τις, Μάρμαξ, Μαρψίας, Μάρπσοσα.

Μαρτυρέω όμαλ. παρατ. έμαρτύρουν μελ. μαρτυρήσω άορ. έμαρτύρῃσα παρακ. μεμαρτύρηκα Μεσ. μαρτυρούμαι (Λουκιαν.) και Άποθ. μαρτύρομαι παρατ. έμαρτυρόμην και έπεμαρτυρούμην μ. μελ. μαρτυρήσομαι

παρκ. μεμαρτύρημαι παθ. ἄορ. ἐμαρτυρήθην παθ. μελ. μαρτυρηθήσομαι μ. μελ. β. μαρτυροῦμαι (Παλ. Διαθ.) μ. ἄορ. ἐμαρτυράμην μετ. μαρτυροσάμενος.

Μαρτυρέω (ὡς ἄν.) μαρτυρεῖ Προδ. 8. 94 ἄορ. μαρτυρεῖν β. 24 ἄορ. ὑποτ. ἐπιμαρτυρήσονται Πιν. Ηρακλ. 2. 408 καὶ μαρτύρομαι παρατ. ἐπεμαρτυρέοντο Ηροδ. 5. 93. ῥίζ. μεν-, μερ-, μαρ-, μερ-μαίρω (=μερ-μαρ-j-ω), μερ-μπτίζω, μάρ-τυρ-έ-ω, μαρ-τύρ-ο-μαι. παρ. μέριμερα, μεριμηρικοί: πειραταὶ (Ηουχ.), μάρτυς, μαρτύριον· ἐκ δὲ τῆς ῥίζ. μερ-, ἐγένοντο τὰ μέλλω, μέλ-ειν, μέλεσθαι, μιλέτη, μελετάω, μελ-ε-δ-ώνη, μελεδ-αίν-ω, μενοινάω.

Μάσσω καὶ ἀττ. μάττω (ζυμώνω, ἐκθλίβω, σπογγίζω) μελ. μάζω παρακ. μέμαχα ὑπερσ. ἐμεμάχην ἄορ. ἔμαξα. Μεσ. Αποθ. μάσσομαι καὶ σύνθ. ἀπομάσσομαι παρκ. μέμαγμα παθ. ἄορ. ἐμάχθην (Αρεταί.) καὶ β. ἐμάχην μ. ἄορ. ἐμαξάμην (μετγν.).

Μάσσω (ὡς ἄν.) παρατ. ἔματτε Αριστ. Πλ. 303 παρακ. μετ. μεμαχότος Ιπ. 55 ἄορ. ἔμαξα ἄπαρ. προσμαῖζαι Κωμ. Ἄποσπ. 2. 753 καὶ μάζαι Ανθ. τ. 3. σ. 491 παρακ. μέμαχα Αριστ. Ιπ. 55. Παθ. μάττομαι Ν. 788 παρατ. ἀν-εμάττετο 676 μελ. ἐν-μάζομαι Καλλιμ. Αργ. 424 παρακ. μετ. μεμαχμένος Αριστ. Ιπ. 57 μ. ἄορ. μάζατο Ανθ. 5. 296 προσεμάξατο (Φιλοστρ.) καὶ ὄωρ. ποτεμάξατο Θεοκρ. 3. 29 μετ. μαζόμενος Ηροδ. 4. 200. ῥίζ. μαγ-ῆ μ ακ-, μάσσω (=μακ-j-ω) = mando λατ. παρ. μάγμα, μαγίς, μάξα, μαγεύς, μάγειρος, μάκτρα, μακκρία: βρώμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἀλφίτων (Ηουχ.).

Μαστεύω (σκαλίζω, ἔξεταζω) ἄπαρ. μαστεύειν Πινδ. π. 3. 59 παρατ. μαστεύεσκον Απολ. Ρ. 4. 4392. ἴδε μαίομαι.

Μαστιάω (μαστιγῶ, δέρνω) ἐπικ. μετ. μαστιῶν Ησιοδ. Θ. 431.

Μαστίζω (κτυπῶ διὰ τῆς μαστιγῆς) μετγν. Νόνν. 2. 645 καὶ παρασχ. μαστίω προστ. μᾶστιε Ιλ. ρ. 622 εὐκτ. ὄωρ. μαστίσδοιν Θεοκρ. 7. 408 ἄπαρ. μαστίζειν (Νέα Διαθ.) μετ. μαστίζων Νικανδ. Θηρ. 476 παρατ. ἐμάστιε Νόνν. 4. 479 ἄορ. μᾶστιξεν Ιλ. ε. 768 εὐκτ. μαστίξειεν (Λουκιαν.) προστ. μᾶστιξον Κωμ. Ἄποσπ. 3. 443 ἄπαρ. μαστίξει (Λουκιαν.) μετ. μαστίξας Κωμ. Ἄποσπ. 2. 452. Παθ. μαστίεται Ιλ. υ. 474 παθ. ἄορ. μαστιχθεῖς Ανθ. 9. 348. ἴδε ἱμάσσω.

Μάχομαι (πολεμῶ) Αποθ. παρατ. ἐμαχόμην μελ. μαχέσομαι καὶ μαχίσομαι (Πλουτ.) μελ. β. ἀττ. μαχοῦμαι παρακ. μεμάχημαι ὑπερσ. ἐμεμαχίμην (Φιλοστρ.) μ. ἄορ. ἐμαχεσάμην καὶ ἐμαχισάμην (Παυσαν.) παθ. ἄορ. ἐμαχέσθην (Πλουτ.). παρ. περιμάχλητος, μαχνητός, μαχετέος καὶ μαχνητέος.

Μάχομαι (ὡς ἄν.) καὶ ἰων. μαχέομαι μάχαι Ιλ. ρ. 474 μάχαι Αισχ. Πρ. 4010 εὐκτ. μαχέοιτο Ιλ. α. 272 μαχέοιντο α. 344 μαχοίατο δ. 348 μετ. μαχειόμενος Οδ. ρ. 474 καὶ μαχεόμενος Ηροδ. 7. 404 καὶ μαχεούμενος Οδ. λ. 403 παρατ. μαχόμην Ιλ. α. 274 καὶ θσμ. μαχέσκετο η. 440 μ. μελ. μαχέεται υ. 26 ἰων. μαχισόμεθα Ηροδ. 4. 427 μαχούμεθα Σοφ. Φιλ. 4253 μαχέονται Ιλ. β. 366 μαχισσονται γ. 437 μετ. μαχισόμενοι Ηροδ. 7. 209 μ. ἄορ. ἐπικ. μαχισάμεθα Ιλ. β. 377 μαχίσασθαι β. 245 καὶ μαχισάσθαι Ηροδ. 3. 403 παθ. ἄορ. μαχισθῆναι Παυσαν. 5. 4 μετ. μαχισθεῖς Πλουτ. Ηθ. 970 παθ. μελ. μαχισθήσομαι Σχολ. Αἰσχ. Ἐπ. 672. Παρασχ. τούτου εἶνε τὸ προμαχίζω παρατ. προμάχισεν Ιλ. γ. 46. ῥίζ. μαχ-, μαχ-ε-. μάχ-ο μι: μαχισ-jā-μι Σανσκ. τὸ δὲ λατ. mac-t-ο=σφάττω, ὅπου ἡ ῥίζα σφαγ- ἡ αὐτὴ φαίνεται, ὅτι εἶνε τῆ μαχ- ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ἀκμῆ ἀκμῆ κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων αὐτὸ παράγουσιν. παρ. μάχη, μάχιμος, πρόμαχος, μάχιρα.

(Μάω) παρακ. β. ἀντί ἐνεστ. μέμαα (σπεύδω, προθυμοῦμαι) μέμαεν (ἄλλ. μέμονεν ἢ μεμόνει) Θεοκρ. 25. 64 μέματον Ιλ. θ. 413 μέμαμεν ε. 641 μέματε

η. 460 μεμάσσι κ. 208 προστ. μεμάτω υ. 355 μετ. μεμάως φ. 474 γ. -ατός β. 818 και -ατός Πινδ. ν. 1. 43 θηλ. μεμαυία Ιλ. ο. 472 ὑπερσ. μέμψαν ε. 863. Μεσ-άντι ἐνεργ. μάομα Σαφ. 415 ὄωρ. μῶται (ἠπιχαρμ.) μῶνται (Εὐφορ.) εὐκτ. μῶτο Στοβ. Ανθ. β. 69 προστ. μῶσο ἢ μῶσο Ξεν. Ἀπομν. 2. 4. 20 ἀπαρ. μῶσθαι Θεογ. 771 μετ. μῶμενος Σοφ. Οιδ. κ. 836 (χορ.) θηλ. μῶμένη Τρ. 4436 ὄωρ. μῶμένα Αισχ. Χο. 45. 444. Τούτου παρασχ. εἶνε τὸ μαίμακον.

Με γ α ἰ ρ ω (θαυμάζω, φρονῶ) ὄωρ. ἐμέγηρεν Απολ. Ρ. 4. 289 και μέγηρα Ιλ. φ. 865 ὑποτ. μεγήρης Οδ. γ. 55 μετ. μεγήρας Ιλ. ο. 473. ρίζ. με γ-, μεγ-αίρ-ω (=μεγ-αρ-ίω), μεγ-αλ-ύν-ω. παρ. μέγας, μείζων, μέγιστος = mag-ni-s, maj-or, max-imus, μέγεθος, μεγαλιζώ.

Με γ α λ ἰ ζ ω (μεγαλύω) και μεγαλιζομαι Ιλ. φ. 474 προστ. μεγαλιζο Ιλ. κ. 69. ἴδε μεγαίρω.

Μ ε ἰ δ ω (ἄρχω, βασιλεύω) και μηδέω ποιητ. μέεις Σοφ. Αντ. 4449 μέειε Ἐμ-πεδ. 88 γ. πλ. μεδέουσι Κοϊντ. Σμ. β. 525 ὄωρ. μεδίωντι Εὐρ. Αποσπ. 438 μεδεδντι Καλλιμ. Αποσπ. 95 μετ. μεδων Οδ. α. 72 και μεδουσα Ορφ. Γμ. 74. 3 μεδούσης Λυκοφρ. 4478 πλ. μεδόντες Ιλ. π. 464 μεδέων γ. 276 μεδέουσα Ευρ. Ιπ. 467 και μεδομαι (=μήδομαι) προστ. μεδέσθω Ιλ. β. 384 εὐκτ. μεδίατο ι. 622 ὑποτ μεδίηνη Οδ. λ. 410 μεδίηται τ. 324 μεδιάμεθα ω. 618 παρατ. μεδέσθην δ. 24 μεδόντω ω. 2 μ. μελ. μεδέσσομαι μόνον ι. 650. ρίζ. με δ- (συγγεν. τῆ μερ-, μελ- μερμαίρω), και τῆς μαθ- (μυθάνω), μηδ-, μεδ-ω, μεδ-ο-μαι, μήδ-ομαι = meditor λατ. και μέσκει: ἄρχει (ἵσυχ.). παρ. μεδόντες, μήδος, μήστωρ, μεδ-ι-μνος.

Μ ε θ ἰ η μ ε ἰ δε ἴημι.

Μ ε θ ο ρ μ ἰ ζ ο μ α ι ἀπαρ. μετορμίζεσθαι Ηροδ. 2. 445.

Μ ε θ ἰ η μ ε (ἀφῆνω, ἐγκαταλείπω, συγχωρῶ) ἰων. μετήμη μετίει Ηροδ. 2. 70 γ. πλ. μεθίαι ἀττ. (Πλατ.) και μετίεισι Ηροδ. 4. 133 ἀπαρ. μεθίειν Αισχ. Περ. 690 ἐπικ. μεθίεμναι Ιλ. ν. 414 μεθίεμν δ. 351 μετ. μεθίεις ζ. 330 παρατ. μεθίη ο. 716 και μεθίεσκεν Απολ. Ρ. 4. 799 γ. πλ. μεθίεν (ἀντι μεθίεσαν) Οδ. φ. 377 μελ. μεθήσω και μετήσω Ηροδ. 3. 443 ἀπαρ. μεθήσειν Ευρ. Μνδ. 754 μεθη-σέμναι Οδ. π. 377 και μεθησέμν Ιλ. υ. 364 ὄωρ. α. μεθήκα Οδ. ε. 460 μετήκαν Ηροδ. 5. 120 ἐπικ. μεθήκη Ιλ. φ. 434 και μετ. μετηγν. μεθήσας Κολουθ. 427 ὄωρ. β. ἰων. μεθίειν (Πλατ.) ὑποτ. μεθῶ Σοφ. Φιλ. 816 και ἐπικ. μεθίω Ιλ. γ. 414 μεθήη Οδ. ε. 574 προστ. μέθες και μέτες ἰων. Ηροδ. 4. 37 ἀπαρ. μεθίμην Ιλ. ο. 438 και μεθίειν Σοφ. Ατ. 250 μετ. μετείς Ηροδ. 4. 33 παθ. παρακ. μεθίμα. Αισχ. Επ. 79 προστ. μεθίεσθω (Πλατ.) και μετείσθω Ηροδ. 4. 98 μ. ὄωρ. β. με-θίετο Σοφ. Τρ. 497 ὑποτ. δουκ. μεθῆσθον Αριστ. Βατρ. 4380 πλ. μεθῆσθε Σφ. 434 προστ. μεθίεσθε Σοφ. Οιδ. κ. 4437 ἀπαρ. μεθέσθαι Ηλ. 4277 μετ. μεθίεμνος (Πλουτ.). ἴδε ἴημι.

Μεθύσχω (μεθύω τινά) παρατ. ἐμέθυσκον ὄωρ. ἐμέθυσα (Λουκιαν.) Παθ. μεθύσκομαι παρατ. ἐμεθύσκόμην. ἴδε μεθύω.

Μ ε θ ὑ σ κ ω (ὡς ἀν.) ὄωρ. ἐμέθυσα και ποιητ. ἐμέθυσα Nonn. 47. 61 ἀπαρ. μεθύσαι Κομ. Αποσπ. 3. 484 και μεθύσαι Ανθ. β. 261 μετ. κατα-μεθύσας Ηροδ. 4. 106 παθ. ὄωρ. αἰολ. μεθύσθην Αθην. 10. 430. ρίζ. με θ-, μεθ-ύ-ω, μεθ-ύ-σχω. παρ. μέθυ = madh-u=ύινος Σανσκ. μέθυσας = ma(t)us λατ.

Μεθύω (μεθύω ὁ ἴδιος) παρατ. ἐμέθυον (Λουκιαν.) μελ. μεθύσω ὄωρ. ἐμέθυσα (μετηγν.) παθ. ὄωρ. ἐμεθύσθην παθ. μελ. μεθυσθήσομαι (Λουκιαν.) παρακ. μεμέθυσαι.

Μ ε ἰ δ ὶ ω και μειδιάω (γελῶ, χμιογελάω) μειδιάει Ορφ. Λιθ. 244 μειδιάα (ἀντι μειδιά) Κοϊντ. Σμ. 9. 476 ἀπαρ. μειδιάν (Πλατ.) μετ. μειδιάων Ομ. Γμν. Διον. 14 μειδιόν Ανκρ. Αποσπ. 124 μειδιών Ιλ. η. 212 μετ. μειδιώντος Θεοκρ. 7. 20 παρατ. ἐμειδιά (Λουκιαν.) και θαμ. μειδιάσκε Κοϊντ. Σμ. 9. 417 ὄωρ. α. μεί-θησεν Ιλ. ε. 426 μείθησεν Απολ. Ρ. 3. 400 ἀπαρ. μείθησαι Ομ. Δημ. 204 μειδιάσαι (Ἀπελλάδ.) μετ. μείθῆσας Ιλ. α. 596 μείδιάσας (Πλατ.) και αἰολ. μείδιάσασα

Σαφρ. 4. 14. ρίζ. μει-, σμει-, μει-δ-ά-ω, μει-δ-είω. παρ. μείδος = σμι-τα-φα Σανσκ. φιλομειδής (άντι φιλο-σμειδής). μειδημα, μειδία(σ)μα.

Μειλίσσω (γλυκαίνω, γλυκομιλῶ) άπαρ. μειλισσέμεν Ιλ. η. 410 μετ. μειλίσσων Αισχ. Ικ. 4030 παρατ. μειλίσσεν Απολ. Ρ. 4. 706 μελ. μειλίξω Ρ. 4. 446 άορ. μειλίξας Θεοκρ. 16. 28. Παθ. μειλίσσσο Οδ. γ. 96 παρατ. μειλίσσσο Απολ. Ρ. 4. 860 μ. άορ. μειλίξατο 4. 650 εύκτ. μειλίξιαντο Ορφ. Αργ. 604. ρίζ. μελ-, μειλίσσω (=μειλιχ-ιω) ώς τὸ ειλίσσω έκ τοῦ ειλύω, μελ-π-ω = mulceo λατ. παρ. μείλιγμα, μείλιχην, μείλιχος (αίολ. μέλιχος), άμείλικτος, μείλειν: άρέσκειν (Ηουχ.), παρά δε Σανσκ. μόλ-α-μι = φαιδρύνω. Τῆς αὐτῆς ρίζης εἶνε καὶ τὰ μέλι, μείλιφρων, μέλισσα (άντι μελιτ-ια).

Μείρομαι (λαμβάνω τὸ μέρος μου, μοιράζω) άχρ. παρά πεζοῖς εὔχρ. δε ὁ παρακ. εἴμαρται (εἶνε πεπρωμένον) άπαρ. εἴμαρθαι (Λουκιαν.) μετ. εἴμαρμένη εἴμαρμένον μεμωρημένος (Πλουτ.) ὕπερσ. εἴμαρτο. παρ. εἴμαρτός.

Μείρομαι (ὡς άν.) ποιητ. άπομείρεται Ησιοδ. Ερ. 758 μείρονται Νικανδ. Θηρ. 402 προστ. μείρεο Ιλ. ι. 616 παρακ. εἴμαρται καὶ μεμώρηται Απολ. Ρ. 4. 646 καὶ μεμώρηκται Τιμ. Δοκρ. 6. 95 μετ. εἴμαρμένα Αισχ. Αγ. 913 μεμωρημένος Νικανδ. Αλ. 229 καὶ μεμωρημένος Απολ. Ρ. 3. 1130, αλλά καὶ μεμώρηκε Νικανδ. Αλ. 213 ὕπερσ. εἴμαρτο Οδ. ε. 312 καὶ μεμώρητο Απολ. Ρ. 4. 974 άορ. 6. έμμορες 3. 4. έμμορεν Ιλ. α. 278 εξέμμορον Νικανδ. Θηρ. 791 γ. πλ. δωρ. έμμόραντε (Ηουχ.) παθ. άορ. μορηθεῖσα Νικανδ. Θηρ. 54. ρίζ. μερ, σμερ- ή σμαρ- μορ-, μείρ-ο-μαι, εἴμαρται (άντι σε-σμαρται), εἴμαρτός, έμμορα (άντι έ-σμορ-α). μερ-ίζ-ω. παρ. μόρα, μοίρα, μόρος, μόρσιμος, μέρος, μερίς.

Μελαινά (μαυρίζω) παρατ. μελαινετο 354 παθ. άορ. μελάνθησαν Ησιοδ. Α. 300. καὶ

Μελανέω (μελαινόμαι, μαυρίζω) μελανεί Απολ. Ρ. 4. 1572 μετ. μελανεύοντα Καλλιμ. Επ. 53 θηλ. μελανεύσα Ανθ. 5. 421. ρίζ. μελ-, μελα-, μολ-, μελ-αίν-ω, μελ-αν-έ-ω, μολ-ύν-ω. παρ. μέλας, μάλας (=βόρβορος) Σανσκ. malus=κακός λατ. μολόδριον, μολο-θρός =επαίτης, άκηρός* τῆς αὐτῆς ρίζης εἶνε καὶ τὸ κελ-ανός άντι μελ-ανός.

Μελδῶ (τήκω, ανάλυω) μέλδουσι Μανιθ. 6. 464 παθ. μελ. μελδόμενος Ιλ. Φ. 363. ρίζ. μελδ-, μέλδω* τούτω συγγεν. εἶνε τὸ mordeo λατ.=δάκνω, άνιῶ* ἄλλοι δ' έκ τοῦ μέλος μελίξω αὐτὸ παράγουσι. Παρά δ' Ηουχίω μελδόμενος =έπιθυμῶν καὶ μέλδει =έπιθυμεί* ἴδε καὶ έλδομαι.

Μελεδαίνω (μοί μέλει, φροντίζω) άπαρ. μελεδαίνειν Ηροδ. 8. 415 μετ. μελεδαίνων Θεογγ. 4129. Παθ. μελεδαινόμεναι (Αρεταί.) παθ. άορ. μελεδανθη (ὡς.) μετ. μελεδανθεῖσα (ὡς.). ἴδε μαρτυρέω.

Μέλω (φροντίζω) παρατ. έμελον μελ. μελήσω παρακ. μεμέληκα άορ. έμέλησα (Λουκιαν.). Μέσ. μέλωμαι ποιητ. άντ' αὐτοῦ δε παρά πεζοῖς εἶνε τὰ σύνθετα έπιμέλωμαι καὶ έπιμελέομαι-οῦμαι άπαρ. έπιμελεῖσθαι παρατ. μετεμελόμην (Θουκυδ.) μ. μελ. έπιμελήσομαι παρακ. έπιμεμέλημαι παθ. μελ. έπιμεληθήσομαι παθ. άορ. έπεμελήθην (Πολυβ.) μ. άορ. έπεμελησάμην (μετγν.). Συνηθεστ. όμως άπαντῶ άπροσώπων. έστ. όριστ. μέλει προστ. μελέτω εύκτ. μέλοι ὕποτ. μέλη άπαρ. μέλειν μετ. μέλον παρατ. έμελε μελ. μελήσει άπαρ. μελήσειν άορ. έμέλησε προστ. μελησάτω άπαρ. μελήσαι παρακ. μεμέληκε άπαρ. μεμεληκέναι μετ. μεμεληκός ὕπερσ. έμεμελήκει. παρ. μελητέον, έπιμελητέον.

Μέλω (ὡς άν.) μάλλ. έν τῷ γ. προσ. μέλω Οδ. ι. 20 μέλουσιν Ησιοδ. Θ. 216 προστ. μελέτω Ιλ. ω. 152 μελόντων σ. 463 άπαρ. μελέμιν Οδ. σ. 421 μετ. μέλων

Θηλ. μέλουσα καὶ πασιμέλουσα (Ομηρ.) παρατ. ἔμελεν Ηροδ. 6. 401 μελ. μελήσεις Θεογν. 245 μελήσει Ευρ. Ηρακλ. 743 μελήσουσιν Ιλ. ε. 228 ἀπαρ. μελησέμεν κ. 54 ἀορ. ἐμέλησε Αριστειδ. 564 προστ. μελησάτω Αισχ. Πρ. 332 παρακ. ἀντί ἐνεστ. μέμηλε Ιλ. ι. 228 μέμηλας Ομη. Υμ. Ερμ. 437 καὶ μεμέληκα Αρισταιν. 4. 40 μετ. μεμηλώς Ησιόδ. Ερ. 229 καὶ μεμαλώς ("Αρενς μεμαλώς") Πινδ. ο. 4. 89 ὑπερσ. μεμήλει Ιλ. β. 614 ἐμεμήλει Χρ. Σιβ. 4. 89. Μεσ. ποιητ. μέλομαι καὶ μελέομαι μετγν. (Ιπποκρ.) μέλεται Ησιόδ. Θ. 64 μελόμεσθα Ευρ. Ιπ. 60 μέλεσθε ὡς. 409 μέλονται Ελ. 4464 καὶ μέμβλονται Οππιαν. Αλ. 4. 77 προστ. μελέσθω Απολ. Ρ. 4. 839 ὑποτ. μεταμελήται Ηροδ. 3. 36 ἀπαρ. μέλεσθαι Ευρ. Φοιν. 759 μετ. μελομένην Φοιν. 4303 παρατ. μέλοντο Απολ. Ρ. 4. 494 μ. μελ. μελήσεται Ιλ. α. 523 παρακ. μέμβλεται Κοϊντ. Σμ. 3. 423 μετ. μεμέληται Ομη. Υμν. εἰς Δία 40 μέμβλεσθε Απολ. Ρ. 2. 447 μέμβλονται Οππιαν. Αλ. 4. 77 μετ. μεμειλημένος Μανευθ. 4. 507 ὑπερσ. μεμείλησο Ανθ. 5. 220 μεμείλητο Θεοκρ. 17. 46 καὶ μέμβλετο Ιλ. τ. 343 παθ. ἀορ. μεληθῶ Σοφ. Αι. 4484. ἴδε μαρτυρέω.

Μελετέω ὄμαλ. ἀπαρ. μελετᾶν καὶ μελετήν (Ιπποκρ.) ἀορ. μελέτησα Ομη. Υμ. Ερμ. 557. ἴδε μαρτυρέω.

Μελίζω (μελωδῶ) καὶ δωρ. μελίσδω Θεοκρ. 20. 28 ὑποτ. μελίσθη Βίων 6. 5. 40 προστ. μελίσδετε Μόσχ. 3. 45 ἀπαρ. μελίζειν Αισχ. Αχ. 4476 καὶ μελιζέμεν Πινδ. ν. 41. 48 μετ. μελίζων (Διον. Αλ.) καὶ μελίσδων Θεοκρ. Επ. 2. 4. Μεσ. μελίζομαι Ανθ. 7. 489 καὶ μελίσδομαι 'Αλκμ. 95 μελίσδεαι Μόσχ. 3. 424 μελίσδεσθαι Θεοκρ. 4. 2. μετ. μελίσδόμενος 7. 89 καὶ μελιζόμενος Απολ. Ρ. 4. 578 παρατ. ἐμελίζετο Νόνν. 8. 14 δωρ. β. προσ. μελίσδεο Μόσχ. 3. 59 μελίζετο Νόνν. 5. 96 μ. μελ. μελίζεται Μόσχ. 3. 52 παρακ. μεμειλισμένος (Κύσταθ.).

Μελίζω (διαμελίζω) μελ. μελιῶ (Παλ. Διαθ.) ἀορ. μελείσας (Απολλοδ.) καὶ διαμελίσας (Διον. Αλ.) παθ. ἀορ. ἐμελείσθη (ὡς.) καὶ μελίσθη (Αἴγυπτ. Παπυρ.) παρακ. μεμειλισμένα Οππιαν. Κυν. 3. 459. ρίζ. μελ-, μερ-, μελ-ίζ-ω, μελ-ίσθ-ω καὶ μελ-ε-ίζ-ω, μερ-ίζ-ω. παρ. μέλος, μεληδόν.

Μέλλω (σκοπεύω, ὀκνῶ) παρατ. ἔμελλον καὶ ἤμελλον μελ. μελλήσω ἀορ. ἐμέλλησα καὶ ἠμέλλησα. Παθ. μέλλεται (Θουκυδ.) μελ. μελλήσομαι (Προκοπ.) παρακ. μεμειλημένος (Γαλην.). παρ. μελλητέον.

Μέλλω (ὡς ἀν.) παρατ. μέλλον Ιλ. ρ. 278 μέλλεσκον Θεοκρ. 25. 240. ἴδε μαρτυρέω.

Μέλω (ψάλλω, τραγωδῶ) μέλπεις Ευρ. Τρ. 407 προστ. μέλπε Αριστ. Θε. 964 ἀπαρ. μελπόμεν Πινδ. Αποσπ. 52. 44 μετ. μέλπων Ιλ. α. 474 παρατ. ἐμείπων Ευρ. Τρ. 547 μελ. μέλψουσι Αλκαί. 446 ἀορ. ἐμείψα Αισχ. Αγ. 244 ὑποτ. μέλψω Αριστ. Θεο. 974 μετ. μέλψας Αισχ. Αγ. 1445. Μεσ. 'Αποθ. μέλπομαι μέλπονται Ησιόδ. Θ. 66 ἀπαρ. μέλπεσθαι Ιλ. η. 244 μετ. μελπόμενος Θεοκρ. 8. 83 μελπομένην Ιλ. π. 482 παρατ. δωρ. ἐμειπόμαν Ευρ. Τρ. 553 μέλπετο ὡς. 339 ἐμίλπετο Οδ. δ. 47 μέλποντο Ευρ. Ανδρ. 4039 μελ. μέλψη Ανθ. 9. 524 μ. ἀορ. μελψάμενος Ανθ. 7. 49. ἴδε μελίσσω. παρ. μολπή, μέλος.

Μέμβλεται, -βλετο. ἴδε μέλω.

Μέμαα' ἴδε μάω.

Μέμονα' ἴδε μένω.

Μέμφομαι (ψέγω, κατηγορῶ Αποθ. παρατ. ἐμεμφόμην μελ. μέμψομαι παθ. ἀορ. ἐμέμφθην. μ. ἀορ. ἐμεμψάμην. παρ. μέμψις, μεμπτός, -τέος.

Μέμφομαι (ὡς ἀν.) παρατ. μέμφοτο Θεοκρ. 49. 5 μετ. παθ. μεμφομένος Διογ. Λ. 6. 47 ἀορ. ἐνεργ. μέμψας Αἰσώπ. 432 (Ταυχην.). ρίζ. Εεπ- (ἔπος), ὄπ- (ὄψις, ἐν-ὄψή), ὄμ-φθ, (ἀντί ὄφθῃ, φήμη, δόξα) καὶ μετὰ μ ἀντί δίγαμμα μ-ομφή' ἢ ἐκ ρίζ. Εεπ-, μέμφομαι (=μ-επ-φ-ομαι). παρ. μέμψις, μεμπτός, -τέος.

Μενεαίνω (σοφιδῶς τι ἐπιθυμῶ, λίαν ὀργίζομαι) μενεαίνει Ιλ. ο. 507 μενεαίνομεν ο. 404 μετ. μενεαίνων υ. 442 παρατ. μενεαίνεν ω. 54 μενεαίνον Κοϊντ. Σμ. 42. 380 ἀορ. μενεαίνομεν Ιλ. τ. 58. ἴδε μαίνω.

Μενοινάω (σκέπτομαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου) καὶ ἐπικ. μενοινάω *Ιλ.* ν. 79 μενοινῆς *Οδ.* β. 285 μενοινῆ β. 42 καὶ μενοινᾶα *Ιλ.* τ. 464 ὑποτ. μενοινήσῃσιν σ. 82 μετ. μενοινῶν *Ιλ.* σ. 293 μενοινῶντας *Απολ.* Ρ. 4. 4255 παρατ. ἐμενοίνα *Ησίοδ.* Α. 368 μενοίνα *Οδ.* λ. 532 καὶ μενοίνεον *Ιλ.* μ. 59 ἄορ. μενοίνησεν *Ομ. Υμ. Απολ.* 416 ὑποτ. μενοινήσῃσι *Ιλ.* κ. 401 εὐκτ. μενοινήσαι *Ορφ. Λιθ.* 85 μενοινήσει *Οδ.* β. 248. ἴδε μαρτυρέω καὶ μαίνω.

Μένω παρατ. ἔμενον μελ. μενῶ παρακ. μεμῆνηκα ἄορ. α. ἔμεινα.

Μένω (ὡς ἄν.) καὶ παρασχ. μίμνω παρ' *Ομήρ.* καὶ τραγικοῖς. ἐπιμίνω *Οδ.* ξ. 66 γ. πλ. ὄωρ. μένοντι *Πινδ.* ν. 3. 4 ἄπαρ. ἐπικ. μενέμεν *Ιλ.* ε. 486 μετ. ἐπι-μίνων *Ησίοδ.* Ερ. 496 καὶ μιμνόντεσσιν *Ιλ.* β. 296 παρατ. μένε *Ιλ.* σ. 599 καὶ μέμνε ν. 713 καὶ μέμνεσκε *Ορφ. Λιθ.* 408 ἐνέμεινον *Κοίντ.* Σμ. 6 497 καὶ μίμνον *Ιλ.* θ. 565 μένον *Οδ.* σ. 305 καὶ μένεσκον *Ιλ.* τ. 42 μελ. μενέω τ. 308 ὄωρ. μενεῦντι *Καλλιμ. Α. Παλ.* 420 ὑπομενούσῃσιν *Ηρόδ.* 4. 3 καὶ ἐμμενίω (*Συνθῆκ. Ολυθ*) ἄπαρ. μενέειν *Ηρόδ.* 8. 37 καὶ παρμενέμεν *Ιλ.* σ. 400 μετ. παρμίνων *Πινδ.* π. 1. 89 παρακ. μίμνονας *Ιλ.* ν. 307 μέμονε. *Οδ.* σ. 524 καὶ ἐμμέμενον *Σοφ. Τρ.* 982 ἄπαρ. μεμονόται *Ηρόδ.* 6. 84 ὑπερ. μεμόνοι (ἄλλ. μέμονε) *Θεοκρ.* 25. 64 ἄορ. εὐκτ. μένειας *Ιλ.* γ. 52. Τούτου παρασχ. εἶνε τὸ μιμνάζω μιμνάζειν *Ιλ.* β. 392 καὶ μιμνάζεται (μίμνεται *Ησυχ.*). ῥίζ. μεν-, μεν-ε-, μέν-ω καὶ μίμνω (ἀντι με-μίν-ω). παρ. μενετός, -τέος καὶ μινητός, μονή, μόνος.

Μερίζω (χωρίζω, εἰς μερίδας, διαισῶ) ὄμαλ. καὶ ὄωρ. μερίσσει *Βίων* 45. 31 ἄορ. ὄωρ. μερίξας *Τιμ. Λοκρ.* σ. 99. ἴδε μελίζω.

Μερμηρίζω (μερμινῶ, συλλογίζομαι) σπάν. παρὰ πεζοῖς μερμηρίζεις *Ιλ.* υ. 17 παρατ. μερμηρίζον *Ιλ.* μ. 199 μερμηρίζεν β. 3 ἄορ. μερμηρίξα *Οδ.* κ. 50 μερμηρίξε ζ. 441 ἄπαρ. μερμηρίζαι π. 526 μετ. μερμηρίζας *Καλλιμ.* Επ. 9. 5 καὶ ἀπ-εμερμηρίσα *Αριστ. Σφ.* 5. παρ. μέρμερα: φροντίδος ἄξια, μέρμηρος: ἴδε μαρτυρέω.

Μεσεμβολέω (βῆλλω τι εἰς τὸ μέσον) εὐκτ. μεσεμβολήσῃεν *Ιαμβλ.* εἰς *Νικομ.* σ. 449 ἄορ. ἐμεσεμβόλησε *Νικομ.* Αριθ. 1. σ. 29 παθ. ἄορ. μεσεμβοληθείς (*Ιαμβλ.*).

Μεσημβριάζω (ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω) μετ. μεσημβριάων *Λυθ.* 9. 764 μεσημβριάοντες *Απολ.* Ρ. 2. 741. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ μέσος καὶ ἡμέρα παρενθίσει τοῦ β μεσημβριάζω. παρ. μεσημβρία.

Μετα-κιάθω (ὑπάγω πρὸς τι, διέρχομαι) ἄορ. ἄορ. μετεκίαθεν *Οδ.* α. 22 μετεκίαθον *Ιλ.* λ. 52. ἴδε ικάνω.

Μεταλλάγω (παύω ἀπὸ τινος) παρατ. μεταλλάγησκον *Απολ.* Ρ. 3. 950 μελ· μεταλλάξει 3. 410 μετ. μεταλλάξας *Ιλ.* ι. 457. ῥίζ. λαγ- (λαγαρός, λάγνος), ληγ-, λήγ-ω, μετα-λήγ-ω.

Μεταλλάω-ῶ (ἐρευνῶ περιέργως, ἐξετάζω) μεταλλάξ *Ιλ.* ν. 780 μεταλλάξ *Οδ.* ξ. 428 ἄορ. μετέλλασεν *Πινδ.* σ. 6. 62. ἴδε λάω.

Μεταμέλει· ἴδε μέλω.

Μετανίσσομαι· ἴδε νίσσομαι.

Μετατροπαλίζομαι (μετατρέπομαι, ἐπιστρέφω) παρατ. μετατροπαλίξω *Ιλ.* υ. 490.

Μεταχειρίζω σπάν. ἐνεργ. *Ευρ. Αποσπ.* 904 παρατ. μετεχειρίζον (*Πλάτ.*). ἄορ. μετεχειρίσα *Ηρόδ.* 3. 442. εὐχρηστότατον δὲ Μεσ. μεταχειρίζομαι ἀντι ἐνεργ. μελ. μεταχειρισθῆναι μ. ἄορ. μετεχειρισάμην παρακ. μεταχειρισθῆναι παθ. ἄορ. μετεχειρίσθην. παρ. μεταχειριστέον.

Μετοχλίζω (κινῶ τι διὰ τοῦ μοχλοῦ) ἄορ. μετοχλίσειεν (ἄλλ. μετοχλήσειεν) *Οδ.* ψ. 488 καὶ μετοχλίσσει *Ιλ.* ω. 567 μετ. μετοχλίσσας *Λυθ.* 9. 81. ἴδε ὀχλίω.

Μετρέω ὄμαλ. παρατ. ἐμέτρεον *Απολ.* Ρ. 2. 947 καὶ μέτρεον α. 930 καὶ παρεμέτρε *Νωνν.* Διον. 44. 271 ἄορ. ὄωρ. συνεμετρήσαμεν *Πιν. Ηρακλ.* σ. 260. 40. ῥίζ. με-, με-τρ-έ-ω, me-ti-or λατ. καὶ mā-μι Σανσκ. παρ. μέτρον=mensura καὶ modus λατ.=mā-τρα-μ Σανσκ. μέτριος, μετριάζω. Οὕτω δὲ φαίνεται ὅτι τὸ πρῶτον

μέτρον θά ἦτο ἡ χεῖρ, ἥτις μά-ρη παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ παρὰ τοῖς Κυνουριεῦσιν ἐτι λέγεται, παρὰ λατινίους δὲ ma-na-s' ἀλλ' καὶ εὐμαρής = εὐχερής καὶ εὐμαρεια ἐτι σώζεται.

Μήδομαι (ἐπινοῶ, σκέπτομαι) Μεσ. Αποθ. μήδεαι Οδ. ε. 473 μήδετα Πινδ. ο. 4. 406 μετ. μηδόμενος Ἀριστ. Ορ. 689 παρατ. μήδεο Ιλ. ε. 360 μήδετο ε. 38 μήδοντο Οδ. ι. 92 μελ. μήσομαι Σοφ. Τρ. 973 μήσαι Οδ. λ. 474 μήσεται Ευρ. Ηρακλ. μ. 4076 μ. ἀορ. ἐμψάμην Αισχ. Πρ. 477 μήσαο Ιλ. ξ. 253 μήσατο Ησίοδ. Ερ. 95 ἐμήσαντο Πινδ. ν. 40. 64 ὑποτ. μήσωμαι Αισχ. Επ. 4057 μετ. μη-σάμινος Σοφ. Φιλ. 4114. ἴδε μέδω.

Μηθ- ἴδε μανθάνω.

Μηκάζω (βελάζω) καὶ μηκόμεαι ὑπο-μηκῶνται Αισχ. Αποσπ. 51 παρατ. ἐμέμκον Οδ. ι. 439 μελ. μηκῶσω παρακ. ἀντί ἐνεστ. μέμκκα μετ. μεμκῶς Ιλ. κ. 362 καὶ μεμκῶα δ. 435 παρατ. ἐμέμκον Οδ. ι. 439 ἀορ. ε. μετ. καθ-μακῶν Οδ. τ. 454. ῥίζ. μα- ὄνμτπ. μη-, ἦν ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὸ μη-λον = πρόβα-τον, μη-κ-αζ-ω, μη-κ-άομαι. παρ. μηκᾶς, μηκασμός.

Μηκύνω καὶ δωρ. μακύνω μετ. μακύνων Πινδ. π. 4. 286 καὶ μακυνέων Ηροδ. 2. 35 παρατ. μακύνων Απολ. Ρ. 4. 451. Παθ. μακύνομαι παρατ. μακύνετο 4. 4612 καὶ ἐμακύνοντο Ανθ. 6. 474. ῥίζ. μακ- (μάκ-αρ, μακ-ρός), μηκ-, μακ-ύν-ω = mac-t-o λατ. παρ. μηκος, μακεδνός, Μακεδόνες;

Μηλοβατέω, μηλοβατεῦσιν Οπτιαν. Κυν. 4. 388.

Μηλοφορέω (φέρω, μῆλα) ἐμαλοφόρει δωρ. Θεοκρ. Επ. 2. 4. ἴδε καὶ μηκῶω.

Μηνιᾶω, μηνίω καὶ δωρ. μαίνω (ὀργίζομαι, μανίω) Ευρ. Ιπ. 4146 μηνίει Οδ. ο. 44 μηνιῶσιν Απολ. Ρ. 2. 247 καὶ μηνιούσιν Ηροδ. 9. 7 προστ. μήνιει Ιλ. α. 422 μετ. μηνίων Ευρ. Ρησ. 494 καὶ μηνίων (Διον. Αλικ.) παρατ. ἐμήνιον Ιλ. α. 247 ἐμνήα (Συνέσ.) μήνιει Ιλ. σ. 257 μελ. μηνίω ἀπο-μνήσει Οδ. π. 378 καὶ μηνιεί (Παλ. Διαθ.) ἀορ. ἐμήνισα (Ἀριστοτ.) ἀπαρ. μηνίσαι Ηροδ. 7. 229 μετ. μηνίσας Ιλ. ε. 478. Μεσ. μηνιέται Αισχ. Ευμ. 404. παρ. ἀμήνιτος, μῆνις· ἴδε μαίνω.

Μηνύω ὄμαλ. καὶ δωρ. μανώω (γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω) μανώει Πινδ. ν. 9. 4 μετ. μανώων ι. 7. 56 παρατ. μήνυει Ορ. Υμ. Ερμ. 254 καὶ μάνυει Πινδ. ο. 6. 52 μελ. μηνύσω Ευρ. Ἴων 750 παρακ. μεμήνυκα ἀορ. ἐμήνυσα εὐκτ. μηνύσας Ευρ. Ηλ. 620 προστ. μήνυσον Ἀριστ. Αχ. 206 καὶ δωρ. μάνυσον Ευρ. Εκ. 493 ἀπαρ. μηνύσαι Φοιν. 4218 παθ. ἀορ. ἐμηνύθην. ῥίζ. μεν-, μαν- (μαίνω, μα-θάνω), μν α- μν-ύ-ω, μέ-μνη-μαι, μι-μνή-σκ-ω. παρ. μήνυσις, μήνυμα, μῆ-νυτρον, μηνυτής.

Μηρύω (ἔλω, ἐκτείνω, ἐκτυλίσσω) καὶ μηρύομαι μρύεται Θεοκρ. 4. 29 παρατ. μηρύοντο Απολ. Ρ. 4. 889 καὶ ἐξ-εμηρύοντο (Ξεν.) μ. ἀορ. ἐμηρύσσην Σοφ. Αποσπ. 699 ἐξ-εμηρύσατο (Πολυβ.) μηρύσαντο Οδ. μ. 470 μηρύσασθε Ανθ. 40. 2 ἀπαρ. μηρύσασθαι Οπτιαν. Κυν. 4. 50· ἀλλὰ καὶ ἐνεργ. παρακ. ἀπαντᾷ μεμήρυκε Ιπποκρ. 9. 492. ῥίζ. σμερ-, μερ-, συγγ. τῆ σφερ (ἐρύω) καὶ μαρ-, μηρ-ύ-ω καὶ δωρ. μαρ-ύ-ω. παρ. μῆρυμα, μηρυμάτιον, μῆρινθος, καὶ σῆρινθος.

Μητιάω (σκέπτομαι, βουλευόμεαι) μητιῶσιν Ιλ. η. 45 μετ. μητιῶσα Οδ. ζ. 44 καὶ μητιῶμαι καὶ μητιῶμαι μητιῶσθε Ιλ. χ. 474 μητιῶνται Πινδ. π. 2. 92 μητιῶνται Κοῖντ. Σμ. 42. 249 ἀπαρ. μητιῶσθαι Απολ. Ρ. 3. 506 παρατ. μητιῶντο Ιλ. μ. 47 μητιῶσθε Απολ. Ρ. 3. 612 καὶ μήτιον Ορφ. Αργ. 4344 μελ. μητιῶμαι Ιλ. ο. 349 μ. ἀορ. ἐμητιῶσαντο Οδ. μ. 373 μητιῶσαντο Παρμιν. 431 ὑποτ. μητιῶμαι Ιλ. γ. 416 εὐκτ. μητιῶσσην Οδ. σ. 27 ἀπαρ. μητιῶσθαι Ιλ. ψ. 312. παρ. μῆτις, πολὺμῆτις· ἴδε μανθάνω.

Μηχανάω καὶ μηχανάομαι παρ. ἐμηχανώμην μελ. μηχανήσομαι παρακ. μεμηχανήμαι ὑπερσ. ἐμεμηχανήμην μ. ἀορ. ἐμηχανησάμην παθ. ἐμηχανήθην (μετγν.). παρ. μηχανητέον.

Μηχανάω (ὡς ἀν.) ἐνεργ. ποιητ. σπάν. καὶ μόνον κατ' ἐνεστ. μηχανάομαι καὶ ἰων. μηχανέομαι μηχανάσθε Οδ. υ. 370 μηχανώνονται π. 434 εὐκτ. μηχανόφοιο π. 496 μηχανοῖοτο Ηροδ. 6. 46 ἀπαρ. μηχανᾶν Σοφ. Αἰ. 4037 καὶ μηχανάσθαι Οδ. π. 93 μετ. μηχανώνοντας σ. 443 καὶ μηχανεῖομαι Μανθ. 6. 401 παρατ. ἐμηχανέοτο Ηροδ. 8. 7 περιμηχανώνοντο Οδ. ξ. 340 ἐμηχανέοντο Ηροδ. 7. 472 παθ. ἀορ. ἐμηχανήθη (Ἰπποκρ.) μ. ἀορ. δωρ. ἐμαχνασάμην Τιμ. Δοκρ. 99. ῥιζ. μα- (μάω, μῆδομαι), μαχ-, μηχ-, δωρ. μαχ-ανά-ω, μηχ-ανάω καὶ μηχ-ανέω. παρ. μῆχος, μῆχρ, μηχανή, ἀμήχανος.

Μηχανοποιέω ἀπαρ. μηχανοποιεῖν (Ἰπποκρ.) καὶ μηχανοποιέσθαι (ὡς.) παθ. ἀορ. μηχανοποιηθεῖν (ὡς.).

Μιαιῖνω (μολύνω) παρατ. ἐμίαινον μελ. β. μιᾶνῶ παρακ. μεμιάγκα (Πλουτ.) ἀορ. ἐμίαινα (ὡς.) ἀπαρ. μιᾶναι (καὶ μιῆναι Πλουτ.) Παθ. μιαινόμαί παθ. μελ. μιανθήσομαι παθ. ἀορ. ἐμιάνθη παρακ. μεμιάσμαι (καὶ μεμιάμμαι Δίων Κασ.) παρ. μιαντός.

Μιαιίνω (ὡς ἀν.) ἀορ. ἰων. ἐμίηνα (Ἰπποκρ.) εὐκτ. μιαινίμαι Ευρ. Ελ. 1000 μιᾶνιει Σοφ. Ἀποσπ. 91 μιαινίειεν Στοβ. Ανθ. 88. 41 ὑποτ. μιῆνη Ἰλ. δ. 144 ἀπαρ. μιᾶναι Ηρωδιαν. 2. μετ. μιᾶνας Σόλων 32. Μεσ. ἐν συνθ. ἐκμιαινόμαί Αριστ. Βατρ. 753 παρατ. μιαινετο Ἰλ. ρ. 439 παθ. ἀορ. μιάνθη δ. 446 πληθ. μιάνθησαν ψ. 732 μ. ἀορ. ἐμίηνατο Νονν. 45. 288. ῥιζ. μι-, μι-αίν-ω. παρ. μίασμα, ἀμιάτος, μιάρός, μιαιφόνος. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ μίγνυμι.

Μίγνυμι, μιγνύω καὶ μίσγω (σιμίγω) παρατ. ἐμίγνυον συν-εμίγνυον καὶ ἔμισγον μελ. μίξω ἀορ. ἔμιξα παρακ. μέμιχα (Πολύβ.) ὑπερσ. ἐμεμίχην (Γαλην.). Παθ. καὶ Μεσ. μίγνυμαι παρατ. ἐπ-εμίγνόμεν μελ. μίξομαι παρακ. μέμιγμα παθ. ἀορ. α. ἀν-εμίχθη καὶ β. ἐμίχην παθ. μελ. ἀνα-μιχθήσομαι. παρ. μικτός, -τέος, μίγδην, μίξις, μιγᾶς.

Μίγνυμι (ὡς ἀν.) μίσγω καὶ μιγνύω ἀπαρ. μίσγειν Θεογν. 443 ἐπικ. μισγέμεναι Οδ. υ. 203 μετ. ἐνμίσγων Οηπτιαν. Αλ. 3. 408 παρατ. μίγνυον Πινδ. ν. 4. 24 καὶ μίσογον Ἰλ. γ. 270 μελ. μεταμίσσομεν Οδ. χ. 224 μίξουσιν Σοφ. Οιδ. κ. 1047 ἀορ. α. ἔμιξεν Απολ. Ρ. 4. 1452 μίξαν Πινδ. π. 4. 213 μετ. ἀμμίξας Ἰλ. ω. 529 παρακ. μέμιχα (Γαλην.) ὑπερσ. ἐμεμίχην Δίων Κασ. 67. 44. Παθ. καὶ Μεσ. μίγνυμαι καὶ μίσομαι Ἰλ. β. 232 ἐπιμίσσομαι Στοβ. Ανθ. τ. 3. σ. 349 μίγεται Οδ. η. 247 ὑποτ. μίσσεται ζ. 288 ἀπαρ. μίσοσθαι σ. 49 μετ. μισγόμενος ε. 317 μισγομένα Πινδ. ι. 7. 35 παρατ. ἐμίγνυτο Πινδ. π. 2. 45 καὶ ἐμίσσοτο Ἰλ. σ. 216 μισγέσκετο Οδ. σ. 325 ἐμισσόμεθα Οδ. δ. 478 μίσογοτο χ. 445 ἐμισσόσκοντο υ. 7 μέλ. μίξοσθαι ζ. 436 παθ. μελ. μίγξοσθαι Ἰλ. κ. 365 παρακ. μέμιγμα ἰων. γ. πλ. ἀνα-μεμίχεται Ηροδ. 4. 446 ὑπερσ. ἐμέμικτο Ἰλ. δ. 438 παθ. ἀορ. μίχθη Πινδ. ο. 9. 59 πλ. γ. ἐμίχθεν ε. 2. 29 ἀορ. β. μίγην π. 4. 251 μίγη Ἰλ. ζ. 25 καὶ ἐμίγη Οδ. ψ. 219 γ. πλ. μίγεν ἰων. ε. 91 εὐκτ. μιγείην σ. 315 ὑποτ. μίγέωσιν Ἰλ. β. 475 ἀπαρ. ἐπικ. μιγήμεναι σ. 409 μ. ἀορ. μιγήμενος Ανθ. 7. 44. μ. ἀορ. β. συγκεκομ. ἐμικτο Οδ. α. 433 καὶ μίκτο Ἰλ. λ. 354 μετ. μίγμενος Νικανδ. Αλ. 587 μετ' ὀλίγ. μελ. μεμίζεται Ησιοδ. Ερ. 477. Παρασχ. μιγάζομαι μετ. μιγάζομενος Οδ. θ. 274. ῥιζ. μιγ-, μισγ-, μίγ-νυ-μι = misc-εο λατ. μισγ-ω. παρ. μίγα, μίγδα, μίγδην, μιγᾶδες, μίξις.

Μιμνήσκω (ἐνθυμίζω, μνημονεύω) παρατ. ἐμίμνησκον μελ. μνήσω ἀορ. ἔμνησα. Παθ. καὶ Μεσ. μιμνήσκομαι παρατ. ἐμιμνησκόμην μ. μελ.

ἀπο-μνήσομαι (Θουκυδ.) παθ. μελ. μνησθήσομαι παθ. ἀορ. ἐμνήσθη
 παρακ. μέμνημαι προστ. μέμνησο εὐκτ. μεμνήμην μεμνήσο μεμνήτο
 καὶ μεμνώμην μεμνώσο μεμνώτο ὑποτ. μεμνώμαι ἀπαρ. μεμνήσθαι
 μετ. μεμνημένος ὑπερσ. ἐμειμνήμην μετ' ὀλίγ. μελ. μεμνήσομαι.
 παρ. μνήμη, μνήμων, μνηστός, μνηστέος, μνημοσύνη, Μέντωρ, Ἄγα-
 μέμωνων.

Μιμνήσκω (ὡς ἀν.) καὶ δωρ. μιμνήσκω προστ. μέμνησκε Οδ. ξ. 469 μετ.
 ὑπομιμνήσκων Θεοκρ. 21. 50 καὶ μιμνήσκων Ἀρατ. 7 μελ. μνήσω Ἰλ. ο. 34
 μνήσει Οδ. μ. 38 ἀορ. ἐμνήσας γ. 403 καὶ ἔμνασεν Πινδ. π. 41. 43 ὑποτ.
 μνήσῃ Θεοκρ. 45. 36 μνήσῃ Οδ. ξ. 470 μετ. μνήσασα Ἰλ. α. 407. Παθ. μι-
 μνήσκομαι καὶ μνάσομαι μνάσῃ Οδ. π. 431 μνώσεθε Ορφ. Ἀργ. 557 μνώνται Οδ.
 α. 248 προστ. μιμνήσκετο Ἰλ. χ. 268 καὶ μνώσο Ἀπολ. Ρ. 4. 896 ὑποτ. μνώμεθα
 Οδ. ω. 425 ἀπαρ. μνάσασθαι Οδ. α. 39 καὶ μνώσθαι ξ. 94 μετ. μνώμενος
 Καλλιμ. Ἀπολ. 94 μνώμενος Ἡρόδ. 4. 96 παρατ. ἐμνώτο Ἡρόδ. 4. 205 μνά-
 σκετο Οδ. υ. 200 ἐμνώοντο Ἰλ. β. 686 μνώοντο λ. 71 ἐμνώοντο Ομ. Ἰων.
 Ἀφρ. ὑπεμνάσθε Οδ. χ. 38 μ. μελ. μνήσομαι καὶ δωρ. μνάσομαι Θεοκρ.
 47. 436 παρακ. μέμνημαι μέμνησαι Ἰλ. ψ. 648 καὶ μέμνηται φ. 442 δωρ.
 μέμνασαι Θεοκρ. 5. 446 μέμνη 21. 41 μέμνανται Πινδ. ο. 6. 44 προστ.
 μέμνησο Ορφ. Λιβ. 603 καὶ μέμνησο Ἀριστ. Ἰπ. 495 καὶ μεμνάσθω Πινδ. ν.
 41. 45 εὐκτ. μεμνήμην Ἰλ. ω. 745 μεμνήτο Ἀριστ. Πλ. 994 καὶ μεμνώμετο
 Ἰλ. ψ. 361 καὶ μεμνάμετο Πινδ. Ἀποστ. 297 καὶ μεμνάμετο (ἐπιγραφ.) ὑποτ.
 μεμνώμεθα Σοφ. Οιδ. τ. 49 καὶ μεμνώμεθα Ἡρόδ. 7. 47 ἀπαρ. δωρ. μεμνάσθαι
 Πινδ. ν. 4. 42 μετ. μεμνημένος καὶ μεμναμένος Θεοκρ. 3. 27 καὶ μεμνόμενος
 Ἀρχιλ. Ἀποστ. 4 ὑπερσ. μέμνηντο Ἰλ. ρ. 364 ἐμείμναντο Πινδ. ι. 8. 27 γ. πλ.
 ἐμείμναντο Ἡρόδ. 2. 104 παθ. ἀορ. ἐμνήσθη καὶ ἔμνήσθη Ἀριστ. Ορν. 1632
 μετ. μνάσθεις Πινδ. ν. 9. 46 μ. ἀορ. ἐμνήσθην μνήσατο Οδ. α. 29 μνήσαντο
 Ἰλ. δ. 222 καὶ δωρ. ἐπεμνάσθην Ἀισχ. Χο. 623 καὶ θαμ. μνήσασκετο Ἰλ. λ.
 566 ὑποτ. μνήσῃ Οδ. θ. 462 μνησώμεθα (Σίμων) εὐκτ. μνησαίμην Τυρτ. 12. 4
 μνήσαιτο Οδ. δ. 527 μνησαίετο Ἰλ. β. 492 προστ. μνήσαι κ. 509 ἀπαρ. μνή-
 σασθαι η. 217 μετ. μνησάμενος τ. 314 μετ' ὀλίγ. μελ. μεμνήσομαι χ. 390 με-
 μνήσονται Ἡρόδ. 8. 62. ἴδε μνήσω.

Μίμνω ἴδε μένω.

Μίνυθω (ἐλαττώ, σμικρύνω) μινύθει Ἡσιόδ. Ερ. 6 μινύθουσι Ἰλ. ρ. 738 ὑποτ.
 μινύθῃ ο. 492 ἀπαρ. μινύθει Θεοκρ. 21. 23 παρατ. ἐμινύθει (Ἰπποκρ.) μινύθω
 Κοῦντ. Σμ. 3. 406 καὶ μινύθεσκον Οδ. ξ. 47 μελ. μινυθήσω (Ἰπποκρ.) παρακ.
 μεμινυθήκασιν (ὡσ.). Προχ. μινυθῶ μινυθῆσαι (ὡσ.) παθ. ἀορ. ἐμινύθη (ὡσ.)
 ῥιζ. μι-, μι-ν-ύ-ω, μι-ν-ύθ-ω = mi-nu-o λατ. πρ. μινύθησι: ὀλιγόθιος Ἡσυχ.
 μινυθῆ, μινυθῆδιος, μινυθός: μικρός (Ἡσυχ.), μείων (ἀντί μινε-ίω-ν) = mi-
 nor λατ.

Μίνυρομαι (ψάλλω μουρμουριστά, μουρμουρίζω) μινύρεται Σοφ. Οιδ. κ. 674
 προστ. μινύρεο Καλλιμ. λ. Παλ. 449 ἀπαρ. μινύρεσθαι Ἀισχ. Ἀγ. 45 μετ. μινυρο-
 μένη Ἀριστ. Εκκλ. 880.

Μίση γω ἴδε μίγνυμι.

Μισθόω-ω ὁμαλ. καὶ μεσ. μισθόομαι-οὔμαι ἴων. γ. ἐν. μισθεύεται Ἡρόδ. 3. 431.

Μνάσομαι ἴδε μιμνήσκω.

Μναστεύω (ζητῶ εἰς γάμον ἀρραβωνίζομαι) ὁμαλ. καὶ δωρ. μναστεύω ἀπαρ.
 μναστεύειν (ἀλλ. μνηστεύειν) Θεοκρ. 22. 455 παρατ. μνήστευον Ἡσιόδ. Ἀποστ.
 41 ἀορ. δωρ. μετ. μναστεύσας Θεοκρ. 48. 6 παρακ. μεμνηστευκῶς Διοδ. Σικ. 48.
 23 παθ. παρακ. μεμνήστευμαι (Παλ. Διαβ.) μετ. παθ. ἀντί μίσ. παρακ. μεμνηστευ-
 μένος (Δουκιαν.).

Μολεῖν ἴδε βλώσκω.

Μολύνω παρατ. ἐμόλυσον παρακ. μεμόλυγα (Κραμ. Ἀν.) καὶ μο-

λύνομαι παρατ. ἐμολυνόμεν παρακ. μεμύλυμαι παθ. ἄορ. ἐμολύνθην.
ἴδε μελαίνω.

Μοναρχέω ὁμαλ. καὶ ἰων. μοναρχέω μετ. μοναρχέων Ηροδ. 5. 61 ἄορ. ἐμ-
νάρχησε 5. 46.

Μονόω ὁμαλ. καὶ ἰων. ἄορ. μόνωσε Οδ. π. 418 μετ. μουνώσας Ανθ. 451.
Παθ. μονόομαι παρακ. μεμουνωμένος Ηροδ. 4. 402 παθ. ἄορ. μουνωθείς Οδ.
σ. 386 μουνωθείσων Ηροδ. 4. 113. ῥιζ. σί-, οἶν-ο(=εἶς), μόν-ος οἰνίζω: μο-
νάζω (Ηουχ.), μόν-ό-ω. παρ. μόνωσις.

Μόργνυμι (σφουγγίζω) εὐχρηστ. ἰδίᾳ παρὰ μετγν. παρατ. ἐμόρ-
γνυμι μελ. μόρξω ἄορ. ἔμορξα. Παθ. καὶ Μεσ. μόργνυμαι μ. μελ. μόρ-
ξομαι μ. ἄορ. ἐμορξάμην.

Μόργνυμι καὶ ὁμόργνυμι (ὡς ἄν.) παρατ. ἀπό-ὁμόργνυμι Ιλ. ε. 416 καὶ σ. 414
μελ. ὁμόρξαις Νικανδ. Θηρ. 588. Παθ. μόργνυμαι παρατ. ἐπομόργνυτο Μόσχ. 4.
96 ἄορ. ὁμορξεν Ευρ. Ορ. 219 εὐκτ. ὁμόρξαις Νικανδ. Αλ. 539 ἐξομόρξομαι Ευρ.
Ιπ. 653 μ. ἄορ. ἀπομόρξατο Οδ. ρ. 304 μόρξαντο Κοϊντ. Σμ. 4. 270 ἀπαρ.
ἐξομόρξασθαι Κυρ. Ηλ. 502 μετ. μορξάμενος Κοϊντ. Σμ. 4. 373 καὶ ὁμορξάμενος
Απολ. Ρ. 2. 242 ἴδε ὁμόργνυμι.

Μορύσσω (μολύνω, λερώνω) ἐπικ. ἄορ. μορύσαις Νικανδ. Αλ. 444 παθ. παρακ.
μεμορυγμένος Οδ. ν. 435.

Μουσίζω (ψάλλω, παίζω μουσικόν τι ὄργανον) καὶ δωρ. μουσίοδει Θεοκρ. 8.
38 μετ. μουσίοδων 41. 78. Μεσ. ἀντί ἐνεργ. μουσιζόμενος Ευρ. Κωκλ. 489. ῥιζ.
μειν- (μέμονα), μον-, μένωρ=μοηίτορ, μοῦσα δωρ. μῶσα (ἀντί μόντ-ja) καὶ
αἰόλ. μοῖσα, μουσ-ίζ-ω, δωρ. μουσ-ισθ-ω. παρ. μουσικός, μουσεῖον.

Μυθαίνω (ὕγραίνω), ἀπαρ. μυθαίνειν Διοκρορ. 1008 ἄορ. μυθίνας Απολ. Ρ. 3.
4041. ῥιζ. μυθ-, μυθ-ά-ω, μυθ-αίν-ω. παρ. μύθος, μυθαλίος, μυθῶν, μύθ-ρο-ς.
Τούτω συγγενές εἶνε τὸ μύζω, Ὑμηττός.

Μυθάω (εἶμαι κάθυρος, ὑγραίνω) μυθῶσι Νικανδ. Θηρ. 423 ὑποτ. μυθήη
(Ἰπποκρ.) ἀπαρ. μυθῶν (Πολυδ.) μετ. μυθῶσα Απολ. Ρ. 4. 4329 ἄορ. μυθήση
(Ἰπποκρ.) μετ. μυθῶσας Σοφ. Οιδ. τ. 4278. ἴδε μυθαίνω.

Μυέω (εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια) ὁμαλ. ἀπαρ. μυεῖν (Πλατ.) μετ. μυῶν
(Ανδοκ.) παρατ. ἐμύει (Φιλώστ.) μελ. μυῶσω (Δημοσθ.) ἄορ. ἐμύησα (Πλουτ.) παρακ.
μεμύηκα (Ἡλιόδ.). Παθ. μυέσθαι Ηροδ. 8. 65 παρακ. μεμύημαι Ἀριστ. Βατρ. 456
παθ. ἄορ. ἐμύηθην Πλ. 845 μελ. μυηθήσομαι (Ἀλκίφρ.) μ. μελ. μυήσομαι (Φιλώστ.).

Μυζάω (βυζάνω, πιπιλίζω) μελ. μυζήσω ἄορ. ἐμύζησα (Λουκιαν.).

Μυζάω (ὡς ἄν.) καὶ ἰων. μυζέω (Ἰπποκρ.) ἄορ. ἐμύζησα Οππιαν. Αλ. 2. 407
μετ. ἐμυζήσας Ιλ. δ. 248. ἴδε μύζω.

Μύζω (κάμνω διὰ τῆς μύτης μῦ μῦ, μουγγρίζω) μύζεις Ἀριστ. Θεσ. 231 ἀπαρ.
μύζειν (Ξεν.) παρατ. ἔμυζε (Ἰπποκρ.) μελ. μύζω Αισχ. λ. 40. 418 ἄορ. ἔμυζε
Κωμ. Αποσπ. 4. 92 ἐπέμυζεν Ιλ. θ. 457 καὶ ἔμυσα (Ἰπποκρ.). Παθ. ἐνέστ. εὐκτ.
μύζοιτο Αισχ. Ευμ. 417 μ. ἄορ. ἐπεμύζατο (=ἐπεγογγύσεν Ηουχ.). ῥιζ. μύ-(μῦω),
μυγ-, μύζ-ω (=μυγ-ω), μυχ-θ-ίζω, μυκ-ά-ομαι=muγ-i-o λατ. μυθ-έω, μυθ-
ίζ-ω. παρ. μυγ-μό-ς καὶ μυχμός ἴδε καὶ μυκάζω.

Μυθέω καὶ μυθέομαι (λέγω, διηγοῦμαι. παρὰ πεζοῖς μόνον Ἀπο-
θετ. καὶ σύνθ. ἀπαντᾷ ὅϊον παραμυθοῦμαι.

Μυθεῖω (ὡς ἄν.) μετ. μυθειῶν Στοβ. Ανθ. 98. 611 μυθεῖσαι (=μυθοῦσαι) Ευρ. Ιφ.
789 ἄορ. μυθήσας (Φωτ.). Μεσ. Αποθ. μυθεῖομαι Ιλ. ν. 76 δωρ. μυθειῶμαι Θεοκρ.
40. 21 μυθεῖαι Οδ. θ. 480 καὶ μυθείαι (ἀντι μυθείαι) 6. 202 μυθεῖσθαι (Δημόκρ.
παρὰ Κλημ. Αλ.) μυθεῖσθε Αισχ. Ικ. 227 μετ. μυθοῦμενος Σοφ. Αι. 4162 παρατ.
ἐμυθειόμην Οδ. μ. 451 μυθεόμην δ. 452 μυθεῖσθην γ. 440 μυθειντο Απολ. Ρ. 4.
458 καὶ μυθειάκοντο Ιλ. σ. 289 μελ. μυθήσομαι Οδ. λ. 328 μυθήσαις τ. 500

μ. ἀορ. μυθήσατο θ. 79 εὐκτ. μυθησάμενη Ιλ. γ. 235 μυθήσαιτ' Πινδ. π. 4. 298 προστ. μυθήσαθε Ιλ. ζ. 376 ἀπαρ. μυθήσασθαι λ. 201 καὶ δωρ. προτι-
μυθήσασθαι (προσμυθήσασθαι) Οδ. λ. 443. ἴδε μύζω.

Μυθίζω καὶ δωρ. μυθίσδω (μυθίομαι) προστ. μύσαιδε Αριστ. Λυσ. 94 ἀπαρ.
μυθίσδεν Θεοκρ. 10. 58 καὶ μύσαιδεν Αριστ. Λυσ. 4076 μετ. μυθίζοισα Θεοκρ.
20. 41 ἀορ. μυθίζαι Αριστ. Λυσ. 981. Μεσ. μυθίζομαι Στοβ. 85. 49 εὐκτ. μυ-
θίζοιτο Ορφ. Αργ. 192. ἴδε μυθίω.

Μυκάομαι (μουγγρίζω ὡς τὸν βουὸν) Μεσ. Απ. παρατ. ἐμυκαόμην
μ. μελ. μυκήσομαι (Λουκιαν.) μ. ἀορ. ἐμυκησάμενη (Δίων. Κασ.).

Μυκάω (ὡς ἀν.) καὶ μυκάομαι παρατ. ἐμυκάτο Αριστ. Βατ. 562 μυκάτὸ
(ἐπιγράφ.) μελ. μυκήσω Χρ. Σβ. 8. 349 μ. μελ. μυκήσομαι Ανθ. 9. 730 ἀορ.
α. μυκήσας Ανθ. 6. 220 ἀορ. ε. μύκην Ιλ. υ. 260 καὶ μύκον μ. 460 παρακ.
μήμεκε Αισχ. Ικ. 351 (χορ.) μετ. μεμυκός Ιλ. φ. 237 ὑπερσ. ἐμμεμύκει Οδ. μ.
395 μ. ἀορ. μυκήσατο Θεοκρ. 26. 20 δωρ. μυκάσατο 22. 75. ἴδε μύζω.

Μυλιάω (τρίζω τοὺς ὀδόντας) μετ. μυλιώωντες Ησιόδ. Ερ. 528. ρίζ. μυλ-
(μύλη, μύλος), μυλ-ι-άω.

Μύρον (θρηνώ) ποιητ. παρατ. μύρον Ησιόδ. Α. 432. Μεσ. μύρομαι μύρονται
Ιλ. τ. 213 μύρηαι Θεοκρ. 16. 34 προστ. μύροτο Βίαν 1. 68 μύρησθε Μόσχ. 3. 44
ἀπαρ. μύρεσθαι Απολ. Ρ. 4. 666 μετ. μύρόμενος Ιλ. χ. 427 παρατ. μύροτο
Ησιόδ. Ερ. 206 μύροτο Ιλ. τ. 6 μ. ἀορ. ἐμύρατο Μόσχ. 8. 90 ἀπαρ. μύρα-
σθαι 3. 73. ρίζ. μυρ-, ὄνμπτ. μύρ-ω = μοερεο λατ. μωρ-μύρ-ω = mur-mur-o
λατ. καὶ mur-mur = μουρμουρισμός.

(Μύσσω ἢ μύττω) ἐνεργ. εὐχρηστον μόνον ἐν συνθέσει ἀπομύττω κτλ. προ-
μύσσω (Ιπποκρ.), ἀπο-μύσσω Ανθ. 11. 268 ἀπο-μύττω (Πλάτ.) ἀορ. ἀπο-μύζη
Διογ. λ. 6. 44. Μεσ. μύσσομαι (Ιπποκρ.), ἀπο-μύττομαι (Ξεν.) παρατ. ἀπεμυτ-
τόμην Κωμ. Αποσπ. 2. 209 παθ. ὑπερσ. ἐπεμύμκτο 4. 215. ρίζ. μυ-, μυσ-
(μύτη ἴδε Εὐστάθ. σ. 950), μύσσω (ἀντι-μυτ-ῶ), κατὰ δ' Ἡούχ. μυσιάν: ἀναπνεῖν.

Μυχθίζω (μουθουρίζω) μυχθίζεις Ανθ. 5. 479 μετ. δωρ. μυχθίζοισα Θεοκρ.
20. 43. ἴδε μύζω.

Μύω (κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ στόμα) ἀορ. ἐμύξα παρακ. μέμυκα
(=σιωπῶ) μελ. καμμύσει. (Παλ. Διαθ.).

Μύω (ὡς ἀν.) Σοφ. Αποσπ. 754 μελ. μύσω Λυκόφρ. 988 παρκα. μέμυμε (εἶνε
κεκλεισμένος) Ιλ. ω. 420 μετ. μεμυκός Ανθ. Αππ. ἐπιγρ. 48 ἀορ. ἐμύσα (Ιπποκρ.)
μύσαν Ιλ. ω. 637 κατήμυσαν Απολ. Ρ. 2. 864 καὶ ἐκήμευσαν (Παλ. Διαθ.)
ὑποτ. μύσσοι (Αριστοτ.) μετ. μύσας Ευρ. Μηδ. 1183. ρίζ. μυ-, μύ-ω, μυ-ά-ω.
παρ. μύνδα, μύωψ, μυκός: ἄφρωνος: mi-in-s λατ. μύστις, μυστήριον.

Μωμάω (μέμφομαι, χλευάζω) μωμά Αριστ. Ορν. 171 ἴων. μωμέω καὶ μωμέο-
μαι μωμείονται Θεογν. 369 ὑπότ. μωμείη Οδ. ζ. 274 ἀπαρ. μωμείν (ἄλλ. μω-
μεύειν) Ησιόδ. Ερ. 754 μετ. μωμείμενος Θεογν. 469 μελ. μωμίσονταί Ιλ. γ.
412 μ. ἀορ. ἐμωμίσάμενη Αισχ. Αγ. 277 μωμίσαστο Θεοκρ. 20. 48 μωμίσαστο 9. 24
εὐκτ. μωμίσαστο Θεογν. 875 ἀπαρ. μωμίσασθαι (Λουκιαν.) παθ. ἀορ. μωμίσθη
(Νέα Διαθ.). ρίζ. μυμ- (ἤμειτ. μουμ-), μω- (μωμ-ε-ω. παρ. μώμος (ὡς ζώμος ἐκ
τῆς ζώμης), μώκος, ἀμύμων. παρ. μωμητός.

N

Ναιετάω (ναίω, κατοικῶ) ποιητ. ναιετάει Ησιόδ. Θ. 775 ναιετάουσι Ιλ. ρ.
452 ἀπαρ. ναιετάειν Απολ. Ρ. 3. 680 μετ. ναιετάων Πινδ. ο. 6. 78 εὐνηγετάωσα
Ιλ. ζ. 415 ναιετάων Σοφ. Αντ. 1123 (χορ.) παρατ. ναιετάασκον Ιλ. ε. 539.

Ναίω (κατοικῶ, κτίζω, κατοικίζω) ποιητ. νάιουσι Ιλ. π. 235 ναιέεις
Πινδ. π. 12. 3 γ. πλ. δωρ. ναιέισι π. 42. 26 ἀπαρ. ναιέειν Σοφ. Οιδ.
κ. 812 ναιέμεν Ιλ. ο. 490 ναιέμεναι Οδ. ο. 240 μετ. νάιων Ιλ. ζ. 43 δωρ.
θηλ. ναιέοισα Θεοκρ. 2. 74 παρατ. ἔναιον Ιλ. ε. 824 ναιε γ. 476 καὶ

ναίεσκε π. 749 ἄορ. ἔνασαν Οἰ. Γυν. Απολ. Πυθ. 420 νάσσα Οδ. δ. 474 ἐγκα-
 τήνασσαν Απολ. Ρ. 3. 446 ὑποτ. ἀπονάσσωσιν Ιλ. π. 86. Παθ. ναίομαι ναίεται
 Απολ. Ρ. 4. 794 εὐκτ. ναίοιτο Θεοκρ. 46. 88 ὑποτ. ναίηται Απολ. Ρ. 4. 852 μετ.
 εὐνατόμενον Ιλ. α. 464 ναιομένη Νικανδ. Αλ. 514 μ. μελ. ἐπικ. ἀπονάσσεται (Απολ-
 λιναρ.) ἄπαρ. νάσσεσθαι Απολ. Ρ. 2. 749 μ. ἄορ. ἀπενάσαστο Ιλ. β. 629 νάσαστο
 Ησιοδ. Ερ. 639 ναίησαντο μετγν. Διον. Περ. 349 ἐνάσαντο Απολλ. Ρ. 4. 4214
 μετ. κατανασσαμένη Αισχ. Ευμ. 929 παθ. ἄορ. νάσθη Ιλ. ζ. 419 ἐνάσθη Απολ.
 Ρ. 3. 4480 κατενάσθη Ευρ. Φοιν. 207 γ. πλ. κατένασθεν Αριστ. Σφ. 662 παρακ.
 νένασμαι Ανθ. Αππ. ἐπιγρ. 51. 8 μετ. νενασμένοις Διον. Περ. 264. ἴδε νέομαι.

Νάσσω ἢ νάττω (στριβάζω, γεμίζω, στρώνω) Στοβ. 421. 29 παρατ. ἐνάττων
 Αθην. 4. σ. 130 μελ. νάζω ἄορ. ἐνάξεν Οδ. φ. 422 ἄπαρ. νάξαι Νικανδ. Θηρ.
 952 παθ. παρακ. νένασμαι Αριστ. Ἐκκλ. 840 ἢ νένάγμασι (Ιπποκρ.) μετ. νενη-
 σμένοις (ἄλλ. νενασμένοις) Αριστ. Ν. 4203 ὑπερσ. νένακτο (Ἰωσηπ. ἰουδ.). παρ.
 ναστός καὶ ναστός. ἴδε νέω (νήθω).

Ναυπηγέω ἢ ὀμκλ. καὶ μεσ. ναυπηγοῦμαι ἄπαρ. ναυπηγέσθαι Ηροδ. 4. 27
 μετ. ναυπηγεύμενος β. 46.

Ναυτίλλομαι (γαξειδέω διὰ πλοίου, πλέω) ναυτίλλεται Οδ. δ. 672 ναυ-
 τίλλονται Ηροδ. 4. 202 ὑποτ. ναυτίλληται Απολ. Ρ. 3. 64 καὶ ναυτίλλεται Οδ. δ.
 672 εὐκτ. ναυτίλλονται Απολ. Ρ. 4. 918 ἄπαρ. ναυτίλλεσθαι Οδ. ζ. 246 μετ.
 ναυτιλλόμενος Ηροδ. 2. 478 παρατ. ἐναυτίλλοντο Ηροδ. 4. 463 ναυτίλλοντο Απολ.
 Ρ. 4. 299 ἄπαρ. ναυτίλασθαι (Δίων Κασ.). ῥιζ. ναυ-, ναυ-τ-ίλλομαι (ἀντι ναυ-
 τ-ιλ-j-ο-μαι). παρ. ναυτίλος.

Νάω (ρέω) νάει Οδ. ζ. 292 νάουσι Ιλ. φ. 197 μετ. νάων Απολ. Ρ. 4. 4298
 παρατ. νᾶεν Καλλιμ. Αρτ. 224 νᾶον (ἄλλ. ναῖον) Οδ. ι. 222. Παθ. καὶ Μεσ.
 ἐνστ. μετ. νᾶόμεναι Νικανδ. Αποσπ. 2. 58 ναομένοισιν (ἄλλ. ναιομένοισιν) Αθην.
 45. σ. 684. ἴδε νέω (πλέω).

Νεάω καὶ νεώω (κάμνω τι νέον) ἄπαρ. νεῖν Αριστ. Ν. 4417 ἄορ. ἐνάσσα προστ.
 νέων Αισχ. Ικ. 534 νεώσεται (Παλ. Διαθ.) ὑποτ. νεάσσοι (Θεοφρ.). Μεσ. νεω-
 μένη Ησιοδ. Εργ. 462 μ. ἄορ. ἐνεώσαστο Ανθ. Αππ. ἐπιγρ. 447.

Νεϊκέω (ἐρίζω, φιλονεικῶ) καὶ νεϊκῶ Ιλ. δ. 359 νεϊκεί α. 524 γ. πλ. νεϊ-
 κέυσι υ. 254 καὶ νεϊκέουσι Θεοκρ. 4. 35 ὑποτ. νεϊκῆι Οδ. ρ. 489 νεϊκῆσιν Ιλ. α.
 579 ἄπαρ. νεϊκῆειν β. 277 μετ. νεϊκῶν Ηροδ. 9. 55 καὶ νεϊκῶν Ιλ. β. 243 παρατ.
 ἐνεϊκῆεν Ηροδ. 8. 425 νεϊκῆεν Ιλ. β. 224 νεϊκῆειον Οδ. χ. 26 καὶ νεϊκέεσκε (ἄλλ. νεϊ-
 κῆεσκε) Ιλ. β. 224 νεϊκῆσκομεν (ἄλλ. νεϊκῆσκομεν) λ. 512 μελ. νεϊκῶ Ιλ. κ. 445
 ἄορ. ἐνεϊκῆσας γ. 59 νεϊκῆσεν Οδ. χ. 225. ῥιζ. νεκ- (νέκ-υς, νεκ-ο λατ.), νεϊκ-
 -έ-ω (ἀντι νεκ-ε-έ-ω), νεϊκ-εῖ-ω = γιχ-ογ. παρ. νεϊκος, νεϊκῆσσις, νεϊκῆστῆρ.

Νεῖσσομαι ἴδε νίσσομαι.

Νεῖφει ἴδε νίφει.

Νεμῖθω (μοιράζω, διανέμω) ἐπικ. μετ. νεμῖθων Νικανδ. Θηρ. 430. Μεσ. παρατ.
 νεμῖθοντο Ιλ. λ. 635.

Νεμεσ(σ)ῶ (ὀργίζομαι) σπαν. παρὰ πεζ. νεμεσῶ Οδ. ζ. 286 νεμεσῶ Ησιοδ.
 Ερ. 756 νεμεσῶντο Ιλ. φ. 494 νεμεσῶσιν Ησιοδ. Ερ. 304 προστ. νεμέσσα Οδ. φ.
 447 παρατ. ἐνεμῶσιν (Πλουτ.) ἐνεμέσσα Ιλ. ν. 46 μελ. νεμεσῆσω (Αριστοτ.) ἄορ.
 ἐνεμῶσασα (Δημοσθ.) νεμέσασε Ιλ. δ. 507 νεμῶσθησαν Οδ. φ. 285 ἄπαρ. δωρ.
 νεμεσῶσαι Πινδ. ι. 4. 3. Παθ. νεμεσῶμαι καὶ νεμεσῶμαι Οδ. δ. 495 νεμεσῶται
 ζ. 284 μελ. νεμεσῆσει α. 458 νεμεσῆσεται Ιλ. ρ. 93 μ. ἄορ. νεμεσῆσαιτο Οδ.
 α. 228 παθ. ἄορ. ἀντι μεσ. ἐνεμῶσθη (Πλουτ.) καὶ ἐπικ. νεμεσῶσθη Οδ. α. 249
 πλ. γ. νεμῶσθηεν Ιλ. β. 223 προστ. νεμῶσθηητε π. 544 ὑποτ. νεμῶσθηῶμεν ω.
 63 μετ. νεμῶσθηεις ο. 214. Ἐντεῦθεν γίνεται τὸ νεμῶζω καὶ συνηθέστ. νεμῶ-
 ζομαι παρατ. νεμῶζετο Οδ. α. 263. ῥιζ. νεμ-, νέμ-ω, νομ-ά-ω, νεμ-ε-σ-ά-ω
 (ἀντι νεμ-ε-σ-ά-ω), νεμ-ε-σ-ί-ζομαι. παρ. νέμοις, νεμῶστος, Νεμῶσις.

Νεμῶσιζομαι (ἀγχαντῶ διὰ τι ἢ κατὰ τινος) Αποθ. ἐπικ. Ιλ. β. 296
 παρατ. νεμῶσιζετο Οδ. α. 263.

Νέμω (διανέμω, μοιράζω) παρατ. ἐνεμον μελ. νεμῆσω (μετγν.)

καὶ β. νεμῶ παρακ. νενέμηκα ὑπερσ. ἐνενεμήκειν ἄορ. α. ἔνευμα. Παθ. καὶ Μεσ. νέμομαι παρατ. ἐνεμόμην μελ. νεμοῦμαι (νεμήσομαι Πλουτ.) παρακ. νενέμημαι παθ. ἄορ. ἐνεμήθην καὶ ἐνεμέθην παθ. μελ. νεμηθήσομαι μ. ἄορ. ἐνειμάμην. παρ. νεμητός, -τέος, νομή, νέμησις, νέμεσις, νομεύς.

Νέμω (ὡς ἄν.) παρατ. νέμε Οδ. κ. 357 ἄορ. νεῖμαν Ιλ. γ. 274. Μίσ. νόμομαι νέμεται Πινδ. π. 4. 150 νεμόμεθα Σοφ. Φιλ. 707 ὑποτ. νέμπα: Οδ. υ. 336 μ. μελ. ἀνανεμέεται Ηροδ. 4. 173 μ. ἄορ. νεμησάμενος (ἄλλ. κραινομησάμενος) Ἀθην. 12. σ. 541. ἴδε νεμεσάω.

Νέσμαι (πηγνέω, πορεύομαι) Ιλ. σ. 401 νεύμαι: σ. 136 νεῖται: Οδ. λ. 114 νεῖται μ. 188 νεῖτ' δ. 163 νεύμεθα Θεοκρ. 18. 56 νέεσθε Ἀπολ. Ρ. 3. 306 καὶ νεῖσθε 3. 373 νέονται Οδ. υ. 156 εὐκτ. νεοίμην Ιλ. ξ. 335 νεοίμεθα Οδ. γ. 170 νεοίτο Ιλ. σ. 377 προστ. νεῖο Λεων. Ταρ. 70 νεῖσθω Ιλ. ψ. 662 νεῖσθω γ. 74 ὑποτ. νέπαι α. 32 νέπται Οδ. α. 205 νεώμεθα β. 236 ἄπαρ. νέεσθαι μ. 32 νεῖσθαι Οδ. σ. 58. μετ. νεύμενος Ἀνθ. 9. 86 καὶ νεόμενος Ευρ. Ηλ. 723 (χαρ.) παρατ. νεόμην Οδ. ρ. 148 νεῖτο δ. 633 νέοντο Ιλ. ε. 207 ἀπονέοντο γ. 313 ἐνέοντο Ἀπολ. Ρ. 4. 315 μελ. δωρ. νησοῦντι (=νήσοσιν) Ἀθην. 3. σ. 86. μ. ἄορ. ὑπο-νησαμένη (Ἰπποκρ.). ῥίζ. νεσ-, νέ-ο-μαι=ven-io λατ. νίσσομαι (ἀντί νεσ-σομαι). Τούτῳ συγγενές εἶνε τὸ ναῖω, ναίετης, ναιετάω.

Νεώω· ἴδε νεάω.

Νεύω (γνέφω, γέρω τὴν κεφαλὴν) παρατ. ἔνευον μελ. νεύσω (Λουκιαν.) καὶ νεύσομαι ἄορ. ἔνευσα παρακ. νένευκα ὑπερσ. ἐνενεύκειν (Πολυβ.). Παθ. ἐπινεύομαι [παθ. παρακ. νένευμαι παθ. ἄορ. ἐνεύθην].

Νεύω (ὡς ἄν.) παρατ. νεῦον Οδ. ι. 468 μελ. νεύσω π. 283 δωρ. νευσεῖς Θεοκρ. 7. 109 μ. μελ. κατανεύσομαι Ιλ. α. 524 ἄορ. νεῦσε ι. 223 νεῦσαν Ομ. Γμ. Διον. 9. μετ. κανεύσας Οδ. ο. 464. ῥίζ. νυ-, νευ-, νεύ-ω=nu-io λατ. νευ-σ-τάζ-ω, νυ-στάζω. παρ. νεῦμα, νεύσις, νευστός, νευστίος.

Νέω (σωρεύω) μελ. νήσω ἄορ. ἔνησα παρακ. νένησμαι καὶ συνηθ. νένημαι παθ. ἄορ. ἐνήσθην. παρ. νητός.

Νέω νηέω καὶ νάω Φωτ. (σωρεύω) νήει Ιλ. ψ. 169 ἐπι-νέουσι Ηροδ. 4. 62 ἄπαρ. περι-νέειν Ηροδ. β. 80 παρατ. νήειν Ιλ. ω. 276 ἐπ-ενήγειον η. 428 καὶ ἐνήειν φ. 169 μελ. νήσω (Σουῖδ.) ἄορ. ἔνησα Ευρ. Κυκλ. 387 καὶ νήσα Οδ. τ. 64 ἄπαρ. νήσαι ο. 322 μετ. νήσας Ιλ. ι. 358 καὶ συννήσας Ηροδ. 4. 86 μ. ἄορ. νήσαντο Ἀπολ. Ρ. 4. 364 προστ. νησάσθω Ιλ. ι. 437 ἄπαρ. νήσασθαι ι. 279 παθ. ἄορ. ἐσθεῖς Ηροδ. 4. 2 παθ. παρακ. νένημαι (Ξεν.) μετ. ἐπινενασμένα Ἀριστ. Εκκλ. 838 καὶ νενησμένος Ν. 1203 παθ. μελ. νησεται Οππ. Ἀλ. 2. 216. Παρασχ. νηνέω καὶ συνθ. παρηνηνέω. ἴδε νέω.

Νέω (πλέω, κολυμβῶ) παρατ. ἔνεον μελ. νεύσομαι καὶ νευσοῦμαι παρακ. δια-νένευκα ἄορ. α. ἔνευσα. παρ. νᾶμα, νήσος, νήσσα, ἀέναςος.

Νέω (ὡς ἄν.) νέομεν Ἀθην. 11. σ. 782 προστ. νεῖ (Λουκιαν.) ἄπαρ. νέειν Ηροδ. 8. 89 μετ. νέων Οδ. ε. 442 παρατ. ἔνεον Ἀριστ. Ἰπ. 321 ἐπίκ. ἔνεον Ιλ. φ. 11 προσάναχε Θεοκρ. 21. 18 καὶ νεόμην 25. 207 νεῖτο Οδ. δ. 633 μελ. νήσομαι ε. 364. ῥίζ. να-, νε-, σνε-, σνεF-, νά-ω, νέ-ω, ἔ-νεον (ἀντί ἔ-σνεον), νή-χ-ω (ἀντί σνή-χ-ω)=no ἢ nato λατ. παρ. νηρός, νηρός, Νηρεύς, νηιάς, Πελοπόννησος (ἀντί Πελοπο-ανη-σος).

Νέω (γνέθω) καὶ νήθω νεῖ Ησιόδ. Ερ. 777 παρατ. ἔνεον Ιλ. υ. 11 καὶ νήθεσκες Ἀνθ. 14. 134 μελ. νήσω Ἀριστ. Δυσ. 519 ἄορ. ἔνησα Σοφ. Ἄποσπ. 391 ἔνησαν Ομ. Βατρ. 183 παθ. παρακ. νένησμαι (μετγν.) παθ. ἄορ. ἐνήθην (Πλατ.) μ. ἄορ. νήσαντο Οδ. η. 198. ῥίζ. νε-, νέ-ω, νή-θ-ω, νέω=no-o (σωρεύω), νη-νέ-ω καὶ νη-έ-ων. παρ. νήμα, νήσις, νήτρον, νητός, νᾶσ-σ-ω (ἀντί νασ-σω).

Νηέομαι· ἴδε νέομαι.

Νηέω· ἴδε νέω (σωρεύω).

Νήθω· ἴδε νέω (γνέθω).

Νηνέω ἴδε νέω (σωρέω).

Νήφω δωρ. νάφω (εἶμαι νηστικός, φρόνιμος) Θεογ. 478 παρατ. νάφω Επιχαρμ. 419 άπαρ. νήφειν (Πλατ.) μετ. νήφω Σοφ. Οιδ. κ. 100 παρατ. ἔξ-ενήφωμεν Αθην. 4. 5 άορ. νήψατε Χρ. Σιβ. 4. 454 μετ. νήψας Αἰλ. Αποστ. 103.

Νήχω (πλέω, κολυμβῶ), δωρ. νάχω, έπικ. νήχει Νικανδ. Αλ. 590 άπαρ. νήχειν (Παυσαν.) και νηχόμενοι Οδ. ε. 375 μετ. νήχων Νικανδ. Αλ. 468 παρατ. νήχον Οδ. ε. 399 δωρ. προσ-έναχε Θεοκρ. 24. 48 μελ. νήξει Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 9. 25. Μεσο. Αποθ. νήχομαι Ορφ. Λιθ. 547 άπαρ. νήχεσθαι Ἄλκαϊ. 407 μετ. νηχόμενος Οδ. η. 276 παρατ. ἐνηχόμεν (Πλουτ.) περινήχεται Κοϊντ. Σμ. 14. 548 νήχοντο Σοφ. Αποστ. 479 δωρ. ἐπ-ἐνάχεται Θεοκρ. 23. 64 μ. μελ. νήχομαι Οδ. ε. 364 και μετγν. νηχίσονται Χρ. Σιβ. 2. 209 μ. α. ἐνηχόμεν Διον. Περ. 444 προσενήχαστο Καλλιμ. Αημ. 47 άπαρ. νήχασθαι (Λουκιαν.) μετ. νηχάμενη Ανθ. 9. 36 παρακ. νηχῆσαι Αθην. Ζ. 98. ἴδε νέω (κολυμβῶ).

Νίζω και νίπτω προστ. νίξει Ιλ. λ. 830 άπαρ. νίξειν Οδ. τ. 374 μετ. άπο-νίζοντες Ιλ. η. 425 παρατ. νίξον Οδ. α. 442 μελ. νίψω τ. 376 άορ. α. ἐνίψα νίψεν τ. 505 παρακ. νένιψα; Μεσο. νίζομαι (Ιπποκρ.) και νίπτομαι (ώσ.) παρατ. ἐνιψάμεν νίξεται Οδ. ζ. 224 άπο-νίζοντο Ιλ. κ. 572 μ. μελ. νίψομαι Απολ. Ρ. 4. 541 παρακ. νένιπμαι Θεοκρ. 45. 32 μ. άορ. ἐνιψάμεν νίψατο Ιλ. π. 230 άπενίψατο Καλλιμ. λ. Παλ. 5. προστ. νιψάσθω (Ιπποκρ.) άπαρ. νίψασθαι Οδ. δ. 54 μετ. νιψάμενος Ιλ. ω. 305. ῥιζ. νιγ-, νιβ-, νίζ-ω (άντι νιγ-ιω), νίπ-τ-ω. παρ. νίπρον, νιπτός, χέρ-νιβ-α, ά-νιπτος.

Νίπτω εύχρ. παρά πεζοῖς μεταγενεστ. παρατ. ἐνιπτον άορ. ἐνίψα (Ν. Διαθ.). Μεσο. νίπτομαι (Πλουτ.) παρατ. ἐνιπτόμεν (Παλ. Διαθ.) μ. μελ. νίψομαι (ώσ.) και νιφύσεται (ώσ.) παρακ. νένιπμαι (ώσ.) μ. άορ. ἐνιψάμεν. ἴδε νίζω.

Νικάω άμάλ. νεικάω και αἰολ. νίκημι Θεοκρ. 7. 40 νίκης (δωρ. νικῆς) Ανθ. 43. 5 νικῶ Αθην. 40. σ. 414 θαμ. α. πλ. νικῶσκομεν Οδ. λ. 542. ύποτ. νικῶ Ευρ. Πρωκλ. 253 εύκτ. νικῶοιμι (-ώμι και -αἰν) νικῶ (Πλατ.) και νικῶη (Ξεν.) νικῶεν (ώσ.) μετ. θοτ. πλ. δωρ. νικῶντεσι Πινδ. σ. 7. 40 παρατ. δωρ. νίκη Θεοκρ. 6. 43. νικά Οδ. ν. 264 νίκων Ιλ. σ. 284 ἐνικῶσαν (έπιγραφή. Ὁρχομ.) μελ. νικήσω δωρ. νικασεῖς Θεοκρ. 8. 40 άπαρ. νικασεῖν 5. 28 και έπικ. νικασάμεν Ιλ. η. 492 άορ. νίκησα Οδ. λ. 545 δωρ. ἐνίκασε Πινδ. ε. 8. 65 νίκασε Σίμων 53 νίκησεν Οδ. κ. 46 μετ. νεικάσας (έπιγραφή) και δωρ. νικῶσας Πινδ. σ. 5. 8 άπσο. δωρ. νικῶσαι ν. 40. 48. Παθ. νεικῶμένη (ώσ.) παρακ. νενικάνται Πινδ. ν. 9. 5 μ. μελ. μετγν. νικήσασθε Ἰεροκλ. 203 δωρ. νικῶσομαι νικῶσῃ (άλλ. ἢν εἰκῆσις ἢ νουταξῆ) Θεοκρ. 24. 32. ῥιζ. φικ-, και μετά η. πρωτακ. συλλαβ. νικ-ά-ω (άντι νιφικάω) άλλ. ὀρθότ. ῥιζ. νικ = vic (per-vic-ax) λατ. νικ-ά-ω = vincō vicī λατ. παρ. νίκη, νίκημα, νικητής.

Νίσσομαι και νείσσομαι (έρχομαι, πηγαίνω, νόημα μετανίσσεται Πινδ. π. 5. 9. νίσσεται σ. 3. 34 δωρ. ποτινίσσεται Ιλ. ι. 384 νισσομένα Οδ. κ. 42 νίσσοθα Ευρ. Φοιν. 4234 νίσσονται Ησιόδ. Ερ. 235 μετ. νισσομένοιο (άλλ. νεισομένοιο) Απολ. Ρ. 2. 499 και ποτινισσόμενος Πινδ. σ. 6. 99 παρατ. μετενίσσαστο Οδ. ε. 58 νίσσοντο Ιλ. μ. 419 μελ. νίσσομαι Ιλ. ψ. 76 και νείσσομαι Ανθ. 7. 565 νίσει Ευρ. Κυκλ. 43 μετανίσσεται Απολ. Ρ. 4. 4245. παρ. νόστος, νόστιμον. ἴδε νόημα.

Νίφει (χιονίζει) Αριστ. Αχ. 414 νίφει (Ησιόδ.) προστ. νιφέτω (Λουκιαν.) και νίφει άπαρ. έπικ. νιφέμεν (άλλ. νειφέμεν) Ιλ. μ. 280 μετ. νίφω Πινδ. ι. 7. 5 παρατ. ἐνειφε (Θουκυδ.) και ἐνιφεν Βαβρ. Μιθ. 45 μελ. ποιητ. νίφω Πλουτ. Ηθ. 949 άορ. κατ-ένιψα Αριστ. Αχ. 438 παρακ. χυνέννοφεν (Διον Κασ.). Παθ. νίφομαι νίφεσκει Ηροδ. 4. 31 μετ. νιφόμενος Αισχ. Επ. 213 νειφόμενος (Παυσαν.) παθ. άορ. ἐνιφθην (Διον. Ἄλ.) μετ. κατανιφθεῖσαι (Ιπποκρ.). ῥιζ. νίφ-, νίφ-ει = hiā-gi-i λατ. παρ. νίφα: χιόνια και κρήνην (Ησυχ.), νιφάς, νιφετός, ἀγάννιφος· άλλῃ και τοῦτο πράγγοσεί τινες εκ τῆς ῥιζ. νυ-, σνυ- τοῦ νέω = πλέω.

Νοέω (ἔχω κατὰ νοῦν, στοχάζομαι) μελ. νοήσω παρακ. νενόηκα ἄορ. ἐνόησα. Παθ. νοέομαι-οῦμαι καὶ συνθ. διανοοῦμαι μετ. νοούμενος παρακ. νενόημαι καὶ διανενόημαι μ. μελ. διανοήσομαι παθ. ἄορ. ἐνοήθη καὶ διενοήθη παθ. μελ. νοηθήσομαι (Γαλην.) μ. ἄορ. ἐνοησάμην καὶ διενοησάμην. παρ. νοητός, -τέος.

Νοέω (ὡς ἄν.) καὶ ἐννοέω Οδ. ε. 418 νοέεις φ. 257 εὐκτ. νοήεις Ἀριστ. Ν. 4381 μετ. νοέων Ησιόδ. Ερ. 284 νοέοντες Ηρόδ. 8. 3 νοέουσα Φωκυλ. 84 παρατ. ἐνόει Ομ. Γυν. 3. 213 ἐνόει Ηρόδ. 8. 403 παρακ. ἐννεώκασι 3. 6 ἄορ. νόησε Ιλ. θ. 91 νόησαν Κοϊντ. Σμ. 2. 785 προνόησαν Ιλ. σ. 526 μετ. ἐνώσας Ηρόδ. 4. 68. Παθ. παρακ. νένωται Σοφ. Αποσπ. 491 ἄπαρ. συνθ. πεπρωνοῦσθαι Διοδ. Σικ. 17. 23 μετ. νενωμένος Ηρόδ. 9. 53 ὑπερσ. μετὰ ἐνεργ. σημ. ἐνένωτο 4. 77 δι-ἐνένωτο 7. 206 παθ. ἄορ. ἐπενόηθη 3. 422 μ. ἄορ. προῦνοησάμην Ευρ. Ιπ. 399 νοήσατο Ιλ. κ 501 νόωσατο Απολ. Ρ. 4. 4409 μετ. νωσάμενος Θεοκρ. 25. 263. ρίζ. νο-, ἢ αὐτὴ τῆ γ νο-, νο-έ-ω. παρ. νόος, νοητός, -τέος. ἴδε γιγνώσκω.

Νομίζω ὁμαλ. παρατ. ἐνόμιζον μελ. νομίσω καὶ νομιῶ νομιεῦμαι Ηρόδ. 2. 47 ἄορ. ἐνόμισα νόμισαν Πινδ. ι. 5. 2 παθ. παρακ. νενόμισμαι γ. πλ. ἰων. νενομίδαται (Δίων Κασ.) ἄπαρ. ὄορ. νενομίχθαι Στοβ. 48. 63 ὑπερσ. νενόμιστο Ἀριστ. Ν. 962.

Νοστέω ὁμαλ. μελ. ἀπονοστήσομαι Ιλ. α. 60 ἄορ. ἀπονοστήσας Ησιόδ. Ερ. 733.

Νοσφίζω (Ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω) νοσφίζει Ἀνθ. 5. 293 μελ. νοσφιεῖς Σοφ. Φιλ. 4427 ἄορ. ἐνοσφίσας Ευρ. Ρῆ. 56 ἐνοσφίσε Λυκόφρ. 4331 εὐκτ. ἀπονοσφίσειεν Ομ. Γυν. Δημ. 438 μετ. νοσφίσας Ευρ. Ελ. 644. Μεσ. νοσφίζομαι νοσφίζεται Οδ. ψ. 98 νοσφίζεται Ευρ. Ικ. 453 παρατ. νοσφίζετο Ορφ. Αρ. 1347 μ. μελ. ἐπικ. νοσφίσσομαι Απολ. Ρ. 4. 4408 νοσφίσσεται 4. 482 παθ. ἄορ. ἐνοσφίσθης Αισχ. Χο. 494 ὑποτ. ἀπονοσφισθῆσι Ομ. Γυν. Ερ. 562 μετ. νοσφισθεῖσα Δημ. 92 μ. ἄορ. ἐνοσφισάμην (Νέα Διαθ.) νοσφισάμην Οδ. τ. 339 νοσφίσσαντο Διον. Περ. 684 ἄπαρ. νοσφίσσασθαι (Ξεν.) μετ. νοσφισσάμην Οδ. τ. 379 παρακ. νενοσφισμένος Πλουτ. Ηθ. 809. ρίζ. νεσ- (νέω), νοσ-, νόσ-φι, νοσφί-ζ-ω. παρ. νοσφισμός, νοσφιδίος, νοσφιδόν, νοσφιστής. ἴδε καὶ νέω (πηγαῖον).

Νύσσω ἢ νύττω (τριπῶ διὰ σουβλεροῦ πράγματος, κουντῶ) παρατ. ἐνύσσω καὶ ἐνύττω (Λουκιαν.) νύσσω Απολ. Ρ. 3. 4322 μελ. νύξω ἄορ. ἐνύξα ἐνύξας Θεοκρ. 21. 50 νύξε Ιλ. λ. 252. Παθ. μετ. νυσσόμενος Ἀνθ. 44 382 παθ. παρακ. νενυγμένος (Γαλην.) παθ. ἄορ. ἐνύχθη ἄπαρ. νυχθῆναι (Διογ. Λ.) μετ. νυχθεῖς (ὡς.) παθ. ἄορ. β. ἐνύχη ὑποτ. νυγῆ (Γαλην.) μετ. νυγεῖς (Πλουτ.). ρίζ. νυχ- ἢ νυκ- συγγεν. τῆ μυχ- (ἀμύσσω, ἀμυχή), νύσσω (ἀντι νυχ-ῆω). παρ. νύξις, νύγμα, νυγμός, νύσσα.

Νυστάζω παρατ. ἐνυστάζον μελ. νυστάξω (Παλ. Διαθ.) ἄορ. ἐνύσταξα. παρ. νύσταλος. ἴδε νεύω.

Νυστάζω (ὡς ἄν.) καὶ νευστάζω ἐπικ. μετ. νευστάζων Ιλ. υ. 462 ἄορ. ἐνύστασα Ἀνθ. 42. 435 ἄπαρ. νυστάσαι Κομ. Αποσπ. 3. 549.

Νωμάω (δικανέμω, νικῶ) παρατ. νώμα Ιλ. σ. 677 καὶ νώμασκεν Μόσχ. 4. 408 ἄορ. νώμησαν Ιλ. α. 474 μετ. νωμάσας Πινδ. ι. 4. 45 παθ. παρατ. νωμάτο Ορφ. Γυν. 37. 8. ἴδε νευσεσάω.

Ξαίνω παρατ. ἐξαινον μελ. ξανῶ παρακ. ἐξαγκα ἄορ. α. ἐξῆνα. Παθ. ξαίνομαι παρατ. ἐξαινόμεν παθ. ἄορ. ἐξάνθη παρ. ἐξαμμαί καὶ ἐξασμαι.

Ξαίνω (ὡς ἄν.) μελ. προσκαταξανεῖ Λυκόφρ. 473 ξανοῦμαι Ἀριστ. Ορ. 827 ἄορ. ἐξῆνα καὶ ἐξανα (μετγν.) ὑποτ. καταξήνωσιν Ευρ. Ἴων 1267 μετ. ξήνας ἄλ-

κίφρ. Βπ. 3. 43 ξήνασα Ευρ. Ορ. 42. Παθ. ξαινόμενος Απολ. Ρ. 4. 1264 παρακ. κατεξάνθαι Ευρ. Φοιν. 1145 μετ. εξασμένη (Ιπποκρ.). ρίζ. κε-, κεν- (κεντέω), σκε-, σχαν- (σκάλλω, σκαλίζω), ξίν-ω (άντι κσν-ω) = σοο λατ. ξί-ω (άντι κσέ-ω), ξάω. παρ. κτείς γεν. κτενός (άντι κ-τ-εν-ς), ξάσμα, ξάνσις.

Ξενίζω παρατ. ἐξένιζον μελ. ξενίσω άορ. ἐξένισα. Παθ. ξενίζομαι παρατ. ἐξενίζομην μελ. ξενίσομαι παρακ. ἐξένισμαι παθ. άορ. ἐξενίσθη παθ. μελ. ξενισθήσομαι.

Ξενίζω (ώς άν) και ίων. ξενίζω άπαρ. ξενίζειν Οδ. γ. 335 μελ. ξενίσσομεν η. 190 άορ. ἐξένισσα τ. 194 ξένισσα Ιλ. γ. 207 ξένισσας Οδ. ω. 288 ἐξένισσας Σοφ. Ηλ. 96. Παθ. ξενίζεται Αριστ. Λυσ. 928 μετ. ξενίζόμενος Αχ. 73 παρατ. ἐξενίζετο Ηροδ. 4. 30 παρακ. ἐξενισμένοις Αθην. 6. σ. 308. ρίζ. ξικ-, ε- (είμι ίκνέομαι, εο), σέ- (σά-τ-ο, σειρά), σκκ-, κσ ε-, ξέ-ν-ος, ξε-ν-ίζ-ω, ξε-ν-ώω, ξενίω (άντι ξεν-ίωω), ξένια, ξένισις.

Ξενοδοχέω και ίων. ξεινοδοκέω ξεινοδοκεί Ανθ. 10. 46 μετ. ξεινοδοκίω Ηροδ. 6. 127. παρ. ξεινοδόκος.

Ξενόω μετγν. Παθ. και Μέσ. ξενόομαι και ίων. ξενόομαι άπαρ. ξεινοῦσθαι Απολ. Ρ. 1. 849 μελ. ξενόομαι Λυκάφρ. 92 παρακ. ἐξένωμαι μετ. ἐξενωμένος Σοφ. Τρ. 63 άορ. ἐξένωσας Ηλιόδ. 6. 7 ίων. άπεξένωσαν Οππιαν. Αλ. 1. 272 παθ. άορ. ἐξενώθη Αισχ. Χο. 702 ίων. ἐξενώθησαν Ηροδ. 6. 21 μετ. ξενωθείς Πινδ. π. 4. 299 παθ. μελ. ξενωθήσομαι. ιδε ξενίζω.

Ξέω (ξύνω) μελ. ξέσω παρακ. κατ-έξεσμαι (Αριστοτ.) παθ. άορ. κατεξέσθη (Πλουτ.) παρ. ξεστός.

Ξέω (ώς άν.) άπαρ. παραξέειν (Πρόκλ.) παρατ. έξεον Οδ. ψ. 499 άορ. έξεσα Ιλ. ε. 81 έξεσεν Απολ. Ρ. 1. 1119 ξέσεν Ανθ. Πλαν. 60 ξέσεν Οδ. ρ. 341 παρακ. έξήκως (Κραμ. Αν.). Παθ. παραξέεται Ανθ. 7. 478 παρακ. έξεσμαι Αριστ. Άποστ. 684 ύπερσ. έξεστο Ηλιόδ. Αίθ. Β. 14. παρ. ξεστός. ιδε ξάινω.

Ξηραίνω παρατ. έξήραϊνον μελ. ξηρανώ άορ. έξήρανα. Παθ. ξηραίνομαι παρατ. έξηραϊνόμην μ. μελ. ξηρανούμαι (Αριστοτ.) παρακ. έξήραμαι και έξήρασμαι (έξήραμμικι μετγν.) παθ. μελ. ξηρανήσομαι (Γαλην.) παθ. άορ. έξηράνηθη. παρ. ξηραντέος.

Ξηραίνω (ώς άν.) ξήραϊνε Νικανδ. Αλ. 606 μελ. ξηρανεί Ευρ. Κυκλ. 575 άορ. ίων. άνεξήρανηεν Ηροδ. 7. 109 ύποτ. αιολ. άγξηράνη Ιλ. φ. 347 άπαρ. ξηρήναι (Ιπποκρ.) παθ. παρακ. άποξηρασμένος Ηροδ. 7. 109. ρίζ. κε-, σκε (σκάλλω), ξε-, ξη-ρί-σίν-ω. παρ. ξερός, ξηρός, ξέρα παρ' ήμιν η ξέρη, ξηραντέος.

Ξυτήμι ιδε Ίημι.

Ξύρω, ξύρω και σπανιώτ. ξύρω (ξυρίζω) παρατ. έξυρον (Λουκιαν.) και έξύραον μελ. ξυρήσω (Παλ. Διαθ.) άορ. έξύρησα (Διόδωρ.). Μεσ. ξυράομαι (Διόδωρ.) και ξύρομαι (Πλουτ.) μ. μελ. ξυρήσομαι (Παλ. Διαθ.) παρακ. έξύρημαι (Λουκιαν.) παθ. άορ. έξυρήθη παθ. μελ. ξυρηθήσομαι (Παλ. Διαθ.) μ. άορ. έξυράμην (Πλουτ.) και έξυρησάμην (Λουκιαν.).

Ξυρέω (ώς άν.) ίων. άπαρ. ξυρέειν (Άρεται.) μετ. ξυρέω (=ξυρώω) Ηροδ. 2. 65 άορ. ξυρήσας Β. 35 και ξύρας (Ιπποκρ.). Μεσ. ξυρέονται Ηροδ 2. 66 και ξυρέυνται 2. 36 μετ. ξηρούμενος Κωμ. Αποστ. 3. 508. ρίζ. κυ-, κυ-ρ- (κύρω), σκυ-, ξύ-ω, ό-ξύ-ν-ω, ξυρ-ά-ω και ξυρ-έ-ω. παρ. ξυρός = ξυρ-άς Σανσκ. = ξυράφι παρ' ήμιν.

Ξύω (ξέω) παρατ. έξυον άορ. άν-έξυσα. Μεσ. ξύομαι παρατ. έξυόμην (Λουκιαν.) παρακ. έξυσμαι (μετγν.) παθ. άορ. έξύσθη (Αριστοτ.) μ. άορ. έξυσάμην. παρ. ξυστός. ιδε ξυρέω και ξάινω.

Ξύω (ώς άν.) παρατ. ξυον Οδ. χ. 456 άορ. έξυσα Ιλ. ξ. 479 άπαρ. έγξύσαι Ευρ. Αποστ. 300 παθ. παρακ. περι-έξυμαι (Ιπποκρ.).

Ὀαρίζω (ὁμιλῶ φιλικῶς μετά τινος, συναναστρέφομαι) ἐπικ. ὀαρίζει Οἰμ. Ἰων. εἰς Δία 3 ἀπαρ. ὀαρίζειν Ερμ. 470 καὶ ὀαρίζεσθαι Ἰλ. χ. 127 παρατ. ὀαρίζει ζ. 516 ὀαρίζετον χ. 128 καὶ θαμ. ὀαρίζεσκον Οἰμ. Ἰμ. Ερμ. 58. ρίζ. *φερ-* (ἐρέω), *φαρ-* (βάτρα), καὶ ἀναδιπλασιασμοῦ τοῦ *φαρ*, *φα-φαρ-ίζ-ω*, ὀ-αρ-ίζ-ω κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ ἀραρίσκω ἢ ἀείρω αὐτὸ παράγεται. παρατ. ὄαρ ὄαρος, ὀαριστής.

Ὀδάξω, ὀδαξάω καὶ ὀδαξέω (αἰσθάνομαι δηγμόν) παρατ. ὠδαξον (ἄλλ. ὠδάξουν Ξεν.). Μεσ. ὀδαξομαι (Ἰπποκρ.) ὀδαξάομαι (Αἴλιαν.) ὀδαξάται (Ἰπποκρ.) μετ-ὀδαξούμενος (Διοσκωρ.) παθ. μελ. ὀδαξήσομαι (Ἰπποκρ.).

Ὀδάω (πωλῶ) ποιητ. καὶ μόνον ἄορ. προστ. ὀδήσω Εὐρ. Κυκλ. 133 ἀπαρ. ὀδήσαι 98 παθ. ἄορ. ὀδηθῆις 42.

Ὀδοιπαρέω-ῶ ὄμαλ. παρατ. ὠδοιπόρου ἄορ. ὠδοιπόρησα παρακ. ὠδοιπεπόρηκα Κωμ. Αποσπ. 4. 474.

Ὀδυνάω (προξενῶ ὀδύνην) ὄμαλ. μελ. ὀδύνησει Ἀριστ. Εκκλ. 228 καὶ ὀδυνάσω Σοφ. Αποσπ. 446 ἄορ. ὀδύνησαι μετγν. (Γαλην.) μετ. ὀδύνησας (ὥσ.). Παθ. ὀδυνάομαι Σοφ. Ηλ. 804 καὶ ἰων. ὀδυνέομαι (Ἄρατ.) παρατ. ὠδυνᾶτο (Ἰπποκρ.) μελ. ὀδυνήσομαι Κωμ. Αποσπ. 4. 164 παθ. μελ. ὀδυνηθήσομαι (Γαλην.) παρακ. ὠδυνωμένη Σοφ. Ηλ. 804 παθ. ἄορ. ὀδυνηθῆις Ἀριστ. Σφ. 283. ρίζ. *δυ-*, *δυσ-* (δύη, δυάω) καὶ μετά ο προστ. ὀ-δυ-ν-ά-ω=doleo λατ. ὀ-δύ-ρ-ο-μαι, ὀ-δύσ-σ-ο-μαι (ἀντί ὀδύσ-*j*-ομαι)=*dvēsh-mi* Σανσκ.=*odi* λατ. παρατ. ὀδύνη, ὀδυμῶς, ὀδύρομαι, ὀδυνήφατος.

Ὀδύρομαι (θρηνώ) Μεσ. Αποθ. παρατ. ὠδυρόμην (Διον. Αλικ.) μελ. ὀδυροῦμαι μ. ἄορ. ὠδυράμην παθ. ἄορ. ὠδύρθην (Πλούτ.). παρατ. ὀδυρμός.

Ὀδύρομαι (ὡς ἄν.) καὶ ἀγτ. δύρομαι Σοφ. Οιδ. τ. 1218 ὀδύρεαι Ὀδ. θ. 577 δύρεσθε Αἰσχ. Πρ. 274 προστ. ὀδύρετο Ἰλ. ω. 549 μετ. δυρόμενοι Αἰσχ. Περ. 582 καὶ δυρομένα Εὐρ. Μηδ. 459 παρατ. ὀδύρετο Ἰλ. σ. 32 καὶ ὀδύρεσκετο Ηροδ. 3. 419 ὀδύροντο Ἰλ. ω. 714 μ. ἄορ. ὀδυράμενος ω. 48. ἴδε ὀδυνάω.

Ὀδύσασθαι (ὀργίσασθαι) Μεσ. Αποθ. ἀπαρ. μ. ἄορ. καὶ ὀριστ. ὠδύσατο Ὀδ. α. 62 ὠδύσατο Ἰλ. σ. 292 ὠδύσσατο Ηοισδ. Θ. 617 ὀδύσαντο Ἰλ. ζ. 438 μετ. ὀδυσάμενος θ. 37 παρακ. ὀδύσασται Ὀδ. ε. 423 παθ. ἄορ. ὠδύσθη (Ηουχ.) παρατ. ὠδυσίη=ὀργή (Ηουχ.) Ὀδυσεύς. ἴδε καὶ ὀδυνάω.

Ὀζῶ (μυρίζω) εὐχρ. παρὰ μεταγενεστέρους μελ. ὀζήσω ἄορ. ὠζῆσα παρακ. ὠζήκα (Φωτ.) καὶ ὀζῶδα (Πλούτ.) ὑπερσ. ὀζῶδεν (ὥσ.).

Ὀζω (ὡς ἄν.) ὄζει Ἀθην. 44. 661 αἰολ. καὶ δωρ. ὄσδει Θεοκρ. 4. 149 πλ. γ. ὄσδοντι β. 52 μετ. ὄζων Ἀριστ. Ν. 30 παρατ. ὄζει Κωμ. Αποσπ. 2. 234 μελ. ὀζήσω Ἀριστ. Σφ. 4059, ἰων. ὀζήσω (Ἰπποκρ.) ἄορ. ὠζῆσα Ἀριστ. Αποσπ. 538, ἰων. ὠζεσα (Ἰπποκρ.) παρακ. ὄζωκ Ἀνθ. 7. 30 ὑπερσ. ὀζῶδεν 43. 29 ὀζῶδει Ὀδ. ε. 60. Μεσ. ὀζόμενος (Ἰπποκρ.). ρίζ. *οδ-*, ὄζω (ἀντί ὀδ-*j*-ω)=*oleo* λατ. παρατ. ὀδμη (ὄσμη)=*od-or* λατ. *δυσ-ώδης*.

Ὀθαομαι (φροντίζω, μὲ μέλει) ἐπικ. ὀθεται Ἰλ. ο. 407 παρατ. ὀθετο ε. 403. ρίζ. *οθ-* συγγεν. τῆ *ὀπ-* (ὀφθαλμός), ὀθ-ο-μαι. παρατ. ὀθη: φροντίς, ὦρα, καὶ ὀθειών: φροντίζων (Ηουχ.), ὀθ-μα: ὄμμα (Νικανδ.).

Ὀϊακίζω (πῶδαλιουχῶ, κυβερνῶ) μόνον παρ' Ἰωσι καὶ πεζ. μεταγεν. μετ. ἰων. οἰπκίζων Ηροδ. 4. 174 καὶ οἰακίζων (Ἀριστοτ.). Παθ. οἰακίζεσθαι (Στραβ.) μετ-οἰακίζόμενος (Διοδώρ.). ρίζ. *φει-*, *φει-* (οἰμη, οἰμος, οἶτος), οἰ-αξ, οἰ-ακ-ίζ-ω, οἰγ-ω, οἰγ-νυ-μι, οἰχ-ο-μαι, οἰχ-νέ-μαι, οἰ-μ-άω τούτου συγγενής εἶνε ὁ μελ. οἶσω τοῦ φέρω.

Ὀϊακοστρεφέω παρατ. οἰακοστρόφουν Αἰσχ. Περ. 767. ἴδε οἰακίζω.

Ὀἶγνυμι (ἀνοίγω) παρὰ πεζοῖς μόνον σύνθ. ἀνοίγνυμι, ἀνοίγω καὶ ἀνοιγνύω (μετγν.) παρατ. ἀνέωγον, ἦνοιγον καὶ ἀνέωγνυσαν (Πλούτ.)

(ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΑ).

παρακ. ἀνέωγα καὶ β. ἀνέωγα ἀορ. α. ἀνέωξα ἠνέωξα καὶ ἠνοιξα (Αρριαν.). Παθ. καὶ Μέσ. ἀνοίγομαι παρατ. ἀνεώγοντο παθ. ἀορ. α. ἀνεώχθην, ἠνοιχθην (Παυσαν.) καὶ ἠνεώχθην (Δίων Κασ.) παθ. ἀορ. β. ἠνοιγην (Λουκιαν.) παθ. μελ. ἀνοιχθήσομαι (Παλ. Διαθ.) καὶ β. ἀνοιγήσομαι (ὦς.) παρακ. ἀνέωγμαί καὶ ἠνοιγμαί (μετρν.) ὑπερσ. ἀνεώγμην καὶ ἠνοιγμην (μετρν.) μετ' ὀλίγ. μέλ. ἀνεώζομαι. παρ. ἀνοικτόν, ἀνοικτέον.

Οἴγνυμι (ὡς ἀν.) καὶ οἴγω ἀπαρ. οἴγειν Αἰσχ. Πρ. 614 μετ. ὑποίγνυς Αριστ. Ἐκκλ. 45 παρατ. οἴγειν Ησίοδ. Ερ. 817 ἀνέγειν Ιλ. ξ. 468 καὶ ἀνέγειν π. 221 καὶ ἀναοίγεισκον ὦ. 455 μελ. οἴγω Ευρ. Κυκλ. 502 παροίξει Βεκκ. Αν. σ. 60. 20 ἀορ. ὄξα Ιλ. ὦ. 457 καὶ συχνότ. ὄξε Οδ. α. 436 καὶ ἀνοίξα Ηροδ. 4. 68 μετ. οἴξας Λυκόφρ. 842 οἴξασα Ιλ. ζ. 89 ὑπερσ. ἀνέωγει Κωμ. Αποσπ. 2. 289. Παθ. ἀνοίγνυται Ευρ. Ἴων 923 μετ. ἀνοίγνύμενος Αριστ. Ιπ. 1326 οἴγνυμένη Απολ. Ρ. 2. 562 παρατ. οἴγοντο β. 576 καὶ οἴγνυντο Ιλ. θ. 58 ὑπανέοιγνυτο Κωμ. Αποσπ. 3. 327 καὶ οἴγνυμι Αππ. Ρ. 2. 547 παρακ. ἀνέωγμαί Ευρ. Ιπ. 56 ἀνέοιγται Θεοκρ. 14. 47 μετ. ἀνεωγμένους Ευρ. Ιπ. 56 παθ. ἀνέωχθη Ἴων 4563 ἀνοίχθησαν Νον. Διον. 7. 347 ὑποτ. οἴχθη (Αριστοτ.) μετ. οἴχθεις οἴχθησα Πινδ. ν. 4. 44 μ. ἀορ. ἀνοίξάμεναι Ἀριστείδ. Ὡ. 2. 40. ἴδε οἰκίζω.

Οἶδα ἴδε εἶδω.

Οἶδάω (πρίσκομαι, φουσκώνω), οἶδαίνω (Αρατ.) καὶ οἶδέω (Αριστοτ.) παρακ. ὦδηκα (Πλουτ.) ἀορ. ὦδησκ. Παθ. οἶδαίνομαι καὶ οἶδέομαι (μετρν.) παθ. ἀορ. ἐξοιδήθεις (Βύσταθ.).

Οἶδάω (ὡς ἀν.) Πλουτ. Ηθ. 734 καὶ οἶδάω οἶδάνει Ιλ. ι. 554 καὶ ἀνοιδέει Ηροδ. 7. 39 μετ. οἶδάνων Αριστ. Ερ. 4166 οἶδίων Ηροδ. 3. 76 καὶ ἰων. ἀνοιδέων Νικανδ. Θηρ. 855 οἶδαίνουσα Αρατ. 908 παρατ. ὦδει Οδ. ε. 455 ὦδει Αθην. 2. 68 καὶ οἶδαίνεσκον Απολ. Ρ. 3. 383 μελ. οἶδήω μετ. οἶδήσιον (Ιπποκρ.) ἀορ. ἀν-ὦδηνα ἀπαρ. ἀνοιδήναι Κοῖντ. Σμ. 14. 470 παρακ. δωρ. ὠδήκαντι (ἀντί ὠδήκασι) Θεοκρ. 4. 43. Παθ. οἶδάνεται Ιλ. ι. 646 μετ. ἀνοιδόμενος Ἀλκίφρ. Επ. 4. 40 μ. ἀορ. ἀντί ἐνεργ. ἀνοιδήσαντο Κοῖντ. Σμ. 9. 345. ρίζ. ὠδ-, οἶδ- (ὠδον καὶ οἶδον), οἶδ-ά-ω, οἶδ-άν-ω, οἶδ-αίν-ω, οἶδ-έ-ω=tuueo λατ. παρ. οἶδος, οἶδημα, οἶσμα, οἶδαλέος, Οἶδίπους.

Οἶζυ' ὦ (ταλαιπωροῦμαι, κακοπαθῶ) οἶζυει Κοῖντ. Σμ. 4. 1372 πληθ. οἶζύομεν Ιλ. ξ. 89 προστ. οἶζυει γ. 408 μετ. οἶζύων Κοῖντ. Σμ. 4. 1322 ἀορ. οἶζύσας Οδ. ψ. 307. ρίζ. οἶ- καὶ ἰων. οἶ-, οἶ-ζ-ύ-ω (ἀντί οἶδ-j-u-ω). παρ. οἶζύς, οἶζυρός.

Οἶκειόω καὶ οἶκειόομαι-οῦμαι ἰων. οἶκειεύνται Ηροδ. 4. 4 οἰκηῖοῦνται 4. 94 μετ. οἰκηῖόμενος 4. 448 μ. ἀορ. οἶκειώσατο Πλουτ. Οθ. κ. 27. ρίζ. φοί-, φοίκ-, οἶκ-έ-ω, οἶκ-ίζ-ω, οἶκ-ει-ώω. παρ. οἶκος=vicus λατ. vasa-s Σανσκ. καὶ βραϊτ. Fuxka Ἄρεως Αἰολ. 470, ὑπερ-ῶϊον, ὑπερ-ῶϊον, οἶη=κόμη καὶ οἶατης=κωμήτης (Πουχ.).

Οἶκέω (κατοικῶ) ὁμαλ. παρὰ πεζ. καὶ οἶκέω οἶκέουσιν Ηροδ. 2. 34 ἀπαρ. ξυνοίκην Σαφῶ ἐν Στοβ. Ανθ. 74. 4 μετ. οἶκέων Πινδ. ν. 7. 65 καὶ ἰων. οἶκέων Ησίοδ. Θ. 330 παρατ. ὄκειον Ιλ. ξ. 444, ἰων. οἶκειον Ηροδ. 4. 57 ἀορ. κατοίκησεν 7. 464 οἶκησαν 2. 454 εὐκτ. κατοικίους Σοφ. Οἶδ. κ. 363. Παθ. οἶκέομαι εὐκτ. οἶκέοιτο Ιλ. δ. 48 μετ. οἶκευμένη Ηροδ. 2. 34 παρακ. οἶκνεται 7. 422 γ. πλ. ἰων. οἶκέαται 4. 442 ἀπαρ. ὄκησθαι Ευρ. Ιφ. α. 662 μετ. οἶκημένοι Ηροδ. 7. 22 ὑπερσ. οἶκητο 4. 493 παθ. ἀορ. πλ. γ. ὄκηθεν (ἀντί ὄκηθησαν) Ιλ. ε. 668. ἴδε οἶκειώω.

Οἶκίζω (κατοικίζω) ὁμαλ. ἀπαρ. οἶκίζειν Ηροδ. 7. 143 μελ. οἶκιῶ (Θουκυδ.) ἀορ. ὄκισα Ευρ. Ηρακλ. 613 ὄκισεν Πινδ. ι. 8. 20 οἶκισεν Ηροδ. 3. 91 οἶκισαν β. 33 παρακ. συν-ὄκικα (Στραβ.) ὑπερσ. ὄκικειν Αππιαν. Ιστ. 400. Μέσ. οἶκί-

ῥομαι (Πλάτ.) μελ. οἰκείται (Ξεν.) οἰκούμεθα Ἑυρ. Ηρακλ. 46 μ. ἀορ. ᾠκίσαστο Ανθ. 7. 73 παρακ. ᾠκίσται Eur. Εκαβ. 2 ἰων. οἰκίσται Ηροδ. 4. 12 παθ. ἀορ. κατοικίσθησαν 2. 154. ἴδε οἰκείω.

Οικοδομέω ὁμαλ. παρὰ πεζ. παρατ. ᾠκοδόμει (Ξεν.) οἰκοδόμει Ηροδ. 4. 186 οἰκοδόμεον 8. 71 ἀορ. οἰκοδόμησε 2. 127 παθ. παρακ. οἰκοδόμηται Πιν. Ηρακλ. 226. 89 καὶ Ηροδ. 4. 181 γ. πλ. οἰκοδομέεται Ηροδ. 4. 185 μετ. οἰκοδομημένον Πιν. Ἑρακλ. 213. 64 (α) μ. ἀορ. οἰκοδομήσαστο Ηροδ. 3. 40.

Οἰκοσυρέω μόνον ἐνεστ. παρὰ τοῖς κλασικοῖς Αἰσχ. Ἄγ. 809 παρατ. οἰκούρει μετγν. Πλουτ. καὶ ὑποοικούρου (ὡς.).

Οἰκτείρω (εὐσπλαγχνίζομαι) παρατ. ᾠκτερον μελ. οἰκτερήσω (Παλ. Διαθ.) ἀορ. ᾠκτεира καὶ ᾠκτείρησα (μετγν.). Παθ. ἐνεστ. οἰκτείρονται μ. ἀορ. κατοικτείρατο (Ἀριστοτ.).

Οἰκτείρω (ὡς ἄν.) οἰκτείρετε (ἀντι οἰκτείρετε) Ανθ. 7. 267 ἀορ. ἰων. οἰκτείρε Ηροδ. 3. 52 μελ. οἰκτερω Αἰσχ. Ἄποσπ. 196. Παθ. παρατ. ᾠκτείρετο Σοφ. Ηλ. 4412 ἀορ. ᾠκτείρησα Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 353 παθ. ἀορ. οἰκτείρηθη 637. ῥιζ. οἰ- οἰκ-, οἰμαι, οἰμῶζω, οἰκ-τ-ος, οἰκ-τ-είρ-ω, αἰολ. οἰκτίρρω, οἰκ-τ-ίξ-ω. παρ. οἰκτιρμός, οἰκτιρῶν.

Οἰκτίξω ὁ ἐνεστ. μόνον παρ' Ηλιοδ. 4. 9 ἀπαντᾷ ἄπλοδς κατοικτίξεις Αἰσχ. Ευμ. 122 μελ. ἀτ. οἰκτιεῖς Πρ. 68 ἀπαρ. κατοικτιεῖν Eur. Ηρακλ. 452 ἀορ. ᾠκτίσαι Αἰσχ. Ικ. 639 ἀπαρ. κατοικτίσαι Σοφ. Οιδ. κ. 464. Μεσ. οἰκτιζομαι Αἰσχ. Ικ. 1032 παρατ. ἀποικτίξετο Ηροδ. 4. 114 ᾠκτιζοντο (Θουκυδ.) μ. ἀορ. ᾠκτισάμην Αἰσχ. Ευμ. 515 παρακ. κατοικτίσται Περ. 4062 παθ. ἀορ. κατοικτίσθη Eur. Ιφ. Α. 686. ἴδε οἰκτείρω.

Οἰμῶ (ὄρμῶ) ἀναυξ. μελ. οἰμῶσω Ηροδ. 4. 62 ἀορ. οἰμῆσε Ιλ. χ. 140. ἴδε οἰακίξω.

Οἰμῶζω (θρηνώ, ὀδύρομαι) παρατ. ἀνοιμῶζεσκε Κοῖντ. Σμ. 14. 281 μελ. οἰμῶξω Ανθ. 5. 302 καὶ οἰμῶξομαι Κομ. Ἀποσπ. 2. 551 ἀορ. ᾠμῶξα Ιλ. σ. 35 εὐκτ. οἰμῶξεται Σοφ. Ατ. 962 παθ. παρακ. οἰμωγμένος Eur. Βακ. 1286 μ. ἀορ. ἀποιμῶξεσθαι (Εὐσταθ.) παθ. ἀορ. οἰμωχθεῖς Θεογν. 1204. παρ. οἰμωγή, οἰμωκτός. ἴδε οἰκτείρω.

Οἰνίξω καὶ οἰνίζομαι οἰνίξεσθε Ιλ. θ. 506 παρατ. οἰνίζοντο η. 472 μ. ἀορ. οἰνισάμενοι μετγν. (Δουκιαν.). ῥιζ. οἰ-, οἰ-ν-ίξ-ω, παρ-οἰν-έ-ω. παρ. οἰ-νο-ε=νι-πι-πι, οἰ-νη, οἰνάς, οἰναρον, οἰνάνθη, οἰνο-χοῖω παρατ. ἐ-Φωνο-χόου.

Οἰνοχοεῖω (κινῶ) παρατ. ἐφνοχόου μελ. οἰνοχόησω ἀορ. ἐφνοχόησα. Οἰνοχοεῖω (ὡς ἄν.) καὶ οἰνοχοεῖται Οδ. φ. 442 ἀπαρ. οἰνοχοεῖεν Ιλ. υ. 234 μετ. οἰνοχοεῦντες Οδ. γ. 472 παρατ. ἐφνοχέει υ. 255 καὶ οἰνοχέει Ιλ. α. 598 ἀορ. οἰνοχόησαι Οδ. σ. 323. ἴδε οἰνίξω.

Οἰνώω (μεθύσκω) ἀορ. οἰνώσαι Κριτίας 2. 82. Παθ. οἰνώμαι Πλουτ. Ηθ. 672 παθ. παρακ. οἰνωμένος Σοφ. Τρ. 258 καὶ διφνωμένος (Πλάτ.) παθ. ἀορ. οἰνωθεῖς Οδ. τ. 11 παθ. μελ. οἰνωθήσομαι (Διογ. Α.).

Οἶομαι καὶ οἶμαι (νομίζω, στοχαζομαι), οἶει αἶται παρατ. ᾠόμην καὶ ᾠήμην μελ. οἶήσομαι παθ. ἀορ. ᾠήθη. παρ. οἶητέος.

Οἶομαι (ὡς ἄν.) Ιλ. τ. 334 οἶμαι Αἰσχ. Ἄγ. 321, οἶω Ιλ. α. 60 καὶ συνηρ. οἶω Ἀριστ. Λυσ. 998 οἶται Ιλ. α. 561 ᾠω, οἶη Σοφ. Ἀποσπ. 23 οἶεται Οδ. τ. 312 οἶόμεθα φ. 322 οἶεσθε Ἄπολ. Ρ. 2. 342 εὐκτ. οἶοιτο Οδ. ρ. 580 μετ. οἶόμενος Καλλιμ. ἐπιγρ. 72 καὶ οἶόμενος Ιλ. δ. 42 παρατ. ᾠόμην Αἰσχ. Πρ. 268 οἶοιτο Οδ. κ. 248 καὶ οἶοιτο Ομ. Γμ. Ἀπολ. Πυθ. 164 μ. ἀορ. ᾠόσάμην Ἀπολ. Ρ. 4. 290 οἶαστο Οδ. α. 323 ἀπαρ. οἶήσασθαι Ορφ. Λιθ. 562 μετ. οἶο(σ)άμενος Οδ. κ. 232 παθ. ἀορ. ᾠήσθη δ. 453 μετ. οἶσθεις Ιλ. ι. 453 καὶ οἶσθεις-θείσασ Eur. Ιφ. α. 986 παθ. μελ. ἀντι μέσ. οἶσθήσεται Γαλλν. 4. 208. ῥιζ. οἶ- (οἶνος), οἶος, οἶ-δ-ω=σολο λατ. οἶ-σ-μαι. ἴδε καὶ μονῶ.

(α) Ὁ Φρόνιχ. Ἑκλ. σ. 153 ἀφκοδόμηκην διὰ τῷ ω ἀριστα ἔρεις, ἀλλ' οὐ διὰ τῷ οἰ οικοδόμηκε.

Οἶώ (μονώ) ἐπικ. μόνον παθ. ἀορ. οἶώθη Ἰλ. λ. 401 οἶώθησαν Κοϊντ. Σμ. 6. 527. ἴδε οἶομαι.

Ὀἶστεύω (ῥίπτω οἶστους, τοξεύω) ἀορ. προστ. οἶστευσον Ἰλ. δ. 400 μετ. ἴσ-
στεύσας δ. 496. ῥιζ. οἶ-, οἶ- (οἰακίζω), οἶ-στ-ός, οἶ-στ-εύω· κατ' ἄλλους συγγε-
νές εἶνε τῷ οἶζύω.

Οἶστράω (οἶστρηλατέω) μεταγν. οἶστρέω οἶστρεῖ Θεοκρ. 6. 28 ἀορ. οἶστρησα
Εὐρ. Βικ. 32 μελ. οἶστρήσω Ἀθην. 7. 302 Παθ. ἐνεστ. οἶστρεῖσθαι (Αἰλιαν.) μετ.
οἶστρούμενος (Λουκιαν.) παρακ. οἶστρημένος Λυκάφρ. 4366 παθ. ἀορ. οἶστρηθείς
Σοφ. Τρ. 653.

Οἶχνεύω καὶ οἶχνέω (πορεύομαι) οἶχνω Σοφ. Ἠλ. 465 οἶχνεῖ Αἰ. 564 οἶχνεῖσιν
Οδ. γ. 325 παρατ. οἶχνεσκον Ἰλ. σ. 640 καὶ οἶχνεσκον ε. 790. ἴδε οἰακίζω.

Οἶχομαι (ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ) Μεσ. παρατ. ὄχομην ὄχου ὄχετο
μελ. οἶχίζομαι παρακ. παρ' ὄχηκα (μετγν.) καὶ ὄχημαι ὑπερσ. παρ-
ὄχηκειν (Πολυβ.).

Οἶχομαι (ὡς ἀν.) οἶχεῦμαι Ἀνθ. 7. 273 οἶχει Ἡροδ. 2. 415 οἶχεται
Αἰσχ. Περ. 60 οἶχόμεθα Σοφ. Τρ. 85 προστ. ἐποίχεο Θεογν. 353 μετ. οἶχόμενος
Αἰσχ. Περ. 4 παρατ. ἀντί ὑπερσ. καὶ ἀορ. ὄχομην Ἀριστ. Πλ. 32 ὄχεο Οδ. π. 24
ὄχετο Ἰλ. α. 380, ἰων. οἶχετο λ. 288 οἶχοντο Ἡροδ. 4. 48 καὶ ὄχοντο Πινδ. π.
4. 82 μελ. οἶχίσεται Ἀριστ. Θε. 653 παρακ. οἶχωκα Σοφ. Αἰ. 896 ὄχωκε Αἰσχ.
Περ. 43 καὶ παρ' ὄχηκεν Ἰλ. κ. 252 μετ. οἶχωκώς-υῖα Ἡροδ. 8. 408 ὑπερσ. οἶχώκει
4. 489 παροϊχώκει 8. 72 παθ. παρακ. οἶχημαι Ἀνθ. 7. 273 διοἶχονται Ἡροδ. 4.
436. Τοῦ δ' ἐνεργ. οἶχω ἀπαντᾷ μόνον ὄωρικ. παρατ. οἶχε Πλουτ. Πυρρ. 28. παρ.
οἶχτιόν. ἴδε οἰακίζω.

Οἶω· ἴδε οἶομαι.

Οἶσω· ἴδε φέρω.

Οἶωνίζομαι (ἐκλαμβάνω τι ὡς οἶωνόν, προμαντεύω) Κομ. Ἀποσπ. 506 μετ.
οἶωνίζομενος (Ξεν.) παρατ. οἶωνίζοντο (ὡς.) μελ. μετγν. οἶωνιόμαι (Παλ. Διαθ.)
μ. ἀορ. οἶωνισάμην (ὡς.) εὐκτ. οἶωνίσαιτο (Δημοσθ.) ἀπαρ. οἶωνισάσθαι (Ἀριστείδ.)
μετ. οἶωνισάμενος (Ἀριστοτ.).

Ὀκέλλω (πλησιάζω ἢ καθίζω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, καταντῶ) ὄωρ. πο-
τοκέλλουσι Στοβ. Ἀνθ. 65. 47 παρατ. ὄκελλον Ἡροδ. 8. 84 ἀορ. ὄκειλα Ευρ. Ἰφ.
τ. 4379 ἀπαρ. ὄκειλαι (Θουκυδ.) μετ. ὄκειλας (ὡς.). Παθ. ἐξοκέλλεται Αἰσχ. Ἰκ.
438. ἴδε κέλλω.

Ὀκλάζω (λυγίζω, κήμπω) ἀορ. ὄκλάσσαιτο Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Εὐρύχιον· ἴδε κλάζω.

Ὀκνέω καὶ ὄκνειώ (ὄκ-ν-έω) Ἰλ. ε. 255 ὄκνεοῦσι ἢ ὄκνεῖσιν Ἡροδ. 7. 50
παρατ. ὄκνεον Ἰλ. υ. 455. παρ. ὄκνός, ὄκνηρός = eunclians λατ. ἄφοκνος.

Ὀκρῖάομαι (τραχύνομαι, θυμώνω) παρατ. ἐπικ. ὄκρῖόωντο Οδ. σ. 33 παθ.
παρακ. μετγν. ὄκρῖαίμενος Λυκάφρ. 545.

Ὀκχέω· ἴδε ὄχεω.

Ὀλέκω· ἴδε ὀλλυμι.

Ὀλισθάγω (γλιστρῶ) ὀλισθαίνω μᾶλλον μετγν. μελ. ὀλισθήσω
(Παλ. Διαθ.) ἀορ. α. ὠλίσθησα (μετγν.) ἀορ. β. ἀττ. ὠλισθον παρακ.
ὠλίσθηκα.

Ὀλισθάγω, ὀλισθαίνω (ὡς ἀν.) καὶ ὀλισθίω ὀλισθοῦσι Ἀριστ. Βατρ. 690 μετ.
ὀλισθαίνουσα Ἀπολ. Ρ. 4. 377 παρατ. ὠλίσθανε Ορφ. Ἀργ. 267 ἀορ. α. ὠλίσθησα
Ἀνθ. 9. 425 καὶ ὠλίσθηνα Νικανδ. Ἀλ. 89 ἀορ. β. ὠλίσθε Σοφ. Ἠλ. 746 καὶ ὀλισθεν
Θεοκρ. 25. 230 παρακ. ὠλίσθηκα (Ἰπποκρ.). ἀπαρ. καταωλισθηκένα (Ὀριβιάς.) ὑπερσ.
ὠλισθήκει (Φίλοστρ.). ῥιζ. λιτ- (λῖς, λισός), γλιτ-, καὶ μετὰ ο προτακ. ὀ-λι-σ-
θ-άν-ω (ἀντί ὀ-γλι-σ-θ-άν-ω), ὀλι-σ-θ-άν-ω, παρ' ὀλισθος, ὀλισθημα, ὀλισθησις, ὀλισθηρός.

Ὀλλυμι καὶ ὀλλύω (ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω) παρατ. ὠλλυν καὶ ὠλ-
λυον μελ. ὀλέσω σπάν. παρ' ἀττ. καὶ β. ἀττ. ὀλῶ παρακ. ὀλώλεκα

καὶ β. ὄλωλα ὑπερσ. ὀλώλειν ἀπ-ολώλη (Πλατ.) καὶ ἀπ-ωλώλειν ἄορ. ὄλεσα. Μεσ. ὄλλυμαι παρατ. ὀλλύμην μελ. ὀλοῦμαι μ. ἄορ. α. ὄλεσάμην (μετγν.) μ. ἄορ. β. ὀλόμην παθ. ἄορ. ὀλέσθην (Παλ. Διαθ.) παθ. μέλ. ἀπ-ολεσθήσομαι (μετγν.) παθ. παρακ. ὀλώλεσμαι (ὄσ).

Ὀλλυμι (ὡς ἄν.) καὶ ὀλέω ὀλέκει Αἰσχ. Πρ. 563 (χορ.) παρατ. ὄλλυσαν Αἰσχ. Περ. 461 ὀλέσκες Κοῖντ. Σμ. 2. 414 ὀλέσκεν (ἄλλ. ὀλέσκεσεν) Πλ. τ. 435 καὶ ὄλεσκον Θεοκρ. 22. 108 καὶ μετγν. ὄλεσκον Χρ. Σίβ. 4. 408 μελ. ὄλέσω Οδ. ν. 399 καὶ ὀλέσεις Πλ. μ. 250 ἀπολέσει Ηροδ. 2. 421 ἀπολεί 4. 34 καὶ β. ἐξολῶ Αριστ. Πλ. 418 ὀλεῖς Σοφ. Φι. 1388 ὀλεῖ Τρ. 718 μετ. ἀπολέοντες Ηροδ. 6. 91 καὶ ἀπολεῦντες 9. 18 ἄορ. ὄλεσα καὶ ὄλεσε Οδ. ν. 431 ὄλεσαν ψ. 320 καὶ ὄλεσε φ. 284 ἀπόλεσαν Πλ. λ. 268 εὐκτ. ἐξολέσειε Οδ. ρ. 597 ὄλεσασαν Παλ. Διαθ. Ἰωβ. 48. 44. ὑποτ. ὄλεση Πλ. σ. 92 μετ. ὄλεσας Σοφ. Αἰ. 390 καὶ ὄλεσας Αἰσχ. Περ. 534 ὄωρ. ὀλέσαι Πινδ. ο. 4. 79 παρακ. ἐξαπόλωλε Πλ. σ. 290 ὑποτ. ὀλώλη ζ. 448 μετ. ἐξολωλεκῶς Αριστ. Πλ. 868 ὑπερσ. ὀλώλει Πλ. κ. 487. Μεσ. ὄλλυμαι ἐξαπόλλυται Αἰσχ. Αἴγ. 528 ἀπόλλονται Αἰσώπ. Μῦθ. 173 καὶ θαμ. ὀλέκονται Πλ. π. 47 παρατ. ὄωρ. ὀλλύμην Ευρ. Εκ. 914 (χορ.) ὄλεκόμην Σοφ. Τρ. 1013 (χορ.) ὄλλυτο Πλ. 927 ἀπολέσκετο Οδ. λ. 586 ὀλέκοντο Πλ. α. 40 μελ. ἀπ-όλοῦμαι Αριστ. Ν. 792 ὀλεῖται Πλ. β. 325 ἀπολέται Ηροδ. 8. 3 ἀπολεόμεθα 9. 42 ὄλεσθε Πλ. φ. 433 ἀπολέσθε Ηροδ. 3. 74 ἀπαρ. ὀλέσθαι (Ηροδ. συχνά) μετ. ἀπολούμενος Αριστ. Πλ. 713 ἀπολεόμενος Ηροδ. 7. 218 καὶ ἀπολούμενος 7. 209 μ. ἄορ. β. ὀλόμην καὶ ὀλόμην Οδ. λ. 497 ὀλόμην ὄωρ. Αριστ. Εἰρ. 1013 (χορ.) θαμ. ἀπ-ὀλέσκετο Οδ. λ. 586 ὄλετο Πλ. σ. 80 ὄλοντο Οδ. α. 7 εὐκτ. ὀλοῖάτο Σοφ. Αἰ. 842 ὑποτ. ὄλπει Αἰ. γ. 417 μετ. ὀλόμενος (ψθοροποιός) Ευρ. Φοιν. 1029 καὶ ὄλομενος Οδ. ο. 344. Τὸ δ' ἐνεργ. ἀπόλλω ἀπαρ. ἀπόλλειν ἀπαντᾷ παρὰ Βυζαντινοῖς. ρίζ. ὄλ-, ὄνμτπ. ὄλε-, ὄλεκ-, ὄλ-λ ὡ (ἀντι ὄλ-ζῶ), ὄλ-λ-υ-μι.

Ὀλολύζω (φρονάζω μετὰ χαρᾶς ἢ λύπης) μελ. ὀλολύξομαι ἄορ-ὀλόλυξα (μετγν.).

Ὀλολύζω (ὡς ἄν.) προστ. ὀλόλυξε Οδ. χ. 441 παρατ. ὀλόλυζον Κομ. Αποστ. 4. 166 μελ. ὀλολύξεται Ευρ. Ηλ. 691 καὶ ἐνεργ. ὀλολύξω μετγν. (Παλ. Διαθ.) ἄορ. ὀλόλυξε Ευρ. Βακ. 689 ὀλόλυξεν Οδ. δ. 767 ὀλόλυξαν γ. 450 προστ. ὀλολύξατε Αἰσχ. Ευμ. 1043 ἀπαρ. ὀλολύξει Οδ. χ. 408 μ. ἄορ. ἐπωλολύξατο Αἰσχ. Αἴγ. 4236. ρίζ. ὄλ-, λυ-, ὀλολύζω (ἀντι ὄλ-υλ-υ-ζω) = ul-ul-o. λατ. παρ. ὀλολυγμός, ὀλολυγμή, ὀλολυγών, ὀλολυγαία.

Ὀλοφύρομαι (θρηνῶ, ὀδύρομαι) Μεσ. Αποθ. μελ. ὀλοφυροῦμαι μ. ἄορ. ὀλοφυράμην παθ. ἄορ. ὀλοφύρθην.

Ὀλοφύρομαι (ὡς ἄν.) Μεσ. Αποθ. ὀλοφύρει Οδ. χ. 232 παρατ. ὀλοφύρετο Απολ. Ρ. 4. 250 μ. ἄορ. ὀλοφύρατο Πλ. θ. 245. Τὸ ὀλοφύρομαι κατὰ τοὺς μέν γίνεται ἐκ τοῦ ὀλόπτω, λόπος, λέπος, κατ' ἄλλους ὅμως ἐκ τοῦ ὀλοός καὶ φύρομαι. παρ. ὀλοφυρμός.

Ὀμαρτέω (συμπαροῦμαι, ἀκολουθῶ) ὀμαρτέει (Ἰπποκρ.) προστ. ὀμάρτει Θεογν. 4165 μετ. ὀμαρτέων Πλ. ω. 438 παρατ. ὀμάρτει Αἰσχ. Πρ. 678 καὶ ὀμάρτευν Απολ. Ρ. 4. 579 γ. θυϊκ. ὀμαρτήτην Πλ. ν. 584 μελ. ὀμαρτήσω Ησιοδ. Ἔρ. 196. ἄορ. ὀμάρτησα Θ. 204 εὐκτ. ὀμαρτήσειεν Οδ. ν. 87 μετ. ὀμαρτήσας Ησιοδ. Ἔρ. 674 ἄορ. β. ὀμαρτεν Ορφ. Αργ. 513. ρίζ. ἀρ- (ἀραρίσκω) καὶ ὀμ- τοῦ ὀμοῦ, ὀμ-αρ-τέ-ω = comitog λατ. παρ. ὀμηρος, ὀμ-αρ-τή καὶ ὀμαρτήτην.

Ὀμιλέω (συναναστρέφομαι, συνδιατρέφω) ὀμαλ. ὀμιλέει (Ἰπποκρ.) εὐκτ. ὀμιλεῖ Πλ. ε. 86 μετ. ὀμιλέων Πινδ. ο. 12. 21 παρατ. ὀμίλειον Απολ. Ρ. 4. 630 καὶ ὀμίλειον Πλ. σ. 539 ἄορ. ὀμίλιον Ηροδ. 7. 26 εὐκτ. ὀμίλησειεν Οδ. α. 265. Ἡ λέξις αὕτη παράγεται ἐκ τοῦ ὀμοῦ καὶ ἴλη ὀμ-ιλ-ος, ὀμ-ιλ-έ-ω, ὀμιλητής. ἴδε εἰλέω.

Ὀμιχέω (κατοῦρα) καὶ ὀμίχω ἀπαρ. ὀμιχείν Ησιοδ. Ἔρ. 723 μελ. ὀμιχῆσω ἄορ. ὀμιξέ Ἰπποκρ. 55. ρίζ. μιχ- καὶ μετὰ ο παρακ. ὀ-μιχ-έ-ω = mi-n-g-o λατ. παρ. ὀμιχμα, ὀμίχλη καὶ ὀμίχλη, mic-lu-s = οὔρησις λατ.

Ὅμνυμι καὶ ὀμνύω (κάμνω ὄρκον) παρατ. ὄμνυν καὶ ὀμνύουσιν μελ. ὀμύσω παρακ. ὀμύωκα ὑπερσ. ὀμωμάκειν ἀορ. ὄμωσα. Παθ. καὶ Μέσ. ὀμνυμαι μ. μελ. ὀμύσσομαι (μετγν.) καὶ ἅ. ὀμύομαι ὀμεί ὀμείται παρακ. ὀμώωμομαι καὶ ὀμώωσομαι παθ. ἀορ. ὀμύθην καὶ ὀμύσθη παθ. μελ. ὀμωσθήσομαι μ. ἀορ. ἀντ-ὀμωσάμην. παρ. ἀπόωμος.

Ὅμνυμι (ὡς ἀν.) καὶ ὀμνύω προστ. ὀμνυθί Ἰλ. ψ. 585 καὶ ἀττ. ὀμνύ Σοφ. Τρ. 4485 ὀμνύτω Ἰλ. τ. 475 γ. πλ. ὀμνύτων (Θουκυδ.) παρατ. ὄμνυε Ἰλ. ξ. 278 μελ. ὀμείται ι. 274 καὶ δωρ. ὀμώωμεθα Ἀριστ. Λυσ. 484 μελ. ἐνεργ. ὀμύσω μετγν. Ἀνθ. 42. 204 καὶ ἐπομύσομαι (Λουκιαν.) ἀορ. ὄμωσα ὀμύσσομαι Ἰλ. υ. 313 ὄμωσεν κ. 328 ὄμωσεν τ. 443 μετ. δωρ. ὀμύσας Πινδ. ο. 6. 20. Παθ. ὀμνυμαι ἐπόμνυμαι Ἀνθ. 42. 76 μετ. ὀμνύμενος Ἀριστ. Ν. 4241 παρακ. ζυνομώματα Λυσ. 4007 ὀμώωσται Ευρ. Ρησ. 846 μετ. ὀμωσμένος (Διον. Ἀλικ.) ῥίζ. ὄμ- (ὄμός), ὄμ-ό-ω, ὄμ-νυ-μι, ὄμω-τό ω. παρ. ἐπώμοσις, ἐπώμοσις, ἐπώμοτος.

Ὅμοιόω (παρομοιάζω) ὀμαλ. μετ. ἐξομοιεύντες Ἡροδ. 3. 24 παρατ. ὀμοιόουν (Πλατ.) μελ. ὀμοιόωω (Ἰσοκρ.) ἀορ. ὀμοιόωσα (ὡς). Μέσ. ὀμοιόομαι Ἡροδ. 4. 123 παθ. παρακ. ὀμοιόωμαι (Θουκυδ.) μ. μελ. ὀμοιόωσομαι Ἡροδ. 7. 458 παθ. ἀορ. ὀμοιόωθην (Πλατ.) ἀπαρ. ἐπικ. ὀμοιωθήμεναι Ἰλ. α. 487 μελ. δωρ. ἀφομοιόωσντι Πιν. Ἡρακλ. 4. 87. ἴδε ὄμνυμι.

Ὅμοκλάω (ὄμός-καλέω, διὰ φωνῶν προτρέπω τινά) καὶ ὀμοκλέω ὀμοκλέομεν Ὀδ. ω. 473 παρατ. ὀμόκλειον Ἰλ. σ. 658 ὀμόκλειον Ὀρφ. Ἀργ. 944 ὀμόκλα Ἰλ. ω. 248 ἀορ. ὀμόκλιαν ψ. 363 καὶ ὀμοκλήσασκεν ἅ. 499 εὐκτ. ὀμοκλήσειε π. 714 μετ. ὀμοκλήσας υ. 365. παρ. ὀμοκλή, ὀμοκλητήρ.

Ὅμόργνυμι καὶ μόργνυμι (σφογγίζω) σπάν. παρὰ πεζοῖς παρατ. ἐν τμήσει ὀμόργνυ Ἰλ. ε. 416 μελ. μετγν. ὀμόρξω Νικανδ. Θηρ. 558 ἐξ-ὀμόρξω Ευρ. Ἀπασπ. 781 ἀορ. ἐν τμήσει ἐξ-ὀμορξά Ευρ. Ὀρ. 249 μετ. ὀμόρξας ἐν τμήσει Νικαν. Ἀλ. 559. Μέσ. ὀμόργνυμαι Λισγ. Ἀ. 8. 47 παρατ. ὀμόργνυντο Ὀδ. λ. 527 μελ. ἀπ-μόρξομαι Ευρ. Ἰπ. 653 μ. ἀορ. ἐξ-ὀμορξάμην (Πλατ.) ἀπ-ὀμόρξατο Ὀδ. σ. 200. ῥίζ. μεργ- (ἀμέλγω), μεργ- (ἀμέργω), μοργ- μόργ-νυ-μι καὶ ἁ-μόργ-νυ-μι. παρ. merg-a: δρέπανον, merg-es = χειρόβολον λατ. ὀμορρημα.

Ὅμοστιχῆζάω καὶ ὀμοστιχίω (ἄκολουθῶ, συνοδεύω) ὀμοστιχάει Ἰλ. ο. 635 μετ. ὀμοστιχέων Νων. κ. 40. 443. ἴδε στιχάω.

Ὀνειδίζω (ὕβριζω, ἐπιπλήττω) ὀμαλ. μελ. ἀττ. ὀνειδιῶ Σοφ. Οιδ. τ. 4423 ἀορ. ὀνειδίσασι Ἰλ. ι. 34. παρ. ὀνειδιστέον.

Ὀνίρηνι (ὠρελῶ) ἄνευ ἐνεργ. παρατ. ἀναπληρουμένου διὰ τοῦ ὀφέλου μελ. ὀνήσω ἀορ. ὠνησα. Μέσ. ὀνίναμαι παρατ. ὠνάμην μελ. ὀνήσομαι καὶ ἅ. ὀνοῖμαι παθ. ἀορ. ὠνήθη μ. ἀορ. ὠνάμην καὶ ὠνησάμην (Γαλην.) μ. ἀορ. ἅ. ὠνήμην ὠνησο ὠνητο παρακ. ὠνήμαι μετγν. (Λιβάν.).

Ὀνίρημι (ὡς ἀν.) ὀνίρησιν Ἰλ. ω. 45 ἀπαρ. ὀνίρηναι (Πλατ.) μετ. ὀνίρας (ὡς.) μελ. ὀνήσει Ὀδ. ψ. 24 δωρ. ὄνασει (ἄλλ. ὄναζει) Θεοκρ. 7. 36 ἀορ. ὄνησα Ἰλ. α. 503 δωρ. ὄνασα Σίμων 55 ὑποτ. ὄνασης Θεοκρ. 5. 69. Παθ. ὀνίρημαι μελ. ἀπονήσεται Ἰλ. λ. 763 ὀνησάμεθα Ευρ. Ἰρ. Α. 4359 μ. ἀορ. ὀνήμην ἀπόνητο Ὀδ. λ. 324 ὄνατο Ἀνθ. Ἀππ. Ἐπιγρ. 307 ὠνάσαστο Ἀνθ. 7. 484 ὀνήμεθα Ευρ. Ἀλκ. 335 ἀπόνηκτο Νικανδ. Θηρ. 348 προστ. ἀπόνησι Ἰλ. ω. 556 εὐκτ. ἰων. ἀπονάιατο Σοφ. Ἠλ. 214 ἀπαρ. ὄνασθαι (Πλατ.) καὶ ὀνήσθαι (Ἰπποκρ.) μετ. ὀνήμενος Ὀδ. ἅ. 33 παθ. ἀορ. ὠνάθη Θεοκρ. 45. 55. ῥίζ. ὄν-, ὄνε-, ὀνί-νυ-μι. παρ. ὀνήσις, ὀνήσιος ἀνάσιμος, ὄνησις ἀνόνητος δωρ. ἀνόνατος* τῆς αὐτῆς ῥίζης εἶνε καὶ τὸ ὀνόματι=ven-do λατ. παρατ. ἐ-φων-οῦμην, ὀνή=vasna-s Σανσκ.

Ὀνομάζω παρατ. ὠνόμαζον μελ. ὀνομάσω ἀορ. ὠνόμασα κτλ. ὀμαλ. παρ. ὄνομα.

Ὀνομάζω (ὡς ἄν.) ἰων. οὐνομάζομεν Ηροδ. 4. 27 παρατ. ὀνόμαζες Οδ. δ. 278 ὀνόμαζον Ιλ. σ. 449 ἄορ. ἰων. οὐνομάσαν Ηροδ. 4. 6 αἰολ. ὀνόμαξε Πινδ. π. 2. 44. Παθ. καὶ Μεσ. ὀνομίζομαι ἰων. οὐνομίζεται Ηροδ. 4. 59 ἀπαρ. προσ-
 ονομάσθεσθαι (ἐπιγραφ.) μελ. αἰολ. καὶ δωρ. ὀνομάζομαι Πινδ. π. 7. 6 παρακ. οὐ-
 νόμασται Ηροδ. 2. 155 καὶ πληθ. γ. ὀνομάδαται Δίων Κασ. 37. 16. παθ. ἄορ.
 ὀνόμασθεν (ἀντί ὀνομάθησαν) Πινδ. ο. 9. 46, ἰων. οὐνομασθεῖς Ηροδ. 4. 130
 μ. ἄορ. α. ἐξ-ωνομάσαντο (Γαλην.). ῥιζ. νο-, καὶ μετὰ ο προτακτ. ὀνο-, ὀνο-μα,
 αἰολ. ὀνου-μα καὶ ἐπικ. οὐνομα (ἀντί ὀ-γνο-μα)=πο-πιη λατ. ὄνο-μα-ζ-ω = πο-
 πιη-ο λατ. ὄνο-μα-ίν-ω (ἀντί ὄνο-μα-ν-ιω), ὄνομαι, ἀνώνομος = νώνυμος ἐπικ.
 ἴδε καὶ γινώσκω.

Ὀνομαί (ὕδριζω, ἐκφραυλίζω) ὄνοσαι Οδ. ρ. 378 πλ. ῥυεσθε Ιλ. ω. 241 ὄνο-
 ται Οδ. φ. 427 εὐκτ. ὄνοιτο Ιλ. ν. 287 παρατ. κατόνωτο (ἄλλ. κατόνοντο) Ηροδ.
 2. 172 μελ. ὀνόσομαι Ανθ. 7. 398 ὀνόσσεται Ιλ. ι. 55 ἀπαρ. ὀνόσσεσθαι
 Οδ. ε. 379 μ. ἄορ. ὀνοσάμην Ιλ. ξ. 95 ὄνατο ρ. 25 ὀνόσσοιθε (ἄλλ. ἐνεστ. πλ.
 6. οὔνεσθε ἢ οὔνοσθε) ω. 241 εὐκτ. ὀνόσαιτο δ. 539 μετ. ὀνοσάμενος ω. 439
 παθ. ἄορ. κατονοσθῆς; Ηροδ. 2. 136. παρ. ὀνοστός, ὄνοτός. ἴδε ὀνομάζω.

Ὀνομαίνω (ὀνομάζω, ὑπόσχομαι) καὶ δωρ. ὀνομαίνω Τιμ. Λοκρ. σ. 400 προστ.
 ὀνόμαινε Ομ. Ὑμν. Αφρ. 290 μελ. ἰων. οὐνομαίνω Ηροδ. 4. 47 ἄορ. ὀνόμηναι (Ἰσαί.)
 ὀνόμηνας Οδ. ω. 342 ὀνόμηνεν Ιλ. π. 491 ὀνόμηναν ξ. 200 ὀνούμηνεν αἰολ. καὶ
 βοιωτ. Κορίννα παρ' Ἀπολλωνίῳ π. πρ. σ. 98 ὑποτ. ὀνομήνω Ιλ. β. 488 ὀνομήνης
 Οδ. λ. 251. Μεσ. ὀνομαίνονται Τιμ. Λοκρ. 102. ἴδε ὀνομάζω.

Ὀξύνω (κάμνω τι ὄξυ) παρατ. ὄξυνον μελ. παροξύνω ἄορ. ὄξυνα
 παρακ. παρ-ὄξυγκα (Πολύβ.). Παθ. ὄξύνομαι (Αριστοτ.) παρακ. παρ-
 ὄξυμμαι καὶ -ὄξυσμαι (Πολύβ.) παθ. ἄορ. παρ-ὄξύνθην παθ. μελ.
 παρ-ὄξυνθήσονται (Ἰπποκρ.). παρ. ὄξυντός. ἴδε ξυράω καὶ ξέω.

Ὀπαδέω ἴδε ὀπιδέω.

Ὀπάζω (παρέγω τινὶ σύντροφον, παράγω, ἀκολουθῶ) ὀπάξει Οδ. τ. 464
 προστ. ὀπαξε Αριστ. Θε. 973 παρατ. ὀπαξε Ιλ. θ. 344 ὀπαζεν Απολ. Ρ. 4. 614
 ὀπαζον 4. 918 μελ. ὀπάσσω Οδ. θ. 430 ὀπάσομεν Ιλ. ω. 153 ἄορ. ὀπάσε Πινδ.
 ο. 6. 63 ὀπάσεν Ιλ. ξ. 494 εὐκτ. ὀπάσασμαι ψ. 434 μετ. ὀπάσας Οδ. ι. 90 καὶ
 δωρ. ὀπάσαις Πινδ. ι. 2. 14. Παθ. ὀπάξω Νικανδ. Θηρ. 60 μετ. ὀπαζόμενος Ιλ. λ.
 493 μελ. ὀπάσει κ. 238 μ. ἄορ. ὀπάσάμην ὀπάσατο τ. 238 μετ. ὀπασάμενος
 Οδ. κ. 69. ἴδε ἔπω.

Ὀπιδέω (ἔπομαι, ἀκολουθῶ) καὶ ὀπαδέω ὀπιδεῖ Ησιόδ. Ερ. 238 ὀπαδεῖ Πινδ.
 π. 4. 287 προστ. ὀπάδει Θεοκρ. 2. 14 ἀπαρ. δωρ. ὀπαδεῖν Σιμωνιδ. ἐν Πλουτ.
 Ηθ. σ. 49 καὶ ὀπιδεῖν Ομ. Ὑμν. Απολ. Πυθ. 552 μετ. ὀπιδεύων Απολ. Ρ. 4. 673
 παρατ. ὀπιδεῖ Οδ. τ. 398. παρ. ὀπιδός καὶ ὀπαδός. ἴδε ἔπω καὶ ὀπάζω.

Ὀπίζω (προσέγω εἰς τι, αἰδοῦμαι) μόν. ἐνεργ. μετ. ὀπίζων (Αριστοτ.). Μέσ.
 ὀπίζομαι Οδ. ν. 148 μετ. ὀπίζόμενος Πινδ. ι. 3. 5 παρατ. ὀπίξω Ιλ. χ. 332 ὀπί-
 ζετο Οδ. ξ. 283 καὶ ὀπίζετο Ησιόδ. Α. 24 μ. ἄορ. ὀπίσατο Κοῖντ. Σμ. 2. 618.
 ῥιζ. ὀπ- (ὀφθαλμός), ὀπ-ιζ-ο-μαι, ὀπ-τ-αζ-ω. παρ. ὀπις.

Ὀπλίζω παρατ. ὀπλίζον μελ. ὀπλίσω ἄορ. ὀπλισα παρακ. ὀπλικά
 (Διόδωρ) ὑπερσ. ὀπλίζει (Δίων Κασ.). Παθ. καὶ Μεσ. ὀπλίζομαι παρακ.
 ὀπλισομαι παθ. ἄορ. ὀπλίσθην μ. ἄορ. ὀπλισάμην. παρ. ὀπλιστέας.

Ὀπλίζω (ὡς ἄν.) παρατ. ὀπλεον Οδ. ζ. 73 ἄορ. ὀπλισεν Ιλ. λ. 641 εὐκτ.
 ἐφοπλίσατε ω. 263 ἐφοπλίσειαν Απολ. Ρ. 4. 1748 προστ. ὀπλισον Οδ. β. 289
 ἀπαρ. ὀπλί(σ)σαι Ιλ. ω. 490 μετ. ὀπλίσας Καλλιμ. Δημ. 36. Μεσ. ὀπλίζομαι
 προστ. ὀπλίξω Νικανδ. Αλ. 197 καὶ ὀπλίξω Ανθ. β. 98 ὑποτ. ὀπλιζώμε-
 στα Ευρ. Ορ. 1223 ἀπαρ. ὀπλεσθαι Ιλ. τ. 172 παρατ. ὀπλίζετο Οδ. ξ. 526 μ. μελ.
 ἐρ-ὀπλίσομαι Ανθ. θ. 39 καὶ ὀπλισῶμαι Σχολ. Ιλ. ν. 20 παθ. ἄορ. ὀπλισθεν (ἀντί
 ὀπλισθησαν) Οδ. ψ. 143 μ. ἄορ. ὀπλίσατο Καλλιμ. Αρτ. 86 ὀπλίσατο Ιλ. λ. 86
 ὀπλίσατο Οδ. β. 20 ὀπλισάμεστα δ. 429 εὐκτ. παροπλίσατο Αθην. 7. 306

ὑπεροπλίσαίτο Ὀδ. ρ. 268 ὑποτ. ὀπλισσόμεθα μ. 292 ἀπαρ. ἐφοπλίσασθαι Ἀπολ. Ρ. 4. 382. ἴδε ἐπω.

Ὀπτάζω (παρτηρῶ) ἀπαρ. δωρ. ποτοπτάζειν Ἀνθ. 6. 353. ἴδε ὀπίζομαι.

Ὀπτάω (ψάκνω, φλέγω) ἄορ. ὄπτησα. Παθ. ὀπτάομαι παρακ. ὄπτημαι παθ. ἄορ. ὄπτήθην μ. μελ. ὀπτήσομαι (Λουκιαν.).

Ὀπτάω (ὡς ἄν.) μελ. ὀπτήσω Ἀριστ. Αχ. 4402 ἄορ. ὄπτησα Ἰλ. η. 318 ἀπαρ. ὀπτήσαι Ὀδ. ο. 323 μετ. ὀπτήσας ξ. 76. Παθ. ὀπτάομαι μετ. ὀπτεύμενος Θεοκρ. 23. 32 παρατ. ὄπτατο Κωμ. Ἀποσπ. 4. 590 παθ. ἄορ. ὀπτηθῆναι Ὀδ. υ. 27 μ. ἄορ. ὀπτησάμενος Ἀριστ. Ὀρ. 532 παρακ. ὄπτημαι Ἀριστ. Πλ. 894 ὄπτηται Καλλίμ. Ἐπιγρ. 44. 5. ἴδε πεπαίω.

Ὀπούω (εἶμαι νομωρμένους) ὀπούεις Ησιόδ. Α. 356 ὀπούει Πινδ. ι. 3. 77 ἀπαρ. ὀπούειν Ησιόδ. Θ. 819 ὀπούεμεναι Ἰλ. ξ. 268 καὶ ὀπούειν ν. 379 μετ. ὀπούω Ὀδ. ζ. 63 παρατ. ὄπουε δ. 798 καὶ ὄπουε Ἰλ. ν. 429 καὶ ὄπουον (Λουκιαν.) μελ. ὀπούσει Ἀριστ. Αχ. 255. Παθ. ὀπούομαι (ὑπανδρεύομαι) μετ. ὀπούομένη Ἰλ. θ. 304 παρακ. ὄπουσιμενος (Διον. Ἄλικ.). ρίζ. ὀπ-, ὀπ-ύ-ω καὶ ὀπ-υί-ω. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ ὀψάω (ἀντί ὀπ-ιάω, ὀψ-ιάω) = ὄχ-εύω. παρ. ὀψούλης (= γεγαμκῶς Ησυχ.)· ἀλλὰ μὴ τὸ ὀπούω εἶνε συγγεν. τῷ πῶς = συγγενῆς ἐξ ἀγχιστείας, προσώνη: συγγενεία, παῶται = συγγενεῖς, οἰκείοι (Ησυχ.) καὶ πῶς = παός δωρ. (Ησυχ.);

Ὀπωπέω (βλέπω) παρατ. ὀπόπειν Ὀρφ. Ἀργ. 484. Μεσ. ἄορ. ὀπωπήσασθαι Ἐυφορ. ἐν Σχολ. Ευρ. Φοιν. 682. ἴδε ὄράω.

Ὀπωρίζω (κόπτω ὀπώρας) κτλ. μελ. ὀπωριῶ μετ. ἰων. ὀπωριεῦντες Ηροδ. 4. 172. Μεσ. ὀπωρίζομαι Ἀθην. 12. 44 μ. ἄορ. δωρ. ὀπωρίζασθαι Στοβ. 65. 46. Ἡ λέξις εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ ὀπ- (ὀπτάω) καὶ ὄρα, ὀπ-ῶρ-α, ὀπωρ-ίζ-ω, ὀπῶρη, ὀπωρινός, ὀπῶριμος.

Ὀράω (βλέπω) παρατ. ἐώραν μελ. ὄψομαι παρακ. ἐώρακα καὶ β. ὄπωπα (Ἀριστοτ.) ὑπερσ. ἐωράκειν ἄορ. β. εἶδον μετ. ἰδών. Παθ. ὄραομαι-ῶμαι παρατ. ἐωράομην-ῶμην παρακ. ἐώραμαι καὶ ἀττ. ὄμμαι παθ. μελ. ὄρθήσομαι καὶ ὄραθήσομαι (Γαλην.) παθ. ἄορ. ὄρθην ἀπαρ. ὄραθῆναι (Ἀριστοτ.) μ. ἄορ. α. ἐπ-ὠψάμην μ. ἄορ. β. εἰδόμεν.

Ὀράω-ῶ (ὡς ἄν.) καὶ ἰων. ὄρέω Ηροδ. 4. 80, δωρ. καὶ αἰολ. ὄρημι Σαμφ. 2. 44 ποθόρημι (ἄλλ. ποθορῆμι) Θεοκρ. 6. 25 ὄράω Ὀδ. σ. 445 β. προστ. ποθόρησθα Θεοκρ. 6. 8 ὄράας Ὀδ. ρ. 545 εἰσοράα Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 40 κατορῆ Ηροδ. 2. 38 καὶ ὄρη Ἐπιχαρμ. 417 εἰσορώσιν Ἰλ. μ. 312 κατ-ὄρει Ηροδ. 2. 38 ὄρέομεν β. 40 γ. πλ. δωρ. ὄρευντι Θεοκρ. 9. 35 προστ. ὄρη Θεοκρ. 15. 3 εὐκτ. ὄρωφτε Ἰλ. δ. 347 ἀπαρ. ὄραν καὶ ἐνορην (Ἀρεταί.) δωρ. ποθορῆν Ἀνθ. 9. 604 μετ. ἐσορέωντες Ηροδ. 4. 68 καὶ ἰων. προορέοντες 3. 159 καὶ ὄρόων Ἰλ. υ. 484 καὶ ὄρεις (Ἐπ. Πιττακοῦ παρὰ Διογ. Λαερ.) παρατ. ὄρων καὶ ἐνώρων Ηροδ. 8. 440 περιώρων 3. 418 ἀπόρων 8. 37 ὄρων 2. 450 ὄρον 2. 406 ἐνώρα 4. 423 ὄρα Ἰλ. σ. 250 καὶ ὄρα Ηροδ. 4. 76 ὄρέομεν 2. 448 ἐορῶμεν (ἄλλ. ἐνωρῶμεν) 4. 420 καὶ ὄρου Κραμ. Ἀν. τ. 4. σ. 442 ἐώρον Ηροδ. 5. 91 μελ. ἐπόψομαι Ἰλ. ι. 467 ὄψαι δ. 353 ὄψει Ὀδ. μ. 401 ὄψεται λ. 450 εὐκτ. γ. πληθ. ὄψοίτο Σοφ. Οἰδ. τ. 4274 ἀπαρ. ὄψεσθαι (Ἀρχυτ.) καὶ ἰδῆσθαι Θεοκρ. 3. 36 παρακ. ἐοράκας Ἀριστ. Θε. 33 καὶ ὄπωπα Ἰλ. ω. 392 ὄπωπεν Ὀρφ. Ἀργ. 4193 ἀπαρ. περιωρακίνας (Ἀριστείδ.) μετ. ὄπωπώς (ὡς) ὑπερσ. ὄπώπει Ὀδ. ψ. 226 καὶ ὄπώπει Ηροδ. 5. 92 ὄπώπεσαν 7. 125 δωρ. ὄπώπει Θεοκρ. 4. 7 ἄορ. α. εὐκτ. ἐσορήσας Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 46 ἄορ. β. εἶδον καὶ ἰδον (συχν. Ὀμπος) καὶ θαμ. ἴδεςκεν Ἰλ. γ. 217. Μεσ. ὄραομαι δωρ. ὄραται Ὀδ. ξ. 343 εἰσοράαται Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 40 εἰσοράσασθε Ἰλ. ψ. 495 εἰσορόωνται Ἀπολ. Ρ. 4. 35 ἀπαρ. εἰσοράσασθαι Ἰλ. ξ. 345 μετ. προσωραμένα Σοφ. Οἰδ. κ. 244 παρατ. ὄρώμην καὶ μετγν. προ-ωρώμην (Νέα διαθ.) ὄρατο Ἰλ. α. 56 εἰσορόωντο Ἀπολ. Ρ. 4. 973 μ. ἄορ. ἐπόψατο Πινδ. Ἀποσπ. 65. 6 ἐπιώψατο Κωμ. Ἀποσπ. 2. 623 εὐκτ. ὄψαιτο Σοφ. Οἰδ. τ. 4274 ἀπαρ. ὄψασθαι καὶ ὀπωπήσασθαι Ἀριστ. Φοιν. 682 παθ. ἄορ. ἐωράθην (Διοδ. Σικ.) ὑποτ. ὄραθη Μανειθ. 4. 308 ἀπαρ. ὄραθῆναι

(Ἀριστοτ.) μετ. ὀραθεῖς (Πολύβ.). ῥιζ. ὀρ-, F o p-, ὀρ-ά-ω παρατ. εἰδρων (ἀντί ε-Ἔωρων) παρακ. εἰώρακα (ἀντί ε-Ἔωρακα). παρ. ὀραμα, ἀράματος, βῶροι: ὀφθαλμοί (Ἦσυχ.), ὀρατός, -τέος, ὀπτός, -τέος. ἴδε καὶ εἶδω.

Ὀργαίνω (παροργίζω, ὀργίζομαι) ἀπαρ. ὀργαίνειν Σοφ. Τρ. 552 ἀορ. εὐκτ. ὀργάνειας Οἰδ. τ. 335. παρ. ὀργή. ἴδε ὀργίζω.

Ὀργίζω (παροργίζω) παρατ. ὀργίζον μελ. ἐξ-ὀργιῶ καὶ ὀργιοῦμαι ἀορ. ὀργισα. Παθ. καὶ Μεσ. ὀργίζομαι παρατ. ὀργιζόμεν παρακ. ὀργισμαὶ παθ. μελ. ὀργισθήσομαι παθ. ἀορ. ὀργισθην. ῥιζ. ἔργ-, ὀργ-ὀργ-άω, ὀργ-ίζ-ω, ὀργ-αίν-ω=igascog λατ. παρ. ὀργάς, ὀργιστέον.

Ὀρέγω (ἐκτείνω, ἀπλώνω) παρατ. ὄρεγον (μετγν.) μελ. ὄρέξω (Λουκιαν.) ἀορ. ὄρεξα. Μεσ. ὄρέγομαι παρατ. ὄρεγόμεν μελ. ὄρέξομαι παθ. ἀορ. ὄρεχθην μ. ἀορ. ὄρεξάμην. παρ. ὄρεξις, ὄρεγμα.

Ὀρέγω (ὡς ἀν.) καὶ ὀρέγνυμι μετ. ὀρεγγύς Ιλ. α. 351 παρατ. ὄρεγον Πινδ. π. 4. 240 ἀορ. ὄρεξε Ιλ. ψ. 406 ὄρεξας ω. 743 προστ. ὄρεξον Σοφ. Οἰδ. κ. 846 εὐκτ. ὄρεξειαν Οἰδ. ρ. 407. Μεσ. ὀρέγομαι ἀπαρ. ὀρέγεσθαι Ιλ. ω. 506 μετ. ὀρεγγύμενος Ληθ. 7. 506 παθ. παρακ. ἰων. ὄρεγμαὶ (Ἰπποκρ.) καὶ ὀρωρεγμαὶ πλ. γ. ὀρωρέχεται Ιλ. π. 834 μετ. ὀρωρεγμένος Ἰωσηπ. Αρχ. 18. 6 ὑπερσ. πλ. γ. ὀρωρέχασθαι Ιλ. λ. 26 μ. ἀορ. ὄρέξατο ψ. 99 καὶ ὄρέξατο Ἀπολ. Ρ. 2. 830 παθ. ἀορ. ὄρέχθης Ευρ. Ελ. 1238 ἐπ-ὄρεχθην Ἀθην. 4. 136 ἀπαρ. ὄρεχθῆναι Ευρ. Ἰων 842 μετ. ὄρεχθεῖς Ορ. 328. Τούτου παρασχ. εἶνε τὸ ὀριγνάσθαι Ευρ. Βακ. 1255 παρατ. ὀριγνάτο Θεοκρ. 24. 44 ὀριγνώντο Ησιόδ. Α. 490 μελ. ὀριγνήσομαι (Δίων Κασ.) παθ. ἀορ. ὀριγνηθῆναι (Ἰσοκρ.). ῥιζ. ρε γ-, ὀ-ρε γ-, ὄρε γ-ω, ὄρε γ-νυ-μι καὶ λατ. reg-o, e-gig-o. παρ. ὄρχ-ος. ὄρχ-έ-ο-μαι, ὄρχυιά.

Ὀρέσομαι (ἐγείρομαι) ἐπικ. ὀρεῖται Πausan. 9. 38 παρατ. ὀρέοντο Ιλ. 6. 398. ἴδε ὄρνωμαι.

Ὀρημί· ἴδε ὄράω.

Ὀρθόω· ἴδε ἐπανορθώω.

Ὀριγνάσομαι· ἴδε ὄρέγω.

Ὀρεχθέω (ἐπιθυμῶ, μυκῶμαι) ὄρεχθεῖ Ἀπολ. Ρ. 4. 275 ἀπαρ. ὄρεχθεῖν Θεοκρ. 41. 43 παρατ. ὄρεχθει Ἀπολ. Ρ. 2. 49 ὄρεχθεον Ιλ. ψ. 30. ἴδε ῥοχθέω.

Ὀρθρεύω (σηκώνομαι πολλὰ πρῶτ) μετ. ὄρω. ὄρθρεύοισα Θεοκρ. 10 ἐν τέλ. ἴδε ὄρίνω.

Ὀρίζω (βάλλω ὄρια, διαχωρίζω) παρατ. ὄρίζον μελ. ὄρισω, ἀττ. ὄριῶ ἀορ. α. ὄρισα παρακ. ὄρικά. Μεσ. ὄρίζομαι μελ. ὄριοῦμαι παρακ. ὄρισμαὶ μ. ἀορ. ὄρισάμην παθ. ἀορ. ὄρισθην. παθ. μελ. ὄρισθήσομαι.

Ὀρίζω (ὡς ἀν.) καὶ ἰων. οὐρίζω οὐρίζει Ηροδ. 2. 46 μελ. ἀπουρήσουσιν Ιλ. χ. 489 ἀπαρ. οὐριεῖν Ἀισχ. Περ. 602 ἀορ. οὐρισην Ηροδ. 3. 142 οὐρισαν 6. 408 μ. μελ. ἰων. ὀριεῦμαι (Ἰπποκρ.) ῥιζ. ὀρ-, F o p-, (ὄρος, ἰων. οὐρος), ὀρ-, ὀρ-ε-, ὀρ-ίζ-ω καὶ ἰων. οὐρίζω. παρ. ὄρος, ὄριον, ὄριστέον.

Ὀρίνω (διεγείρω, ταράττω, ἐρεθίζω) ἀορ. α. ὄρινας Οἰδ. 5. 361 ὄρινεν Ησιόδ. Ερ. 506 καὶ ὄρινεν Ιλ. ρ. 423 εὐκτ. ὄριναις λ. 792 μετ. ὄρινας Θεοκρ. 26. 37. Παθ. ὀρίνομαι ὀρίνοντα Ιλ. λ. 525 ἀπαρ. ὀρίνεσθαι (Ἀριστοτ.) μετ. ὀρινόμενος Οἰδ. χ. 360 παρατ. ὀρίνετο Ιλ. ι. 595 παθ. ἀορ. ὀρίνησθαι σ. 223 καὶ ὀρίνησθαι π. 509 μετ. ὀρίνησθαι Οἰδ. χ. 23. ῥιζ. ὀρ-, ὀρ-νυ-μι, ὀρ-ίν-ω, ὀρ-θ-ύν-ω λατ. og-i-og, ὄρ-θ-ρος, ὄρ-θ-ρεύ-ω, ὄρ-ού-ω.

Ὀρμάω-ῶ (βάλλω εἰς κίνησιν, παροτρύνω) παρατ. ὄρμαον -ων μελ. ὀρμήσω παρακ. ὄρμηκα ἀορ. ὄρμησα. Παθ. ὀρμάομαι-ῶμαι παρατ. ὀρμαόμην-ῶμην μελ. ὀρμήσομαι παρακ. ὄρμημαι παθ. ἀορ. ἀντί μέσ. ὀρμήσθην παθ. μελ. ὀρμηθήσομαι (μετγν.) μ. ἀορ. ὀρμησάμην.

Ὀρμάω (ὡς ἄν.) προστ. ὄρμα λοιπ. Εκκλ. 6 ὑποτ. ἐφορμάωσιν Οππιαν. Αλ. 2. 94 παρατ. ὄρμακον Αριστ. Λυσ. 4247 μελ. δωρ. ὄρμάω Ευρ. Ικ. 4015 ἀορ. ὄρμασε (ἄλλ. ὄρμάσαι) Πινδ. ο. 41. 21 ὑποτ. ἐφορμάση Ευρ. Ιπ. 4275 προστ. δωρ. ὄρμακον (ἀντι ὄρμασον) Ἀριστ. Λυσ. 4247 (χορ.). Παθ. ὄρμάομαι πληθ. γ. ἐπικ. ὄρμώνται Οππιαν. Αλ. 4. 598 μετ. ἰων. ὄρμώμενος Ηροδ. 4. 44 παρατ. ὄρμούντο 7. 88 παθ. ἀορ. ὄρμάθη Ευρ. Τρ. 532 ὑποτ. ὄρμαθῶ Ανδ. 859 ὄρμαθη Μηδ. 489 μετ. ἐφορμαθεις Πινδ. ν. 40. 69 παρακ. γ. πλ. ἰων. ὄρμιάται Ηροδ. 5. 424 ὑπερσ. ἰων. γ. πλ. ὄρμάτο 4. 83. Προχ. ὄρμάινω παρατ. ὄρμαινεν Ιλ. α. 493 καὶ θαμ. ὄρμαίνεσκεν Κοϊντ. Σμ. 4. 27 ἀορ. ὄρμηνα Ιλ. φ. 437. ῥίξ. ὄρ-, ὄρ-μ-, ὄρμ-ά-ω, ὄρμ-έ-ω, ὄρμ-αίν-ω, ὄρμ-ίζ-ω. παρ. ὄρμή, ὄρμητήριον.

Ὀρμέω-ω (εἶμαι ἀραγμένος ἢ ἀράτσω ἐν λιμένι) παρατ. ὄρμεον-συν μελ. ὄρμήσω ἀορ. ὄρμησα. Μεσ. ὄρμέομαι-οὔμαι παρατ. ὄρμηθ-μην-οὔμην μελ. ὄρμήσομαι παρακ. ὄρμημαι ὑπερσ. ὄρμήμην παθ. ἀορ. ὄρμήθην.

Ὀρμέω (ὡς ἄν.) μετ. ἐπορμέοντας Ηροδ. 8. 84 παρατ. ὄρμεον 7. 488. Μεσ. ὄρμέομαι παρατ. ὄρμέοντο 7. 488. ἴδε ὄρμιζω.

Ὀρμιζω (ἀράτσω πλοῖον εἰς λιμένα) μελ. ὄρμισω ἀορ. ὄρμισα. Παθ. καὶ Μεσ. ὄρμιζομαι παρατ. ὄρμιζόμην μ. μελ. ὄρμιούμαι παρακ. ὄρμισμαι παθ. ἀορ. ὄρμίθην παθ. μελ. ὄρμισθήσομαι (Πλουτ.) μ. ἀορ. ὄρμισάμην. παρ. ὄρμος, ὄρμιστέος.

Ὀρμιζω (ὡς ἄν.) μελ. ὄρμισσομεν Ιλ. ξ. 76. ἴδε ὄρμάω.

Ὀρνύμι (βῆλλω εἰς κίνησιν, σηκῶν) ὄρνύω καὶ ὄρω ὄρνυμι Πινδ. ο. 43. 42 προστ. ὄρνυμι Ιλ. τ. 439 ἀπαρ. ὄρνύμεν Οδ. κ. 22 καὶ ὄρνύμεναι Ιλ. ρ. 546 μετ. ὄρνύς Πινδ. π. 40. 40 καὶ ὄρνυτες Ορφ. Λιθ. 443 παρατ. ὄρνυεν Ιλ. ψ. 439 ὄρνυον μ. 442 μελ. ὄρσεις Σοφ. Αντ. 460 ὄρσομεν Ιλ. δ. 46 ὄρσετε Απολ. Ρ. 2. 4069 ἀορ. α. ὄρσεν Ιλ. α. 40 ὄρσαν Πινδ. ο. 41. 24 ὄρσασκε Ιλ. ρ. 423 ὑποτ. ὄρσηται Απολ. Ρ. 3. 403 ὄρση Ιλ. ι. 703 ὄρσωμεν η. 38 ἐπικ. ὄρσομεν δ. 46 ὄρσητε ψ. 210 ἀπαρ. ἀνά-ὄρσαι Απολ. Ρ. 4. 4352 μετ. ὄρσας Ιλ. χ. 490 ἀορ. β. ὄρσεν β. 446 ἀπαρ. ὄρνύμεναι ρ. 546 καὶ ὄρνύμεναι. 353 μετ. ὄρῶσα Ησιοδ. Α. 437 β. παρακ. ὄρωρα ὄρωρην Ιλ. ν. 78 ὑπερσ. ὄρώρει Αισχ. Αγ. 653 καὶ ὄρώρει Ιλ. ω. 512. Παθ. ὄρνομαι καὶ ὄρμαι ὄρνυται. 532 μετ. ὄρνύμενος δ. 424 δωρ. ὄρνομένα Ευρ. Ιο. Τ. 4150 παρατ. ὄρνωτο Ιλ. γ. 349 ὄρνωτο γ. 267 ὄρνωτο ψ. 431 μ. μελ. ὄρείται υ. 440 παρακ. ὄρώρεται Οδ. τ. 524 ὑποτ. ὄρώρηται Ιλ. ν. 274 μ. ἀορ. β. ὄρμην ὄρετα χ. 402 ὄρω Ησιοδ. Ερ. 566 ὄρνωτο Οδ. γ. 474 προστ. ὄρσασ Ιλ. γ. 250 ὄρσεν τ. 430 ὄρσασ ω. 88 ὑποτ. ὄρσηται Οδ. π. 98 ἀπαρ. ὄρθαι Ιλ. θ. 474 μετ. ὄρμενος φ. 44. Προχ. ὄρνωται Οδ. ξ. 404 μετ. ὄρμέμενος Αισχ. Επ. 86 παρατ. ὄρέοντο Ιλ. ε. 398. παρ. θέρτος, πολίνορτος. ἴδε ὄρίνω καὶ ὄρω.

Ὀροθύνω (βῆλλω εἰς κίνησιν, διεγείρω) ὄροθύνει Οδ. α. 406 ἀπαρ. ὄροθυμένω Μόσχ. 4. 63 παρατ. ὄρόθυεν Ιλ. ο. 572 μελ. ὄροθυνεὶ Δίων. Χρυσ. τ. 2. α. 331 ἀορ. ὄρόθυναν Λυκόφρ. 693 προστ. ὄρόθυον Ιλ. φ. 312. Παθ. παρατ. ὄροθύνετο Αισχ. Πρ. 200 ὄροθύνοτο (Νικητ.). ἴδε ὄρίνω καὶ ὄρνωμι.

Ὀρούω (σηκῶνομαι ἐπάνω, ὄρμῶ) παρατ. ὄρρουν Ευρ. Ηρακλ. μ. 972 μελ. ὄρούσω Ομ. Ύμν. 2. 239 ἀορ. ὄρρυσσα Αισχ. Ευμ. 413 ὄρρυσσαν Ιλ. ν. 505 ἐπόρρυσσε ο. 579 ὄρρυσσαν Ησιοδ. Α. 436 ὄρρυσσαν Πινδ. ο. 9. 402 μετ. ὄρούσας Ιλ. υ. 327 ὄρούσας Πινδ. ν. 4. 50 καὶ ἀνορούσαισα Πινδ. ο. 7. 37. ἴδε ὄρίνω.

Ὀρτάζω ἴδε ἰορτάζω.

Ὀρύσσω (σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακα) καὶ ὄρύττω παρατ. ὄρυττον μελ. ὄρύξω ἀορ. ὄρυξα. Παθ. καὶ Μεσ. ὄρύσσομαι καὶ ὄρύττομαι μελ. ὄρύξομαι παρακ. ὄρυγμα (σπάν.) καὶ ὄρώρυγμα ὑπερσ. ὄρώρυμην παθ. ἀορ. ὄρύχην καὶ β. κατ-ὄρύχην παθ. μελ. ὄρυχθήσομαι μ. ἀορ. α. ὄρυξάμην (Λουκιαν.). παρ. ὄρυκτός.

Ὀρύσσω (ὡς ἄν.) εὐκτ. ὀρύσσειεν Ἀρατ. 4086 παρατ. ὤρυσσεν Ἡροδ. 4. 486 μελ. ἢ ἄορ. ὑποτ. ὀρύξομεν Ἰλ. η. 341 ἄορ. κατῴρυσεν Ἡροδ. 3. 35 καὶ ὄρυσεν Ἰλ. η. 440 ὑποτ. ὀρύξη (Ἀριστοτ.) ἄπαρ. ὀρύξαι Ὀδ. κ. 517 μετ. ὀρύξας Ἀπολ. Ρ. 3. 4206 ἄορ. β. ὄρυγον (Φίλοστ.) ὑποτ. ὀρύγη (Σόλων) παρακ. ὄρυχα (μετγν.) καὶ ἀναδιπλασ. κατ-ὄρορυχα Κωμ. Ἄποσπ. 2. 327 ὑπερσ. ὀριωρύχειν (Ἀππιαν.) παθ. παρακ. ὄρυκται Ἡροδ. 2. 458 ὑπερσ. ὄρυκτο 4. 485 ὀρώρυκτο 4. 486 μ. μελ. κατορυχασόμεθα Ἀριστ. Λυσ. 394 μ. ἄορ. ὄρύκτο Ἡροδ. 4. 486 παθ. ἄορ. ὄρυθη 4. 458 μετ. ὄρυθην 4. 486 παθ. μελ. β. κατ-ὄρυχῆσομαι Ἀριστ. Ὀρν. 394 καὶ δι-ὄρυχῆσομαι Συνεσ. Ἐπιστ. 44. ῥιζ. ὄρυγ- ἢ ὄρυχ-, ὄρυσσω (ἀντί ὄρυγ-ju). παρ. ὄρυγη, ὄρυκτός, ὄρυμαγδός. εἶνε δὲ συγγεν. τῷ ἄρῶσω.

Ὀρφανίζω ὀρφανίσωμις Θεοκρ. Ἐπιγρ. 5. 6. ῥιζ. ὄρφ-, ὄρφ-ανός, ὀρφανίζ-ω, ὄρφαν-εύ-ω=οrpho καὶ ὀρφανός=οrph-us λατ. ὀρφανία, ὀρφανιστής, ὀρφοβότης (ὀρφανῶν ἐπίτροπος Ησυχ.).

Ὀρχέω (χορεύω) σπάν. ἐνεργ. ἄορ. ὄρχησα Τραγ. Ἄποσπ. 56 καὶ ὀρχέομαι -οῦμαι σπανίως παθητ. ὄρχοῦνται Ἀθην. 14. 30. Μεσ. ὄρχομαι ὀρχείται Ἀισχ. Χο. 467 ὄρχοῦνται Κωμ. Ἄποσπ. 2. 754, ἰων. ὀρχέονται Ἡροδ. 2. 60 καὶ ὀρχέονται Ὀμ. Ἰμν. Ἀπολ. Πυθ. 48 μετ. ὀρχέομενος Ἡροδ. 4. 141 παρατ. ὀρχέτο (ἄλλ. ὄρχέτο) 6. 429 ὄρχοῦντο Ἀθην. 4. 434 καὶ ὄρχοῦντο Ἰλ. σ. 594 κατ-ὀρχέοντο Ἡροδ. 3. 454 μ. μελ. ὀρχήσομαι Κωμ. Ἄποσπ. 3. 69 μ. ἄορ. ἠεπωρχήσαο Ἡροδ. 6. 429 ἄπαρ. ὀρχήσασθαι Ὀδ. θ. 37 μετ. ὀρχησάμενος (Ἀνδοκ.).

Ὀσσομαι (βλέπω, σκέπτομαι) ὄσσεται Ἀπολ. Ρ. 2. 28 καὶ ἐπίοσσεται Νικανδ. Θηρ. 276 προστ. προτίοσσε (πρόσθλεπε) Ὀδ. η. 31 μετ. ὄσσομενος Ἰλ. ξ. 47 καὶ ὄττεινόμενος Ἀριστ. Λυσ. 597 παρατ. ὄσσετο Ὀδ. σ. 154 καὶ προτίοσσετο Ὀδ. ξ. 249 ὄσσοντο Ἰλ. σ. 224 μ. ἄορ. ὄτευσάμενος (Πολυβ.). ῥιζ. ὄπ- (ὄφθαλμός=ὄκκος αἰολ. Ησυχ.) ὄσσομαι (ἀντί ὄκ-jo-μαι). παρ. ὄσσε (ἀντί ὄκι-ε)=οου-li λατ.

Ὀσφρατίζομαι (μυρίζω) μελ. ὀσφρήσομαι παρακ. ὄσφρημαι (Φαβωρ.) καὶ ὄσφρησμαι (Μοσχόπ.) παθ. ἄορ. ὄσφρανθήην (Ἀριστοτ.) παθ. μελ. ὀσφρανθήσομαι μ. ἄορ. α. ὄσφρησάμην (Δίλιαν.) μ. ἄορ. β. ὄσφρῶμην. (Λουκιαν.).

Ὀσφραίνωμαι (ὡς ἄν.) καὶ ὀσφράομαι ὀσφραται Παυσαν. 9. 24 μελ. ὀσφρήσεται Ἀριστ. Ευρ. 452 μ. ἄορ. α. ὄσφραντο Ἡροδ. 4. 80 μ. ἄορ. β. ὄσφραντο Ἀριστ. Ἀχ. 479 ἄπαρ. ὀσφρήσθαι Ἀθην. 7. 299 μετ. ὀσφρόμενος Ἀριστ. Σφ. 792. Ὀσφραίνω (δίδω τινὶ νὰ μυρίσῃ) ἐνεργ. προστ. ὄσφραϊνε μετ. ὀσφραίνων ἀπαντᾷ παρὰ Γαληνῷ, ὡσαύτως δὲ καὶ ἄορ. προσ-ὀσφράνης ἐν Γαϊσπον. 49. 2. Ἡ λέξις αὕτη γίνεταί ἐκ τοῦ ὄσμη καὶ φρήν ὄσ-φρ-αίν-ομαι. παρ. ὄσφρησις, ὀσφραντός, ὀσφρητός.

Ὀτοτόζω (κάμνω κλαίω ὀτοτοῖ, θρηνώ) ποιητ. προστ. ὀτότοζε Ἀριστ. Θε. 4083 ἄπαρ. ὀτοτόζειν Ευρ. 4011 παρατ. ἐπ-ωτότοζον Ευρ. Φοιν. 4038 ἄορ. ἄν-ω-τότοζα Ἀισχ. Ἀγ. 4074. Παθ. ὀτοτόζεται Χο. 327 ἄπαρ. ὀτοτόζεσθαι Ἀριστ. Λυσ. 520. ῥιζ. ὀτοτ-, ὀτοτοῖ ὄνμπτ. ὀτοτ-ὀζ-ω. παρ. ὀτοτόζιος.

Ὀτρύνω (παροτρύνω, προτρέπω) ἄπαρ. ἐπικ. ὀτρυνέμεν Ἰλ. δ. 286 παρατ. ὄτρυνον Ὀδ. η. 341 ὄτρυνον Ἰλ. π. 495 θμ. ὄτρυνεσκον Ἀπολ. Ρ. 3. 653 καὶ ὀτρύνεσκον Ἰλ. ω. 24 μελ. ὀτρυνέω κ. 55 ὀτρυνέει Ὀδ. β. 253 μετ. ὀτρυνέουσα ο. 3 ἄορ. ὄτρυνω Ὀδ. ξ. 261 ὑποτ. ὀτρύνοιεν ξ. 374 ὀτρύνομεν Ἰλ. ι. 465 εὐκτ. ὀτρύναιμι Ἀπολ. Ρ. 4. 704 ὀτρύνει 4. 382 ἄπαρ. ὀτρύνει Ὀδ. ο. 40. Παθ. καὶ Μέσ. ὀτύνομαι ὀτρύνεθε Ὀδ. κ. 423 ἄπαρ. ὀτρύνεσθαι η. 222 ὑποτ. ὀτρυνόμεθα Ἰλ. ξ. 369 μετ. ὀτρυνόμενος (Ἀριστοτ.) παρατ. ὄτρυνοντο Ὀδ. ρ. 483. ῥιζ. τερ-, τυρ-, (τεῖρω, τύρω), τρυ-, καὶ μετὰ ο προτακ. ὀ-τρύν-ω=horitor λατ. καὶ ὀ-τρύνω: ἐγείρω (Ησυχ.). παρ. ὄτρυνσις, ὀτρυντεύς, ὀτρυντός.

Οὐλε (ὕγιαίνω) Ὀδ. ω. 402 ἄπαρ. οὐλεῖν Γρηγ. Κορ. σ. 494. ῥιζ. ὄλ-, οὐλ-, ὄλοός=αιλν-υ-s λατ. οὐλεῖν: ἐν ὕγια φυλάσσειεν καὶ οὐλεῖν: ὕγιαίνειν (Ησυχ.) ἐντεῦθεν καὶ ὄλθος (ἀντί ὄλθος) καὶ οὐλή=ἔλκος εἰς ὕγιαίν ἦκον (Ησυχ.) καὶ λατ. val-e=ὕγιαίνει.

Ουλόμενος· ἴδε ὄλλυμι.

Ούρέω-ω (κατουρώ) ούρειν Ησιόδ. Ερ. 758 ὑποτ. ούρη (Ιπποκρ.) ἀπαρ. ούρειν (ὡς.) παρατ. ούρεον (ὡς.). έούσει (Λουκιαν.) και ούρεσκεν Αντων. Λιβ. κ. 41. σ. 278 μελ. ούρησω (Ιπποκρ.) άορ. ούρησα (Ιπποκρ.) έν-έούρησα Κωμ. Αποσπ. 2. 444 και ένούρησαν (Αριστοτ.). ὑποτ. ούρησω Αριστ. Σρ. 394 άπαρ. ούρησαι Ηρόδ. 1. 407 παρακ. έν-έούρηκα Αριστ. Αυσ. 402 ὑπερσ. ούρηκει (Ιπποκρ.). μ. μελ. ούρησομαι Αριστ. Ειρ. 4266 παθ. άορ. ούρήθην (Ιπποκρ.). ριζ. άρ-, ούρ-, ούρ-έ-ω παρατ. έούρουν (άντι έ-Φούρουν). παρ. ούρον, ούράνη, ούρήθηρα, ούρημα = ur-ina, ur-inator = άρνευτήρ.

Ούρίζω· ἴδε ὀρίζω.

Ούτάζω (πληγώνω) και ούτάω ούτᾱ Αισχ. Χο. 640 (χορ.) προστ. ούταε Οδ. χ. 356 παρατ. θημ. ούτασκεν Ιλ. ο. 745 και ούταζον ν. 552 μελ. ούτάσει Ευρ. Ρησ. 255 και ούτάσω μετγν. Νόνν. 21. 37 άορ. ούτασκεν Ιλ. ε. 336 και ούτησεν έν έπτά χωρίοις παρ' Όμήρω και θημ. ούτήσασκε Ιλ. χ. 375 και συγκεκ. γ. έν. προσ. ούτα υ. 472 άπαρ. ούτάμεναι φ. 68 και ούτάμεν ε. 824 μετ. ούτάσας Ευρ. Ηρακλ. μ. 499. Παθ. ούτάζομαι μετ. ούτάμενος Οδ. λ. 40 παρατ. ούτάζοντο Ιλ. η. 273 παρακ. ούτασταί Οδ. π. 26 μετ. ούτασμένος λ. 536 παθ. άορ. ούτᾱθείς Ιλ. θ. 537 και ούτασθείς (άλλ. ούτασμένος) Αισχ. Αγ. 4344 και Αουκόφρ. 242 μ. άορ. ούτάμενος Ιλ. ξ. 428. ριζ. οθ- (ὄθειω, έν-οσίθων), Φοτ-, ουτ-, ούτ-ά-ζ-ω και ούτ-ά-ω· κατ' άλλους έκ τοῦ ο προτακ. μετά διγαμμ. και τοῦ τείνω, τέω, τάω. ού-τά-ω. παρ. άνευ διγάμμ. ὄτειλή, ὄτειλήθεν, έτι ούτησις, ούτήτειρα, νεούτατος, άνούτατος, άνουτητί.

Όφείλω (χρεωστῶ) παρατ. ὄφειλον μελ. ὄφειλήσω άορ. ὄφειλησα άορ. έ. ὄφελον παρακ. ὄφειλήκα ὑπερσ. ὄφειλήκειν παθ. άορ. ὄφειλήθην (Θουκυδ.).

Όφείλω (ὡς άν.) ίων. ὄφειλέω και έπικ. ὄφέλλω ὄφέλλεις Οδ. θ. 462 ὄφέλλετε Ιλ. τ. 200 μελ. ὄφειλεύση Στοβ. Ανθ. 46. 34 άπαρ. ὄφειλήσειν (Ξεν) παρατ. ἡ άορ. έ. ὄφειλον Ιλ. λ. 688 ὄφειλες Κοίντ. Σμ. 5. 494 ὄφειλες Ιλ. α. 415 ὄφειλες ξ. 84 ὄφειλες γ. 428 ὄφειλε ζ. 345 πληθ. ὄφειλετε ω. 254 άορ. ὄφειλψας Αριστ. Ορν. 415. Παθ. ὄφέλλεται Οδ. γ. 367 ὄφειλευμένη Στοβ. Ανθ. 28. 43 παρατ. ὄφειλετο Συνεσ. Επ. 44 και ὄφειλετο Ιλ. λ. 686. ριζ. ὄπ- (φύλ-οπις, Πηνελ-όπεια, ορ-υς λατ.), ὄμπ (ἄμπ-η=τροφή), ὄφ-, ὄφ-έλλω (= ὄφελ-ιω) και ὄφειλ-ω, ὄφλισκάνω, παρ. ὄφελος, ὄφέλεια.

Όφέλλω (αὔξανω) ὄφέλλει Ιλ. υ. 242 άπαρ. ὄφέλειν (= ὄφελείν) Απολ. Ρ. 2. 803 μετ. ὄφέλλουσα Ιλ. δ. 445 παρατ. ὄφελλεν Οδ. π. 474 και ὄφελλε Θεοκρ. 25. 420 άορ. εὐκτ. ὄφελλεν Ιλ. π. 651. Παθ. ὄφέλλεται Αρατ. 408 μετ. ὄφειλλόμεναι Θεοκρ. 17. 78 παρατ. ὄφέλλετο Οδ. ξ. 233. ἴδε ὄφείλω.

Όφλισκάνω (ὄφείλω, χρεωστῶ) παρατ. ὄφλισκάνων μελ. ὄφλήσω άορ. α. ὄφλησα άορ. έ. ὄφλον παρακ. ὄφληκα παθ. παρακ. ὄφλημαι ὄφλημένος μ. άορ. εὐκτ. ὄφλησαίμην (Κραμ. Αν.). ἴδε ὄφείλω.

Όχεύω (έπιβινώνω, βρατεύω) μελ. ὄχευσείς Θεοκρ. 5. 447 άορ. ὄχεῦσαι Ηρόδ. 3. 85. Παθ. ὄχεύονται (Αριστοτ.) μετ. ὄχευόμενος παρακ. ὄχευμένος (Θεοφρ.). ἴδε ὄχέω.

Όχέω-ω (έχω, σηκώνω, καθλικεύω) μελ. ὄχήσω. Παθ. ὄχεόμαι παρατ. ὄχεόμην-ούμην μ. μελ. ὄχήσομαι.

Όχέω (ὡς άν.) και δωρ. ὄχέω γ. πλ. ὄχίοντι (= ὄχέουσι) Πινδ. ο. 2. 67 άπαρ. ὄχέειν Οδ. α. 297 μετ. ὄχέων φ. 302 παρατ. ὄχει Ευρ. Ελ. 277 ὄχέεσκον Οδ. λ. 619 μελ. ὄχήσω Αισχ. Πρ. 443 και ὄχήσονται Ιλ. ω. 731 άορ. δωρ. ὄκησε (άλλ. ὄκησε) Καλλιμ. εις Αία 23. Παθ. ὄχεόμαι-ούμαι ὄχούμεθα Ευρ. Ορ. 69 ὑποτ. ὄχέωνται Αρατ. 4070 άπαρ. ὄχέεσθαι Ιλ. ρ. 77 παρατ. ὄχέιτο Ηρόδ. 1. 31 ὄχίτο (Ξεν.) ὄχίτο Ομ. Γυν. Αφρ. 217 μ. άορ. ὄχήσατο Οδ. ε. 54 παθ.

ἀδρ. ὀχηθῆναι (Ἰπποκρ.) μετ. ὀχηθεῖς (Λουκιαν.). ῥίζ. ἐχ-, Feχ- (ἔχω), ὀχ-, ὀχ-έ-ω = veh-o λατ. ὀχ-εύ-ω, ὀχ-λ-έ-ω, ὀχ-λ-ίζ-ω. παρ. ὄχος, ὄχημα.

Ὀχλέω (μετακινῶ, ταράττω, ἐνοχλῶ) καὶ ὀχλεύω, ὀχλεύουσιν (Ἰπποκρ.) μετ. ὀχλέων (ὥσ.) καὶ παθ. ὀχλεύονται Ἰλ. φ. 261 παρατ. ὄχλευν (ἄλλ. ὄχλεον) Ἡρόδ. β. 44 παθ. ἀδρ. ὄχλήθην (Ἀριστοτ.). ἴδε ὀχέω.

Ὀχλίζω (μετασπικνῶ, μετασαλεύω) ἀδρ. ὄχλισσε Καλλιμ. Δηλ. 33 εὐκτ. ὀχλίσειαν Ἰλ. μ. 448. ἴδε ὀχέω.

Ὀχῶ κα' ἴδ' ἔχω.

Ὀψείω (ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω) δωρ. ὀψέω μετ. ὀψέοντες Ἰλ. ξ. 37 παρατ. ὤψεον Σωφρ. 39. ἴδε ὄραω.

Π

Παθαίνω (κινῶ τὸ πάθος) ἀπαρ. παθαίνειν (Διον. Ἄλ.). Παθ. καὶ Μεσ. παθαίνομαι παρατ. ἐπαθαινόμην μ. ἀδρ. ἐπαθήνατο (Λουκιαν.) ἀπαρ. παθήνασθαι (εὐσταθ.). ἴδε πάσχω.

Παίζω παρατ. ἐπαίζονμελ. παιζοῦμαι (παίζομαι Λουκιαν.) ἀδρ. ἐπαισα (ἐπαιξα Λουκιαν.) παρακ. πέπαιχα (Πλουτ.) παθ. παρακ. πέπαισμαι (πέπαιγμα Πλουτ.) παθ. ἀδρ. ἐπαίχθην (ὥσ.) μελ. καταπαιχθήσεται (εὐσταθ.).

Παίζω (ὥς ἀν.) καὶ δωρ. παῖσθω Ἄλκμ. 29 προστ. παῖσθε Θεοκρ. 15. 42 παρακ. πέπαικα Κωμ. Αποσπ. 4. 237 μελ. παίζω Ανακρ. 38. 8. ῥίζ. παF-, παFιδ-, (παῖς παῖς, πῶλος, ruog λατ.), παῖω (=παF-ί-ω) καὶ συνηθέστ. παίζω (=παFιδ jw). παρ. παίκτης, παίκτρια, παικτικός, παιστέον.

Παίω (κτυπῶ) μελ. παίσω καὶ παιήσω ἀδρ. ἐπαισα παρακ. πέπαικα. Μεσ. παίομαι παρατ. ἐπαιόμην (Πλουτ.) παρακ. πέπαισμαι (μετγν.) παθ. ἀδρ. ἐπαίσθην μ. ἀδρ. ἐπαισάμην.

Παίω (ὥς ἀν.) μελ. ποιητ. παιήσω Ἀριστ. Ν. 4125 παρακ. πεπαίκα Κλημ. Ἄλ. Στρομ. 7. σ. 846. Μεσ. παίομαι παρατ. παίοντ' Αἰσχ. Περ. 416 μελ. παιήσμαι (Παλ. Διαθ.) παθ. παρακ. ἐμ-πέπαισμαι Ἀθήν. 12. 543. ῥίζ. πα-, πα-ί-ω, λατ. rani-o καὶ ran-imento = κατεδραφίζω.

Παλαίω μελ. παλαίσω ἀδρ. ἐπάλαισα παρακ. πεπάλαικα (μετγν.). Παθ. παλαίομαι παρακ. πεπάλαισμαι (Λουκιαν.) παθ. ἀδρ. ἐπαλαίσθην (ὥσ.) μ. μελ. παλαίσομαι (Πλουτ.). παρ. δυσ-πάλαιστος.

Παλαίω (ὥς ἀν.) αἰολ. πάλαιμι, βρωτ. παλήω (Ἡρωδιαν.) μετ. παλαίσισα Πινδ. π. 9. 27 ἀδρ. ἐπάλαισεν Ὀδ. δ. 343 πάλαισεν Πινδ. ν. 8. 27 παρακ. πεπάλαικα Ανθ. 12. 90 παθ. παρακ. πεπάλαισμαι 9. 411 παθ. ἀδρ. ἐπαλαίσθην Ευρ. Ηλ. 686. ῥίζ. πα-, παλ-, παλ-α-ί-ω, πάλ-λ-ω (ἀντὶ παλ-jw), παλάσσω (ἀντὶ παλαχ-jw), παλ-ύν-ω. παρ. πάλη, παλαιστής, παλαστή ἢ παλαιστή: τεττάρων δακτύλων μέτρον (Ἡσυχ.), παλάμη, παλαμάομαι.

Πάλασσω (κινῶ, ῥίπτω λαχνόν, λερώνω) παρατ. παλάσσετε Ἰλ. ε. 400 μελ. παλοξέμεν Ὀδ. ν. 395 παρακ. πεπάλαχε Ἀπολ. Ρ. 1. 358 καὶ πεπάλαθε Ἰλ. η. 474 ἀπαρ. πεπαλάσθαι Ὀδ. ι. 334 μετ. πεπαλαγμένον χ. 402 ὑπερσ. πεπάλακτο Ἰλ. λ. 98. ἴδε παλαίω.

Παλιμπλάζομαι (περιπλανῶμαι) ἀδρ. ἀδρ. μόνον παλιμπλαχθεῖς Ἰλ. α. 59. ἴδε πελάζω.

Παλιντροπάομαι-ῶμαι (γυρίζω ὀπίσω) ἀπαρ. παλιντροπάσθαι Ἀπολ. Ρ. 4. 465 παρατ. παλιντροπόωντο 4. 644.

Πάλλω (κινῶ, σείω) παρὰ πεζοῖς σπάν. πάλλομεν Ὀδ. κ. 206 παρατ. πάλλεν Ἰλ. η. 481 ἐπαλλον Ευρ. Ἴων. 4454 ἀδρ. πήλε Ἰλ. ζ. 474 ἐπηλαν Σοφ. Ηλ. 710 ἀνέπηλεν

Εορ. Βακ. 4490 μετ. δια-πήλας Αισχ. Επ. 734 άορ. 6. έπικ. άμπεπαλόν Ιλ. γ. 355 6. παρακ. πέπηλα μετ. πεπηλώς Νον. Διον. 44. 452. Παθ. πάλλομαι πάλλεται Αριστ. Βατ. 345 πάλλονται Πινδ. ν. 5. 24 μετ. παλλόμενος Ιλ. ω. 400 παρατ. περιπάλλετο Κοίντ. Σμ. 40. 371 επάλλοντο 9. 420 και πάλλοντο Αισχ. Ικ. 567 παρακ. πέπαλται Χο. 410 μ. άορ. πήλασθαι Καλλιμ. εις Δία 64 μ. άορ. 6. άνέπαλτο Ιλ. θ. 85 συγκεκ. πάλτο ο. 645 και έκπαλτο υ. 483 παθ. άορ. άναπαλεις Στραβ. 8. 6. 24 άπαρ. άναπαλῆναι (μετγν.). ιδε παλαιώ.

Πάλλυνω (πασπαλιζώ, ύγραινώ, άλείφω) και παλύνεται Θεοκρ. 4. 28 παρατ. πάλλονον Ιλ. ο. 560 και επάλυνετο Απολ. Ρ. 3. 69 και παλύνετο 3. 4255 άορ. πάλυονεν Ιλ. λ. 640 άπαρ. παλύναι Διον. Περ. 1049 και παλύναι (Πλουτ.) μετ. παλύνας Οδ. ζ. 429. ιδε παλαιώ.

Παμφαίνω (άκτινοβολώ ύποτ. παμφαίνησι Ιλ. ε. 6 μετ. παμφανόνοντα ο. 444 παμφρονώσα 6. 458 παρατ. πάμφαινον λ. 30.

Παμωχίω (ειμβι κύριός τινος) δωρ. παμωχί Πιν. Ηρακλ. 4. 420 παρατ. επάμωχη Πίν. Βρεταν. ο. 44. Γίνεται δ' εκ του πάν έχω. παρ. πάμωχος=κύριος (Ηουχ.).

Πάσσομαι (άποκτώ, εξουσιάζω τι) άορ. μελ. πάσσομαι (μετγν.) παρακ. πέπασσομαι ύπερσ. επεπάσσομαι μ. άορ. κατα-πασσόμενος (μετγν.).

Πάσσομαι (ώς άν.) μ. μελ. πάσσομαι Αισχ. Ευμ. 477 παρακ. πέπαται Πινδ. π. 8. 73 άπαρ. πεπάσθαι Ευρ. Ανδ. 642 μετ. πεπάσμένος Αισχ. Αγ. 835 ύπερσ. επέπατο Ξεν. Αγ. 4. 9. 49 επεπάμεθα Ανθ. 7. 67 επέπαντο Σεξτ. Έμπ. ο. 724 μετ' όλίγ. μελ. πεπάσσομαι Στοβ. Ανθ. 79. 52 μ. άορ. επάσσομαι Αισχ. Αποσπ. 243 πασσόμενος Θεοκρ. 45. 90. ρίζ. πα-, πά-ο-μαι παρακ. πέ-πα-μαι. παρ. βου-πά-μων, πολυ-πά-μων, πη-ός' ιδε πατίομαι.

Παμφαλάω (ύπόπτως, περιβλέπομαι) μετ. παμφαλώνοντες Απολ. Ρ. 2. 427. Παθ. παμφαλώμενος (πανταχόθεν περιβλεπόμενος) Λυκάφρ. 4433' άλλα και καπταλώμενος ως. 4162. ιδε παπταίνω.

Παππάζω (φονάζω τον πατέρα ως τα μικρά παιδιά παππά) παππάζουσι Ιλ. ε. 408 παρατ. παπάζεσικες Κοίντ. Σμ. 3. 474.

Παπταίνω (κυττάζω περίξ ύπόπτως, προσέχω) παπταίνει Πινδ. π. 3. 22 προστ. πάπταινε Αισχ. Πρ. 334 και περι-πάπταινε Μοσχ. 4. 409 άορ. πάπταινε Ιλ. π. 283 μετ. παπταίνω Οδ. ρ. 330. ρίζ. πτα-, πτε-, πτακ- και μετ' άναδιπλ. πα-πτα-ίν-ω, πτήσσω (άντι πτακ-ιω), πτο-ί-ω, πτώσσω κατ' άλλους ρίζ. ο π-, άπ-, (όψις), π-τ-αίν-ω (και άπ-τ-αίν-ω) και μετ' άναδιπλ. και άποκοπής του έν άρχή φωνήεντος π-απ-τ-αίν-ω, παπ-τ-αλάω, παμφαλάω. παρ. πάπταισι (μετγν.).

Παραβάσσω (παραβαίνω) άορ. παρατ. παρέβασκεν Ιλ. ν. 708 παρακ. παραβείωσ; λ. 522 ύπερσ. παραβείθηκας Ηροδ. 7. 40. ιδε βαινώ.

Παράγω μετ. δωρ. παράγοισα Πινδ. ν. 7. 23 παρατ. παράγον π. 41. 25. ιδε άγω.

Παραδέχομαι ίων. μετ. παραδεκόμενος Ηροδ. 9. 40. ιδε δέχομαι.

Παραδράω (ύπηρετώ εις τινα) παραδρώσιν Οδ. ο. 324. ιδε δρώ.

Παραδύω άπαρ. παραδύμεναι Ιλ. ψ. 416. ιδε δύνω.

Παραιρέω (συμβουλεύω, προτρέπω) όμαλ. παρατ. παρήνον μελ. παραινέσω άορ. παρήνεσα παρακ. παρήνεια παθ. παρακ. περήνημα μ. μελ. παραινέσομαι (σπάν.) παθ. άορ. παρηνεθην.

Παραινέω (ώς άν.) παρατ. ίων. παραίνεις Ηροδ. 8. 49 άορ. παραίνεις 4. 80.

Παραισθάνομαι άορ. παρήσθην (παραισθευ "Αρενς) Θεοκρ. 5. 420. ιδε αισθάνομαι.

Παραίσσω παρατ. θαιμ. παραισσεσκον Απολ. Ρ. 2. 276. ιδε αίσσω.

Παραιτέσομαι-ούμαι μετ. παραιτέμενος Ηροδ. 4. 24 παρατ. παραιτέσο 6. 86 μ. άορ. παραιτέσαντο 4. 446. ιδε αίτέω.

Παραιωρέω άορ. παρηώρησε Νον. Διον. 4. 43 και παραιωρέομαι μετ. πα-

ρσιωρέμενα Ηροδ. 7. 64 παρατ. παρηωρείτο Αθην. 10. 451 ὑπερσ. παρηώρητο Κοϊντ. Σμ. 10. 200· ἴδε αἰωρέω.

Παραμεύω = παραμείβω ἄορ. παραμεῦσαι (Ηουχ.) μ. μελ. παραμείσεται Πινδ. ν. 44. 43.

Παραμπυκίζω (ἀνασπικών τὰ μαλλία μου) προστ. δωρ. παρμπυκίιδε Αριστ. Δυσ. 1316. ἴδε πυκάζω.

Παρανομέω-ῶ παρατ. παρηνόμεον-ουν (παρενόμεον Αἰσχίν.) μελ. παρανομήσω (Λουκιαν.) ἄορ. παρηνόμησα (καὶ παρενόμησα Λουκιαν.) παρακ. παρανενόμηκα ὑπερσ. παρανενομήκειν (παρνηνομήκειν Δίων Κασ.) παθ. παρακ. παρανενόμημαι παθ. ἄορ. παρηνομήθην.

Παραρτάω, ἰων. παρρτέω καὶ παρρτέομαι (κρεμῶ τι πλησίον μου, ἐτοιμάζομαι) ἀπαρ. παρρτέεσθαι Ηροδ. 7. 442 παρατ. παρρτέετο 7. 20. ἴδε ἀρτάω.

Παρασκευάζω μελ. παρασκευάσω ὄμαλ. καὶ παρασκευάζομαι ὑπερσ. γ. πλ. παρεσκευάδατο Ηροδ. 5. 34. ἴδε κατασκευάζω.

Παραφρονέω ὄμαλ. ἀπαρ. παραφρονέειν Ηροδ. 3. 34 μετ. παραφρονέοντα Θεοκρ. 25. 262. ἴδε φρονέω.

Παρεπιδημῶ μετ. δωρ. παρεπιδαμούντες (ἐπιγραφ. παρὰ Ῥωσσίῳ).

Παραγορέω (παραινῶ, παρηγορῶ) ὄμαλ. παρηγορέεις Απολ. Ρ. 2. 624 ὑποτ. παρηγορέωσιν Ολλπιαν. Κυν. 2. 429 παρατ. παρηγόρει Κωμ. Ἀποσπ. 4. 58 παρηγόρουν Αἰσχ. Πρ. 646 παρηγορέεσκε Απολ. Ρ. 4. 4408. Μεσ. καὶ σπαν. παθ. παρηγορέομαι παρηγοροῦνται Αθην. 15. 36 μετ. παρηγορούμενοι Ηροδ. 7. 43 παρατ. παρηγορέετο 5. 104 δωρ. παρῆγορείτο Πινδ. ο. 9. 77 παρηγορέοντο Ηροδ. 9. 54. μ. μελ. παρηγορήσεται (Ἰπποκρ.) καὶ ἐνεργ. παρηγορήσω (Πλουτ.) παθ. ἄορ. παρηγορήθεις (ὦσ.). ἴδε ἀγοράομαι.

Παρηθέω (περνῶ τι ἐκ στραγγιστηρίου, ἐκβάλλω ἀχώνευτον τὴν τροφήν) παρηθέει (Ἰπποκρ.) μετ. παρηθεύντα (ὦσ.). ῥιζ. φα-, σα-, σά-ω, σή-θω, ἦθ-ω, παρ-ῆθ-έ-ω. παρ. ἦθ-μός, σή-σ-τρον. Προσχ. σινίον, σινιάζω.

Παρμέβλωσκε· ἴδε βλώσσω.

Παροϊέω (ἀτακτῶ μεθύσας, ὑβρίζω) παρατ. ἀττ. ἐπαρῶνουν (ἄλλ. ἐπαροίνουν) Δημοσθ. ἄορ. ἐπαρῶνησα (ἄλλ. παροίνησα) Ξεν. παρακ. πεπαρῶνηκα παθ. παρακ. πεπαρῶνημαι (Λουκιαν.) παθ. ἄορ. ἐπαρῶνηθην (ἄλλ. παρῶνηθην) Δημοσθ. ἴδε οἰνίζω.

Παρρησιάζομαι παρατ. ἐπαρρησιαζόμεν μελ. παρρησιάσομαι παρακ. με ἐνεργ. καὶ παθ. σημασ. πεπαρρησιάσομαι μ. ἄορ. ἐπαρρησιασάμην παρὰ δ' Εὐσταθίῳ ἀπαντιᾶ καὶ ἐνεργ. μετ. ἐνεστ. παρρησιάζουσα. παρ. παρρησία, ἴδε ἐρέω.

Πάσσω καὶ πάττω (πασπαλίζω) μελ. πάσω ἄορ. ἔπασα. Παθ. πάσσομαι παρακ. πέπασμαι (Πλουτ.) ὑπερσ. κατ-ἐπεπάσμην (Λουκιαν.) παθ. ἄορ. ἐπ-ἐπάσθην μ. ἄορ. ἐπασσάμην (Παλ. Διαθ.).

Πάσσω (ὡς ἀν.) παρατ. πάσσε Πλ. ι. 244 ὑπερσ. πέπαστο Λόγγ. Ροστ. 4. 12 ἐπέπαστο Απολ. Ρ. 4. 729 καὶ ἐπέπαστο: ἐπεπλήρωτο (Ηουχ.) παθ. μελ. ἐμ-παθῆσόμενος Οριδασ. 10. 31. ῥιζ. παλ-, πάσσω (ἀντί παλ-ἰω), πάλ-η, παι-πάλ-η, πάλ-η-μα (μετγν.), παστός, -στίος.

Πάσχω παρατ. ἔπασχον μελ. πήσομαι καὶ πείσομαι ἄορ. α. ἔπαθα (μετγν.) ἄορ. ἔ. ἔπαθον παρακ. πέπυθα ὑπερσ. ἐπεπόνθην (ἐπεπόνθη Πλάτ.).

Πάσχω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. πασχίμεν Πινδ. π. 3. 404 παρατ. πάσχομεν Οδ. ω.

27 παρακ. πέποσθε (ἀντί πεπόνθατε) Ιλ. γ. 99 μετ. πεπαυθία (ἀντί πεπονθυία) Οδ. ρ. 555 δωρ. δὲ παρακ. πέποσχα Ἐπιχρμ. Ἄποστ. 7 (Ἄρεος) ὑπερ. ἐπεπόνθε Ηροδ. 3. 74 πεπόνθεις Θεοκρ. 10. 4 ἀορ. μετ. πήσας (ἄλλ. παίσας ἢ παίσας) Αἰσχ. Αἴγ. 4624 ἀορ. β. πάθησθα Ιλ. ω. 531 ἀπαρ. παθίειν ρ. 32. ῥίζ. παν-, πεν- (πένομαι, πόσις), πα-θ-, πεν-θ-, πάσχω (ἀντί πάν-θ-σκ-ω) = πατ-ιογ λατ. παρακ. πέπονθ-α (ἀντί πέ-πενθ-α), πεν-θ-έ-ω, πημ-αίν-ω ἀορ. ἐ-πα-θ-ον. παρ. πάθος, πῆμα, παθητός.

Πᾶ τ' ἄγέω (κάννω κρότον) καὶ παταγέομαι μόνον ἐνεστ. παταγεῖσι Ἄνακρ. κατ' Εὐστάθ. μετ. παταγεῖσαν Ανθ. 7. 8. ῥίζ. πα-, πατ- (πάτος), πατ-αγ-, ὄμπτ. πατ-αγ-έω, πατ-άσσ-ω (ἀντί παταγ-ιω). παρ. πάταγος, παταγή, παταγώδης.

Πατάσσω (κτυπῶ) μελ. πατάζω (Αριστοτ.) ἀορ. ἐπάταξα παθ. ἀορ. ἐπατάχθην (Λουκιαν.) παθ. μελ. παταχθήσομαι (ὦς).

Πατάσσω (ὡς ἀν.) παρατ. πάτασσε Ιλ. ψ. 370. Παθ. πατασσομένη Ορφ. Γυν. 22. 3. παθ. παρακ. ἐκ-πεπάταγμαi Οδ. σ. 327 παθ. ἀορ. ἐπατάχθην Ἄνακρ. 33. 4. ἴδε παταγέω.

Πατέομαι (τρώγω, γεύομαι) ἴων. πατέονται Ηροδ. 2. 47 μελ. πάσσονται (ἄλλ. σπάζονται) Αἰσχ. Εἴπ. 1036 μ. ἀορ. πασάμην Ιλ. φ. 76 ἐπασσάμεθα Οδ. ι. 87 ἐπάσαντο γ. 9 εὐκτ. πάσκιτο Απολ. Ρ. 3. 807 ἀπαρ. πάσασθαι Ηροδ. 2. 37 καὶ πάσασθαι Οδ. κ. 384 μετ. δωρ. πασμήνια Αἰσχ. Αἴγ. 4408 καὶ πασσάμενος Οδ. α. 424 ὑπερ. πεπάσσην Ιλ. ω. 642. Παρὰ δ' αἰόλεται μάγεισκι Σαπφῶ παρ' Ἡρακλ. σ. 65. ῥίζ. πα-, πατ-, πατ-ε-, πά-ο-μαι, πατ-τέ-ομαι = πα-σε-οιγ λατ. μ. ἀορ. ἐ-πασ-ά-μεθα. παρ. ἄ-πα-στος, pa-nis = ἄρτος λατ. καὶ pas-tor = ποιμήν, Πάν, βου-πάμων.

Πατέω (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν) ὄμαλ. μετ. πατέων Πινδ. π. 2. 85 μελ. ἀποπατη-σόμενος Αριστ. Πλ. ῥίζ. πατ-, πατ-έ-ω. παρ. πάτος, pathas = ὁδός Σανσκ. rāvi-mentum = ἕδαφος λατ. πόντος, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ πάτος, ὡς τὸ βένθος πρὸς τὸ βάθος, rou(t)s = γέφυρα καὶ pontifex λατ.

Παύω παρατ. ἔπαυον μελ. παύσω παρακ. πέπαυκα ἀορ. ἔπαυσα. Μεσ. παύομαι παρατ. ἐπαυόμην μελ. παύσομαι παρακ. πέπαυ(σ)μαι ὑπερ. ἐπεπαυόμην παθ. ἀορ. ἐπαύ(σ)θην παθ. μελ. παυθήσομαι (παυ-σθήσομαι μετγν.) μ. ἀορ. ἐπαυσάμην μετ' ὀλίγ. μελ. πεπαύσομαι (Λουκιαν.). παρ. παυστεύς.

Παύω (ὡς ἀν.) καππαῖσι Πινδ. ν. 9. 45 ἀπαρ. κκαπαυέμεν Οδ. β. 244 καὶ παυέμενοι κ. 22 μελ. καταπαυσέμεν Ιλ. ο. 405 παρατ. παύσκει Σοφ. Αντ. 963 ἀορ. παύσει Ιλ. ρ. 602 παύσαν ψ. 298 προστ. παύσον Ηροδ. 5. 23 ὑποτ. παύσσην Ιλ. δ. 494. Παθ. ἀποπαύει π. 724 προστ. ἀποπαύει α. 422 παύει (ἀντί παύει) ι. 260 παρατ. παύσεικτο ω. 47 παύει' ο. 242 παθ. ἀορ. παύθη Ησιοδ. Θ. 533 παθ. ἀορ. β. ἐπάην Χοιροβ. Βεκκ. Αν. σ. 4324 μ. ἀορ. παύσατο Ιλ. ψ. 228 ὑποτ. παυσσάμεθα η. 290 εὐκτ. παυσάμην Ευρ. Ἰων. 452 (χορ.) μετ' ὀλίγ. μελ. πεπαύσομαι Σοφ. Τρ. 587 παθ. μελ. β. ἀνα-παύσονται (Ν. Διαθ.). ῥίζ. παυ-, παύ-ω, παύο-μαι. παρ. παῦ-λα, παυσωλή, παῦ-ρος = pau-lus καὶ pau-cus λατ.

Πεδάω (βάλλω εἰς τὰ δεσμά) ἀορ. ἐπέδησα παρακ. πεπέδημαι παθ. ἀορ. ἐπεδήθην.

Πεδάω (ὡς ἀν.) πεδάξ Οδ. δ. 380 πεδάωσι Νικανδ. Θηρ. 427 παρατ. ἐπέδα Πινδ. π. 6. 32 καὶ πεδάσσκον Οδ. ψ. 333 ἀορ. α. ἐπέδησεν ν. 468 πέδησε ν. 435 προστ. πέδασσον Πινδ. ο. 4. 75 ἀπαρ. πεδάσαι ν. 5. 26. ῥίζ. πεδ-, πεδ-ά-ω, im-pedio (= ἐμπεδάω) λατ. παρ. πέδον, πεδίον = boden γερμ. or-pidium = πόλις καὶ pedica = πῆδη λατ. πέδιλον, πέλα, παζός, πούς γεν. ποδός, ἐμπέδον, πηδόν, πηδάλιον, πηδάω.

Πειθαρχέω-ω καὶ μεσ. πειθαρχέσθαι Ηροδ. β. 91.

Πείθω παρατ. ἔπειθον μελ. πείσω ἀορ. α. ἔπεισα παρακ. α. πέ-
πεικα ὑπερσ. ἐπεπείκειν παρακ. β. ἀντί ἐνεστ. πέποιθα ὑπερσ. ἐπεποί-
θειν (Αριστ.). Μεσ. πείθομαι παρατ. ἐπειθόμεν μελ. πείσομαι παρακ.
πέπεισμαι παθ. ἀορ. ἐπέισθην παθ. μελ. πεισθήσομαι μ. ἀορ. β. ἐπιθόμεν.

Πείθω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. πειθέμεν Πινδ. ν. 7. 95 παρατ. πείθην Ιλ. π. 842 καὶ
πέθεσκε Χρ. Σιβ. 4. 43 παρακ. πέποιθα προστ. πέποιθε Αισχ. Ευμ. 599 εὐκτ.
πεποιοίην Αριστ. Αχ. 940 ὑποτ. πεποίθω Οδ. ω. 329 πεποίθης Ιλ. α. 524
πεποίθωμεν Οδ. κ. 335 ὑπερσ. ἐπεποίθην Ιλ. π. 471 ἐπικ. πεποίθεα Οδ. θ. 484
ἐπέπιθμεν Ιλ. ξ. 55 καὶ ἐπεποίθεσαν Ηροδ. 9. 88 μελ. πεπιθήσω Ιλ. χ. 223
πιθήσεις Οδ. φ. 369 ἀπαρ. πεισόμεν Ιλ. ε. 252 ἀορ. μετ. πιθήσας Οδ. φ. 315
πιθήσασα Αισχ. Χο. 618 ἀορ. β. ἐπιθον ποιητ. πείθον Πινδ. π. 3. 65 καὶ μετ'
ἀναδιπλασ. πέπειθε Ομ. Υμν. Ἀπολ. Πυθ. 97 πέπιθον Απολ. Ρ. 4. 964 εὐκτ.
πίθομι Κύρ. 1π. 4062 πίθοι Αισχ. Ικ. 941 πίθοιμεν Θεοκρ. 22. 64 καὶ μετ' ἀνα-
διπλασ. πεπίθομι Απολ. Ρ. 4. 447 πεπίθοιμεν Ιλ. α. 400 πεπίθοιεν Απολ.
Ρ. 3. 44 ὑποτ. πεποίθωμεν Οδ. κ. 335 ἀπαρ. πιθεῖν Αισχ. Πρ. 204 πεπιθεῖν Ιλ. ι.
484 μετ. πεπιθών Πινδ. ι. 4. 90 καὶ παρπεπιθών Ιλ. ψ. 37 πεπιθοῦσα ο. 26
Παθ. πειθόμεσθα Ευρ. Ορ. 593 προστ. πείθεο Ιλ. β. 360 παρατ. πειθείσθην β.
834 μ. μελ. πείσομαι πείσει ε. 354 ἐπικ. πείσειε ι. 74 εὐκτ. πείσοιτο (Ξεν.) ὑπερσ.
ἐπεπείσων ἀν-ἐπέπειστο Ηροδ. 8. 5 μ. ἀορ. α. ἐπείσαντο (Παλ. Διαθ.). μ. ἀορ.
β. ἐπιθόμεν Ιλ. γ. 260 πιθόμεν ε. 204 πεπίθοντο Ορφ. Ἀποστ. 8. 54 ὑποτ. πί-
θωμαι Ιλ. σ. 273 πεπίθωνται Κοίντ. Σμ. 12. 40 εὐκτ. πιθοίμην Ιλ. δ. 93 πεπί-
θαιτο κ. 204 προστ. πιθού Αισχ. Ευμ. 794 ἀπαρ. πιθείσθαι Ιλ. η. 293 πεπιθέσθαι
Ανθ. 14. 75. ρίζ. πιθ- πιθ-ε-, πειθ-, πείθ-ω, fido = πιστεύω τινί λατ. παρ.
πειθῶ, πίστις=fid-es, πιστός, πείσωμ. Τῆς αὐτῆς ρίζης φαίνεται ὅτι εἶνε καὶ τὸ
σπένδω faed-us = σπονδή λατ.

Πείκω (κουρεύω, ξαίνω) Αττ. πεκτέω Αριστ. Ορν. 744 προστ. πείκετε Οδ. σ.
345 ἀπαρ. πείκειν Ησιόδ. Κρ. 773 μελ. δωρ. πεζῶ Θεοκρ. 5. 98 ἀορ. ἐπέξα Ανθ.
6. 279. Παθ. ἐν. πεκτούμενος Αριστ. Αυσ. 685 μ. ἀορ. α. πέξαινο Θεοκρ. 28. 13
μετ. πεξαμένη Ιλ. ξ. 176 παθ. ἀορ. ἐπέχθη Αριστ. Ν. 1356. ρίζ. πεκ-, ποκ-, πέκ-ω,
πέικω (ἀντί πέκ-ω)=pec-i-o λατ. πέκ-τ-ω, ποκ-ίζ-ω. παρ. πέκος, πόκος, pec-i-ue
(=κτένιον) λατ.

Πειράω-ῶ, -ῆς, -ῆ ἀπαρ. πεινῆν παρατ. ἐπείναον-ων, -ης, -ῆ μελ.
πεινήσω παρακ. πεπεινήκα ἀορ. ἐπείνησα.

Πεινάω-ῶ (ὡς ἀν.) πεινᾶ (Αριστοτ.) δωρ. διαπεινώμενος Αριστ. Αχ. 751 γ. πλ.
πεινῶντι Ξεν. Ελλ. 4. 4. 23 ἀπαρ. πεινήμενοι Οδ. υ. 137 πεινεῖν (Ησυχ.), πεινᾶν
Πλουτ. Αριστ. 25 μετ. δοτ. ἐνικ. πεινᾶντι Θεοκρ. 15. 148 πεινώσα Σοφ. Αποστ.
499 μελ. πεινάσω (Παλ. καὶ Νέα Διαθ.) ἀορ. ἐπείνασα εὐκτ. πεινάσαμι Ανθ. 11.
402 ἀπαρ. πεινάσαι Αισωπ. 62. ρίζ. πειν- (πένομαι), πειν-α (ἀντί πέν-ια),
πειν-ά-ω. παρ. πεινητικός, πειναλῆος (α).

Πειράω-ῶ (δοκιμάζω, λαμβάνω πείραν) παρατ. ἐπείραον-ων μελ.
πειράσω ἀορ. ἐπείρασα παρακ. πεπειράκα (Λουκιαν.). Παθ. πειράομαι
-ῶμαι παρατ. ἐπειραόμεν-ῶμην μ. μελ. πειράσομαι παρακ. πεπειρα-
μαι ὑπερσ. ἐπεπειράμην παθ. ἀορ. ἐπειράθην (ἐνίοτ. ἐνεργητ.) παθ.
μελ. ἀντί μέσου πειραθήσομαι (Διόδωρ.) μ. ἀορ. ἐπειρασάμην. παρ.
πειρατέος.

Πειράω (ὡς ἀν.) μελ. ἐπικ. καὶ ἰων. πειρήσω Ιλ. τ. 30 καὶ πειρήσεται Ηροδ.
8. 400 πειράσομαι Αριστ. Αχ. 743 πειρασόμισθα Αισχ. Αγ. 850. Μεσ. πειράο-
μαι-ῶμαι ὑποτ. πειρώμεσθα Οδ. φ. 480 εὐκτ. πειρῶντο καὶ πειρώατο Ηροδ. 4. 68

(α) «Πεινῆν, διψῆν λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α.» Φρυγιχ. Ἐκλ. σ. 61.

μετ. πειρομενος 4. 46 παρτ. πειράτο Πινδ. ν. 4. 43 μ. άορ. έπειρασάμην (Ιπποκρ.) πειρήτατο Οδ. φ. 410 έπειρήσαντο θ. 23 προστ. πείρησαι Ιλ. α. 302 ύποτ. πειρήσαι Οδ. ν. 366 άπαρ. άποπειρήσασθαι Ηροδ. 8. 433 παρκα. πεπειρήμαι Ησιόδ. Ερ. 658 μετ. πεπειρημένος Ηροδ. 4. 439 ύπερσ. έπειπειράτο 7. 425 παθ. άορ. άντι μέσ. έπειρήθη Ηροδ. 3. 452 πειρήθη Ιλ. τ. 384 ύποτ. πειρηθώ χ. 384 εύκτ. πειρηθείην λ. 386 πειρηθείμεν Οδ. π. 305. Προσχ. πειράζω άπαρ. πειράζειν Οδ. ψ. 444 παρκατ. πείραζεν Απολ. Ρ. 4. 495 παθ. πειράζεται Πλουτ. Ηθ. 230 μετ. έν μέση σημασ. πειραζόμενος (Ιπποκρ.) και πειρητίζω Ιλ. ο. 615 παρκατ. πειρήτιζον μ. 257. ρίζ. περ-, περ-ά-ω, πείρα και αιολ. πέρα (άντι περ-ια), περ-ά-ω και πειράομαι = ex-fer-ior λατ. πείρ-ω, περ-ον-άω, πέρ-νη-μι, πειραίω, περ-π-ά-ζ-ω, πρί-ω, έμπειρος = per-itus λατ. έμπειρία = ex-fer-ientia

Πείρω (σουβλιζω) παρκατ. έπειρον (Ήνασχν.) άορ. έπειρα (Στραβ.) παρκα. πέπαρκα; παθ. παρκα. πέπαρμαι (Λουκιαν.) παθ. άορ. έ. έπάρην (ώσ.). παρ. πόρπη, περόνη, πηρός.

Πείρω (ώ; άν.) μετ. πείρων Οδ. ν. 91 παρκατ. έπειρον γ. 33 πείρον Απολ. Ρ. 4. 980 μελ. περῶ Σοφ. Αι. 460 παρκα. πεπαρμένοι Ιλ. ε. 399 άορ. έπειραν Ιλ. α. 465 πείρε Απολ. Ρ. 4. 306 πείραν Ιλ. η. 317 μετ. αναπείρας Ηροδ. 4. 403 ποιητ. άμπειρά; Ιλ. β. 426. Παθ. καταπειρόμενον Φωτ. Μυρ. σ. 265 παρκατ. κατεπείρετο (Ευσέβ.) παθ. παρκα. πέπαρμαι μετ. πεπαρμένος Ιλ. λ. 633 ποιητ. άμπεπαρμένος Αριστ. Αχ. 796 ύπερσ. πέπαρτο Ομ. Γυμ. Απολ. Δηλ. 92 παθ. άορ. έ. έπάρην ύποτ. άνα-πάρῶ Αθην. 8. 41 δια-παρῆ (Λουκιαν.) μετ. άνα-παρείς Ηροδ. 4. 94. ίδε πειράω.

Πέκω· ίδε πείκω.

Πελάζω (πλησιάζω) παρκατ. έπέλαζον μελ. πελάσω άορ. έπέλασα. εύχρηστ. δε παρὰ πεζοίς είνε τὸ πλησιάζω παρκα. πεπλησίακα κτλ.

Πελάζω (ώ; άν.) πελάω και πελάθω πελάθεισ Αισχ. Αποσπ. 434 πελάθει Ευρ. Ρησ. 556 πελάζει Ευρ. Ανθ. 4167 και πελάει Οππιαν. Κυν. 4. 525 πελώσι Σοφ. Οιδ. κ. 1060 προστ. πέλα Πλουτ. Ηθ. σ. 457 άπαρ. πελάαν Ομ. Γρ. Διονυσ. 44 και πελάν Σοφ. Ηλ. 496 και πελάθειν Ευρ. Ηλ. 4293 μετ. προσπελάζω Ιλ. μ. 285 παρκατ. προσέπλαζεν Οδ. λ. 583 μελ. πελάσω Ευρ. Ορ. 4684 και πελάσσω Ευρ. Αποσπ. 36 (χορ.) και πελάτε Σοφ. Φιλ. 4450 πελώσι (άλλ. περῶσι) Οδ. κ. 4060 άορ. έπέλασεν Ιλ. ο. 448 και πέλασ(τ)ε Οδ. ε. 434 πέλασαν η. 254 προστ. πελάσων Πινδ. ο. 4. 78 δουκ. πελάσσετον Ιλ. κ. 442 πελάσαστε Οδ. κ. 404 ύποτ. πελάσης λ. 406 πελάση Απολ. Ρ. 2. 43 εύκτ. πελάσοις Ανθ. β. 302 δωρ. πελάσαις Πινδ. ν. 10. 81 πελάσαις Ευρ. Μηδ. 760 άπαρ. πελάσαις Καλλιμ. Απολ. 88 μετ. πελάσαις Αισχ. Πρ. 455 και πελάσσαις Ηροδ. 7. 441. Μεσ. πελάζομαι ποιητ. πελάζεται Ευρ. Ορ. 4279 πελαζόμεσθα Αισχ. Επ. 444 παρκα. πέπλησαι Ανθ. β. 47 γ. πλ. πεπλήται Σίμων 36 μετ. πεπλημένος Οδ. μ. 408 παθ. άορ. πελάσθη Ιλ. ε. 282, αλλά και έπλάθη; Ευρ. Ρησ. 347 δουκ. πέλασθεν Ιλ. μ. 420 εύκτ. πλαθειν Αισχ. Πρ. 896 (χορ.) άπαρ. πελασθίνα Σοφ. Οιδ. τ. 213 μετ. πελασθεις Φιλ. 4327 μ. άορ. έπελασάμην ίων. πελασαίτα Ιλ. ρ. 344 άπαρ. πελάσασθαι Εμπεδ. 340. μ. άορ. έ. έπλήμην συγγκ. έπλητο Ησιόδ. Θ. 493 πλήτο Ιλ. ξ. 438 έπληντο δ. 449 πλήντο ξ. 468. Προσχ. πλάθω πλάθει Σοφ. Φιλ. 727 άπαρ. πλάθειν Ηλ. 220. Μεσ. πλάθεται Πλουτ. Αρατ. 14. ρίζ. πελ-, πελ-ά-ζ-ω και πελ-ά-ω, πιλ-νη-μι και πιλ-νά-ω. παρ. πέλας, πέλασις, πλησίον, πλησιάζω και δωρ. πλατιάζω, ά-πλατος.

Πελεμίζω (σειώ, άποκρούω) έπικ. άπαρ. πελεμιζέμεν Ιλ. π. 766 μετ. πολεμίζω Πινδ. ο. 9. 32 παρκατ. πελέμιζεν Ιλ. ν. 443 άορ. πελέμιζεν Ιλ. φ. 476 καθ-πελέμιζεν Απολ. Ρ. 2. 92. Παθ. πελεμιζεται Ησιόδ. Θ. 458 μετ. πελεμιζόμενοι Πινδ. ν. 8. 29 παρκατ. πελεμιζετο Ιλ. θ. 443 παθ. άορ. πελεμίχθη Ιλ. ρ. 528. ρίζ. πελ-, πελ-εμ-ίζ-ω, πολ-ε-μίζω, πολ-εμ-έω, πέλ-ω, πωλ-έω· κατ' άλλους ρίζ. αύ-του είνε καλ- του πάλλω.

Πέλω (κιοούμαι, είμαι) Σοφ. Οιδ. τ. 528 πέλει; Νωνν. Διον. 44 πέλει Ιλ. δ.

458 ἐκπέλει Σοφ. Αντ. 478 ὄωρ. πλ. πέλομες Θεοκρ. 29. 27 γ. πλ. ὄωρ. πέλοντε Πινδ. ο. 6. 400 προστ. πέλε Απολ. Ρ. 4. 304 εὐκτ. πέλοι Πινδ. π. 4. 56 ἀπαρ. πέλειν Αισχ. Ικ. 620 ἐπικ. πελίμεν καὶ πελέναι Παρμενιδ. 66. 404 μετ. πέλων Αισχ. Πρ. 898 παρατ. ἐπέλες Πινδ. ο. 4. 46 ἐπέλεν Στοβ. 79. 52 πέλες Κοίντ. Σμ. 3. 564 πέλεν Ιλ. δ. 350 καὶ ἐπλεν μ. 44 καὶ πέλεσκεν Νωνν. κ. 49. Μεσ. πέλομαι πέλεται Ιλ. π. 315 πελόμεσθα Θεοκρ. 43. 4 πέλεσθε Απολ. Ρ. 2. 643 πείονται Σοφ. Αι. 159 προστ. πέλεν Ιλ. ω. 219 πελέσθω Απολ. Ρ. 4. 4320 ὑποτ. πέλονται Ιλ. γ. 287 πελόμεθα ζ. 358 πείωνται π. 428 εὐκτ. πείλοιο χ. 443 πείλοιντο (Μάξιμ.) ἀπαρ. πέλεσθαι Απολ. Ρ. 4. 160 μετ. πελόμενος Αισχ. Ικ. 122 καὶ περιπλόμενος Οδ. π. 261 παρατ. ἐπλεο Ιλ. α. 418 ἐπλευ ι. 54 καὶ πελίσκεο χ. 433 περιπέλεο Απολ. Ρ. 3. 430 ἐπλετο (=πέλετο) Οδ. θ. 574 πελίσκετο Ησιόδ. Αποσπ. 44 πείλωντο Ιλ. ι. 526. ἴδε πελεμίζω.

Περμπάζω (μετρῶ ἰδίως κατὰ πέντε, ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν μου) καὶ πεμπάζομαι εὐκτ. πεμπάζοι Απολ. Ρ. 2. 977 μετ. πεμπάζων 4. 746 παρατ. πεμπάζετο Αισχ. Ευμ. 748 μ. ὄωρ. πεμπάσατο Απολ. Ρ. 4. 350 ὑποτ. πεμπάσσεται Οδ. δ. 412. ῥίζ. πεντ-, πεμπ-, πέντε αἰολ. πέμπε = quinquē, πεμπάζω. παρ. πέμπτο-ς; quini-c-i-u-s λατ. πεμπ-όβολον.

Πέμπω (στέλλω) παρατ. ἔπεμπον μελ. πέμψω παρακ. πέπομφα ὑπερσ. ἐπεπόμφειν ὄωρ. ἐπεμψχ. Παθ. καὶ Μεσ. πέμπομαι καὶ μεταπέμπομαι (στέλλω καὶ καλῶ) παρατ. ἐπεμπόμην μ. μελ. μεταπέμφομαι (Ξεν.) παρακ. πέπεμμαι παθ. ὄωρ. α. ἐπέμφθην παθ. μελ. ἐκπεμφθήσομαι (Πλατ.) μ. ὄωρ. ἀπ-ἐπεμφάμην. παρ. πεμπτός, -τέος.

Πέμπω (ὡς ἀν.) ἐπικ. ἀπαρ. πεμπέμεν Οδ. κ. 48 καὶ πεμπέμεναι η. 227 μετ. ὄωρ. πέμποισα Πινδ. ο. 6. 32 παρατ. πέμπε Ιλ. σ. 452 πέμπεσκε Ηροδ. 7. 106 πέμπον Οδ. ω. 449. Παθ. προστ. ἀποπέμπεο Ορφ. Γμ. 39. 9 μελ. ὄωρ. πεμφῶ Θεοκρ. 5. 44 ἀπέμψει Οδ. ο. 83 ἀπαρ. πεμφέμεναι Οδ. κ. 484 ὄωρ. α. πέμψεν Ιλ. σ. 240 ἀποπέμψεν Απολ. Ρ. 4. 683 ὑπερσ. ἰων. ἐπεπόμφε Ηροδ. 4. 85 μ. ὄωρ. πεμφάτατο Σοφ. Οιδ. κ. 602. ῥίζ. πεμπ-, πέμπ-ω. παρ. πεμπτός, πέμψα, πέμψις, πομπή, πομπεύω. Μὴ δὲ τὸ πέμπω τῆς αὐτῆς ῥίζης εἶνε μετὰ τοῦ πέδον, πεδίον, πεζός;

Πενθείω (ἔχω πένθος, κλαίω) ὄμκλ. καὶ ἰων. πενθείω πενθεῖ Αισχ. Περ. 579 πενθείετον Ιλ. ψ. 283 ἀπαρ. πενθήμεναι Οδ. τ. 420 παρατ. ἐπένθεον Ηροδ. 4. 95 παρακ. πεπένθηκα (Λουκιαν.) ὄωρ. ἐπένθησα (Λυσ.) μελ. πενήσω Αισχ. Αποσπ. 476. Παθ. ἐνεσθ. λίαν σπαν. πενούμενος (Ισοκρ.). παρ. πένθος. ἴδε πάσχω.

Πένομαι ὑποτ. πένπαι Θεογγ. 929 παρατ. πένοντο Ιλ. σ. 558. ἴδε πονέω.

Πεπαίνω (ὠριμάζω) ἀπαρ. πεπᾶναι Αριστ. Σφ. 646. Παθ. πεπαίνονται Αθην. 44. 465 ἀπαρ. πεπαίνεσθαι (Ιπποκρ.) παρατ. πεπαίνετο Θεοκρ. 2. 440 παθ. ὄωρ. πεπανθῆς Ευρ. Ηρακλ. 459 πεπανθῆ (Ιπποκρ.) μετ. πεπανθῆν Ανθ. 42. 80 παθ. μελ. πεπανθήσομαι (Ξεν.) παθ. παρακ. πεπάνθαι (Αριστοτ.). ῥίζ. πεπ-, πεπαίν-ω, πέπ-τ-ω, = οριμ-ο-πέχ-α Σανσκ. πέσσω (ἀντι πέχ-ῖω). παρ. πέπων, πεπτός, πέψις, πέμμα, πόπανον, culina = τροφή, ἀρτο-κόπος, ὀπτός (ἀντι ποπ-τός) καὶ ὀπτάω, ὀπ-τ-α-λέος, ἔψω (ἀντι πέψω), ὄψον, ἰφθός, ἐψαλέος. ἴδε πατίομαι.

Πεπαρεῖν, κικορεῖν, ἀπέρωμαι ἴδε πόρω καὶ περατώ.

Πέποσθε ἴδε πάσχω.

Πέπτω ἴδε πέσσω.

Περαινώ (τελειώνω) παρατ. ἐπέραρινον ὄωρ. ἐπέρανα μελ. περανῶ. Παθ. καὶ Μεσ. περαινομαι παρακ. πεπεράσμαι προστ. πεπεράνθω (Πλατ.) ἀπαρ. πεπεράνθαι (ὡς.) παθ. ὄωρ. ἐπεράνθην παθ. μελ. περανθήσομαι (Γαλην.) μ. ὄωρ. διαπερανάμην (ὡς.). παρ. ἀπεραντός.

Περαίνω (ὡς ἀν.) καὶ ἰων. πειραίνω περαίνουσιν Αρατ. 24 παρατ. ἐπείραινε Πινδ. ι. 8. 24 ὄωρ. εὐκτ. πειρήνεις Αρατ. 289 μετ. πειρήνας Οδ. χ. 475. μελ.

ίων. περανέω (Ιπποκρ.). Παθ. πειραίνονται Αρατ. 365 παθ. μελ. δωρ. παρασθήσομαι Στοβ. Ανθ. 3. 74 παρακ. πεπειράνται Οδ. μ. 37. ρίζ. περ-, (συγγεν. τῆ τοῦ περάω), περ-αίν-ω, περα-τ-ώω. παρ. πέρα, πέραν, περαντίον, περαίος, Πειραιεύς, πέραι, πείραρ, ἀπειρίσιος καὶ ἀπερίσιος. ἴδε καὶ πειράω.

Περαϊώ-ω (περνῶ ἀντικρὺ) μελ. περαιώσω ἄορ. ἐπεραιώσα. Μεσ. περαιόομαι-οῦμαι παθ. ἄορ. ἐπεραιώθη παθ. μελ. περαιώθησομαι μ. μελ. περαιώσομαι μ. ἄορ. α. δι-ἐπεραιώσαμην (Πλάτ.) παθ. παρακ. πεπεραιώμαι ὑπερσ. δι-επεπεραιώμην (Θουκυδ.). ἴδε πειράω.

Περατώ-ω (φέρω εἰς πέρας) καὶ παθ. περατόομαι-οῦμαι παρακ. πεπεράτωμαι καὶ συγκεκ. πέπρωται μετ. πεπρωμένος, -ῆ -ον ὑπερσ. ἐπέπρωτο. ἴδε περαίνω.

Περάω-ω (διαπερνῶ, διαβαίνω) μελ. περάσω ἄορ. ἐπέρασα παρακ. πεπέρακα.

Περάω (ὡς ἀν.) γ. πλ. περώσιν Οδ. δ. 709 ἄπαρ. περάων ε. 474 παρατ. πέραον Ιλ. π. 367 καὶ θαμ. περάσασκε Οδ. ε. 480 μελ. ἰων. περήσω Ηροδ. 3. 72 ἄπαρ. περήσειν Ιλ. ε. 646 ἔπιμ. περησόμεναι μ. 200 ἄορ. ἐπέρησε φ. 594 πέρησεν δ. 502 καὶ ἐπέρησσε φ. 40 εὐκτ. περάσειε Οδ. ξ. 297 ἄπαρ. ἐκπεράσσει Ευρ. Ανθ. 794 περῆσαι Ιλ. μ. 53 μετ. περήσας Ηροδ. 4. 43. Παθ. παρατ. περώωντο Οππιαν. Κυν. 2. 621 παρακ. πεπερημένος Ιλ. φ. 58. παρ. πόρος, πορθμός, ἔμπορος. ἴδε πειράω καὶ πέρνημι.

Πέρδω (ξεπορδίζομαι) ἀπο-πέρδεις (Πλουτ.) καὶ μεσ. πέρδομαι εὐχρηστότ. μάλλον παρὰ ποιηταῖς κωμικοῖς.

Πέρδω (ὡς ἀν.) καὶ πέρδομαι Αριστ. Εκκλ. 78 παρατ. ἐπέρδετο Κωμ. Ἀποσπ. 2. 240 μελ. ἀπο-παρδήσομαι Αριστ. Βατρ. 10 παρακ. ἐπιπορδα Αριστ. Ν. 392 ὑπερσ. πεπάρδει Σφ. 4305 ἄορ. ε. ἀπ-ἐπαρδον Πλ. 699 ὑποτ. ἀπο-πάρδω Σφ. 394 εὐκτ. ἀπο-πάρδοι Κωμ. Αποσπ. 3. 545 προστ. προσπαρδέτω 4. 531 ἄπαρ. κατα-παρδεῖν Αριστ. Πλ. 618 μετ. ἀπο-παρδών Ορν. 792. ρίζ. πεδ-, περδ-, παρδ-, πέρδ-ω ὄνοματ. περδ-ο-μαι = pedo λατ. παρ. πορδή = peditum λατ. καὶ rod-ex = πρωκτός.

Πέρθω (πορθῶ, λεηλατῶ) ποιητ. προστ. πέρθε Αισχ. Περ. 4057 μετ. πέρθων Ιλ. σ. 342 παρατ. πέρθεσκον Απολ. Ρ. 1. 800 μελ. πέρσω Σοφ. Φιλ. 1428 εὐκτ. πέρσειεν 612 ἄπαρ. πέρσειν Ιλ. φ. 584 καὶ περσέμεν Κοῖντ. Σμ. 42. 20 ἄορ. ἐπερσεν Οδ. α. 2 πέρσα Ιλ. υ. 492 ὑποτ. ἐκπέρσης ν. 380 πέρση (Πλάτ.) εὐκτ. πέρσειεν Σοφ. Τρ. 433 πέρσειαν Ιλ. φ. 517 ἄπαρ. πέρσαι Αισχ. Περ. 478 μετ. πέρσας Σοφ. Τρ. 244 ἄορ. ε. ἐπρανεν Πινδ. ν. 7. 35 ἐπρανεν Ιλ. σ. 454 πρᾶθον Πινδ. ι. 5. 36 διεπράθον Ιλ. α. 367 ἄπαρ. διαπράθειεν η. 32. Παθ. καὶ Μεσ. πέρθομαι Ηροδ. 7. 220 μετ. περθόμενος Αισχ. Επ. 325 παρατ. ἡ ἄορ. ε. πέρθετο Ιλ. μ. 15 διεπράθετο Οδ. ο. 384 πέρθοντο Απολ. Ρ. 2. 438 ἄπαρ. πέρθαι Ιλ. π. 708 μετ. περθόμενος Ιλ. δ. 294 παθ. μελ. πέρσεται Ιλ. ω. 729. ἴδε ἰμπρημι.

Περιβάλλω μέσ. παρακ. περιέβληται (Πλάτ.) ὑπερσ. περιεβέβληντο (Ξεν.) ἰων. περι-εβεβλήατο Ηροδ. 6. 25 μετ. περιβεβλημένος (Ισοκρ.) μ. ἄορ. 6. περιεβέβληντο (ἄλλ. περιβέβληντο) Αισχ. Αγ. 4447 (χρ.).

Περιβλύζω καὶ περιβλύω (ἀναβρύω πανταχόθεν) περιβλύει Απολ. Ρ. 4. 786 μετ. περιβλύζων (Αριστοτ.) ἄορ. περι-έβλυσε Κοῖντ. Σμ. 40. 450 καὶ μεταβατ. περίβλυσαν 4. 9. ἴδε βρύω.

Περιδινέω τὸ ἐνεργ. σπαν. παρὰ τοῖς κλασικοῖς μελ. περιδινήσω ἄορ. περιδινήσα (Δουκιαν.). Μεσ. περιδινύομαι μ. μελ. περιδινήσομαι (Δουκιαν.) παθ. ἄορ. ἀντὶ μέσ. περιεδινήθη (ἄλλ. περι-δινήθητην) Ιλ. χ. 465 μ. ἄορ. περιδινήσασθε Ανθ. 7. 485. ἴδε δινέω.

Περιέπω ἴδε ἔπω.

Πέρνημι ποιητ. ἀντὶ πιπράσκω καὶ περάω γ. πλ. περνώσι Θεογν. 4215 μετ. περνώσι Ιλ. χ. 45 παρατ. πέρνασθε ω. 752 μελ. περάσω ἄπαρ. περάων Ιλ. φ.

454 ἄορ. α. πέρασαν Οδ. ο. 428 ἐπέρασσα Ἰλ. φ. 402 ἐπέρασεν φ. 40 ὑποτ. πέρασθητε Οδ. ο. 453 εὐκτ. πέρασει ξ. 297 μετ. πέρασας Ομ. Τμν. Δημ. 432. Παθ. πέρναται Ἀριστ. Ἰπ. 476 μετ. περνάμενος Ἰλ. σ. 292 παρατ. ἐπέρναντο Πινδ. ι. 2. 7 παρακ. πεπερημένος Ἰλ. φ. 58. ἴδε πειράω.

Περνάω (καρφώνω τι) παρακ. πεπερόνημαι ἄορ. περόνησεν Ἰλ. ν. 397 μ. ἄορ. περονήσατο κ. 433. ἴδε πειράω.

Πέσσω ἢ ἀττ. πέττω (ζυμώνω, χωνεύω, θεραπεύω) Ἀριστ. Ἀποσπ. 267 περιπέττουσι Πλ. 459 ἄπαρ. πεσέμεν Ἰλ. ε. 237· ἀλλὰ καὶ πέττω παρὰ μετγν. Διοσκορ. 3. 33 παρατ. ἐπεσεν Ἡροδ. 8. 437 ἐπεττεν Ἀριστ. Βατρ. 505 μελ. πέψω Κωμ. Ἀποσπ. 2. 4027 ἄορ. ἐπέψα ὑποτ. κατα-πέψη Ἰλ. α. 84 ἄπαρ. κατα-πέψαι Πινδ. ο. 4. 55 μετ. πέψας (Πλάτ.) Μεσ. πέσομαι παρατ. ἐπίσσοτο Ἡροδ. 4. 460 παρακ. πέπεμμαι Ἀριστ. Πλ. 4436 παθ. ἄορ. ἐπέψθην (Ἐπιοκρ.) παθ. μελ. πεφθήσομαι (Γαλην.) μετ. πεφθῆσόμενος (Ἀριστοτ.) μ. ἄορ. ἐπέψαμην Ἀθην. 45 55. παρ. πεπτός. ἴδε πεπαίνω.

Πέταμαι (πετώ) πέτομαι (α) πετάομαι καὶ ἵπταμαι (μετγν.) μελ. ἐκ-πετήσομαι (Λουκιαν.) καὶ πτήσομαι παθ. ἄορ. α. ἐπτάσθην (Λουκιαν.) παθ. ἄορ. β. ἐπτην μ. ἄορ. α. ἐπτάμην μ. ἄορ. β. ἐπτόμην. παρ. πτερόν, πτέρυξ, πτίλον, ὠκυ-πέτης, διῦπετής, εὐπατής. ἴδε ἵπτημι.

Πέταμαι, (ὡς ἄν.) πέτομαι ἵπταμαι, ἀττ. πετάομαι καὶ πτάομαι πέτασσαι Ψευδ. Ἄνακρ. 9. 2 πέταται Ἀνθ. 11. 208 πέτεται Ἀριστ. Ορ. 573 πετόμεσθα Ορ. 572 πέτονται Ἰλ. ε. 89 ὑποτ. ἀναπτήσθε Ἡροδ. 4. 432 ἄπαρ. πέτεσθαι 2. 95 μετ. καταπετόμενος 3. 414 καὶ ἀμπτόμενος Ευρ. Ἰφ. τ. 844 καὶ καταπετιμένως (ἄλλ. καταπετομένος) Ἡροδ. 3. 444 παρατ. ἐπετόμην πετόμην Ευρ. Κυκλ. 74 πέτετο Ἰλ. μ. 208 πετέσθην π. 449 πέτοντο Ἡσιόδ. Α. 308 μελ. πετήσομαι πετήσει Ἀριστ. Εἰρ. 77 μ. ἄορ. ἐπτόμην ἀνεπτόμαν Δωρ. Σοφ. Αἰ. 693 (χορ.) ἐπτατο Οδ. μ. 203 πτάτο Ἰλ. ψ. 880 προσέπταντο Ἀριστ. Αχ. 865 ὑποτ. πτήται Ἰλ. ο. 470 ἀναπτήσθε Ἡροδ. 4. 432 ἀναπτόνται Ἀριστ. Λυσ. 774 ἄπαρ. ἀποπτάσθαι Ἡροδ. 7. 42 μετ. πτάμενος Ὀμηρ. καὶ Ἀλκμάν 24 καὶ ἀμπτάμενος Ευρ. Ἀνδρ. 4219 (χορ.) μ. ἄορ. β. ἐπίπετετο (ἄλλ. πέτατο) Ἀριστ. Ορ. 48 ἐπεπόμεσθα Ορ. 4474 εὐκτ. καταπτοῖο (Λουκιαν.) ἄπαρ. πτέσθαι Σοφ. Οἰδ. τ. 47 παθ. ἄορ. α. πετασθῆναι Ἀπολ. Ρ. 4. 4345 μετ. πετασθεῖς Ἀνακρ. 33. 6 καὶ ἀποπταθεῖσα (ἐπιγραφ.). ῥίζ. πετ-, ποτ-, ποτ-ά, πτε-, πέτ-α-μαι, πέτ-ο-μαι=πάτ-α-μι Σανσκ. ποτ-ά-ομαι καὶ πετάομαι, reio=ῥιμῶ λατ. πί-πτ-ω, πιτ-νέ-ω. ἴδε πετάομαι.

Πετάννυμι (ἀπλώνω, ἀνοίγω) καὶ ἀνα-πεταννύω παρατ. ἐπετάννυν μελ. πετάσω (μετγν.) καὶ ἀττ. πετώ ἄορ. ἐπέτῶσα παρακ. διεπεπέτακα (Διόδωρ) παθ. παρακ. ἀττ. πέπταμαι (πεπέτασμαι Πολυβ.) παθ. ἄορ. ἐπετάσθην (Λουκιαν.). παρ. πεταστός.

Πετάννυμι (ὡς ἄν.) πεταννύω καὶ ἀνα-πετάω (Λουκιαν.) μελ. ἐκπετάσομαι Ευρ. Ἰφ. τ. 4435 καὶ ἀνα-πετώ Κωμ. Ἀποσπ. 4. 77 παρακ. πέπτάται Οδ. ζ. 45 ἐκπεπέτασται Ἡροδ. 1. 62 πέπτανται Ἰλ. ω. 495 ἀναπεπέταται Ἡροδ. 9. 9 μετ. πεπταμένος Ἰλ. φ. 531 ὑπερ. πέπτατο ρ. 374 ἄορ. πέτασεν Οδ. ε. 269 ἐξεπέτασε (ἄλλ. ἐξεκίδασσε) Βίων 1. 88 ἄπαρ. περιπετῶσαι Αἰώσωπ. Μῦθ. 146 μετ. πετάσας Ἰλ. φ. 415 ἀνα-πετάσας Ἡροδ. 3. 446 καὶ ἀμπετάσας Ευρ. Φοιν. 788 (χορ.) παθ. ἄορ. πετάσθην Οδ. φ. 50 μετ. πετασθεῖς Ἰλ. φ. 558 μ. ἄορ. πετάσαντο Νον. Διον. 2. 704. ῥίζ. πετ-, πατ-, πετ-α-, πετάννυ-μι=πατ-ε-ο λατ. παρ. πέτασμα, πέτασος, πέταλον, πατάνη, δένδρεα ὕψι-πέτηλα.

Πετάομαι· ἴδε πέταμαι.

Πέτομαι· ἴδε πέταμαι.

Πέττω· ἴδε πέσσω.

Πεύθομαι· ἴδε πευθάνομαι.

(α) Κατὰ Μοῖριν «πέτομαι, πέτεται, Ἄττικοί, πέτταμαι, πέταται Ἑλληνες.»

Πέφνω (φονεύω) ποιητ. πέφνουσιν Οππιαν. Ἄλ. 2. 433 ἄπαρ. πέφνειν (Ήσυχ.) μετ. καταπέφνων Ἰλ. ρ. 539· κυρίως ὁμως παρὰ τοῖς ἐνδόξοις τῶν συγγραφέων εὐχρηστος εἶνε ὁ ἄορ. β. ἔπεφνον Ἰλ. φ. 55 γενόμενος ἐκ τοῦ φέν-ω δι' ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ συγκοπῆς ἔπεφνες Ἰλ. ω. 756 ἔπεφνε Πινδ. ο. 2. 42 πέφνε Οδ. λ. 453 ἐπέφνομεν Ἰλ. κ. 478 ὑποτ. πέφνης Οδ. χ. 346 πέφνη λ. 437 ἄπαρ. πεφνόμεν Ἰλ. ζ. 480 μετ. πεφνών (πέφνων Ἀρίσταρχ.) π. 827 παρακ. ἐπικ. πέφαται ο. 440 πέφανται ε. 531 ἄπαρ. πεφάσθαι ν. 447 μετ. πεφασμένοις Λυκόφρ. 269 μετ' ὀλίγ. μελ. πεφάσαι Οδ. χ. 217 πεφάσεται Ἰλ. ο. 440. παρ. φόνος, φόνιος. ἴδε φένω.

Πέφραδον ἴδε φράζω.

Πεφυζότες ἴδε φεύγω.

Πεφύκει γ. πρᾶς. ἵνεστ. Οδ. ε. 63. ἴδε φύω.

Πήγνυμι (ἐμπήγω, πῆζω), πήγνυω καὶ πῆσσω ἢ πῆττω (μετγν.) μελ. πῆζω (Ἀριστοτ.) παρακ. πέπηγα ὑπερσ. ἐπεπήγειν ἄορ. ἔπηξα. Παθ. καὶ Μεσ. πήγνυμαι μ. μελ. πῆξομαι (Γαλην.) παθ. μελ. β. παγήσομαι παρακ. πέπηγμα (μετγν.) παθ. ἄορ. α. κατεπήχθην (Ἀρριαν.) καὶ β. ἐπάγην μ. ἄορ. α. ἐπηξάμην. (Πλουτ.). παρ. πηγός, πηκτός, πάγος, πάχνη, παχύς, πάγη, πάσσαλος.

Πήγνυμι (ὡς ἄν.) καὶ πήγνυω πήγνυσσι Ἡροδ. 4. 72 παρατ. πήγνυον Ὀρφ. Λιθ. 562 καὶ ἐπῆσαν Ἀθην. 12. 534 μελ. πῆζω Ἰλ. χ. 283 δωρ. πάξαμεν Πινδ. ο. 6. 3 παρακ. β. πέπηγε Σοφ. Αἰ. 819 δωρ. πέπαχα Ἀλκαί. 34 εὐκτ. πεπαγοῖν Εὐπολ. ἐν Σχολ. Ἰλ. ξ. 244 καὶ Ἄρενς δωρ. διαλ. ο. 330 ὑπερσ. ἐπεπήγει Ἰλ. ν. 442 καὶ μετγν. ἐμ-πεπήχσαν (Δίων Κασ.) ἄορ. ἔπηξε Ἰλ. β. 664 δωρ. συνέπαξα Θεοκρ. 8. 23 ἔπαξε Πινδ. ν. 7. 26 καὶ ἐν-πῆξεν Ἰλ. ε. 40 πῆξε Θεοκρ. 11. 46 ἄπαρ. πῆξαι Οδ. ε. 463 μετ. πῆξας Ἰλ. γ. 217 δωρ. πάξαις ἐν τμησεί Πινδ. ο. 41. 45. Μεσ. καὶ Παθ. πήγνυμαι πήγνυται Ἰλ. χ. 453 ἄπαρ. πήγνυσθαι Ἡσιόδ. Ἐρ. 807 παρατ. ἐπήγνυτο Ἀππιαν. Μιθρ. 73 πήγνυτο Ἰλ. ο. 345 παθ. ἄορ. πῆχθεν (ἀντὶ ἐπήχθησαν) θ. 298 ὑποτ. δωρ. παχθῆ Θεοκρ. 23. 34 μετ. πηχθείς Ευρ. Κυκλ. 302 παθ. ἄορ. β. ἐπάγη Ἰλ. κ. 374 ἀγή ε. 616 γ. πλ. πάγεν λ. 572 ὑποτ. ἀντεπαγῶ Ἀριστ. Αχ. 230 παγῶμεν (Γρηγ. Ναζ.) ἄπαρ. παγήμαι (Πλάτ.) μετ. παγείς Ευρ. Ἰρ. Α. 395 μ. ἄορ. ἐπηξάμην (Πλουτ.) δωρ. ἐπαξάμην Πινδ. Ἀποσπ. 440 β. ἐν. ἐπάξα Θεοκρ. 4. 28 εὐκτ. πάξαιτο Πινδ. ν. 3. 62 προστ. πῆξαι Οδ. ε. 463 ἄπαρ. πῆξασθαι Ἡσιόδ. Ἐρ. 453 μετ. πηξάμενος Ἡροδ. 6. 42 μ. ἄορ. β. ἐν-επήγετο Ἀισωπ. Μῦθ. 234 κατ-ἐπηκτο Ἰλ. λ. 378 παθ. μελ. β. παγήσομαι Ἀριστ. Σφ. 437.

Πηδάω-ῶ, ἄς, ἄ, ὀμαλ. μελ. πηδήσομαι ἄορ. ἐπήδησα παρακ. ἐμ-πεπήδηκα (Ξεν.) ὑπερσ. ἐξ-ἐπεπηδήκειν.

Πηδάω (ὡς ἄν.) ἴων. πηδέω δωρ. γ. προσ. παδῆ Σωφρ. Ἄποσπ. 46 (Ἄρενς) προστ. πάδη (ἄλλ. πάδδη) Ἀριστ. Δυσ. 4317 ἄπαρ. ἐκπηδέειν (ἄλλ. ἐκπηδᾶν) Ἡροδ. 8. 418 μετ. δωρ. παδῶν (ἀντὶ πηδῶσων) Ἀριστ. Δυσ. 4313 παρατ. ἐπήδα Ἰλ. φ. 302 μελ. πηδήσομαι (Θεοφρ.) καὶ ἵνεσγ. πηδῶσω Ἀνθ. Πλαν. 4. 54 ἄορ. πηδῶσεν Ἀισχ. Ἐπ. 459 ἄπαρ. ἐμπηδήσα Ἡροδ. 3. 32 παθ. ὑπερσ. ἐπεπήδητο (Ἰπποκρ.) ἴδε πιδάω.

Πηλοδομέω (κτιζῶ μετ' πηλόν) πηλοδομεῖ Ἀνθ. 40. 4 πηλοδομεῖσι 40. 5.

Πημαίνω (βλάπτω) ἄορ. ἐπήμηνα παθ. ἄορ. α. ἐπημάνθη. παρ. πημαντέον.

Πημαίνω (ὡς ἄν.) μελ. πημᾶνει Ἀριστ. Αχ. 812 ἐπικ. πημκνέει Ομ. Ἦμν. Ἄπολ. Δηλ. 84 ἄπαρ. πημανέειν Ἰλ. ω. 784 ἄορ. πημάνειαν γ. 299 παθ. ἄορ. πημάνθη Οδ. ξ. 255 ὑποτ. πημανθῆς Ἀισχ. Πρ. 334 ἄπαρ. πημανθῆται Οδ. θ. 569 μετ. πημανθείς (Πλάτ. καὶ Ἡσιόδ.) μ. ἄορ. πημάνητο Κοῖνι. Σμ. 43. 379 μ. μελ. πημανόμενος Σοφ. Αἰ. 1155. παρ. πημονή, πῆμα, πῆμων. ἴδε πάσχω.

Πηνίζω (μασουρίζω, ύφαινω) και δωρ. πανίσδετα Θεοκρ. 48. 82 μετ. πηνιζόμενον (Φωτ.) και πηνόμενον (Ήσυχ.) μ. άορ. πηνίσασθαι (Πολυδ.). ρίζ. παν-, πην-, πην-ίζ-ω. παρ. πήνη, πηνίον και δωρ. πανίον=παν(η)us λατ. πηνίτις, πήνος, Πηνελ-όπη (εκ του πηνίζω και ο-π-η, opus=εργον ως φίλ-ο-πις, ήτοι ή τό πηνίον εργαζομένη).

Πήσω· ιδε πήγουμι.

Πηχύνω (άγκυλιάζω, πιάνω) παρατ. πήχυνε Nov. Διον. 25. 477. Μεσ. άορ. α. πηχύνασθαι Οππιαν. Αλ. 4. 286 έπηχύναντο Nov. Διον. 9. 30 και προσηπηχύναντο Καλλιμ. εις δια 46 και δωρ. ποτί-έπηχύναντο Ανθ. 42. 124. ρίζ. παχ-, πηχ-, πηχύν-ω. παρ. πήχυσ=bañu-s Σανσκ.

Πιάζω· ιδε πιάζω.

Πιαίνω (παχύνω) μελ. πιανώ άορ. έπίανα μετ. πιάνας (Διογ. Λα.). Παθ. πιαίνομαι παρακ. πεπίασμαι παθ. άορ. έπιάνην παθ. μελ. πιανήσομαι (Παλ. Διαθ.).

Πιαίνω (ως άν.) μελ. πιανώ Αισχ. Επ. 587 άορ. έπίανα Αγ. 276 έπιάνω Πινδ. ν. 9. 23 παθ. άορ. συν-επιάσθην (Ήπποκρ.) μετ. πιανήντα Θεοκρ. 17. 426. ρίζ. πι-, πι-αίν-ω. παρ. πίων, πιαρός=πίσας Σανσκρ. πιερός, πιαλέος, πιαρ, πιάτης. Τούτω συγγενή εινε τα παχ-ύν-ω, παχύς, πι-μελή.

Πιέζω παρατ. έπιέζον μελ. πιέσω (μετγν.) άορ. έπίεσα. Παθ. πιέζομαι μετ. πιεζόμενος και πιεζόμενος (Πλουτ.) παρατ. έπιεζόμεν παθ. παρακ. πεπίεσμαι (Αριστοτ.) παθ. άορ. έπιέσθην παθ. μελ. πιεσθήσομαι (Γαλην.).

Πιέζω, πιάζω και ίων. πιεζίω πιεζέουσι (Ήπποκρ.) άπαρ. πιεζειν (Εύσταθ.) μετ. έκπιεζούντες (Παλ. Διαθ.) πιεζεύντα (Ήπποκρ.) και πιέζομαι μετ. πιεζόμενος Ηροδ. 9. 61 και πιεζόμενος (άλλ. πιεζόμενος) 3. 446 παρατ. έπιέζην Ιλ. π. 510 και έπιάζην Αλκμ. 35 έπιέζην (άλλ. έπιέζον) Θεοκρ. 25. 268. πιέζον (άλλ. πιέζην) Οδ. μ. 496 και έπιέζοντο (Ξεν.) άορ. έπίεσαν Ηροδ. 9. 63 και δωρ. έπιάζα άμφ-έπιάζε Θεοκρ. Έπιγρ. 6 έπίεσα (Νέα Διαθ.) προστ. πιάσατε (Παλ. Διαθ.) ύποτ. πιέξης (Ήπποκρ.) μετ. πιάσας (Νέα Διαθ.) πιέσας (Πλατ.) και δωρ. πιέσαις Πινδ. ο. 6. 37 πιάζας Θεοκρ. 4. 35 μελ. πιέσω Κωμ. Αποσπ. 4. 383 παθ. παρακ. πεπίεγμαι (Ήπποκρ.) άπαρ. πεπίεχθαι (ώσ.) παθ. άορ. έπιέχθην (ώσ.) και έπιάσθην (Νέα Διαθ.) άπαρ. συμπιεσθηναι (Ήπποκρ.) ύποτ. πιεσθή Σόλων Αποσπ. 43. 37 μετ. πιεσθείς Ηροδ. 4. 14 και άποπιεχθην (Ήπποκρ.) παθ. μελ. πιεσθήσομαι (Οριβάς.) πιασθήσεται (μετγν.). ρίζ. πι=πι- ή Fi- (ισχύς, βία, βιάζω), πι-άζ-ω, πι-έζ-ω. παρ. πίεςις ή πίεςις, πίεςμα, πιεστής, πιεστήριον. Τούτω συγγενές εινε τό θλίβω.

(Πιθίω) πιθήσω. ιδε πιθώ.

Πικραίνω μελ. πικρανεί (Νέα Διαθ.) άορ. έπικράνα (Παλ. Διαθ.). Παθ. πικραίνομαι (Ήπποκρ.) πικραίνεται Θεοκρ. 5. 420 άπαρ. πικραίνεσθαι (Δημοσθ.) μετ. πικραίνόμενος (Πλάτ.) παθ. άορ. έπικράνην (Παλ. Διαθ.) εύκτ. πικρανήειν Αθήν. 6. 40 παθ. μελ. πικρανθήσομαι (Παλ. Διαθ.) μ. μελ. προσεμπικρανέσθαι Ηροδ. 3. 446 μ. άορ. α. πικράνασθαι (Δίων Κασ.).

Πίλνημι, (πλησιάζω) πιλνάω και πελάζω πιλνάς (άλλ. μέσ. πιλνᾶ) Ομ. Γρμ. Δημ. 415 πιλνᾶ Ησιοδ Κο. 508. Μεσ. πιλναται Ιλ. τ. 93 παρατ. πιλνάτο ψ. 368 πιλναντο (άλλ. πίνναντο) χ. 402. ιδε πελάζω.

Πήμπλημι (γεμιίζω, πληρῶ) και έμπίπλημι παρατ. έπίμπλην μελ. έμ-πλήσω άορ. έν-έπλησα παρακ. έμ-πέπληκα. Παθ. πίμπλαμαι παρατ. έπιμπλάμην μ. μελ. πλήσομαι παρακ. πέπλησμαι έμ-πέπλησται (Πλατ.) ύπερσ. έν-έπεπλήσμην παθ. άορ. έπλήσθην παθ. μελ. έμ-πλησθήσομαι μ. άορ. έν-επλησάμην. παρ. πληστέος. Προχ. πιμ-

πλάω μετ. ἐπιπλῶν, -ῶσα παρατ. ἐνεπίμπλα (Λουκιαν.) ἐνεπίμπλων (Δίων Κασ.) καὶ ἐνεπιμπλώμην (Διοδ.). παρ. πλέως, πλήρης, πλήθος, πλήρωμα.

Πίμπλημι (ὡς ἀν.) καὶ πλήθω προστ. ἐπιπλήθη *Ιλ.* φ. 311 *ῥωρ.* πίμπλη *Σωφρ.* 49 καὶ ἐπιπλήη *Αριστ. Ορν.* 1310 πίμπλαται *Ευρ. Φοιν.* 525 ὑποτ. πίμπλησι *Ησιόδ.* *Ερ.* 299 μετ. ἀπιπλάντες *Πινδ.* ν. 40. 57 γεν. πλ. πιπλάντων (ἀντί πιμπλάντων) *Αισχ. Χο.* 360 ἐπιπλήεις (Ἰπποκρ.) θηλ. πιμπλώσαι (ὡς.) καὶ πιμπλεῖσαι *Ησιόδ.* Θ. 880 ἐπιπλῶντα *Πλούτ. Ηθ.* 994 παρατ. πλῆθεν *Ιλ.* θ. 214 ἀνεπίπλη: ἀνεπλήρου (Ἦσυχ.) ἐπιπλάμεν *Ευρ.* Ἴων 1494 ἐπιπλον *Ησιόδ.* Α. 291 ἀορ. πλῆσε *Ιλ.* ρ. 573 πλῆσαν π. 374 εὐκτ. ἐνιπλήσειε *Οἰπτιαν.* Αλ. 1. 342 ὑποτ. ἐνιπλήσης *Οδ.* τ. 417 ἀπαρ. ἐμπλήσαι *Εὐρ. Φοιν.* 470 παρακ. πεπλήθης *Αθην.* 44. 475 πεπλήθουα *Θεοκρ.* 22. 38. *Μεσ. καὶ Παθ.* τίμπλαμαι ἐπιπλάμαι *Ευρ.* Ἴων 925 καὶ πιμπλάνεται *Ιλ.* ι. 675 παρατ. ἐπιπλάτο *Ηροδ.* 3. 108 τίμπλαντο *Ιλ.* α. 404 καὶ ἐπιπλάτο (ἄλλ. ἐπιπλάτο) *Ηροδ.* 3. 88 μ. ἀορ. ἐμπλήσατο *Ιλ.* χ. 312 ἐπλήσαντο *Καλλιμ. Αργ.* 466 ὑποτ. πλῆσονται *Ηροδ.* 2. 87 εὐκτ. πλῆσαίετο *Οδ.* τ. 498 ἀπαρ. ἐνιπλήσασθαι *Οδ.* η. 224 μετ. πλῆσάμενος *Ξ.* 412 μ. ἀορ. 6. ἐπικ. συγκεκ. (ἐπλήμην) πλῆτο *Ιλ.* σ. 50 ἐμπλήτο φ. 607 πλῆτο *Οδ.* θ. 57 ἐμπλήντο θ. 46 καὶ ἐν-ἐπλήτο *Αριστ. Σφ.* 914 προστ. ἐμπλήσο *Αριστ. Σφ.* 603 εὐκτ. ἐμπλήμην (ἄλλ. ἐμπλείμην) *Αχ.* 236 ἐμπλήτο *Λυσ.* 235 μετ. ἐμπλήμενος *Σφ.* 984 παθ. παρακ. πέπλησμαι *Βαβρ.* 60 πέπληνται (Ἰπποκρ.) παθ. ἀορ. ἐπλήσθη *Ιλ.* υ. 156 πλῆσθεν (ἀντί ἐπλήσθησαν) ρ. 696 ὑποτ. πλῆσθῶσιν *Εὐρ. Βακ.* 284 ἀπαρ. ἐνιπλησθῆναι *Οδ.* λ. 452 μετ. πλῆσθεις *Ευρ. Κυκλ.* 409 παθ. μελ. πλῆσθῆσομαι *Χρ. Σιβ.* 3. 311 μετ' ὀλίγ. μελ. πεπλήσονται *Πορφυρ. περὶ ἐγκρατ.* 4. 46 μ. μελ. ἀναπλήσει *Αριστ. Ν.* 1023 ἀπαρ. ἐμ-πλήσεσθαι *Αργ.* 4421 μετ. ἐμπλησόμενος *Αππ. Συρ.* 7. *Προχ.* ἐμ-πιπλήμι *Ηροδ.* 7. 39 παρατ. ἐπιμπλέετο 3. 408. ρίζ. πλ-, πί-μ-πλη-μι, πλῆ-θ-ω = πί-παρ-μι *Σανσκ.* = im-ple-o *λατ.* παρ. πλήρης = plē-nus *λατ.* πλη-ρόω, πληθύς, πλήθος, πλοῦτος, ἄ-πλε-τρον, πλέ-θρον, ἀ-πέλ-ε-θρον. ἴδε καὶ πελάζω.

Πίμπρημι ἢ ἐπιπίρημι (καίω) καὶ πιμπρώω παρατ. ἐν-ἐπιπρην καὶ ἐν-ἐπιπρων (*Ξεν.*) μελ. ἐμ-πρήσω ἀορ. ἐν-ἐπρησα παρακ. κατα-πέπρηκα (*Δίων Κασ.*). *Παθ.* τίμππραμαι συνηθ. ἐπιπίπραμαι καὶ συμπίπραμαι παρατ. ἐπιμπράμην παρακ. πέπρησμαι (*Αἰλιαν.*) παθ. μελ. πρησθήσομαι (*Παλ. Διαθ.*) μετ' ὀλίγ. μελ. ἐμ-πρήσομαι (*Παυσαν.*) παθ. ἀορ. ἐν-επρήσθη. παρ. πρηστήρ.

Πίμπρημι (ὡς ἀν.) πιμπρώω πρήθω πίμπρησιν *Ευρ. Τρ.* 893 γ. πλ. πιμπρᾶσι *Τρ.* 299 προστ. πίμπρη *Ευρ.* Ἴων 974 ὑποτ. ὑποπίμπρησιν *Αριστ. Λυσ.* 348 προστ. πίμπρη *Ευρ.* Ἴων 974 ἀπαρ. πιμπράναι *Αισχ. Περ.* 840 μετ. πιμπράντες (Θουκυδ.) καὶ ἐμ-πιπρῶν (*Πολυβ.*) παρατ. ἐνέπρηθον *Ιλ.* ι. 589 καὶ ἐπίμπρα *Ευρ.* Ἴων 1293 μελ. πρήσω *Αισχ. Επ.* 434 ἀπαρ. ἐμπρήσειν *Ιλ.* ι. 241 ἀορ. ἔπρησε *Ησιόδ.* Θ. 856 ἔπρησε *Οδ.* 6. 427 πρήσε *Ιλ.* π. 350 ὑποτ. ἐνιπρήσσει π. 82 ἀπαρ. πρήσαι 6. 445 παρακ. μετγν. ἐμ-πέπρηκα *Αλκιφρ.* 4. 32. *Παθ.* τίμππραμαι τίμππραται *Νικανδ. Θορ.* 306 μετ. πιμπραμένη *Αριστ. Λυσ.* 344 παρακ. πέπρημαι καὶ πέπρησμαι (*Αἰλιαν.*) προστ. πέπρησο *Κωμ. Αποστ.* 2. 287 ἀπαρ. ἐμ-πιπρησθαι *Αριστ. Λυσ.* 322 μετ. ἐμ-πεπρημένος *Σφ.* 36 καὶ ἐμ-πεπρησμένος *Ηροδ.* 8. 444 παθ. ἀορ. ἐποπρήσθη *Κωμ. Αποστ.* 3. 313 εὐκτ. ἐμπρησθήη (*Πλάτ.*) ἀπαρ. ἐμπρησθῆναι *Ηροδ.* 8. 55 μετ. πρησθεις *Κοῖντ. Σμ.* 44. 416 μετ' ὀλίγ. μελ. ἐμ-πεπρήσομαι *Ηροδ.* 6. 9 ἀπαρ. ἐνιπρήσεσθαι *Κοῖντ. Σμ.* 4. 49 μ. ἀορ. ἐνεπρήσαντο *Β.* 485. ρίζ. περ, παρ-, πρ-, πί-μ-πρη-μι, πι-μ-πρά-ω, πρή-θ-ω = egero *λατ.* πέρ-θ-ω, πορ-θ-έ-ω. παρ. πρη-θῶν, πρη-σ-τ-ήρ.

Πινύσκω (πνέω, ἐμπνέω, σωφρονίζω) καὶ πινύσσω *Σταβ.* 74. 7 πινύσκετε *Καλλιμ. Αργ.* 152 ὑποτ. πινύσκη *Σίμων* 42 προστ. πινύσκετε *Αισχ. Περ.* 830 παρατ. ἐπινύσσειν *Ιλ.* ξ. 249 μελ. πινύσσειν *Ναυμαχ.* 32. *Παθ.* παρατ. πινύσκετο *Αισχ.*

Περ. 830 παθ. ἄορ. ἐπινύσθη Πυθαγ. ἐν Τριμ. Προκλ. 5. 291 προστ. πνύθη Νικανδ. Αλ. 43 μετ. πινυσθείς (Ίάμβλιχ.) παρακ. ἀντί ἐνεστ. πίνυσαι Ιλ. ω. 377 προστ. πίνυσο Θεογν. 29 ἄπαρ. πεπνύσθαι Ιλ. ψ. 440 μετ. ἀντί ἐπέβητ. πεπνυμένους (συνετός) Ιλ. γ. 203 ὑπερσ. πίνυσο Οδ. ψ. 210. παρ. πινυτός. ἴδε πνέω.

Πίνω παρατ. ἔπινον μελ. ἄττ. πίομαι καὶ πιόμαι (σπάν.) παρακ. πέπωκα ὑπερσ. ἐπέπωκειν ἄορ. 6. ἔπιον παθ. παρακ. πέπομαι παθ. μελ. ἐκ-ποθήσομαι παθ. ἄορ. κατ-επόθην. παρ. ποτός, πυτέος, πότος, πῶμα, πόσις, ποτήριον, πότης.

Πίνω (ὡς ἄν.) ἄπαρ. πινέμεν Οδ. η. 220 πινέμεναι Ιλ. δ. 342 παρατ. θαμ. πίνεσκον π. 226 μελ. πῖομαι ν. 493 καὶ πῖομαι Κωμ. Αποσπ. 2. 668 ἄορ. 6. πίνω Ιλ. χ. 2 ἔπιον (ἄλλ. ἐπινον) Ανακρ. 5. 5 πίνω Στγσιχ. 7. 2 προστ. πίο Οδ. ι. 347 ἐκπιο Ευρ. Κυκλ. 563 καὶ ἐκπιθι 570 ὑποτ. πίω Οδ. λ. 96 πίνω Αριστ. Πλ. 643 πίνω Ιλ. ζ. 260 πίνω Αισχ. Βπ. 736 πίνω (Πλατ.) εὐκτ. πίομαι Κωμ. Αποσπ. 3. 44 ἄπαρ. πίνεμεν ἐπικ. Οδ. ο. 378 καὶ πίνεμεν Ιλ. π. 825 ἰων. ἢ ποιητ. πίνεμεν Οδ. λ. 232 πίνεμαι (Ιπποκρ.) πίνω (ἄλλ. πίνω ἢ πίνω) Ανθ. 41. 440 μετ. πίνουσα (Ιπποκρ.) καὶ πίνουσα Ιλ. ω. 402. Μεσ. καὶ Παθ. πίνωμαι σπάν. πινόμεθα Κωμ. Αποσπ. 2. 389 προστ. πίνεω Νικανδ. Θηρ. 912 μετ. δια-πινόμενη Αθην. 44. 486 γεν. πινόμενοι Οδ. υ. 312 καὶ πινόμενος (Ιπποκρ.) παρατ. πίνετο Οδ. ι. 45 μελ. πίνεσαι (Παλ. Διαθ.). Παρὰ δ' Αἰολοῦσι πῶνω (= πίνω) πῶνωσι Ἀλκαῖ. παρ' Ἀθην. 44. 460 προστ. πῶ καὶ πῶθι Μεγ. Βτ. 698. 53 καὶ Ἄρεως αἰολ. Δ. σ. 140 ἄπαρ. πῶνωσι (= πίνεω) Βοιωτ. Εὐβουλ. παρ' Ἀθην. 40. 447 καὶ 430. ῥίζ. πι-, πο-, πίν-ω, αἰολ. πῶ-ν-ω=πῶμι ἢ πῖ-βα-μι Σανσκ.=hi-bo λατ. πι-πί-σκ-ω. παρ. πότος=po-tu-s λατ. πόμα, πότης, ποτήριον, πῖ-νο-ν.

Πιπίσκω (ποτίζω τινά) ἄπαρ. πιπίσκειν (Ιπποκρ.) μελ. πίσω Πινδ. ι. 6. 74 ἄορ. ἐν)ἐπίσει Ἀποσπ. 7. 7 ἄπαρ. πῖσαι Ἰπποκρ. μετ. πῖσας (=ποτίσας Ηουχ.) μ. ἄορ. ἐμπῖσαι Νικανδ. Αλ. 277 εὐκτ. ἐμ-πίσαιο Θηρ. 573 παθ. ἄορ. ἐμπῖσεν Θηρ. 625. παρ. πῖσος, Πῖσα, πῖστρα. ἴδε πίνω.

Πίπλημι· ἴδε πίμπλημι.

Πιπράσκω (πωλῶ) παρατ. ἐπίπρασκον (Πλουτ.) μελ. ἐκ συνων. ῥημ. ἀποδώσομαι παρακ. πέπρακα ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πιπράσκειται (Λυσ.) παθ. παρακ. πέπραμαι ὑπερσ. ἐπεπράμην (Παισαν.) μετ' ὀλίγ. μελ. πεπράσομαι παθ. ἄορ. ἐπράθην παθ. μελ. πρᾶθῆσομαι (Αριστοτ.) μ. ἄορ. 6. ἀπεδόμην. παρ. πρᾶτός, -τέος.

Πιπράσκω (ὡς ἄν.) καὶ ἰων. πιπρήσκω Καλλιμ. Αποσπ. 85 παρακ. πέπρακα Ψευδο-Ανακρ. 44. 44. Παθ. πιπράσκονται Σόλων κ. 43 παρακ. πέπραμαι Σοφ. Φιλ. 978 ἰων. πῖπρημαι ἄπαρ. πεπράσθαι Αριστ. Αχ. 734 πεπρήσθαι Ηροδ. 2. 56 μετ. πεπρημένος (ἄπαξ) Ιλ. φ. 58 μετ' ὀλίγ. μελ. πεπράσει Αριστ. Σφ. 479 παθ. ἄορ. ἐπράθην Αισχ. Χο. 915 ἐπρήθην Ηροδ. 2. 56 εὐκτ. πρηθῆναι 4. 496 ἄπαρ. πρηθῆναι Ηροδ. 4. 456 μετ. πρηθείς 2. 54. ῥίζ. περ-, παρ-, περ-α, πρα, πι-πρά-σκ-ω, πέρ-νη-μι, περά-ω, παρα-ρα-μι=negotium transigo Σανσκ. πρᾶσσω (ἀντί πρᾶγ-ῖω). παρ. πρᾶσις, πρᾶτίας, πέρ-νη.

Πίπτω προστ. πίπτε παρατ. ἔπιπτον μελ. πεσοῦμαι παρακ. πέπτωκα ὑπερσ. ἐπεπτώκειν (ἄορ. α. ἔπεσα μετγν.) ἄορ. 6. ἔπεσον.

Πίπτω (ὡς ἄν.) ὑποτ. πίπτῃσι Πλατ. Φιδρ. σ. 90 παρατ. ἔπιπτον ρ. 361 ἐκπιπτον φ. 492 καὶ συμπίπτεσκον Ἐμπεδοκλ. 255 ἐν-πίπτε Ιλ. ε. 370 πίπτον ψ. 420 μελ. πεσοῦμαι Χρ. Σιβ. 10. 240 πεσέται Ηροδ. 7. 463 πῖσεται μετγν. Χρῆσμ. Σιβ. 3. 83 πῖσεται 5. 92 πεσόνται Ιλ. λ. 824 ἄπαρ. πεσέσθαι ι. 235 παρακ. πέπτωκε Ευρ. Ορ. 88 μετ. πεπτεώς Ιλ. φ. 503 πεπτηώς Οδ. ξ. 354 πεπτός Σοφ.

Λι. 828 πεπτηνῖα Ἀπολ. Ρ. 3. 4298 περιπεπτηνῖαι Ἀρατ. σ. 455 καὶ δωρ. πο-
 τιπεπτηνῖαι Ὀδ. ν. 98 ὑπερσ. ἐπεπτῶκει Ἡροδ. 9. 62 ἀορ. α. ἔπεσα μετγν.
 (Παλ. Διαθ.) κητ-παρ-επίσχημιν Ἀχιλ. Τασ. 3. 17. 49 ἀορ. β. προσ-ἔπεσον Κυρ.
 Τρ. 294 πέσει Ἰλ. ε. 82 ὑποτ. πύσσει ο. 624 αἰολ. καὶ δωρ. ἔπετον Ἀλκαῖ. Ἀποσπ.
 60 ἔμ-πέτον Πινδ. π. 8. 81 καὶ κάπετον (=κατέπεσον) ο. 8. 38· ἀλλὰ καὶ ἐνι-
 κάπεσον Ἀπολ. Ρ. 3. 655 καὶ ἔκπεσε Ὀδ. π. 16 κάππεσον Ἰλ. α. 593 κἀδ-ἔπεσε
 Ὀδ. κ. 463 ἔμπετες Πινδ. π. 8. 81 ὑποτ. πύσης Ἀριστ. Ν. 703 πέση Ἰλ. τ. 440
 καὶ πύσσει ο. 624 πέσωμεν Πινδ. ι. 8. 7 ἐκπέτωντι (=ἐκπέσωσι) Πιν. Ἡρακλ.
 4. 125 εὐκτ. πέσοιμι Σοφ. Ἀντ. 240 πέσει Ἰλ. ν. 289 ἀπαρ. ἰων. πισεῖν Ἰλ. ζ.
 307 καὶ πεσέμεν β. 237 καὶ δωρ. ἐκπετεῖν Πιν. Ἡρακλ. 4. 72 μετ. δωρ. πετοῖσαι
 (=πεσοῦσαι) Πινδ. ο. 7. 69 δοτ. πλ. πετόντεσσιν (=πεσοδσιν) π. 5. 54 παθ. ἀορ.
 μετγν. πρωθεῖς Ἀνθ. 4. 109 μ. ἀορ. μετγν. διεξ-πέσαντο Πολύαιν. 4. 2. 14.
 ἴδε πέταμαι.

Πιτνέω (πίπτω) καὶ πίντω ποιητ. Εὐρ. Ικ. 285 πίντει Ἡρακλ. 78 πίντει
 Ἰπ. 576 προσ-πίντομεν Σοφ. Οἰδ. κ. 4754 ἀπαρ. πίντειν 4740 μετ. πίντων Λι.
 485 παρτ. ἢ ἀορ. ἐπίντε Οἰδ. κ. 4732 μετ. πίντων αἴτ. πιντόντα (ἀλλ. πι-
 τῶντα ἢ πίνοντα) Πινδ. ν. 5. 42. ἴδε πέταμαι.

Πίτνημι καὶ πιτνάω (ἐκτείνω, ἰπλώνω) μετ. πιτνάς Ὀδ. λ. 392 παρατ.
 πίνταν Πινδ. ν. 5. 11 καὶ πίντα Ἰλ. φ. 7 ἐπίνταντο Ευρ. Ηλ. 743 καὶ πίνταντο
 Ἰλ. χ. 402. ἴδε πετάνωμι.

Πίτνω· ἴδε πινέω.

Πῖφάυσκω· ἴδε φαύσκω.

Πλαδᾶω-ῶ (εἶμαι σογγώδης, περιέχω πολλὴν ὑγρασίαν) πλαδῶσι Νικανδ.
 Θηρ. 241 μετ. πλαδῶντα ὡς. 708 καὶ πλαδῶσα Ἀπολ. Ρ. 2. 664. ρίζ. μαλ-
 (μαλακός), βλα- (βλάξ), πλα-, πλα-δ-ά-ω. παρ. πλάδος, πλαδαρός = βλαδαρός.

Πλάζω (πλανῶ, ἀποκρούω) ποιητ. πλάζει Ὀδ. α. 75 πλάζουσι Ἰλ. β. 432
 ἀπαρ. δωρ. πλαδῶδη Ἀριστ. Λυσ. 471 μετ. πλάζων Ἰλ. ρ. 751 καὶ ἐπιπλάζων
 Νικανδ. Ἀλ. 427 παρατ. πλάζει Ὀδ. β. 396 ἀορ. πλάξεν ω. 307 παρέπλαξεν
 ε. 81 παρέπλαξαν Πινδ. ο. 7. 31 εὐκτ. ἀπο-πλάξεν Ἀπολ. Ρ. 4. 4220 μετ.
 περιπλάξασα Ὀδ. τ. 487. Παθ. πλάζομαι Ἰλ. κ. 91 εὐκτ. πλάζετο (Πλουτ.)
 ἀπκρ. πλάζεσθαι Ὀδ. π. 451 μετ. πλάζομενος γ. 406 παρατ. ἐπλάζετο Ἐμπεδ.
 245 πλάζετο Ὀδ. ξ. 43 μ. μελ. πλάζομαι ο. 342 παθ. ἀορ. ἐπλάγχθην Αἰσχ-
 Επ. 784 περιεπλάγχθη Νον. Διον. 4. 110 παρεπλάγχθη Ἰλ. ο. 464 πλάγ-
 χθη Ὀδ. α. 2. μετ. πλαγχεῖς ξ. 420 μ. ἀορ. ἐπιπλάχασθαι (ἀλλ. ἐπιπλάγ-
 χεσθαι) Ἀπολ. Ρ. 3. 261. ρίζ. πλα-, πλαγ-, πλάζ-ω (ἀντι πλαγ-γω), πλήσσω
 (ἀντι πληγ-γω) = plaug-o λατ. πλα-ν-άω. παρ. πληγή = plag-a λατ. πλαγητός.

Πλάθω. ἴδε πλάω.

Πλανᾶω παρατ. ἐπλάνων-ων μελ. πλανήσω (Νέα Διαθ.) παρακ.
 πεπλάνηκα. Μεσ. πλανᾶομαι-ῶμαι παρατ. ἐπλανᾶομένη-ῶμην μελ.
 πλανήσομαι παρακ. πεπλάνημαι παθ. ἀορ. ἐπλανήθην παθ. μελ. πλα-
 νηθήσομαι (Λουκιαν.).

Πλᾶνάω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. πλανᾶν Ἡροδ. 4. 128 παρατ. ἐπλᾶνα Κομ. Ἀποσπ.
 4. 550 μελ. πλανήσω Βαβο. 4. 14 ἀορ. ἐπλάνησα ὑποτ. πλανήση Μοσχ. 4. 25
 μετ. πλανήσας Οἰ. Βατρ. 96. Μεσ. πλανᾶομαι Αἰσχ. Πρ. 473 ἐπικ. πλανῶνται
 Ἰλ. φ. 321 ἰων. πλανέοντι Ἡροδ. 2. 41 εὐκτ. πλανῶντο Θεοκρ. 9. 5 παρατ. ἐπλα-
 νᾶτο Ἐμπεδ. 246 παρακ. πεπλάνημαι Αἰσχ. Πρ. 565 ἀπαρ. πεπλανῆσθαι Ἡροδ. 7.
 46 μετ. πεπλανημένος (ὡς.) παθ. ἀορ. μετ. δωρ. πλανᾶσθαι Πινδ. ν. 8. 4. παρ.
 πλάνησεν. καὶ πλάνος (κοιν.), πλάνης, πλανητός, -τέος. ἴδε πλάζω.

Πλάσσω ἢ πλάττω παρατ. ἐπλαττον ἀορ. ἐπλασα παρακ. πέ-
 πλακα (Διον. Ἀλικ.). Μεσ. πλάττομαι μελ. παρα-πλάσομαι (Σεξστ.
 Βμκ.) παθ. παρακ. πέπλασμαι παθ. ἀορ. ἐπλάσθην παθ. μελ. δια-
 πλασθήσομαι (Γαλλην.) μ. ἀορ. ἐπλασάμην. παρ. πλαστός.

Πλάσσω ἢ πλάττω (ὡς ἀν.) μελ. ἀν-πλάσω (Ἰπποκρ.) ἀορ. ἐπλάσα Κωμ. Ἀποσπ. 4. 231 ἐπλάσατο Θεοκρ. 24. 109 πλάσσει Ησίοδ. Κρ. 70 ὑποτ. πλάσση Λυκούργ. 432 εὐκτ. πλάσσει Κωμ. Ἀποσπ. 4. 22 ἀπαρ. πλάσαι Ἀριστ. Σφ. 926 μετ. πλάσας Ηρόδ. 2. 47 μ. μελ. πλάσσομαι Ἀλκίφρ. 4. 37.

Πλατειάζω (ὁμιλῶ μετὰ πλατεῖος στόματος, κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην) μετ. δωρ. πλατειάδδοντες (Ησυχ.) θηλ. πλατειάσοισαι Θεοκρ. 15. 88. ῥίζ. πλατ-, πλατ-ε-ι-άζ-ω. παρ. πλατεισμός.

Πλέκω παρατ. ἔπλεκον μελ. πλέξω ἀορ. ἔπλεξα. Μεσο. πλέκομαι παθ. ἀορ. ἐπλέχθην καὶ β. ἐπλάκην (συν-επλέκησαν Πολυβ.) παρακ.πέπλεγμαι μ. ἀορ. α. ἐπλεξάμην (Ἀριστοτ.). παρ. πλεκτός.

Πλέκω (ὡς ἀν.) μελ. πλέξω Ἀνθ. 5. 447 παρακ. ἐμ-πέπλεχα (Ἰπποκρ.) καὶ δια-πέπλοχα (α) (ὡς). Μεσο. συμ-πλέκονται Ευρ. Ἀποσπ. Δον. 15 μ. μελ. πλέξομαι Στοβ. 85. 49 παθ. μελ. ἐμ-πλεχθήσομαι Αἰσχ. Πρ. 1079 καί μετγν. ἐπι-πλακῆσεται (Γαλιν.) παθ. ἀορ. περι-πλέχθη Οδ. ψ. 33 μετ. περιπλεχθεῖς ξ. 313 μ. ἀορ. ἐπλεξάμην Φίλοστ. Ἀπολλ. 333 ἀπαρ. πλέξασθαι Ἀπολλ. Ρ. 3. 47 μετ. πλεξόμενος Οδ. κ. 468. ῥίζ. πλεκ-, πλέκ-ω=plec-i-o λατ. παρ. πλέγμα, πλοκή, πλόκαμος, δι-πλαξ.

Πλέω, πλέεις-εἶς, πλέει-εἶ παρατ. ἔπλεον, ἔπλεες-εις, ἔπλεε-ει πληθ. ἐπλέομεν γ. πλ. ἔπλεον μελ. πλεύσω (μετγν.) παρακ.πέπλευκα ἀορ. ἔπλευσα μ. μελ. πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι παθ. παρακ.πέπλευσμαι παθ. ἀορ. ἐπλεύσθην (Ἀρριαν.). παρ. πλευστές.

Πλέω (ὡς ἀν.) ἰων. πλείω καὶ πλώω Ηρόδ. 8. 43 ἐνιπλώουσιν Ὀππιαν. Ἀλ. 4. 260 προστ. πλεί Ευρ. Τρ. 402 πλείθει ἰων. καὶ πληθι Κλημ. Ἄλ. σ. 80 πλώετε Ἀπολλ. Ρ. 2. 348 εὐκτ. πλώοιεν Οδ. ε. 240 ὑποτ. ἐμπλώσει Νικανδ. Ἀλ. 426 ἀπαρ. πλείειν Οδ. ο. 34 πλώειν Ηρόδ. 8. 97 καὶ πλώεμεναι Χρυσμ. παρὰ Δουκιαν. Ἄλ. σ. 54 καὶ προσπλώειν Ηρόδ. 8. 6 μετ. πλείων Οδ. π. 368 καὶ πλώων Ηρόδ. 8. 40 παρατ. ἔπλεον Ἰλ. γ. 444 πλείον Οδ. η. 267 ἔπλεον Ἰλ. ξ. 251 ἐπλων Ηρόδ. 8. 23 ἐπλων Ἀνθ. 7. 467 ἐπλωσ ὦσ. 41. 42 ἐπλω ὦσ. 9. 219 καὶ πλώων Ἰλ. φ. 302 ἐπιπλώεσκον Ἀπολλ. Ρ. 4. 549 ἐξέπλωμεν 2. 647 καὶ ἀπέπλειον Οδ. θ. 504 μελ. πλεύσω Ἀνθ. 11. 162 πλώω Λυκούργ. 1044 καὶ ἀποπλώσομαι Ηρόδ. 8. 5 καὶ πλεύσομαι Θεοκρ. 14. 55 ἀπαρ. πλώσοισαι 2. 456 καὶ παραπλώσοισαι Ορφ. Ἀργ. 4278 παρακ. παραπέπλωκε Ηρόδ. 4. 99 μετ. πεπλωκώς (ἄλλ. πεπλευκώς) Ευρ. Ελ. 532 ἀορ. α. ἐπλωσε Ηρόδ. 4. 448 ἀπαρ. ἐπι-πλώσαι 1. 24 μετ. πλώσας 7. 428 ἀορ. β. ἐπλων Ἀνθ. 9. 249 ἐπιπλώσας Ἰλ. γ. 47 ἐπέπλων Ησίοδ. Κρ. 648 ἐπέπλωσ Οδ. γ. 15 παρέπλω μ. 69 ἀπέπλω ξ. 339 μετ. ἐπιπλώσ Ἰλ. ζ. 294 παθ. ἀορ. ἐπλεύσθη Βαβρ. 74. 3. Τούτου παρασχ. εἶνε τὸ πλωῖζω. ῥίζ. πλυ-, πλε-, πλέ-ω, πλε-ί-ω, πλώ-ω=plav-e Σανσκ. μελ. πλεύ-σομαι, πλύ-ν-ω, πλω-ί-ζ-ω. παρ. πλώος, πλω-τ-ός.

Πληθύω (πληθύνω, αὐξάνω) πληθύνεις Σοφ. Τρ. 57 πληθύοισι Αἰχ. Χο. 4057 παρατ. ἐπλήθυνον Περ. 421 ἀορ. (ἐπλήθυνσα) ὑποτ. συν-πλήθυνσε Λογγιν. 23. 3 ὑποτ. πληθύσῃ (Πλατ.). Μεσο. καὶ Παθ. κληθύομαι ἀπαρ. πληθύσεσθαι Ηρόδ. 2. 93.

Πλήθω (πληρῶ) δωρ. πλάθω πλήθει Ἰλ. φ. 248 πλάθουσιν Αἰσχ. Χο. 589 (χρηρ.) ὑποτ. πλήθωσιν Οδ. ι. 8. μετ. πλήθων Ἰλ. λ. 492 πλήθουσα (Θουκυδ. καὶ Ξεν.) παρατ. ἐπλήθον πληθην Ἰλ. θ. 244 παρακ. ποιητ. πέπληθα Κωμ. Ἀποσπ. 2. 265 μετ. πεπληθῆσι Θεοκρ. 22. 39 ὑπερσ. ἐπεπλήθει Ἀπολλ. Ρ. 3. 271 μελ. πλήσω Λυκούργ. 4145. Παθ. πλήθομαι Θεοκρ. Ἀποσπ. 174. 3 παρατ. πλήθητο Κοῖντ. Σμ. 44. 607 πλήθοντο Ἀπολλ. Ρ. 3. 4391. ἴδε πύμπλημι.

Πληρῶω ὁμαλ. δωρ. παρακ. συμπεπλωρωμένος Τιμ. Λοκρ. σ. 405. ἴδε πύμπλημι.

Πλησιάζω ὁμαλ. καὶ δωρ. πλατιάζω Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. τ. 4. σ. 712. ἴδε πελάζω.

(α) Κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμματικούς ἀπέπλεχα ὁ κοινός, καὶ πέπλοχα ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος· ἀλλὰ παραδείγματα ἐν τοῖς συγγραφεῦσι δὲν ἀπαντῶσιν.

Πλήσσω ἢ *πλήττω* (κτυπῶ, πληρώνω) παρατ. ἐπ-έπληττον μελ. μόνον σύνθ. κατα-πλήζω (Ξεν.) παρακ. πέπληχα (Παλ. Διαθ.) καὶ ἔ. πέπληγα (Ξεν.) ὑπερσ. κατ-επεπλήγειν (Λουκιαν.) ἄορ. ἐπληξα. Παθ. καὶ Μεσ. πλήσσομαι ἢ πλήττομαι ἀπαρ. μόνον ἐκπλήγνυσθαι (Θουκυδ.) παρατ. ἐπληττόμην μελ. ἐνεργ. πλήζομαι (Πολυβ.) παρακ. πέπληγμαι ὑπερσ. ἐπεπλήγμην παθ. μελ. πληγήσομαι καὶ ἐν συνθ. ἐκ-πληγήσομαι παθ. ἄορ. α. ἐπλήχθην ἄορ. ἔ. ἐπλήγην καὶ ἐν συνθ. κατ-επλάγην μετ' ὀλίγ. μελ. πεπλήξομαι μ. ἄορ. κατ-επληξάμην (μετρυν.). παρ. πληγή, πληκτέος.

Πλήσσω (ὡς ἄν.) μελ. πλήξω ἀπλοῦς μόνον ποιητ. καὶ σπάν. Αἰσχ. Αποσπ. 255 μετ. πεπλήγοντες Καλλιμ. εἰς αἶα 53 παρακ. ἔ. ὑποτ. πεπλήγη Αριστ. Ορν. 4350 ἀπαρ. πεπληγέναι (Ξεν.) μετ. πεπληγῶς Ἰλ. ἔ. 264 πεπληγυῖα Οδ. κ. 238 δια-πεπληχός (Ἰπποκρ.) ἄορ. α. ἐπληξα Ηροδ. 3. 64 πληξεν Ἰλ. ἔ. 266 ὄωρ. πλάξε Πινδ. ν. 1. 49 ὑποτ. πλήξω Ηροδ. 3. 78 ἐνιπλήξωμεν Ἰλ. μ. 72 εὐκτ. πλήξειε Ευρ. Ἰρ. Α. 4579 ἀπαρ. πλάξει Ηροδ. 5. 411 μετ. ἐνιπλήξας Ἰλ. σ. 344 ἄορ. ἔ. ἐπικ. μετ' ἀναδιπλᾶσ. ἐπέπληγον Ἰλ. ε. 504 καὶ πέπληγον Οδ. θ. 264 ἀπαρ. πεπληγέμεν Ἰλ. π. 728. Μεσ. πλήσσομαι ἐπικ. καὶ ἰων. παρατ. σύνθ. ἐξεπλήσσοτο Ηροδ. 3. 448 παρακ. πέπληγμαι Αἰσχ. Αγ. 4164 μετ. ὄωρ. πεπλαγμένος Κρ. 896 (χορ.) παθ. ἄορ. ἐκπληχθεῖσα Ευρ. Τρ. 483 καὶ ἔ. κατεπλήγη Ἰλ. γ. 34 καὶ ἐκ-πλήγη σ. 394 κατεπλήγη γ. 34 ἐκπληγεν (=ἐξεπλάγησαν) σ. 225 μετ. ὄωρ. πλαγείς (ἄλλ. πληγείς) Θεοκρ. 22. 405 μ. μελ. πληξομαι Χρ. Σιβ. 7. 47 μ. ἄορ. α. ἐπλήξατο Ηροδ. 3. 14 πληξατο Ομ. Τρ. Δημ. 245 μετ. πληξάμενος Ἰλ. π. 425 μ. ἄορ. ἔ. ἐπικ. πεπλήγετο σ. 413 πεπλήγοντο σ. 51 μετ' ὀλίγ. μελ. πεπλήξεται Ευρ. Ἰπ. 894. παρ. πρειασιλήτης. ἴδε πλάζω.

Πλίσσω (βηματίζω, πορεύομαι) καὶ πλίσομαι ἀπαρ. πλίσεσθαι (Εὐσταθ.) παρατ. πλίσσαντο Οδ. ζ. 348 παρακ. διαπεπλιχός (Ἰπποκρ.) παθ. ἄορ. διαπεπλήχθη (ὡς.) μ. ἄορ. ἀπεπλήξατο Αριστ. Αχ. 247. ῥιζ. πλικ- συγγεν. τῇ πλεκ- (πλέκω), πλίσσω (ἀντι πλικ-ju). παρ. πλίγμα, πλίξ, πλιχάς.

Πλύνω παρατ. ἔπλυνον μελ. πλυνῶ ἄορ. α. ἔπλυνα. Παθ. πλύνομαι παρατ. ἐπλυνόμην μελ. πλυνοῦμαι παρακ. κατα-πέπλυμαι (Αἰσχίν.) παθ. ἄορ. ἐπλύθην καὶ ἐπλύθην (Διοσκορ.) παθ. μελ. πλυνθήσομαι (Παλ. Διαθ.) μ. μελ. πλυνοῦμαι (ὡς.) μ. ἄορ. α. ἐπλυνάμην (ὡς). παρ. πλυτός, -τέος.

Πλύνω (ὡς ἄν.) παρατ. θσμ. ἀποπλύνασκε Οδ. ζ. 95 πλύνασκον Ἰλ. χ. 455 μελ. πλυνέουσαι Οδ. ζ. 31 ἄορ. πλυναν ζ. 93 εὐκτ. ἐκ-πλύνει Αριστ. Πλ. 4062 παρακ. πέπλυται Σωσιπάτρ. 4. 3 ἀπαρ. πεπλύσθαι Θεοκρ. 4. 450 παθ. ἄορ. ἐπλύθην (Ἰπποκρ.) παθ. μελ. πλυθήσομαι Κωμ. Αποσπ. 4. 647 μ. ἄορ. μετ. ἐκ-πλυνάμενοι Ηροδ. 4. 73. παρ. πλύμα, πλυντήρ. ἴδε πλῖω.

Πλωίζω (πλίω) παρατ. πλωίζεσκεν Ηισοδ. Ερ. 634. Μεσ. ἀντι ἐνεργ. πλωίζομαι μετ. πλωιζόμενος (Λουκιαν.) παρατ. ἐπλωιζόμην (Θουκυδ.). ἴδε πλίω.

Πλώω ἴδε πλίω.

Πνέω (φυσῶ, λῖαν ὀργίζομαι) πνέεις-εἶς, πνέει-εἶ παρατ. ἔπνεον, ἔπνεες-εις, ἔπνεες-ει (α) μελ. πνεύσω (Θεοφρ.) πνεύσομαι (Παλ. Διαθ.) καὶ πνευσοῦμαι (Θεοφρ.) παρακ. πάντοτε σύνθετ. ἐπι-πέπνευκα ἄορ. ἔπνευσα (Πολυβ.). Παθ. πνέομαι μετ. καταπνεύομενος (Πλάτ.) παρακ.

(α) Παρὰ τοῖς ἀγτικ. μάλιστα πιζογράφοις ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς καὶ παρατ. ἀπαντᾷ ἀπλοῦς, οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι πάντοτε ἐν συνθέσει μετὰ προτίσεων.

πάντοτ' ἐν συνθ. ἐμ-πέπνευσμαι (μετγν.) παθ. ἄορ. ἐν συνθ. δι-επνεύ-
(σ)θην (Θεοφρ.) παθ. μελ. δια-πνευσθήσομαι (Αρεταϊ.). παρ. πνεῦμα.

Πνέω (ὡς ἄν.), ποιητ. πνέω πνεῖσι Οδ. σ. 430 καταπνέει Αισχ. Αἴ. 405 ἐπιπνέουσιν (Ἰπποκρ.) μετ. πνέων Ἰλ. γ. 8 ἐμπνεῖων ρ. 502 ἐπιπνέουσα ε. 698 παρατ. ἔπνεον Ἀνθ. 2. 233 ἔπνεεν 13. 29 πνέον (ἄλλ. πνεῦν) Πινδ. π. 4. 225 θαμ. πνέεσκε Ἀνθ. 8. 7 πνέεσκον Κοῖντ. Σμ. 8. 349 μελ. πνεύσω Ἀνθ. 9. 412 ἐμ-πνεύσομαι Ευρ. Ἀνθρ. 555 καὶ πνευσεῖται Ἀριστ. Βατρ. 4224 ἄορ. ἔπνευσα Ευρ. Ἀνθρ. 327 ἐμπνευσε Ἰλ. υ. 410 ὑποτ. πνεύσω Ευρ. Ἰφ. Α. 764 εὐκτ. πνεύσειε Κωμ. Ἀποσπ. 3. 403 ἐκ-πνεύσει (Θουκυδ.) ἄπαρ. πνεύσαι Ευρ. Ἰφ. Α. 4324 μετ. πνεύσας Ησίοδ. Ερ. 506 ὄωρ. πνεύσαις Πινδ. ο. 40. 93. παθ. πνέομαι πνέεται-εῖται Ἀθην. 9. 403 παρακ. ἐμπέπνευμα Ἰσχυρ. Ἀπολ. Ρ. 4. 4381 καὶ ἐμ-πέπνευσμαι Ἰουστίν. Μαρτ. 37 καὶ ἐπικ. πέπνυμαι πέπνυσαι Ἰλ. ω. 377 πέπνυο Θεογν. 29 ἄπαρ. πεπνύσθαι Ἰλ. ψ. 440 μετ. πεπνυμένος γ. 203 ὑπερσ. πέπνυσο Οδ. ψ. 210 παθ. ἄορ. ἐπικ. ἀμπνύθη ε. 697 παθ. μελ. διαπνευθήσεται (Αρεταϊ.) μ. ἄορ. συγχεκ. ἀμπνύτο Ἰλ. λ. 359. Ἐνταῦθα δ' ἀνήκει καὶ ὁ ἐνεστ. ἀμπνύω προστ. ἀμπνυε χ. 222. ρίζ. πνυ-, πνε-, πνέ-ω μελ. πνεύ-σω παρακ. πε-πνυ-μένος, πνίγω (ἀντί πνύ-κ-ω). παρ. πνεῦμα, πνοή, πνεύμων καὶ πλεύμων = pul-mo λατ. πινυ-τός καὶ πνυ-τός, πινύ-σκ-ω, ποι-πνύω, ἀπνευστός.

Πνίγω σπάν. παρὰ πεζοῖς μελ. πνίξω (Λουκιαν.) ἄορ. ἀπ-ἐπνίξα. Παθ. καὶ Μεσ. πνίγομαι παρατ. ἐπνιγόμεν παρακ. πέπνιγμα (Ἀριστείδ.) παθ. ἄορ. ἀπ-επνίχθην (μετγν.) παθ. ἄορ. ἔ. ἀπ-επνίγην παθ. μελ. πνιγήσομαι (Γαλην.). παρ. πνικτός.

Πνίγω (ὡς ἄν.) Κωμ. Ἀποσπ. 3. 403 παρατ. ἐπνιγε (Ἰπποκρ.) μελ. ἀποπνίξω Κωμ. Ἀποσπ. 2. 686 μ. μελ. ἀπο-πνίξομαι Εὐνάπ. σ. 24 ὄωρ. πνιξοῦμαι Ἐπιχαρμ. 406 ἄορ. ἐπνίξα (Ἰπποκρ.) ὑποτ. ἀπο-πνίξη Ἀριστ. Ἰπ. 893 προστ. πνίξον Κωμ. Ἀποσπ. 2. 35 μετ. πνίξας Ομ. Βατρ. 458 παθ. παρακ. πέπνιγμα Κωμ. Ἀποσπ. 2. 753 παθ. ἄορ. ἔ. ἐπνίγην Ομ. Βατρ. 448 ἀπ-επνίγη Κωμ. Ἀποσπ. 2. 344 παθ. μελ. ἀπο-πνιγήσομαι Ἀριστ. Ν. 1504 μετ' ὀλιγ. μελ. ἀποπνιξέσθαι (Εὐνάπ.).

Πνύω ἴδε ἀμπνύω.

Ποίω ἴδε ποιέω.

Ποθέω-ω παρατ. ἐπόθειον-ουν μελ. ποθήσω παρακ. πεπόθηκα (Σεξστ. Βμ.π) ἄορ. ἐπόθεσα καὶ ἐπόθησα. Παθ. ποθεομαι-οῦμαι μ. μελ. ποθέσομαι παθ. ἄορ. ἐποθήθην λίαν σπάν. (Γαλην.). παρ. πόθος, ποθητός.

Ποθέω (ὡς ἄν.) αἰολ. ποθήω Σαπφ. 26 ἄπαρ. ποθήμεναι Οδ. μ. 410 μετ. ποθέων Ἰλ. ω. 6 καὶ ποθέουσα Αἰσχ. Περ. 542 παρατ. ἐπόθειον Ηροδ. 4. 95 ὄωρ. ἐπόθειον (ἄλλ. ἐπόθουν) Ἀριστ. Αἴ. 730 ἄορ. πόθουν Σοφ. Αἰ. 962 καὶ πόθειον Ἰλ. ε. 726 ποθέσκεν α. 492 μελ. ἐπιποθήσειν Ηροδ. 5. 93 ἄορ. ἐπόθησαν 9. 22 πόθεσαν Ἰλ. ο. 249 ἄπαρ. ποθέσαι Οδ. ε. 375 παρακ. πεπόθηκα Ἀνθ. 41. 447. Μεσ. καὶ Παθ. ποθεομαι-οῦμαι ποθοῦμεθα Σοφ. Τρ. 632 μετ. ποθοῦμενος Ἀριστ. Ερ. 587 ὄωρ. ποθομένην Τρ. 403 παθ. παρακ. πεποθημένος Ορφ. Γμν. 81. 3 παθ. ἄορ. ἐποθέσθην (ἀδόκιμος). ρίζ. πενθ- (πίθος), πόθος, ποθ-έ-ω = posco λατ. κατ' ἄλλους πεθ- (πείθω), πόθος καὶ ποθή, ποθητός, τίος, τρι-πόθητος, ἀ-πόθεστος.

Ποιέω-ω (κάμνω) παρατ. ἐποίηον-ουν μελ. ποιήσω παρακ. πεποίηκα ὑπερσ. ἐπεποιήκειν ἄορ. ἐποίησα. Μεσ. ποιέομαι-οῦμαι παρατ. ἐποιέομένην-οῦμένην μελ. ποιήσομαι παθ. καὶ μέσ. παρακ. πεποίημαι

ὑπερσ. ἐπεποιήμην παθ. ἀορ. ἐποιήθην παθ. μέλ. ἐν συνθ. μετα-ποιηθήσμαι (Δημοσθ.) μ. ἀορ. α. ἐποιησάμην. παρ. ποιητός, ποιητέος.

Ποιέω (ὡς ἀν.) ποιῶσαι Ἡροδ. 2. 49 εὐκτ. ποιέοιμι Ἡροδ. 5. 106 ποιέοιην (Ἰσοκρ.) ποιήθη (Ξεν.) ποιῶσι (Πλάτ.) ποιέοιεν Ἡροδ. 8. 26 προστ. ποιέει 1. 209 ὄωρ. ποιή Αριστ. Λυσ. 1318 ἀπαρ. ποιέειν Ἡροδ. 7. 44 μετ. ποιέων 9.78 παρατ. ἐποίηε 3. 135 ἐπιποιέειν Ἰλ. η. 438 ποιῶσι σ. 482 ποιέεσκε Ἡροδ. 4. 78 ἐποίηεν 8. 64 ποιέον Ἰλ. υ. 447 ποιέεσκον Ἡροδ. 4. 36 μέλ. ἐπικ. ἀπαρ. ποιησίμεν Ὀδ. φ. 399 ἀορ. ποιήσεν Ὀδ. ξ. 273 ποιήσαν ω. 537 ὑπερσ. ἐπεποιήκεν Ἡροδ. 5. 69. Μεσ. ποιούμαι Σοφ. Αντ. 78 ποιέομαι Ἡροδ. 2. 86 ποιέεται 4. 429 ποιέοντα 2. 36 ἀπαρ. ποιέεσθαι 6. 57 μετ. ποιούμενος 2. 49 παρατ. ἐποιεύμην 4. 46 ἐποιέετο 7. 47 ποιέεσκετο 7. 5 ἐποιέοντο 8. 7 μέλ. ὄωρ. ποιήσονται ἐπιγρ. Σικελ. π. Γρουτέρ. σ. 244 μ. ἀορ. ποιήσατο Ἰλ. θ. 2 ὑπερσ. ἐπεποιήτο Ἡροδ. 7. 55 μετ' ὀλίγ. μέλ. πεποιήσομαι (Ἰπποκρ.). ῥίζ. σπ-(Πηγε-λ-όπ-η, opus=ἔργον λατ.), π-σ-, πο-ιω, ποι-έω=ὄπασ-γα-μι (ἀντί ὄπασ-ζω-μι) Σανσκ. παρά ὁδὲ λατίν. or-erog=ἐργάζομαι. παρ. ποιήσις, ποιήμα, ποιητής.

Ποικίλλω παρατ. ἐποικίλλον ἀορ. ἐποικίλα ἀπαρ. διαποικίλαι (Ἰσοκρ.) παθ. παρακ. πεποικίλται (Πλάτ.).

Ποικίλλω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. ποικίλλειν Πινδ. π. 9. 77 παρατ. ποίκιλλε Ἰλ. σ. 590 παρακ. μέσ. πεποικίλται Ευρ. Ικ. 187 παθ. μετ. ὄωρ. πεποικίλμένα Πινδ. ν. 8. 15. ῥίζ. πεκ-, πεικ- (πέκω, πείκω), πικ-, πίκ-ω=ξιάω και πίκεται=κτενίζεται (Ἡσυχ.), ποικ-ίλλω=pingo λατ.=πικ-α-μι Σανσκρ. παρ. ποικίλος, ric-tog=ζωγράφος λατ. ric-ti=Πίκται=Ποικίλοι, λαὸς τῆς Σκωτίας. ἴδε και πείκω.

Ποιμαίνω (βόσκει ποίμνιον) παρατ. ποιμαίνεσκεν Ὀδ. ι. 488. Παθ. ποιμαίνεσθαι Μοσχ. 4. 5 παρατ. ποιμαίνοντο Ἰλ. λ. 245 παρακ. πεποιμνύται Ἰσυχ. Ευμ. 249. ῥίζ. ποι-, ποι-μ-αίν-ω. παρ. ποι-μῆν=rā-ju-s Σανσκ. πῶυ πληθ. πῶσα=ποίμνια.

Ποινάω (τιμωρῶ) ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν λεξικῷ Φωτίου 4. Μεσ. ποινάομαι (ἐκδικούμαι) μέλ. πεινασόμεσθα Ευρ. Ιρ. τ. 1433 μετ. παθ. ἀορ. ποιναθίσα Ελ. 1509. ῥίζ. πεν- συγγεν. τῆ φεν- (ἐπιφνε, φόνος, πένομαι), πον- (πόνος), ποι-ν-ῆ, ποι-ν-ά-ομαι=rui-nio λατ. κατ' ἄλλους ῥίζ. εἶνε ποι-, συγγεν. τῆ ru-, (rū-gus, ru-tu-s). παρ. ἄ-ποι-να.

Ποιπνύω (ἀσθμαίνω, σπύδω) ἐπικ. και ὄωρ. ποιπνεύει (Ἡσυχ.) ἀπαρ. ποιπνεύειν (Πυθαγόρ. παρά Προφφρ.) μετ. ποιπνύων Ἰλ. ξ. 155 παρατ. ἐ)ποιπνυον σ. 421 και ποιπνυον ω. 475 περιποιπνυον Κοϊντ. Σμ. 9. 530 θαμ. περιποιπνεύσκον 7. 351 μέλ. ποιπνύω μετγν. Χρ. Σιβ. Φλεγ. Τραλλ. κ. 4 σ. 420 ἀορ. μετ. ποιπνύσας Ἰλ. θ. 249 ποιπνύσασα Ὀδ. υ. 449. Μεσ. ἀπαρ. ποιπνεύσθαι Ὀπτιαν. Ἀλ. 2. 615. ἴδε πνέω.

Ποιφύσσω (ἀσθμαίνω, ὁμιλῶ μέθυμόν, φρυάττω) μετ. ποιφύσσω Νικανδ. Θηρ. 180 μέλ. ποιφύζει Λυκόφρ. 198. ῥίζ. φυ-, ποι-φύσσω, φυσά-ω, φυσιά-ω, φυσαλις=rui-sula λατ. rui-ru-sas=πνεύμων Σανσκρ. ποίφυγμα, ποιφύδην.

Ποκίζω (κουρεύω τὸ πρόοκτον) (μέλ. ποκίσω ὄωρ. ποκίξω) μόνον ἀπαντᾷ μ. ἀορ. α. ἐποκίξατο Θεοκρ. 5. 26. παρ. πόκος, ποκάς. ἴδε πέκω και πείκω.

Πολεμίζω (πολεμῶ) ποιητ. και πτολεμίζω Ἰλ. 21. 463 πολεμίζει ν. 423 ἀπαρ. πτολεμίζειν Ησιοδ. Α. 358 μετ. πολεμίζων Πινδ. ι. 4. 50 παρατ. πολεμίζειν Ἰλ. σ. 539 πολέμιζον ι. 352 και πτολεμίζομεν Ὀδ. ξ. 240 μέλ. πολεμίζομεν Ἰλ. ω. 667 και πτολεμίζομεν ε. 328 μετ. πολεμίζομεν κ. 451 και πτολεμίζων ν. 644 ἀορ. πτολέμιξε Ἀπολ. Ρ. 3. 1234. Μεσ. πολεμίζόμενος Πινδ. ν. 8. 29 μέλ. μετγν. πτολεμίζεται Χρ. Σιβ. 5. 382. παρ. πόλεμος, πτόλεμος. ἴδε πελεμίζω.

Πολίζω (κτιζῶ πόλιν) ἀορ. ἐπόλισα (Πλάτ.) πόλισσάμεν Ἰλ. η. 453 προστ. πόλισσον Νον. Διον. 4. 305. Παθ. πολίζομαι πολίζονται (Διον. Ἄλ.) παρακ. πεπόλισμαι πεπόλισται Ἡροδ. 5. 52 μετ. πεπολισμένη 5. 43 μ. ἀορ. ἐπόλισαντο (Διον. Ἄλ.). ῥίζ. πολ-, πολ-ίζ-ω και pol-io λατ. παρ. πόλις, πολίχνη, πολιτής.

Πομπεύω (ὀδηγῶ ἢ συνοδεύω τριμηνήν) μελ. πομπεύσω ἄορ. ἐπόμ-
πευσα παρακ. πεπόμπευκα.

Πομπεύω (ὡς ἄν.) παρατ. πόμπειον Οδ. ν. 422 καὶ πομπεύσκε Θεοκρ. 2.
67. ἴδε πέμπω.

Πονέω-ῶ (κοπιᾶζω, ἀγωνίζομαι) μελ. πονέσω (πονῆσω Ἀριστοτ.)
ἄορ. ἐπόνθησα (ἐπόνεσα Πολύαιν. καὶ Παλ. Διαθ.) παρακ. πεπόνθηκα.
Μεσ. πονέομαι-οῦμαι παρακ. πεπόνθημαι παθ. ἄορ. ἀπλοῦς ἐπο-
γῆθην μετγν. (Πλουτ.) καὶ συνθ. παρὰ τοῖς ἀττ. ἐξ-επονήθην (Θου-
κυδ.) μ. μελ. πονέσομαι (Λουκιαν.) καὶ σύνθ. κατα-πονήσομαι (Διό-
δωρ.) μ. ἄορ. α. σύνθ. δι-επονησάμην (Ξεν.).

Πονέω (ὡς ἄν.) α. πλ. δωρ. πονεῦμες Βίων 7. 41 μελ. πονέσω (Ἰπποκρ.) ἄορ.
ἐπόνεσα (ὡς.) δωρ. ἐξεπόνεσα Πινδ. π. 4. 236 ἐξεπόνεσας Θεοκρ. 7. 85 ἐπό-
γασαν 13. 80 ἐξεπόνεσεν Ευρ. Ἰφ. α. 209 πόνθησαν Πινδ. ν. 7. 36 μελ. πονέσει
(Ἰπποκρ.). Μεσ. καὶ Παθ. πονέομαι προπονέονται Στοβ. Ανθ. 29. 59 ἄπαρ. πο-
νέσθαι Ἰλ. κ. 416 μετ. πονούμενος Ἀριστ. Ευρ. 954 δωρ. πονεῦμενος Ἰλ. δ. 374
παρατ. ἰών. ἐπινεύμην Ορφ. Ἀργ. 960 πονεῖτο Οδ. ο. 222 πονέοντο Ἰλ. η. 442
μελ. πονήσομαι Οδ. χ. 377 παρακ. ἰών. πεπονέαται Ηροδ. 2. 63 ἐπικ. πεπο-
νεῖσται (ἄλλ. πεπονήσται) Ἀρατ. 82 μετ. δωρ. πεποναμένος Πινδ. π. 9. 93 ὑπερσ.
πεπόνητο Ἰλ. ο. 447 γ. πλ. ἰών. πεκονήατο (ἀντι ἐπεπόνητο) Ἀπολ. Ρ. 2.
263 καὶ ἄνευ ἀναδιπλ. πονήατο (ἄλλ. πονεῖαθον) Ορφ. Ἀργ. 770 μ. ἄορ. πονή-
σατο Ἰλ. ι. 348 μετ. πονησάμενος Οδ. ι. 250. ρίζ. πην- (πένομαι), πον-, πον-
έ-ω. παρ. πόνος, πονηρός, πονηρία.

Ποντώω (κάμνω τι ἢ μεταβάλλω εἰς πόντον) ἄορ. ἐπόντωσα (Νικολ. Δαμασκ.)
παθ. ἄορ. ποντώθη Κοῖντ. Σμ. 14. 604. ἴδε πατέω καὶ βαθύνω.

Ποπυύζω (κάμνω πόπ πόπ, ἀποτρέπω κεραιῶν) καὶ ποπυλιάζω δωρ.
ποπυλιάσσει (ἄλλ. ποπυλιάζει) Θεοκρ. 5. 89. ποπυύζουσι Ἀριστ. Σφ. 626
ἄπαρ. ποπύσδεν Θεοκρ. β. 7 παρατ. πόπυζε Ανθ. 5. 243 παθ. ἄορ. ποπ-
υσεῖς (Πλατ.).

(Πόρω, Πρώω = παρέχω, προμηθεύω, ἐνδείκνυμι) ἄορ. β. ἔπορον Ἰλ. ρ. 496
καὶ πόρον π. 485 ὑποτ. πόρω ψ. 893 εὐκτ. πόροι Οδ. τ. 413 πόροισιν Σοφ. Οἶδ.
κ. 4124 προστ. πόρε Ἰλ. ι. 513 ἄπαρ. πορέειν Νικανδ. Ἀλ. 350 καὶ πεπορεῖν
(ἄλλ. πεπαρεῖν) Πινδ. π. 2. 57 μετ. πορῶν Πινδ. ι. 4. 39 παθ. παρακ. πέπω-
ρται Ἰλ. σ. 329 μετ. ὁ πεπωρωμένος Πινδ. π. 6. 27 ἢ πεπωρωμένη (ἔσσα) Δισχ. Πρ.
518 τὸ πεπωρωμένον Ἰλ. γ. 309 ὑπερσ. ἐπέπωρωτο (Λουκιαν.) ποιητ. πέπωρωτο
Ησιοδ. Θ. 464. ρίζ. περ-, περ-α-, πορ-έ-ω, πορ-εύω, πορ-ίζ-ω, περ-ά-ω, πορσ-
αίν-ω, πορσ-ύν-ω, πόρος, ἔμ-πορος, πορ-θ-μός. ἴδε καὶ πειράω.

Πορεύω (διαβιβάζω τι, προμηθεύω, ὀδοιπορῶ) σπάνιον τὸ ἐνεργ.
παρὰ πεζοῖς μελ. πορεύσω ἄορ. ἐπόρευσα. Μεσ. Ἀποθ. πορεύομαι.
παρατ. ἐπορευόμην μελ. πορεύσομαι παρακ. πεπόρευμαι παθ. ἄορ.
ἐπορεύθην παθ. μελ. πορευθήσομαι (Παλ. Διαθ.) μ. ἄορ. α. ἐπορευσά-
μην. παρ. πορευτός, πορευτέος. ἴδε (πάρω).

Πορθέω-ῶ (ἐρημιώνω, λεηλατῶ) ὄμ.αλ. παρατ. ἐπόρθεν-ουν μελ.
πορθήσω παρακ. πεπόρθηκα ἄορ. ἐπόρθησα. Παθ. πορθέομαι-οῦμαι
παρατ. ἐπορθέομην-οῦμην μελ. πορθήσομαι παρακ. πεπόρθημαι.

Πορθέω (ὡς ἄν.) παρατ. ἐπόρθεν Ἰλ. δ. 308 ἐπόρθες Ηροδ. 1. 162 καὶ πόρθεν
Οδ. ξ. 264 ἄορ. πόρθησε Πινδ. ν. 4. 26. Παθ. ἐπορθέετο Ηροδ. 1. 84. ἴδε πίμπρημι.

Πορίζω (εὐρίσκω, ἐφευρίσκω, παρέχω) παρατ. ἐπόριζον μελ. ἀττ.
πορίζω, πορίσομαι παρακ. πεπόρικα ἄορ. ἐπόρισα. Μεσ. πορίζομαι μελ.

ποριοῦμαι (πορίσομαι μετγν. Διόδωρ.) παρακ. πεπορίσμαι ὑπερσ. ἐπεπορίσμην παθ. ἄορ. ἐπορίσθην παθ. μελ. πορισθήσομαι μ. ἄορ. α. ἐπορισάμην. πκρ. ποριστέον.

Πορίζω (ὡς ἄν.) παθ. ἄορ. ἄορ. ἐπορίσθην Ἐπιστ. Πυθαγ. 4. (Orell.) μετ. ποριχθέντα (Λύσις παρ' Ἰαμβλίχ.) ἀντί πορισθέντα. ἴδε (πόρω).

Πορπάζω (θηλυκίωνω, κουμβώνω) καὶ πορπάω ἄορ. πόρπασον Αἰσχ. Πρ. 64 παρακ. πόρπαχ' Ευρ. Φοιν. 4126. Μεσ. ἐμ-πορπάομαι ἐμπορπούσθαι (παλ. Διαθ.) παρακ. ἐμπεπορπημένος Λυκούργ. κ. Λεωκρ. 40 ὑπερσ. ἰων. γ. πλ. ἐνεπεπόρπητο (Δίων Κασ.) καὶ ἐν-επιπεπόρπητο (ἀντί ἐνεπεπόρπητο) Ηρόδ. 7. 77. παρ. πόρπη. ἴδε πειράω.

(Πόω) ἴδε πίνω.

Πέποσθε ἴδε πάσχω.

Ποτ- ἴδε πέτομαι.

Πορσύνω (προμηθεύω, ἐτοιμάζω, κατορθώνω) καὶ πορσάινω πορσύνουσι Σοφ. Οἰδ. κ. 341 μετ. πορσύνων Αἰσχ. Αγ. 4374 καὶ πορσαίνων Πινδ. ι. 6. 8 παρακ. πόρσανε π. 4. 278 καὶ πορσύνεσκον (Ησυχ.) ἄορ. ἐπόρσανεν Ευρ. Ηλ. 625 μετ. πορσύνας Σοφ. Οἰδ. τ. 4476 μελ. πορσυνῶ Ατ. 4398 ἄορ. πορσανέεις Απολ. Ρ. 3. 4128 πορσανέουσι 3. 4123 μετ. πορσυνέουσα Ιλ. γ. 444. παθ. πορσύνεται Αἰσχ. Αγ. 4251 παρακ. πορσύνετο Απολ. Ρ. 4. 802 ἐπορσύνοντο Αἰσχ. Περ. 375. ἴδε (πόρω).

Ποτάσμαι ἄγγ. ποιητ. (πέτομαι, πετῶ) καὶ μὴ ἄγγ. ποτέομαι Αἰολ. 6. πρ. πότῃ (ἀντί πότῃς) Σαφρ. 20 ποτάται Αἰσχ. Αγ. 977 ποτῆται Ἄλκιμ. 21 ποτέονται Οδ. ω. 7 ἐκπότεύονται Ιλ. τ. 357 ποτῶνται 6. 462 προστ. ποτάσθω Αἰσχ. Ικ. 657 ποτέωνται Αρкт. 916 μετ. ποτῶμενος Αἰσχ. Αγ. 576 καὶ ποτῆμενα Θεοκρ. 29. 30 παρακ. ἀμφ-εποτάτο Ιλ. 6. 345 ἐποτῶμην Ανθ. 9. 88 ποτέοντο Ησιόδ. Θ. 694 ποτῶντο Ιλ. μ. 287 μελ. ποτῆσομαι ποτῆσαι Μεσχ. 2. 445 παρακ. πεπότῃμαι πεπότῃται Οδ. λ. 222 καὶ ἄορ. πεπόταμαι Ευρ. Ηλ. 477 ἐκπεπότασαι Θεοκρ. 2. 49 πεπόταται Αἰσχ. Περ. 669 πεποτῆται (ἀντί πεπότῃται) Ιλ. 6. 90 μετ. πεποτῆμενος Ατολ. Ρ. 4. 4044 ὑπερσ. πεπότῃτο Ησιόδ. Α. 448 παθ. ἄορ. ἐξ-εποτήθη Κῶντ. Σμ. 4. 443 εὐκτ. ἄορ. ποταθείην Αριστ. Ορν. 4338. ἴδε πέταμαι.

Πραγματεύομαι καὶ ἰων. πρηγματεύομαι παρακ. ἐπρηγματεύομαι μελ. πρηγματεύσομαι (μετγν.) παθ. παρακ. παρηπραγματεύομαι παθ. ἄορ. ἐπρηγματεύομαι μετ. πρηγματευθεὶς Ηρόδ. 2. 87 μ. ἄορ. ἐπρηγματευσάμην καὶ ἐπρηγματευσάμην (Ιπποκρ.). παρ. πρηγματευτέον.

Πράσσω καὶ πράττω παρακ. ἔπρασον καὶ ἔπραττον μελ. πράξω παρακ. πέπραχα καὶ 6. πέπραγα ὑπερσ. ἐπεπράχειν καὶ ἐπεπράγειν ἄορ. ἔπραξα. Μεσ. πράσσομαι ἢ πράττομαι παθ. παρακ. πέπραγμαῖ ὑπερσ. ἐπεπράγμην μ. μελ. πράξομαι μ. ἄορ. ἐπραξάμην παθ. ἄορ. ἐπράχθην παθ. μελ. πραχθήσομαι μετ' ὀλίγ. μελ. πεπράξομαι. παρ. πρακτός, -έος.

Πράσσω (ὡς ἄν.), ἰων. πρήσσω πράσσει Ομ. Βατρ. 485 πρήσσοισιν Ομ. Υμν. Ερμ. 203, ἄορ. γ. πλ. πράσσοιεν Πινδ. ο. 3. 7 ὑπογ. πρήσσομεν Οδ. ο. 219 μετ. πρήσσω Ηρόδ. 7. 58 παρακ. ἐπρήσσαν 4. 406 καὶ θαμ. πρήσσοσκον Οδ. θ. 259 μελ. πρήξεις Ησιόδ. Ερ. 400 παρακ. πέπρηχα Ηρόδ. 5. 406 πέπραγεν Αριστ. Πλ. 633 μετ. πεπραγῶς Ευρ. Αλκ. 964 ἄορ. ἐπρήξας Ιλ. ο. 357 παρέπρηξεν Ηρόδ. 5. 45 ἐπρήξαν 3. 58 εὐκτ. διαπρήξαμι Οδ. ξ. 497 πράξειας Σοφ. Ηλ. 801 πράξειεν Οἰδ. κ. 394 ἀπαρ. πρήξαι Ιλ. α. 562 μετ. ἄορ. πράξεις Πινδ. ο. 8. 73. Παθ. καὶ Μεσ. διαπρήσσειται (Ιπποκρ.) ἀπαρ. διαπρήσσοσθαι Ηρόδ. 2. 2 μετ. πρησάμενα 2. 162 μετ' ὀλίγ. μελ. πεπράξεται Ευρ. Ηρακλ. 980 μ. ἄορ. πράξασθ' Πινδ. π. 3. 205 συνεπρήξαντο Ηρόδ. 5. 94 εὐκτ. διαπρήξαιτο (Ιπποκρ.) ἀπαρ. ἐκπρήξασθαι Ηρόδ. 7. 458 μετ. διαπρήξάμενος 4. 2 μ. μελ. ἐκ-πρήξομαι Ηρόδ. 7. 458 παθ. ἄορ. ἐπρήχθη 4. 406. ἴδε πιπράσσω.

Πρα· ἴδε πιπράσκω καὶ πίμπρημι.

Πράυνω (καταπραύνω) παρατ. ἐπράυνον ἄορ. ἐπράυνα. Παθ. πραύνομαι πραύνεται (Αριστοτ.) παθ. ἄορ. ἐπραύνθην.

Πραύνω (ὡς ἄν.) καὶ ἰων. πρηύνω πρηύνει Ησιοδ. Θ. 254 ἄπαρ. πρηύνειν Ερ. 795 ἄορ. ἐπρηύνειν Ομ. Γμ. Ερμ. 417 προστ. πρηύνον Αισχ. Περ. 937. Παθ. πρηύνόμενος Ηροδ. 2. 25 παρακ. πεπραυμένος Αἰλιαν. Ἰστ. Ζ 4. 16 μ. ἄορ. πρηύνωτο Νονν. 29. 276 παθ. μελ. πρᾶυνθήσομαι Γαλην. 43. 478. ρίζ. πρα-, πρᾶ-ύν-ω· παρὰ δὲ Σανσκ. πρί-να-μι=εὐφραίνω, φαιδρύνω. παρ. πρᾶος (ἀντί πρᾶ-ιος), πρᾶος ἰων. πρηύς, πρᾶότης.

Πρέπω (διαπρέπω) παρατ. ἔπρεπον· εὐχρηστος δ' εἶνε μᾶλλον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. μελ. πρέψω ἄορ. ἔπρεψα. Τὸ ῥήμα τοῦτο συνήθως ἀπροσώπως ἀπαντᾷ ἐνεστ. πρέπει παρατ. ἔπρεπε μελ. πρέψει ἄορ. ἔπρεψε. ρίζ. πρ- του πείρω κατὰ Βουτυάν. πρε-, πρέ-π-ω. παρ. πρεπώδης, πρεπόντως, πρεπίς, πρέψις.

Πρήθω· ἴδε πίμπρημι.

Πρηνίζω (κρηνίζω, ῥίπτω τινὰ πρηνή) ἄορ. ἐπρήνιξε (Ζωναρ.) καὶ ἀπεπρήνιξε Νον. Διον. 18. 274 παθ. ἄορ. πρηνηχθῆναι (ὡς.) μετ. πρηνηχθεῖς Ανθ. 7. 532. ρίζ. πρα=πρό (πρῶνη=πρᾶν ὄωρ.), πρα-ν-, πρη-ν-, πρη-ν-ίζ-ω. παρ. πρανής καὶ πρηνής=prō-n-us λατ. καὶ πρα-βανας Σανσκ. πρηνηδόν.

Πρήσσω· ἴδε πράττω.

(*Πρίαμαι*=ἀγοράζω)· τούτου μόνον εἶνε εὐχρηστος ὁ μ. ἄορ. ἀ. ἐπρίαμην, τοὺς δ' ἄλλους χρόνους δανείζεται ἐκ τοῦ ὠνέομαι-οὔμαι ὑποτ. πρίωμαι εὐκτ. πριαίμην πρίαιο πρίαίτο ἄπαρ. πρίασθαι μετ. πριαόμενος. παρ. πρατίας. ἴδε πιπράσκω.

(Πρίαμαι ὡς ἄν.) μ. ἄορ. ἐπρίω (ἀντί ἐπρίασο) Αριστ. Σφ. 1440 πρίατο Οδ. α. 430 προστ. πρίασο Αριστ. Αχ. 870 καὶ πρίω ὡς. 34 ὄωρ. πρία Ἐπιχαρμ. 93.

Πρίω (πριονίζω) καὶ πρίζω παρατ. ἔπριον ἄορ. ἔπρισα παρακ. ἐμ-πεπρικῶς (Διοδώρ.). Μεσ. πρίομαι παρακ. δια-πέπρισμαι μ. μελ. πριεῖται (Πλουτ.). παρ. πριστός. ἴδε πειράω.

Πρίω (ὡς ἄν.) προστ. πρίε Σοφ. Αποσπ. 777 ἄορ. ἐπρίσα (Ἰπποκρ.) καὶ ἀπ-ἐπρίσα Ανθ. 41. 14. Μεσ. πρίομαι Βαθρ. 28. 8 μετ. ὄωρ. πριομένα Ανθ. 9. 77 παρακ. πέπρισμαι (Ἰπποκρ.) παθ. ἄορ. ἐπρίσθην Σοφ. Αι. 1030 παθ. μελ. πρισθήσεται Αἰν. Τακτ. 49.

Προθεωρέω ὄμαλ. μετ. προθεωρεῦντες (Ἰπποκρ.).

Προθυμέομαι-οὔμαι ὄμαλ. παρατ. προθυμείτο (Πλατ.) ἐπροθυμείτο (Ξεν.) προθυμείετο Ηροδ. 9. 38 μ. μελ. προθυμήσομαι (Θουκυδ.) παθ. μελ. ἀντί μέσ-προθυμήθήσομαι παθ. ἄορ. ἀντί μεσ. προθύμηθήν (Θουκυδ.) προεθυμήθην (Ξεν.)· Παρὰ δὲ Θεόδωρ. Σπουδ. σ. 225 ἀπαντᾷ ἐνεργ. συμπροθυμούσαν. παρ. προθυμητόν. ἴδε θυμαίνω.

Προΐομαι (προτείνω τὴν χεῖρα, ζητῶ) ἀπλοῦν μόνον κατ' ἐνεστ. Αρχιλ. 30 μελ. καταπροΐζομαι Ηροδ. 3. 36 καταπροΐξει Αριστ. Θεσ. 566 μ. ἄορ. κατ-επροΐ-ξατο Πλουτ. Η9. 40. ἴδε τὴν ρίζαν αὐτοῦ ἐν τῷ εἰμί.

Προσιμάζομαι Μεσ. Αποθ. μελ. προσιμάσομαι παθ. παρακ. πε-προσιμάσμαι (Λουκιαν.) μετ. ἐν συναίρ. πεφρομισιασμένον (Αριστοτ.) μ. ἄορ. προσιμασάμην (Πλάτ.). Ἄλλὰ καὶ ἐνεργ. προσιμαίζω ἀπαντᾷ παρὰ μετγεν. ἄπαρ. προσιμαίζειν Ανθ. 1. 114. ἴδε εἰμί.

Προσαναγκάτιω μετ. προσαναγκάτιυντες (Ἰπποκρ.).

Προσαναγκάζω ἄορ. προσνάγκασεν Ομ. Γμ. Δημ. 413.

Προσκυνέω-ω παρατ. προσκύνεον-ουν μελ. προσκυνήσω άορ. προσκύνησα και προσέκυσσα (άττ. ποιητ.) παρακ. προσκεκύνηκα (Πλουτ.). Ό δέ παθ. ένεστ. προσκυνέομαι άπαντά παρ' Αττικοίς ποιηταίς άπαρ. προσκυνείσθαι Ευρ. Τρ. 1021 μ. μελ. προσκυνήσομαι (παρά λεξικογρ.) παθ. μελ. προσκυνηθήσομαι μετγν. Ψευδο-Καλλισθ. 1. 33. παρ. προσκυνητέον. ίδε κυνέω.

Προσχρίμπτομαι (έγγίζω τι μεθ' όρμης, προσβάλλω) και δωρ. ποτιχρίμπτεται Αισχ. Επ. 84 εύκτ. ποτιχρίμπτοιο Ορφ. Λιβ. 53. ίδε χρίω.

Προυσελέω ίδε ειλέω. Τυτό δε είνε συγγενές τοίς Φελος, έλος, σφέλας σφάλλω, σίλλος (Βουτμάν. Δεξιλ.)· άλλα προτιμητέα ή έν τώ ειλέω παραγωγή.

Προτιβάλλω ίδε βάλλω.

Προτιειλείν ίδε ειλέω.

Προτιείποι ίδε είπα.

Προτιμυθήσασθαι ίδε μυθήσασθαι.

Προτιόσσεσθαι ίδε όσσομαι.

Προφασίζομαι παρατ. προύφασίζετο (Θουκυδ.) μελ. προφασιουμαι (Αίσχιν.) και μετγν. προφασίσομαι Σχολ. Αριστ. Εκκλ. 1019 μ. άορ. προεφασισάμην (Δίων Κασ.) και άττ. προύφασισάμην (Ξεν. κλ.) παθ. άορ. προεφασίσθη (Δίων Κασ.). παρ. προφασιστέον.

Προφητεύω (προλέγω τά μέλλοντα) παρατ. προεφήτευον και έπροφήτευον άορ. προεφήτευσα και έπροφήτευσα παθ. παρακ. προπεφητεύσθαι Κλημ. Άλεξ. σ. 604 ύπερσ. προπεφήτευτο Εύσεβ. κατά Ιεροκλ. 4 μελ. προφητεύσω Ευρ. Ίων 369 Δωρ. προφάτεύσω Πινδ. Αποσπ. 127.

Πρωτιστεύω (έχω τά πρωτεία) και δωρ. πρατιστεύω (έπιγραφ.) άορ. πρατιστεύσας (ώσ.). ρίζ. προ-, πρότερος, πρῶ-τος και δωρ. πρῆτος=πρα-τα-μας Σανασ. rgrimus λατ. πρω-τ-ι-στεύω και δωρ. πρα-τ-ι-στεύω.

Πτα-, πτε-, πτο- ίδε πετάννυμι, πέτομαι, πίπτω, πτήσω και ποτάομαι.

Πταίρω (περνίζομαι) και πτάρνυμαι (Ξεν.) παρατ. έπταρνύμην άορ. α. έπταρα μετ. πτάρας (Αριστοτ.) άορ. β. έπταρον έπταρεν Οδ. ρ. 541 έπίπταρε ρ. 545 προστ. πτάρη (Πλάτ.) ύποτ. πτάρη (Ιπποκρ.) άπαρ. πταρείν Ηροδ. 6. 407 παθ. άορ. β. πταρή Ανθ. 41. 268 μετ. πταρείς (Ιπποκρ.). Το δ' ένεργ. πτάρνυμι είνε μεταγενέστερον. ρίζ. περ-, πταρ-, όνομηπ. πτάρ-ω, πταί-ρω (άντι πταρ-ω), πτάρ-νυ-μαι. παρ. πταρ-μός, πτόρος.

Πτήσω (ζαρώνω ύπό φόβου, τρομάζω) παρατ. έπτησσον μελ. πτήξω άορ. έπτηξα παρακ. έπτηχα. παρ. πτήξις.

Πτήσω (ώς άν.) πτήσσει Αριστ. Σφ. 4490 άορ. δωρ. έξ-έπταξας Ευρ. Ικ. 480 (χορ.) έπταξαν Πινδ. π. 4. 57 και πτήξεν Ιλ. ξ. 40 εύκτ. πτήξειαν Σοφ. Αι. 474 άορ. β. έπτακον γ. θυίκ. καταπτήτην Ιλ. θ. 436 μετ. καταπτάκων Αισχ. Ευμ. 252 παρακ. πέπτηκα Θεμιστ. 24 σ. 309 μετ. πεπτηώς Οδ. χ. 362 πεπτηώτες ξ. 474 ποτιπεπτηύηαι γ. 98. Παθ. πτήσομαι σπαν. πτήσεσθε Ανθ. 7. 626. Πρωξ. Ιων. και έπικ. είνε πτωσάζω μόνον άπαρ. πτωσκαζέμεν Ιλ. δ. 372 και πτώσω πτώσσομαι φ. 14 μελ. πτώξω Μανελ. 5. 237 άορ. ύποπτώξασα Άρεταί. σ. 425. ίδε παπταίνω.

Πτίσω ή πτίττω (τύπτω, κτυπῶ, κοπανίζω) Αριστ. Αποσπ. 267 άορ. πτίσας Ηροδ. 2. 92 παθ. παρακ. έπεισομαι (Ιπποκρ.) παθ. άορ. περι-πτιοθείς (Θιοφρ.)·

Πτοέω-ῶ (φοβίζω, ξυππάζω) καὶ πτοέομαι-ῶμαι παρακ. ἐπτόη-μαι παθ. μελ. πτοηθήσομαι ἄορ. ἀπεπτοήσαν (Πλουτ.) παθ. ἄορ. ἐπτοήθην. ἴδε πτήσω.

Πτοέω-ῶ (ὡς ἄν.) ἄορ. ἐπτόασεν Σααφρ. 2. 6 καὶ ἰων. ἐπτοίησε Παρθεν. κ. 24 παθ. ἄορ. ἐπτοίηθης Ευρ. Ιφ. α. 586 πληθ. γ. ἐπτοίηθεν Οδ. χ. 298 μετ. πτοίηθεις Καλλιμ. Αργ. 491 παρακ. ἐπτοίηται Ησιοδ. Ερ. 445 ὑπερσ. ἐπτοίηντο Κοϊντ. Σμ. 11. 207. ἴδε παπταίνω.

Πτολεμίζω. ἴδε πολεμίζω.

Πτύρσμαι (προῦμαι τρομάζω) Πλουτ. Φιλοπ. 12 παθ. ἄορ. β. ἐπτύρην εὐκτ. πτυρείς (Πλατ.) μετ. πτυρεῖς (Πλουτ.) μ. μελ. πτυρήσονται (μετγν.). Ὠσαύτως μεταγιν. εἶνε καὶ ἐνεργ. ἄορ. πτύρας Ομηλ. Κλημ. 2. 39.

Πτύσσω (διπλώνω) ἄορ. ἔπτυσξα παρακ. ἐν συνθ. ἀν-ἐπτυγμαί (Ξεν.) ἔπτυκται καὶ πέπτυκται (Ἀριστοτ.) παθ. ἄορ. ἐπτύχθην μ. ἄορ. προσ-επτυζάμην (Λουκιαν.).

Πτύσσω (ὡς ἄν.) ἀπλοῦν μόνον παρὰ μετγιν. ἀνα-πτύσσω Σοφ. Αποστ. 284 μελ. ἀναπτύξω Ευρ. Ηρακλ. μ. 4256 προσπτύξετε Νονν. Ιω. κ. 16 ἄορ. πρόσπτυξον Ευρ. Ηλ. 4255 εὐκτ. δια-πτύξετε Ευρ. Ιπ. 985 μετ. πτύξας Σοφ. Οιδ. κ. 4614. Μεσ. πτύσσομαι Σοφ. Αποστ. 794 καὶ ἐπικ. καὶ δωρ. προσπτύσσεται Τρ. 767 εὐκτ. ποτι-πτύσσομαι Οδ. β. 77 παρατ. ἐπτύσσοντο Ιλ. ν. 434 μ. μελ. προσπτύζομαι Οδ. θ. 451 μ. ἄορ. ἐπτύξατο Ἴων Χίος 4. 5 προσεπτύξατο Οδ. δ. 647 προστ. πρόσπτυξαι Θεοκρ. 3. 49 ὑποτ. πτύξωμαι Αριστ. Ν. 267 καὶ προσπτύξωμαι Οδ. ρ. 509 ἀπαρ. προσπτύξασθαι Ευρ. Μηδ. 4400 ὑπερσ. ἐπικ. ἐν συνθ. προσ-ἐπτυκτο Πινδ. ι. 2. 39 παθ. ἄορ. α. ἐν συνθ. δι-ἐπτύχθην Σοφ. Αντ. 709 παθ. ἄορ. β. ἀνα-ἐπτύχην (Ιπποκρ.) ρίζ. πυκ-, π-τ-υκ- (ὡς πτόλις ἀντὶ πόλις), πυκ-άζ-ω, πτύσσω (ἀντὶ πτυκ-ῖω)· κατ' ἄλλους εἶνε συγγεν. τῷ πετάνομι. παρ. πτύξ, πτύγμα, πτυκτός, πτυχή· ἴδε πυκάζω.

Πτύω (φτύω) εὐγρ. ἐν συνθ. ἀπο-πτύω μελ. ἀνα-πτύσω (Γαλην.) ἄορ. ἔπτυσσα (Στραβ.) παρακ. ἔπτυκα (Γαλην.). Παθ. διαπτύεται (Δίων Χρυσ.) μ. μελ. προσ-πτύσσομαι (Λουκιαν.).

Πτύω (ὡς ἄν.) ἀποπτύει Ιλ. δ. 426 μετ. πτύων ψ. 697 παρατ. ἔπτυνον (Ιπποκρ.) ἀνέπτῦε Σοφ. Αντ. 4009 ἀνέπτῦε Απολ. Ρ. 2. 570 μελ. πτύσω (Ιπποκρ.) μ. μελ. πτύσομαι (ὡς.) καὶ ἐκπτύσομαι Ανθ. 5. 497 ἄορ. ἔπτῦσε Απολ. Ρ. 4. 478 προστ. κατα-πτύσον Αριστ. Βατρ. 1479 ἀπαρ. πτύσαι Κωμ. Αποστ. 3. 366 μετ. πτύσας Σοφ. Αντ. 653 παρακ. ἐπτῦκα Σιζστ. Εμπ. 342. 26 παθ. ἄορ. α. ἐπτύσθην (Ιπποκρ.) παθ. ἄορ. β. ἐπτῦη (ὡς.) παθ. μελ. ἀνα-πτυσθήσεται (Γαλην.) μετ. ἀναπτυσθησόμενος (ὡς.). ρίζ. πυτ-, πτυ- ὄνμτπ. πτύω = sru-ο λατ. πῦτ-ίζ-ω. παρ. πτύαλον piti-ita = φλίγμα λατ. πτύον, κατά-πτυστος. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ πταίρω.

Πτώκάζω ἢ πτωσκάζω. ἴδε πτήσω καὶ παπταίνω.

Πτώσσω ἴδε πτήσω.

Πύθω (σαπίζω) ποιητ. ὑποτ. πύθη Ησιοδ. Ερ. 626 παρατ. πύθεσκε Απολ. Ρ. 4. 4530 μελ. πύσει Ιλ. δ. 474 ἄορ. πῦσε Ομ. Ἰμ. εἰς Απολ. Δηλ. 496 κατ-ἔπυσε ὡς. 493 καὶ πῦσε Καλλιμ. Αποστ. 313. Παθ. πύθεται Οδ. α. 461 προστ. πύθευ Ομ. Ἰμ. εἰς Απολ. Δηλ. 185 ἀπαρ. πύθεσθαι (Παυσαν.), παρατ. ἐπύθοντο (ὡς.). ρίζ. πυ-πύ-θ-ω = pui-εο λατ. πύει-ω. παρ. Πυθώ, Πύθων, πυθιδών, πύον.

Πυκάζω (σκεπαζω, κρύπτω) Ανακρ. 47. 6 δωρ. πυκάδεσι Θεοκρ. 3. 44 προστ. πυκάζει Ευρ. Τρ. 353 εὐκτ. πυκάζοιεν Οδ. μ. 225 ἀπαρ. πυκάσδειν (ἄλλ. πυκάσδειν) Θεοκρ. 2. 153 παρατ. ἐπυκάζεν Θεοκρ. 20. 23 ἄορ. πυκάσεν Ιλ. κ. 271 πυκάσσε Σααφρ. 89 ἀπαρ. πυκάσαι Ησιοδ. Ερ. 624 μετ. πυκάσας Ιλ. ω. 581 καὶ πυκάσσας Ησιοδ. Ερ. 542. Μεσ. πυκάζομαι προστ. πυκάζου Ευρ. Ηρακλ. 725 παρακ. πεπύκασται Μοσχ. 2. 45. μετ. πεπυκασμένος 3. 412 καὶ αἰολ. πεπυκαδμένος Σααφρ. 56

παθ. ἄορ. πυκασθῆ Ἀθην. 7. 320 μετ. πυκασθεῖς Ἡροδ. 7. 497 μ. μελ. πυκασσεται μετγν. Μαξιμ. 513. μ. ἄορ. πυκασώμεθα Ἀνθ. 11. 49. παρ. πύκα, πυκνός. ἴδε πύσσω.

Πυλωρέω (εἶμαι πυλωρός) μετ. ἰων. πυλωρεῦσα (Ἰπποκρ.). Ἐκ τοῦ πύλη καὶ Φορος = πυλῶ-ωρός, πυλαυρός, πυλευρός, πυλωρός, πυλωρέω· οὕτω καὶ τιμωρός.

Πυνθάομαι (μυθάνω, ἐρωτῶ) παρατ. ἐπυνθανόμην μελ. πεύσομαι παρακ. πέπυσμαι πέπυσαι (Πλάτ) ὑπερσ. ἐπεπύσμην μ. ἄορ. ῥ. ἐπυθόμην εὐκτ. πυθόμην ὑποτ. πύθωμαι ἀπαρ. πυθέσθαι μετ. πυθόμενος. παρ. πυστέος, ἀνάπυστος.

Πυνθάνομαι (ὡς ἀν.) καὶ ποιητ. πεύθομαι Ἀισχ. Χο. 763 πεύθονται Θεοκρ. 42. 37 προστ. πεύθου Σοφ. Τρ. 387 εὐκτ. πευθοῖατο Ὀδ. ρ. 592 μετ. πευθόμενος Ἀπολ. Ρ. 2. 486 παρατ. πυνθανόμην Ὀδ. ν. 256 ἐπέυθετο Ἰλ. ρ. 408 καὶ πύθετο Ὀδ. π. 441 μελ. δωρ. πευσαῖμαι ῥ. ἐν. πύσσαι Ἰλ. σ. 49 πύσεται Ἀισχ. Κυμ. 503 πευσόμεθα Ευρ. Ὀρ. 1368 πευσεῖσθε Θεοκρ. 3. 54 ἀπαρ. πύσεσθαι (ἄλλ. δωρ. πευσεῖσθαι) Ἀισχ. Πρ. 988 παρακ. ἐπικ. πέπυσσαι Ὀδ. λ. 494 πέπυσθε Ἀισχ. Χο. 526 ἀπαρ. πεπύσθαι Ἀριστ. Ὀρν. 957 μετ. πεπυμένος Ἀισχ. Ἀγ. 264 ὑπερσ. πέπυστο Ἰλ. ν. 524 πεπύσθην ρ. 377 μ. ἄορ. ῥ. πυθόμην Ὀδ. ψ. 40 ὑποτ. πύθωμαι Ἀισχ. Περ. 417 ἐπικ. ῥ. ἐν. πύθαι Ἰλ. ε. 354 πεπύθωνται η. 495 εὐκτ. πεπύθειτο ζ. 50 γ. πλ. ἰων. πυθοῖατο α. 257 προστ. ἰων. πυθεῖ Ἡροδ. 3. 68. ῥιζ. πυθ-, πευθ-, πυνθ-άνο-μαι. παρ. πύσ-τις, πύσ-ις, πύσμα, πευθήν.

Πυργόω-ω (ἀχυρώνω διὰ πύργων, μεγαλώνω) καὶ πυργόομαι πυργούμαι Σεξτ. Γμπ. σ. 294 ἄορ. ἐπύργωσα πύργωσαν Ὀδ. λ. 264 παρακ. πεπύργωμαι πεπύργωσαι Ευρ. Ἡρακλ. μ. 238 παθ. ἄορ. πυργωθείς Ἀνθ. 9. 285 μ. ἄορ. ἐπυργωσάμην. ῥιζ. περγ-, πυργ-, Πέργ-αμα, πύργος = burgh Γερμ. πυργ-ό-ω, πυργηδόν.

Πυρέσσω (θερμαίνομαι) ἢ ἀττ. πυρέττω ἄορ. ἐπύρεξα (Πλουτ.) (ἐπύρεσα μετγν.) παρακ. πεπύρεχα (Ἀριστοτ.).

Πυρέσσω (ὡς ἀν.) Ευρ. Κυκλ. 228 ἢ ἀττ. πυρέττω Ἀριστ. Σφ. 813 παρατ. ἐπύρεσσον (Ἰπποκρ.) μελ. πυρίζω (ὡς.) ἄορ. ἐπύρεξα (ὡς.) παρακ. ἀπαρ. πεπυριχίμαι (Γαλην.) παθ. παρακ. πεπυριχίμαι (ὡς.). Τούτου παρσχ. εἶνε πυριταίνω ἄορ. ἐπιπυρέτηνεν (Ἰπποκρ.) μετ. ἐπιπυριτένηντες (ὡς.). ῥιζ. πυρ-, πυρ-ε-τός, πυρέσσω (ἀντι πυρετ-ίω). παρ. πυρά, πυρσός, πυρρός.

Πυριάω (θερμαίνω διὰ τῆς πυρίας, ἀχνίζω) ἀπαρ. πυριῶν (Ἰπποκρ.) καὶ πυριῶν (ὡς.) ἄορ. ἐπυριῶσα (ὡς.). Μεσ. πυριῶσθαι (ὡς.) παθ. παρακ. πεπυριῶσθαι (ὡς.) παθ. ἄορ. ὑποτ. πυριῶθῆ (ὡς.) μ. ἄορ. πυριῶσθαι (ὡς.) ἀπαρ. πυριῶσθαι (ὡς.).

Πυριπνέω μετ. πυριπνέουσα (ἄλλ. πῦρ πνέουσα) Ευρ. Ἰων 203 καὶ ἰων. πυριπνέοντες Μουσ. 44.

Πωλέομαι (πειροέχομαι, συχναίω) ἐπικ. ῥ. ἐν. πωλέ (ἀντι πωλέσαι) Ὀδ. δ. 814 πωλείται δ. 384 ἰων. πωλεῖμαι Ἐμπεδοκλ. 356 μετ. πωλεύμενος Ὀδ. ρ. 534 παρατ. πωλεῦμην χ. 352 πωλεῖτο ι. 489 καὶ πωλέσκετο (ἀντι ἀνεστρέφετο) Ἰλ. ε. 788 μ. μελ. πωλήσομαι Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπολ. Πυθ. 454 πωλήσει Ἰλ. ε. 350. παρ. ἐμπολή. ἴδε πελεμίζω.

Πωλέω-ω ὡς καὶ παρ' ἡμῶν Ευρ. Κυκλ. 260 ὁμαλ. παρατ. ἐπώλων ἐπώλεε Ἡροδ. 8. 405 καὶ θαμ. πωλέσκε 4. 496 μελ. πώλησω ἄορ. ἐπώλησα (Πλουτ.)· Παθ. πωλέομαι-οῦμαι παθ. ἄορ. ἐπωλήθη μετ' ὀλίγ. μελ. πεπωλήσεται μετγν. Αἰν. Τακτ. 40 μ. μελ. ἀντι παθ. πωλήσεται Κωμ. Αποσπ. 3. 244.

Πωτάομαι ἐπικ. ἀντι ποτάομαι (πετῶ, τινάσσομαι) πωτῶνται Θεοκρ. 15. 422 ὑπερεπτῶνται 15. 420 παρατ. πωτῶντο Ἰλ. μ. 287 μ. μελ. πωτήσομαι ἀντι τοῦ ὁποῖου ὁ Ἄρεος (Δωρ. Δ. σ. 288) λέγει δωρ. πωτάομαι Ἀριστ. Δυσσ. 4013 παθ. ἄορ. ἐπωτάθη μετγν. Ἀνθ. 7. 699. ἴδε πέταμαι.

Ρ

Ραίνω (ράνιζω) άορ. έρρανα μ. άορ. περι-ράνάμενος παθ. άορ. έρράνθην. παρ. ράντος.

Ραίνω (ώς άν.) Πινδ. π. 8. 57 ποιητ. άπαρ. ραίνεμεν ι. 6. 24 παρατ. έρραίνων Κωμ. Αποσπ. 3. 440 μελ. ράνω Εύρ. Αποσπ. 388 άορ. έρρανα Ρησ. 73 ίων. έρηνεν (Ιπποκρ.) προστ. ράνον Αθην. 2. 48 και ράσαστε Οδ. υ. 450. Παθ. παρατ. ραίνοντο Ιλ. λ. 282 παρακ. έρρασμαί Σχολ. Ιλ. 42. 431 έρρανται Αίσχ. Περ. 569 και έπικ. έρράδαται Οδ. υ. 354 μετ. έρραμένα μετγν. Αθην. 4. 440 και έπι-ρρασμήνη (Διογ. έν Λεγίω) ύπερσ. έρράδατο Ιλ. μ. 434 παθ. άορ. ράνθεισαι Πινδ. π. 5. 406 μ. άορ. περι-ράνασθαι Αθην. 2. 49. ριζ. άρδ-, ραδ-, ραίν-ω (άντι ραδ-νι-ω) ράσαστε (άντι ραδ-ι-ατς)· κατ' άλλους έκ του ρέω. παρ. ραντός, ράνις. ίδε και άρδέω.

Ραίω (συντρίβω, φονεύω) ποιητ. ύποτ. ραίησι Οδ. ε. 224 παρατ. έρραϊεν ζ. 326 μελ. ραίω Ορφ. Λιθ. 598 διαρραϊσαι Ιλ. ι. 78 έπικ. άπαρ. ραϊσέμεναι Οδ. θ. 569 άορ. έρραϊσαν Απολ. Ρ. 4. 647 ύποτ. ραίση Οδ. ψ. 235 άπαρ. διαρραϊσαι Ιλ. 6. 473 παθ. μελ. διαρραϊσέσθαι ω. 355 παθ. άορ. έρραϊσθη π. 339 ύποτ. ραϊσθη Αίσχ. Πρ. 189 μετ. ραϊσθεισα Απολ. Ρ. 2. 4144 παρακ. διερραϊσμένος (Μεγ. Ετυμ.). ριζ. Φραγ-, ραγ-, ρήγ-νυ-μι=φα(η)γο λατ. ρα-ί-ω, ράσσω (άντι ραγ-ιω) παρ. ρήγμα και ρήξις, αϊολ. Φρήξις "Αρενς Αϊολ. Δ. 33, βράκος άντι ράκος, βρακίαι : οί τραχείς τόποι (Ηουχ.), ρηγμή, διαρρώξ, ρωγαλέος, ράχις, ρήγος, ράπτω (άντι ρακ-ι-ω), ραπίζω;

Ραπίζω παρατ. έρραπίζον Ηροδ. 7. 223 μελ. ραπίσει (Ν. Διαθ.) άορ. έρραπίσα (Δημοσθ.) παθ. παρακ. μετ' αναδιπλασ. ρεραπισμένος Ανακρ. 466 παθ. άορ. έρραπίσθην εύκτ. ραπισθειή Ιππώναξ 9. άπαρ. ραπισθώναι Κωμ. Αποσπ. 3. 307. ίδε ραίω.

Ράπτω μελ. έν συνθ. άπο-ράψω (Αίσχιν.) άορ. έρραψχ. Παθ. ράπτομαι παρακ. έρραμμαι παθ. άορ. έρράφην (Δημοσθ.). παρ. ραπτός.

Ράπτω (ώς άν.) παρατ. έρραπτον Οδ. π. 379 και θαμ. ποτι-ράπτεσκε (Έρατοσθ. κατά Πολυδ.) άορ. α. έρραψα Ευρ. Ανδ. 944 έπικ. ράψε Ιλ. μ. 296 άορ. 6. μετγν. συνέρραψε Νον. Διον 7. 452 ύπερσ. μετγν. συν-ερράψάκει Ξεν. Εφσ. 4. 9 παθ. παρακ. έρραπται (Δίων Κασ.) μετ. κατ-ερραμμένος Ηροδ. 2. 96 ύπερσ. έπικ. συν-έρραπτο Κοϊντ. Σμ. 9. 359 παθ. άορ. 6. έρράφην Ευρ. Βακ. 243 παθ. μελ. μετγν. συρ-ραψήσεται (Γαλην.) μ. άορ. α. έν-ερράφατο Ηροδ. 2. 446 εύκτ. ράψαιτο (Ιπποκρ.) άπαρ. ράψασθαι Πολύαιν. 4. 6. 44 μετ. ραψάμενος Ηροδ. 3. 9. παρ. ραπτός. ίδε ραίω.

Ράσσω (κτυπώ, θραύομαι) η ράπτω μετγν. ένεστ. (Παλ. Διαθ.) και έπιρράσσω Σοφ. Οιδ. κ. 4496 συρράττουσι Διον. Άλικ. Αρχ. 8. 48 μελ. ράξω (Παλ. Διαθ.) άορ. καθήραξα (Θεμιστ.) έπέρραξεν (Όππιαν.) άπαρ. ράξει (Φωτ.) μετ. ράξας (Δημοσθ.) ρήξας (Φωτ.) και έπιρράξας Σοφ. Οιδ. κ. 4503 παθ. άορ. α. καθήραχθην και 6. καθήραχην (Παλ. Διαθ.) άπαρ. έπιρραχθώναι (Διον. Άλικ.) μετ. ραχθείς (Ηουχ.) παρακ. κατερραγμένος (Παλ. Διαθ.). ίδε ραίω.

Ρέζω (κλίνω), βοιωτ. ρέδω (Εύσταθ.) έρδω η έρδω ρέδει (Ηουχ.) έρδει Ηροδ. 3. 80 έρδομεν Ιλ. 6. 306 ρέζουσι ψ. 206 εύκτ. έρδοις Ηιστοδ. Ερ. 360 έρδοι Ιλ. κ. 503 ύποτ. έρδωμεν Οδ. η. 202 άπαρ. ρέζειν Οδ. ξ. 254 και έρδειν Σοφ. Ηλ. 83 και έρδειν Σόλων 43. 67 μετ. έρδων Πινδ. σ. 4. 64 καταρρίζων Καλλιμ. Αργ. 29 καρρίζουσα (άντι καταρίζουσα) Ιλ. ε. 424 παρατ. έρεζον Οδ. ψ. 56 έρδον Ιλ. λ. 707 έρδον Ηροδ. 9. 403 ρέζον Οδ. γ. 5 θαμ. ρέζεσκον Ιλ. θ. 250 και έπιρρίζεσκον Οδ. ρ. 244 και έρδεσκον Ιλ. ι. 540 η έρδεσκον Ηροδ. 7. 33 μελ. ρέζεις Αίσχ. Επ. 404 και έρξω Οδ. λ. 40 άπαρ. έρξίμεν Οδ. η. 294 και ρέζειν Οδ. λ. 34 άορ. έρρεξα σπαν. Ιλ. ι. 436 έρξα ι. 453 ρέξε ι. 535 και έρξα Ηροδ. 5. 65 ύποτ. ρέξη Σοφ. Τρ. 288 έρξης Ιλ. 6. 364 εύκτ. έρξαται Οδ. ν. 447 προστ. έρξον Ιλ. δ. 37 άπαρ. έρξαι Θεογν. 478 και ρέξει Ιλ. γ. 354 μετ.

μετ. κατ-εργηγότες (Ησυχ.). Μεσ. ῥήγνυμαι Πλ. μ. 440 καὶ ῥήσσονται (Στραβ.) προστ. ῥήσσου Ανθ. 42. 232 παρατ. ῥήγνυτο Οδ. σ. 67 ῥήγνυτο Ιλ. υ. 85 καὶ ῥηγνάτο Αρατ. 817 μ. μελ. ῥήξομαι Πλ. μ. 224 περι-ρρήζεται (Ιπποκρ.) παρακ. συν-εργημαι Οδ. θ. 437 ὑπερσ. παρ-εργηκτο Αρριαν. 4. 26 παθ. ἀορ. δι-εργήχθην (Ιπποκρ.). ἴδε ραίω.

Ῥιγέω (καταλαμβάνομαι ὑπὸ ῥίγους, φρίττω) ποιητ. προστ. ῥίγει Πινδ. ν. 5. 50 μελ. ῥιγήσειν Ιλ. ε. 351 ἀορ. ῥίγησεν γ. 259 ἐρρίγησαν μ. 208 ῥίγησαν Σοφ. Οιδ. κ. 1607 παρακ. 6. ἔρριγα Ιλ. γ. 353 ἔρριγε π. 114 δωρ. πλ. γ. ἐρρίγαντο. Θεοκρ. 16. 77 καὶ ἀπερρίγασιν Οδ. 6. 52 ἐπικ. ὑποτ. ἐρρίγησι γ. 353 μετ. δατ. ἐρρίγοντι Ησιόδ. Α. 228 ὑπερσ. ἐρρίγει Οδ. ψ. 246. ῥίξ. ῥιγ-, ῥιγ-έ-ω = rig-eo καὶ frig-eo λατ. ῥιγ-ώω. παρ. ῥίγος = frig-us λατ. ῥιγνός, ῥιγεδανός, φρίσσω (ἀντι Frig-jw).

Ῥιγώω-ω (κρυώνω) ὑποτ. ῥιγῶ (Πλατ.) καὶ ῥιγοῖ (ὦς.) εὐκτ. ῥιγῶν (Ιπποκρ.) ἀπαρ. ῥιγέον-ούν Ηροδ. 5. 92 καὶ ῥιγῶν Αριστ. Αχ. 1146 μετ. ῥιγῶσα (ἀντι ῥιγούσα) Σιμωνιδ. Αμοργ. 7. 26 μελ. ῥιγῶσω ἀπαρ. ἐπικ. ῥιγῶσέμεν Οδ. ξ. 481 παρακ. ἐρρίγωκα (Θεοφρ.) ἀορ. ἐρρίγωσα (Ιπποκρ.).

Ῥιπτάζω (ρίπτω ἔνθεν κἀκείσε) ἀπαρ. ῥιπτάζειν (Ιπποκρ.) μετ. ῥιπτάζων Ιλ. ξ. 257 παρατ. ῥιπτάζεσκε Ομ. Υμ. Βορμ. 279. Παθ. ῥιπτάζομαι παθ. ἀορ. ῥιπτασθεὶς Ανθ. Παλ. 5. 165 παρακ. ἐρριπτασμένον Αριστ. Αυσ. 27. ἴδε ῥίπτο.

Ῥίπτω καὶ ῥιπτέω παρατ. ἔρριπτον καὶ ἐρρίπτεον-ουν μελ. ῥίψω ἀορ. ἔρριψα παρακ. ἔρριφα παθ. παρακ. ἔρριμμα μετ. ἐρριμμένος ὑπερσ. ἔρριπτο (Λουκιαν.) παθ. ἀορ. α. ἐρρίφθην καὶ 6. ἐρρίφην παθ. μελ. 6. ῥιφήσομαι (Πλουτ.) μετ' ὀλίγ. μελ. ἐρρίψομαι (Λουκιαν.) παρ. ῥιπτός, ῥοπή, ἀμφιρορετής, ῥόπαλον, ῥόπτρον.

Ῥίπτω (ὦς ἀν.) καὶ ῥιπτέω ῥιπτεῖ Σοφ. Αἰ. 239 ῥιπτοῦμεν (Θουκυδ.) ῥιπτεῖτε (ὦς) ῥιπτέουσι Ηροδ. 4. 188 ῥιπτεῖσι 4. 94. καὶ ῥιπτοῦσι (Ξεν.) προστ. ῥίπτε Αριστ. Επρ. 962 μετ. ἀναρριπτέοντες Ηροδ. 7. 50 παρατ. ἐρρίπτεον 8. 53 ῥίπτεσκε Νικ. Αποσπ. 26 καὶ ῥίπτασκον Ιλ. ο. 23 καὶ διαρρίπτασκον Οδ. τ. 575 ἀορ. ἔρριψα Αισχ. Πρ. 748 ἐρριψε Μοσχ. 3. 32 ῥίψε Ιλ. α. 591 καὶ ἀπέριψεν Πινδ. π. 6. 37 ἀπαρ. ῥίψα Ηροδ. 4. 24 μετ. δωρ. ῥίψαις Πινδ. π. 4. 45 ἀορ. 6. ἔρριφεν Οπιαν. Κυν. 4. 350. Πηθ. ῥιπτέσθω Αισχ. Πρ. 1043 μετ. μεσ. μετγν. ἀπορριπτόμενος Θεοδώρ. Σπου. σ. 194 παθ. παρακ. ῥέριμμα Πινδ. Αποσπ. 314 (Bergk) ὑπερσ. ἐρέριπτο Ιλ. 45 παθ. μελ. ἀπορριφθήσομαι Σοφ. Αἰ. 1019 παθ. ἀορ. 6. ποιητ. ἐρρίφην Ανθ. ξ12. 234. ῥίξ. Φρεπ- (ῥίπω), ῥιπ-, ῥίπ-τ-ω' κατ' ἄλλους ῥίξ. ἐρεπ- (ἐρέπω), ῥεπ-, ῥίπ-τ-ω. παρ. ῥιπή, ῥιπτός, -τέος.

Ῥοιβδέω (κίμων ροίζον) ἀορ. εὐκτ. ῥιβδήσειεν Οδ. μ. 406.

Ῥοιζέω-ω (συρίζω, ὄρμῳ) ἐπιρροίζευσιν Ἀρατ. Φαιν. 236 παρατ. ῥοίζεσκεν Ησιόδ. Θε. 835 ἀορ. ῥοίζησεν Ιλ. κ. 502 καὶ ἐρροίζησεν Ὀπιαν. Αλ. 4. 563. Παθ. ῥοιζέομαι μετ. ῥοιζόμενος Διόφωρ. 1426 ὑπερσ. ἐνεργ. ἐρροίζητο Ανθ. 41. 106. ῥίξ. ῥοφ- (ῥόθος) ὄνμτπ. ῥοφ-ιος, ῥοιζ-ος (ἀντι ῥοφ-δης), ῥοιζ-έ-ω. Τῆς αὐτῆς ῥίξος εἶνε καὶ τὸ ῥο-χ-θ-έ-ω.

Ῥοφέω-ω (ῥουφῶ) μελ. ῥοφήσω (Ευσταθ.) ἀορ. ἐροόφησα. παρ. ῥόφημα.

Ῥοφέω (ὦς ἀν.) καὶ ῥόφω ῥόφειν ἢ ῥύφειν δωρ. καὶ ἰων. (Ευσταθ.) παρατ. ἐρρόφειον (Ιπποκρ.) μελ. ῥοφήσεις Αριστ. Αχ. 278 ἀορ. ἐρρόφησα Ιπ. 51 καὶ ἰων. ἐρρόφησα (Ιπποκρ.) παθ. ἀορ. ῥοφηθείς Νικ. Αλ. 389 μ. ἀορ. ἰων. ῥοφήσασθαι (Ιπποκρ.). ῥίξ. ῥοφ-, ῥοφ-έ-ω, ῥόφ-ω sorb-e-o λατ. παρ. ῥόμμα, ῥοφητός = sorb-illus λατ. ῥοπτός.

Ῥοχθέω-ω (βούζω, βροντῶ) παρατ. ῥόχθει Οδ. ε. 481 καὶ ῥόχθειον Απολ. ρ. 4. 923. ἴδε ροιζέω.

Ῥυθμόςω (ῥυθμιζῶ) ἀορ. ἐρρύθμωσε (Ἐκκλησο.) καὶ παθ. ἰων. ῥυσοῦνται Στραβ. Ανθ. 4. 73. ἴδε ῥέω.

Ῥόμοι (κρατῶ τινα πλησίον μου, διαφυλάττω, υπερασπίζω) εὐκτ. ἰων. γ. πλ. ῤοσίατο Ηροδ. 4. 133 παρατ. ἐρῤύετο Ευρ. Αλκ. 770 ἰων. ῤύσκει Ιλ. ω. 730 ῤύετο π. 799 ἰων. ῤάτο (=ἐρῤύοντο) σ. 515 ῤόντο Κοϊντ. Σμ 41. 344 μελ. ῤύσομαι Ηροδ. 4. 86 ῤυόμεθα Ησιοδ. Θε. 622 ὄωρ. ῤυσεύνται Καλλιμ. λ. Παλ. 412 μ. ὄωρ. ἐρυσάμην (ἄλλ. ἐλυσάμην) Αἰσχ. Πρ. 235 ῤυσάμην Ιλ. ο. 29 ἐρῤύσατο ο. 290 ῤύσατο Οδ. ψ. 244 ῤύατο Ιλ. σ. 515 ἔρωτο ψ. 819 καὶ ἐρῤύτο Σοφ. Οἰδ. τ. 1352 ῤυσάσθην Ιλ. ξ. 406 εὐκτ. ῤύταιτο Οδ. μ. 407 ἄπαρ. ῤύσασθαι Ηροδ. 3. 419 καὶ ῤύσθαι Ιλ. ο. 441 μετ. ῤυσάμενος Ηροδ. 3. 438 παθ. ὄωρ. μετγν. ἐρῤύσθη Διοδ. Σικ. 24. 6 ὑποτ. ῤυσθῆ Μαλακ. 3. σ. 65 ἄπαρ. ῤυσθῆναι Ηλιοδ. 10. 7. Ὁ δ' ἐνεργ. μελ. ῤύσω εἶνε λίαν σπάνιος, παρ. ῤύσιον, ῤύσος, ῤυστάζω, ῤύτης, ῤυτός. ἴδε εἶρω.

Ῥυπαίνω (λερώνω, δυσφημῶ) Κωμ. Αποσπ. 2. 352 μελ. κατα-ρῤυπᾶνῶ (Ἰσοκρ.) παθ. ὄωρ. ἐρῤυπᾶνθην μετγν. Πλουτ. Ηθ. 434. Παθ. ῤυπαινομαι (Ξεν.).

Ῥυπάω-ω (εἶμαι ῤυπαρός) καὶ ἐπικ. ῤυπόω ἄπαρ. ῤυπᾶν Αθην. 4. σ. 464 μετ. ῤυπῶν Αριστ. Πλ. 266 ῤυπόωντα τὰ Οδ. ζ. 87 παρατ. ἐρῤυπῶν Αριστ. Ορν. 4282 παρακ. ῤερυπωμένα Οδ. ζ. 59 μελ. ῤυπωθήσομαι (Γρηγ. Νιζ.). ῤιζ. ῤρυπ-ῆ χρυπ-, ῤύπ-ος=χρύπ-ος ἀφαιρίσει τοῦ χ. (Σουίδ.), ῤυπ-ά-ω. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ λατ. turpo.

Ῥυστάζω (σύρω βιαίως) μετ. ῤυστάζων Οδ. π. 409 παρατ. ῤυστάζεσκεν Ιλ. ω. 765. ἴδε εἶρω.

Ῥυτιδῶ (ἔχω ῤυτίδας) καὶ ῤυτιδόμοι παρακ. ἐρῤυτιδωμένος (Θεοφρ.) ὑπερσ. ἐρῤυτιδίωτο (Εκκλησ.). ῤιζ. ῤυ-, ῤυ-τ-ίς-gug-a λατ. ῤυτιδ-ό-ω καὶ ῤυτιζω, παρ. ῤυτιδίωσις, ῤυτιδίωμα.

Ῥώννυμι καὶ ῤώννῳ (ἔχω ἢ ἐμποιῶ ῤώμην) παρατ. ἐπ-ερῤώννυον (Φιλοστ.) καὶ ἐρῤώννυον (ὤσ.) μελ. ῤώσω (Πλουτ.) ὄωρ. ἔρρωσα. Παθ. καὶ Μεσ. ῤώννυμαι (Πλουτ.) παρατ. ἐρῤώννῳμην παθ. ὄωρ. ἐρῤώσθην παθ. μελ. ῤωσθήσομαι (Απολλοδ.) παρακ. ἔρρωμαι ὑπερσ. ἐρῤώμην. παρ. ἄρ-ρῤωστος, ῤώμη.

ῤώννυμι (ὡς ἄν.) καὶ ῤώμοι Μεσ. Ἄποθ. παρατ. ἐπερῤώοντο Οδ. υ. 407 ἐρῤώοντο Ιλ. ψ. 368 καὶ ῤώνοντο υ. 37 μ. ὄωρ. ἐρῤώσαντο Οδ. ψ. 3 ὑποτ. ῤώσονται Καλλιμ. Δηλ. 475. ῤιζ. ρυ- ἢ ρυ-, ρε-, ρε- (ῤέω), ρω- (ὡς πλώω ἐκ ῤιζ. πλυ-), ῤώννυ-μι, ῤώννῳ-ω=gobogo λατ. παρατ. ἐρῤώ-ννυ-ν παρακ. ἔρρω-μαι.

Σ

Σαίνω (κουνῶ τὴν οὐράν μου) σαίνει Ησιοδ. Θ. 771 ὑποτ. σαίνωσι Οδ. κ. 217 εὐκτ. σαίνοιμεν Αἰσχ. Επ. 704 μετ. σαίνων Απολ. Ρ. 4. 4445 καὶ περισσαίνων Οδ. κ. 245 παρατ. ἔσαινον Σοφ. Αποσπ. 508 σαίνον Οδ. κ. 249 ὄωρ. ἔσθην ρ. 302 ὄωρ. ἔσαν Πινδ. π. 4. 52 ἔσαναν ο. 4. 4. Παθ. σαίνομαι Αἰσχ. Χο. 494. ῤιζ. σα-ῆ σε-, σα-ίν-ω, σα-ίρ-ω, σή-θ-ω καὶ ἦ-θ-ω, σείω (ἀντί σφε-ῖω). παρ. σαίνουρας, σαινολόγος.

Σαίρω (σαρώνω, χέσκω) σαίρεις Ευρ. Ἰων 415 ὄωρ. σήρας Σοφ. Λγτ. 409 παρακ. ἀντί ἐνεστ. σείσθη Κωμ. Αποσπ. 3. 423 ὑποτ. σείσθη Αριστ. σ. 97 ἄπαρ. σείσθηναι Αἰλιαν. Ποικ. Ισ. 3. 40 μετ. σείσθῳ; Αριστ. Εἰρ. 620 ὄωρ. σείσθῳ; Θεοκρ. Β. 416 ἐπικ. σείσαρυα Ησιοδ. Α. 268 ὑπερσ. ἐσεισθήρει Θεμιστ. 22. 282. ἴδε σαίνω καὶ σείρω.

Σαλαγέω (κάννω κρότον, βούζω, σαλαγῖω) σαλαγεῦσιν Ὀπτιαν. Κυν. 3. 352 μετ. σαλαγεῦντος 4. 74. ῤιζ. σαλ-, σαλ-ύγ-η, σαλ-αγ-έω. παρ. σαλαγή· τῆς αὐτῆς ῤιζος εἶνε καὶ σάλος, σαλεύω, σαλάσσω, σάλαξ, σαλάκιον.

Σαλπίζω παρατ. ἐσάλπιζον μελ. σαλπίζω ὄωρ. ἐσάλπιγξα. Παθ. σαλπίζομαι καὶ συνηθ. σύνθ. διασαλπίζομαι.

Σαλπίζω (ὡς ἄν.) καὶ βοιωτ. σαλπιδῶ (Κραμ. Ἀν.) ἢ σαλπίσσω *Ἀρενς Διαλ. Δωρ. 98 ἄορ. ἐσάλπιξα Κωμ. Αποσπ. 2. 722 ἐσάλπισα Ἀθην. 40. 7 καὶ σάλπιγεν Ἰλ. φ. 388 μελ. σαλπῖσω μετγν. (Ν. Διαθ.) καὶ σαλπιδῶ (Παλ. Διαθ.) παθ. παρακ. περι-σεσάλπισται Πλουτ. Ηθ. 492 σεσάλπιγκται Στοβ. 54. 65. ρίζ. σαλπ-, ὄνυτπ. σαλπ-ίζ-ω, σαλπιδῶ καὶ σαλπίσσω (ἀντι σαλπιδ-ιω ἢ σαλπιγ-ιω). παρ. σάλπιγιξ, σάλπισμα, σαλπικητής.

Σάσω ἴδε σώω.

Σάττω (γεμιζῶ τε καλῶς, ὀπλίζω, ἑτοιμάζω) Ἀριστοτ. καὶ σάσω (Ἰπποκρ.) εὐκτ. σάττομι (Ξιν.) παρατ. ἑσάττον Κωμ. Αποσπ. 2. 286 μελ. σάσω ἐσάσω (Ἰπποκρ.) ἄορ. ἑσάξα Ηροδ. 3. 7 εὐκτ. ἐσάσειεν (ἀντι ἐσ-σάσειεν Ἰπποκρ.) παθ. παρακ. σέσακται (Ἀριστοτ.) προστ. σεσάχθω Κωμ. Αποσπ. 3. 430 μετ. σεσαγ-μένος Ἀισχ. Ἀγ. 644 ὑπερσ. γ. πλ. ἰων. ἐσεσάχατο Ηροδ. 7. 62 μ. ἄορ. σαξάμενος Λουκιαν. Περειγρ. 30.

Σάω (σάζω) ἴδε σώω.

Σάω-ω (κοσκινίζω) γ. πλ. σῶσι (ἀντι σόουσι) Ηροδ. 4. 200 καὶ μετγν. ἀπο-σῆθω Ἀθην. 43. 60 ἄορ. ἀπαρ. σῆσαι (Ἰπποκρ.) μετ. σήσας (ὡς.) παθ. παρακ. σεσημένος (ὡς.) καὶ σεσημένιος (ὡς.) παθ. ἄορ. ἐσήθηον (Διοσκορ.) καὶ ἐσήθηον (ὡς.). ῥημ. σπαστέον, σῆστρον. ἴδε αἰνῶ.

Σθέννυμι (σθύνω) καὶ σθεννώω (Διογ. Λαερ.) παρατ. ἐσθέννυον (Παυσαν.) μελ. σθέσω ἄορ. ἔσθεσα παρακ. ἀπ-ἐσθήκα ὑπερσ. ἀπ-εσθήκειν. Παθ. ἀπο-σθέννυμι παθ. μελ. σθεσθήσομαι καὶ ἀμετ. ἀπο-σθήσομαι παρακ. ἔσθεσμαι (Αἰλιαν.) παθ. ἄορ. α. κατ-εσθέσθη καὶ β. ἀπ-ἐσθην.

Σθέννυμι (ὡς ἄν.) καὶ σθεννώω σθεννώεις Πινδ. π. 4. 5 μελ. σθίσω Ευρ. Γρ. T. 633 σθίσσει Ηροδ. 8. 77 κατασθίσσει Ἀισχ. Ἀγ. 958 παρακ. ἀμεταβ. κατ-ἐσθήκα Ἀγ. 888 ἄορ. σθίσειν Ἀπολ. Ρ. 4. 666 κατὰ-σθίσεν Ἰλ. ω. 794 ἀπαρ. ἐπικ. σθίσσαι ι. 678 ἄορ. β. ἀπέσθης Θεοκρ. 4. 39 ἐσθη Ἰλ. ι. 474 ἀπαρ. κατα-σθῆκα Ηροδ. 4. 5. Μεσ. σθέννυμι Ησιοδ. Ερ. 590 παρατ. σθέννυτον Ἀνθ. 9. 428 παθ. ἄορ. ἐσθίστην Σίμωνιδ. 480 καὶ Ἀνθ. 42. 39 παθ. ἄορ. β. ἀμεταβ. ἐσθην Ἰλ. ι. 474 Δωρ. ἀπ-ἐσθας (ἄλλ. ἐσθης) Θεοκρ. 4. 39 ἀπαρ. κατα-σθῆκα Ηροδ. 4. 5 μετ. ἀπο-σθείς (Ἰπποκρ.) παθ. μελ. σθεσθήσομαι Οριδασ. 8. 2 μ. ἄορ. ἐσθέσατο Ἀνθ. 9. 404 σθίσσαντο Κόϊντ. Σμ. 4. 795 καὶ κατα-σθίσαστο Ἰλ. ψ. 237. ρίζ. σφε-, σθε-, ζε-, σθέ-νυ-μι· ἀλλὰ καὶ ζέινυμεν = σθέννυμεν καὶ σάασον = σθίσσον (Ησυχ.), ὅπου ο ἀντι θ εἰς τὸ σάασον ἐτέθη. παρ. σθίσις, σθεστήρ, σθεστός.

Σεβάζομαι καὶ σέβομαι Προπαρασκ. Εὐσεβ. 9. σ. 413 μ. ἄορ. ἐπικ. σεβάσατο Ἰλ. ζ. 467 ὑποτ. σεβάσθηθε Ορφ. Ἀγ. 554 παθ. ἄορ. ἐσεβάσθη Ἀνθ. 7. 422 μετ. σεβασθεῖς (Θεοφύλακτ.) παθ. μελ. σεβασθήσομαι Νικηφ. Ρητ. 7. 43. ἐνεργ. ἀπαντᾷ σεβάζοντες παρὰ Κλημ. Ἀλεξ. Προτρ. σ. 33. παρ. σεβαστέον.

Σεβίζω (σέβομαι) σεβίζουσιν Ἀισχ. Ευμ. 42 ποιητ. ἀπαρ. σεβιζέμεν Πινδ. π. 5. 80 μελ. μετγν. σεβιδῶ (Δίων Κασ.) ἄορ. ἐσέβισα ἀπαρ. σεβίσαι Ἀριστ. Θε. 406 μετοχ. σεβίσασα Σοφ. Ἀντ. 943. Μεσ. καὶ παθ. σεβίζομαι προστ. σεβίζου Ἀισχ. Ἰκ. 815 μετ. ἴν παθ. σημ. σεβιζόμενος Πινδ. ι. 5. 29 παθ. ἄορ. ἀντι ἐνεργ. σεβισθεῖς Σοφ. Οιδ. κ. 636. ἴδε σέωω.

Σέβω (συστέλλομαι, λατρεύω, αἰδοῦμαι) παρατ. ἔσεβον (Λουκιαν.). Μεσ. σέβομαι παρατ. ἐσεβόμην παθ. ἄορ. ἐσέφθη παθ. μελ. β. σεθήσομαι (Διογ. Λαερ.).

Σέβω (ὡς ἄν.) Δωρ. γ. πλ. σέβοντι Πινδ. ο. 14. 12 ὑποτ. σέβωμεν Ἀισχ. Ἰκ. 4025 εὐκτ. σέβοι Ευμ. 525 σέβοιεν (Ξιν.) ἀπαρ. σέθειν Σοφ. Ηλ. 981 μετ. σέβων Αρχιλ. 420 παρατ. ἔσεβον (Λουκιαν.). Μεσ. σέβομαι Ἰλ. δ. 242 σεβόμεσθα Ευρ. Ἀλκ. 279 παρατ. ἐσεβόμην Ηροδ. 2. 172 παθ. ἄορ. ἐσέφθη Σοφ. Αποσπ. 475 μ. ἄορ. σέψασθαι Ησυχ. ρίζ. σεπ- (ἔπω), σεβ- ἢ σεπ-, σέβ-ω, σεβ-ίζ-ω. παρ. σέβας, σεμ-νός (ἀντι σεπ- ἢ σεβ-νός), σεπτός, εὐσεβής. Τούτῳ συγγενές εἶνε τὸ λατ. colo.

Σείω παρατ. ἔσειον μελ. σείσω (Παλ. Διαθ.) παρακ. σέσεικα ἄορ. ἔσεισα. Μέσ. σείομαι παθ. ἄορ. ἐσεισθην μ. ἄορ. ἐσεισάμην. παρ. σειστός.

Σείω (ὡς ἄν.) ὑποσειέουσιν Οδ. ι. 385 ποιητ. σίω Ανακρ. 50 (Bergrk) παρατ. σείων Οδ. γ. 486 καὶ θαμ. ἀνα-σειάσκε Ομ. Γυν. Απολ. Α. 225 μελ. ἐπι-σειώ Ευρ. Ορ. 683 παρακ. κατα-σείσικα Κωμ. Αποσπ. 4. 29 ἄορ. σείει Ιλ. ο. 324. Παθ. σείομαι παρατ. σείετο ν. 803 σείοντο γ. 345 ἐσειέοντο υ. 59 καὶ περισειέοντο χ. 345 μ. ἄορ. σείσατο θ. 199 ἀπ-ἐσειάτο Ηροδ. 7. 88 μετ. ἀπο-σειάμενος Απολ. Ρ. 4. 4367 παθ. παρακ. σεσειομένος Πινδ. π. 8. 94. ἴδε σάινω.

Σελαγέω (φειγγοσολῶ, φωτίζω) μετ. σελαγεύντα Οππιαν. Κυν. 3. 436 παρατ. σελάγεσκε (Θησαυρ.) καὶ σελαγέιτο Ευρ. Ηλ. 714. ἴδε σελάω.

Σελάω (λάμπω μετ. σελάων Νικανδ. Θηρ. 694 μελ. σελάσσειται Θηρ. 46. ρίζ. σελ- καὶ σερ-, Σείρ=ἥλιος=sūr-jas Σανσκ.=sol λατ. σειριάω, σειριάσις, ser-enus: εὔδιος, σέλ-ας, σελ-ά-ω, σελ-αγέω, σελ-ήνη.

Σεύω (βᾶλλω εἰς κίνησιν, ἐρεθίζω, φυγαδεύω) σείεις Ορφ. Λιθ. 531 ἄπαρ. σεύι-μεναι Λιθ. 723 παρατ. σεύει Ιλ. ζ. 433 καὶ ἔσσευε λ. 447 καὶ ἐπ-ἔσσειεν Οδ. σ. 256 θαμ. σεύεσκε Κοϊντ. Σμ. 2. 353 ἄορ. σεύα Ιλ. υ. 489 καὶ ἔσσευα ε. 208 μετ. ἐπισσεύας Οδ. ξ. 399 καὶ ἐπι-σσεύσας Ανθ. 7. 439. Μεσ. σεύομαι καὶ δωρ. σῶμαι Κωμ. Αποσπ. 2. 887 σεύται Σοφ. Τρ. 645 σούται (Ἐρμαν. οὐτᾶ) Αἰσχ. Χο. 640 πληθ. σούσθε Αριστ. Σφ. 438 σούνται Αἰσχ. Περ. 25 προστ. σοῦ Αριστ. Σφ. 209 σούσθω Σοφ. Αι. 1415 σούσθε Αἰσχ. Ικ. 836 ὑποτ. σεύονται Ιλ. γ. 26 παρατ. ἔσσειόντο ι. 80 διεσούτο (ἀντί διήρχετο Ηουχ.) ἄπαρ. σούσθαι (Πλουτ.) μ. ἄορ. σεύατο Απολ. Ρ. 2. 540 ἐσσεύαντο Ιλ. λ. 549 εὐκτ. σεύαίτο ρ. 463 μετ. σευάμενος Ορφ. Λιθ. 42 παρακ. ἀντί ἐνεστ. ἔσσευμαι Ιλ. ν. 79 διεσούται Κοϊντ. Σμ. 5. 372 σεύανται ἢ σεεύανται (Μουσούρ.) μετ. ἐσσύμενος Ιλ. ν. 442 διεσσύμενος Κοϊντ. Σμ. 3. 641 σύμενος Αἰσχ. Αγ. 746 καὶ ἐπισύμενος Ευμ. 586 ὕπερσ. ἢ συγμετ. ἄορ. ἔσσυο Οδ. ι. 447 ἐπίσυτο Ευρ. Ελ. 4162 ἔσσυο Ιλ. ξ. 519 σούτο φ. 467 μετ. σύμεναι Αἰσχ. Ευμ. 1007 (χορ.) δωρ. συμένα Αγ. 746 ἐπι-σύμενος Ευμ. 786 παθ. ἄορ. σύθην Πρ. 435 (χορ.) ἐξέσθη Ιλ. ε. 293 ἐσούθη Σοφ. Αι. 294 ὑποτ. συθῶμεν Οιδ. κ. 4725 μετ. συθεῖς Αἰσχ. Περ. 865 παθ. ἄορ. 6. ἐσούην παρὰ Λάκωσι 2 προσ. ἀπέσσυα (ἀπέσσυα ἀπεσούνη=ἀπίθανε) Ξεν. Ελλ. 4. 4. 23 ἢ ἀπέστα, ἀπέσσυε (ἀντί ἐξέλιπε) Βεκκ. Αν. σ. 442 ἢ καθ' Ἡούχ. ἀπέσσια (κωδ. ἀπέσσια)=ἀπέσπια. ρίζ. συ-, σεύ-ω, σοῦμαι δωρ. σῶμαι. Τῆς αὐτῆς ρίζ. εἶνε τὸ σοβαρός (ἀντί σαυ-αρός Ηουχ.). παρ. συτός, ἐπίσσυτος, πασσυδί.

Σήθω. ἴδε σάω.

Σηκάζω (μανδρίζω) καὶ σηκάζομαι παθ. ἄορ. ἐσηκάσθην πληθ. γ. σήκασθην Ιλ. θ. 434. ρίζ. σα- (σάω), ση-κ-ός, σηκ-άζ-ω' κατ' ἄλλους ὁ σηκός εἶνε πρὸς τὸ λατ. saepes ἢ serpes ὡς ὁ λύκος πρὸς τὸ lupus· οὗτω δὲ ρίζα εἶνε σεπ-, σεκ-, σηκ-, σηκ-άζ-ω, σηκ-ός.

Σημαίνω παρατ. ἐσήμαινον μελ. σημαίνω ἄορ. ἐσήμηνα (σπανιότη. ἐσήμηνα) παρακ. σεσήμαγκα (μετγν.). Μέσ. σημαίνομαι μελ. ἐν-σημανοῦμαι παρακ. σεσήμασμαι παθ. μελ. σημανθήσομαι (μετγν.) παθ. ἄορ. ἐσημάνθην μ. ἄορ. ἐσημηνάμην.

Σημαίνω (ὡς ἄν.) καὶ δωρ. σημαίνει Θεοκρ. 17. 89 μετ. σημαίνουσα (ἀλλ' σημαίνουσα) 22. 22 παρατ. σήμαινε Οδ. χ. 450 καὶ θαμ. σημαίνεσκεν Κοϊντ. Σμ. 4. 493 μελ. ἰων. σημαίνεω Οδ. μ. 26 ἄπαρ. σημαίνειν Απολ. Ρ. 4. 364 ἄορ. σήμηεν Ιλ. ψ. 358. Μεσ. σημαίνομαι Σοφ. Αι. 32 ἄπαρ. δωρ. σημαίνεσθαι (Ηουχ. ἐξ Ἐπιχάρμου) μελ. σημανοῦμαι (Ἰπποκρ.). σημαίνεται (ὡς.) παρακ. σεσημάνθαι Αριστ. Δυσ. 4198 παθ. μελ. ἐπισημανθήσεται Ευρ. Ἴων 4593 μ. ἄορ. ἐσημηνάμην Ιλ. η. 475 σημάναντο Ὀππιαν. Κυν. 4. 454. ρίζ. σα-, ση-μ-αίν-ω. παρ. σῆμα, σημεῖον, σημάντωρ, σημασία σημαντέον, ἀσήμαντος' κατ' ἄλλους οὐχὶ εὐλόγως ρίζ. αὐτοῦ εἶνε θε τοῦ τίθημι. Τῆς αὐτῆς ρίζης εἶνε καὶ τὰ σαφ-ῆς καὶ σοφός= sap-iens λατ. ἴδε καὶ σαλαγέω καὶ σαλπίζω.

Σήπω (σαπιζώ) μελ. σήψω άορ. κατ-έσηψα (Αιλιαν.) παρακ. άπο-σέσηπα. Παθ. σήπομαι παρακ. σέσημμαι (Αριστοτ.) παθ. άορ. α. έσή-φθην (Απολλινάορ.) παθ. άορ. β. έσάπην παθ. μελ. κατα-σαπήσομαι.

Σήπω (ώς άν.) άορ. β. έσάπην Ηροδ. 3. 66 ύποτ. σαπή 2. 44 και έπικ. σάπη Ηλ. τ. 27 μετ. σαπείς Ησιόδ. Α. 452 παρακ. σέσηπα Ηλ. β. 435 παθ. μελ. σαπήσομαι (Γαλην.) και ένεργ. σήψω Αισχ. Αποστ. 270. ρίζ. σαπ- ή σαθ-, σηπ-, σαπ-ρός, σαπρία, σήπω, σήψις· πρωτόθετος όμως ρίζα φαίνεται ότι είνε ή σα=θα (ώς σιδ=θεός) θηρίον.

Σθένω (ισχύω, δύναμαι) Αισχ. Αγ. 938 ύποτ. σθένω Σοφ. Αντ. 91 εύκτ. σθέ-νομι σθένοι Οιδ. κ. 504 σθένομιεν ώς. 256 άπαρ. σθένειν Αισχ. Ευμ. 896 μετ. σθένων Αγ. 296 παρατ. έσθενον Σοφ. Τρ. 927 σθένον Απολ. Ρ. 4. 62.

Σιγάω-ώ παρατ. έσίγων μελ. σιγήσομαι (μετγν.) άορ. έσίγησα παρακ. σεσίγηκα. Παθ. σιγάομαι-ώμαι παρακ. σεσίγημαι παθ. άορ. έσιγήθην παθ. μελ. σιγηθήσομαι μετ' όλίγ. μελ. σεσιγήσομαι.

Σιγάω (ώς άν.) πληθ. γ. δωρ. σιγώντι Θεοκρ. 2. 33 άττ. εύκτ. σιγών (Θου-κυδ.) προστ. σίγα Ηλ. ξ. 90 σιγάτω Πινδ. ι. 2. 44 άπαρ. σιγών Ομ. Ύμν. Ευμ. 93 δωρ. σιγών (=σιγών Θιασαυρ.) μετ. σιγών Σόλων 4. 15 και σιγέων 8. 26 παρατ. 'σίγων Αριστ. Αυσ. 515 'σίγας 516 μελ. ποιητ. σιγήσομαι Σοφ. Οιδ. κ. 443 και μετγν. σιγήσω Ανθ. 8. 25 άορ. σίγησεν Βακ. 4084 ύποτ. δωρ. σι-γάσω Ευρ. Ίων 859. Παθ. σιγάομαι μετ. σιγώμενος Ευρ. Τρ. 399 παρακ. σε-σιγώμενος Πινδ. ο. 9. 403 και κατα-σεσιγασμένος Αθην. 4. 4 παθ. άορ. δωρ. έσιγάθη Ευρ. Φοιν. 349 (χορ.) ύποτ. σιγασθή (άίωv Κασ.) μετ. σιγαθών (Πινδ. παρά Διον. 'Αλικ.) παθ. μελ. σιγηθήσεται Ευρ. Ιφ. τ. 4076 σιγησόμεθα Μηδ. 315. ρίζ. Σιγ-, σιγ-, όματπ. σιγ-ά-ω=sil-εω λατ. ίγχα=σιώπα Κύπριοι καθ' Ήσυχ-παρ. σιγή, σίγα, σιγηλός.

Σίνομαι (βλάπτω) και σινέομαι σίνεται Ησιόδ. Ερ. 316 ύποτ. σίνηαι Οδ. μ. 439 άπαρ. σίνεσθαι Θεοκρ. 24. 87 μετ. σινόμενος Ηροδ. 9. 73 παρατ. σί-νετο Ορφ. Αργ. 214 έσίνοντο (άλλ. έσινέοντο) Ηροδ. 5. 84 και σίνοντο Απολ. Ρ. 4. 931 σινέσκοντο Ησιόδ. Αποστ. 224 και συνέσκοντο Οδ. ζ. 6 παρακ. σείνομαι (έπιγραφ.) μ. άορ. σινάμην σίνωτο Νικανδ. Θηρ. 74 έσίνωτο Καλλιμ. Αρτ. 434 έσίνοντο Ηροδ. 8. 31 και έσινέατο 7. 147 εύκτ. σινόατο 9. 51 ύποτ. σίνηαι Οδ. μ. 439 άπαρ. σίνασθαι (Ιπποκρ.) μετ. σινάμενος ('Αγαθίας) μελ. σινήσεται (Ιπποκρ.). Παρά δ' αϊολ. σίνομαι Σαπφώ 72 σίνονται (Κραμ. Αν.). Ένεργ. δέ τόπος άπαντ' σινώω παρά Μανθώνι 6. 608 μελ. σινώσω 552. Μή δε είνε συγγεν. τῷ κεντέω ; παρ. σίντης, σίνης.

Σιτέω-ώ (τρέφω) παρα-σιτέω (Πλατ.) μετ. σιτεόντων (Γαλην.) παρατ. συν-έσιτον (Αισχιν.) και σιτεύεσκον Ηροδ. 7. 449 άορ. συσιτήσας (Αυσ.) παρακ. σεσιτηκώς (Αημοσθ.) και σιτέομαι συνηθ. μεσ. τρώγω σιτέονται Ηροδ. 4. 74 άπαρ. σιτέεσθαι 4. 94 και σιτεισθαι (Πλατ.) μετ. σιτούμενος Αισχ. Αγ. 4668 σιτεύόμενος (Πλουτ.) και σιτεόμενος Ηροδ. 6. 57 παρατ. έσιτειτο ('Ισαϊ.) έσι-τέοντο Ηροδ. 8. 145 σιτέακοντο Οδ. ω. 209 και έσιτίσκοντο (Ήσυχ.) μελ. σιτήσομαι Αριστ. Ν. 491 παθ. άορ. σιτάθην (άλλ. σιτήθην) Θεοκρ. 9. 26 μετ. σιτηθείς (έπιγραφ.) και σιτηθείς (ώσ.). ρίζ. σιτ-, σιτ-έ-ω=sib-ο λατ. παρ. σίτος=sib-us λατ. σιτ-ωνέω, σιτίζω.

Σιτίζω (τρέφω) σιτίζει Ηροδ. 6. 52 άορ. έσίτισα (Ξεν.). Μεσ. σιτιζομαι σι-τίζεται Θεοκρ. 4. 46 μελ. έπι-σιτίσομαι (Αρριαν.) και άττ. έπι-σιτιούμαι Κομ. Αποστ. 2. 266 ίων. έπι-σιτιεύμαι Ηροδ. 9. 50 μ. άορ. έπ-σειτισάμην (Θουκυδ.) παρακ. σεσίτισμαι (Διον. 'Αλικ.). ίδε σιτέω.

Σκαίρω (σικρῶ, χοροπηδῶ, σπαράσσω) έπικ. σκαίρει Θεοκρ. 4. 19 σκαίρουσι Οδ. κ. 412 μετ. σκαίροντες Ηλ. σ. 572 παρατ. θαμ. σκαίρεσκε Απολ. Ρ. 4. 402.

Σκάλλω ίδε σκέλλω.

Σιτωνέω (άγοράζω σίτον) γ. πλ. δωρ. σιτωνούντι (έπιγραφ.) άορ. σιτωνήσαι (ώσ.) μετ. σιτωνήσας (ώσ.). ίδε σιτέω.

Σιωπάω μελ. σιωπήσω και σιωπήσομαι ὄμαλ. και δωρ. διασιωπάσομαι Πινδ. σ. 13. 91 παρακ. σιωπαμένος ι. 1. 63 μ. ἄορ. σιωπήσασθαι (Πλουτ.). ἴδε σιγιάω.

Σκεδάννυμι (διασκορπίζω, διαλύω) σκεδαννύω και σκεδάω παρατ. ἐσκεδάννυν (Δίων Κασ.) και κατ-εσκεδάννυν μελ. σκεδάσω (Πλουτ.) και ἄττ. σκεδῶ ἄορ. δι-εσκεδάσσα. Παθ. και Μεσ. σκεδάννυμαι παρακ. ἐσκέδασμαι παθ. ἄορ. ἐσκεδάσθην παθ. μελ. σκεδασθήσομαι (Δίων Κασ.) μ. ἄορ. κατ-εσκεδασάμην. παρ. σκεδαστός.

Σκεδάννυμι και (σ)κιδνῆμι (ὡς ἄν.) διασκιδνάσι Ησιοδ. Θ. 875 σκιδνῆσι (Πλουτ.) ἄπαρ. σκεδαννύ'ναι (Θεοφρ.) μετ. σκεδάν Νικανδ. Αλ. 596 και σκιδνάς Ηροδ. 2. 25 μελ. σκεδάσεις Θεογν. 883 και σκεδᾶ Λισχ. Πρ. 925 παρατ. δι-εσκιδνῆ Αππιαν. 2. 81 ἄορ. διεσκιδνασεν Οδ. ε. 369 σκέδασεν Ιλ. ρ. 649. Παθ. σκιδναται λ. 308 και ἐπικιδναται β. 850 προστ. σκιδνασθε Οδ. β. 252 ἄπαρ. σκιδνασθαι α. 274 μετ. σκιδνάμενος Ησιοδ. Θ. 42 παρατ. ἐσκιδνατο Ιλ. ω. 2 ἐσκιδναντο α. 487 παθ. παρακ. ἐσκεδασμένος Ηροδ. 4. 14 μ. ἄορ. ἐν τμήσει σκεδάσαντο Κοϊντ. Σμ. 14. 596 παθ. ἄορ. σκιδνασθῆ (Ιπποκρ.). ρίζ. κε-, κεδ-, σκεδ-, σκιδ-, σχιδ-, σχαδ-, σκεδ-άννυ-μι και κεδ-άννυ-μι, σκιδ-να-μαι. παρ. σκεδαστός, σκέδασις, σκιδος, σχεδία, σχίζω = scind-o λατ. σχάζω.

Σκέλλω (ξηραίνω) σκᾶλλουσι (Αριστοτ.) ἄπαρ. δωρ. ποτισκίλλειν Στοβ. Ανθ. 65. 6 μετ. σκᾶλλοντες (Γαλην.) και σκελοῦντες (ὡς.) παρακ. ἐσκληκα ἐσκήκασσι Νικαν. Θηρ. 789 μετ. κατ-εσκληκῶς (Λουκιαν.) και ἐσκληκῶς Απολ. Ρ. 2. 53 ὑπερσ. ἐσκήκει 2. 201 ἄορ. ἐσκληκα ἐπικ. ὑποτ. ἐνισκήκη Νικανδ. Θηρ. 694 εὐκτ. σκήλει Ιλ. ψ. 491. Μεσ. σκᾶλλομαι μετ. σκελλόμενος (Ηουχ.). παρατ. κατεσκᾶλλοντο Λισχ. Πρ. 481 μελ. σκλήσομαι ἀποσκήληση Ανθ. 11. 37 και σκελοῦμαι (Ηουχ.) ἄορ. β. μετὰ μέσ. σημ. ἐσκλην ἄπαρ. ἀπο-σκήληται Αριστ. Σφ. 160 εὐκτ. ἀπο-σκληίη (Ηουχ.). ρίζ. Κε- (εὔω, καίω), κε-, σκε-, σκᾶλλ-ω. παρ. σκέλος, σκελῆς, σκελετός. ἴδε και ξηραίνω.

Σκεπάζω και σκεπάω ὄμαλ. σκεπάουσιν (ἄλλ. σκιάουσι) Θεοφρ. 46. 81 και σκεπάουσι Οδ. ν. 99. ρίζ. σκε-, σκυ-, σκι-, σκε-π-άζ-ω, σκευ-άζ-ω, σκύ-τ-ος, σκι-άζ-ω και σκιάω. παρ. σκέπη, σκέπας.

Σκέπτομαι Μεσ. Ἀποθ. παρατ. ἐσκεπτόμην (Λουκιαν.) και προῦ-σκέπτετο (Θουκυδ.) ἄμφότεροι οὔτοι οἱ χρόνοι εἶνε λίαν σπάνιοι παρ' ἄττ. μελ. σκέψομαι παρακ. ἐσκεμμαι ὑπερσ. προῦσκεπτο (Θουκυδ.) παθ. ἄορ. ἐσκέφθην (Ζώσιμ.) παθ. ἄορ. β. ἐπι-εσκέπην (Παλ. Διαθ.) παθ. μελ. α. σκεφθήσομαι παθ. μελ. β. ἐπι-σκεπήσομαι (Παλ. Διαθ.) μ. ἄορ. ἐσκεψάμην μετ' ὀλίγ. μελ. ἐσκέψομαι.

Σκέπτομαι (ὡς ἄν.) προστ. σκέπτετο Ιλ. ρ. 652 παρατ. σκέπτετο π. 361 μελ. σκεψόμεσθα Αριστ. Ιπ. 378 μ. ἄορ. σκέψατο Ομ. Υμ. Δημ. 245 ὑπερσ. ἐσκεπτο (Ιπποκρ.). ρίζ. σκεπ-, σκεπ-, σκέπ-τ-ομαι = spēc-io λατ. παρ. σκοπή, σκοπία, σκοπ-έω, σκοπιάω, σκοπός, σκόπελος, σπέος = spēc-us λατ. σπήλαιον, σκόπ-τ-ω. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ σκεπάω.

Σκευάζω ὄμαλ. μελ. σκευάσω Αριστ. Ιππ. 372 παθ. παρακ. ἐσκευάδαται Ηροδ. 2. 438 ἄορ. κατεσκευάσεν (ἐπιγραφ.) και δωρ. κατ-εσκευάξα Πλ. Λοκρ. 99 μελ. κατασκευᾶν (ἐπιγραφ.). Μεσ. σκευάζομαι Ευρ. Ηρακλ. μ. 956 παρατ. ἐσκευάζοντο Ηροδ. 6. 100 μ. ἄορ. σκευασάμενος Δειναρχ. Αποσπ. 31 μεσ. παρακ. εὔσκευάσμαι Ευρ. Ικ. 4057 ἐσκευάδαται Ηροδ. 2. 13 ὑπερσ. ἐσκευάδατο 7. 62 και ἐσκευασμένοι ἦσαν 7. 68. παρ. σκευος, σκευή, σκῦτος, σκηνή, κῦτος, ἐπισκῦ-νιον, σκό-τος, ob-scu-gnis λατ. = σκοτεινός. ἴδε σκεπάω.

Σκήπτω (πίπτω εἰς τι μεθ' ὀρμῆς) μελ. ἐπι-σκήψω (Πλατ.) ἄορ. ἐπ-ἐσκηψα (Ἀντιφ.) παρακ. ἐπ-ἐσκηφα (Διογ. Λαερ.). Μεσ. σκήπτομαι παρατ. ἐσκηπτόμην μελ. σκήψομαι παρακ. ἐπ-ἐσκημμαι (Ἰσαϊ.) παθ. ἄορ. ἐπ-εσκήφθην (Πλάτ.) μ. ἄορ. ἐσκηψάμην (Πλουτ.). παρ. σκηπτός.

Σκήπτω καὶ ἐνισκήπτω (ὡς ἄν.) μελ. ἐνισκήψει Νικανδ. Θηρ. 23 ἄορ. α. ἔσκηψα Αἰσχ. Αγ. 302 εὐκτ. σκήψειεν 366 μετ. σκήψας Πρ. 749 παθ. ἄορ. σκηφθεῖσα (ἐπιγραφ.). ῥίζ. σκαπ-, σκήπ-τ-ω. παρ. σκάπος, σκήπ-τ-ρον, σκήπων = scip-io λατ. σκηπτός.

Σκιάζω (σκεπάζω μὲ σκιάν) ὁμαλ. καὶ ἐπισκιάω σκιάει Νικανδ. Θηρ. 34 ἐπισκιάουσιν Ὀππιαν. Αλ. 4. 625 ἄπαρ. ἐπισκιάειν Αρατ. Φαιν. 736 παρατ. κατα-εσκίαον Οδ. μ. 436 ἄορ. κατα-εσκίασαν Ησιοδ. Θ. 716 ὑποτ. σκίαση Ιλ. φ. 232 μελ. κατασκιάωσι Σοφ. Οιδ. κ. 406. Παθ. ἐπικ. σκιάωνται Αρατ. 200 εὐκτ. κατασκιάουσιν Ὀππιαν. Αλ. 3. 467 παρατ. σκιάωντο Οδ. ε. 388 ἐπεσκιάωντο Κοῖντ. Σμ. δ. 346 παρακ. ἐπεσκιασμένος Σοφ. Τρ. 914 παθ. ἄορ. ἐσκιάσθην (Αριστοτ.) μετ. σκιασθεῖς Ευρ. Ανδρ. 4145. παρ. σκιά, σκιερός, σκιάς, σκιάεις, σκιοιά : σκοτεινά, σκιοῖον : σύσκιον (Ησυχ.), σκότος. ἴδε σκεπάζω.

Σκίδνῃμι ἴδε σκεδάννομι.

Σκιρτάω (χοροπητῶ) ὁμαλ. σκιρτεῦσιν Ὀππιαν. Κυν. 4. 342 εὐκτ. σκιρτῶεν Ιλ. υ. 226 μελ. δωρ. σκιρταεῖτε Θεοκρ. 4. 452. ῥίζ. σκιρ- συγγ. τῆ καρ- (καρβμοί = κινήσεις Ησυχ.) καὶ σκαρ- (σκαίρω), σκιρ-τ-ά-ω.

Σκοπέω-ῶ (παρτηρῶ, σκέπτομαι) παρατ. ἐσκόπουν μελ. σκέψομαι (σκοπήσω Αριστοτ.) ἄορ. ἐσκόπησα (Λιβαν.). Μεσ. σκοπέομαι-οῦμαι παρατ. ἐσκοπούμην παθ. ἄορ. ἐσκοπήθην (Ἄννα Κομ.). μ. ἄορ. περισκοπήσασθαι (Λουκιαν.) παθ. παρακ. προ-αν-εσκοπημένοι (Ἰωσηφ.). παρ. σκοπιά, σκοπός. ἴδε σκέπτομαι.

Σκοπιάζω (παραμονεύω, σκοπῶ) ἄπαρ. σκοπιάζεμεν Ιλ. κ. 40 μετ. σκοπιάζων ζ. 58 παρατ. σκοπιάσκον (ἄλλ. σκοπιάζον) Κοῖντ. Σμ. 2. 6 καὶ ἐσκοπιάζον Οδ. κ. 260. Μεσ. σκοπιάζομαι δωρ. σκοπιάζεται (ἄλλ. σκοπιάζεται) Θεοκρ. 3. 25 παρατ. σκοπιάζετο Απολ. Ρ. 2. 920. ἴδε σκέπτομαι.

Σκυζομαι (σκυθρωπάζω, μουρμουρίζω) ἐπικ. προστ. σκύζου Οδ. ψ. 209 ὑποτ. σκύζονται Ιλ. ι. 370 ἄπαρ. σκύζεσθαι ω. 413 μετ. σκυζόμενος θ. 483 παρατ. ἐσχύζοντο Κοῖντ. Σμ. 3. 136 σκύζοντο ζ. 338 μ. ἄορ. ἐπισκύσσαιτο Οδ. η. 306. Ἐντεῦθεν γίνεται τὸ σκυδμáινω ἄπαρ. σκυδμáινεμεν Ιλ. ω. 592. ῥίζ. σκυ- (σκεπάζω καὶ σκώπτω), σκυ-δά = σκιά Ησυχ. σκυζομαι (ἀντί σκυδ-jeμαι), σκυδμáινω, σκυδμáινος, σκυλμáινω κατ' ἄλλους. ῥίζ. σκυ-, τοῦ κυνός ἢ σκύ-λου, ὃν σπάκαν οἱ Μῆδοι καλέουσιν Ηροδ. 4. 110.

Σκώπτω (περιπαιζῶ, ἀστείζομαι) μελ. σκώψω (Αριστοφ.) καὶ σκώψομαι (ὡς.) ἄορ. ἔσκωψα. Μεσ. σκώπτομαι παρατ. ἐσκωπτόμην παρακ. ἔσκωμμαι προστ. ἀπ-εσκώψθω (Λουκιαν.) παθ. ἄορ. ἐσκώφθην μ. ἄορ. ἐσκωψάμην (Αλκιφρ.). παρ. σκώψ, σκώψις. ἴδε σκέπτομαι.

Σμαράγιέω (βούζω, ἀντηχῶ) ὁμαλ. ἰων. περισμαραγεύντες Διον. Περ. 844 παρατ. ἐσμαράγιζεν Ησιοδ. Θ. 693 σμαράγιζον Κοῖντ. Σμ. 14. 588 καὶ ἐσμαράγευεν Απολ. Ρ. 3. 4332 ἄορ. ἐσμαράγησεν Ησιοδ. Θ. 679. ῥίζ. μα- ἢ σμα-, ὄνμτπ. σμα-ραγ-έ-ω καὶ σμαραγίζω, μαράσσει : ψοφεῖ, σμαραγεῖ (Ἐρωτιαν.). παρ. σμαραγή.

Σμάω-ῶ (τρίβω, σφογγίζω, παστρεύω) σμάεις-ῆς, σμάει-ῆ παρατ. ἔσμαον-ων, ἔσμαες-ης, ἔσμαε-η. Παθ. σμάομαι-ῶμαι παθ. ἄορ. ἐσμήχθην (Γαίσιπ.). παρ. σμήμα.

Σμάω (ὡς ἄν.) καὶ ἰων. σμέω διασμίοντες Ηροδ. 2. 37 παρατ. ἐξ-έσμων Ηροδ. 3. 148 ἄορ. ἐσμηξα Νόνν. 25. 331 σμήσας Κωμ. Αποσπ. 3. 474. Μεσ. σμάται Ηροδ. 9. 110 σμητά Κωμ. Αποσπ. 3. 81 καὶ σμήχομαι (Ιπποκρ.) μετ. σμωμένη Αριστ. Αποσπ. 326 καὶ σμηχομένα Ανθ. 6. 276 παθ. ἄορ. διασμηχθεῖς Αριστ. Ν. 1237 μ. ἄορ. ἐσμησάμην Ηροδ. 4. 73 ἐσμηξάμην (Ιπποκρ.) μετ. δωρ. σμᾶσάμενα Κωμ. Α. Παλ. 32. Προχ. σμήχω παρατ. ἐσμηχεν Οδ. ζ. 226. ῥίζ.

μα- (μάσσω), μα-λα=γνάθος, σμα-, σμαγ-, σμά-ω, σμάσσω (ἀντί σμαχ-ω) σμήχ-ω και σμώχω. παρ. σμήμα, νεόσμηκτος.

Σμύχω (καίω με ὀλίγον πῦρ, καταναλίσκω) μετ. σμύχων Απολ. Ρ. 3. 762 ἄορ. ἐσμύξα ὑποτ. κατασμύξη Ανθ. Β. 254 ἄπαρ. σμύξει ἐν τμήσει Ιλ. ε. 653 και σμύχομαι (κατατήκομαι) εὐκτ. σμύχοιτο Ιλ. χ. 411 μετ. σμυχόμενος (Γαλην.) παθ. ἄορ. κατεσμύχθη Θεοκρ. 8. 89 και β. ἀπ-εσμύχην (Λουκιαν.) παθ. παρακ. κατ-εσμυγμένος Ἠλιόδωρ. 7. 24. ῥίζ. μυκ- (μυκτῆρ, μύξα), σμύχ-ω, σμύσσομαι ἀντί σμύχ-ωμαι. παρ. σμυγ-ερός, σμυκτῆρ (ἀντί μυκτῆρ Ησυχ.). Τούτω συγγεν. θεωρεῖται ὑπό τινων τὸ σμήχω.

Σόσομαι· ἴδε σέσω.

Σοφίζω (κάμνω τινὰ σοφόν, σωφρονίζω, ἀπατῶ, συμπεραίνω) ἄορ. ἐσόφισα (Παλ. Διαθ.). Μεσ. σοφίζομαι παθ. ἄορ. ἐσοφίσθην (Σοφοκλ.) παθ. μελ. σοφισθήσομαι (Παλ. Διαθ.) μ. ἄορ. ἐσοφισάμην παθ. παρακ. σεσόφισμαι (Ησιοδ.) ὑπερσ. ἐσεσόφιστο (Ηροδ.) παρ. σαφιστέον.

Σπαίρω (σπαρταρῶ) παρατ. σπαίρεσκεν (ἄλλ. σκαίρεσκεν) Απολ. Ρ. 4. 1402. ῥίζ. σπαρ-, σπαίρ-ω (ἀντί σπαρ-ω), ἀ-σποί-ρω, παρὰ δὲ Σανσκ. sruh-ā-mi=τρέμω. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι τὰ λατ. sprogno, σπαράσσω (ἀντί σπαρκα-ω), σπειρ-άω, σπείρω (ἀντί σπερ-ω)=sraigto=λατ. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ πάλλω, ὄθεν παι-πάλλη, πα-σπάλλη.

Σπαργάω-ῶ (εἶμαι γεμάτος ἀπὸ γάλα, εἶμαι πλήρης γονιμότητος, σφριγῶ) ὁμαλ. μετ. σπαργεῦσα (ἄλλ. σφαργεῦσα) Κοῖντ. Σμ. 14. 283. ῥίζ. σπαρ- (σπαίρω), σπαργ-, σφαργαγ-, σφριγ-, σπαργ-άω, σφαργαγ-έω, σφριγ-ά-ω. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ λατ. turg-oo=οἰδαίνω· κικτ' ἄλλους ὁμῶς σπαργᾶ=ὄρμηξ ἢ ὄρηξ, και σπάρρη=ὄρηξ, ὄρηξ (Ησυχ.).

Σπαράσσω (ὡς και παρ' ἡμῖν) ἐπικ. ἄορ. σπάρξαν (ἀντί ἐσπάρξαν) Ομη. Τμν. εἰς Απολ. Π. 424 ἄπαρ. σπάρξει· σπαράξει (Ησυχ.).

Σπάω-ῶ (τραβῶ, ἀνασπῶ) ὁμαλ. μελ. σπάσω παρακ. ἔσπακα ἄορ. ἔσπασα. Παθ. σπάομαι-ῶμαι μελ. σπάσομαι παρακ. ἔσπασμαι παθ. ἄορ. ἐσπασθην μ. ἄορ. ἐσπασάμην.

Σπάω (ὡς ἀν.) ἄορ. σπάσεν Ιλ. ε. 854 σπάσαν Απολ. Ρ. 2. 924 ἄπαρ. σπάσαι Αισχ. Χο. 533 και σπῆσαι Αρεταί. 40. 3 μετ. ἀναπάσσαι Πινδ. π. 4. 27 μ. ἄορ. σπασάμην Οδ. κ. 166 σπάσατο β. 321 και σπίασατο (Απολλινάρ.) προστ. σπάσασθε Οδ. χ. 74 μετ. σπασάμενος Ηροδ. 3. 29 και σπασσάμενος Ιλ. π. 473. ῥίζ. πεν-, πεν-, (ἀντί σπεν-, πείνομαι, τείνω), στα-, σπα-, σπά-ω. παρ. σπά-σ-μα, σπα-σ-μός, στά-διον ὄωρ. σπά-διον, ἀντίσπαστος.

Σπεῖν· ἴδε ἔπω.

Σπειράω (συστρέφω) και σπειράομαι παρακ. ἐσπείρομαι ὑπερσ. ἐσπειράμην παθ. ἄορ. συνεσπειράθην (μετ. σπειρηθεῖς Νικανδ. Θηρ. 457) παρ. σπείρα. ἴδε σπαίρω.

Σπείρω (σπέρνω) μελ. σπερῶ ἄορ. ἔσπειρα παρακ. ἔσπαρκα (Παλ. Διαθ.). Παθ. σπείρομαι παρακ. ἔσπαρμαι παθ. ἄορ. δι-εσπάρθην και ἐσπάρην παθ. μελ. διασπαρθήσομαι (Παλ. Διαθ.) και β. δια-σπαρή-σομαι (Διόδωρ.) μ. ἄορ. α. ἐσπειράμην (ποιητ.) μ. ἄορ. β. σπαρέσθαι (Πολύαιν.) παρ. σπορά, σπείρον. σπάρτον. ἴδε σπαίρω.

Σπένδω (κάμνω σπονδήν, θυσίαν) μελ. σπείσω παρακ. ἔσπεικα (μετγν.) κατ-εσπεικῶς (Πλουτ.) ἄορ. ἔσπεισα. Μεσ. σπένδομαι παρατ. ἐσπενδόμην παρακ. ἔσπεισμαι ὑπερσ. ἐσπειστο (Θουκυδ.) παθ. ἄορ. ἐσπείσθην (Πλουτ.) μ. ἄορ. ἐσπείσάμην.

Σπένδω (ὡς ἄν.) ὑποτ. σπένδη Οδ. θ. 432 σπένδουθα δ. 591 παρατ. θαμ- σπένδουκε Ιλ. π. 227 σπένδουσκον Οδ. η. 438 ἄορ. σπείσαν η. 228 καὶ θαμ- σπείσακε θ. 89 ὑποτ. σπείσομεν (ἀντι σπείσωμεν) η. 465. ῥίζ. σπενδ-, σπένδ-ω = sprond-eo λατ. κατ' ἄλλους ἐκ ῥίζ. πι- (πίνω). παρ. σπονδή, ἄσπειστος.

Σπέρχω (σπεύδω, βιάζω) σπέρχει Ορφ. Αργ. 4169 καὶ περισπέρχω καὶ ἐπι- σπέρχω (Θουκυδ.) ἐπισπέρχουσι Οδ. ε. 304 ὑποτ. σπέρχουσιν Ιλ. ν. 334 μετ. κατα-σπέρχων Αριστ. Αχ. 4188 καὶ περισπέρχουσιν Ηροδ. 7. 207 παρατ. ἔσπερχε (Λουκιαν.) καὶ ἄττ. ἐπ-έσπερχον (Θουκυδ.) καὶ σπέρχομαι (ἀγκυρακτῶ, ὀργίζομαι) σπέρχεται Νικανδ. Θηρ. 447 προστ. σπέρχου Ορφ. Αργ. 266 καὶ σπέρχου Ευρ. Μηδ. 4133 εὐκτ. σπερχοίετο Οδ. γ. 283 μετ. σπερχόμενος Οδ. ν. 445 παρατ. ἐσπέρχετο Ηροδ. 5. 33 παθ. ἄορ. σπερχεῖς 4. 32 σπερχθείσα Πινδ. ν. 4. 40. παρ. Σπερχεῖός. ἴδε σπεύδω.

Σπεύδω (βιάζομαι) παρατ. ἔσπευδον μελ. σπεύσω παρακ. ἔσπευκα (Πλουτ.) ἄορ. ἔσπευσα παθ. παρακ. ἔσπευσμαι (Λουκιαν.) μ. ἄορ. ἔσπευσάμην (μετγν.).

Σπεύδω (ὡς ἄν.) ἀπαρ. σπεύδεν Ιλ. ν. 236 καὶ σπευδέμεν Οδ. ω. 324 παρατ. σπεύδεν Πινδ. ν. 9. 24 ἄορ. σπεύσε Οδ. ι. 250 ὑποτ. ἴπικ. σπεύσομεν Ιλ. ρ. 421 καὶ ἄττ. σπεύσωμεν Αριστ. Λυσ. 266. Μεσ. σπεύδομαι μετ. σπευδομένα Αισχ. Αγ. 151 μελ. σπεύσομαι Ιλ. ο. 402 παθ. παρακ. ἔσπευμαι (Γαλην.). ῥίζ. σπε- ἢ ἐπ- (ἔπω), σπε-, σπευ-, σπεύ-δ-ω, σπέ-ρχ-ω, σπουδ-άζ-ω = stud-eo λατ. παρ. σπευστέον.

Σπουδάζω παρατ. ἐσπούδαζον (Πολυβ.) καὶ σπουδάσομαι μελ. σπουδάσω ἄορ. ἐσπούδασα παρακ. ἐσπούδακα Παθ. καὶ Μεσ. σπουδά- ζομαι παρακ. ἐσπούδασμαι παθ. ἄορ. ἐσπούδάσθην (Πλουτ.) παθ. μελ. σπουδασθήσομαι (Αἰλιαν.). παρ. σπουδή, Λακων. σποδά, σπουδαστός. ἴδε σπεύδω.

Στάζω παρατ. ἔσταζον (Αἰλιαν.) μελ. στάζω (Παλ. Διαθ.). Παθ. σταζόμενος (Βυζαντ.). παρ. στακτός.

Στάζω (ὡς ἄν.) μετ. δωρ. ποτιστάζων Πινδ. π. 4. 437 μελ. δωρ. ποτιστά- ζει ο. 6. 76 α. πλ. σταζέυμεσ Θεοκρ. 48. 46 γ. πλ. στάζοισι Πινδ. π. 9. 63 ἄορ. ἔσταξα Ομ. Βατρ. 229 στάξε Ιλ. τ. 49 παθ. παρακ. ἐν-έστακται Οδ. ε. 271 ὑπερσ. ἐν-έστακτο Ηροδ. 9. 3 παθ. ἄορ. α. ἐπισταχθῆν (Ἰπποκρ.) καὶ ἐν- σταχθῆν (Διοσκορ.) παθ. ἄορ. ε. ὑποτ. ἐπι-σταγή (ὡς.) μετ. ἐπισταγεις (ὡς.). ῥίζ. τακ- ἢ ταγ-, σταγ-, ὄνμτπ. στάζ-ω (ἀντι σταγ-ω). παρ. σταγών, στάγμα, σταξίς, σταγδην, στακτός.

Σταθμάω-ῶ (σταφνίζω, μετροῶ) σπαν. ἐνεργ. συνηθέστ. δὲ Μέσ. Αποθ. σταθμάομαι μ. μελ. σααθμήσομαι (Λουκιαν.). παρ. σταθμητός.

Σταθμάω (ὡς ἄν.) ἄορ. σταθμάσας Ευρ. Ίων 4137. Μεσ. Αποθ. σταθμάομαι ἀπαρ. σταθμάσθαι Σοφ. Οιδ. τ. 444 μετ. σταθμώμενος Ηροδ. 7. 237 σταθμέ- μενος 2. 450 καὶ σταθμύμενος 8. 430 παρατ. σταθμάτο Πινδ. ο. 10. 45 παθ. μελ. σταθμήσεται Αριστ. Βατρ. 797 παρακ. ἐστάθμηται Αρατ. 234 μ. ἄορ. ἰων. σταθμάσασθαι Ηροδ. 3. 45 μετ. σταθμωσάμενος 9. 37. ῥίζ. στα- (ἴστημι), στα-θ-μ-ᾶω. παρ. σταθμή, σταθμός, σταθμητός.

Στέγω (σκεπάζω) παρατ. ἔστεγον μελ. στέξω (Διοδωρ.) ἄορ. ἔστεξα (Πολυβ.). Παθ. στέγομαι (Θουκυδ.).

Στέγω (ὡς ἄν.) ὑποτ. στέγω Σοφ. Οιδ. τ. 344 ἀπαρ. στέγειν Αισχ. Επ. 246 μετ. στέγων Σοφ. Ηλ. 4448. Παθ. ἐνεστ. στεγοίμεθα Τρ. 596 μεσ. παρατ. στέ- γετο Πινδ. π. 4. 84 μ. ἄορ. ἐστέξατο Λυθ. 43. 27. ῥίζ. στεγ-, στέγ-ω = teg-o λατ. = steg-a-μι Σανσκ. παρ. τέγη, στέγη, τέγος, στέγος, στεγανός, στεγνός.

Στείβω (πατῶ, τσαλαπατῶ) μελ. στείψω (Ἀπολλιναρ.). Παθ. στείβομαι.

Στείβω (ὡς ἄν.) στείβουσι Ευρ. Ἴων 495 μετ. στείβων Ιλ. λ. 534 παρατ. στείβε Ιλ. υ. 499 στείβον Οδ. ζ. 92 καὶ θαμ. στείβεσκον Κοϊντ. Σμ. 1. 352 ἄορ. κατ-έστειψας Σοφ. Οιδ. κ. 467. Παθ. ἐνεστ. μετ. στείβομένα Θεοκρ. 47. 422 παρατ. ἐστειθέτο Κοϊντ. Σμ. 10. 452 παθ. παρακ. ἐστειθῆναι Σοφ. Αἰ. 847. ῥίζ. στεφ- (στέφω), στεβ-, στέβω (ἀντί στεβ-ιω). παρ. στειπτός καὶ σטיפτός. Τούτῳ συγγεν. εἶνε τὸ στύφ-ω, στίπη, στυφ-ελίζω.

Στείνω (στενοχωρῶ) ἀττ. στένω περιστέινει (Κλημ. Αλ.) στένει Ιλ. υ. 469 μετ. στέινοντες Νόνν. 23. 5 παρατ. ἔστενον Αἰσχ. Αγ. 408 στένει Ιλ. κ. 16 καὶ στέινον (ἄλλ. στεινόν) Ορφ. Αργ. 415 ἐπέστενε Ησίοδ. Θ. 679 καὶ ἐπί-ἔστενεν Ιλ. ω. 776. Μεσ. στεινομαι στέινονται Απολ. Ρ. 2. 428 καὶ στένομαι Αἰσχ. Επ. 872 στένεται Περ. 62 εὐκτ. παθ. στένοιτο Οδ. σ. 386 μετ. στεινομένη Ησίοδ. Θ. 460 καὶ ὄωρ. στενομένα Ευρ. Ἴων. 724 (χορ.) παρατ. ἐστεινέτο Κοϊντ. Σμ. 5. 651 καὶ ἐν παθ. συμ. ἐστεινόντο (Τρυφιδ.) καὶ στέινοντο Ιλ. ξ. 34 παρακ. ἀπεστίνωμαι ὑπερσ. ἀπεστεινόντο Θεοκρ. 22. 401. ἴδε στενάζω.

Στείχω (περιπατῶ τακτικά, περιύομαι) ἰων. καὶ νεώτ. ἀττ. καὶ στίχω στείχει Αἰσχ. Επ. 467 στίχουσι Σοφ. Αντ. 4129 ὑποτ. στείχω Φιλ. 4402 ἐπικ. στείχησι Οδ. η. 72 εὐκτ. στείχομαι Αἰσχ. Ικ. 500 προστ. στείχε Πινδ. ν. 5. 3 ἄπαρ. στείχων Ιλ. β. 833 μετ. στείχων Πινδ. ν. 4. 25 στείχουσα Σοφ. Αντ. 486 παρατ. ἔστειχον Οδ. ι. 444 στείχον Ιλ. ι. 86 ἄορ. ἔστειξα ἄπαρ. περι-στίξαι (Ηουχ.) μετ. περι-στίξας Οδ. δ. 277 ἄορ. β. ἐπικ. ἔστιχον Ιλ. π. 258 ἔστιχε Θεοκρ. 27. 67. ῥίζ. στιχ-, στειχ-, στοι-, στίχ-ω, στιχ-ά-ομαι. παρ. στιχος, στοιχος.

Στέλλω παρατ. ἀπ-ἔστελλον παρακ. ἔσταλκα ὑπερσ. ἐπ-εστάλκειν ἄορ. ἔστειλα. Μεσ. στέλλομαι μελ. ὑπο-στελοῦμαι (Παλ. Διαθ.) παρακ. ἔσταλμαι ὑπερσ. ἐστάλμην (Φιλοστρ.) παθ. μελ. β. ἀπο-σταλήσομαι παθ. ἄορ. β. ἐστάλμην μ. ἄορ. ὑπ-εστειλάμην. παρ. σταλτός, -τέος.

Στέλλω (ὡς ἄν.) μελ. στελῶ Σοφ. Φιλ. 983 ἐπικ. στελέω Οδ. β. 287 ἄορ. στείλα ξ. 248 στείλον γ. 41 παρακ. ἔστολα (ἀντί ἔσταλκα) Κραμ. Αν. τ. 4. 369. Μεσ. στέλλομαι στέλλεσθε Ιλ. ψ. 285 προστ. στέλλου Ανθ. 9. 297 παρατ. ἐστέλλετο Ηροδ. 3. 53 μελ. στελοῦμαι (Λυκοφρ.) ὑπερσ. γ. πλ. ἐστάλατο (ἀντί ἐσταλμένοι ἦσαν) Ησίοδ. Α. 288 καὶ ἐσταλάδατο (ἄλλ. ἐστάλατο) Ηροδ. 7. 90 μ. ἄορ. στείλαντο Ιλ. α. 433 μετ. σπελλάμεναι (Ηουχ.) παθ. σπαν. ἐστάλμην ἐπιγρ. 3053 (Βοϊκχ.) ὑποτ. ἀπο-σταλθῆ Σχολ. Οδ. 8. 24 μετ. αἰολ. σπαλεῖς Γρηγ. Κορ. 615 παθ. ἄορ. β. ἀντί μέσ. ἐστάλμην Πινδ. ο. 43. 49 μ. ἄορ. ἐστειλάμην Ἑρμειο. 2. 2. ῥίζ. σταλ-, στελ-, σπελ-, στέλλ-ω (ἀντί στελ-ιω)=tollo λατ. παρ. στόλος, στάλιξ, στελεόν, στελεόν, στελειά, στέλεχος, στολή=σπόλα αἰολ. καὶ καταστελῶ=κακοπολέω Ἄρεως Αἰολ. Διαλ. 41. ἴδε καὶ τέλλω.

Στενάζω παρατ. ἐστέναζον (ἀττ. τραγ.) μελ. στενάζω ἄορ. ἐστέναξα παρακ. ἐστεναγμένος (Λυκόφρ.). ῥίζ. στεν-, στέν-ω=στέν-α-μι Σανσκ.=gem-ο λατ. στενάχ-ω, στεναχ-ίζ-ω, στένω, (ἀντί στενώ). παρ. στόνος, στενός, στέινος, στεινός, στενακτός, -τέος.

Στεναχίζω (στενάζω) Οδ. α. 243 μετ. στεναχίζων Ιλ. τ. 304 παρατ. περι-στοναχίζε Ησίοδ. Α. 344 στενάχίζεν Ησίοδ. Θ. 858. Μεσ. στεναχίζομαι περι-στεναχίζεται Οδ. κ. 10 στεναχίζετο Ιλ. η. 95 στοναχίζετο Ησίοδ. Θ. 459 καὶ περι-στεναχίζετο Οδ. ψ. 446. ἴδε στενάζω.

Στενάχω καὶ στοναχέω (στενάζω) Ιλ. ω. 639 στενάχουσι π. 394 καὶ ὄωρ. πληθ. γ. στοναχεύντι Ανθ. Παλ. 7. 10 μετ. στενάχων Απολ. Ρ. 4. 4247 παρατ. στενάχεσκε Ιλ. τ. 432 καὶ περιστοναχίζεν Ησίοδ. Ασπ. 344 καὶ παθ. στοναχί-

Ζετο Ησιδ. Θ. 159 στενάχοντο Ιλ. ω. 722 άορ. έπιστενάχουσεν ω. 79 και περιστενάχουσε Κοίντ. Σμ. 3. 397 άπαρ. στοναχάσαι Ιλ. σ. 124. έδε στενάζω.

Στένω· έδε στείνω.

Στέργω (άγαπώ) μελ. στέρξω άορ. έστερξα. Παθ. στέργομαι παρ. έστεργμαι παθ. άορ. έστερχθην (Πλουτ.) μ. μελ. στέρζομαι.

Στέργω (ώς άν.) μετ. στέργοισα Θεοκρ. 17. 130 παρακ. έστοργα Ηροδ. 7. 404 καθ. παρακ. έστεργμαι Εμπεδ. 190 έστέργμεθα Ανθ. 6. 120 μελ. παθ. στέρξη Χρ. Σιβ. 3. 437. ρίζ. στερ- (στερεός), στερ-γ-ω· κατ' άλλους δ' έχει την αύτην τῷ στερ-νος ρίζαν. παρ. στοργή, στερκτός.

Στερέω-ώ (άποστερω) και στερείσκω μελ. στερήσω άορ. έστέρησα παρακ. άπ-εστέρηκα. Παθ. στερέομαι-οῦμαι στερείσκομαι και στέρομαι παρατ. έστερούμην και έστερόμην μ. μελ. στερήσομαι παρακ. έστέρημαι ύπερσ. έστέρητο παθ. μελ. στερηθήσομαι (Διόδωρ.) παθ. άορ. έστερήθην.

Στερέω (ώς άν.) μελ. στερεί Λισχ. Πρ. 862 άορ. στερείσαι Οδ. ν. 262 μετ. στερείσας Ανθ. 9. 174. Παθ. στέρομαι στέρεται Ησιδ. Ερ. 209 άπαρ. στερέσθαι Ηροδ. 8. 140 και στερείσθαι Ευρ. Ικ. 793 μελ. στεροίτο μετγν. (Λισβαν.) παθ. άορ. στερείς Ευρ. Αλκ. 622 παθ. παρακ. έστέρεσαι (Κραμ. Ανεκδ.). Παρά δε Λισβανίω και ένεργ. στέρω μετ. άποστέρων (Ισοκρ.). ρίζ. τε-, στερ-. στερ-έ-ω, στερ-ομαι, στερ-ί-σκω, τη-τά-ομαι. παρ. στέρσεις, στέρημα, στερητικός.

Στερίσκω και στέρω· έδε στερέω.

Στεῦμαι (παρίσταμαι, έφίεμαι) Ορφ. Λιβ. 82 στεῦται Ιλ. γ. 83 στεῦνται (άλλ. στεῦται) Λισχ. Περ. 49 παρατ. στεῦτο Ιλ. 6. 597. Τούτου ρίζα θεωρείται στα- του ίσθημι.

Στεφανώω (στεφανώνω) μελ. στεφανώσω κτλ. όμαλ. Παθ. στεφανόομαι πληθ. γ. στεφανεύνται Ηροδ. 8. 59 παρακ. έστεφανώομαι ύπερσ. έστεφάνωτο Ιλ. σ. 153. ρίζ. στεφ- ή στεπ-, στέφ-ω, στε-φκ-νόςω. παρ. στέφανος, στέμμα, στέφος, στεφάνη. Τούτω συγγενές είναι τὸ στείβω.

Στήκω· έδε έσθήκω.

Στηλώω (στηλώνω) μελ. στηλώσω όμαλ. άορ. έσθήλωσα και δωρ. στάλωσε Ανθ. 7. 394 ένεστάλωσαν (έπιγραφ.). ρίζα αυτού είναι στα- του ίσθημι. έδε και στηρίζω.

Στηρίζω μελ. στηρίζω (Παλ. Διαθ.) στηρίσω (ώς.) και στηριώ (ώς.) άορ. έσθήριξα. Μεσ. στηρίζομαι μελ. στηρίζομαι (Φίλοστρ.) παρκακ. έσθήριγμα (Αριστοτ.) μ. άορ. μετγν. έσθηρισάμην (Πλουτ.).

Στηρίζω (ώς άν.) άορ. σθήριξε Ιλ. λ. 28 και μετγν. έσθήρισα Ανθ. 14. 72 παθ. παρακ. έσθήριγμα Ησιδ. Θ. 779 μετ. έσθηριγμένος (Ιπποκρ.) ύπερσ. έσθήρικτο Ιλ. π. 111 παθ. άορ. στηριχθείς Τυρταί. 11. 22 παθ. μελ. στηριχθήσομαι (Γαλιν.) μ. άορ. έσθηριξάμην (Ιπποκρ.) άπαρ. στηριξάσαι Ιλ. φ. 242. ρίζ. στερ-, στερ-ί-ω. παρ. στερεός και στερερός (άντι στερ-ρός), = sthi-ra-s Σανσκ. = stier-illus λατ. στέιρα (άντι στερ-jt), στέριφος, στέριψη, στήλ-ος, στήλ-όςω.

Στιχάω (ύπάγω τακτικώς, κατά στίχον) στίχόωσιν Απολ. Ρ. 4. 30 μετ. στιχώντα Αρατ. 372 και συνθη. στιχάομαι παρατ. έστιχόωντο Ιλ. 6. 92. έδε στίχω.

Στοναχέω (στενάζω) ποιητ. στοναχέιτε Μοσχ. 3. 1 δωρ. γ. πλ. στοναχέοντι 3. 28 άπαρ. στοναχέιν Σοφ. Ηλ. 133 μελ. στοναχάσαι Χρ. Σιβ. 10. 297 άορ. στονάχουσε Κοίντ. Σμ. 1. 573 άπαρ. στοναχήναι Ιλ. σ. 124 μ. μελ. στοναχάσεται (άλλ. στόμα χείσεται) Ομ. Γυν. Αφροδ. 252.

(Στορέννυμι), στόρνυμι και στρώννυμι (στρώνω) και στρωννώω παρατ. έστρώννυσον (Νέα Διαθ.) μελ. άττ. στορώ, και στρώσω (Παλ. Διαθ.) στρωννώσω (Λουκιαν.) άορ. έστόρεσα και έστρωσα παρακ.

(ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΑ).

ἔστρωκα. Παθ. στόρνυμαι καὶ στρώννυμαι μ. μελ. στρώσομαι (Παλ. Διαθ.) παρακ. ἐστόρεσμαι (μετγν.) καὶ ἔστρωμαι παθ. ἄορ. ἐστορέσθην (Πλουτ.) καὶ κατ-εστρώθην (Διόδωρ.) μ. ἄορ. ἐστορεσάμην καὶ ὑπ-εστρωσάμην (Παυσαν.). παρ. στρώμα, στρωμνή, στρωτός.

Στόρνυμι (ὡς ἄν.) στόρνυσι Θεοκρ. 17. 133 ἄπαρ. στορνύναι Αἰσχ. Αἴ. 909 μετ. στορνύς Σοφ. Τρ. 902 καταστορνύσα Οδ. ρ. 32 μελ. ἀττ. παραστορῶ Αριστ. Π. 481 δωρ. γ. πλ. στορεσευντι Θεοκρ. 7. 57 ἄπαρ. στορεσεῖν β. 33 ἄορ. ἐστόρεσα Οδ. γ. 158 καὶ ἔστρωσα Αἰσχ. Αἴ. 924 στόρεσαν Οδ. η. 340 προστ. στόρεσον Οδ. ψ. 177 μετ. στορέσας Ιλ. ι. 213 καὶ περιστορέσας Νον. Διον. 2. 562 ὑπερσ. μετγν. ἐστρώκει Ἡλιόδωρ. 4. 16. Μεσ. στόρνυμαι ἄπαρ. στόρνυσθαι Απολ. Ρ. 1. 1184 παρατ. ἐστόρνυτο Θεοκρ. 22. 33 παρακ. αἰολ. ἐστόρνεται (Γρηγ. Κορ.) μετ. μετγν. ἐστορεσάμενος Θεοδ. Προδρ. 6. 259 ὑπερσ. ἐστρωτο Ιλ. κ. 155 κατεστόρνητο (Πολυδ.) καὶ ἐστόρεστο (Δίων Κασ.) μ. ἄορ. ἐστορεσάμην Θεοκρ. 13. 33 περι-εστορέσαντο Ορφ. Αργ. 1343 στορέσαντο Θεοκρ. 13. 30 προστ. ὑποστόρεσαι Αριστ. Εκκλ. 1030 μετ. στρωσάμενος Θεοκρ. 21. 7 πιβ. ἄορ. ἐστορέσθην (Δίων Κασ.) καὶ ἐστορήθην (Ηουχ.) ὑποτ. κατα-στορεσθῆ (Ιπποκρ.). ῥίζ. στορ-, στόρ-νυ-μι, στορ-ίννυ-μι, στρώννυμι=stern-u-o λατ.=stern-ν-μι Σανσκρ. παρ. στρώμα, στρωμνή, στρατός, στρατ-άομαι.

Στράπτω (ἀστράπτω) παρατ. στράπτει Απολ. Ρ. 1. 544 ἄορ. στράψας Σοφ. Οιδ. κ. 1515. ἴδε ἀστράπτω.

Στρατηγέω ὁμαλ. παρατ. ἐστρατήγειον Ηροδ. 7. 81 ἄορ. αἰολ. στραταγήσας (ἐπιγραφ.).

Στρατάομαι (στρατοπειδέω) Μεσ. παρατ. ἐστρατώντο Ιλ. γ. 187. ἴδε στορέννυμι.

Στρεφεδίνεω καὶ στροφοδινέω (στρηφογυρίζω) ἴπικ. παρατ. στρεφεδίνεον Κοῖντ. Σμ. 13. 7 ἄπαρ. στροφοδινεῖν Σχολ. Ιλ. 21. 269. Μεσ. στροφοδινούνται Αἰσχ. Αἴ. 51 παθ. ἄορ. ἴπικ. γ. πλ. στρεφεδίνηθην Ιλ. π. 792.

Στρέφω παρατ. ἔστρεφον μελ. στρέψω παρακ. ἐπ-ἔστροφα (Πολυδ.) ἄορ. ἔστρεψα. Μεσ. στρέφομαι παρατ. ἐστρεφόμην μελ. στρέψομαι παρακ. ἔστραμμαι ὑπερσ. ἐστράμμην κατ-ἔστραπτο (Θουκυδ.) παθ. μελ. ἀνα-στραφήσομαι παθ. ἄορ. ἐστρέφθην (Πλατ.) καὶ β. ἐστράφην μ. ἄορ. ἐστρεψάμην.

Στρέφω (ὡς ἄν.) καὶ αἰολ. στρόφω Κραμ. Αἴ. τ. 1. σ. 394 παρατ. ἀποστρέψασκε Ιλ. χ. 197 στρέψασκον σ. 546 ἄορ. στρέψαν Οδ. δ. 518 ὑποτ. ἀποστρέψην Ιλ. ο. 62 παρακ. ἀνέστροφα Κωμ. Αποσπ. 4. 549. Μεσ. στρέφεται Ιλ. σ. 488 ἀνστρέφεται Ησιόδ. Θ. 763 παρατ. ἐστρέφετο Ιλ. ω. 5 περιστρέφετο Οδ. ξ. 477 ὑπερσ. ἰων. γ. πλ. ἀπεστράφατο Ηροδ. 1. 166 παθ. ἄορ. ἰων. καὶ δωρ. ἐστράφθην Σωφρ. 78 καὶ ἐστρέφθην Ιλ. ο. 645 στρεφθῶ Αριστ. Θεσ. 1128 κατεστράφθησαν Ηροδ. 1. 130 μετ. στρηφθεῖς Θεοκρ. 7. 132 παθ. μελ. συνθ. διαστραφήσομαι Αριστ. Π. 175 μ. μελ. στρέψομαι Ιλ. ζ. 516 μ. ἄορ. ἐστρεψάμην στρέψω Σοφ. Οιδ. κ. 1416. Προχ. στρωφάω καὶ στρωφάω μετ. στρωφάωσα Νον. Διον. 48. 384 καὶ στρωφάσα Οδ. ζ. 53 παρατ. στρώφα Απολ. Ρ. γ. 424. Παθ. στρωφάομαι στρωφᾶται Ησιόδ. Ερ. 526 ἄπαρ. στρωφᾶσθαι (Ιπποκρ.) καὶ στρωφᾶσθαι Ιλ. υ. 422 μετ. στρωφώμενος Ορφ. Λιβ. 509 παρατ. στρωφᾶτο Ιλ. ν. 557 περιστρωφῶντο Κοῖντ. Σμ. 12. 404 μελ. στρωφᾶσομαι Θεογν. 839. ῥίζ. τρεπ- (τρέπω), στρέφ-ω, στρωφ-άω. παρ. στροφή, στρωτός, στρόμβος· κατ' ἄλλους ῥίζα αὐτοῦ εἶνε ἢ αὐτῆ τοῦ στραγγαλάω.

Στροβέω (περιστρέφω τι ὡς στρόμβον, ταράττω) Αἰσχ. Αἴ. 1216 μελ. μετγν. στροβήσω (Λυκόφρ.) ἄορ. μετγν. ἐστρόβησα (Πλουτ.). Παθ. στροβόμαι Αἰσχ. Χο. 203 παρατ. ἐστροβόμην (Πολυδ.) παθ. παρακ. ἐστροβημένος (Λυκόφρ.).

Στροφοδινέω ἴδε στρεφεδινέω.

Στρώννυμι ἴδε στόρνυμι.

Στυγέω-ω βδελύττομαι, είμαι τρομαγμένος) μελ. στύξω άορ. έστυξα και έστύγησα.

Στυγέω (ώς άν.) στυγίει Ιλ. θ. 370 στυγέουσι Ησιόδ. Ερ. 308 ύποτ. στυγήη Ιλ. α. 186 και στυγήησι Οδ. ν. 400 μετ. στυγίων Απολ. Ρ. 2. 630 και στυγέουσα Θεογν. 278 παρατ. έστύ'γουν μετγν. Βαθρ. 27. 11 και μετγν. ώσ. στυγέσκον Νωνν. Ίωαν. 15. 72 μ. μελ. στυγήσεται Σοφ. Οιδ. τ. 672 παρακ. έστύγηκα άπλοδς μετγν. Ίωσπ. Αρχ. 16. 7 και άντι ένεστ. άπεστυγήκασι Ηροδ. 2. 47 άορ. έστύγησα Ευρ. Τρ. 705 στύξαν Απολ. Ρ. 4. 512 παρατ. στύξον Ανθ. 7. 430 εύκτ. στύξαιμι Οδ. λ. 502 μετ. στύξας Ανθ. 9. 186 άποστύξασα 6. 48 και στυγήσας Αισχ. Ικ. 528 άορ. 6. έστυγον Οδ. κ. 113. Παθ. στυγέσθαι Απολ. Ρ. 2. 343 μετ. στυγούμενος Αισχ. Πρ. 4004 παρακ. (έστυγμαί 'Ησυχ.) έστυγημένος Λυκίφρ. 761 παθ. άορ. έστυγηθην μετ. στυγηθείς Ευρ. Αλκ. 463 στυγηθέν Αισχ. Επ. 694. ρίζ. στυγ-, στυγ-έ-ω=stir-er lat. παρ. στύγος=stiror, στύξ, στύγημα, στυγερός, στυγητός.

Στύω (σηκώνω, στήνω) μελ. στύσω Ανθ. 10. 100 άορ. στύσαι Αριστ. Δυσ. 598 παρακ. άμεταβ. έστυκα Ερ. 728 λακων. γ. πλ. έστύκαντι Δυσ. 996. Παθ. στύομαι Αχ. 1220 άπαρ. στύσθαι Λουκ. Αλεξ. 14.

Στυφέλιζω (κτυπώ) ποιητ. προστ. στυφερίζετε Οδ. σ. 416 άπαρ. στυφερίζειν Ιλ. φ. 380 μετ. στυφερίζων Σοφ. Αντ. 139 άορ. έστυφέλιξε Ιλ. ε. 437 στυφέλιξε η. 264 έστυφερίζαν π. 773 ύποτ. στυφερίζη λ. 305 άπαρ. στυφερίζαι α. 584. Παθ. στυφελιζόμενος Οδ. π. 108 παρατ. στυφερίζετο (μετγν.) παθ. άορ. έστυφερίχθην Νικ. Ευγ. 5. 286 παρ. στύφελος, στυφλός. ίδε στείδω.

Συλάω (ξεγυμνώνω) άλλα και συλέω και συλεύω συλοΰσι Ξανθ. Αποσπ. 1 άπαρ. συλεύειν Ιλ. ω. 436 μετ. συλέων (Επιγρ. Δελφ.) παρατ. έσύλεον Κοίντ. Σμ. 2. 547 έσύλευον Ιλ. ε. 48 έσύλων σύλα δ. 116 και θαμ. σύλασκε Ησιόδ. Θ. 480 άορ. έσύλησα δωρ. συλάσαις Πινδ. π. 12. 16 μελ. συλήσω Ιλ. ζ. 71 παρακ. σεσύληκα (Δημοσθ.). Μεσ. συλάομαι συλεύμενος Θεοκρ. 19. 2 παθ. άορ. έσύληθην συλαθείς Πινδ. σ. 9. 89 παθ. μελ. συληθήσεται Αισχ. Πρ. 761 μ. μελ. συλήσασθαι (Παυσαν.). ρίζ. σκυ- (σκύτος, σκεδος), συλ-, σκυλ-, συλ-ά-ω, συλ-εύω, σκυλ-εύ-ω. παρ. σύλον, σύλη, σύλησις, σύλημα, σκλητήρ.

Συλλέγω και ξυλλέγω παρατ. συνέλεγον Σοφ. Αποσπ. 218 ξυνέλεγον (Θουκυδ.) παρακ. συνείλοχα (Δημοσθ.) παθ. παρακ. συνείλεγμα και ξυνείλεγμα (Θουκυδ.) και συλλείγματα Αριστ. Εκκλ. 58 και έκ-λέλεγμα (Ξεν.) ύπερσ. ξυν-είλεκτο Αρριαν. Αν. 3. 19 παθ. άορ. σπαν. παρ' Αττ. συνελέχθην Αριστ. Δυσ. 526 και 6. συνελέγην (Πλατ.) ξυνελέγην Αριστ. Εκκλ. 116 μ. μελ. συλλέξομαι Οδ. 6. 292 μ. άορ. συνελείξαμην έπικ. ξυλλέξατο Ιλ. σ. 413 ύποτ. ξυλλέξωνται Ηροδ. 2. 94 προστ. σύλλεξαι Ευρ. Φειν. 850. ίδε λέγω (συλλέγω).

Συμβολέω (συναντώ) και ξυμβολέω ξυμβολεί Αισχ. Επ. 352 μελ. μετγν. συμβολήσω (Αππιαν.) άορ. συνεδολψε 4. 65.

Συνήνιμι (φέρω είς έν μέρος, συγκρούω) και ξυνήνιμι Σοφ. Ηλ. 131 άορ. συνήκα έσυνήκα Αλκαί. 132 (Bergk) έξυνήηκα Ανακρ. 146 (Bergk) και έπικ. ξυνήηκα Ιλ. 6. 282 δωρ. γ. πλ. συνήκαμες Πλουτ. Ηθ. 232 παρακ. μετγν. συνεικέναι (Πολυδ.) μ. άορ. 6. σύνετο Οδ. δ. 76 ύποτ. συνώμεθα Ιλ. ν. 381. ίδε ήνιμι.

Συνιερτετεύω (συνιερατεύω) μετ. ιερειτεύων (έπιγραφ.) και ιαρτετύων (ώς) συνιεριτεύουσα (ώς). ίδε ιερεύω.

Συνοχωκώς· ίδε έχω.

Συρίζω και συρίττω παρατ. έσύριττον μελ. συριώ (Παλ. Διαθ.) συρίσω (Αίλιαν.) και συρίζομαι (Λουκιαν.) άορ. έσύριξα (άττ.). Παθ. συρίττομαι κτλ.

Συρίξω (ώς άν.) συρίζουσι Αισχ. Επ. 463 και δωρ. συρίσσω 6. προστ. συρίσδες Θεοκρ. 1. 3 άπαρ. συρίσθεν 1. 14 παρατ. μετγν. σύριζον Νωνν. 2. 181· άλλ' ύπ-ε-σύριζον (Ιπποκρ.) μελ. μετγν. σϋρί'σω Λογγ. 2. 23 και συρίξω Χρ. Στ6. 5. 253

ἀορ. ἐσύριξα Ἀριστ. Πλ. 689 σύριξ' Ὀρφ. Αργ. 998 μετ. συρίσας Βαβρ. Μ5θ. 414. Παθ. συρίττομαι ἀπαρ. συρίττεσθαι (Αισχίν.). ρίζ. συρ- ἢ τυρ-, συρ-ίζ-ω, δωρ. τυρ-ισθ-ω=σδύρ-α-μι Σανσκ.=son-ο λατ. παρ. σύριγξ, συριγμός, σύριγμα, συ-surgu-s=ψιθυρός λατ.

Σύρω ὁμαλ. μετ. δωρ. θηλ. σύροισα Θεοκρ. 2. 73 παρατ. δι-έσυρον (Λουκιαν.) μελ. μετγν. συρῶ (Παλ. Διαθ.) ἀορ. ἐσύρα Ἀνθ. 7. 216 ἐν τμήσει κατα-έσυραν Ἡροδ. 5. 84 παρακ. δια-σέσυρα Κωμ. Αποσπ. 4. 412. Μεσ. σύρομαι μετγν. ἀπλοῦν Ἰωσηπ. Αρχ. 4. 4 συνθ. ἀνα-σύρονται Ἡροδ. 2. 60 παθ. παρακ. δια-σέ-συρμαι (Ἀριστοτ.) παθ. ἀορ. 6. ἐσύρην (Δίων Κάσ.) παθ. μελ. περι-συρήσομαι (Γρηγ. Ναζ.) μ. ἀορ. ἀν-εσύρατο Ὀρφ. Αποσπ. 16. παραγ. διασύρτεον.

Σύω' ἴδε σεύω.

Σφαγιάζω (Πλουτ.) ὁμαλ. ἀορ. ἐσφαγίασα (Διόδ.) καὶ συνθηθ. μεσ. ἀποθ. σφαγιάζομαι (Ξεν.) παρατ. ἐσφαγιάζομην (Ἡροδ.) παθ. ἀορ. ἐσφαγιάσθην (ὦσ.) μ. ἀορ. ἐσφαγιάσάμην (Ξεν.). Ἄλλὰ καὶ παθητ. ἀπαντᾷ ὁ ἐνεστώς σφαγιάζομαι παρὰ Ἀριστ. Ορν. 570 καὶ Ξεν. Λακ. 13. 8.

Σφάζω ἢ σφάττω ἀττ. παρατ. ἐσφάζον καὶ ἐσφαττον μελ. σφάζω ἀορ. ἐσφάζα ὑπερσ. ἐσφάκει (Δίων Κάσ.). Παθ. σφάζομαι καὶ μέσ. σφάττομαι (Ξεν.) παθ. παρακ. ἐσφαγμαι παθ. ἀορ. 6. ἐσφάγην (Πλουτ.) κατ-εσφάγην (Ξεν.) μελ. σφαγήσομαι μ. ἀορ. ἐπισφάξασθαι (Ξεν.).

Σφάζω (ὡς ἀν.) μελ. σφάζω Ευρ. Ἡρακλ. 493 ἀορ. σφάζεν Ὀδ. γ. 454 παθ. ἀορ. α. ἐσφάχθην σπαν. Πινδ. π. 41. 23 καὶ 6. ἐσφάχ'ην Ευρ. Φοιν. 933 μ. μελ. σφαγήσομαι Ἀνδρ. 315. ρίζ. σφαγ- ἢ σφαδ-, σφάξ-ω (ἀντι σφαγ-ιω), σφάδ-δω (ἀντι σφαδ-ιω), σφαγ-ιάζω. παρ. σφαγή, σφακτός, σφακτίος. Τούτῳ συγγενῆ εἶνε τὸ θαινῶ, ἐπέφνε, φονεύω.

Σφάλλω (σκοντάπτω) μελ. σφαλῶ παρακ. ἐσφαλκα (Πολυβ.) ἀορ. α. ἐσφηλα μ. μελ. σφαλοῦμαι παρακ. ἐσφαλμαι ὑπερσ. ἐσφαλτα παθ. ἀορ. 6. ἐσφάλην παθ. μελ. 6. σφαλήσομαι.

Σφάλλω (ὡς ἀν.) πληθ. γ. δωρ. σφάλλοντι Θεοκρ. 24. 410 ἀορ. α. σφηλεν Ὀδ. ρ. 464 δωρ. ἐσφᾶλα Πινδ. ο. 2. 81 εὐκτ. ἀποσφάλλειεν Ἰλ. ε. 567 ὑποτ. ἀποσφάλλωσιν Ὀδ. γ. 320 παθ. ἀορ. α. μετγν. ἐσφάλθην (Γαλιν.) καὶ 6. σφάλην Ευρ. Ἰκ. 456. Μεσ. ἐνεστ. σφάλλειται Αισχ. Ευμ. 717 παρατ. ἐσφάλλοντο Ευρ. Βακ. 744. ρίζ. σφαλ-, σφάλ-λω (ἀντι σφαλ-ιω)=fall-ο λατ.=σφάλ-α-μι Σανσκ. παρ. σφάλμα, ἀσφαλής, σφαλερός.

Σφαραγίω (κροτῶ, σπαργάω) μετ. περισφραγεῖσα Νικανδ. Θηρ. 553 παρατ. σφαραγεῖντο Ὀδ. ι. 390. παρ. σφάραγος. ἴδε σπαργάω.

Σφετερίζω ἀορ. ἐσφετέρισα. Μεσ. Αποθ. σφετερίζομαι παρακ. ἐσφε-τέρισμαι (Δίων Κάσ.) μετ. ἐσφετερισμένος (Διον. Ἄλικ.) ὑπερσ. ἐσφετέ-ριστο (Δίων Κάσ.) μ. ἀορ. ἐσφετερισάμην μ. μελ. σφετερισῶμαι (Δίων Κάσ.).

Σφετερίζομαι (ὡς ἀν.) μ. ἀορ. δωρ. σφετερίζεμενος Αισχ. Ἰκ. 39 παθ. παρ-κ. ἐσφετερισμένος Αππ. Ἄννιθ. 45. ρίζ. ἐ-, φε- (ἀντι σφε), σφε-, σφέ-τερος, σφε-τ-ερίζ-ω.

Σφίγγω μελ. σφίγξω (Παλ. Διαθ.) ἀορ. ἐσφιγξα (Λουκιαν.) Μεσ. σφίγγομαι παθ. παρακ. ἐσφιγμαι μ. ἀορ. ἐσφιγξάμην (μετγν.).

Σφίγγω (ὡς ἀν.) σφίγξω Αισχ. Πρ. 58 παρατ. ἐσφιγγον Κωμ. Αποσπ. 2. 265 μελ. σφίγξω Ἀνθ. 42. 208 ἀορ. ἐσφιγξα 5. 294. Μεσ. σφίγγομαι παρατ. ἐσφιγ-γτο Ἀνθ. 2. 273 μ. ἀορ. ἐσφιγξάτο Ἑρμεσ. 84. ρίζ. φῖ-, σφι-γ-, φι-μ-ώω, σφιγ-γω (ἀντι σφιγ-ιω)=fig-ο λατ. παρ. σφίγμα, σφίγμός, φῖμός, σφιγκτός, βιωτ. φίξ = ἡ σφίγξ.

Σφραγίζω ὄμαλ. ἄορ. ἐσφράγισα ἰων. ἐνεσφρήγισεν Ἀνθ. β. 274 μ. ἄορ. σφρηγίσαστο Νον. Διον. 26. 261. ἴδε φράσσω.

Σφριγάω (εἶμαι σφικτός, σπαργάω) σφριγᾶ (Ἰπποκρ.) μετ. σφριγῶντας Ἀνθ. Πλαν. 389 θηλ. σφριγῶσαι Ἀπολ. Ρ. γ. 4257. ἴδε σποργάω.

Σφύζω (κινουμαι μετὰ παλμῶν, σφριγῶ) σφύττει (Δίων Χρυσ.) ὄωρ. ἄπαρ. σφύσσειν (ἄλλ. σφύζειν) Θεοκρ. 41. 71 μετ. σφύζων (Πλατ.) παρατ. ἐσφύζε (Ἰπποκρ. μελ. σφύζω (Γαλην.) ἄορ. ἐσφύζα (ὤσ.). ῥιζ. φυ- (φυσάω), σφυ-γ-, σφύζω (ἀντι σφυ-γω). παρ. σφυγμός. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ σφριγάω καὶ σφαδάζω.

Σχάζω (σχίζω, χαλαρώνω, ἀναχατιζώ) ἄορ. ἔσχασα (Ἀριστοτ.). Παθ. σχάζομαι παθ. μελ. σχασθήσομαι (Παλ. Διαθ.) παρακ. ἔσχασμαι (Διοσκορ.) ὑπερσ. ἔσχαστο (Ἡλιοδ.) παθ. ἄορ. ἐσχάσθην (Πλουτ.).

Σχάζω (ὡς ἀν.) καὶ σχάω ἄπαρ. κατα-σχᾶν (Ἰπποκρ.) παρατ. ἔσχων Ἀριστ. Ν. 409 ἐσχάζουσαν Λυκόφρ. 21 ἄορ. ἐσχᾶσα Κυρ. Τρ. 840 σχάσε Ἀνθ. 9. 422 προστ. σχάσον Πινδ. π. 40. 54 ἄπαρ. σχάσαι (Ἰπποκρ.) μετ. σχάσας Καλλιμ. παρὰ Στράβ. 4. 46 καὶ σχάσας Ἀριστ. Ν. 740 ὄωρ. σχάσαις Πινδ. ν. 4. 64 μ. ἄορ. σχασάμενος Ἀριστ. Ν. 107. ἴδε σκεδάννυμι.

Σχίθω· ἴδε ἔχω.

Σχίζω ὄμαλ. παρατ. σχίξει Πινδ. π. 4. 228 ἄορ. σχίσεν ν. 9. 24 μετ. σχίσας Ησιόδ. Α. 428. παρ. σχίζα, σχίδη, σχίδαξ, σχινδαλμός. ἴδε σκεδάννυμι.

Σώζω παρατ. ἔσωζον μελ. σώσω παρακ. σέσωκα ἄορ. ἔσωσα. Μεσ. σώζομαι μ. μελ. δια-σώσομαι παθ. μελ. σωθήσομαι παρακ. σέσωμαι (Πλάτ.) σέσωσμαι (Ξεν.) παθ. ἄορ. ἐσώθην μ. ἄορ. ἐσωσάμην. παρ. σῶμα, σωτήρ, σωστής.

Σώζω (ὡς ἀν.) σπάν. παρ' ἐπικοῖς καὶ μέσ. σώζομαι προστ. σώζω Καλλιμ. Ἀηλ. 450 παρατ. ἐσώζετε Σοφ. Τρ. 682 ἄορ. ὄωρ. κατεσώζαμες Πιννακ. Ηρακλ. 2. 30 καὶ κατεσώσαμες ὤσ. 4. 30 μ. μελ. ἐκσωσάτο Ἀισχ. Περ. 451. ῥιζ. σα-, σα-ό-ω, σώ-ω, σώ-ζ-ω. παρ. σῶος, σῶος, σῶς, σῶκος, ἄσωτος, σῶος = sá-nu-s λατ. so-bt-us = σώρων καὶ

Σῶω (σώζω) καὶ σαῶω σώωμι σώωσι αἰολ. β. προσ. Ἄλκαϊ. 92 σοοί Θεογν. 668 λακων. σωᾶδδαι (Νουχ.) σώουσι Τυρτ. 44. 13 ὑποτ. σώος (ἀντι σῶος) Ἰλ. ι. 681 σώω (ἄλλ. σῶη) ι. 424 σώωιν ι. 393 παρατ. σώετε Ἀπολ. Ρ. 4. 497 εὐκτ. σοοί Ἀνθ. 7. 409 μετ. σώων Ὀδ. ε. 490 καὶ σώοντες ι. 430 παρατ. σώεσκον Ἰλ. θ. 363 μελ. σαῶσω Ὀδ. κ. 286 ἄπαρ. ἐπικ. σαωσίμεν Ἰλ. τ. 404 καὶ σαωσίμεναι ν. 96 ἄορ. ἐσῶσέ ο. 290 σώσει ε. 23 ὄωρ. ἐσώξαι καὶ ἐσοίξει (Λακων.) κατ-ἐσώξαι Πιννακ. Ηρακλ. 2. 30 καὶ κατ-ἐσῶσα ὤσ. Β. 47. 4. 3 εὐκτ. σαῶσειας Ἰλ. ρ. 449 σαῶσειαν μ. 423 ἄπαρ. σῶσαι Σωφρ. 26 εὐκτ. σαῶσαι Ὀδ. γ. 231 ἄορ. β. ἡ παρατ. γ. προσ. σῶω ἀντι ἐσῶω Ἰλ. π. 363 καὶ φ. 424 ὑποτ. σῶω Ὀδ. ν. 230. Παθ. σώομαι σῶται (Ζω-ναρ.) ἄπαρ. σώεσθαι Ἀπολ. Ρ. 2. 640 προστ. σῶω Ὀμ. Ἰμ. Δημ. 13. 3 μετ. σώ-μενος Ἀπολ. Ρ. 3. 307 παρατ. σώετο Ἀνθ. 9. 53 σώοντο Ἀπολ. Ρ. 2. 4010 μ. μελ. σώσσαι Ὀδ. φ. 309 παθ. ἄορ. σώθη Πινδ. π. 4. 461 γ. πλ. ἐσῶθεν Ἀπολ. Ρ. 3. 4426 καὶ σώθεν Ὀδ. γ. 185 προστ. σωθήτω Ἰλ. ρ. 228 ἄπαρ. σωθήνοι ο. 503 μετ. σωθεις Ἀπολ. Ρ. 3. 786. ἴδε σώζω.

Τ

Ταγέω (εἶμαι ταγός, ἄρχω) μόνον ἄπαρ. ταγεῖν Ἀισχ. Περ. 764 ἀλλὰ καὶ ταγιῶ (ἐπιγρ.) ἄορ. ἐτάγευσα (Ξεν.). Παθ. ὑποτ. ταγιεύεται (ὤσ.) μ. ἄορ. προστ. τάγευσαι Ἀισχ. ἔπ. 58. ῥιζ. ταγ- ταγ-έω. παρ. ταγός.

Τάγω (λαμβάνω) μόνον ἄορ. μετ. ἐπικ. τεταγῶν Ἰλ. α. 594. ἴδε τάω.

Ταλάω (ὑπομίνω) ἄορ. συγκεκ. γλάω μελ. ταλάσσει Λυκόφρ. 746 ἄορ. ἐπικ. ἐτάλασσα-ας Ἰλ. ρ. 466 ὑποτ. ταλάσσης Ἰλ. ν. 829 ταλάσση ο. 464 μετ. τα-

λάσας *Ληθ.* 5. 246 μ. *ἀορ.* ταλάσαστο Ὀπτιαν. *Κυν.* 3. 455. *ῥιζ.* ταλ-, τελ-, ταλ-ά-ω = *tol-ego* λατ. *τλά-ω.* παρ. *τάλας*, πολυ-τάλας, γλή-μων, τάλαντον, τελ-α-μῶν, τολ-μη, τολ-μ-άω, τάν-ταλ-ος, ἴδε *τλάω*.

Τάλαιπωρέω-ῶ (κακοπαθῶ, κοπιᾶζω) *ῥμαλ.* παρακ. τεταλαιπώρηκα *ἀορ.* ἐταλαιπώρησα. *Παθ.* ταλαιπωρέομαι παρακ. τεταλαιπώρημαι *παθ.* μελ. ταλαιπωρηθήσομαι *παθ.* *ἀορ.* ἐταλαιπωρήθην μ. *ἀορ.* ἐταλαιπωρησάμην. ἴδε *ταλάω*.

Ταμιεύω παρατ. ταμιεύεσκε *Σοφ.* *Αντ.* 950 μελ. ταμιεύσω *Αριστ.* *Ιπ.* 948. *Μεσ.* ταμιεύομαι *Εκκλ.* 600 *παθ.* ἐνεστ. ταμιευομένην *Πινδ.* ο. 8. 30 μελ. ταμιεύσομαι (*Διον.* *Αλικ.*) *παθ.* παρακ. τεταμιεύομαι *Πλουτ.* *Ηθ.* 457 *παθ.* *ἀορ.* ἐταμιεύθην (*Γρηγ.* *Ναζ.*) μ. *ἀορ.* ἐταμιευσάμην (*Δουκιαν.*) παρ. ταμίη, ταμίας ἴδε *τέμνω*.

Τάνυω (ἐκτείνω) *ῥμαλ.* παρατ. τάνυεν (*ἄλλ.* τανύεν) *Πινδ.* π. 4. 429 καὶ τανύεσκον (*Ἀπολλινάρ.*) μελ. τανύσω *Χρ.* *Σιβ.* 10. 82 τανύσει *Ορφ.* *Λιθ.* 479 καὶ τανύουσι *Οδ.* φ. 474 *ἀπαρ.* ἐντανύσειν *Οδ.* φ. 127 *ἀορ.* τάνυσεν φ. 409 ἐτάγυσε φ. 128 καὶ τάνυσεν *Ιλ.* ι. 243 κατάνυσαν *Ομ.* *Υμ.* *Διονυσ.* 34 ὑπο)τάγυσαν *Ιλ.* α. 486 *εὐκτ.* τανύσειεν *Οδ.* σ. 92 ὑποτ. τανύση *Ιλ.* ψ. 324 καὶ τανύση ρ. 547 *ἀπαρ.* τανύσαι *Οδ.* φ. 174 μετ. τανύσας *Απολ.* Ρ. 4. 890 καὶ τανύσας *Ιλ.* ψ. 25 *ῥμαλ.* τανύσαι *Πινδ.* ο. 2. 94. *Μεσ.* τανύομαι τίνυται *Ιλ.* ρ. 393 παρατ. τανύοντο *Ιλ.* ι. 468 *παθ.* παρακ. τετάνυσται *Οδ.* ι. 446 καὶ μετγν. τετάνυται μετ. τετανυμένα (*Γαλην.*) ὑπερσ. τετάνυστο *Ιλ.* κ. 456 μετ' ὀλίγ. μελ. τετανύσεται *Ορφ.* *Λιθ.* 349 *παθ.* *ἀορ.* ἐτανύσθη *Ησιόδ.* Θ. 477 γ. πλ. τανύσθεν *Ιλ.* π. 475 μετ. τανυθεῖς υ. 483 μ. *ἀορ.* ἐτανύσατο *Ομ.* *Υμ.* *Ερμ.* 54 τανύσατο *Απολ.* Ρ. 2. 94. *ῥιζ.* ταν-, ταν-ύ-ω = *ten-u-o* λατ. παρ. ταναός, ταναγής, ταναύπους. ἴδε καὶ *τείνω*.

Ταράσσω ἢ ταράττω *ἀορ.* ἐτάραξα ὑπερσ. συν-ετεταράχει (*Δίων Κάστ.*) *Παθ.* καὶ *Μεσ.* ταράσσομαι μ. μελ. ταράζομαι παρακ. τετάραγμα ὑπερσ. ἐτεταράγμην *παθ.* μελ. παραχθήσομαι (*μετγν.*) *παθ.* *ἀορ.* ἐταράχθην μ. *ἀορ.* ἐταραξάμην.

Τάρασσω (ὡς *ἀν.*) *ἀπαρ.* ἐπικ. ταρασσίμεν *Πινδ.* π. 41. 42 παρατ. ἐτάρασσον *Ηρόδ.* 4. 429 μελ. ταραξῶ *Ευρ.* *Τρ.* 88 παρακ. ἰων. τέτρηχα *Φιλητ.* *Αποσπ.* 3. 7 μετ. τετρηχῖα *Ιλ.* η. 346 ὑπερσ. τετρήχει *Ε.* 95 *ἀορ.* ἐθραξα (*Πλατ.*) *παθ.* *ἀορ.* ἐθράχθην *Σοφ.* *Αποσπ.* 812 *παθ.* μελ. παραχθήσομαι *Κωμ.* *Αποσπ.* 4. 288. *ῥιζ.* τερ-, (τείρω), ταρ-, ταρ-άσσω (*ἀντι* ταρ-αχ-ίω), ταρ-β-έω, τραχ-ύ-νω, τάρ-ταρ-ος. *Τούτῳ* συγγεν. εἶνε τὸ θράττω. παρ. ταραχή.

Τάρβέω-ῶ (φοβοῦμαι) *ῥμαλ.* παρατ. τάρβεσκον *Ομ.* *Υμ.* *Αφρ.* 254 *ἀορ.* τάρβησεν *Ιλ.* 6. 268 τάρβησαν ο. 280. ἴδε *ταράσσω*.

Ταρχύω (ἐνταφιάζω) ταρχύουσιν *Απολ.* Ρ. 3. 208 παρατ. τάρχουον *Απολ.* Ρ. 2. 840 μελ. ταρχύουσι *Ιλ.* π. 456 *ἀορ.* τάρχευσεν (*ἐπιγραφ.*) τάρχῦσα *Κοιντ.* *Σμ.* 4. 804 ὑποτ. ταρχύουσιν *Ιλ.* η. 85 μετ. ταρχεύσας (*Τζιτζ.*) μ. *ἀορ.* ἐταρχύσαντο *Νοῦν.* *Διον.* 37. 96 ταρχύσαντο *Απολ.* Ρ. 4. 83 *παθ.* *ἀορ.* ταρχύθην *Ληθ.* 7. 476 μετ. ταρχυθεῖσα *Δυκόφρ.* 369. *Τούτῳ* συγγενές εἶνε τὸ τᾶριχέω. *ῥιζ.* ταρ- (τᾶριχος), ταραχ-, ταρχ-ύ-ω, ταρχύματα.

Τάσσω ἢ τάττω παρατ. ἔτασσον ἢ ἔταττον μελ. τάξω *ἀορ.* ἔταξα παρακ. τέταχα. *Παθ.* τάσσομαι καὶ τάττομαι παρατ. ἔτασσομένην καὶ ἔταττόμενην παρακ. τέταγμα ὑπερσ. ἐτετάγμην μετ' ὀλίγ. μελ. τετάξομαι *παθ.* *ἀορ.* ἐτάχθην καὶ *Ε.* ἐτάγην (*Διόδωρ.*) *παθ.* μελ. α. ἐπιταχθήσομαι (*Θουκυδ.*) *παθ.* μελ. *Ε.* ταγήσομαι (*μετγν.*) μ. *ἀορ.* ἐταξάμην μ. μελ. τάξομαι (*Παλ.* *Διαθ.*).

Τάσσω (ὡς ἄν.) μελ. τάσω Λισχ. Επ. 284 καὶ ὄρω. κατα-ταξίς Θεοκρ. Επὶγρ. 6. παρακ. ποιτιέτακται (ἐπιγραφ.) ὑπερσ. ἐτέτακτο Ηροδ. 1. 483 γ. πλ. τετάχαστο 8. 85 παθ. ἄορ. 6. ἐτάχην Ευρ. Αποσπ. 997. ῥίζ. ταχ-, τάσσω (ἀντί ταχ-ιω). παρ. τάξις, τακτός, -τέος, διαταγή. ἴδε καὶ (τεγίω).

Ταφεῖν καὶ ταφῆναι· ἴδε θάπτω καὶ θαφ.

(Τάω = λαμβάνω) ἐπικ. καὶ μιν. 6. πρόσ. προστ. τῆ (ἀντί τάε) Ιλ. ξ. 249 6. πλ. τῆτε Σωφρ. 100 ("Αρενς). ῥίζ. τα- τῆ, τῆτε· κατ' ἄλλους δὲ εἶνε συγγενὲς τῷ τεῖνω.

Τέγγω (στάζω) τέγγει Σοφ. Αντ. 831 προστ. τέγγε Αλκαϊ. 39 ἄπαρ. τέγγειν (Ιπποκρ.) μετ. τέγγων Πινδ. ν. 10. 75 παρατ. ἐτεγγον Λισχ. Περ. 317 μελ. τέγγω Πινδ. σ. 4. 49 ἄορ. ἐτεγγα Λισχ. Πρ. 401 (χορ.). Μεσ. τέγγομαι Περ. 4065 παθ. ἄορ. ἐτέγγθην Σοφ. Φ. 1456 (χορ.). ῥίζ. τεγ-, τέγγω (ἀντί τεγ-ιω) = iungo λατ. ἴδε καὶ στάζω.

Τέθηλε· ἴδε θάλλω.

Τέθηπα· ἴδε (θάπω).

Τείνω (τεντώνω, ἐκτείνω) παρατ. ἔτεινον μελ. ἄπο-τενώ (Πλατ.) παρακ. τέτακα (Διον. Ἀλικ.) ἄπο-τέτακα (Πλατ.) ἄορ. ἔτεινα. Μεσ. τεῖνομαι παρακ. τέταμαι μ. μελ. παρα-τενοῦμαι παθ. μελ. παρα-ταθήσομαι παθ. ἄορ. ἐξ-ετάθην μ. ἄορ. ἐτεινάμην.

Τείνω (ὡς ἄν.) παρατ. ἐπιτείνεσκον Ηροδ. 1. 486 ἄορ. κατα-τεῖνειν Ιλ. γ. 261. Παθ. καὶ Μεσ. παρατ. τείνετο Απολ. Ρ. 2. 1233 ὑπερικταίνοντο (ὑπεριξετείνοντο ἐξ ἔνεστ. ἱκταίνομαι) Οδ. ψ. 3 ὑπερσ. ὑπὲρ-τείτατο Ιλ. ρ. 736 τετάσθην ξ. 404 τέταντο Απολ. Ρ. 1. 1006 παθ. ἄορ. τάθη Ιλ. ψ. 375 γ. πλ. ἐκταθεν (ἀντί ἐξετάθησαν) λ. 691 παθ. μελ. ταθήσομαι (Γαλην.) μ. ἄορ. τεῖντο Απολ. Ρ. 2. 1043. ῥίζ. ταν-, τεν-, τείν-ω (ἀντί τεν-ιω) = iendo λατ. παρ. τασίς, τόνος, ἀτενίς, τένων, ταινία, τατός, τατεός.

Τείρω (κατατρίδω, βασανίζω) τεῖρει Ιλ. δ. 315 παρατ. ἔτειρε Οδ. δ. 369 παρακ. τέτορεν (Ησυχ.). Παθ. τεῖρομαι Αριστ. Λυσ. 960 ἄπαρ. τεῖρεσθαι Ιλ. ξ. 387 μετ. τεῖρόμενος π. 43 παρατ. ἐτείρετο χ. 242 τεῖρετο Ιλ. ρ. 745 τεῖροντο ρ. 376. ῥίζ. τερ-, τεῖρ-ω (ἀντί τερ-ιω) = ier-o λατ. τρύ-ω, τρί-6-ω, τρύ-χ-ω, τι-τρά-ω, τε-τραίν-ω, τι-τρώ-σκ-ω, τορ-έ-ω, καὶ τορ-εύ-ω. παρ. τέρην.

Τειχέω· καὶ τειχίζω (κάμνω τεῖχος) ὄμαλ. μετ. τειχέοντες Ηροδ. 5. 23 παρατ. ἐτείχεον (Θουκυδ.) ἐτείχεεν Ηροδ. 5. 124 μελ. τειχίω (Θουκυδ.) ἄορ. ἐτείχισα Ηροδ. 1. 475 τείχισε Ανθ. Αππ. 147. 7. Μεσ. τειχίζομαι (Θουκυδ.) μ. μελ. τειχίσσθαι (Ξεν.) μ. ἄορ. ἐτείχισαντο (Θουκυδ.) ἐπικ. ἐτείχισσαντο Ιλ. η. 449. ἴδε τεύχω.

Τεκμαίρομαι (συμπεραίνω, γνωστοποιῶ τι διὰ σημείου) παρατ. ἐτεκμαιρόμην μελ. τεκμαροῦμαι μ. ἄορ. ἐτεκμηράμην. παρ. τεκμήριον, τεκμαρτέος.

Τεκμαίρω (ὡς ἄν.) ποιητ. τεκμαίρει Πινδ. ν. 6. 8 ἄορ. τέκμηρον Λισχ. Πρ. 605 τεκμήρατε Κοῖντ. Σμ. 12. 224. Μεσ. Αποθ. τεκμαίρομαι Ιλ. η. 70 προστ. τεκμαίρεο Νικανδ. Αλ. 186 μ. ἄορ. τεκμήρατο Οδ. κ. 563 τεκμήραντο Ιλ. ζ. 349 εὐκτ. τεκμήραιο Αρατ. Φαιν. 142 ἄπαρ. τεκμήρασθαι Καλλιμ. εἰς διά 85. ῥίζ. τεκ-, τικ-τ-ω, τεκ-μ-αίρ-ομαι, τεκ-ν-ό-ω, τεκ-τ-αίν-ω, τεχ-νάω, τόξο-ν, τοξ-ό-της, τόσσαίς. παρ. τέκμαρ, Τέκμηρσα, τέκ-μωρ.

Τεκνώω (τεκνοποιῶ) ὄμαλ. μελ. τεκνώσω ἄορ. ἐτέκνωσε Αθην. 13 σ. 589 παθ. ἄορ. πληθ. γ. ἐτέκνωθεν Πινδ. ι. 4. 17 μ. ἄορ. τεκνώσατο Ορφ. Γμ. 29 7. παρ. τέ-κνον, τέκ-ος, τόκος, τοκίς. ἴδε τεκμαίρω.

Τεκταίνω (κατασκευάζω, μηχανῶμαι) παρατ. ἐτέκταινον μελ. τεκτανῶ καὶ τεκτηνῶ (μετγν.) ἄορ. ἐτέκτηνα. Παθ. καὶ Μεσ. τεκταίνομαι μ. ἄορ. ἐτέκτηνάμην.

Τεκταίνω (ὡς ἀν.) ἀπαρ. τεκταίνμεν Απολ. Ρ. 3. 692 ἀορ. τεκτίνης 2. 384 μ. ἀορ. τεκτίνατο Ομ. Γμ. Ερμ. 25 εὐκτ. τεκτίναιτο Ιλ. κ. 49 μετ. ἐντεκτίνάμενος (Ιπποκρ.). παρ. τέχ-νη, τέκ-τ-ων. ἴδε τεκμαίρω.

Τελέθω (εἶμαι ὑπάρχω) ποιητ. τελέθεις Ανθ. 7. 534 τελέθει Ιλ. η. 282 δωρ. α. πλ. τελέθομες Ἐπιχαρμ. 94 (Ἄρεος) τελέθουσι Ιλ. ι. 444 δωρ. τελέθοντε Πινδ. π. 2. 31 ὑποτ. τελέθουσι Ησιοδ. Ερ. 484 εὐκτ. τελέθει Αἰσχ. Ικ. 691 τελέθουτε Θεοκρ. 24. 99 τελέθοιεν 5. 48 ἀπαρ. τελέθειν Θεογν. 770 μετ. τελέθων Οδ. ρ. 486 παρατ. θαμ. τελέθεσκε Ομ. Γμ. Δημ. 244 τελέθεσκον Καλλιμ. Α. Παλ. 67. Παθ. τελέθονται Φωκυλ. 40½ παρατ. τελέθοντο Χρ. Σιβ. 3. 274. ἴδε τέλλω.

Τελευτάω (τελειώνω τε, ἀποθνήσκω) ὁμαλ. μετ. ἰων. τελευτόντας Ηροδ. 3. 38 παρατ. τελεύτα Ο3. γ. 62 μελ. ἐκτελευτήσει Αἰσχ. Ικ. 411 καὶ δωρ. ἐκτελευτάσει Πινδ. π. 42. 29 τελευτάσμεν ο. 2. 33 καὶ τελευτάσεται Ευρ. Ιπ. 369 ἀπαρ. τελευτήσεσθαι Ιλ. ν. 400 ἀορ. τελευτήσαν Ιλ. μ. 304 τελευτήσασεν Πινδ. π. 4. 54 τελευτάσαν ο. 7. 68 εὐκτ. τελευτήσας Ο3. φ. 400 τελευτήσειεν η. 334 παθ. ἀορ. τελευτηθῆ Ευρ. Ορ. 1218 ἀπαρ. τελευτηθῆναι Οδ. 6. 474 μ. μελ. τελευτήσασθαι Ιλ. ν. 400 καὶ δωρ. τελευτάσμαι Ευρ. Ιππολ. 369 (χορ.). παρ. τελευτή ἴδε τέλλω.

Τελέω-ῶ (ἐκτελῶ, φέρω τι εἰς πέρας) παρατ. ἐτέλουν μελ. τελέσω καὶ τελῶ παρακ. τετέλεκα ὑπερσ. προσ-ετετελέκει (Θουκυδ.) ἀορ. ἐτέλεσα μ. μελ. τελέομαι τελεῖται (Αἰσχιν.) παρακ. τετέλεσμαι ὑπερσ. ἐπ-ετετελέστο (Θουκυδ.) παθ. μελ. τελεσθήσομαι (Θεοφρ.) παθ. ἀορ. ἐτελέσθην μ. ἀορ. ἐτελεσάμην.

Τελέω (ὡς ἀν.) καὶ ἰων. τελείω καὶ τελέσκω τελείει Οδ. ζ. 234 διατελιῦσε Ηροδ. 7. 444 καὶ δωρ. τελεῦντι Θεοκρ. 7. 32 ὑποτ. τελής Θεογν. 4166 τελέωμεν Οδ. δ. 776 μετ. τελέσκων Αθην. 45. 683 παρατ. ἐξέτελειον Ιλ. ι. 493 τέλεσκον Καλλιμ. Αρτ. 123 τελέσκον Κοῖντ. Σμ. 8. 213 καὶ τέλεον Ιλ. ψ. 373 μελ. ἐπικ. τελέσω α. 523 καὶ ἰων. τελέω Οδ. δ. 485 τελείει 6. 256 τελέουσιν Ιλ. μ. 59 ἀπαρ. τελείειν Καλλιμ. Απολ. 44 ἀορ. ἐπικ. ἐτέλεσε Οδ. γ. 449 τέλεσεν Ησιοδ. Α. 36 τέλεσαν Οδ. η. 325 καὶ ἐτέλεσαν ν. 212 ἀπαρ. τελέσασαι Απολ. Ρ. 4. 4274 μετ. δωρ. τελέσαις Πινδ. π. 4. 79 παρακ. τετέληκα (ἐπιγραφ.). Παθ. τελέομαι-οῦμαι ἐκτελούνται (Ιπποκρ.) προστ. τελείσθω Αἰσχ. Χο. 310 μετ. τελουμένη Χο. 284 καὶ τελούμενα Ηροδ. 4. 206 παρατ. ἐτέλειστο Ο3. λ. 297 μελ. τελεῖται Οδ. 5. 460 τελεῖται Αἰσχ. Αγ. 68 ἀπαρ. τελέεσθαι Ιλ. 6. 36 καὶ τελείσθαι Οδ. φ. 284 μετ. τελεομένων Ηροδ. 9. 93 παρακ. τετελεσμένα Ιλ. σ. 4. ὑπερσ. ἐκτετέλεστο Ξεν. Ερ. 3. 5 καὶ τετέλεστο Ιλ. τ. 242 παθ. ἀορ. ἐτελέσθη Ιλ. ο. 228 μ. ἀορ. ἐτέλεσσατο Χρ. Σιβ. 3. 264 ἀπαρ. τελέσασθαι Αριστοειδ. τ. 2. σ. 453. ριζ. τελ-, τελ-έ-ω, τελ-εί-ω, τελ-ευ-τ-άω. παρ. τέλος, τελευστός, -τέος, τέλειος.

Τέλλω (παράγω, ὑπάρχω) πάντοτε σύνθ. παρὰ πεζοῖς ἀνατέλλω ἐπιτέλλω ἐντέλλω κτλ. ἀορ. ἀνέτειλα (Πλατ.) παρακ. ἀνατέταλκα (Πολυβ.) παθ. παρακ. ἐντέταλμαι (Ξεν.) μ. μελ. ἐντελοῦμαι (Παλ. Διαθ.) μ. ἀορ. ἐντειλάμην (Ξεν.).

Τέλλω (ὡς ἀν.) τέλλει Αθην. 45. 683 μετ. τέλλων Σοφ. Ηλ. 699 παρατ. ἐπι-ἐτέλλεν Ιλ. α. 25 ἀορ. ἐτείλαν Πινδ. ο. 2. 70 καὶ τέλλεται ο. 41 (40). 6 μετ. τελλόμενος Απολ. Ρ. 4. 688 παρατ. τέλλετο Πινδ. π. 4. 257 ὑπερσ. ἐν τμήσει ἐτέταλτο Ιλ. 6. 643. Συνηθ. δ' ἀπαντᾷ σύνθ. ἀνα-τέλλω ἐπικ. ἀντέλλει Απολ. Ρ. 3. 959 μετ. ἐπαντέλλων Πινδ. ο. 8. 28 παρατ. ἀνέτελλον 2. 4247 ἀνέτελλε 4. 604 ἀορ. ἀνέτειλα Ιλ. ε. 777 ἀντείλας Πινδ. 4. 7. 5 ἐντείλει ο. 7. 40 μετ. ἐπαντείλασα Αἰσχ. Αγ. 57. Μεσ. ἀνατέλλομαι ἐντέλλομαι καὶ ἐπιτέλλομαι Ιλ. τ. 492 ἐπιτέλλεται Ησιοδ. Ερ. 565 μετ. δωρ. ἀνατελλομένα Πινδ. ι. 4. 65 ἐντελλόμενα Ηροδ. 4. 94 παρατ. ἐντέλλετο 4. 90 μ. ἀορ. ἐπετέλιετο Οδ. α. 327. ριζ. τελ-, τέλλω (ἀντί τελ-*jw*)=1010 Πλατ. τελ-έ-θ-ω, ἀνα-τέλλω. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ στέλλω.

Τέμνω (κόπτω) παρατ. ἔτεμνον μελ. τεμῶ παρακ. τέτμηκα (Αριστοτ.) ἀπο-τέτμηκα (Πλατ.) ἄορ. β. ἔτεμον καὶ ἔταμον. Μεσ. καὶ Παθ. τέμνομαι παρακ. τέτμημαι μ. μελ. ὑπο-τεμοῦμαι παθ. μελ. τιμῆσσομαι (Αριστοτ.) ἀπο-τιμῆσσομαι (Λυσ.) παθ. ἄορ. ἐτιμήθη μετ' ὀλίγ. μελ. τετιμήσομαι (Φιλοστρ.) καὶ ἐκ-τετιμήσομαι (Πλατ.) μ. ἄορ. β. ἐτεμόμην (Λουκιαν.) ἀπ-ετεμόμην (Πλατ.). παρ. τομή, τιμῆμα, τέμαχος, τομεύς, τιμητός, -τέος.

Τέμνω (ὡς ἄν.) ἰων. καὶ δωρ. τάμνω καὶ τάμνημι ἐκτάμνησι Κοϊντ. Σμ. 3. 224 ἄπαρ. τόμνειν Ησιοδ. Ερ. 421 καὶ ταμνέμεν Ερ. 784 μετ. τάμνων Ηροδ. 2. 33 δωρ. θηλ. τάμνοισι Πινδ. ο. 12. 6 παρατ. τέμνε Απολ. Ρ. 4. 769 ἔταμε Καλλίμ. Αργ. 88 τάμνε (Αριστοτ.) καὶ τέμνεσκεν Απολ. Ρ. 4. 4215 μελ. ἰων. τεμέω σπαν. Κοϊντ. Σμ. 6. 48 τεμεί Ιλ. ν. 707 ἄπαρ. ταμείην ν. 497 παρακ. ἐπικ. τετιμῶς Απολ. Ρ. 4. 436 ἄορ. β. τάμον Ιλ. ζ. 494 ἔταμε Ηροδ. 5. 25 τάμον Πινδ. ο. 1. 49 ὑποτ. τάμησι Οδ. σ. 439 ἄπαρ. ταμείην Ιλ. τ. 497 ταμείν Ησιοδ. Ερ. 807 μετ. ταμών Οδ. ε. 462 τεμών Ευρ. Βαχχ. 244. Παθ. τέμνομαι ἀποτάμνοντα Ηροδ. 4. 71 μετ. ταμνόμενος 4. 70 παρατ. ἐταμόμην 4. 186 τάμεντο Οδ. ε. 243 ὑπερσ. τέτμηνο Πινδ. ι. 5. 21 ἐν-ἐτίμητο Ηροδ. 5. 49 μ. ἄορ. β. ἐταμόμην Ευρ. Εκ. 634 ἐτάμοντο Απολ. Ρ. 4. 433 ἄπαρ. ταμείσαι Ιλ. ι. 580 εὐκτ. ἐν-τεμοίμεθα Αριστ. Λυσ. 492 μετ. ταμόμενος Ηροδ. 4. 494. ῥίζ. τεμ-, ταμ-, τέμ-ν-ω, τμή-γ-ω, ταμ-ιεύ-ω, τέτμεν (ἀντὶ ἐτέτεμεν).

Τέρπω μελ. τέρψω ἄορ. ἔτερψα. Μεσ. τέρομαι μελ. τέρψομαι (Ἄττ. τραγ.) παθ. ἄορ. ἐτέρφθη παθ. μελ. τερφήσομαι μετγν. (Παλ. Διαθ.).

Τέρπω (ὡς ἄν.) ὑποτ. ἐπικ. τέρψην Οδ. Ρ. 385 παρατ. τέρπε Θεογν. 795 καὶ θαμ. τέρπεσκεν Ανθ. 9. 436. Μεσ. τέρομαι τέρπει Οδ. δ. 372 προστ. τέρπεο ο. 394 καὶ τέρπευ Ηροδ. 2. 78 παρατ. τέρπετο Ιλ. τ. 343 ἐτέρποντο Ηροδ. 8. 69 τέρποντο Απολ. Ρ. 2. 763 μ. μελ. τέρψομαι Ιλ. υ. 23 τέρψεται Ηφαιστ. σ. 88. 1 παθ. ἄορ. ἐτέρφθη ἐτάρφθη καὶ συχνός. ἐτάρπη ἐταρπήτην Οδ. ψ. 300 τάρφη τ. 243 τάρπημεν Ιλ. λ. 780 ἐτέρφθητε Οδ. ρ. 474 ἐτέρφησαν θ. 431 τάρφησαν κ. 484 γ. πλ. τάρφηεν ζ. 99 ἐτερφθεν Ομ. Ύμ. Παν. 45 ὑποτ. ἐπικ. τρεπίεμεν (ἀντὶ ταρπόμεν) Ιλ. ξ. 314 ἄπαρ. τερφήσθαι Ευρ. Ἴων 4376 καὶ τραφῆναι Οδ. ο. 80 ταρπῆσαι ψ. 212 καὶ ταρπήμεναι Ιλ. ω. 3 μετ. τερφέεις Ευρ. Ἴων 544 καὶ τρεφθέντες Ομ. Επιγρ. 14. 7 μ. ἄορ. εὐκτ. τέρψαίτο Ομ. Ύμ. Απολ. 453 ὑποτ. τέρψομαι (ἀντὶ τέρψομαι) Οδ. π. 26 μετ. τερψάμενος μ. 488 μ. ἄορ. β. τετάρπετο (ἄλλ. ἐτάρπετο) ω. 543 ὑποτ. ταρπόμεθα ω. 636 καὶ τεταρπόμεθα ψ. 40 μετ. τεταρπόμενος Οδ. α. 340. ῥίζ. τερπ-, ταρπ-, τραπ-, τέρπ-ω=τ(α)ρπ-ᾶ-μι Σανσκ. παρ. τέρψις, τερπωλή, τερπνός.

Τεραίνω (ξηραίνω, στεγνώνω) ἐπικ. εὐκτ. τεραίνω Νικανδ. Αλ. 551 μετ. τεραίνων Λυκόφρ. 390 μελ. τέρσει Θεοκρ. 22. 63 ἄορ. τέρσηνεν Ιλ. π. 529 προστ. τέρσαι Νικανδ. Θηρ. 693 ἄπαρ. τέρσαι ὡς. 96 μετ. τερούνας (Γαλλν.). Μεσ. τέρσεται Οδ. η. 424 τεραίνονται Απολ. Ρ. 4. 607 ὑποτ. τέρσεται (Ιπποκρ.) μετ. τεροσμένη Ανθ. β. 225 παρατ. ἐτέρσεται Ιλ. λ. 267 τεραίνοντο δ. 1405 καὶ τέρσαντο Οδ. ε. 452 ἄορ. ἐπικ. τερσῆναι Ιλ. π. 519 ἐπικ. τεροσμένη Οδ. ζ. 98 μ. ἄορ. εὐκτ. τέρσαι Νικανδ. Θηρ. 709 τέρσαι 96 καὶ ἐτέρρατο (Ήσυχ.). ῥίζ. τερ-, τερσ-, τέρσ-ο-μαι, τερσ-αίν-ω=τογγ-εο λατ. παρ. τρασιά, τασιά, ταρσός, tarshas=δίψα Σανσκ.

(Τέτμω) ἄορ. β. ἐπικ. ἔτετμον (περιέτυχον, ἔκοψα) ἔτετμεν Ιλ. δ. 293 τέτμεν Οδ. ε. 58 εὐκτ. τίτμοιμεν Θεοκρ. 25. 61 ὑποτ. τίτμησ Οδ. ο. 45 τίτμη Ησιοδ. Θ. 619. ἴδε τέμνω.

Τετραίνω ἴδε τιτράω.

Τέτρονχα (εἶμι τεταραγμένος) ἐπικ. παρακ. τέτρονχεν Οππιαν. Ἄλ. β. 244 μετ. τετρονχάτα Απολ. Ρ. 3. 4393 τετρονχέια Ιλ. η. 346 ὑπερσ. τετρονχέι β. 95. ἴδε ταράσσω.

Τετυκεῖν· ἴδε τεύχω.

(Τευχίω) παρακ. μόνον ἐν ἀπαρ. τετευχῆσθαι (ὠπλίσθαι) Οδ. χ. 404. παρ. τεύχεα. ἴδε τεύχω.

Τεύχω (κατασκευάζω, μηχανῶμαι) ποιητ. τεύχει Ιλ. α. 410 ὑποτ. τεύχη Διοχ. Αγ. 970 ἀπαρ. τεύχειν Περ. 189 μετ. τεύχοισα (ἄλλ. κίθουισα) Θεοκρ. 1. 50 παρατ. ἔτευχεν Ιλ. σ. 373 τεύχε Πινδ. π. 42. 19 ἐτεύχετον Ιλ. ν. 346 μελ. τεύξω Διοχ. Ευμ. 668 ἀορ. ἐτεύξεν Ιλ. ξ. 338 τεύξαι Ησιόδ. Ερ. 79 τεύξαν Πινδ. σ. 7. 48 ἀπαρ. τεύξαι σ. 8. 32 ἀορ. 6. ἐπικ. τετυκεῖν Οδ. σ. 77 παρακ. ἐνεργ. τετευχάτον μετγν. Ανθ. 6. 40 μετ. μετὰ παθ. σημασ. τετευχῶς Οδ. μ. 423. Μεσ. τεύχομαι προστ. τεύχεο Καλλιμ. Δημ. 64 παρατ. τεύχετο Μανίθ. 4. 64 τεύχοντο Οδ. κ. 182 μ. μελ. τεύξομαι τεύξεσθαι Ιλ. τ. 208 παρακ. τέτυγμα Θεοκρ. 2. 20 τέτυξαι Ιλ. π. 622 ἐπικ. ἢ ἰων. πλ. γ. τετευχάται ν. 22 καὶ τέτυκται δ. 84 ἀπαρ. τετύχθαι Ευρ. Ηλ. 457 μετ. τετυγμένος Ἄλκμαν 25 καὶ δια-τετευγμένος (Διοσκορ.) ὑπερσ. ἐτετύγμην καὶ τετύγμην Οδ. ξ. 234 ἐτέτευξο (ἄλλ. ἐτέτευξο) Κοίντ. Σμ. 5. 558 ἐτέτυκτο Ιλ. ε. 402 τέτυκτο λ. 77 γ. πλ. τετευχάτο σ. 574 καὶ ἐτετευχάτο λ. 808 παθ. ἀορ. ἐτύχθη 6. 320 μετ. ἰων. τευχθῆν (Ιπποκρ.) μετ' ὀλίγ. μελ. τετυξέται Ιλ. φ. 322 μ. ἀορ. τεύξασθαι Ομ. Υμν. Απολ. Πυθ. 43 μετ. τευξάμενος Ορφ. Υμ. 44. 6 μ. ἀορ. 6. τετύκοντο Ιλ. α. 467 εὐκτ. τετυκοίμεθα Οδ. μ. 283 ἀπαρ. τετυκίεσθαι φ. 428. ρίζ. τυκ-, τυχ-, τεύχ-ω, τι-τύ-σκ-ω, τε-τύκ-οντο, τυγχάν-ω, τεύχος, τοίχος, τευχ-έω παρ. Τεύκ-ρο-ς.

Τεχνάω εὐχρ. καὶ παρὰ πεζοῖς Ἀττικοῖς παρατ. ἐτεχνάομεν Αθην. 14. 642 ἀορ. ἀπαρ. τεχνῆσαι Οδ. η. 410. Μεσ. Αποθ. τεχνάομαι ἰων. τεχνόμαι (Ιπποκρ.) μετ. τεχνώμενος Σοφ. Αι. 86 θηλ. τεχνωμένη Στοβ. Ανθ. τ. 3. σ. 185 παρατ. ἐτεχνόσασην (Θουκυδ.) μελ. τεχνήσομαι Ιλ. ψ. 415 μ. ἀορ. ἀτεχνήσομαι Σοφ. Τρ. 534 τεχνήσατο Απολ. Ρ. 2. 1490 καὶ δωρ. τεχνάσατο Ανθ. Πλαν. 161 ἀπαρ. τεχνήσασθαι (Ιπποκρ.) μετ. τεχνησάμενος (ὦσ.) παθ. παρακ. τετέχνημαι ἰων. γ. πλ. τετέχνησται (Ιπποκρ.) μετ. τετεχνημένος (Γαλην.). Ἄλλὰ καὶ ἐνεστ. ἀπαντᾷ παθ. εὐκτ. τεχνῶτο Ξεν. Κυρ. 8. 6. 23 μετ. τεχνώμενος Αριστ. Σφ. 176. ἴδε τεκμαίρομαι καὶ τεύχω.

Τῆ· ἴδε τάω.

Τήκω (χωνεύω, ἀναλύω) μελ. τήξω (Ἄττ. τραγ.) παρακ. τέτηκα ὑπερσ. ἐτετήκειν ἀορ. ἐτήξα. Παθ. τήκομαι παρακ. τέτηγμα (Πλουτ.) ὑπερσ. ἐτέτηκτο (Πολύαιν.) παθ. ἀορ. ἐτήχθη καὶ συνηθέστ. ἀορ. 6. ἐτάκην παθ. μελ. συν-τακήσομαι (Πλουτ.) μ. ἀορ. ἐτηξάμην (μετγν.). παρ. τηκτός, τηκτέος.

Τήκω (ὡς ἀν.) δωρ. τάκω τάκει Σοφ. Ηλ. 424 προστ. τῆκε Οδ. τ. 264 μελ. τήξω Ανθ. 5. 278 καὶ συντήξω Ευρ. Ιφ. Α. 398 δωρ. καταταξίεις Θεοκρ. Επ. 6. 4 ἀορ. ἐνεργ. εὐκτ. τήξει (Ιπποκρ.) παρακ. προστετακώς Σοφ. Τρ. 836. Παθ. τάκομαι Ευρ. Ανθ. 146 μετ. τακόμενος Διοχ. Ευμ. 374 παρατ. τήκετο Ησιόδ. Θ. 866 καὶ ἐτάκετο Καλλιμ. Δημ. 92 μ. μελ. τήζεται (Ιπποκρ.) μετ. τηξόμενος (ὦσ.) παθ. μελ. τακήσομαι Ανακρ. 40. 16. μ. ἀορ. τήξαιο Νικανδ. Αλ. 164 μετ. τηξάμενος Αλ. 63. ρίζ. τακ-, τήκ-ω = tāb-εο καὶ tāb-e-sco λατ. παρ. τακίρες, τηκεδών, τήγανον.

Τηλεθάω (θάλλω, ἀκμάζω) ἐπικ. μόν. ἐνεστ. τηλεθάει Θεοκρ. Ἐπιγρ. 4. 6 τηλεθόουσι Κοίντ. Σμ. 6. 341 ἐπικ. τηλεθώσι Διον. Περ. 836 μετ. τηλεθάνω Ομ. Υμν. εἰς Διόνυσον ἢ Αηστ. 41 τηλεθόντας Ιλ. χ. 423 τηλεθώντα Ορφ. Αργ. 4139 τηλεθώσα Ιλ. ζ. 148 τηλεθάνω ρ. 55. ρίζ. θαλ- (θάλλω), θαλε-, τηλεθ-ά-ω (ἀντι ταλεθ-ά-ω).

Τηρέω (κυττάζω, φυλάττω) ὁμαλ. παρατ. ἐτήρουν μελ. τηρήσω ἀορ. ἐτήρησα παρακ. τετήρηκα (Αριστοτ.). Μεσ. τηρέομαι μ. μελ. ἀντι παθ. τηρήσομαι (Θουκυδ.) καὶ παθητ. ἐν τῇ Παλ. Διαθήκῃ παρακ. τετή-

ρημαι παθ. ἄορ. ἐτηρήθην παθ. μελ. τηρηθήσομαι (Διοδ. Σικ.). παρ. τηρητέος.

Τηρέω (ὡς ἄν.) γ. πλ. ὄωρ. τηρέωντι Πινδ. π. 2. 88. Μεσ. τηρέομαι Αριστ. Σφ. 372.

Τηγάομαι (στεροῦμαι) μόνον ἐνεστ. καὶ σπανίως παρὰ πεζοῖς τηγῆ Ησιοδ. Ερ. 408 τηγώμεθα Ευρ. Ορ. 4085 ἀπαρ. τηγασθαι Σοφ. Ηλ. 265 μετ. τηγόμενος Ηλ. 4326 καὶ ὄωρ. τατώμενος Πινδ. ν. 10. 78.

(Τιέω εἶμαι λυπημένος) ἄορ. ἐπικ. καὶ μόνον ἐν μετοχ. παθ. παρακ. τετιγημένος Οδ. α. 414 καὶ τετιώς Ηλ. λ. 555. ἴδε τίω.

Τίθημι ἴδε Γραμμ. Βερναρδάκη σ. 108. ἔκδ. 6'.

Τίθημι (ὡς ἄν.) καὶ τιέω τιθῶ (Λουκιαν.) τιθεῖς Πινδ. π. 8. 44 τίθησθα Οδ. ε. 404 τιθεῖ Θεογν. 282 τίθησι Ηλ. δ. 83 ὄωρ. τίθητι Θεοκρ. 3. 48 γ. πλ. τιθέασθαι Κωμ. Αποσπ. 4. 437 ἰων. τιθεῖσι Ηλ. π. 262 καὶ τιθοῦσι Ἐφρ. 6. Καίσ. 8. 708 προστ. τίθει Ηλ. α. 509 ὑπερ. τιθῶ Αισχ. Ικ. 518 ἀπαρ. τιθεῖν Θεογν. 286 τιθέμεν Πινδ. π. 1. 40 καὶ τιθήμεναι Ηλ. ψ. 83 παρατ. ὑπερετίθεα (ἀντὶ ὑπερετίθην) Ηροδ. 3. 155 τίθει α. 441 προστίθει 1. 206 τίθεσκε Ησιοδ. Αποσπ. 96. γ. πλ. τίθεν Πινδ. π. 3. 65 καὶ τίθεσαν Οδ. χ. 449 μετγν. ἐτίθου (Νέα Διαθ.) καὶ τίθεν (ἀντὶ ἐτίθεσαν) Πινδ. π. 3. 65 μελ. θήσω Ηλ. π. 673 ἀπαρ. θησόμεν Πινδ. π. 10. 58 καὶ ἐπικ. θησόμεναι Ηλ. ο. 602 ἄορ. α. ἔθηκα Ηλ. ι. 485 ἔθηκας ρ. 37 ἔθηκε α. 2 θήκε Οδ. ψ. 184 δυῖκ. περι-εθηκάτην (Πολύαιν.) θήκαν Ησιοδ. Α. 465 μετ. μετγν. τιθήσας Χρ. Σιβ. 4. 422 καὶ θήσας Μαλακ. 247. 3 ἄορ. 6. ἔθεμεν Ευρ. Τρ. 6. ἔθετε Αν. 1020 ἔθεσαν Ηλ. α. 290 θέσαν ι. 637 ἔθεν (ἀντὶ ἔθεσαν) Ἐπιγρ. Πάυσ. 5. 23 ἀν-ἔθεν Σίμων 137 ὑποτ. θέω Ηροδ. 4. 408 θῶ Σοφ. Οιδ. κ. 480 ὑποτ. θέω Ηλ. π. 83 θέης ω. 664 καὶ θήης π. 96 προσθήσι κ. 362 θέϊη Οδ. κ. 304 θέωμεν ω. 485 καὶ θέωμεν Ηλ. ψ. 244 θέωσι Ηροδ. 4. 71 προστ. θές Ηλ. ζ. 273 λακων. σέτω (ἀντὶ θέτω) Αριστ. Αυσ. 4084 εὐκτ. θέϊην Ηλ. ε. 245 θέϊμεν Οδ. μ. 347 θέϊτε Ηλ. ω. 264 γ. πλ. θέϊεν δ. 363 ἀπαρ. θέϊμεν Πινδ. ο. 13. 82 καὶ θέϊμεναι ο. 44. 10. Μεσ. τίθεμαι ἐντιθέμεσθα Οδ. γ. 154 προτιθέαται Ηροδ. 4. 26 προστ. τίθεσο Αριστ. Εἰρ. 1039 τίθεσσο Ανθ. 9. 564 τίθου Αισχ. Ευμ. 226 μετ. τιθήμενος (ἀντὶ τιθέμενος Ὀμηρ.) παρατ. ἐτίθετο Ηροδ. 8. 408 τίθεντο Ηλ. ι. 88 μ. μελ. θήσομαι ω. 402 θησόμεσθα Αισχ. Ικ. 445 ἀπαρ. τιθήσεσθαι (Ιπποκρ.) μ. ἄορ. ἐθήκαο Καλλιμ. Αρτ. 240 θήκατο Ηλ. κ. 31 προσ-εθήκαντο Ηροδ. 4. 65 μετ. θηκόμενος Πινδ. π. 4. 29 μ. ἄορ. 6. ἐθέμην Ηλ. 6. 750 6. ἐνικ. ἰων. ἔθευ (ἀντὶ ἔθου) Ηροδ. 7. 209 καὶ ἐγκάθετο Οδ. ψ. 223 θέτο Ηλ. κ. 149 προστ. θέο Οδ. κ. 333 θεῶ Σοφ. Οιδ. κ. 466 ἐγκάθετο Ηλ. ξ. 249 θέσθε Ηλ. ν. 124 εὐκτ. ἀποθοίμην Ευρ. Ιρ. Α. 557 καὶ θείμην Σοφ. Αντ. 188 θέιτο Οδ. ρ. 225 ἰων. προσ-θέοτο Ηροδ. 4. 53 θείμεσθα Αριστ. Αυσ. 307 θέιατο Αισχ. Ικ. 695 ὑποτ. θῶμαι Ηροδ. 4. 29 καὶ ἐπικ. ἀπο-θείομαι Ηλ. σ. 409 θώμεσθα Αριστ. Αυσ. 312 ἀπαρ. θέσθαι Ηροδ. 4. 202 μετ. θέμενος Οδ. ι. 174. ῥίζ. θε-, τί-θη-μι=da-dhā-mi Σανσκ.=rou-ο λατ. ὅπου ἡ θεν- ῥίζα=τῆ πεν-. παρ. θέμα, θέσις, θε-σμός, θέμις, θεμέλιον, θέμεθλον, θήκη.

Τίκτω (γεννώ) παρατ. ἔτικτον μελ. τέξομαι (τέξω μετγν.) παρακ. τέτοκα ἄορ. ἔτεξα (μετγν.) ἄορ. 6. ἔτεκον. Παθ. τίκτομαι παρακ. τέτεγμα (Αἰλιαν.) (τέτογμα μετγν. Συνέσ.) παθ. ἄορ. ἐτέχθη (Πλουτ.) παθ. μελ. τεχθήσομαι (Παλ. Διαθ.). παρ. τέκος, τέκνον, τοκεύς, τόκος, τέχνη, τέκτων.

Τίκτω (ὡς ἄν.) παρατ. τίκτε Ηλ. π. 34 μελ. ποιητ. τέξουσιν Ορ. Γμ. Ερμ. 493 μ. μελ. τέξει (ἄλλ. τέξεις) Οδ. λ. 249 τέξεσθε μετγν. Αρατ. 424 ἀπαρ. τέξεσθαι Ηλ. τ. 99 ἄορ. ἐν-τέξη (ἄλλ. τέξει ἢ ἐντήξη) Αριστ. Αυσ. 553 μετ. τέξασα Ορφ. Γμ. 41. 8 ἄορ. 6. τέκες Ηλ. ε. 875 τέκεν 6. 658 τέκομεν χ. 485 ὑποτ. τέκη Οδ. τ. 266 εὐκτ. τέκοι Ηλ. ν. 826 ἀπαρ. τεκείν τεκείν ω. 608 τεκίμεν

Πινδ. ο. 6. 30. Μεσ. Αποθ. ποιητ. τίκτομαι Αισχ. Χο. 427 μ. μελ. τεκούμαι σπάν. άπαρ. τεκείσθαι Ομ. Ύμν. Αφρ. 127 παθ. παρακ. τέτυγμαί Αλκαί. 85 μ. άορ. α. έτεξάμην άπαρ. τέξασθαι (άλλ. τέξεσθαι) Ησιόδ. Θ. 889 μ. άορ. ποιητ. έτεκόμην Ευρ. Τρ. 265 τεκόμην Ομ. Ύμ. Απολ. 146 έτέκτο Αριστ. Ορν. 1194 τέκτοτο Ιλ. δ. 59 τεκόμεσθα χ. 53 ύποτ. τέκωμαι Πινδ. π. 4. 52 εύκτ. τέκωτο Θεοκρ. 18. 24 άπαρ. τεκείσθαι Ομ. Ύμν. Δημ. 136 μετ. τεκόμενος Αισχ. Χο. 419. ίδε τεκμαίρομαι.

Τίλλω (μαδῶ) παρατ. έτίλλων (Νικολ. Δαμασκ.) άορ. έξ-έτιλα (Αριστοτ.). Μεσ. τίλλομαι παρατ. έτίλλόμεν (Λουκιαν.) μελ. β. τιλούμαι παθ. παρακ. τέτιλμαι (μετγν.) παθ. άορ. έτίλθην (Διοσκορ.). παρ. τιλότος.

Τίλλω (ώς άν.) μετ. τίλλων Ιλ. χ. 78 δωρ. τίλλοισα Θεοκρ. 2. 54 άπαρ. άπο-τίλλειν 3. 16 παρατ. έτίλλε (Ιπποκρ.) τίλλε Ιλ. χ. 406 μελ. άπο-τίλλω Κωμ. Αποσπ. 2. 89 άορ. έτίλα άπαρ. τίλαι Θεοκρ. 3. 21 μετ. άπο-τίλας Ηροδ. 1. 423. Μεσ. τίλλομαι παρατ. τιλλέσθην Ιλ. ω. 714 έτίλλοντο (Ιπποκρ.) και τίλλοντο Οδ. κ. 567 παρακ. τέτιλμαι Αθην. 14. 84 μετ. παρατετιλμένοι Αριστ. Βατρ. 516 μ. μελ. παρα-τιλούμαι Κωμ. Αποσπ. 4. 178 παθ. άορ. τιλθῆ Αριστ. Ν. 1083. ρίζ. **Τιλ-** (είλω), **τιλ-**, τίλλω (άντι τιλ-ιω) = vel-ιο λατ. παρά δ' Ησυχίω γέλλαι = τίλλαι και έλλίξω = τίλλων' τῆς αὐτῆς δε ρίζης εἶνε και τὸ κίλλω.

Τιμάω ὄμαλ. ἰων. μετ. έπιτιμέων Ηροδ. 6. 39 τιμέοντες 5. 67 τιμούντες (έπιγρ. Ροδ.) παρατ. ἰων. έτίμεον (ξλλ. έτίμων) Ηροδ. 5. 67 έτίμιουν (Μαλακ.) τίμα Ιλ. ο. 612 μελ. δωρ. τιμασῶ γ. πλ. τιμασεύντι Θεοκρ. Έπιγρ. 14. 4 παρακ. δωρ. τετίμακεν Πινδ. ι. 3. 55 άορ. τίμησα Σοφ. Αντ. 904 τίμησας Ιλ. α. 454 τίμησεν Ησιόδ. Θ. 399 δωρ. τίμησε Πινδ. ν. 6. 46 έτίμασαν (άλλ. ίτίμησαν) Θεοκρ. 17. 12 εύκτ. τιμάσκει Πινδ. ο. 7. 5 παθ. παρακ. δωρ. τετίμαται ι. 3. 77 τετιμήμεσθα Ιλ. μ. 310 ύπερσ. έτετίμητο Ηροδ. 2. 179 γ. πλ. έτετιμέατο 6. 424 παθ. άορ. δωρ. έτιμάθη Σοφ. Οιδ. τ. 4203. ρίζ. **τι-**, τί-ω, τι-μ-ά-ω, τί-ν-ω και τί-νυ-μι, τιμ-ωρέω. παρ. τιμή, τίμημα, τιμητής, τιμήεις.

Τιμωρέω-ῶ ὄμαλ. ἰων. άσυναρ. τιμωρέουσιν (Ιπποκρ.) άπαρ. τιμωρέειν Ηροδ. 4. 4 μετ. τιμωρέων 2. 63 τιμωρέουσα 2. 100 παρατ. ἰων. έτιμώρειον Ηροδ. 1. 48. Μεσ. τιμωρούμαι τιμωρείσθαι Ευρ. Βακ. 1084 μετ' ὀλίγ. μελ. τετιμωρήσασαι Ηροδ. 9. 78. ίδε τιμάω και πυλωρέω.

Τινάσσω ὄμαλ. παρατ. τίνασσε Ιλ. υ. 163 άορ. τίναζε Πινδ. ο. 9. 30 ύποτ. δια-τινάξῃ Οδ. ε. 363. Παθ. τινάσσομαι παρατ. τινάσσετο Ιλ. ο. 609 παθ. άορ. γ. πλθθ. έκ-τινάχθεν (άντι εξετινάχθησαν) π. 348 μ. άορ. έτιναξάμην τιναξάσθην Οδ. β. 151 παθ. παρακ. τετίνακται (Ιπποκρ.) άπαρ. σύνθ. δια-τετινάχθαι Αίσωπ. Μῦθ. 305 μ. μελ. δια-τινάξεται Ευρ. Βακ. 588. ρίζ. **κι-**, **κιν-** (κίω, κινέω), **τιν-**, **τιν-άσσω** (ώς πίκυς άντι πίτυς). παρ. τινάγματα = άκινάγματα (Ηρωδιαν.), **τινεγμός**, **άκινάγμος** : **κίνησις** (Ησυχ.).

Τίγω (πληρώνω, άποδιδῶ τὰ ἴσα) μελ. τί'σω παρακ. τέτικα (Διον. Αλικ.) έκ-τέτικα (Ισαί.) άορ. έτίσα. Μεσ. τίνωμαι (έκδικούμαι) μ. μελ. τίσομαι (Άττ. τραγ.) παρακ. έκ-τέτισμαι ύπερσ. έξ-ετέτιστο (Δημόσθ.) παθ. άορ. έξ-ετίσθην (ώς) μ. άορ. έτίσάμην. παρ. τίσις, τιστέον.

Τίνω (ώς άν.) και τίν(ν)ομι τίνεις Ανθ. 9. 286 άπαρ. άποτινέμεν Ιλ. γ. 286 και τίνειν σ. 407 μετ. τινύων (Πλούτ.) θηλ. άπο-τινόθα Ψευδο-Καλλισθ. 3. 11 παρατ. έτίνομεν (άλλ. εκτίνομεν) Ευρ. Ιπ. 626 και τίνεσκεν Απολ. Ρ. 2. 475 μελ. τίσω Ιλ. ρ. 34 τέισιν (έπιγραφ.) παρακ. τέτικα Λυκόφρ. 765. Μεσ. τίνομαι Θεογν. 204 και ἰων. τίνουμαι τίνυται Οδ. ν. 214 τίνυσθον Ιλ. γ. 279 τίνυνται τ. 260 τίνονται Θεογν. 204 εύκτ. τίναι' Σοφ. Οιδ. κ. 994 άπαρ. τίνυσθαι Ηροδ. 5. 77 και τίνεσθαι Πινδ. π. 2. 24 μετ. τινόμενος Οδ. ω. 326 μετγν. τινύμενος Αππ. Ευρ. 65 παρατ. έτίνοντο Αππ. Σχημ. 12 μ. μελ. τίσομαι Ιλ. γ. 366 άποτίσαι Οδ. λ. 418 μ. άορ. έτίσάμην Ιλ. β. 743 έτίσατο Οδ. γ. 497 τίσατο Ανθ. 11. 422 ύποτ. τίσωμαι Ηροδ. 1. 27 εύκτ. τίσαιτ' Σοφ. Τρ. 809

τισαίατο Ηροδ. 3. 75 προστ. τίσαι 4. 424 άπαρ. τίσασθαι Δισχ. Χο. 48 μετ. τισάμενος Ηροδ. 2. 408. παρ. άπο-τιστίον. ιδε τιμάω.

Τιτράω (τρυπῶ), μελ. τρήσω άορ. έτρησα και έτέτρανα (μεγν) άπαρ. τετράναι (Θεοφρ.). Παθ. τιτρώμαι τιτράται (Διοσκορ.) παρακ. τέτρημαι ύπερσ. συν-ετετρήμην παθ. άορ. διετρήθην (Φωτ.) μ. άορ. διετρησάμην (Γαλην.).

Τιτράω (ώς άν.) και τετραίνω άπαρ. διττριῶν (Σουίδ.) μετ. συνδιατετραίνοντας Ηροδ. 2. 44 και διατριτάς (Δίων Κασ.) παρατ. διετίτρα 'Αππιαν. Καρχ. 8. 422 και διετίτρα (Γαλην.) άορ. έτρησα (Ιπποκρ.) τέτρηνα Οδ. ψ. 498 τέτρηνην ε. 247 μετ. τετρήνας 'Ιπώναξ 56. Παθ. τιτράνεται. (Θεοφρ.) και τετρήνεται (Ιπποκρ.) παρατ. τετρήνοντο Καλλιμ. Αρτ. 244 μ. άορ. διετετρήνατο Αριστ. Θεσ. 18 εύκτ. διατρήσαιο (Γαλην.) παθ. άορ. μεγν. τρηθείη (Γαιοπον.) άπαρ. άνα-τρηθῆναι Αθην. 4. 80 μετ. τρηθείσα (Γαιοπον.) και τετρανθείς Ανθ. 6. 296 παθ. παρακ. τέτρημαι Εμπεδ. 289. ιδε τείρω.

Τιτρώσκω (πληγῶν) παρατ. έτίτρωσκον μελ. τρώσω (Δίων Κασ.) κατα-τρώσω (Ξεν.) άορ. έτρωσα παρακ. μεγν. τετρωκώς (Αχιλ. Τατ.) ύπερσ. έτετρώκει (Φίλοστρ.). Παθ. τιτρώσκομαι παρακ. τέτρωμαι ύπερσ. έτετρώμην (Φίλοστ.) παθ. μελ. τρωθήσομαι παθ. άορ. έτρώθην μετ. όλίγ. μελ. τετρώσομαι (Λουκιαν.).

Τιτρώσκω (ώς άν.) και έπικ. τρώω τρώει Οδ. φ. 293 τιτρώσκει (Ιπποκρ.) μελ. τρώσω Ευρ. Κυκλ. 422 άορ. τρώσει Πινδ. π. 5. 42 παθ. άορ. ύποτ. άπο-τιτρωθή (Διοσκορ.) τιτρωθῶσιν (Ιπποκρ.) παθ. μελ. τρώσεισθαι Ιλ. μ. 66. ιδε τείρω.

Τιτύσκω (παρασκευάζω, σκοπεύω, έπιτυγχάνω) τιτύσκει Αρατ. 448 μετ. τιτύσκων Δυκόφρ. 4043 παρατ. τίτυσκε Αντιμ. Αποστ. 9. Μεσ. τιτύσκομαι Ανθ. 5. 224 μετ. τιτυσκόμενος Ιλ. γ. 80 παρατ. τιτύσκετο φ. 582. ιδε τεύχω.

Τίω (τιμῶ) ποιητ. τίουσιν Οδ. ξ. 84 άπαρ. τίεμεν ο. 543 παρατ. τίεσκον χ. 444 τίες ω. 78 τίεν Ιλ. ο. 558 θαμ. τίεσκεν ν. 464 έτίομεν ο. 439 τίον ψ. 703 μελ. τίω ι. 442 άορ. έτίσειν α. 354 άπαρ. τίείμεν φ. 339 σπαν. παρ' άγρικ. μετ. προ-τίσας Σοφ. Αντ. 22. Μίσ. και Παθ. τίομαι περιτίεται Απολ. Ρ. 3. 74 και Ησιόδ. Θ. 428 παρατ. τίετο Ιλ. π. 605 και θαμ. τίεσκετο δ. 46 παθ. παρακ. μετ. τετῆμενος υ. 426. ιδε τιμάω.

Τλάω (άνέχομαι, τολμῶ) άρρ. μελ. τλήσω και μ. μελ. τλήσομαι παρακ. τέτληκα άορ. 6. έτλην προστ. τλήθι εύκτ. τλαίην ύποτ. τλώ άπαρ. τλήναι μετ. τλάς, τλάσα. παρ. τλητός.

Τλάω (ώς άν.) μετ. τλώσα Τζέτζ. Ιστ. 9. 432 μελ. τλήσοι Βαβρ. Μ5θ. 94 άορ. έτλησα Χριστ. Πατ. 22 μετ. διατλήσας 'Επιγρ. Διογ. Α. 9. 3 μελ. τλήσομαι Ιλ. λ. 317 δωρ. τλάσσομαι Πινδ. π. 3. 44 άορ. 6. έτλην Ιλ. χ. 251 δωρ. έτλαν Πινδ. ε. 7. 37 άνέτλημεν Οδ. γ. 404 τλήμεν Ιλ. ε. 383 έτλητε ω. 35 δωρ. άν-έτλατε Σοφ. Οιδ. κ. 239 (χορ.) έτλησαν 'Αττ. ποιητ. Ευρ. Ικ. 474 δωρ. έτλάσαν Σοφ. Φ. 4204 (χορ.) έπικ. έτλαν Ιλ. φ. 608 ύποτ. 6. έν. τλής Δισχ. Ικ. 429 εύκτ. τλαίην Ιλ. δ. 94 τλαίεν άντι τλαίησαν Ιλ. ρ. 490 προστ. τλήθι Ηροδ. 5. 56 δωρ. τλάθι Πινδ. π. 4. 276 τλήτε Ιλ. 6. 299 άπαρ. τλήναι Δισχ. Αγ. 1044 και τλήμεναι Θεοκρ. 25. 474 μετ. τλάς Σοφ. Οιδ. κ. 4076 θηλ. τλάσα Δισχ. Αγ. 408 παρακ. τέτληκας Ιλ. α. 228 α. πλ. τέτλάμεν Οδ. υ. 314 προστ. τέτλαθι Ησιόδ. Ερ. 748 τετλάτω Οδ. π. 275 εύκτ. τετλαίη Ιλ. ι. 373 άπαρ. τετλάναι Αθην. 274 έπικ. τετλάμεναι Οδ. ν. 307 και τετλάμεν γ. 209 μετ. τετληώς δ. 447 τετληνία υ. 23 γεν. τετληνός Ιλ. ε. 873 τετληνός Ορφ. Αργ. 4358 ύπερσ. έτέτλαμεν Απολ. Ρ. 4. 807, παρ. τλητός, άτλητός. ιδε ταλάω.

Τμήγω (τίμων) ποιητ. τμήγουσι Διον. Περ. 4043 μετ. τμήγων Μανιθ. 2. 72 παρατ. τμήγεν Αθην. 4. 433 άορ. έτμηξεν Απολ. Ρ. 2. 484 εύκτ. άποτμήξει Ιλ.

σ. 34 μετ. ἀπο-τμήξας Ιλ. λ. 446 ἀορ. β. διέτμαγον Οδ. η. 276 μελ. τμήξω Παρ-
μεν. 90 ἀπαρ. ἀποτμήξιν Απολ. Ρ. 4. 1118 μ. ἀορ. ἐτμήξαντο Ανθ. 7. 480 εὐκτ.
τμήξαι Νικανδ. Ἄλ. 60 παθ. ἀορ. ἐτμάγην καὶ ἐτμήγην μετγν. Ανθ. 6. 664
ἐπικ. γ. πλ. τμάγεν Ιλ. π. 374 καὶ δι-ἐτμάγεν η. 302 μετ. ἀποτμηγείς Απολ. Ρ.
4. 4052. ἴδε τήμων.

Τολμάω ὀκαλ. παρακ. ὄωρ. τετόλμακε Πινδ. π. 5. 417 ἀορ. ἐτόλμασαν ο. 9.
68. παρ. τόλμη. ἴδε ταλάω.

Τοξάζομαι (τοξεύω) τοξάζεται Οδ. χ. 27 τοξάζοιτο θ. 217 μελ. τοξάζομαι
χ. 72 μ. ἀορ. τοξάζοιστο χ. 78. ἴδε τεκμαίρομαι.

Τορέω-ῶ (τρυπῶ) ἀρρ. μετ. ἀντι-τορεῦντα Ομ. Γμ. Ερμ. 283 μελ. τετορήσω
Αριστ. Εἰρ. 381 μετ. ἀντι-τορήσων ὤσ. 178 ἀορ. ἐτόρησα Οππιαν. Κυν. 3. 321 ἀντ-ε-
τόρησεν Ιλ. ε. 337 μετ. τορήσας Ομ. Γμν. Ερμ. 419 μετ. ἀντι-τορήσας Ιλ. κ. 267
ἀορ. β. ἔτορε Ιλ. λ. 236 ἀπαρ. μετ' ἀναδιπλ. τετορεῖν (=τρώωσι Ησυχ.) παθ. πα-
ρακ. τετορημένος, -ον Νον. Διον. 5. 26. παρ. τόρος, τόνρος, τορύνη. ἴδε τείρω.

Τόσσαί ἀρρ. ἀπαρ. τοῦ ἐπίτοσσε (ἐπίτευχε) Πινδ. π. 4. 25 ὄωρ. μετ. τόσσασι
3. 27 καὶ ἐπι-τόσσασι 10. 33. ἴδε τεκμαίρομαι.

Τραπέω ἴδε τρέπω.

Τραχύνω (σκληρύνω) παρακ. τετράχυκχ (Διον. Αλ.). Μεσ. τραχύ-
νομαι παθ. παρακ. τετράχυσμαι (Αριστ.) τετράχυμαι (Πλουτ.) καὶ
τετράχυμμαι (Λουκιαν.) παθ. ἀορ. ἐτραχύνθη μετ. τραχυνθείς
(Πλατ.). παρ. τραχύς.

Τραχύνω (ὡς ἀν.) καὶ ἰων τρηύνω Απολ. Ρ. 4. 768 παρατ. τρήχυνε Νονν. 2.
498 ἀορ. ἐτρήχυνα (Ιπποκρ.) παθ. ἀορ. τρηχυνθῆ (Ιπποκρ.) μ. ἀορ. τρηχύνατο
Παυλ. Σιλ. 2. 47. ἴδε ταράσσω.

Τρέμω παρατ. ἔτρεμον καὶ πλέον οὔ.

Τρέμω (ὡς ἀν.) Αἰσχ. Επ. 419 παρατ. ἔτρεμον Ιλ. κ. 390 τρέμε ν. 18. ῥιζ.
τρεμ- ὀνοματ. τρέμ-ω = trem-o λατ. τε-τρεμ-αίν-ω, τρομ-έ-ω. παρ. τρόμος,
τρομερός.

Τρέπω παρατ. ἔτρεπον μελ. τρέψω παρακ. τέτροφα καὶ τέτραφα
ἀορ. ἔτρεψα ἀορ. β. ἔτρεπον. Μεσ. τρέπομαι παρατ. ἐτρεπόμην μ. μελ.
τρέψομαι παρακ. τέτραμμαι ὑπερσ. ἐτέτραπτο (Πλατ.) παθ. ἀορ. α. ἐτρέ-
φθη (σπάν.) παθ. ἀορ. β. ἀντί μέσ. ἐτράπη μ. ἀορ. α. ἐτρεψάμην μ.
ἀορ. β. ἐτραπόμην παθ. μελ. τραπήσομαι μετγν. (Πλουτ.) μετ' ὀλίγ.
μελ. ἐπι-τετράψομαι (Διογ. Λαερ.) παρ. τροπή, τρόπος, εὐτράπε-
λος, ἀτρεπής.

Τρέπω (ὡς ἀν.) τρᾶπέω καὶ τράπω ἐπικ. τραπέουσι Οδ. η. 425 τράπουσιν
Ηροδ. 4. 63 ὑποτ. τραπέωσι Αθην. 7. 282 παρατ. ἐτράπειον Ησιοδ. Α. 301
τρέπε Ιλ. θ. 432 καὶ τρέπεσκεν Ηροδ. 4. 128 μελ. ὄωρ. ἐπιτραψῶ (Κρητ. Ἐπιγρ.)
ἀορ. α. τρέψεν Ιλ. π. 645 ἰων. ἐπ-έτραψε (ἄλλ. ἐπέτρεψε) Ηροδ. 4. 202 μετ.
ὄωρ. τρέψαις Πινδ. π. 3. 35 ἀορ. β. ποιητ. ἐτραπε Ιλ. υ. 439 καὶ π. 657. Μεσ.
τρέπομαι καὶ τράπομαι τράπειται Ηροδ. 4. 6 τράπονται 5. 15 ἐκτρεπόμεσθα Ανθ.
40. 424 παρατ. προσετραπόμιστα Ηροδ. ἐν β. Ὀμήρ. κ. 34 τέρποντο Οδ. σ. 305
μελ. ἐπιτράφονται (ἄλλ. ἐπιτρέφονται) Ηροδ. 3. 155 παρακ. τέτραπται Ομ. Γμ.
Ερμ. 224 τετράφαται Θεογν. 42 ὑπερσ. τέτραπτο Ιλ. ξ. 403 καὶ τετράφατο κ.
189 παθ. ἀορ. ἐτρέφθη Ευρ. Ηλ. 4645 ἀπαρ. ἰων. τραφῆθαι Οδ. ο. 80 μετ.
τραφθείς Ηροδ. 4. 42 μ. ἀορ. ἐτρεψάμεσθα Ευρ. Ηρακλ. 842 μ. ἀορ. β. ἐτράπειτο
Ιλ. π. 594 τράπετο Οδ. ρ. 73 τράποντο Ιλ. γ. 442. Προχ. τραπέω καὶ τροπέω
ἐπιτραπέουσι Ιλ. κ. 424 παρατ. ἐτράπειον Ησιοδ. Α. 301. ῥιζ. τρεπ-, τραπ-,
ἀ-τρακ-τος, νη-τρεικ-έως, ἀ-τρεικ-ής.

Τρέφω παρατ. ἔτρεφον μελ. θρέψω παρακ. ἀνα-τέτροφα (Λουκιαν.) καὶ τέτραφα (Πολύβ.) ἄορ. ἔθρεψα. Παθ. τρέφομαι μ. μελ. θρέψομαι παρακ. τέθραμμαι ἄπαρ. τεθράφθαι παθ. ἄορ. ἐθρέφθην (μόνον Πλάτ.) παθ. ἄορ. ἔ. ἐτράφην παθ. μελ. τραφήσομαι μ. ἄορ. ἐθρεψάμην. παρ. τροφή, τρῆφιμος, θρεπτός, -τέος.

Τρέφω (ὡς ἄν.) καὶ δωρ. τράφω γ. πλ. δωρ. τρέφοντι Πινδ. ο. 40. 95 ἄπαρ. τράφην Πινδ. π. 4. 115 τραφίμεν Ησίοδ. Θ. 480 καὶ τράφην Πινδ. ι. 8. 40 μετ. τράφοισα π. 2. 44 παρατ. τρέψε Θεοκρ. 25. 106 καὶ δωρ. ἔτραφε 3. 16 ἄορ. θρέψα Ιλ. ω. 60 θρέψε 6. 548 μετ. δωρ. θρέψαισα Πινδ. π. 8. 26 ἄορ. ἔ. ἐπικ. ἔτραφεν Ιλ. ψ. 90 δούκ. ἐτραφέτην ε. 555 καὶ τράφην Οδ. ξ. 201 ἄπαρ. τραφίμεν Ιλ. η. 499 παρακ. τίθρεψε Κωμ. Αποσπ. 4. 566 τέτροφα ἀμεταβ. Οδ. ψ. 237 ἐπιτέτροφε Ανθ. 7. 536 καὶ τέτραφε (Τζέτζ.) ὑπερσ. ἐτετράφη ἀμεταβ. Βαβρ. Μυθ. 7. 5. Παθ. τρέφεται Ιλ. τ. 326 παρατ. περιτρέφετο Οδ. ξ. 477 παθ. ἄορ. ἐθρέφθη Ησίοδ. Θ. 492 καὶ θρέφθη Θ. 498 παθ. ἄορ. ἔ. ἐτράφην Ιλ. ψ. 84 τράφη γ. 203 γ. πλ. τράφην α. 251 μετ. τραφεῖς Πινδ. ο. 6. 35 παθ. μελ. τραφήσονται Μανειθ. 4. 596 μ. ἄορ. θρέψατο Πινδ. π. 9. 48. ῥιζ. τερπ-, τρεπ- (τρέπω), τρεφ-, τραφ-, τρέφ-ω, τρά-φω. παρ. τροφή, τροφός, τρῆφιμος.

Τρέχω μελ. θρέξομαι (Λουκιαν.) καὶ δραμοῦμαι (σπάν. δραμῶ Παλ. Διαθ.) ἄορ. ἔ. ἔδραμον παρακ. ἐν συνθ. κατα-δεδράμηκα ὑπερσ. κατα-δεδραμῆκειν παθ. παρακ. ἐπι-δεδράμημαι. παρ. τροχός, δραμητέον, περι-θρεκτέον.

Τρέχω (ὡς ἄν.), δωρ. τράχω μετ. τράχον Πινδ. π. 8. 32 παρατ. ἔτραχον Θεοκρ. 2. 147 μελ. θρέξω Λυκοφρ. 108 καὶ μ. μελ. ἀπο-θρέξομαι Αριστ. Ν. 1005 μετα-θρέξει Εἰρ. 261 καὶ δρομῶνται ἰων. Ηρόδ. 8. 102 καὶ σπαν. δρᾶμῶ (Διοσκορ.) καὶ δράμομαι Ανθ. 9. 575 παρακ. ἀντί ἐνεσ. ἀναδέδρομε Οδ. ε. 412 καὶ δεδρόμακα Σαπφῶ 2. 10 ἄορ. α. ἔθρεξε ποιητ. Ευρ. Ιφ. α. 1569 θαμ. θρέξασκον Ιλ. σ. 599 εὐκτ. παρθρέξιας (Γρ. Ναξ.) μετ. ἐπιθρέξας Ιλ. ν. 409 ἄορ. ἔ. δρᾶμεν Οδ. ψ. 207 δραμέτην Ιλ. ψ. 393 ἀναξ. περιδραμον χ. 369. ῥιζ. θε-, θρε-, τρεχ-, τρέχ-ω. παρ. τρόχος, τροχός, τροχ-άω, τρῆχις. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ ταχ-ύς, ταχ-ύων.

Τρέω (φοβούμαι) μελ. τρέσω ἄορ. ἔτρεσα. παρ. ἄτρεστος.

Τρέω (ὡς ἄν.) καὶ ἰων. τρέω τρέουσιν Ὀππιαν. Κυν. 4. 447 τρεῖ Ιλ. λ. 554 προστ. τρέε φ. 288 παρατ. ἔτρεον ἔτρεϊς Αἰσχ. Αἴ. 549 τρεῖτην Ησίοδ. Α. 471 τρέον ὡς. 213 θαμ. τρέισκον (Τζέτζ.) ἄορ. τρέισεν Ιλ. χ. 443 τρέισαι λ. 546 τρέισαν Οδ. ζ. 138 παρέτρεσαν Ιλ. ε. 295 καὶ περίτρεσαν λ. 676 ὑποτ. τρέισης Ευρ. Αλκ. 328 τρέσπτε Αἰσχ. Ικ. 729 εὐκτ. τρέσαιμι Αἰσχ. Επ. 397 ἄπαρ. τρέσαι Ιλ. ν. 515 μετ. τρέσας Σοφ. Αντ. 1042 καὶ τρέσας ξ. 522. ῥιζ. τρε- τρεσ-, τρέ-ω=τρασ-ja-μι Σανσκ. तर्ग-εο λατ. παρ. τρηρός, τρήρων, ἄ-τρεστος.

Τρίβω παρατ. συν-έτριβον (Αἰσχιν.) μελ. δια-τρίψω (Ξεν.) παρακ. δια-τέτριφα (Ισοκρ.) ἄορ. ἔτριψα. Παθ. καὶ Μεσ. τριβομαι μ. μελ. ἀπο-τρίψομαι (Δίων Κασ.) παθ. παρακ. τέτριμμαι παθ. μελ. τριφθήσομαι (Αριστείδ.) καὶ ἔ. κατα-τριβήσομαι (Ξεν.) παθ. ἄορ. ἐτρίφθην καὶ ἔ. ἐτρίβην μ. ἄορ. ἐτριψάμην. παρ. τριπτέος, ἄ-τρεπτος.

Τρίβω (ὡς ἄν.) ὑποτ. δωρ. τριβώμες (Θεοκρ.) γ. προσ. διατριβήσιν Οδ. 6. 204 ἄπαρ. τριβειν Αἰσχ. Αἴ. 1056 καὶ ἐπικ. τριβέμεναι Ιλ. υ. 496 παρατ. ἔτριβον (Ἰπποκρ.) καὶ θαμ. τριβίσκην Απολ. Ρ. 2. 282 παθ. παρακ. ἰων. γ. πλ. τετριφᾶται Ηρόδ. 2. 93 μ. ἄορ. ἐτρίψατο Καλλιμ. Α. Παλ. 25. ἴδε τείρω.

Τρίζω ἰων. καὶ ποιητ. μετ. τρίζουσαι Οδ. ω. 5 παρατ. κατ-έτριζον Ομ. Βατρ. 85 μελ. τρίζω παρακ. ἔ. τέτριγα Επιχαρμ. 9. 3 μετ. τετριγώς,-υῖα Ιλ. ψ. 401 τετριγότες Κωμ. Απ. 2. 469 καὶ τετριγῶτες Ιλ. 6. 314 ὑπερσ. ἀντί παρατ. τε-

τρίγει Ιλ. ψ. 744 και ἐτετρίγει Βαβρ. Μυθ. 52 ἀορ. μετγν. ἔτριξα και ἔτρισα (Ἦουχ.). ῥίζ. τρι-γ-, στρι-γ-, και ὄνμτπ. τρίζω (ἀντί τριγ-ιω) = strid-o λατ. παρ. τριγμός και στριγμός.

Τρομέω (τρέμω) ἰων. μόν. ἐνεστ. και παρατ. ἀσυναρ. τρομέεις Οδ. σ. 80 τρομέει Ιλ. κ. 95 γ. πλ. τρομέουσιν ο. 627 ὄωρ. τρομέονται Θεοκρ. 2. 12 ἀπαρ. τρομέειν Σίμων 433 μετ. τρομέων Απολ. Ρ. 2. 1108 παρατ. ἐτρόμωον Ιλ. η 451 θμλ. τρομέεσκον Κοίντ. Σμ. 3. 180. ἀορ. μετγν. ἐτρόμωσεν (Παλ. Διαθ.) Μεσ. ἀντί ἐνεργ. τρομέονται Αισχ. Περ. 64 (χορ.) εὐκτ. γ. πλ. τρομείατο Ιλ. κ. 492 ἀπαρ. τρομείσθαι Οδ. π. 446 μετ. τρομείμενος Σόλων 36. 12 παρατ. περιτρομέοντο Οδ. σ. 76. ἴδε τρέμω.

Τροπάω (τρέπω) και τρωπάω τρωπάσθε Ιλ. ο. 666 ἀπαρ. τρωπάσθαι π. 95 μετ. ἰων. παρατροπέων Οδ. δ. 465 τρωπόωσα Οδ. τ. 524 παρατ. τρόπεον Ιλ. σ. 224 και τρωπάσκετο λ. 568 τρωπόωντο Οδ. ω. 536. ἴδε τρέπω.

Τροχάω (τρέχω) και τρωχάω ἀποτροχάει Απολ. Ρ. 4. 1264 περιτροχόωσι Καλλιμ. Δηλ. 28 τρωχῶσιν Ιλ. χ. 463 περιτροχάουσι Ανθ. 7. 338 μετ. τροχῶντα Οδ. ο. 451 παρατ. τρώχων ζ. 348. ἴδε τρέχω.

Τρύζω (κάμνω τρῦ, τρῦ) τρύζει Ανθ. 5. 292 ὑποτ. τρύζετε Ιλ. ι. 344 ἀπαρ. τρύζειν (Ἰπποκρ.) μετ. τρύζουσα Αρριαν. Αν. 1. 25 6 παρατ. τρύζεσκεν Θεοκρ. 7. 440 ἀορ. ἔτρυξα Αθην. 14. 74 μετ. ἐπι-τρύξας Βαβρ. Μυθ. 112. ῥίζ. τρυγ-, στρυγ-, ὄνμτπ. τρύζ-ω (ἀντί τρυγ-ιω). παρ. τρυγών.

(Τρυχώω κατατρύχω, διαφθείρω, κατατρίβω) μελ. ἐν συνθ. ἐκ-τρυχώσω (Θουκυδ.) ἀορ. μετγν. ἐτρύχωσα (Ηρωδιαν.). Παθ. τρυχοῦται (Μανέθ.) παθ. παρακ. τετρύχωμαι ὑπερσ. ἐτετρύχωντο μετγν. (Ηρωδιαν.) παθ. ἀορ. τρυχωθῆναι (Ἰπποκρ.).

Τρύχω ταυτὸν τῷ τρυχῶ τρύχουσι Οδ. π. 125 παρατ. τρύχεσκεν Απολ. Ρ. 2 473 μελ. τρίζω μετ. τρίζων Οδ. ρ. 387. Παθ. τρύχομαι Σόλων 4. 22 (Bergk) ὑποτ. τρύχονται Οδ. κ. 177 ἀπαρ. τρύχεσθαι Σοφ. Τρ. 110 (χορ.) μετ. τρυχόμενος Οδ. α. 488 παρατ. ἐτρυχόμεσθα Αριστ. Αχ. 68. ἴδε τρώω και τείρω.

Τρώω ταυτὸν τῷ τρύχω τρώουσι Ορφ. Αποσπ. 34. 5 μελ. τρώω Αισχ. Πρ. 27 παθ. παρακ. τέτρωμαι Ανθ. 6. 52 τετρώμεθα 6. 549 ἀπαρ. τετρώσθαι Ηροδ. 4. 22 κατα-τετρώσθαι (Ξεν.) μετ. τετρώμενος Ηροδ. 2. 429 μ. ἀορ. κατα-τρώσαιο Νικανδ. Αλ. 593. παρ. τρώ-μα, ἄ-τρώτος.

Τρώωω μελ. τρώζομαι ἀορ. ἔτραγον (Θεοφρ.) παθ. παρακ. τέ-τρωγμαί. παρ. τρωκτός. Τοὺς λοιποὺς χρόνους ἴδε ἐν ἐσθίω.

Τρώωω (ὡς ἄν.) ὄωρ. γ. πλ. τρώωντι Θεοκρ. 4. 45 μετ. τρωγοίσας 9. 14 παρατ. ἔτρωγον Αριστ. Αποσπ. 76 μ. μελ. τρώζομαι Αριστ. Αχ. 806 ἀορ. α. ἐν συνθ. μόνον κατ-ἔτρωξαν Ομ. Βατρ. 482 ὑποτ. κατα-τρώξη (Ἰπποκρ.) μετ. κατα-τρώξαντες Τίμων. Αποσπ. 7 ἀορ. β. ἐτράγον Κωμ. Αποσπ. 2. 280 και φάγον Ιλ. ω. 411 ὑποτ. φάγησι φ. 427 ἀπαρ. φαγίμενος Οδ. ο. 378 και φαγὲν Αθην. 8. σ. 336. ῥίζ. τερπ-, τρεπ- τρέφω, τρώγ-ω, τρώκ-της.

Τυχάνω (τυχαίνω, εὐρίσκω) παρατ. ἐτύχχανον μελ. τεύζομαι παρακ. τετύχηκα και τέτευχα ἀορ. β. ἔτυχον παθ. παρακ. μετ. τετευχίμενος μετγν. (Πολυβ.) παθ. ἀορ. ἐντευχθεῖς (ὡς.). παρ. τυκτός, τύχη.

Τυχάνωω (ὡς ἄν.) ὄωρ. γ. πλ. τυχάνωντι (ἐπιγρ. Δηλ. Ῥόσο) ἀπαρ. τυχάνομενος Πινδ. ο. 2. 47 παρατ. τύχχανε Οδ. ξ. 234 παρακ. τέτυχα μετγν. μετ. τετυχίαν Ἰωσηφ. Ιουδ. Β. 7. 5. 4 ὑπερσ. ἐτετεύχεε Πινδ. ο. 3. 44 ἀορ. α. ἐτύχησε Ιλ. ο. 581 τύχησε Οδ. τ. 291 ἀορ. β. τύχε Ιλ. ε. 587 τύχων Πινδ. ν. 1. 49 ὑποτ. ἐπικ. τύχωμι Οδ. χ. 7 τύχησι Ομ. Γμ. Ερμ. 566 μετγν. ἐπικ. κατα-τύχησε Μαξιμ. 577 εὐκτ. τύχοιεν και μετγν. τετύχαιεν Μανέθ. 3. 299 μετ. ὄωρ. τυχοίσα Πινδ. ι. 8. 37 μ. ἀορ. τεύξαθαί Θεμιστ. 13. 161. ἴδε τεύχω.

Τύπτω (τυπῶ) παρατ. ἔτυπτον μελ. τύψω (μετρν.) ἄττ. τυπτήσω ἄορ. ἔτυψα (σπαν. παρ' ἄττ.) ἐτύπτησα μετρν. (Αριστοτ.) παρακ. τετύπτηκα μετρν. (Φίλοστ.). Μεσ. καὶ Παθ. τύπτομαι (Πλουτ.) παρατ. ἐτυπτόμην (Λουκιαν.) παθ. παρακ. τέτυμμαι (ἄττ. τραγ.) καὶ τετύπτημαι (Λουκιαν.) παθ. ἄορ. ἐτύφην (Πλουτ.) καὶ Ἐ. ἐτύπην (ἄττ. τραγ. καὶ μετρν.) μ. ἄορ. ἐτυψάμην (Λουκιαν.) παρ. τύμπανον, τυπτητέος.

Τύπτω (ὡς ἄν.) παρατ. τύπτε Ιλ. ζ. 447 ἄορ. τύφεν Απολ. Ρ. 4. 1444 ἄπαρ. τύψαι Ηροδ. 3. 29 μετ. τύψας 4. 70 ἄορ. ἔτυπον σπαν. Ευρ. Ἴων 767 ἄπαρ. τυπεῖν Αχιλ. Τατ. 7. 15 μετ. μετ' ἀναδιπλ. τετύποντις Καλλιμ. Αρτ. 61. παρακ. μετρν. τέτυφα Χοιροβ. ἐν Θεοδος. σ. 564. 20 καὶ τετύπτηκα Πολυδ. 9. 129. Παθ. τύπτομαι Αριστ. Ιπ. 257 τύπτεται Κωμ. Αποσπ. 3. 235 καττύπτεσθε Ηφιστ. σ. 34 καὶ μεσ. τύπτομαι Ηροδ. 2. 64 μ. ἄορ. ὑπ-ετυψάμην Νικανδ. Αλ. 163 ὑποτ. ἀποτύφωνται Ηροδ. 2. 40 μετ. ἀνατυψάμενος Ιωσηπ. Αρχ. 17. 6. 7 παθ. μελ. τυπτήσομαι (ἄλλ. τυπήσομαι) Αριστ. Ν. 1379 παθ. ἄορ. ἐτυπτήσθην μετρν. Σωπατ. Ρητ. σ. 38 (ἐτυπτήσθην Παλ. Διαθ.) ἄορ. Ἐ. ποιητ. ἐτύπη Ιλ. ω. 421 δωρ. ἐτύπαν (ἄλλ. ἐτύπην) Θεοκρ. 4. 53 εὐκτ. τυπέεις Ιλ. ν. 288 μετ. τυπέεις ρ. 495 παθ. παρακ. τέτυμμαι καὶ τετύπτημαι μετρν. Αχιλ. Τατ. 5. 26. ἄπαρ. τετύφθαι Ηροδ. 3. 64 μετ. τετυμμένος Ιλ. ν. 782. ρίζ. τυπ-, στυπ-, τύπ-τ-ω, τυπδ-ο λατ. τύπ-α-μι=βλάπτω Σανσκ. παρ. τύπος, τυπή, τύμμα, τύμπανον, στυπάζει =βροντᾶ (Ησυχ.).

Τύφω (σκοτιζῶ, κρυφοκαίω) καὶ μεσ. τύφομαι (Αριστοτ.) παθ. παρακ. ἐπι-τέθυμμαι (Πλατ.) παθ. μελ. τυφήσομαι (Αριστοτ.).

Τύφω (ὡς ἄν.) Ηροδ. 4. 196 προστ. τύφε Αριστ. Σφ. 457 παρατ. ἔτυφον Σοφ. Αντ. 4009 ἄορ. θύψαι (Σουιδ. καὶ Ησυχ.) παρακ. τέθυφα Κωμ. Αποσπ. 4. 566 παθ. παρακ. μετ. τεθυμμένος Αισχ. Ικ. 186 παθ. ἄορ. Ἐ. ἐτύφην ἐπι-τυφῆ Αριστ. Δυσ. 224 παθ. μελ. Ἐ. ἐκ-τυφήσομαι Κωμ. Αποσπ. 4. 220. ρίζ. τυφ-, τύφ-ω = δουπ-α-ja-μι Σανσκρ. παρ. τύφος, τυφών, τυφώς καὶ τυφωῖς, τυφεδών.

Τωθάζω (σκόπτω) τωθάζουσι Ηροδ. 2. 60 δωρ. μετ. τωθάσοισαι (ἄλλ. τωθάζοισαι) Θεοκρ. 16. 9 παρατ. ἐτώθαζον (Δίων Κόσ.) μ. μελ. τωθάξομαι (Πλατ.) ἄορ. ἐτώθασα Ιουλ. Αὐτ. σ. 159 ὑποτ. τωθάσω Αριστ. Σφ. 1362 ἄπαρ. τωθάσαι (Αριστοτ.) μετ. ἐπι-τωθάσας (Αππιαν.) καὶ ἐπιτωθάξαντες Τζέτζ. Βπιστ. 38. ρίζ. τωθ-, ὄνιπ. τωθ-άζ-ω' κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ταυτάζω παράγεται. παρ. τωθασμός, τωθαστής, τωθαστικός.

Υ

Υβάλειν ἴδε βάλλω.

Υβρίζω παρατ. ὑβρίζον μελ. ὑβρίσω καὶ ὑβριῶ ἄορ. ὑβρισα παρακ. ὑβρικα ὕπερσ. ὑβρίκειν παθ. παρακ. ὑβρισμαὶ παθ. ἄορ. ὑβρίσθην παθ. μελ. ὑβρισθήσομαι.

Υβρίζω (ὡς ἄν.) ἄορ. ἐνυβρίσεως Ανθ. Αππ. 235 μετ. ἰων. κατυβρίσας Ηροδ. 4. 242 ὕπερσ. ποιητ. ὑβριστο Πλουτ. Ηθ. 993 μελ. ἀντι ἐνεργ. ὑβριεῖται Αριστ. Εκκλ. 666. παρ. ὑβριστός, -τέος.

Υγιάζω (κάμνω τινὰ ὑγιᾶ) δωρ. ὑγιάζομες Τιμ. Δοκρ. σ. 104 ἄορ. ὑγίασα παρακ. ὑγιάσομαι παθ. ἄορ. ὑγιᾶσθην (Αριστοτ.) παθ. μελ. ὑγιασθήσομαι (Δίων. Αλικ.). ρίζ. ὑγ-, ὑγι-, ὑγι-αίν-ω = sanus sum λατ. ὑγι-άζ-ω, veg-co: διακινῶ λατ. παρ. ὑγιής, ὑγιήρως. ὑγιέ-ια, ug-ras: δυνατός Σανσκ. qesund: ὑγιής Γερμ.

Υγίαινω μελ. ὑγιαίνω ἄορ. ὑγιᾶνα ἰων. ὑγίηνα (Ιπποκρ.). Παθ. ἐξ-υγιάνομαι (Ιπποκρ.) παθ. ἄορ. ὑγιάνθην (ὡς.) παρ. ὑγιαντόν. ἴδε ὑγιαζῶ.

(ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΑ).

Υδέω και ὕδω (ἄδω, τραγοῦδῶ), ἰων. υδέομεν Καλλιμ. Ζεύς 76. Παθ. υδέομαι υδέονται Απολ. Ρ. 2. 530. ρίζ. υδ-, ὑδ-ω, υδ-έω=laud-o. παρ. ὕδης, ὕδης=φῆμιη. Τῆς αὐτῆς ρίζης εἶνε καὶ τὸ ἄ(F)εἶδω, ἄFυδος βοιωτ. Ἄρεος Αἰολ. σ. 474. ἴδε ἄδω.

Υδραίνω (χύνω ὕδωρ, ὑγραίνω, πλύνω) ἀπαρ. ὑδραίνειν Ευρ. Ιφ. τ. 54 μ. ἀορ. ὑδρανάμενος Ευρ. Ηλ. 457 καὶ ὑδρηνάμενη Οδ. ρ. 48· παρὰ δὲ Λάκωσιν οὐδραίνει=περικαθαίρει (Ησυχ.). ρίζ. ὑδ-, ὑδρ-αίν-ω, ὑδ-ρεύ-ω=undā-mi Σανσκ. παρ. ὕδωρ=und-a λατ. ποιητ. aqua πίζ. οὐδωρ βοιωτ. καὶ Fυδωρ Πιννακ. Ηρακλ. 4. 83. σ. 223, ὕδος, ὑδρία, ἄνυδρος, ὑδαρής, ὑδρος, ὑδρωψ.

Υλάσσω (ὕλακτέω) μετρν. ὑλάσσω μων. ἐνεστ. εὐκτ. ὑλάσκει Αἰσχ. Ικ. 877 μετ. ὑλάσσω Χαρίτ. 6. 4 ἀορ. α. ὑλάξε (Δίων Κασ.) ὑποτ. ὑλάξῃ Δίων Χρυσ. 9. 290. ἴδε ὑλάω.

Υλάω (ὕλακτέω) ἐπικ. ὑλάει Οδ. Γ. 45 ὑλά'ουσι π. 9 ἀπαρ. ὑλάειν Οππιαν. Κυν. 4. 449 μετ. ὑλάων Ανθ. 6. 475 ὑλάοντες Θεοκρ. 25. 70 παρατ. ὑλάων Οδ. π. 5. Μεσ. παρατ. ὑλάοντο Οδ. π. 462. Παρσχ. τούτου εἶνε τὸ ὑλακτέω παρατ. ὑλάκτεον Ιλ. σ. 586 ὑλάκτει Αριστ. Σφ. 4402 ἀορ. ὑλάκτῃσα (Λουκιαν.). ρίζ. ὑλ-ῆ αὐτῆ τῆ ὀλ- (ὀλολύζω) ὑλ-ά-ω, ὑλ-ά-σσω, ὑλ-ακτέ-ω· ἴδε καὶ ὀλολύζω.

Υμνέω-ω ὁμαλ. δωρ. ὑμνῶμεν Αριστ. Λυσ. 4305 ὑμνεῖσιν Ομ. Γμ. Απολ. 490 μετ. ὑμνέων Απολ. 478 ὑμνεύουσα Ησιόδ. Ερ. 2. παρακ. ὑμνέαται (ἀντί ὑμνηνται) Ηροδ. 5. 67 ἀορ. ὑμνεύσαι Ευρ. Μηνδ. 422. ρίζ. ὑδ- (ὕδω, ἄδω), υβ-, ὑμ-ν-έ-ω. κατ' ἄλλους ρίζ. ὑφ- (ὕφη, ὕφος, ὑφαίνω), ὕμ-νος (ἀντί ὕφ-νος), ὕμ-νέ-ω, ἀλλὰ καλλίων ἢ πρώτη.

Υπανιόω (λυπῶ ὀλίγον) ποιητ. παρατ. ὑπανιῶντο Αριστ. Ν. 4195.

Υπεικάθω (ὕποχωρῶ) ποιητ. ἀντί ὑποεικάθω εὐκτ. ὑπεικάθοιμι Σοφ. Ηλ. 364 μετ. ὑπεικαθῶν Οππιαν. Αλ. 5. 500 παρατ. ἢ ἀορ. 6. ὑποείκαθε Ορφ. Αργ. 709. ἴδε εἰκάθω.

Υπέικω (ὕποχωρῶ) καὶ ὑποείκω ὑποείκειν Ιλ. υ. 266 παρατ. ὑπέικον (Ξεν.) ὑπέικον Ιλ. π. 305 μελ. ὑπέικω Αἰσχ. Αγ. 4362 καὶ ὑποειξομεν Ιλ. δ. 62 ἀορ. ὑπέικα (Ξεν.) ὑπέειξεν Ιλ. σ. 227 μ. μελ. ἀντί ἐνέργ. ὑπέικομαι α. 294 καὶ ὑποείξομαι ψ. 602. ἴδε εἰκώ.

Υπεμνήμωκε· ἴδε ἡμῶ.

Υπισχνέομαι-οὔμαι (ὕποσχομαι βάρβαρ.) παρατ. ὑπισχνούμην μελ. ὑποσχήσομαι παρακ. ὑπέσχημαι ὑπερσ. ὑπεσχήμην παθ. ἀορ. ὑπεσχέθην μ. ἀορ. 6. ὑπεσχόμην.

Υπισχνέομαι (ὡς ἀν.) καὶ ποιητ. καὶ ἰων. ὑπίσχομαι ὑπίσχηται Ιλ. ψ. 209 μετ. ἰων. ὑπισχνέμενος Ηροδ. 2. 452 παρατ. ὑπισχνέετο 9. 409 ὑπίσχοντο 7. 468· ἐνέργ. δὲ τύπος ἀπαντᾷ παρὰ μετρν. μετ. ἐνεστ. ὑπισχνῶν Αἰσωπ. 205 (Halm.).

Υπερνηορέω (ὑπερφηανέομαι), οὗ ἢ μετοχ. μόνον εὐχρ. ὑπερνηορέων (ὑπερρήφανος) Ιλ. δ. 476 καὶ δωρ. ὑπερνηορέων (ἄλλ. ὑπὲρ ἀνορέαν) Θεοκρ. 29. 19. εἶνε οὐνή. ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ ἡνορέη, ἧτις παράγεται ἐκ τοῦ ἀνήρ=para-s Σανσκ. παρ. ὑπερνήωρ, ὑπερνηορέη.

Υπνώω ὁμαλ. δωρ. ἀπαρ. ὑπνῶν Αριστ. Λυσ. 443 μελ. ὑπνώσω μετρν. Χρ. Σιβ. 7. 45 ἀορ. ὑπνώσα ὑποτ. ὑπνώσση Ευρ. Κυκλ. 453 ἀπαρ. ἰων. κατυπνώσῃ Ηροδ. 7. 46 μετ. δωρ. ὑπνώσῃς Καλλιμ. Ἐπιγρ. 73 παρακ. ὑπνωκίνα Πλουτ. Ηθ. 236. Παθ. ὑπνοῦται Πλουτ. Ηθ. 383 μετ. κατυπνώμενος Ηροδ. 7. 44. ρίζ. ὑπ- (ἀντί συπ-), ὑπ-ν-ώω, ὑπ-ν-ίζω=sop-io λατ.=svāp-ja-mi Σανσκ. παρ. ὕπνος=som-nu-s λατ.=svap-na-s Σανσκ.

Υπογλαύσσω (ὕποβλέπω, ὑπολάμπω) μετ. ὑπογλαύσσω Καλλιμ. Αρτ. 54 παρατ. ὑπογλαύσεικε Μοσχ. 4. 86. ἴδε γλαυκιάω.

Υποκρίνομαι μ. μελ. 6. ὑποκρινούμαι καὶ ἰων. ὑποκρινέομαι Ηροδ. 3. 449.

Υπτιάζω (κείμαι ὑπτίος, ἀμελῶ) ὑποτ. ὑπτιάσῃν Αρτ. 795 μετ. ὑπτίωσα Αρτ. 789 καὶ παθ. ὑπτιωμένη (Γαλην.). ρίζ. ὑπ-. (ὕπο=sub λατ.), ὑπ-τ-ι-άζ-ω=sur-iao λατ. ὑπ-τιος-ς.

Υστερέω (ἔρχομαι ὕστερον, ἐλαττοῦμαι) ὁμαλ. μελ. ὕστερήσω (Παλ.

Διαθ.) μ. μελ. ὑστερήσομαι Ευρ. Ιφ. Α. 1203 ἄορ. ὑστερήσα εὐκτ. ὑστερήσειε (Ξεν.) παρακ. ὑστερήκα (Διοδ. Σικ.) ὑπερσ. ὑστερήκειν παθ. ἄορ. ὑστερήθην (Νέα Διαθ.). ρίζ. ὑσ-, ὕσ-τερος, ὕσ-τατος. Σανσκρ. *ul-ta-ra-s*=ἀργότερα.

Υφαίνω παρατ. ὕφαινον παρακ. συν-ύφαγκα (Διον. Αλικ.) ἄορ. ὕφανα παρακ. ὕφασμαι (Λουκιαν.) καὶ σύνθ. παρ-ύφασμαι (Ξεν.). μ. ἄορ. ὕφνάμην παθ. ἄορ. ὕφάνθην. παρ. ὕφαντός.

Υφαίνω (ὡς ἄν.) παρατ. θαμ. ὕφαινεσκον Οδ. τ. 449 μελ. ὕφανῶ Αριστ. Εκκλ. 654 ἄορ. ὕφνα Ευρ. Ιφ. Τ. 847 ἄπαρ. ὕφῆναι Αριστ. Δυσ. 586 μετ. ὕφνας Οδ. δ. 739. Μεσ. ὕφαινομαι Σοφ. Αποσπ. 604 μ. ἄορ. ὕφνάμην Ανθ. 6. 287 μετ. ὕφνᾶμενος (Ξεν.) καὶ μετγν. ἐξ-ὕφνᾶμενος Θεμιστ. 21. 231. ρίζ. ὕφ-, ὕφ-ά-ω, ὕφ-αίν-ω. παρ. ὕφῆ, ὕφος. παρακ. ὕφ-τφ-α-σ-μαι (Σουίδ.), ὅστις ἐκτός τῆς ὕφ-, ἔχει καὶ ρίζ. *Φαφ-*, ἢν ἀπαντῶμεν ἐτι εἰς τὸ φάρος.

Υφάω (ὕφαινω) ἐπικ. καὶ μόν. γ. πλ. ὑφῶσι (ἀντί ὑφῶσι) Οδ. η. 405. ἴδε ὕφαινω.

Υω (βρέχω) ὕει Ησιόδ. Ερ. 532 παρατ. ὕον Ιλ. μ. 25 μελ. ὕω Κωμ. Αποσπ. 2. 92 ἄορ. ὕσα Πινδ. ο. 7. 50 παθ. παρακ. ὕσμαι, ἐφ-υσμένος (Ξεν.) παθ. ἄορ. ὕσθην Ηροδ. 3. 10 παθ. μελ. ὕσθήσεται μετγν. (Θεμιστ.) μ. μελ. ἀντί παθ. ὕσεται Ηροδ. 2. 14. ρίζ. ὕ-, ὕ-ει, ὕ-ε-τό-ς. Τούτοις σεγγενὲς εἶνε τὰ ὕαλος ἢ ὕελος· διότι καθ' Ἡούχ. ὕαλέεν = διαφανές, ὕδωρ κτλ;

Φ

Φαγ-· ἴδε ἐσθίω.

Φαέθω (φίγγω, λάμπω) ποιητ. καὶ μον. μετ. φαέθων Ιλ. λ. 735.

Φαιδρύνω ὁμαλ. παρατ. φαιδρύνεσκε Απολ. Ρ. 4. 669 μελ. φαιδρυνῶ ἄορ. ἐφαιδρυνα κτλ. παρ. φαιδρός. ἴδε φαίνω.

Φαίρω (φανερῶνω, δείχνω) παρατ. ἔφαινον μελ. φανῶ παρακ. πέφαγκα καὶ πέφῆνα ὑπερσ. ἐπεφῆνειν (Διων Κασ.) ἄορ. α. ἔφῆνα. Μεσ. φαίνομαι παρατ. ἐφαινόμεν μελ. φανοῦμαι παρακ. πέφασμαι παθ. μελ. φανήσομαι παθ. μελ. φανήσομαι παθ. ἄορ. ἐφάνθην σπάνιος παρὰ πεζοῖς καὶ β. ἐφάνην μ. ἄορ. ἀπ-εφηνάμην εὐχρ. ἐν συνθ. παρὰ πεζοῖς Ἀττικοῖς μεσ. ἄορ. β. δυῖκ. φανῆσθον (Πλατ.). παρ. ἀφαντός.

Φαίνω (ὡς ἄν.) καὶ ἐπικ. φαίνομαι φαίνει Αισχ. Χο. 326 εὐκτ. φαίνοι Απολ. Ρ. 3. 728 προστ. φάεινε Οδ. μ. 385 ἄπαρ. φαίνοι Ηροδ. 3. 75 ἐπικ. φαίνεμεν Οδ. θ. 237 μετ. φαίνων Ηροδ. 3. 36 παρατ. ἐφαινον Οδ. τ. 25 διέφαινε Ηροδ. 8. 83 καὶ φαίνε Θεοκρ. 2. 14 μελ. φᾶνῶ Αισχ. Χο. 845 ἰων. ἀπο-φανέω (Ιπποκρ.) παρακ. πέφαγκα Ψευδο-Καλλισθ. 2. 10 β. παρακ. σπᾶν. παρὰ πεζοῖς πέφῆνα Αισχ. Πρ. 444 ὄωρ. ἐκ-πέφᾶνα Σωφρ. 75 ἄορ. ἐφῆνε Ιλ. β. 318 ὄωρ. διέφανε Πινδ. π. 3. 44 πληθ. διέφαναν ν. 4. 68 καὶ θαμ. φάνεσκεν Οδ. λ. 587 προστ. παράφῆνον Αριστ. Βατ. 4363 ἄπαρ. φῆναι Οδ. γ. 173 μετ. φῆνας Αριστ. Αχ. 542. Μεσ. φαίνομαι ἐπικ. φαίνεται Καλλιμ. Απολ. 9 μετ. φαεινόμενος Απολ. Ρ. 4. 4362 φαίνονται Οδ. η. 201 φαينوμένην Οδ. δ. 407 παρατ. φαίνετο Ιλ. ι. 94 θαμ. φαίνεσκετο Οδ. ν. 494 φαίνοντο δ. 361 μ. μελ. φανοῦμαι μ. 230 καὶ ἰων. φανέονται Ηροδ. 3. 35 παρακ. πέφανται Ιλ. β. 422 μετ. πεφασμένος Σοφ. Οιδ. κ. 4122 ὑπερσ. ἐπέφαντο Ησιόδ. Α. 466 πθ. καὶ μεσ. ἄορ. α. ἐφάνθη Αισχ. Περ. 263 φάνθη Ευρ. Ηρακλ. μ. 804 (χρρ.) καὶ ἐπικ. ἐξεφάνθη Ιλ. ν. 278 φᾶνθη ρ. 650 γ. πλ. φάνθεν α. 200 παθ. ἄορ. β. ἀντί μέσου ἐφάνην ἐφάνη Ιλ. ο. 275 καὶ φάνη η. 404 φάνημεν Οδ. ι. 466 γ. πληθ. ἐκ-ἐφανεν Ιλ. π. 299 καὶ φάνεν Οδ. σ. 68 εὐκτ. φανέην Ησιόδ. Ερ. 680 φανείμεν Αισχ. Περ. 786 φανείεν (Ισοκρ.) ὑποτ. φανῶ Ανθ. Αππ. ἐπιγρ. 236 φανῆ Ηροδ. 3. 27 ἐπικ. φανείη Ησιόδ. Ερ. 680 καὶ φανῆ Ιλ. τ. 375 ἄπαρ. φανῆναι Αισχ. Χο.

443 καὶ φανήμεναι Ἰλ. ι. 240 παθ. μελ. ἐπικ. πεφήσεται ρ. 155 μ. ἄορ. α. ποιητ. ἄπαρ. φήνασθαι Σοφ. Φιλ. 944 καὶ συνθ. ἀπεφήναο Ἡροδ. 4. 52 ἄορ. ἀπεφάνατο Πινδ. ν. 6. 28 μ. ἄορ. β. ὑποτ. θυϊκ. φανήσθον (ἄλλ. φαίνήσθον) Πλάτ. Προχ. φάω μετ. φάουσαι Ἀρατ. 607 παρατ. φάε Ὀδ. ξ. 507. ρίζ. φαF-, φα-ίν-ω = παρ-εο λτ. bhā-mi = λάμπω Σανσκ. φα-έθ-ω, φαίδι-μος, φα-ιδρός, φαιδρ-ύνω, φαύ-σκω. παρ. φάος = bhā-nus Σανσκ. φαύος, φῶς, φέγγος, φαινός, φαιεν-νός αἰολ. φανός, φαντάζομαι, φα-λός, φα-λ-ακρός, πι-φαύ-σκω. ἴδε καὶ κατηφάω.

Φαντάζομαι παρατ. ἐφανταζόμεν (Ἡροδ.) μελ. φαντασθήσομαι παθ. ἄορ. ἐφαντάσθην (Δίων Κάσ.) εὐκτ. φαντασθεῖν (Ἀριστοτ.) μετ. φαντασθεῖς (Πλάτ.). παρ. φανταστής. ἴδε φαίνομαι.

Φαρμάσσω (φαρμακεύω, βάφω) μετ. φαρμάσσω Ὀδ. ι. 393 ἄορ. κατα-εφάρμαξας Ἡροδ. 2. 184 ἄπαρ. φαρμάζει (Πολυδ.). Μεσ. φαρμάσσεισθαι Ἀπολ. Ρ. 3. 858 παρακ. πεφάρμαχθε Ἀριστ. Θε. 534 μετ. πεφαρμαγμένοις (Πλουτ.). ρίζ. φερ- (φέρει = παράγω), φαρ-, φορ-, φύρ-, φάρ-μακ-ον, φαρμάσσω (ἀντι φαρμακ-jω), φαρ-ω, φορ-ύνω. Τῆς αὐτῆς ρίζης εἶνε καὶ τὰ φέρ-βω, φορ-βή, φαγ καὶ φαγία λατ. κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ φύρω αὐτὰ γίνονται.

Φάσσω (λέγω) παρατ. ἔφασκον.

Φάσσω (ὡς ἄν.) παρατ. ἔφασκον Ἰλ. ν. 400 ἔφασκε Ὀδ. ν. 473 ποιητ. φάσσω ω. 75, 'φασκ' Κωμ. Ἀποσπ. 2. 466 πλ. ἐπᾶν. ἐφάσκετε Ὀδ. χ. 35 ἔφασκον Ἀριστ. Ἐκκλ. 494. Παθ. καταφάσκεσθαι (Κύσταθ.) μετ. φασκόμενα (Ἐρμωγ.) παρατ. ἐφάσκετο Σοφ. Φιλ. 144. ἴδε φημί.

Φατίζω (λέγω) ποιητ. καὶ ἰων. Στοβ. 65. 47 μελ. (φατίσω), ἄορ. φατίξω Παρμεν. 419 ἄορ. ἐφάτισαν Ἡροδ. 5. 58 εὐκτ. φατίσαιμι (ἄλλ. φατίξαιμι) Σοφ. Αἰ. 745 μετ. φατίας Eur. Ἰφ. α. 135. Μεσ. φατίξεται Ἀπολ. Ρ. 4. 24 παρακ. πεφάτισται 4. 658 παθ. ἄορ. φατισθεῖσα Eur. Ἰφ. Α. 936. παρ. φάτις. ἴδε φημί.

Φαύσκω (φέγγω, λάμπω) καὶ φώσκω μόν. ἐν συνθ. μετ. διαφώσκουσα Ἡροδ. 3. 86 καὶ ἐπικ. πιφαύσκω Αἰσχ. Ευμ. 620 πιφαύσκει Ἀρεταί. 411 ἄπαρ. πιφαύσκειν Ὀμ. Ἰμν. Ἐρμ. 540 ἐπικ. πιφαύσκωμεν Ὀδ. λ. 442 μετ. πιφαύσκων Αἰσχ. Περ. 664 καὶ πιφάσκων Νονν. 48. 34 παρατ. πίφασκον Ὀδ. μ. 465 πίφασκεν Ἰλ. κ. 478 πίφασκον κ. 202 καὶ πίφασκε Χρ. Σιβ. 4. 6 ἄορ. ἔφασσε (Παλ. Διαθ.). Μεσ. πιφαύσκομαι Ὀδ. φ. 305 καὶ πιφάσκομαι (ἄλλ. πιφαύσκομαι) Ἡσιόδ. Θ. 665 πιφαύσκει Ἰλ. π. 42 πιφαύσκειται ο. 97 προστ. πιφαύσκει φ. 333 μετ. πιφαύσκόμενος Ὀδ. β. 462 παρατ. πιφαύσκετο Ἀπολ. Ρ. 3. 606. ἴδε φαίνομαι.

Φάω ἴδε φημί, πέφνον, φαίνομαι.

Φάω (φέγγω, λάμπω) ἐπικ. ὑποτ. ἐνεστ. προ-φάσει μετγν. (Μαξιμ.) εὐκτ. φάοι 22 μετ. φάουσι Ἀρατ. 607 παρατ. ἀντι ἄορ. φάε Ὀδ. ξ. 502 παθ. παρακ. πέφαται Στοβ. 85. 49 μετ' ὀλιγ. μελ. πεφήσομαι Ἰλ. ρ. 155. ἴδε φαίνομαι.

Φέβομαι (φοβοῦμαι) Ἀποθ. Ἰλ. λ. 404 ὑποτ. φέβομαι λ. 404 φεβόμεθα ε. 232 ἄπαρ. φέβεσθαι ε. 223 παρατ. ἐφείβοντο Ὀδ. χ. 299 φέβοντο Ἰλ. λ. 424. ρίζ. φεβ-, φεβ-ομαι = bi-bhē-mi, φοβέ-ω, φοβέ-ομαι, φείδομαι (ἀντι φεδ-ιομαι).

Φείδομαι (συστέλλομαι, ἀποφεύγω, φειδωλεύομαι) Μεσ. Ἀποθ. παρατ. ἐφειδομένη μελ. φείσομαι παρακ. πέφεισομαι (Λουκιαν.) ἄπαρ. πεφείσθαι (ὥς.) μ. ἄορ. ἐφεισάμην.

Φείδομαι (ὡς ἄν.) φειδόμεθα Ἀριστ. Αχ. 349 προστ. φείδου Σοφ. Αἰ. 415 ἰων. φείδου Ὀδ. π. 485 φείδου Θεοκρ. 8. 63 μετ. φειδόμενος Ἰλ. ε. 202 παρατ. φείδοντο Σοφ. Ἠλ. 746 παρακ. μετγν. ἐπικ. πεφιδωμένοις Νον. Διον. 42. 392 μελ. φειδήσεται (Φωτ.) ἐπικ. μελ. πεφιδήσεται Ἰλ. ω. 458 μ. ἄορ. α. φείσαςτο Πινδ. ι. 6. 33 μ. ἄορ. β. ἐπικ. μετ' ἀναδιπλ. πεφιδάμην Ὀδ. ι. 277 πεφίδατο Ἰλ. υ. 464 ἄπαρ. πεφιδέσθαι φ. 404. παρ. φειστέον, ἐπίρρ. πεφεισμένως. ἴδε φέβομαι.

Φέρβω (βόσκω, τρίφω) ποιητ. φέρβει Ὀμ. Ἰμ. Μητρ. Πάντων 2 προστ. φέρβε Καλλιμ. Δημ. 437 ἄπαρ. φερβέμεν Ἡσιόδ. Ἐρ. 375 καὶ φέρβειν Eur. Ἰφ. 75 παρατ.

φέρβον Ευρ. Ίων 323 φέρβον Θεοκρ. 7. 80 ὑπερσ. ἐπεφόρβει Οἰμ. Ὑμν. Ερμ. 405. Μεσ. φέρβομαι φέρβεται (Ἰπποκρ.) καὶ παθ. φέρβεται Πινδ. π. 5. 403 μετ. ἀποφερόμενος Ευρ. Μηδ. 827 παρατ. ἐφερόμην Σοφ. Φιλ. 956. παρ. φορβή=herb-α λατ. ἴδε φαρμάσσω.

Φέρω παρατ. ἔφερον μελ. οἶσω παρακ. ἐνήνοχα ὑπερσ. ἐνήνοχαιν ἄορ. α. ἤνεγκα ἤνεγκας ἤνεγκε, δυϊκ. δι-ἠνεγκάτην (Πλάτ.) ἠνέγκαμεν ἠνέγκατε ἤνεγκαν προστ. σπαν. ἀπ-ἐνεγκον (Λουκιαν.) ἐνεγκάτω ὑποτ. ἐνέγκω εὐκτ. ἐνέγκαιμι ἀπαρ. ἐνέγκαι μετ. ἐνέγκας ἄορ. β. δι-ἠνεγκον (Ἰσοκρ.) εὐκτ. μετ-ἐνέγκοις (Ξεν.) ἐνέγκοι πλ. ἐπ-ἐνέγκοιμεν (Ἰσοκρ.) δι-ἐνέγκοιεν (Ξεν.) προστ. μόνον β. προσ. ἔνεγκε ἀπαρ. ἐνεγκεῖν μετ. ἐνεγκῶν. Παθ. καὶ Μεσ. φέρομαι παρατ. ἐφερόμην μ. μελ. οἶσομαι παθ. παρακ. ἐνήνεγμα ἐνήνεξαι ἐνήνεκται καὶ μετγν. προῖσται (Λουκιαν.) ὑπερσ. προσ-ἐνήνεκτο (Ξεν.) παθ. μελ. ἐνεχθήσομαι (Αριστοτ.) ἐπ-ενεχθήσομαι (Θουκυδ.) καιοῖσθῆσομαι (Αριστοτ.) παθ. ἄορ. ἠνέχθη μ. ἄορ. ἠνεγκάμην ἠνέγκω ἠνέγκατο προστ. ἀπ-ἐνεγκαι (Λουκιαν.) ὑποτ. ἐνέγκωμαι εὐκτ. ἐνεγκαίμην (Λουκιαν.) ἀπαρ. ἀπ-ἐνέγκασθαι (Ἰσοκρ.) μετ. ἐνεγκάμενος μ. ἄορ. β. ἠνεγκόμην προσ-ἐνέγκοιτο (Θεοφρ.). παρ. οἰστός, οἰστέος, ἐνεκτέος.

Φέρω (ὡς ἀν.) δωρ. γ. πλ. φέροντι Πινδ. π. 10. 70 προστ. φέρτε Ἰλ. ι. 474 ὑποτ. ἐπικ. φέρησι σ. 308 ἀπαρ. φερέμεν Ησιόδ. Ερ. 243 δωρ. μετ. φέροισα Πινδ. π. 3. 15 παρατ. φέρον Ἰλ. ζ. 514 θημ. φέρεσκην Οδ. ι. 429 φέρεσκον κ. 408 μελ. δωρ. οἶσῶ Θεοκρ. 3. 11 ἀποἰσῶ Αριστ. Αχ. 779 α. πλ. οἰσεύμεσ Θεοκρ. 15. 433 ἀπαρ. οἶσιν Πινδ. π. 4. 102 ἐπικ. οἰσέμεναι Ἰλ. γ. 420 καὶ οἰσέμεν σ. 491 ἄορ. α. ποιητ. προστ. οἶσε Οδ. χ. 406 οἰσέτω Ἰλ. τ. 473 οἶσετε γ. 403 γ. πλ. οἰσόντων Αντιμ. Αποστ. 40 εὐκτ. μετγν. οἶσαιμι Χριστ. Πατ. 990 ἀπαρ. ἀνώσαι (ἀντί ἀνα-οἶσαι) Ηροδ. 4. 157 μετ. προσοἶσας (Φίλων) ἐπικ. καὶ ἰων. ἐνεῖκα (ἄλλ. ἐνεῖκα παρακ.) Ορφ. Αργ. 312 ἀν-ἐνεῖκα Οδ. λ. 625 ἀπ-ἐνεῖκα Ἰλ. ξ. 255 ἐνεῖκε Πινδ. σ. 2. 79 ἀπένεῖκε π. 5. 59 καὶ ἠνεῖκην Οδ. σ. 300 ἐνεῖκα μ. 43 ἐνεῖκατε θ. 393 ἐνεῖκαν θ. 428 εὐκτ. ἐνεῖκαι Ἰλ. σ. 147 ἐνεῖκειτε Ηροδ. 6. 64 συν-ἐνεῖκατεν 7. 452 ὑποτ. ἐνεῖκω Οδ. χ. 439 ἐνεῖχη β. 329 ἀπαρ. ἐνεῖκαι Ἰλ. σ. 334 μετ. ἐνεῖκας ρ. 39 ἄορ. β. ἰων. ἐνεῖκοι Οδ. φ. 496 ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεῖκέμεν Ἰλ. τ. 494. Μεσ. καὶ Παθ. παρφέρομαι Ανθ. 44. 26 ὑποτ. φέρωμαι Ευρ. Εκ. 308 φερώμεθα Ἰλ. ψ. 413 εὐκτ. δωρ. φερόμαιν Αισχ. Ευμ. 266 εὐκτ. συμφεροῖατο Ηροδ. 4. 196 παρατ. φερόμην Ἰλ. α. 592 φέροντο Οδ. κ. 124 μελ. μετὰ παθ. σημ. οἶσομαι Ευρ. Ορ. 440 καὶ Ξεν. Οικ. 48. 6 καὶ ἀντι μέσου Ἰλ. 217 ψ. 663 ἀποἶσαι Απολ. Ρ. 3. 449 παρακ. ἐνήνεγμα ἀν-ἐνήνεκται Επὶγρ. 4. 67, 4 (Βοϊκχ.) ἰων. ἐξ-ἐνήνεγμα σπάν. καὶ (οἶσμαι) προῖσται μετγν. (ἄλλ. προῖσται) Λουκιαν. Παρσ. 2 ἀπαρ. ἐσενηνεῖχθαι Ηροδ. 9. 44 μετ. ἐννηνεγμένος 2. 42 μ. ἄορ. ἰων. ἠνεγκάμην ἠνεγκατο Ηροδ. 5. 47 ἀνενεῖκατο Ἰλ. τ. 314 ἠνεῖκατο ι. 427 ὑποτ. ἐνεῖκωνται Ηροδ. 4. 67 ἀπαρ. ἐξνεῖκασθαι 2. 424 καὶ ἀπ-οἶσασθαι (Ἰπποκρ.) μετ. ἀν-ἐνεγκάμενος Ηροδ. 4. 86 παθ. ἄορ. ἰων. ἠνεῖχθην ἀπνηνεῖχθη 4. 452 ἀπαρ. συνενεῖχθῆναι 2. 414 μ. ἄορ. β. (ἠνεγκόμην) προστ. ἐνεγκοῦ Σοφ. Οιδ. κ. 470 ἀπαρ. προσενεγκέσθαι Γαλην. 15. 204. Παρὰ δ' Ησιόδ. Α. 440 ἀπαντᾷ ἄπαξ καὶ ἐνέστ. συνενεῖκεται. ρίζ φερ-, φαρ-, φέρω=fer-o λατ. bi-bhar-mi Σανσκ. φορ-έ-ω, εἰσφρέ-ω. παρ. φέρ-μα, φέρ-ετραν, φαρ-έτρα, φόρας, φορά, φορμός, φερνή, φερτός.

Φεύγω παρατ. ἔφευγον μελ. φεύζομαι καὶ φευξοῦμαι (α) παρακ.

(α) Οἱ Δωριεῖς . . . κλασοῦμαι, φευξοῦμαι κτλ. καὶ παρὰ Ἀττικοῖς δὲ ταῦτα οὕτως ἐπεκράτησαν λέγεσθαι Κρημ. Ανεκδ. 4. 498.

β. πέφευγα ὑπερσ. ἐπεφεύγει (Θουκυδ.) ἀορ. β. ἔφυγον. παρ. φευκτός, -τέος, ἄφυκτος.

Φεύγω (ὡς ἀν.) γ. πλ. δωρ. φεύγοντι Πινδ. ν. 9. 27 ἐπικ. ἀπαρ. φευγίμεν Οδ. ι. 43 παρατ. φεύγον Ιλ. ι. 478 θαμ. φεύγεσκον ρ. 461 φεύγεσκον Ηροδ. 4. 43 μ. μελ. α. φεύξομαι εὐκτ. γ. πλ. φευξοίατο (ἀντί φευξοίντο) Αισχ. Περ. 369 μ. μελ. β. φευξομαι φευξομέσθαι Ευρ. Ιπ. 4093 μετγν. φυγείται Χρ. Σιβ. 42. 109 φυγούντα 44. 45 καὶ ἐνεργ. μετγν. φεύξω 9. 283 ἀορ. α. μετγν. ἐφεύξα (Ησυχ.) μετ. ἐκφεύξας Χρ. Σιβ. 6. 6 ἀορ. β. φύγε Πινδ. π. 9. 421 θαμ. φύγεσκον Οδ. ρ. 316 καὶ ἐκφυγε Ιλ. χ. 292 φύγον ψ. 465 εὐκτ. προσφύγοισθα Οδ. χ. 325 ὑποτ. γ. ἐν. φύγησιν Ιλ. ε. 258 καὶ παρεκπροφύγησιν ψ. 314 ἀπαρ. φυγείν ξ. 80 καὶ παραφυγείν Οδ. μ. 99 παρακ. εὐκτ. πεφύγοι Ιλ. φ. 609 καὶ ἐκπεφυγοίην Σοφ. Οιδ. τ. 840 μετ. ἐπικ. ἐνεργ. πεφυζότες Ιλ. φ. 528 καὶ ἐπικ. παθ. παρακ. πεφυγμένος ζ. 488 παθ. ἀορ. μετγν. δι-εφεύχθη Ιωσηφ. Αρχ. 48. 9 ἀπαρ. φευχθῆναι 49. 4. 47 μ. ἀορ. διαφεύξασθαι (Ιπποκρ.). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ φυγγάνω Αισχ. Πρ. 513 παρατ. ἐφυγγανον (Γρηγ. Ναζ.) καὶ δι-εφυγγανον (Θουκυδ.). ῥιζ. φυγ-, φεύγ-ω=flug-εῖω λατ. παρ. φυγή, φυγός, φύξα (ἀντί φύγ-ja), φύχ-ω, φύξις, φύξιμος, φυγγάνω.

Φεύζω (φωνάζω φεῦ) ἀορ. ἐφεύξας Αισχ. Αγ. 1308.

Φημί (λέγω) φῆς φησί, φατόν φατόν, φαμέν φατέ φασί προστ. φαθί ἢ φαθί, φάτε εὐκτ. φαίην ὑποτ. φῶ ἀπαρ. φάναι μετ. φᾶς παρ. συχν. ἀντί ἀορ. ἔφην ἔφης ἢ ἔφισθα ἔφην, ἔφατον ἐφάτην, ἔφαμεν ἔφατε ἔφασαν μελ. φήσω παρακ. εἶρηκα ἀορ. α. ἔφισθα ἀορ. β. εἶπον. Μεσ. ἀπαρ. φάσθαι (Ξεν.) μετ. φάμενος (Πλάτ.) παρ. ἔφατο (Ξεν.) παρακ. προστ. πεφάσθω (Πλάτ.). Πλὴν δὲ τούτου εὐχρ. εἶνε παρ' Ἀττ. ἐν διαλόγοις καὶ τὸ ἦμι παρ. ἦν, ἦς, ἦ, ἀλλὰ καὶ παρὰ δωρ. καὶ ἐπικ. ποιηταῖς. παρ. φατός, -τέος.

Φημί (ὡς ἀν.) καὶ δωρ. φαμί Πινδ. π. 2. 64 φῆσθα Οδ. ξ. 449 φατί Αριστ. Αχ. 771 καὶ φῆ (= φησί Βεκκ. Ἄν.) Αἰολ. φαῖσι Σαφ. 66 πλ. γ. δωρ. φαντί Πινδ. π. 4. 52 ὑποτ. ἐπικ. γ. ἐν. φῆν ἀντί φῆ Οδ. λ. 128 καὶ φῆσιν α. 168 εὐκτ. φαίην Πινδ. ο. ν. 403 φάμεν Ιλ. β. 81 προστ. φῆθι Αριστ. Ιπ. 23 ἀπαρ. δωρ. φάμεν Πινδ. ο. 4. 35 ἢ παρφάμεν ο. 7. 65 παρατ. ἔφην καὶ φῆν Ιλ. σ. 326 φῆς (ἀντί ἔφης) ε. 473 φῆσθα φ. 486 φῆ (ἀντί ἔφην) β. 37 καὶ δωρ. ἔφα Πινδ. π. 4. 278 καὶ φᾶ ι. 2. 11 φάμεν Ιλ. θ. 229 γ. πλ. φάσαν β. 278 ἔφην γ. 464 καὶ φάν ζ. 408 μελ. δωρ. φάσω φάσει Πινδ. ν. 7. 402 καὶ φασῶ Αριστ. Αχ. 739 φασεῖς Θεοκρ. 15. 79 ἀορ. α. δωρ. φάσε ν. 4. 66 καὶ θαμ. φήσασκε (Χαιρ. ρβ.). Μεσ. ἀντί ἐνεργ. ἐνεσ. φάσθε Οδ. ζ. 200 προστ. φάο π. 468 φάσθω ν. 400 ἀπο-φάσθε Ιλ. ι. 422 ἀπαρ. φάσθαι ι. 400 μετ. φάμενος ε. 290 παρ. φάμενος ω. 774 καὶ παρφάμενος μ. 249 παρατ. ἐφάμην Οδ. κ. 503 ἐκ-φάτο Απολ. Ρ. 4. 439 καὶ ἔφατο Ιλ. α. 43 ἔφαντο ρ. 379 φάντο Οδ. ω. 460 μελ. δωρ. φάσσομαι Πινδ. ν. 9. 43. ῥιζ. φαF, φά-σκ-ω, φη-μί=for ἀπαρ. fā-gi καὶ aj-o λατ. παρ. φή-μην, φη-μ-ίζω, φά-τις, φατίζ-ω, φων-ή, φων-έ-ω, φων-άω, φθόγγος (ἀντί φθέγγος, ὡς φαίνω φέγγος), φθίγγομαι, Φοῖβος (φιεF-, φοF-, φοF-jos), φοιβ-άξ-ω.

Φημίζω (λαλῶ, ἐκφράζω) Καλλιμ. Αποσπ. 276 μελ. (φημίσω καὶ φημιῶ) ἐπικ. φημιζω Χρ. Σιβ. 3. 406 ἀορ. ἐφήμισα Ευρ. Ιφ. Α. 1356, ἐ)φήμιζε Ὀπτιαν. Αλ. 5. 476 δωρ. κατεφῆμιζε Πινδ. ο. 6. 56 ὑποτ. φημιζωσιν Ησιόδ. Ερ. 760 ἀπαρ. φημίσαι Αρριαν. Αν. 5. 3 μετ. φημιζασα Χρ. Σιβ. 3. 2 παθ. παρακ. πεφημισμένος Στραβ. 4. 2. 42 μ. ἀορ. ἐφημισάμην Αισχ. Αγ. 629 ἐφημιζαντο Διον. Περ. 90 παθ. ἀορ. ἐφημισθην Πλουτ. Ηθ. 264 μετ. φημιχθεῖς Χρ. Σιβ. 5. 7 παθ. μελ. φημισθήσεται Λυκοφρ. 4082. ἴδε φημί.

Φθάνω παρατ. ἔφθανον μελ. φθάσω καὶ μ. μελ. φθήσομαι ἀορ.

ἔφθασα παρακ. ἔφθαξα ὑπερσ. ἐφθάκειν (Πλουτ.) ἄορ. ἅ. ἔφθην ἔφθης ἔφθη παθ. ἄορ. ἐφθάσθην μετγν. (Διον. Αλικ.).

Φθάνω (ὡς ἄν.) μελ. φθάνονται Ἰλ. ψ. 444 ἄορ. α. δωρ. ἔφθαξα (ἄλλ. ἔφθασα) Θεοκρ. 2. 115 προστ. φθάσον Ἰωσηφ. Αρχ. 6. 44 εὐκτ. φθάσειε Ἀριστ. Πλ. 685 φθάσειαν (Ξεν.) ἄορ. ἅ. ἔφθην φθῆ Ἰλ. λ. 451 ἐπικ. ἡ αἰόλ. γ. πλ. φθάν (ἀντί ἔφθασαν) λ. 51 ὑποτ. φθῶ φθῆ Eur. Or. 1220 φθῆ Ἰλ. π. 864 καὶ φθῆσιν ψ. 805 παρφθάσει (ἄλλ. παραφθῆσιν) κ. 346 πλῆθ. ἰών. φθέωμεν Οδ. π. 383 φθέωσιν ω. 437 εὐκτ. φθαῖης Ἀριστ. Ἰπ. 935 φθαῖη Ἰλ. ν. 815 ἀπαρ. φθῆναι Ηροδ. 6. 115 προφθῆναι Eur. Φοιν. 4385 μετ. ἰών. φθᾶς Ηροδ. 3. 71 ὑποφθᾶς Ἰλ. η. 144. Μεσ. ἐνεστ. μετγν. ἀπαρ. φθάνεσθαι Ἰωσηφ. 4. 7. 2 μετ. φθάνόμενος 3. 7. 20 παρτ. ἐφθάνοντο (μετγν.) μ. ἄορ. ἀντί ἐνεργ. ἐπικ. φθάμενος Ἰλ. ν. 387 καὶ ὑποφθάμενος, -η Οδ. ο. 474. ῥιζ. φθα-, φθᾶ-, φθά-ν-ω ἄορ. ἔφθαξα (ἀντί ἔ-φθαξ-σα).

Φθέγγομαι Μεσ. Αποθ. παρτ. ἐφθεγγόμεν μελ. φθέγγομαι παρακ. ἔφθεγγαι ἔφθεγγᾶι (Πλατ.) ἔφθεγγεται (Ἀριστοτ.) ἐφθέγγεμθ (Πλατ.) μ. ἄορ. ἐφθεγγάμην. παρ. φθεγκτός.

Φθέγγομαι (ὡς ἄν.) προστ. ἰών. φθέγγεο Ἰλ. κ. 67 καὶ φθέγγου Αισχ. Χο. 409 παρτ. φθέγγοντο Οδ. μ. 249 μελ. δωρ. φθεγγόμεμαι Θεοκρ. 15. 99 μ. ἄορ. ἰών. ἐφθέγγεο Ηροδ. 7. 403 ἰφθέγγετο Eur. Ἰων 729 φθέγγετο Πινδ. ο. 6. 14 φθεγγόμεσθα Ἀριστ. Βατρ. 248 (χορ.) προστ. ποτίφθεγγᾶι Ανθ. 7. 656 ὑποτ. φθέγγομαι Ἰλ. φ. 341. ἴδε φημί.

Φθειρώ παρατ. ἐφθειρον μελ. φθερῶ παρακ. ἔφθαρκα (Δειναρχ.) καὶ ἅ. ἔφθορα (Πλουτ.) ὑπερσ. δι-εφθάρκει (Δημοσθ.) ἄορ. α. ἔφθειρα μ. μελ. φθερούμαι παρακ. ἔφθαρμαι, παθ. μελ. ἅ. φθαρήσομαι παθ. ἄορ. ἅ. ἐφθάρην. παρ. φθειρ, φθαρός, φθορά, φθόρος, φθορεύς.

Φθειρώ (ὡς ἄν.) μελ. δια-φθερέει Ηροδ. 5. 51 καὶ ἐπικ. διαφθέρει Ἰλ. ν. 625 μετ. φθέρων (Ησυχ.) παρακ. διέφθορας Ἰλ. ο. 128 ἄορ. α. εὐκτ. φθειρείαν Σοφ. Αἰ. 4391 μετ. φθέρσας Λυκόφρ. 1402. Μεσ. ἐνεστ. φθειρομαι (Ἰπποκρ.) παθ. παρακ. γ. πλ. ἐφθάρταται (Θουκυδ.) ὑπερσ. γ. πλ. δι-εφθάρτα Ηροδ. 8. 90 παθ. μελ. δωρ. φθαρησοῦμαι Τιμ. Λοκρ. σ. 94 μ. μελ. ἀντί παθ. φθερούμαι Σοφ. Οἰδ. τ. 272 καὶ φθαρούμαι Οριβασ. 8. 23 καὶ ἰών. δια-φθαρέεται Ηροδ. 8. 408 διαφθέρρονται 9. 42 παθ. ἄορ. γ. πλ. ἔφθαρεν (ἀντί ἐφθάρησαν) Πινδ. π. 3. 36. ῥιζ. φθε- φθειρίον, φθε- φθει- φθειρ-, φθαρ-, φθειρ-ω (ἀντί φθειρ-jω) καὶ αἰόλ. φθέρ-ρω, φθί-ω, φθί-νω, φθον-έω, φθι-νῦ-θ-ω.

Φθινύθω (φθίνω) ποιητ. φθινύθουσι Ἰλ. ζ. 327 ὑποτ. ἀποφθινύθωσι Ἀπολ. Ρ. 4. 683 ἀπαρ. φθινύθειν Ἰλ. ἅ. 346 μετ. φθινύθων Ἀπολ. Ρ. 4. 902 παρτ. φθί'νύθων Ἰλ. ρ. 364 καὶ φθινύθεσκε α. 491. ἴδε φθίνω.

Φθίγω παρατ. ἔφθινον παρακ. ἔφθικα (Διοσκορ.) μετ. κατεφθινηκώς (Πλουτ.) μελ. φθινήσω (μετγν.) ἄορ. ἐφθίνησα (Λουκιαν.) καὶ ἔφθικα (μετγν.) παρακ. φθίμενος (Ξεν.). παρ. φθίσις, φθιτός, -τέος.

Φθίνω (ὡς ἄν.) καὶ φθίω φθίνουσιν Οδ. λ. 483 ὑποτ. φθίης ἅ. 368 ἀπαρ. φθίνειν Κωμ. Αποσπ. 3. 493 μετ. φθίνων (Θουκυδ.) ἰών. δοτ. πλ. φθινέουσι (Ἰπποκρ.) μελ. φθίσω Ἰλ. χ. 61 καὶ φθινήσω Γαιοπ. 4. 12 ἄορ. ἐπικ. ἐφθισα φθίσα Οδ. υ. 67 ἀπίφθισα Αισχ. Αγ. 1454 καὶ ἐφθίνησα (Ἰπποκρ.) προστ. φθίσον Σοφ. Οἰδ. τ. 202 ὑποτ. φθίσωμεν Οδ. π. 369 ἀπαρ. φθίσει δ. 744 μετ. φθίσας Αισχ. Ευμ. 172 καὶ φθινήσας (Ἰπποκρ.) παρτ. ἡ ἄορ. ἐφθιεν Ἰλ. σ. 446 μ. μελ. φθίσεται φθειται Χρ. Σβ. 3. 400 φθισόμεθα Κοῖντ. Σμ. 10. 36 φθίσεσθε Ἰλ. ω. 86 φθίσονται λ. 824 παρακ. ἐφθίμαι ἐφθίται Οδ. υ. 340 ὑπερσ. ἐφθίμην ἐφθισο Αισχ. Επ. 970 ἐφθιτο Θεογγ. 1114 ἐφθίατο (ἀντί ἐφθίντο) Ἰλ. α. 251 παθ. ἄορ. ἐφθίθην γ. πλ. ἀπ-ἐφθίθεν (ἀντί ἐφθίθησαν) Οδ. ψ. 331 μ. ἄορ. ἀπο-φθισασθαί

Κοίντ. Σμ. 44. 848 μ. ἄορ. β. ἐφθίμην Σοφ. Οιδ. τ. 963 ἀποφθίμην Οδ. κ. 59
φθίτο λ. 330 ὑποτ. ἰων. φθίεται Ιλ. υ. 173 φθίόμεθα ξ. 87 προστ. γ. ἰν. φθίθω
Απολ. Ρ. 3. 778 ἄπαρ. φθίθαι Ιλ. ι. 246 καὶ φθίεσθαι Κοίντ. Σμ. 13. 17 μετ.
φθίμενος Ιλ. θ. 359 καὶ καποφθίμενος Ευρ. Ικ. 984. παρ. ἄ-φθίτος. ἴδε φθείρω.

Φθονέω-ῶ παρατ. ἐφθόνουν ὀμαλ. μελ. φθονήσω ἄορ. ἐφθόνησα
παρακ. ἐφθόνημαι (μετγν.) παθ. ἄορ. ἐφθονήθην παθ. μελ. φθονηθή-
σομαι καὶ φθονήσομαι (Αριστοτ.).

Φθονέω-ῶ (ὡς ἄν.) ἰων. φθονέω Οδ. ζ. 68 φθονεῖς α. 346 φθονεῖ Ησιοδ.
Ερ. 26 εὐκτ. φθονέοιμι Οδ. λ. 381 μετ. φθονέων Πινδ. π. 3. 74 ἄορ. ὑποτ. φθo-
νέης Ανθ. β. 304 εὐκτ. φθονέσεις Νον. Διον. 3. 159 μετ. φθονέσσα Ανθ. 7. 607
παθ. παρακ. μετγν. ἐφθονημένος Ιωσηπ. Αρχ. 6. 11. 10. παρ. φθόνος, φθονερός.
ἴδε φθείρω.

Φιλέω-ῶ (ἀγαπῶ, περιποιοῦμαι) παρατ. ἐφίλεον-ουν μελ. φιλή-
σω ἄορ. ἐφίλησα παθ. παρακ. πεφίλημαι παθ. ἄορ. ἐφίληθην παθ.
μελ. φιληθήσομαι (Ἐπίκτητ.) καὶ φιλήσομαι. παρ. φιλητός, -τέος.

Φιλέω (ὡς ἄν.) καὶ αἰολ. φίλημι Σαφ. 78 (Βεργκ) φίλησθα 23 καὶ φι-
λέεις Ιλ. η. 204 φίλει ι. 342 φιλέουσιν Οδ. ξ. 83 φιλέσει Πινδ. π. 3. 18 καὶ
δωρ. φιλεύντι Θεοκρ. β. 80 προστ. φίλει (Ισοκρ.) ὑποτ. φιλέωμεν Οδ. θ. 42
ἄπαρ. ἐπικ. φιλήμεναι Ιλ. χ. 265 μετ. ἰων. φιλεύντας Οδ. γ. 321 παρατ. φί-
λεον Ιλ. ι. 343 φιλέσκειν ζ. 15 μελ. φιλήσω καὶ δωρ. φιλάσω Θεοκρ. 23. 33
καὶ Ἄρην Δωρ. 2 ἄπαρ. φιλοσέμεν Οδ. δ. 171 ἄορ. δωρ. ἐφίλασα Θεοκρ. 20.
34 καὶ Ἄρην Δωρ. 2. 148 ἀναυξ. φίλησα Ιλ. γ. 207 φίλασε (ἄλλ. φίλησε)
Θεοκρ. 20. 36 προστ. φίλασον 20. 40 μετ. φιλάσσει 20. 42 παρακ. πεφίληκα
Πινδ. π. 1. 13. Παθ. φιλέεσθε Ιλ. ν. 627 ἰων. φιλεύνται (ἄλλ. φίλωνται) Ησιοδ.
Θ. 97 μελ. φιλήσει (ἀντὶ φιληθήσει) Οδ. α. 123 μετ' ὀλίγ. μελ. πεφιλήσεται
Καλλιμ. Δηλ. 270 παθ. ἄορ. ἐπικ. γ. πλ. ἐφίληθεν Ιλ. β. 668 παθ. μελ. φιληθή-
σομαι Στοβ. 46. 88 μ. ἄορ. ἐπικ. ἐφίλασ Ανθ. β. 289 ἐφίλατο Ιλ. ε. 64 φίλατο
υ. 304 φίλαντο Απολ. Ρ. 3. 1004 προστ. φίλει Ιλ. ι. 117 ὑποτ. φίλωνται Ομ.
Τμ. Δημ. 117 μετ. φιλάσμενος Ανθ. Αππ. 317 παθ. παρακ. μετγν. πέφιλημαι
Εφραιμ. Καισ. 35. ῥιζ. φι-, φιλ-, ὄνματ. φιλ-έ-ω. παρ. φίλος = amicus λατ.
φίλ-τερος, φίλ-τατος, φιλότης.

Φιλοτιμέομαι μελ. φιλοτιμήσομαι παρακ. πεφιλοτιμήμαι ὑπερσ.
ἐπεφελοτιμήτο (Ιωσηπ.) παθ. μελ. φιλοτιμηθήσομαι (Διόδωρ.) παθ.
ἄορ. ἐφιλοτιμήθην ἄπαρ. φιλοτιμηθῆναι (Ηροδ. καὶ μετγν.) μ. ἄορ.
ἐφιλοτιμησάμην (Αἰλιαν.).

Φιλοφρονέομαι παρατ. ἐφιλοφρονέομην (ἐφιλοφρονέετο Ηροδ.) μελ.
φιλοφρονήσομαι (Λουκιαν.) παθ. ἄορ. ἐφιλοφρονήθην μ. ἄορ. ἐφιλο-
φρονησάμην. παρ. φιλοφρονητέον.

Φιτύω (φυτεύω) ποιητ. φυτίει Αισχ. Ικ. 312 μελ. φυτύσω Ευρ. Αλκ. 294
ἄορ. ἐφίτυσα Σαφ. Αι. 1296 μ. μελ. φυτύσομαι φυτύσει Μόσχ. 2. 160 μ. ἄορ.
φυτύσατο Ησιοδ. Θ. 986 εὐκτ. φυτύσαιο Απολ. Ρ. 4. 807. ἴδε φύω.

Φλάζω ἄορ. β. ἐφλαδον (ἐσχίσθησαν) Αισχ. Χο. 28. ἴδε θλάω.
Φλάω (θλίβω, θλάω) φλάωσιν Αριστ. Πλ. 784 παρατ. ἐφλων Πλ. 694 ἐφλα Πλ.
748 μελ. φλάσω (Ιπποκρ.) καὶ δωρ. φλάσσω Θεοκρ. β. 148 ἄορ. πλ. φλάσαν
(ἀντὶ ἐφλασαν) Πινδ. ν. 10. 68 εὐκτ. φλάσσοιμι β. 150 φλάσει (Ιπποκρ.) μετ.
φλάσας (ὡς.) παθ. ἄορ. ἐφλάσθην (ὡς.) μετ. πεφλασμένος (ὡς.). ἴδε θλάω.
Φλεγέθω ἴδε φλέγω.

Φλεγμαίνω (φλογίζω) ἄορ. ἐφλέγμηναι καὶ ἐφλέγμανα (ἀδόκ.)
παθ. ἄορ. ἐφλεγμάνθη (Αἰλιαν.). παρ. φλεγμονή. ἴδε φλέγω.

Φλέγω ἄορ. ἐφλεξα (Αττ. τραγικ.). Παθ. φλέγομαι παρατ. ἐφλεγόμην παρακ. συμπέφλεγμαι (Πλουτ.) παθ. ἄορ. κατ-εφλέχθην (Θουκυδ.) καὶ β. ἀν-εφλέγην (Λουκιαν.) παθ. μελ. μετγν. συμπλεγθήσομαι (Ιωσηπ.) μ. μελ. κατα-φλέξεσθαι (ῶσ.).

Φλέγω (ὡς ἀν.) δωρ. γ. πλ. φλέγοντι Πινδ. π. 5. 45 παρατ. φλέγου Μοσχ. 6. 3 μελ. φλέξω Τραγ. Αποσπ. 268 ἄορ. ἐφλεξα Πινδ. ο. 10. 74 φλέξον Αισχ. Πρ. 582. Παθ. παρατ. φλέγετο Ιλ. φ. 365 παθ. παρακ. πέφλεγμαι Λυκόφρ. 806 παθ. ἄορ. ἐφλέχθην Ομ. Επιγρ. 14. 23. Προχ. φλεγέθω φλεγέθαι Ιλ. ρ. 738 φλεγέθουσιν σ. 211 μετ. φλεγέθων φ. 358. Παθ. ἐνεστ. φλεγεθῆατο (ἀντι φλεγέθοντο) ψ. 497. ρίζ. φλεγ-, φλέγ-ω, φλεγ-έ-θ-ω = φλεγ-γο λατ. = bhrag-θ Σανσκ. φλεγ-μ-αίν-ω. παρ. φλεγμονή, φλεγυρός, φλόξ, ful-men = κεραυνός, ἀφλεκτός.

Φλέω (ἔχω ἀφθονίαν, πλημμυρῶ) μόνον μετ. φλέων Αισχ. Αἰγ. 377. ρίζ. φλε-, φλυ-, φλέ-ω, φλύ-, φλύ-ζ-ω, φλυ-αρ-ῶ. παρ. φλέ-θων, φλήν-αφος. Τούτοις συγγενές εἶνε τὸ βλύω, βλύζω = Πυ-ο λατ.

Φλίβω (θλίβω) αἰολ. καὶ ἰων. μελ. φλίβεται (ἄλλ. θλίβεται) Οδ. ρ. 221 ἄορ. ἐφλιψα (Φωτ.) μετ. ἐκφλίψας (Ιπποκρ.). Παθ. φλίβεται Θεοκρ. 15. 76 μετ. φλιβόμενος (Ιπποκρ.) παθ. ἄορ. β. ἐκ-φλιβῆ (ῶσ.). ἴδε θλίβω.

Φλύζω (εὐρίσκομαι εἰς ἀναβρασμόν, φλυαρῶ) καὶ φλύω περιφλύει Αριστ. Ν. 396 μετ. φλύζων Νικανδ. Αλ. 214 καὶ φλύων Αισχ. Επ. 661 παρατ. ἀνά-ἐφλυεν Ιλ. φ. 364 ἄορ. ἐφλυσεν Ανθ. 7. 354 ὑποτ. ἀπο-φλύξωσι Απολ. Ρ. 3. 583 ἀπαρ. φλύσαι Αισχ. Πρ. 504 καὶ ἐκφλύξαι Απολ. Ρ. 1. 275. Ἐνταῦθα κροσθετόν καὶ τὸ σύνθ. τοῦ φλεύω παρακ. περιφλευσμένος Ηροδ. 5. 77. παρ. φλύαρος. ἴδε φλέω.

Φοβέω-ῶ (φοβίζω) παρατ. ἐφόβεον-ουν μελ. ἐκ-φοβήσω (Θουκυδ.) ἄορ. ἐφόβησα. Μεσ. φοβέομαι-οῦμαι παρατ. ἐφοβεόμην-οῦμην μ. μελ. φοβήσομαι παρακ. πεφόβημαι ὑπερσ. ἐπεφοβήμην παθ. μελ. φοβηθήσομαι παθ. ἄορ. ἐφοβήθην. παρ. φόβος, φοβερός, φοβητός, -τέος.

Φοβέω (ὡς ἀν.) φοβεῖ Ιλ. ρ. 177 φοβέουσι φ. 267 προστ. φόβει Αισχ. Επ. 262 γ. πλ. φοβεόντων (ἀντι φοβεΐτωσαν) Ηροδ. 7. 235 παρατ. θαμ. φοβέσκον Ησιόδ. Α. 462 μελ. σπαν. φοβήσω Ευρ. Ηρακλ. 357 ἄορ. α. φόβησεν Ιλ. υ. 90. Μεσ. ἰων. β. πρ. φοβέαι Ηροδ. 1. 39 ὑποτ. φοβέηται 7. 36 προστ. φοβεῶ Αριστ. Πλ. 4094 καὶ ἰων. φοβεῶ Ηροδ. 7. 52 καὶ φοβεῶ 1. 9 μετ. φοβεόμενος 7. 235 καὶ φοβεύμενος Ιλ. θ. 449 παρατ. φοβέοντο λ. 472 παθ. παρακ. μετ. πεφοβημένος Ηροδ. 9. 70 ὑπερσ. γ. πλ. πεφοβήατο Ιλ. φ. 206 παθ. ἄορ. γ. πληθ. ἐφόβηθεν (ἀντι ἐφοβήθησαν) ο. 637 καὶ φόβηθεν Οδ. π. 463 μ. ἄορ. προστ. φόβησαι Ανακρ. 31. 11. ἴδε φέβομαι.

Φοιδάζω (ἐμβάλλω τινὶ προφητικὸν πνεῦμα, προφητεύω) παρατ. φοΐδαζε Λυκόφρ. 6 μελ. φοιδάσω Λυκόφρ. 1166 ἄορ. φοΐδασε Ανθ. 9. 491. ἴδε φημί.

Φοινίσω (κοκκινίζω τι) μελ. φοινίξεις Λυκόφρ. 1191 φοινίξει Χρησμ. ἐν Ηροδ. 8. 77. Παθ. φοινίσσομαι μετ. φοινισσόμενος Ευρ. Εκ. 151 παρατ. φοινίσσοντο Τρυφ. 72 παρακ. πεφοινιγμένος (Λουκιαν.) παθ. ἄορ. ἐξεφοινίχθη Ευρ. Ιφ. τ. 259 μετ. φοινιχθεῖς Σοφ. Αι. 410 μ. ἄορ. φοινιζατο Νικανδ. Αλ. 254. ρίζ. φεν-, συγγεν. τῆ θεν- (θνήσκω), ἔ-πε-φν-ον, φόν-ος, φονή, φονεύς, φοίνιος, φοινίσσω, φοινικίεις.

Φοιτάω (συχνάζω) ὄμαλ. ἰων. μετ. φοιτέοντες Ηροδ. 1. 37 φοιτεύσα 3. 419 παρατ. ἐφοίτες Νον. Διον. 1. 324 φοίτα Ιλ. ε. 595 ἐφοίτεον Ηροδ. 4. 4 φοίτων Ιλ. ο. 779 καὶ φοίτεσκον Αθην. 12. 523. ρίζ. φυ- (φύ-ω), φοι-, φοιτάω (ἀντι ποF-ι-τάω, ὡς ποιηὶ ἀντι ποF-ινα). παρ. φοίτησις, φοιτητής, φοιταλῆος· κατ' ἄλλους ἤττον πιθανῶς ἐκ τοῦ οἶω οἶτος, φοίτος, ὡς φοξός ἐκ τοῦ Fοξός.

Φορέω-ῶ παρατ. ἐφόρεον-ουν μελ. φορήσω (φορέσω Παλ. Διαθ.)

ἀορ. ἐφόρησα καὶ ἐφόρῃσα (μετγν.) παρακ. κατα-πεφόρηκα (Πλατ.), Παθ. ἐμφορέομαι-οὔμαι παθ. ἀορ. ἐνεφορήθην (Ισοκρ.) παρακ. πεφορημένος (Πλατ.) μ. μελ. φορήσομαι (Πλουτ.) μ. ἀορ. ἐξ-εφορησάμην (Ισαϊ.). παρ. φορητός.

Φορέω (ὡς ἀν.) γ. πλ. φορέοισι Θεοκρ. 28. 44 ἐπικ. ὑποτ. φορήσιν Οδ. ε. 328 εὐκτ. φερίοις Ιλ. ξ. 457 καὶ φοροίης Ευρ. Ελ. 619 φοροίη Οδ. ι. 320 ἀπαρ. φορέειν Ιλ. κ. 444 φορῆναι β. 407 ἐπικ. φορήμεναι ο. 340 μετ. φορέων Ηροδ. 2. 73 παρατ. ωφεί Οδ. ζ. 474 'φόρουσ Αριστ. Εκκλ. 344 ἐσφόρεον Απολ. Ρ. 4. 4443 ἐφόρεον Ηροδ. 4. 474 ωφείον Οδ. χ. 448 θαμ. φορέεσκεν Ιλ. γ. 185 φορέεσκον β. 770 ἀορ. φόρησεν τ. 41. Παθ. καὶ Μεσ. φορείται Λισχ. Επ. 362 καὶ παραφορείται Ηροδ. 4. 433 φορέονται (Εὐφορ. παρὰ Πλουτ.) μετ. φορούμενος Απολ. Ρ. 4. 4236 καὶ φορούμενος Ευρ. Εκ. 29 παρατ. ἐκφορέετο Οδ. χ. 454 ἐκφορέοντο Ιλ. τ. 360 παρακ. πεφορημένος Απολ. Ρ. 2. 964 παθ. ἀορ. διαφορηθῶ Αριστ. Ορν. 355. ἴδε φέρω.

Φορύνω (ζυμώνω, μολύνω), φορύσσω ἀορ. καὶ φορύσσομαι φορύσσεται Ὀππιαν. Αλ. β. 269 παρατ. ἐφορύνετο Κοϊντ. Σμ. 2. 356 καὶ φορύνετο Οδ. χ. 24 ἀορ. φορύξας ο. 336 παρακ. μετγν. πεφορυγμένος Ὀππιαν. Κυν. 4. 384 μ. ἀορ. ἐφορύξατο Νικανδρ. Θηρ. 203. ἴδε φαρμάσσω.

Φράγγυμι (φράζω) καὶ φράσσω, ἀττ. φράττω παρατ. ἀπ-εφράγγυσαν (Θουκυδ.) ἀορ. ἔφραξα. Μεσ. φράγγυμαι (Πλουτ.) καὶ φράσσομαι παρατ. ἐφράγγυντο (Πλουτ.) μ. μελ. ἐμ-φράζεται (Λουκιαν.) παρακ. πέφραγμα ὑπερσ. ἐπεφράγγμην παθ. μελ. ἐμφραγήσομαι (Νέα Διαθ.) παθ. ἀορ. ἐφράχθην μ. ἀορ. ἐφραζάμην. παρ. ἄφρακτος,

Φράγγυμι (ὡς ἀν.) καὶ φράσσω μετ. φραγγύς Ἰωσηφ. Αρχ. 48. 9. 4 ἀορ. φράξε Οδ. ε. 256 παρακ. μετγν. μετ. περι-πεφραγγυῖται Σχολ. Ἡσιόδ. Α. 298 ὑπερσ. ἐπεφράκεσαν Ἰωσηφ. Αρχ. 42. 8. 5 παθ. ὑπερσ. ἐπέφρακτο Ηροδ. 7. 442. Μεσ. ἀπο-φράγγυσαι Σοφ. Αντ. 244 φράγγυνται Αριστ. Αποσπ. 336 μ. ἀορ. ἐφραζάμεισθα Αἰσχ. Επ. 798 φράζαντο Ιλ. ο. 556 παθ. μελ. ἐμ-φραχθήσομαι Γαλλην. β. 616 καὶ β. μετγν. ἐμφραγήσομαι Γαλλην. β. 3. β. ζ. φακ-, φαρκ-, φρακ- ἢ φραγ-, φράγγυ-μι, φράσσω (ἀντί φρακ-ιω) = farg-io λατ. παρ. φράγμα, φραγγός, δρύφακ-τος.

Φραδάζω. ἴδε φράζω.

Φράζω (ἐκφράζω, δεικνύω) παρατ. ἔφραζον μελ. φράσω παρακ. πέφρακα ἀορ. ἔφρασα παθ. παρακ. πέφρασμαι. παρ. φραστέος, ἄφραστος.

Φράζω (ὡς ἀν.) καὶ δωρ. φράδω Θεοκρ. 20. 7 παρατ. φράζε Πινδ. ν. 4. 64 ἀορ. φράσε Οδ. λ. 22 φράσεν Ησιόδ. Αποσπ. 425 φρασάτην Θ. 892 φράσσαιτε Πινδ. π. 4. 447 εὐκτ. φράσσαιμι Σοφ. Φιλ. 551 φράσαις Φιλ. 4222 φράσαιε Οιδ. τ. 4657 καὶ φράσαι Κωμ. Αποσπ. 3. 64 προστ. φράσαις Λισχ. Περ. 33 φρασάτω Αριστ. Αποσπ. 4. φράσατε Εκκλ. 4425 καὶ φράσσαιτε Πινδ. π. 4. 447 ἀπαρ. φράσαι ο. 2. 400 μετ. φράσας καὶ δωρ. φράσαις ο. 2. 60 ἀορ. β. ἐπικ. ἐπέφραδον Ιλ. κ. 427 πέφραδε ξ. 500 ἐπέφραδε Ησιόδ. Θ. 74 πέφραδον Απολ. Ρ. 4. 260 πεφραδέτην Ησιόδ. Θ. 475 προστ. πέφραδε Οδ. α. 273 εὐκτ. πεφράδοι Ιλ. ξ. 335 ἀπαρ. πεφραδέειν Οδ. τ. 477 πεφραδέειν κ. 49. Μέσ. φράζομαι φράζει Ιλ. α. 554 φράζονται β. 44 προστ. φράζω ξ. 3 φράζω Αριστ. Ιπ. 4015 καὶ φράζω Αἰσχ. Ευμ. 430 παρατ. ἐφράζετο Ομ. Ἰων. Απολ. 240 φράζετο Ιλ. π. 646 καὶ φραζέσκετο Ομ. Ἰμ. Απολ. 346 μελ. φράσομαι Ιλ. α. 234 φράσεται Οδ. α. 206 μεταφρασάμεθα Ιλ. α. 440 παρακ. ἐπικ. προπεφραδμένα Ησιόδ. Ερ. 655 μ. ἀορ. ἐφρασάμην Ιλ. ψ. 450 φρασάμην Οδ. χ. 75 καὶ δωρ. ἐφρασάμην Θεοκρ. 2. 83 ἐφρασάντο Ιλ. ι. 426 φράσατο κ. 339 φράσατο ψ. 426 φράσαντο Οδ. γ. 242 προστ. φράσαι Ιλ. α. 83 εὐκτ. ἐπιφρασσαίετο Οδ. σ. 94 ὑποτ. φράσεται ω. 217 φράσσονται Απολ. Ρ. 3. 604 ἀπαρ. φράσασθαι

(Ιπποκρ.) φράσασθαι Ηροδ. 7. 46 παθ. άορ. έφράσθησ Οδ. ψ. 260 μετ. φρασθεισ Ηροδ. 7. 46. Ποσχ. φραδάζω άορ. φράδασσε Πινδ. ν. 3. 26. Κατά τούς μὲν τὸ φράζω=πρα-φαδ-jw), ἥτοι εἶνε σύνθ. ἐκ τῆσ πρὸ καὶ ἄδ-ω, φη-μί' κατ' ἄλλους ρίζα αὐτοῦ εἶνε φραδ=πρατ-, ἣν ἀπαντῶμεν ἐν τῇ λατ. pret-, iuter- pret-s interpretari. παρ. φράσις, εὐ)φραδής.

Φράσσω ἴδε φράγνυμι.

Φρέω μόνον ἐν συνθ. μετὰ προσθέσεων εἰσφρέω παρατ. εἰσέφρουν (Δημοσθ.) μελ. δια-φρήσω (Θουκυδ) άορ. ἐξ-έφρησα (Λουκιαν.) παθ. άορ. ἐκ-φρησθεις (Λίλιαν.) μ. μελ. εἰσφρήσομαι (Δημοσθ.).

Φρέω (ὡς άν.) άπλοῦν μόνον προστ. φρέσ Κωμ. Αποσπ. 4. 654 καὶ συνθ. έπεισ-φρῶ Eur. Αλκ. 1056 παρατ. ἐξεφρείομεν Αριστ. Σφ. 425. Μεσ. παρατ. εἰσε-φρούμην Eur. Τρ. 652 παθ. άορ. α. ἐνσφρηθῆναι (Σουίδ.) παθ. άορ. ε. έπεισ-φρείς Eur. Φαέθ. 2. 50. ἴδε φέρω.

Φριμάσσομαι (φυσσῶ διὰ τῶν μυκτῆρων, γαυριῶ) προστ. φριμάσσο Θεοκρ. 5. 144 παρατ. έφριμάττετο (Αίλιαν.) μ. άορ. φριμάσθαι Ηροδ. 3. 87. ρίζ. Φριε-μ-, βρεμ-, (βρέμω=frēmo), φρεμ-, φριμ-άσσω (άντι φριμ-ακίω).

Φρίσσω καὶ άττ. φρίττω μελ. φρίζω (μετγν.) παρακ. πέφρικα ὑπερσ. έπεφρίκει (Πλουτ.) άορ. έφριζα μ. άορ. φριζάμενος (Πολύαιν.). παρ. φρίκη, φρικτός.

Φρίσσω (ὡς άν.) παρατ. φρίσσον Ησιόδ. Α. 474 μελ. φρίζω Χρ. Σιβ. 3. 679 παρακ. πέφρικαν (άντι πεφρίκασιν) Ἄλκιφρ. Επ. 2. 4 μετ. αἰολ. καὶ δωρ. πεφρίκοντας Πινδ. π. 4. 183 καὶ πεφρικυῖαι Ιλ. η. 62 ὑπερσ. έπεφρίκει Ἄλκιφρ. Επ. 4. 4 άορ. έφριξεν Ιλ. ν. 339 φρίξαν Πινδ. ι. 4. 43 άπαρ. φρίξει Σοφ. Ηλ. 4407 μετ. φρίζας Οδ. τ. 446. ρίζ. Φριε-γ- ἢ βριε-γ- (βρίγέω), φρίσσω (άντι φριε-jw). παρ. φρίκη, φρίζ.

Φροιμιάζομαι (προοιμιάζομαι) Αριστοτ. ὑποτ. φροιμιάζεται (Λουκιαν.) παρατ. έφροιμιαζόμην Θεμιστ. 19. 229 μ. άορ. φροιμιασάμενος (Αριστοτ.) παθ. παρχ. πεφροιμιάσται (ὡσ.). παρ. φροιμιαστέον, φροίμιον, προοίμιον. ἴδε εἶμι.

Φρονέω-ῶ ὅμαλ. ἰων. φρονέεις Ιλ. δ. 364 φρονέει Ησιόδ. Α. 387 φρονέουσιν Ηροδ. 2. 16 εὐκτ. φρονέοιεν 4. 46 ὑποτ. φρονέησιν Οδ. η. 75 άπαρ. φρονέειν Ιλ. ζ. 79 μετ. φρονέων ι. 554 παρατ. ἰων. έφρόνεον Ηροδ. 2. 162 καὶ φρόνεον Ιλ. ρ. 286 θαμ. φρονέεσκε Απολ. Ρ. 4 1164. Παθ. ένεστ. προστ. φρονείσθω (Νέα Διαθ.) άπαρ. φρο-νεῖσθαι μετ. φρονούμενος (Αριστοτ.). ρίζ. φρεν- (φρήν ὄνομ.), ἥτις κατά τούς μὲν γίνεταί ἐκ τοῦ ρημ. φράσσω, ὅθεν διάφραγμα, εὐφραίν-ω, κατά τούς δὲ τὸ φρονέω εἶνε τῆσ αὐτῆσ ρίζησ τῶ φράζω.

Φρύγω (ξηραίνω ἐπὶ τοῦ πυρός, φρυγανίζω) μετ. φρύγων Θεοκρ. 12. 9 παρατ. έφρυγον Αριστ. Βατο. 514 μελ. φρύξουσι Ηροδ. 8. 96 καὶ δωρ. φρυξῶ Θεοκρ. 7. 66 άορ. έφρυξα Ηροδ. 2. 94. Παθ. ὑποτ. φρύγηται (Ιπποκρ.) παθ. άορ. φρυχθῆναι Ομ. Ἐπιγρ. 14. 4 καὶ ε. έφρύγη Ανθ. 7. 273 ὑποτ. φρυγή (Ιπποκρ.) μετ. φρυ-γείς (Διοσκορ.) παθ. παρχ. πέφρυγμα Κωμ. Αποσπ. 94. ρίζ. φρυγ-, φρύγ-ω =frig-o λατ. παρ. φρύγανον, φρύγετρον, φρυκτός.

Φυγγάτω ἴδε φεύγω.

Φύζω (φεύγω) έπικ. παρχ. πεφυζώς Ιλ. φ. 6 παθ. άορ. φυζηθεισ Νικανδ. Θηρ. 428. παρ. φύζα. ἴδε φεύγω.

Φυλάσσω καὶ φυλλάτω παρατ. έφύλασσον καὶ έφύλαττον μελ. φυλάζω παρακ. πεφύλαχα άορ. έφύλαξα. Μεσ. φυλάσσομαι ἢ φυλάτ-τομαι παρατ. έφυλασσόμην καὶ έφυλαττόμην μ. μελ. φυλάζομαι παθ.

παρ. πεφύλαγμαi παθ. μελ. φυλαχθήσομαι (Διον. Αλικ.) παθ. άορ. έφυλάχθην μ. άορ. έφυλαξάμην. παρ. φυλακτέον.

Φυλάσσω (ώς άν.) και φυλάττω δωρ. γ. πλ. φυλάσσοισι Πινδ. ν. 44. 5 προστ. προφύλαχθε (άντι προφυλάσσετε, ως τό άνωχθε άντι άνωκτε) Ομ. Γμ. Απολ. 360 άπαρ. έπικ. φυλασσέμεναι Ιλ. κ. 449 μελ. δωρ. φυλαξεις Θεοκρ. 4. 60 άορ. 'φύλαξα (άλλ. έφύλαξα) Σοφ. Αι. 535 φύλαξεν Ιλ. π. 686 ύποτ. φυλάξομεν η. 529 παρ. πεφυλακέναι Σχολ. Ευρ. Μηδ. 26. Μεσ. ένεστ. προστ. φυλάσσο Ησιοδ. Ερ. 494 και φυλάσσου Αισχ. Πρ. 390 μετ. φυλασσόμενος Ιλ. κ. 488 μ. άορ. προστ. φύλαξαι Ομ. Γμ. Απολ. 366 άπαρ. φυλάξασθαι Πινδ. σ. 7. 40 παθ. παρ. άντι μέσ. πεφύλαγμαi Ευρ. Αποσπ. 475 προστ. πεφύλαξο Ησιοδ. Ερ. 765. ριζ. φυλ- (φυλή), φυλ-ακ-, φυλάσσω (άντι φυλακ-ιω ή φυλαγ-ιω)=vigilo λατ. παρ. φυλακή, φύλαγμα, φύλαξ· κατ' άλλους ρίζα αύτου εινε πελ-, πολ-, πυλ- (πόλος, πύλη), φυλ-, φυλάσσω.

Φύρω (άνακατώνω, ζυμώνω) άορ. έφύρωσα και έφυρα (Λουκιαν.). Μεσ. φύρομαι παθ. παρ. πέφυρμαι και πεφύρωμαι παθ. άορ. α. έφυράθην παθ. άορ. β. συνανεφύρην (Λουκιαν.). παρ. φυρτός.

Φύρω (ώς άν.) και φυράω φυρῶσι Ηροδ. 2. 36 παρ. έφύρων Ιλ. ω. 462 μελ. φυράσω άπαρ. φυράσειν Αισχ. Επ. 48 και ίων. φυρήνω Λοβεκ. εις Φρυνηχ. 405 άορ. έφύρησα (Ιπποκρ.) προστ. φύρσον Νικανδ. Θηρ. 693 ύποτ. φύρω Οδ. σ. 24 άπαρ. φύρσαι Απολ. Ρ. 2. 59 και φύραι (Ευστάθ.) παθ. άορ. έφυρήθην Ανθ. 7. 748 και προ-εφυρήθην (Ιπποκρ.) έφύρηθη Αισχ. Αγ. 732 και έφύρην Αρεταί. σ. 467 μετ' όλίγ. μελ. πεθύρσασθαι Πινδ. ν. 4. 68 μ. άορ. έφυρῶσάμην Αριστ. Ν. 979 έφυρῶσάμην Οππιαν. Αλ. 3. 485 μετ. φυρῶσάμενος 4. 660 και φυρῶσάμενος Νικανδ. Θηρ. 932 παθ. μελ. μετγν. συμ-φυρήσομαι Σχολ. Πινδ. ν. 4. 68 παθ. παρ. πέφυρμαι Οδ. ι. 397 και πεφύρημαι (Ιπποκρ.). παρ. φυρτός, φυρατέον. ιδε φαρμάσσω.

Φυτεύω όμαλ. άπαρ. φυτεύειν Ησιοδ. Ερ. 840 παρ. φύτειν Οδ. ρ. 27 παρ. πεφύτευκαν (άντι πεφυτεύκασαι Παλ. Διαθ.) παθ. άορ. α. γ. πλ. έφύτευθεν (άντι έφυτεύθησαν) Πινδ. π. 4. 69 παθ. μελ. μετγν. φυτευθήσομαι Γαιοπον. 5. 49 μ. μελ. φυτεύσασθαι Πινδ. π. 4. 15. ιδε φύω.

Φύω (κάμνω τι να φυτρώση, γεννώ) παρ. έφυον μελ. φύσω παρ. πέφυκα ύπερσ. έπεφύκειν άορ. έφουσα και β. έφυν ύποτ. φύω άπαρ. φῦναι μετ. φύς. Παθ. φύομαι παρ. έφύομην μελ. φύσομαι παθ. μελ. φήσομαι (Λουκιαν.) παθ. άορ. έφύην. παρ. φύσις, φυτός.

Φύω (ώς άν.) αίολ. φύω φύει Ιλ. ζ. 448 παρ. ύπό-φύεν ξ. 347 μελ. φύσω α. 235 παρ. γ. πλ. πεφύσαι δ. 484 ύποτ. πεφύκη Ιλ. δ. 483 και έμπεφύη Θεογν. 396 μετ. πεφύωτας Οδ. ε. 477 θηλ. πεφουία Ιλ. ξ. 288 ύπερσ. πεφύκει Ιλ. δ. 409 και Οδ. η. 414, όπερ άλλοι θεωροῦσιν ως γ. προσ. ένεστ. γ. πλ. έπέφυκαν (άντι έπεφύκασαν) Ησιοδ. Ερ. 449 άορ. β. έφον έφου Οδ. ψ. 490 και άνωξ. φῦ Ιλ. ξ. 232 γ. πλ. έφυν (άντι έφουσαν) Οδ. ε. 484 ύποτ. φύη Ευρ. Αποσπ. 538 εύκτ. φύη Θεοκρ. 15. 94 άπαρ. έπικ. φύμεναι 25. 39 και φῦναι Αισχ. Αγ. 4342 μετ. έμφύς Σοφ. Οιδ. κ. 1143 και φύη Σοφ. Οιδ. τ. 4184 οί φύτες=οί γονεις και θηλ. φούσα (άντι φύσα) βωιωτ. Κορίννα 24 (Bergk.). Παθ. και Μέσ. και φύομαι φύονται Οδ. ι. 109 ύποτ. φήνται (Ιπποκρ.) παρ. έν-φύοντο Οδ. ω. 440 μ. μελ. διαφύσασθαι (Φιλιστρ.) παθ. μελ. μετγν. φήσομαι Θεμιστ. 21. 248 παθ. άορ. α. συμ-φύθεις Γαλην. 7. 725 παθ. άορ. β. έφύην Ιωσηπ. Αρχ. 48. 4 ύποτ. φυή Ευρ. Αποσπ. 377 άπαρ. φῦναι (Ιπποκρ.) μετ. φυεις (ώς.). ριζ. φυ-, φύ-ω=φυ, φυ-ιη-ο λατ. φύ-σ-μαι. παρ. φυή, φύσις, φύμα, φυτός, φυτεύω, φῦ-λαν, φυλή, φί-τυ-μα, φι-τύ-ω, ύπερφύλαος.

Φώγω (ξηροψαίνω, φρώγω τι) Επιχαρμ. 402 φώζω, (Ιπποκρ.) και φώγνομαι μετγν. άορ. έφωξα (Ιπποκρ.) και έφωσα (ώς.). Παθ. φώγνυται (Διοσκορ.) παθ. παρ. πέφωγμαi Κωμ. Αποσπ. 2. 284 και πέφωσμαι (Ιπποκρ.) παθ. άορ. φωχθεις (Διοσκορ.).

Φωνέω-ῶ (φωνάζω) ὁμαλ. μελ. φωνήσω ἄορ. ἐφώνησα παρακ. πεφώνηκα ὑπερσ. ἐπεφωνήκειν (μετγν.) παθ. παρακ. πεφώνημαι. παρ. φωνή.

Φωνέω (ὡς ἄν.) παρακ. μετεφώνεον Ἰλ. η. 384 φώνεον Ἡροδ. 2. 2 ἄορ. φώνησεν Ἰλ. γ. 484 καὶ φωνέεται Ἀθην. 11. 477. ἴδε φημί.

Φώσκω ἴδε φαύσκω.

X

Χάζω (ὑποχωρῶ, διστάζω) ἄορ. μετ. ἀναχάζων (Ξεν.). Μεσ. παρακ. ἀν-εχαζόμεν (Ξεν.) μ. ἄορ. δι-εχασάμην (ὦσ).

Χάζω (ὡς ἄν.) ἀγ-χαζε Σοφ. Αποσπ. 800 μελ. κεκαθήσει Ὀδ. φ. 453 ἄορ. α. ἀνίχασαν Πινδ. ν. 40. 69 ἄορ. β. μετ. κεκαδῶν Ἰλ. λ. 334. Μεσ. χάζομαι ἐπικ. Ἀπολ. Ρ. 4. 841 ἀποχάζεται Νον. Διον. 29 προστ. χάζετο Ἰλ. π. 707 ὑποτ. χαζῶ-μεσθα ε. 34 παρακ. χάζετο σ. 460 χάζοντο μ. 262 μελ. ἐπικ. χάζεσθαι ν. 453 καὶ κεκαθησόμεθα (ἀντί χωρισθσόμεθα) θ. 353 μ. ἄορ. ἐχάσσατο Κοίντ. Σμ. 2. 338 χάσσατο Ἰλ. ν. 493 ὑποτ. μεταχάσσαι Ἀπολ. Ρ. 3. 436 ἀπαρ. χάσσασθαι Ἰλ. μ. 472 μετ. χασσάμενος ν. 448 μ. ἄορ. β. κεκάδοντο ο. 574. ῥίζ. καδ- (συγγεν. τῆ κεδ-, σκεδ-, σκεδάννυμι, σχάζω), χαδ-, χάζω (ἀντί χαδ-ιω), ἄορ. κε-κάδ-οντο = ἐχάσαντο καὶ ἐ-κε-κῆδ-ει = ὑπεκχωρήκει (Ἦουχ.).

Χαίνω καὶ χάσκω χαίνει μετγν. Ἀνθ. 9. 797 παρακ. ἔχασκον (Ἰπποκρ.) μ. μελ. ἐχάνει Ἀριστ. Σφ. 4349 ἐχάνεται Σφ. 4007 παρακ. κέχαγκα Βεκκ. Ἀν. 614 καὶ β. κέχνη Ἀριστ. Ὀρν. 264 γ. πλ. δωρ. κεχάνεαν Ἀθην. 3. 87 προστ. κέχνητε (ἄλλ. κέχνηατε) Ἀριστ. Ἀχ. 433 ὑποτ. κέχνη Ἰπ. 804 ἀπαρ. κέχνηναι (Ἰπποκρ.) μετ. κέχνηως Ἰπ. 380 ὑπερσ. ἐκεχίνειν Ἰπ. 651 δωρ. καὶ ἀρχ. ἀττ. κέχνη Ἀχ. 40 ἄορ. β. ἔχανον Ἀριστ. Αποσπ. 319 ὑποτ. χάνη Ἡροδ. 2. 68 εὐκτ. χάνοι Ἰλ. ρ. 417 ἀπαρ. χανέιν Σοφ. Αἰ. 4227 καὶ χανέιν (Ἰπποκρ.). μετ. χανῶν Ἰλ. π. 350. ῥίζ. χα-, χαF-, χαν-, χα-ίν-ω, χά-σκω = hi-sco, ἢ hi-o λατ. χαν-δ-άν-ω = prehendo-o λατ. παρ. χάσμα, χάος, χαῦ-νος (ἀντί χαF-νος), χεῖά, χάννη = hiatus.

Χαίρω παρακ. ἔχαιρον μελ. ἀττ. χαίρησω καὶ κοιν. χαρήσω καὶ χαρήσομαι (Λουκιαν.) καὶ β. χαρῶ (Νέα Διαθ.) ἄορ. ἐχαίρησα (Πλουτ.) παθ. ἄορ. β. ἐχάρην μ. ἄορ. χηράμενος (Πλουτ.). παρ. χαρά, χάρμα, χαρίεις, χαρτός.

Χαίρω (ὡς ἄν.) προστ. γ. πλ. χαίρόντων Ευρ. Ἡρακλ. μ. 575 παρακ. χαιρε Ὀδ. β. 35 θαμ. χαιρέσκον μ. 380 μελ. ἐπικ. κεχαρησάμεν Ἰλ. ο. 98 καὶ κεχαρήσεται Ὀδ. ψ. 266 χαρήσομαι Χρ. Σιβ. 6. 20 καὶ κατα-χαροῦμαι (Παλ. Διαθ.) δωρ. χαρσοῦμαι Πυθ. Ἐπιστ. 4 παρακ. κεχάρηκας Ἀριστ. Σφ. 764 μετ. κεχαρηκῶς Ἡροδ. 3. 27 καὶ ἐπικ. κεχαρηκῶς Ἰλ. η. 312. Μεσ. ἀντί ἐνεργ. βάρβαρον χαίρομαι Ἀριστ. Εἰρ. 294 (α) παθ. παρακ. ποιητ. κεχάρημαι κεχάρησαι Ἀριστ. Σφ. 389 μετ. κεχαρημένος Ὀμ. Ἰμ. Βακχ. 40 καὶ κεχαρημένος Ευρ. Κυκλ. 368 ὑπερσ. κεχάρητο Ηιοδ. Α. 65 κεχάρηντο Ὀμ. Ἰμ. Δημ. 458 παθ. ἄορ. ἀντί ἐνεργ. ἐχάρη Ἰλ. η. 54 χάρη ε. 682 εὐκτ. χαρίει ζ. 484 ἀπαρ. χάρηται Σίμων 466 μετ. χαρείς Ἰλ. κ. 544 χαρείσα Ευρ. Ἰφ. Α. 4525 μ. ἄορ. ἐπικ. ἐπεχάρητο Ἀπολ. Ρ. 4. 55 ἐχάρητο Ὀκπιαν. Κυν. 1. 509 χήρατο Ἰλ. ξ. 270 χήρατο Ἀπολ. Ρ. 4. 4626 μετ. χηραμένη Ἀνθ. 7. 498 μ. ἄορ. β. ἐπικ. κηρόντο Ἰλ. π. 600 εὐκτ. κηρόιτο Ὀδ. β. 249 κηρασίμεθα Φιλοξ. 2. 24 γ. πλ. κηροίατο Ἰλ. α. 256. ῥίζ. χαρ-, χαιρ-ω (ἀντί χαρ-ιω), παρὰ δέ Σανσκ. harj-ā-mi = ἀγαπῶ.

(α) Παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 294 ἀπαντᾷ ὡς βάρβαρος ὁ ἐνεστ. χαιρομαι, διό ὁ σχολιαστής αὐτοῦ λέγει «ἀπὸς οὐτράτης Περσῶν εἶπεν ἦδομαι καὶ χαιρομαι καὶ ἐβαρβάρισεν» ἔδει γὰρ εἰπεῖν χαιρῶν.

παρ. χαρά, χαρ-ίζ-ομαι, χάριμα, χάρις=grati-ia λατ. Οὗτω δὲ ἡ ρίζα αὐτοῦ συγγενής εἶνε τῇ τοῦ ἔρ-ως, ἐράω.

Χαλάω-ω (χαλαρώνω) μελ. χαλάσω (Πλουτ.) ἄορ. ἐχάλασα παθ. παρακ. κεχάλασμαι (μετγν.) ὑπερσ. ἐκεχάλαστο (Αριστειδ.) παθ. ἄορ. ἐχάλασθην. παρ. χαλαρός.

Χαλάω (ὡς ἄν.) ἐπικ. γ. πλ. χαλώσει Οππιαν. Αλ. 2. 451 ὑποτ. χαλώσει Αριστ. Λυσ. 310 παρατ. ἐχάλα (Ιπποκρ.) μελ. χαλάσω (ὡς.) ἄπαρ. χαλάσσειν (ὡς.) παρακ. κεχάλακα (ὡς.) ἄορ. ἐχάλασε Ομ. Γμ. Απολ. 6 χάλασαν Ορφ. Αργ. 376 ὑποτ. χαλάση Αισχ. Πρ. 176 προστ. χάλασον Ευρ. Κυκλ. 55 μετ. χαλάσας θηλ. χαλάσσα Ομ. Γυν. Αρτ. 42 δωρ. χαλάξαι Πινδ. π. 4. 6 καὶ ἐπικ. ἀγγαλάσας Απολ. Ρ. 2. 587 παθ. παρακ. κεχάλασμαι Ανθ. 9. 297 ὑπερσ. κεχάλαστο Νόνν. 42. 5 παθ. ἄορ. χαλασθή Αισχ. Πρ. 994 μ. ἄορ. χαλάσαντο Απολ. Ρ. 2. 1264. ἴδε χωρέω.

Χαλεπαίνω (ἀπεχθάνομαι, ὀργίζομαι) παρατ. ἐχαλέπαινον μελ. χαλεπαίνω ἄορ. ἐχαλέπηνα. Παθ. χαλεπαίνομαι παθ. ἄορ. ἐχαλεπάνθην. παρ. χαλεπός.

Χαλεπαίνω (ὡς ἄν.) ἄπαρ. ἐπικ. χαλεπαίνεμεν Θεοκρ. 25. 81 παρατ. ἐχαλέπαινε Ηροδ. 4. 189 χαλέπαινε Ιλ. ξ. 256 ἄορ. ἐχαλέπηνα (Δίων Κασ.) ὑποτ. χαλεπήνη Ιλ. π. 386 ἄπαρ. χαλεπήναι σ. 108. ἴδε χολώω καὶ χώομαι.

Χανδάνω (χωρῶ, ἐπαρκῶ) ἐπικ. καὶ ποιητ. χανδάνει (Ιπποκρ.) παρατ. ἐχάνδανον Οδ. ρ. 344 χάνδανεν Ιλ. ψ. 742 μελ. χείσεται Οδ. σ. 17 παρακ. κεχάνδως δ. 96 ὑπερσ. κεχάνδει Ιλ. ω. 492 ἄορ. β. ἐχάδε δ. 24 καὶ χάδε λ. 462 ἄπαρ. χανδέειν ξ. 34. ἴδε χαίνω.

Χαράσσω ἢ χαράττω ὁμαλ. μελ. χαράζω ἄορ. ἐχάραξα. Παθ. χαράσσομαι παρακ. κεχάραγμαί παθ. ἄορ. ἐχάραχθην.

Χαράσσω (ὡς ἄν.) ἄπαρ. χαρασσίμεναι Ησίοδ. Ερ. 574 μετ. χαράσσοισα Πινδ. π. 4. 28. Παθ. παρατ. χαράσσετε β. 35 μ. ἄορ. χαραξαμένη β. 74. παρ. χαρικήρη, χαράδρη. ἴδε γράφω.

Χαρίζομαι Μεσ. Αποθ. παρατ. ἐχαρίζομην μελ. χαρίζομαι (Διόδωρ.) καὶ ἄττ. χαρισθῆναι παρακ. κεχάρισμαι παθ. ἄορ. ἐχαρισθην μετγν. (Νέα Διαθ.) παθ. μελ. χαρισθήσομαι (ὡς.) μ. ἄορ. ἐχαρισάμην. παρ. χαριστέον, κεχαρισμενώτερος, -ώτατος.

Χαρίζομαι (ὡς ἄν.) προστ. χαρίζεο Οδ. ξ. 387 παρατ. χαρίζετο α. 61 μ. μελ. χαριεῖ Ηροδ. 4. 90 δωρ. χαριζόμεθα Γρη. Τιτ. 3048 μ. ἄορ. ἐχαρίσω Αριστ. Ιπ. 1368 ὑποτ. χαρίζη δωρ. Θεοκρ. 5. 74 παρακ. κεχαρισμένος Οδ. β. 54 ὑπερσ. ἐκεχάριστο Ηροδ. 8. 5 κεχάριστο Οδ. ζ. 23. ἴδε χαίρω.

Χάσκω παρακ. κέχηνα (Λουκιαν.) ἄορ. β. ἔχανον (ὡς.) ἴδε χαίνω. Χατέω ἢ χατίζω (στεροῦμαι τινος, ἐπιθυμῶ) χατίζεις Ιλ. β. 225 χατέουσι ε. 518 ὑποτ. χατέωσι Απολ. Ρ. 2. 346 μετ. χατίων Ιλ. ο. 399 χατίζων Οδ. λ. 349 θηλ. χατέουσα γ. 48. ἴδε χαίνω.

Χίζω κωμ. ποιητ. χίζομεν Αριστ. Ιπ. 70 μελ. ἄπαρ. χέσειν Ανθ. 7. 683 καὶ σπαν. κατα-χέσομαι Αριστ. Αποσπ. 207 καὶ χεσοῦμαι Αριστ. Ευρ. 1235 ἄορ. ἔχεσα εὐκτ. ἐγγέσκιμι Αριστ. Εκκλ. 347 ἄπαρ. χέσει 808 μετ. χέσεας 320 ἄορ. β. κατ-έχεσον Κωμ. Αποσπ. 2. 826 ὑποτ. χέσω ὡς. 2. 519 ἄπαρ. χεσεῖν Αριστ. Θεο. 570 παρακ. β. ἐγ-κέχουδα Βατρ. 479 μετ. ἐπι-κχεσῶς Ορν. 68 παθ. παρκ. κεχεσμένος Αχ. 1170 μ. ἄορ. χέσαιτο Ιπ. 1057. ρίζ. χεδ-, χίζω (ἀντι χεδ-ju)=χάδθ Σανσκ. χεσ-εῖω παρακ. κέ-χουδ-α, μελ. χεσ-οῦμαι, χούδ-ανος. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ σχάζω.

Χείσεται· ἴδε χανδάνω.

Χειρώ (κάμνω τι ὑποχείριον) ὁμαλ. σπαν. ἐνεργ. Αριστ. Σφ. 443 καὶ μεσ. χειροῦμαι παρατ. ἐχειρούμην μελ. χειρώσομαι παθ. παρακ. κεχειράμαι (Πλουτ.) παθ. ἄορ. ἐχειρώθην παθ. μελ. χειρωθήσομαι μ. ἄορ. ἐχειρωσάμην.

Χερνίπτομαι (νίπτω τὰς χεῖρας, περιρραίνω μὲ ἡγιασμένον ὕδωρ τὰ πρὸς θυσίαν σκεύη) Αριστ. Εἰρ. 961 μελ. ἐνεργ. χερνίψουσι Λυκόφρ. 184 καὶ χερνίφομαι Εὐρ. Γφ. Τ. 622 μ. ἄορ. ἐχερνίψατο (Λυσ.) χερνίψατο Ιλ. α. 449 παθ. ἄορ. χερνιφθεῖς Ανθ. 6. 436.

Χέω (χύνω) παρατ. συν-έχεον (Πλατ.) μελ. ἀντ. χέω καὶ χύσω (χέσω μετγν.) παρακ. προσυγ-κέχυκα (Πολυβ.) ἄορ. α. ἐν-έχεα (Ξεν.) συν-έχεα (Ισαΐ.). Μεσ. χέομαι παθ. παρακ. κέχυμαι μ. μελ. χέομαι μ. ἄορ. ἐν-εχεάμην (Ξεν.) μετ. χεάμενος (Πλουτ.) παθ. ἄορ. περι-εχύθην (Πλατ.) (καὶ κατεχέθην Αἴλιαν.) παρ. χύσις, χοή, χυτός, ἐγ-χυτέον.

Χέω (ὡς ἄν.) ἰων. καὶ ἐπικ. χέω καὶ χεύω χεύεις Νωνν. 48. 344 χέει Ιλ. π. 385 χέει Κοῖντ. Σμ. 4. 301 χέειτε Θεοκρ. 4. 418 χέουσιν Ησιόδ. Θ. 83 ὑποτ. ἐγγείη Οδ. ι. 40 προστ. ἔγχει (ἄλλ. ἐγγχεε) Αλκαῖ. 33 ἄπαρ. προχέειν Ιλ. φ. 219 μετ. παραχέων Ανθ. 14. 665 χέων Κοῖντ. Σμ. 3. 491 καὶ ἐγγχεῖντα Θεοκρ. 10. 53 παρατ. χέον Ιλ. ζ. 480 κατ-έχεον Αριστ. Ν. 74 συνηρ. ἐνέχεις Αριστ. Πλ. 1121 κατὰ-χέει Θεοκρ. 7. 84 χέον Κοῖντ. Σμ. 7. 385 δι-έχεον ὡς. 46. 504 βραμ. χέεσκον Χρ. Σβ. 4. 414 μελ. χέω. Εὐρ. Θησ. Αποσπ. 4 ἐκ-χέω Ικ. 773, ἐπιχέεις Αριστ. Εἰρ. 469 καὶ μετγν. ἐκ-χεῖω (Παλ. Διαθ.) ἐκ-χεῖ (ὡς.) καὶ ἐπικ. χέω χέομεν Ιλ. η. 336 μετ. παρα-χέων Κωμ. Αποσπ. 2. 637 ἄορ. α. ἔχεα Ιλ. σ. 347 καὶ ἔχεα γ. 270 ἀμφι-χεῖς Ιλ. ρ. 268 κἀδ-χεῖαν Απολ. Ρ. 4. 565 ἔχεαν Ιλ. ω. 799 προστ. χέον Αλκαῖ. 42 χεῦάτω 36 κἀδ-χεῦάτω Αθην. 15. 687 ἐγ-χεάτω Κωμ. Αποσπ. 4. 6 χεῦάντων Οδ. δ. 214 εὐκτ. ἐγγχέαιμι Αριστ. Αχ. 1055 ὑποτ. χέω Σοφ. Οἰδ. κ. 478 χέουσιν Ιλ. η. 86 ἄπαρ. συγγέαι Εὐρ. Γπ. 843 καὶ χεῖαι Ιλ. ψ. 45 κἀκχεῖσαι (Σουῖδ.) μετ. ἐκχέας Αισχ. Ευμ. 653 χέους Ιλ. ψ. 257 χέους Ανθ. 14. 424 καὶ ἀποχέους (Ιπποκρ.) παρακ. ἐκ-κέχυκα Ανθ. Πλαν. 242. Μεσ. χέονται Εὐρ. Γπ. 718 ἐπικ. περιχέεται Οδ. ψ. 159 ἀποχέονται Εὐρ. Ἰων 448 εὐκτ. δια-χέειτο (Θουκυδ.) ἄπαρ. χέισθαι Οδ. κ. 518 μετ. ἐπιχέομενος Αθην. 6. 261 χεῦόμενος Κοῖντ. Σμ. 2. 222 καὶ προχέομενος Οπτιαν. Κυν. 2. 39 παρατ. χέοντο Απολ. Ρ. 2. 928 καὶ χέοντο Οδ. δ. 523 παρακ. κέχυται Πινδ. π. 4. 42 κέχυνται Ιλ. ε. 141 ὑπερσ. κέχυτο Ιλ. υ. 421 καὶ ἐκέχυτο Κωμ. Αποσπ. 2. 299 παθ. ἄορ. ἐχύθην Απολ. Ρ. 3. 4009 εὐκτ. χυθείη Οδ. τ. 590 μετ. χυθείς Σοφ. Φιλ. 293 παθ. μελ. χυθήσομαι Ιωσηφ. Αρχ. 8. 8. 5 καὶ συγ-χυθήσομαι (Δημοσθ.) μ. ἄορ. ἐπικ. ἐχέατο Ιλ. ε. 314 περιχέεσαστο (Ἀπολλινάρ.) καὶ χεῖατο (ἄλλ. ἐπεχεῦατο) Οδ. ε. 257 ἄπαρ. χέισθαι Αριστ. Σφ. 4020 μετ. περιχεάμενος Αθην. 41. 484 χεῦόμενος Ορφ. Αργ. 729 μ. ἄορ. β. ἐξ-έχυτο Οδ. τ. 470 χύτο Ιλ. ψ. 385 χύντο φ. 484 κἀδ-χύτο υ. 282 ἔχυντο Οδ. κ. 415 καὶ χύντο Ιλ. δ. 526 μετ. χύμενος Αισχ. Χο. 404 χυμένη Ιλ. τ. 284 χύμενος Κυρ. Βακ. 436. ῥίζ. χυ-, χέ-ω = fu-ndo. παρ. χύμα, χεῦμα, χύσις, χοή, χόος πλ. χόες, χυμός, χυλός, χύτρα, fu-tum = πρόχους λατ.

Χλάδω ἄορ. παρακ. ἀντί ἐνεστ. κέχλαδα (ἀνετηχῶ, σφριγῶ) ἄορ. καὶ ποιητ. ἄπαρ. κελλάδειν (ἀντί κελλαδέναι) Πινδ. Αποσπ. 57 (Βεργκ) καὶ κελληδέναι (Πουχ.) μετ. κελλαδῶς Πινδ. ο. 9. 4 κελλάδοντας π. 4. 479. ῥίζ. χαλαδ-, χλαδ-, χλάζω (ἀντί χλαδ-ju) ἄορ. παρ. κί-χλαδ-α. Τῆς αὐτῆς ῥίζης εἶνε καὶ τὰ χαλαζῶα, κελζῶα, κλαγγή, κλαίω;

Χλιαίνω (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ζεσταίνω ὀλίγον) Ιπποκρ. καὶ Πλουτ. μελ. χλιαίνω Αριστ. Λυσ. 386 ἄορ. ἐχλίηνα (Ιπποκρ.) παθ. ἄορ. χλιανθείς (Λουκιαν.).

Χολώω (θυμῶνα τινα) μετ. χολῶν μετγν. Στοβ. 70. 42 μελ. χολώσιμεν Ιλ. α. 78 ἄορ. ἐχόλωσα σ. 441. Μεσ. καὶ Παθ. χολῶσομαι χολῶμαι θ. 407 εὐκτ. χολῶτο

(ἀντί χολόοιτο) Θεογν. 323 μετ. χολωομένη Ανθ. Πλαν. 428 παρακ. κεχολῶσθαι Ἰλ. π. 64 ὑπερσ. κεχόλωσο π. 585 μ. μελ. χολώσομαι Ευρ. Τρ. 730 καὶ μετ' ἀναδιπλ. κεχολώσομαι Ἰλ. α. 439 κεχολώσαι ε. 424 κεχολώσεται α. 439 παθ. ἄορ. ἀντί μέσου χολώθη Καλλιμ. Ἀπλ. 86 μετ. χολωθῆς Ἰλ. ψ. 23 μ. ἄορ. ἐχολωσάμην ο. 455 χολώσατο φ. 436 ἐπικ. ὑποτ. χολώσαι (ἀντί χολώσσαι) ξ. 340 εὐκτ. χολώσαιτο Οδ. ζ. 447 μετ. χολωσάμενος Ἰλ. ψ. 482 παθ. παρακ. ἀντί μέσου κεχόλωμαι Οδ. α. 69 μετ. κεχολωμένος Ηροδ. 8. 34 ὑπερσ. κεχολώμην Ἰλ. π. 585 γ. πλ. κεχολώτα Οδ. ξ. 282. παραγ. χόλος, χολωτός.

Χορεύω ὁμαλ. παρατ. ἐχόρευον μελ. χορεύω ἄορ. ἐχόρευσα χόρευσε Ευρ. Αλκ. 582 παρακ. κεχόρευκα. Μεσ. ἀντί ἐνεργ. μετ. χορευόμεναι Ευρ. Ἴων 1084 μελ. χορεύσομαι Αισχ. Αγ. 34 παθ. παρακ. κεχόρευται Αριστ. Ν. 1540 παθ. ἄορ. ἐχόρευθην μ. ἄορ. ἐχορευσάμην Αριστ. Θεσ. 403. παρ. χορευτέον.

Χόω (χώνω) χῶσις Ηροδ. 4. 74 ἄπαρ. χῶν Ηροδ. 2. 437 μετ. χῶν Ηροδ. 4. 462 καὶ χώννυμι (Αρριαν.) παρατ. ἔχουν (Θουκυδ.) καὶ ἐχώννυι (Διοδώρ.) ἐχώννυσαν (Δίων Κάσ.) μελ. χῶσω (Ξεν.) μετ. χῶσσομαι Σοφ. Αντ. 84 ἄορ. ἐχῶσα (Δημοσθ.) προστ. χῶσον Ευρ. Ἰφ. Τ. 702 ἄπαρ. χῶσαι Ηροδ. 9. 85 μετ. χῶσας 2. 440 παρακ. κέχῶκα μετ. ἀνα-κεχωκότες (Δημοσθ.). Μεσ. χώννυμαι ἄπαρ. χώννυσθαι (Πολυβ.) παρατ. ἐχώννυτο (Αρριαν.) παθ. ἄορ. Ἐμπεδ. 303 παθ. μελ. χωσθήσομαι Ευρ. Ἰφ. Α. 1443 παθ. παρακ. κέχῶσμαι (Θουκυδ.) μ. ἄορ. χῶσασθαι (Φιλοστρ.) μετ. χωσαμένη Χρ. Σιδ. 5. 320. παρ. χωστός.

Χραίσμέω (ὠφέλιδ) ἐπικ. ἐνεστ. σπαν. καὶ μεταγεν. Νικανδ. Θηρ. 914 μελ. χραίσμῃω Ἰλ. υ. 296 χραίσμησοι Λυκόφρ. 292 ἄπαρ. ἐπικ. χραίσμησέμεν Ἰλ. φ. 346 ἄορ. χραίσμησεν π. 837 ἄπαρ. χραίσμησαι σ. 62 ἄορ. 6. ἐχραίσμην ξ. 66 καὶ χραίσμε η. 144 ὑποτ. χραίσμη ο. 32 χραίσμησι λ. 387 χραίσμωσιν α. 566 εὐκτ. χραίσμοι γ. 54 προστ. χραίσμετε Απολ. Ρ. 2. 248 ἄπαρ. χραίσμην Ἰλ. φ. 493. ἴδε χράομαι.

Χράομαι-ῶμαι (μεταχειρίζομαι), χράει-χρή, χράεται-χρήται ἄπαρ. χρήσθαι παρατ. ἐχράομην-ῶμην, ἐχράου ἐχρῶ, ἐχράστο-ἐχρήτο μελ. χρήσομαι παρακ. κέχρημαι ὑπερσ. ἐκεχρήμην παθ. μελ. χρησθήσομαι παθ. ἄορ. ἐχρήσθην μ. ἄορ. ἐχρησάμην. παρ. χρηστός, -τέος, χρήμα, χρήσις, χρήστις.

Χράομαι-ῶμαι (ὡς ἄν.) καὶ ἰων. χρέομαι, χρή Κομ. Αποσπ. 4. 553 χρήται Αισχ. Αγ. 953 καὶ ἰων. χράται Ηροδ. 450 χρώμεθα Ευρ. Εκ. 342 χρέονται Ηροδ. 4. 432 προστ. χρέω Ηροδ. 4. 455 χρέω (Ἰπποκρ.) χρέεσθω (ὡς.) ἄπαρ. χρέεσθαι (ὡς.) καὶ χράσθαι Ηροδ. 2. 45 μετ. ἰων. χρέόμενος 2. 108 καὶ χρέόμενος σπαν. Ἰλ. ψ. 834 παρατ. ἐχρέετο (ἄλλ. ἀπεχράτο) Ηροδ. 8. 44 ἐχρέοντο 2. 108 παρακ. κερημένος Οδ. χ. 50 ὑπερσ. κέχρητο γ. 266. μ. μελ. χρήσται (ἀντί χρήσεται) Φερεκρ. 405 μετ' ὀλίγ. μελ. κερήσεται (ἄλλ. κεχαρήσεται) Θεοκρ. 46. 73 παθ. ἄορ. ἐχρήσθην Ηροδ. 7. 114 ἄπαρ. κατα-χρησθήναι 9. 420 μετ. χρῆσθεις Σοφ. Αντ. 24 μ. ἄορ. κατεχρήσαο Ηροδ. 4. 447. ῥιζ. χερ-, (χείρ, εὐ-χερής), χρε-, χρ α-, χρά-ο-μαι = fru-or λατ. χραίσμ-έω (ἀντί χρῆσιμ-έω), χρή, χρήζω, χρέω, χρεῖω, χρά-ω = χρησιμοδοτῶ.

Χράωω (ψάω τι ἐλαφρῶς, τσουγκρανίζω, προσβάλλω) ἀντί χράω μόνον ἄορ. ποτ. χραύση Ἰλ. ε. 438 μετ. χραύσαντα Κοίντ. Σμ. 41. 76. ῥιζ. χραF-

Χράω-ῶ (χρησιμοδοτῶ) ἀττ. χρής χρή (μετγν. χράς χρά) παρατ. ἔχρη (ἔχρη Λουκιαν.) ἄορ. ἔχρησα. Μεσ. χράομαι-ῶμαι μελ. χρήσομαι παρακ. κέχρησμαι (κέχρημαι Αριστοτ.) παθ. ἄορ. ἐχρήσθην μ. ἄορ. ἐχρησάμην. παρ. χρησμός, χρηστήριον.

Χράω-ῶ (ὡς ἄν.) χρής Ηροδ. 4. 455 χρής Σοφ. Ατ. 4373 χρά Ηροδ. 4. 63 χρή Σοφ. Πλ. 35 ἄπαρ. χράω Ηροδ. 4. 455 μετ. χρέων Ομ. Ὑμν. Απολ. Πυθ. 75 ἰων. χρέουσα Ηροδ. 7. 111 καὶ χρεῖων Οδ. 9. 79 παρατ. ἐχράων Πινδ. ο. 7. 92 ἐχρη

Τυρτ. 3. 3 και ἔχραεν Ἀπολ. Ρ. 2. 454 μελ. χρήσω Ἀισχ. Ἀγ. 4083 ἀορ. ἔχρησε Ἡροδ. 4. 456 και χρήσεν Πινδ. π. 4. 6 παρακ. κέχρηκα Κωμ. Ἀποσπ. 4. 205 ὑπερσ. κευρήκει (Ἀππιαν.). Μεσ. χράομαι ἀπαρ. χρεῖσθαι Ἡροδ. 4. 47 μετ. χρεόμενος 4. 451 παρατ. ἐχρέοντο 4. 457 μελ. χρυσόμενος Ὀδ. θ. 81 παρακ. κευρησμένος Ἡροδ. 7. 144 ὑπερσ. ἐκέρηστο 2. 447 παθ. ἀορ. ἐχρήσθη 4. 49 ἀπαρ. χρυσθῆναι 7. 443. ἴδε χράομαι.

Χράω (ψάω, πιέζω, ἐπίκειμαι) ἐπικ. παρατ. ἔχραε Ἰλ. φ. 369 ἐχράετ' Ὀδ. φ. 69 ἐπέχραον Ἰλ. π. 352. Ἐνταῦθα ἴσως προσθετ. ὁ παρακ. ἐγκεχρημένος (ἄλλ. ἐγκεχρημένος) Ἡροδ. 7. 445. ἴδε χρίω.

Χρεμέθω (ταυτὸν τῷ χρεμετίζω) μόνον μετ. χρεμέθων Ὀππιαν. Κυν. 4. 234 χρεμέθοντα Ἀνθ. 9. 295.

Χρεμετάω (χλιμιντρῶ ὡς τὸν ἵππον) χρεμετᾶ Καλλιμ. Ἀποσπ. 352 και χρεμετίζω (Πλάτ.) παρατ. χρεμετίζον Ἰλ. μ. 51 ἀορ. ἐχρεμέτισα Ἡροδ. 3. 86 γ. πλ. χρέμισαν Ἡσιόδ. Α. 348 ἀπαρ. χρεμετίσαι 3. 87 μετ. χρεμετίσας (Αἰλιαν.).

Χρέομαι· ἴδε χράομαι.

Χρῆ (ἐστὶ χρεῖα, πρέπει) ἀπροσ. εὐκτ. χρεῖη ὑποτ. χρῆ ἀπαρ. χρῆ-ναι μετ. τὸ χρεῶν παρατ. ἐχρῆν και χρῆν μελ. χρήσει. Ἀλλὰ και συνθ. ἀπόχρη (ἀρκεῖ) γ. πλ. ἀποχρῶσιν ἀπαρ. ἀποχρῆν μετ. ἀποχρῶν-ῶσα-ῶν παρατ. ἀπέχρη μελ. ἀποχρήσει και ἀποχρήσουσιν ἀορ. ἀπέχρησεν.

Χρῆ (ὡς ἄν.) χρῆσθα Ἀριστ. Ἀχ. 778 χρῆς Σοφ. Αἰ. 4373 καταχρᾶ Ἡροδ. 4. 464 ἀπαρ. ἀποχρᾶν 6. 437 μετ. τὸ χρεῶν ἄλλ. Ἀισχ. Πρ. 782 και χρῆν Ευρ. Εκ. 260 τοῦ χρεῶν Ἰπ. 4256 τῷ χρεῶν Ευρ. Μελαν. 15. παρατ. κατέχρα Ἡροδ. 7. 70 και ἀπέχρα 4. 66. ἴδε χράομαι.

Χρηζώ (ἐπιθυμῶ, χρειάζομαι) εὐχρο. μόν. κατ' ἐνεστ. και παρατ. παρ' ἀττικοῖς.

Χρήζω (ὡς ἄν.) και χρηζῶ ἰων. Ἡροδ. 4. 44 χρήζεις Ἀισχ. Πρ. 374 και δωρ. χρῆδδω ἢ χρεῖδδω χρεῖσδεῖς Θεοκρ. 8. 44 χρεῖδδετε Ἀριστ. Ἀχ. 734 γ. πλθ. χρεῖζοντι Θεοκρ. 15. 28 ὑποτ. χρηζῶμεν Ἡροδ. 5. 30 μετ. χρηζῶν Ἰλ. λ. 835 παρατ. ἐχρηζον Ἀισχ. Πρ. 245 και ἰων. ἐχρηζτε Ἡροδ. 4. 442 μελ. χρήσει Τιμ. Λοκρ. 99 ἀπαρ. χρησειν Ἡροδ. 7. 38 ἀορ. ἀπαρ. χρησαι 5. 65 μετ. χρησας 7. 38 παρακ. κευρημεθα Ευρ. Μηδ. 334 μετ. κευρημένος (= χρηζῶν) Ὀδ. ρ. 421. Πρσχ. τούτου παρατ. χρησάκοντο Ἡροδ. 3. 417. ἴδε χράομαι.

Χρίω (ἀλείφω, χρίνω) μελ. χρίσω (Γεωπ.) παρακ. κέχρικα (Παλ. Διαθ.) ἀορ. ἔχρισα (Ἀριστοτ.). Μεσ. χρίομαι παρατ. ἐχρισίμην (Αἰλιαν.) παρακ. κέχρισμαι και κέχρισμαι ὑπερσ. ἐκεχρισίμην παθ. μελ. χρισθήσομαι (Παλ. Διαθ.) μ. ἀορ. ἐχρισάμην μ. μελ. χρίσομαι (Γεωπ.).

Χρίω (ὡς ἄν.) χρίει Ἀισχ. Πρ. 567 μετ. ἐπι-χρίων Ὀδ. φ. 479 παρατ. ἐχρισον Σοφ. Τρ. 675 χρισεν Ἰλ. ψ. 486 μελ. χρίσω Ευρ. Μηδ. 789 ἀορ. ἐχρισα Ὀδ. κ. 364 χρισεν Ἰλ. π. 680 μετ. χρισας (Ἰπποκρ.). Μεσ. χρίομαι Ὀδ. α. 262 μ. μελ. χρίσομαι ζ. 220. ριζ. χρα-, χρι-, χρί-ω, παρὰ δὲ λατ. fric-o=τρίβω' ἐνταῦθα ἀνάκει και τὸ χράω, χραίνω, χραιά, χρώς, χρώμα, χρώννυμι=col-oro λατ. παρ. χρίσις, χρίμα, χρίσμα.

Χροίζω (χρωματίζω, σχηματίζω τι, ἐγγίζω εἰς τι) ποιητ. Ευρ. Πρακλ. 945. Μεσ. χροίζομαι Θεοκρ. 40. 48 μελ. χροίζειται Θεοκρ. παθ. ἀορ. χροισθείσαι Νικανδ. Ἀποσπ. 74. 26.

Χρώννυμι (χρωματίζω) (Λουκιαν.) χρωννώω (Λιβᾶν) και χρώζω (Ἀριστοτ.) μελ. χρώσω (Ηουχ.) ἀορ. ἔχρωσα (Ἀριστοτ.) παρακ. ἐπι-κέχρωκα (Πλουτ.) παθ. παρακ. κέχρωσμαι (Ἀριστοτ.) παθ. ἀορ. ἐχρώσθην (Πλάτ.) παθ. μελ. χρωσθήσεται (Γαλήν.). ἴδε χρίω.

Χώννυμι· ἴδε χράω.

(ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΑ).

Χώομαι (ὀργίζομαι) Μεσ. ἀποθ. ἐπικ. χώεται Ιλ. υ. 29 προστ. χώεο Οδ. ε. 215 μετ. χωόμενος Ιλ. φ. 519 μετ. χωρόμενη φ. 443 παρατ. χώετο φ. 306 μελ. χώομαι Λυκόφρ. 362 μ. ἀορ. ἐχώσατο Ιλ. π. 616 περιχώσατο Κοίντ. Σμ. 4. 741 ὑποτ. χώσεται Ιλ. α. 8 μετ. χωσάμενος Ησιόδ. Α. 42 χωσμένη Ιλ. ι. 534. ῥίζ. χα-, χο-, χα-λ-, χαλ-ε-π-ός, χαλεπαίν-ω, χο-λ-, χολ-ά-ω, χολ-ό-ω, χολή=feil, χολικός=fellitus λατ. χῶ-ομαι.

Χωρέω-ῶ παρατ. ἐχώρουν μελ. χωρήσω ἀορ. ἐχώρησα παρακ. κε-χώρηκα παθ. παρακ. συγ-κεχώρηται (Πλάτ.) μ. μελ. χωρήσομαι, ἀλλ' εὐχρηστότ. ἐν συνθέσει συγχωρήσομαι κτλ. παθ. ἀορ. συγ-χωρήθεις (Ξεν.) παθ. μελ. συγ-χωρηθήσομαι (Πολυβ.). παρ. χωρητέον.

Χωρέω (ὡς ἀν.) χωρείει (Ιπποκρ.) ὑποτ. προσχωρή (ὡς) ἀπαρ. προσχω-ρέειν Ηροδ. 8. 61 παρατ. προεχώρει 4. 84 προσχώρειν 4. 112 ἀορ. χώρησεν Ομ.Τμ. Δημ. 430. ῥίζ. χα-, χη-, χήρ-α, χηρ-εύω, χηρ-όω, χωρ-έ-ω, χωρ-ί-ζ-ω, χωρ-ί-ς. Ἐνταῦθα δὲ τινες ἀνάγουσι καὶ τὰ χαλά-ω, χά-τ-ι-ς, χα-τί-ζ-ω, χα-τ-έ-ω, ἀλλὰ τὰ δύο τελευταῖα κατ' ἄλλους συγγενῆ εἶνε τῷ χαίνω.

Χωρίζω μελ. χωρίσω ὁμαλ. παθ. παρακ. κεχωρίδαται Ηροδ. 4. 440. ἴδε χωρέω.

Ψ

Ψαίρω (τρίβω σιγαλά, ψιθυρίζω) μόνον ἐνεστ. ψαίρει Αισχ. Πρ. 394 ἀπαρ. ψαίρειν (Ιπποκρ.).

Ψαύω μελ. ψαύσω (Φιλοστρ.) ἀορ. ἔψαυσα παρακ. μετγν. ἔψαυκένας (Σεξστ. Ἡμπ.). Μεσ. ψαύομαι μετγν. (Διοσκορ.) παθ. ἀορ. ἔψαύσθην (ὡς).

Ψαύω (ὡς ἀν.) μετ. δωρ. ποτιψαύων Σοφ. Τρ. 1214 παρατ. ἔψαυον Απολ. Ρ. 2. 266 καὶ ἐπιψαύοσκον Ορφ. Λιθ. 126 ψαύον Ιλ. π. 216 ἀορ. ἔψαυσα Πινδ. ν. 5. 42 ὑποτ. ἐπιψαύσσει (ἄλλ. ἐπιμύσσει) Θεοκρ. 21. 4 καὶ ψαύση Ιλ. φ. 806 εὐκτ. ψαύσεις Ηροδ. 3. 30 ἀπαρ. ψαύσαι 2. 90 παθ. παρακ. παρ-ἔψαυσμαι (Ιπποκρ.). ἴδε ψάω.

Ψάω-ῶ (τρίβω, ψηλαρῶ) (ψάεις) ψῆς, (ψάει) ψῆ καὶ ψήχω παρατ. ἔψαον ἔψων, (ἔψαες) ἔψης, (ἔψαε) ἔψη καὶ συνθ. ἀποψάω, καταψάω μελ. ψήξω ἀορ. κατ-ἔψησα (Πλάτ.). Μεσ. συνθ. ἀπο-ψόμενος (Ξεν.) παθ. παρακ. ἔψη(σ)μαι ἀορ. ἐψη(σ)θην μ. ἀορ. μετγν. ἀπο-ψηξασθαι (Κλημ. Αλεξ.). παρ. ἀπο-ψηκτέον.

Ψάω (ὡς ἀν.) ψῆ Σοφ. Τρ. 678 ἀπαρ. συνθ. περι-ψῆν Αριστ. Ιπ. 909 μετ. καταψῶν Βερ. 75 παρατ. ἀπ-ἔψη (ἄλλ. ἀπέψα) Ευρ. Ιφ. Τ. 314 μελ. ἀποψήσω Αριστ. Λυσ. 4035 ἀορ. ἔψησα Απολ. Ρ. 3. 831. Μεσ. ψάομαι ἀπο-ψόμεσθα Αριστ. Πλ. 817 προστ. ἀποψῶ Ιπ. 910 μ. μελ. ἀπο-ψήσομαι Βερ. 1231 παθ. παρακ. μετγν. ἔψησμαι ἢ ἔψημαι Πολυδ. 4. 452 καὶ ἀστ. κατ-ἔψηγμα Σοφ. Τρ. 698 παθ. ἀορ. καταψηχθεῖς Νικανδ. Αλ. 265 κατα-ψηχθεῖσα Θερ. 53 μ. ἀορ. ἀπ-ε-ψησάμην Αριστ. Βατρ. 490 ἀπ-εμήσαντο Ιπ. 572. ῥίζ. ἀπ-, σαπ-, ἢ φαπ- (ἄπτω), ψα-, ψαF, ψά-ω, ψαύ-ω κατ' ἄλλους δὲ εἶνε συγγεν. τῷ ξέω. παρ. ψαύσις, ψαυστός, ψη-λός, ψηλ-αρ-άω=rairno λατ. ψήχω. ἴδε ἀψάω.

Ψέγω παρατ. ἔψεγον μελ. ψέξω ἀορ. ἔψεξα παρακ. ἔψογα (μετγν.). Παθ. ψέγομαι ψέγεται (Θουκυδ.) παθ. παρακ. ἔψεκται (Ιπποκρ.) παθ. ἀορ. ἔ. ἐψέγην (Βουτυμάν.). ῥίζ. ψα-, σε-, ψεF-, ψι-, ψυ- ὄνμπτ. ψα-ιν-ύξ-ω, ψέγ-ω, ψεύ-δ-ω. παρ. ψόγος, ψεύδός, ψεκτός, ψεκτέος, ἄσεκτος=ἄψεκτος Ἄρεως Δωρ. 99, ψεύστης, ψκίνυλος, ψίθρος, ψύ-θ-ος, ψιθ-υρ-ίζω=sibilo. λατ.

Ψεύδω μελ. ψεύσω ἄορ. ἔψευσα (Πολυβ.). Μεσ. Αποθ. ψεύδομαι παρ. ἐψευδόμην μελ. ψεύσομαι παρακ. ἔψευσμαι ὑπερσ. ἐψεύσμεν παθ. μελ. ψευσθήσομαι (Γαλην.) παθ. ἄορ. ἐψεύσθην μ. ἄορ. ἐψευσάμην.

Ψεύδω (ὡς ἄν.) τὸ ἐνεργ. εὐχρ. παρὰ τραγ. καὶ σπαν. παρὰ κωμικοὺς ψεύδει Σοφ. Αντ. 389 μελ. ψεύσω Οιδ. κ. 628 ἄορ. ἔψευσα Αἰσχ. Περ. 472 ὑποτ. ψεύσθην Ευρ. Ηρακλ. 384 προστ. ψεύσον Αριστ. Θεσ. 870. Μεσ. Αποθ. ψεύδομαι ψεύδονται Οδ. ξ. 425 προστ. ψεύδε' (ἀντὶ ψεύδου) Ιλ. δ. 404 παθ. μελ. ψευσθήσομαι Σοφ. Τρ. 742 μετ' ὀλίγ. μελ. ἐψεύσεται Ευρ. Ανδ. 346. ἴδε ψέγω.

Ψηλαφάω-ῶ ὁμαλ. μετ. ψηλαφῶν Οδ. ι. 446. ἴδε ψάω.

Ψιθυρίζω ὁμαλ. καὶ δωρ. ψιθυρίσδω παρατ. ἐψιθυρίσδαμεν Θεοκρ. 2. 141. παρ. ψιθυρος, ψιθύρισμα, ψιθυρισμός. ἴδε ψέγω.

Ψηφίζω (δίδω τὴν ψῆφόν μου) ὁμαλ. συνηθεστ. συνθ. παρατ. ἐψηφίζε (Θουκυδ.) μελ. ἐπι-ψηφισίην (Αἰσχίν.) ἄορ. σπαν. ἐψήφισα (Πλουτ.) παρακ. ἐπ-ψηφικῶς (Ξεν.). Μεσ. καὶ Παθ. ψηφίζομαι παρατ. ἐψηφίζομην μ. μελ. ψηφίσομαι καὶ ψηφιοῦμαι παρακ. ἐψήφισμαι ὑπερσ. ἐψηφίσμεν παθ. ἄορ. ἐψηφίσθην παθ. μελ. ψηφισθήσομαι μ. ἄορ. ἐψηφισάμην. παρ. κατα-ψηφιστέος.

Ψηφίζω (ὡς ἄν.) παρατ. βρωγ. ἐπεψήφισα (ἐπιγραφ.) μ. ἄορ. δωρ. ψήφισσθαι Cret. Tit. 3050. ρίζ. ψα-, ψι-, ψαφ-ος καὶ ψήφ-ος, ψηφ-ίζω, ψι-άξιν, καὶ ψι-άδδεν, ψιά=στιά=πετρίτσα=slein Γερμ. Τὴν δ' ἐναλλαγὴν τοῦ στ μετὰ τοῦ ψ βλέπομεν καὶ ἐν ἀστράλῳ: ὁ ψαρὸς ὑπὸ Θετταλῶν (Ησυχ.). ἴδε καὶ ψάχω.

Ψύχω (ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω) παρατ. ἐψύχων (Αἰσωπ.) μελ. ψύξω (Αριστοτ.) ἄορ. δια-ψύξαι (Θουκυδ.). Παθ. ψύχομαι παρακ. ἔψυγμα παθ. ἄορ. ἐψύχθην καὶ ἔ. ἐψύχην καὶ κατ-εψύχην (Αριστοτ.). παρ. ψυκτός, ψυκτέος.

Ψύχω (ὡς ἄν.) ψύχει Ηροδ. 3. 404 ἄπαρ. ψύχειν Αἰσχ. Πρ. 692 μετ. ψύχουσα Σοφ. Αποσπ. 400 παρατ. ἀν-έψυχον Ιλ. ν. 84 καὶ θαμ. ἀνα-ψύχεσκε Ορφ. Λιθ. 556 μελ. ψύξω Κωμ. Αποσπ. 3. 395 ἄορ. ἐψύξα (Ιπποκρ.) καὶ ἀν-έψυξα Θεογν. 4273 καὶ ἐξ-εψύξασε Ψευδο-Καλλιθ. 3. 33 προστ. ψύξων Κωμ. Αποσπ. 4. 402 καὶ ἀνά-ψύξων Ευρ. Ελ. 4094 μετ. ψύξας Ιλ. υ. 440 παρακ. πεψυκῶς Ανθ. 7. 445. Παθ. καὶ Μεσ. ψύχομαι ψύχεται Ηροδ. 4. 481 παρατ. ψύχετο Απολ. Ρ. 4. 4527 ἀπεψύχοντο Ιλ. χ. 2 παθ. παρακ. ἔψυκται (Ιπποκρ.) ἄπαρ. ἐψύχθαι (ὡς.) μετ. ἐψυγμένος (ὡς.) παθ. ἄορ. γ. πλ. ἀνέψυχθεν Ιλ. κ. 575 παθ. μελ. ψυχθήσομαι (Ιπποκρ.) ἐψυχθήσομαι Γαλην. 4. 678 παθ. ἄορ. ἔ. ἀπ-εψύχην Αἰσχ. Αποσπ. 95 καὶ ἐψύχην Γαλην. 7. 748 ὑποτ. ψυγῆ Διοσκορ. 4. 65 ἄπαρ. ψυγῆναι 3. 3 μετ. ψυγεῖσα Αριστ. Ν. 151 μ. μελ. ἔ. ψυγήσομαι (ἄλλ. ψυχήσομαι) Γαλην. 14. 388 καὶ Νέα Διαθ. μ. ἄορ. ψύχασθαι (Ησυχ.). ρίζ. ψυ- ὄνατπ. ψύ-χω- παρ. ψυχή, ψύχος, ψυχρός.

Ψάχω (κάμνω τι ψίγαλα) εὐκτ. ψάχοιο Νικανδ. Θηρ. 629. ρίζ. σα- ἢ φα-, φαμ-, ἄμμος ἢ ἄμμος=sab-ulum λατ. ἄμαλος ἢ ψάμαλος, ψά-χω- διότι σώχειν ἀντὶ ψάχειν οἱ Ἴωνες ἔλεγον. παρ. ψάχος.

ὠδίνω (ἔχω μεγάλους πόνους, κοιλοπονῶ) ἄπαρ. ὠδίνειν Σοφ. Λι. 794 μετ. ὠδίνουσα Ιλ. λ. 269 παρατ. ὠδινον (Παλ. Διαθ.) μελ. ὠδινήσω καὶ ὠδινῶ (ὡς.) ἄορ. ὠδίνα καὶ ὠδίνουσα (Παλ. Διαθ.) μετ. ὠδίνασεν Ανθ. 7. 861 παθ. ἄορ. ὠδινήθην (μετγν.) μ. ἄορ. ὠδινισάμην (ὡς.).

ὠθέω-ῶ (σπρώχνω) παρατ. ἐώθουν καὶ σπαν. ὠθουν μελ. ὠσω καὶ συνθ. ἀπ-ώσω παρακ. σύνθ. ἐξ-έωκα (Πλουτ.) ὑπερσ. ἐξ-εώκειν

(ὡς.) ἄορ. ἔωσα καὶ συνθ. ἐξ-έωσα μετγν. ὠθησα (Δίων Κασ.). Μεσ. καὶ Παθ. ὠθέομαι-οὔμαι παρατ. ἐωθούμην καὶ μετγν. ὠθούμην (Πλουτ.) δι-ωθοῦντο (Θουκυδ.) μ. μελ. ὠτομαι παρακ. ἔωσμαι καὶ συνθ. ἀπ-έωσμαι μετ. ὠσμένος (Παλ. Διαθ.) καὶ ἀπ-ωσμένος (Διόδωρ.) παθ. ἄορ. ἐώσθην (Αριστοτ.) καὶ ἐξ-εώσθην (Ξεν.) καὶ ἐξ-ώσθην (Αρριαν.) ὑποτ. ἀπ-ωσθῆ (Θουκυδ.) μετ. ὠσθεῖς (Πλατ.) παθ. μελ. ἐξ-ωσθήσομαι (Δημοσθ.) καὶ ὠθήσομαι (Γαλην.) μ. ἄορ. ἐωσάμην καὶ μετγ. ὠθησάμην ὠθήσατο (Δίων Κασ.). παρ. ἀπ-ωστός, ὠστέος.

ᾠθέω (ὡς ἄν.) ὠθεῖ Οδ. γ. 295 ἀπωθείη Ηροδ. 2. 25 εὐκτ. ἀνωθειή (ἐπιγραφ.) ἄπαρ. ὠθεῖν Αἰσχ. Πρ. 665 παρατ. ἐπικ. καὶ ἰων. ὠθεν Πινδ. Αποσπ. 11. 44 ὠθει Ἰλ. φ. 241 θαμ. ὠθεσκεν Οδ. λ. 596 ἐώθου Αριστ. Εἰρ. 637 μελ. ὠθήσω ποιητ. Ευρ. Κυκλ. 592 ἄπαρ. ἀπωσέμεν Ἰλ. ν. 367 καὶ ὠσω Ευρ. Ἀνδ. 344 ἄορ. ἐξ-έωσα Σοφ. Οιδ. κ. 1296 ἐπικ. καὶ ἰων. ὠσε Ἰλ. ε. 49 ἀπ-ῶσε Σοφ. Αποσπ. 380 καὶ θαμ. ὠσασκε Ἰλ. λ. 559 μετ. πρώσας (ἀντί προ-ώσας Ἰπποκρ.). Μεσ. καὶ Παθ. ὠθέομαι ἄπαρ. διωθέεσθαι Ηροδ. 7. 104 μετ. ὠθιόμενος 7. 436 παρατ. ἀπωθείτο (Ηροδ.) μ. ἄορ. ὠσατο Ἰλ. ζ. 62 ἐωσάμεθα Αριστ. Σφ. 4085 ὠσαντο Ἰλ. π. 592 μετ. παρ-εωσάμενος Βπιστ. Πυθαγ. 4 παρακ. ἀπωσμένος Ηροδ. 5. 69 παθ. ἄορ. ἀπώθησαν (ἀντί ἀπέωθησαν Ἰπποκρ.) μετ. ὠθηθείς μετγν. (Ἀπολλινάρ.) παθ. μελ. ὠθήσομαι Ευρ. Μῆδ. 335. ρίζ. ὠθ-, φοθ-, ὠθ-έ-ω, παρὰ δὲ Σανσκ. ρίζ. vadh-, aravādh=ἀπωθεῖν, ἐώθου (ἀντί ε-Ἔωθου), ἔωσα (ἀντί ε-Ἔωσα). παρ. ἐν-οσί-χθων, ἐν-οσί-γαιος, ὠθησις, ὠθίζω, ὠστιζομαι.

ᾠνέομαι-οὔμαι (ἀγοράζω) παρατ. ἐωνεόμην-οὔμην καὶ ὠνούμην μελ. ὠνήσομαι παθ. παρακ. ἐνίστε μετὰ ἐνεργ. σημασ. ἐώνημαι ὑπερσ. ἐνεργ. ἐωνήμην παθ. ἄορ. ἐωνήθην μ. ἄορ. ἐωνησάμην (Πλουτ.) καὶ ὠνησάμην (Λουκιαν.) ἀντί τούτου οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπριάμην. παρ. ὠνητός, ὠνητέος, ὠνή.

ᾠνέομαι-οὔμαι (ὡς ἄν.) ὠνέονται Ηροδ. 5. 6 εὐκτ. ὠνοῖτο Αἰσχ. Ἰκ. 336 παρατ. ἰων. ὠνέετο Ηροδ. 3. 439 ὠνέοντο 4. 69 μελ. δωρ. ὠνασειται Σοφρ. 89 (Ἄρεως) μ. ἄορ. ὠνησάμην Εὐπολ. 267 παρακ. μετὰ ἐνεργ. σημ. ἐώνημαι Αριστ. Πλ. 4182. Ἄλλὰ καὶ ἐνεργ. ὠνέω ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς σχολιασταῖς ἄπαρ. ὠνεῖν (=πωλεῖν Ησυχ.) ἄορ. ὠνησαι (ἀγοράσαι Ζωναρ.) μετ. ἐξ-ωνήσαντες Σχολ. Αφθον. Ρητ. 5. 2. 7 παρακ. ἐωνηκώς Βεκκ. Ἄν. 95. 25. ἴδε ὀνίημη.

ᾠρύω (φωνάζω ὡς τὸν σκύλον, οὐρλίζομαι) μετ. ὠρύουσα Χρ. Σιβ. 8. 24 οὐδ' ὠρῶν Ανθ. 14. 34. Μεσ. Αποθ. ὠρῶμαι Απολ. Ρ. 4. 4339 καὶ ὠρῶμαι μόν. Κωμ. Αποσπ. 2. 639 μετ. ὠρούμενος Ηροδ. 3. 447 παρατ. ὠρῶετο μόν. Φιλοστρ. Απολλ. 278 ὠρῶντο Κολουθ. 446 μ. ἄορ. ὠρῶσάμην Θεοκρ. 4. 74 προστ. ὠρῶσαι Πινδ. ο. 9. 409 ἄπαρ. ὠρύσασθαι (Πλουτ.). Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶνε ἄχρ. παρὰ τοῖς κλασ. ἀττικοῖς. ρίζ. ῥυ-, ὄ-ρυ-, ὠ-ρυ- ὠρύ-εται=ὕλακτεῖ (Ἡσυχ.), ὠ-ρύ-ομαι, ru-mitō=θρυλῶ λατ. καὶ ru-mog=θρύλημα. παρ. ὠρυγμαδός, ὠρυγή, ὠρυθμός.

ᾠστίζομαι (σπρώχνομαι, στρημώνομαι). Παθ. καὶ Μεσ. Κωμ. Αποσπ. 2. 362 Αριστ. Αχ. 42 μ. μελ. ὠστιοῦμαι Αχ. 24. ἴδε ὠθίω.

ᾠφελέω ὁμαλ. παρατ. ὠφέλουμ μελ. ὠφελήσω ἄορ. ὠφέλησα παρακ. ὠφέληκα ὑπερσ. ὠφελήκει (ἀντί ὠφελήκειν Πλατ. Απολ. 34) παθ. παρακ. ὠφέλημαι ὑπερσ. ὠφέλητο (Θουκυδ.) παθ. ἄορ. ὠφελήθην παθ. μελ. ὠφεληθήσομαι μ. μελ. ὠφελήσομαι.

ᾠφελέω (ὡς ἄν.) παρατ. ὠφέλει Ηροδ. 3. 426 ἄορ. εὐκτ. ὠφελήσαις Αριστ. Πλ. 4434 καὶ ὠφελήσαι Ν. 753.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ.

ΑΤΑΚΟΝΤΑ ΑΔΕΛΦΩΝ

Α

'Αγκάλη ή γεν. ἀγκάλης κτλ. πληθ. δοτ. ἀγκάλαις και ἀγκάλαισι Εὐρ. Ἰπ. 4432, και

'Αγκάλις γ. -ίδος (ἀγκάλια) πλ. ἀγκάλιδες δ. ἀγκάλιδεσσι Ἰλ. χ. 503. ρίζ. ἀγκ-, ἀγκ-άλη, ἀγκ-άλις, ἀγκ-ών, ἀγκ-ύλος: aeneus ἢ ueneus λατ. ὄγκος, και ἀγκ-καλίς: δρέπανον Μακεδόνες (Ήσυχ.).

'Αηδών ή γ. ἀηδόνας δ. ἀηδόνι αιτ. ἀηδόνα.

'Αηδών (ώς άν.) γ. ἀηδούς Σαπφ. κατ' Εὐσταθ. 604. 43 αιτ. ἠιδῶ Σοφ. Αι. 629 και ἀρσ. τὸν ἀηδόνα Εὐρ. Φοιν. 348 κλ. ἀηδοῖ Ἀριστ. Ορ. 679. ἴδε ἠδω και ἀείδω.

'Αήρ και ἰών. ἠήρ (Ἰπποκρ.) ό γ. ἠήρος δ. ἠήρι Ησιοδ. Θ. 9 αιτ. ἠέρα Θ. 697. ἴδε αἰθήρ.

'Αθηνέα-ᾱ ή, ἰών. 'Αθήνη Ἰλ. δ. 439 'Αθηναία (Πλάτ.) και δωρ. 'Αθάνα Αθην. 44. 616 και 'Αθηναία Θεοκρ. 45. 80 γ. 'Αθηνᾶς και 'Αθηναίης αιτ. 'Αθηναίην Ἰλ. α. 200. ἴδε ἀνθίω και ἀνήνοθεν.

'Αθως (ὄρος Μακεδονίας) γ. 'Αθωνος δ. 'Αθωνι αιτ. 'Αθωνα, 'Αθων και 'Αθω κλ. 'Αθως.

'Αθως (ώς άν.) ό και ή 'Αθως Οουκ. 5. 35 και 'Αθώος Ομ. Ἰμ. Απολ. Δηλ. 33 γ. 'Αθώ Ἰλ. ξ. 229 και 'Αθώος Ανθ. 7. 748 δ. 'Αθω (μετρυν.) αιτ. 'Αθων Ηροδ. 7. 22 κλ. 'Αθω (Πλουτ.). 'Εντεῦθεν και ἐπιθ. Ζεὺς 'Αθῶος και οὖς. 'Αθωϊάς.

'Αἰδης (ἄδης) και αἰδας Σοφ. Τρ. 4841 ό γ. ἰών. αἰδew Οδ. λ. 635 δωρ. αἰδαο ξ. 156 ἠιδος Ἰλ. ζ. 284 και δωρ. αἰδα Εὐρ. Αλκ. 426 δ. αἰδη Οδ. κ. 534 και αἰδο Ἰλ. α. 3 αιτ. αἰδην Ανθ. 9. 22: ἀλλά και

'Αἰδωνεύς (ό Πλούτων) γ. 'Αἰδωνέως και 'Αἰδωνῆος Κοϊντ. Σμ. 6. 490 δ. 'Αἰδωνέη και 'Αἰδωνῆι Ἰλ. ε. 490. ἴδε εἰδω (εἰξεύρω).

Αἰδώς ή γ. αἰδώς-οὺς δ. αἰδῶϊ-οῖ αιτ. αἰδῶ-δῶ κλ. αἰδοῖ.

Αἰδώς (ώς άν.) και αἰδῶ Ἰλ. ε. 262 ή γ. αἰω. αἰδῶς Ἀλκαῖ. παρ' Ἠφαιστ. Ἐγγ. κ. 14 αιτ. αἰδῶ Ἰλ. ν. 422 και ἀμφιβ. αἰδῶν Γρηγ. Κορ. Ἰων. Διαλ. 35. ρίζ. ἀδ-, ἀγ-, αἰδ-έομαι, αἰδ-ώς: διότι καθ' Ἠσυχ. ἀδόν: ἀγόν Κρήτες. ἴδε αἰδομαι.

Αἰθήρ ό και παρά λυρικ. ή γ. αἰθέρος όμκλ. ρίζα δ' αὐτοῦ εἶνε αF-, αῦ-ρα, ἄημι, ἀήρ, αἶθα, αἰθήρ.

Αἰθίοψ (ό κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας, ό μαῦρος) γ. αἰθίοπος όμκλ. ἀλλά και ἰών. αἰθιοπῆος Καλλιμ. Δηλ. 208 αιτ. αἰθιοπῆα Ἄγκθ. Προσιμ. Ανθολ. 75 πληθ. αιτ. αἰθιοπῆας Ἰλ. α. 423: γίνεται δ' ἐκ τοῦ αἶθω μετὰ καταλήξεως -ιοψ ἢ -οψ, αἰθ-ιοψ ή δὲ τοῦ Μεγ. Ἔτομ. παραγωγή ἐκ τοῦ αἶθω και ἴψ γεν. ὅπως, ὡσεῖ ό κεκαυμένος τὴν πρόσωπον, οὐδεμίαν ἔχει βράσιν οὕτω δὲ και ἀνήρ γ. ἀνθρ-ός μετὰ καταλήξ. -ωπος ἀνθρ-ωπος (ἀδρωπος παρά τοῖς νῦν Κυπρίαις), ἀνθρ-ωπος: αἰ δ' ἐκ τῶν ἀρχ. γραμματικῶν τῆς λέξεως ταύτης ἐτομολογίαί εἶνε ἐκ τοῦ ἀνω θεωρεῖν, ἢ ἐκ τοῦ ἀναθρεῖν ἢ ὀπωπε, ἢ ἐκ τοῦ ἀνθηρᾶν τὴν ὄπα ἔχειν.

Αἰπίος, -οῖα, -ύ (ὕψηλός, ἀπόκρημος) αιτ. αἰπὺν και αἰπέια Ησιοδ. Θ. 682: εἶτι δὲ και αἰπός, -ή, -όν αιτ. αἰπῆν Ἰλ. ν. 625 πληθ. οὐδ. αἰπᾶ ρέεθρα θ. 369: ἀλλά και

Αἰπεινός, -ή, -όν Ἰλ. ρ. 328 και αἰπέεις, -ισσα, -ιν Απολ. Ρ. 2. 723. Κατὰ τὸν Ῥόσσ τὸ αἰπίος=aius, alpinus τοῦ j μετὰ τοῦ λ ἐναλλαγέντος, εἶον ἀλπίος, alpi-i-nus, και ἐνεῖθεν Ἄλπεινοί κώμη παρά τὰς Θερμοπύλας, Ἄλπωνος πόλις και ὄρος τῆς Μακεδονίας, Ἄλπει, τὰ Ἄλπεια ὄρη. Ῥίζα δ' αὐτοῦ μᾶλλον εἶνε ἡ πρόθεσις ὑπέρ, ἥτις ὡς ὑπ-, ἐν ταῖς λέξεσιν ὕψου, ὕψηλός, ὑπ-ατος ἀπαντάται: αὕτη

δὲ ἡ ὑπ=ἀπ-, ἢ ἐναλλαγὴν τοῦ υ μετὰ τοῦ α συχνὰ ἀπαντῶμεν. Οὕτω λοιπὸν ἐκ τῆς ἀπ-, ἔγεινεν αἰπ-ός (ἀντὶ ἀπ-ιος), αἰπ-ύς (α).

Αἰών ὁ γ. αἰῶνος δ. αἰῶνι αἰτ. αἰῶνα καὶ αἰῶν Αἰσχ. Χο. 350 καὶ θηλ. τὴν αἰῶνα Εὐρ. Φοιν. 1484. ῥιζ. ἀ- (ἀημι), ἀ-εἰ, αἰ-ών: αει-um λατ. aetias (ἀντὶ αει-vi-tas): ἡλικία, aeternus (ἀντὶ αει-vi-ternus): αἰῶνιος, αἰδῖος, ἐπ-πε-τανός.

Ἄλκῃ (δύναμις) καὶ ὄρω. ἀλκά Αἰσχ. Πρ. 545 γ. ἀλκᾶς Πινδ. π. 9. 35 δ. ἀλκᾶ Αἰσχ. Αγ. 107 καὶ ἀλκι Θεογν. 943 αἰτ. ἀλκάν Αἰσχ. Ευμ. 257 πληθ. ἀλκαῖ (Πλουτ.). ῥιζ. ἀλ- ἢ ἀρ- (ἀρήγω), ἀλκ-, ἀλκ-ή. παρ. ἀλκῆεις, -εσσα, -εν καὶ ἀλκῆς αἰτ. ἀλκεία Νικανδ. Αλ. 144. ἴδε καὶ ἀλέξω.

Ἄλς (ἄλας μετρν.) τό, καὶ ἡ ἄλς=θάλασσα γ. ἄλος δ. ἀλί αἰτ. ἄλα εὐχρηστ. παρὰ ποιηταῖς καὶ παρὰ περὶ οἰς πληθ. οἱ ἄλες (τὸ ἄλας) Ηροδ. 4. 53 γ. ἄλων Ηλιοδ. 6. 2 δ. ἀλοι (Πausan.) καὶ ἄλεσσιν Οδ. ψ. 270 αἰτ. ἄλας (Σουῖδ.). ῥιζ. Fαλ-, ὄν. ἀλ-, ἄλ-ς=sal λατ.=sar-as Σανσκ. πλ. sal-es: ἄλ-ες λατ.

Ἄλφι (ἄλφιτον) τό ὄν. καὶ αἰτ. Ομ. Γμ. Δημ. 208. ῥιζ. ἀλφ- ἀλφ-τι-, ἀλφ-ρι-τον, ἀλφ-ός: alb-us λατ. καὶ καθ' Ἑσούχ. ἀλφούς: λευκούς. Τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἔχουσι καὶ οἱ ποταμοὶ Ἄλβις ἢ Albis λατ. Ἄλφειός.

Ἄλωος (ἀλώνιον) ἢ γ. ἄλωνος, ἄλωος Αθην. 9. 369, ἄλω (Ξεν.) καὶ ὄρω. ἄλου (Σικελ. ἐπιγραφ.) δ. ἄλω (Πλατ.), ἄλων Ανθ. 7. 209 αἰτ. ἄλωνα Νικανδ. Θηρ. 166 ἄλωα Καλλιμ. Ἄποσπ. Ἐκάλῃς στ. 54 ἄλω (Πολυδ.) καὶ ἄλων Ἀρκάδ. 94. 40 ἢ ὄρω. ἄλόν (Σικελ. ἐπιγραφ.) πλ. ἄλωνες (Ἀρριαν.) καὶ ἄλοι γ. ἄλων (Διοσκορ.) δ. ἄλωσιν (ὤσ.) αἰτ. ἄλωος (Αἰλιαν.). ἴδε ἀλώω, ἀλέω καὶ εἰλέω.

Ἄμνός ὁ γ. ἄρνός δ. ἀρνί αἰτ. ἄρνα θυϊκ. ἄρνε ἀρνοῖν πλ. ἄρνες καὶ ἄμνοι Αριστ. Εἰρ. 935 γ. ἀρνῶν δ. ἀρνάσι καὶ ἀρνεσσιν Ιλ. π. 352 ἄρνασι Λοβεκ. ἐν Παραλ. Ἑλλ. Γραμ. 175 αἰτ. ἄρνας: ἀλλὰ καὶ ἄμνή αἰτ. ἄμνήν Ανθ. 9. 25, ἄμνις καὶ ἄμνάς. ῥιζ. αF-, οF-, ὄ-ις: ον-ις λατ.=αν-ις Σανσκ. ἄμνός (ἀντὶ ἀF-νός, ὡς σεμνός)=ag-nus λατ. Οὕτω δὲ καὶ μέτασσαι (ἀντὶ μετ-αγ-γαι=τὰ ὑπαρνα πρόβατα Σουῖδ.). ἴδε καὶ ὄις.

Ἄναξ ὁ γ. ἄνακτος δ. ἄνακτι κλ. ἀναξ καὶ κατ' ἀφαίρ. ὄναξ Σοφ. Αι. 540 καὶ μόνον ἐπὶ θεοῦ ἄνα Ιλ. γ. 354 καὶ ὄνα Καλλιμ. εἰς Δία 33 πλ. δ. ἀνάκτεσιν Οδ. ο. 557. ἴδε ἀνάσσω.

Ἄνδράποδον τό ὄμαλ. πλ. δ. ἀνδραπόδοις, ἀνδραπόδοισιν (ἐπιγραφ.) καὶ ἀνδραπόδεσσιν Ιλ. η. 475. ἴδε ἀνήρ.

Ἄνήρ γ. ἀνδρὸς δ. ἀνδρὶ αἰτ. ἀνδρα κλ. ἄνερ. Γραμμ. Βερναρδ. σελ. 36. ἔκδ. 6'.

Ἄνῆρ ὁ γ. ἀνέρος Ιλ. ρ. 435 δ. ἀνέρι Οδ. α. 292 πλ. ἀνέρες Ιλ. ε. 529 γ. ἀνέρον Αριστ. Ιπ. 1295 δ. ἀνδρῆσαι (Ὁμηρ. πολλάκι). Παρὰ δ' Ἰωσι καὶ Δωριεῦσιν ἀπαντᾶται κατὰ συναλοιφὴν ὠνήρ πλ. ὠνδρες Ηροδ. 4. 134 καὶ τῶνδρες Αριστ. Λυσ. 1260. ῥιζ. ἀνερ-, ἀνήρ=νάρας Σανσκ. ἐντεῦθεν καὶ ἡνωρ-έη, ἀγ-ήνωρ, ἀνωρ-ωπος. ἴδε αἰθίοψ.

Ἄορ (ἔξφορ) τό γ. ἄορος αἰτ. ἄορ Οδ. θ. 403 πλ. αἰτ. τοῦς ἄορας οὐδὲ λέβητας ρ. 222. ῥιζ. Fερ-, ἀ-ερ-, ἀ-ορ, ἀορ-τ-ήρ. ἴδε ἀείρω.

Ἀπόλλων ὁ γ. Ἀπόλλωνος δ. Ἀπόλλωνι αἰτ. Ἀπόλλωνα καὶ Ἀπόλλω κλ. Ἀπολλων οἱ μὲν παρὰ γουσι τοῦτο ἐκ τοῦ ἀπόλλυμι, ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ἔλλω ἢ εἶλλω.

Ἄρης ὁ γ. Ἄρεως δ. Ἀρεῖ-ει, αἰτ. Ἄρη καὶ Ἄρην κλ. Ἄρες.

Ἄρης (ὡς ἄν.) γ. Ἄρεος Ιλ. δ. 441 Ἄρηος ε. 862 καὶ Ἄρεω (ἀμφίβ. παρ' Ὁμήρ.) δ. Ἀρεῖ Ηροδ. 2. 59 Ἀρηῖ Ιλ. ε. 430 καὶ Ἄρη (ὡσαύτως ἀμφίβ.) αἰτ.

(α) Τὸ απ ἢ Fαπ τοῦτο λέγομεν καὶ ὅταν τὰ βρέφη χορεύοντες πετῶμεν εἰς τὰ ἄνω· εἶγε δὲ συγγενὲς τῷ γερμανικῷ hoch.

"Ἄρεα Ηροδ. 2. 64 "Ἄρηα Ἰλ. ε. 909 κλ. "Ἄρες ἢ "Ἄρες ε. 31. Παρὰ δὲ ἄωρ. καὶ αἰελευσί καὶ "Ἄρευς, "Ἄρευος, "Ἄρευα ("Ἄρενς). ῥίζ. ἄρ-, ἐρ-, ἐρ-ις=αι-ις Σανσκ. "Ἄρ-ης. ἴδε καὶ ἐρεβίζω.

'Ἀσπήρ ὁ γ. ἀστέρος πλ. ἀστέρες καὶ οὐδ. ἄστρα Ἰλ. θ. 555 δ. σάτρασι (ἐσφαλιμ. ἄστρασιν) χ. 28. ἴδε ἀστράπτω.

Ἀύλη καὶ αὐλῖς Ευρ. Κυκλ. 363 γ. αὐλῆς καὶ αὐλίδος αἰτ. αὐλήν καὶ αὐλιν Ο3. χ. 470. ῥίζ. ἄφ-, αὐ-λή καὶ ἄβ-ήρ: οἰκημα, στοὰς ἔχον (Ησυχ.). ἴδε ἄημι.

"Ἄφενος (πλυτός) τὸ καὶ ὁ αἰτ. ἄφενον Ησιοδ. Ερ. 24. παρ. ἀφνεῖός. ἴδε Πρόλογ. 'Ανωμ. 'Ρημάτων σ. ζ.

B

Βλήχων (γληχοῦνι, φλησκοῦνι) ἢ καὶ σπαν. ὁ δωρ. ἢ γλαχῶ τῆς γλαχοῦς ἄττικοὶ δὲ βληχῶ φασι (Σουιδ.) καὶ γλήχων Ανθ. 7. 736 ἢ γληχῶν «βληχῶν ὁ οἱ Δωριεῖς γλαχῶν λέγουσιν, οἱ δὲ Ἴωνες γληχῶν ἀμφοτέρω δὲ θηλυκῶς οἱ μὲν τὴν γλαχῶνα, οἱ δὲ τὴν γληχῶνα» Φρυγιχ. ἐν Βεκ. Αν. σ. 30. 15 γεν. βλήχωνος δωρ. γλάχωνος Ἀριστ. Αχ. 869 καὶ γληχοῦς (Ἰπποκρ.) δ. γλήχωνι Ανθ. 41. 165 καὶ βληχοῖ (Θεοφρ.) αἰτ. βληχῶ Ἀριστ. Λυσ. 89 γλήχωνα (Διοσκορ.) καὶ βλήχωνα Σχολ. Ἀριστ. Εἰρ. 711 καὶ γλάχωνα Θεοκρ. 5. 56.

Βοῦς ὁ, ἡ γ. βοός δ. βοῖ αἰτ. βοῦν κλ. βοῦ δυῖκ. βόε βοοῖν πλ. βόες-βοῦς γ. βοῶν δ. βοῦσι αἰτ. βόας βοῦς κλ. βόες βοῦς.

Βοῦς (ὡς ἀν.) ὁ, ἡ αἰολ. καὶ δωρ. βῶς "Ἄρενς Δωρ. 166 γ. βοῦ Σοφοκλ. ἐν Ἰνάχῳ κατὰ Χοιροδ. Βέικερ σ. 1196 αἰτ. βῶα Ανθ. 9. 235 καὶ δωρ. τὰν βῶν Καλλιμ. Δημ. 409 πλ. βόες Ἰλ. ψ. 30 γεν. βῶν Ησιοδ. Θ. 983 δ. βόεσσι (περὶ ἀσπίδων ὁ λόγος) Ἰλ. μ. 103 καὶ βοσῖν Ανθ. 7. 622 αἰτ. βοῦς Οδ. κ. 440 καὶ δωρ. τὰς βῶς Θεοκρ. 8. 47. ῥίζ. βοφ-, βου-, ὄνμπ. βοῦς=βο-s γ. bovi-s λατ. gāu-s Σανσκ. οὕτω δὲ καὶ παρ' Ἡσυχ. καὶ ἄλλ. λεξικογράφοις «γαῖος ἢ γαῖος: ὁ ἐργάτης βοῦς».

Βρέτας (ἄγαλαμα, εἰδωλον) τό γ. βρέτεος Ἀισχ. Ἰκ. 885 δ. βρέταϊ: ἀπεικονίσματι (Ησυχ.) καὶ βρέτει Ἀισχ. Ευμ. 259 πλ. βρέτη Περ. 809 γ. βρετέων Ἰκ. 424 δ. βρετάεσσι Ἀθην. 15. 684. Ὡς δ' ἐκ τοῦ ἀνήρ ἐγένετο ἀνδριάς, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βροτός ἐγένετο τὸ βρέτας, δηλοῦν τὸ ἀπεικόνισμα τοῦ ἀνθρώπου.

Γ

Γάλα τό γ. γάλακτος καὶ γάλα καὶ γάλατος (α) δοτ. γάλακτι αἰτ. γάλα πλ. γάλακτα (Ἰπποκρ) γ. γαλάκτων δ. γάλαξι (Πλούτ.). ῥίζ. λαγ-, lac λατ. γαλ-, γλαγ- (γλαγ-ος). γλακ-, γάλ-α γ. γάλ-ατος καὶ γάλ-α-κ-τος = lac γ. lac-tis λατ. ἐντεῦθεν γλακκόν: γαλαθνήν καὶ γλακῶντες: μεστοὶ γάλακτος (Ησυχ.), γαλακτοφάγοι (ἀντὶ γλακτ-ο-φάγοι), γαλ-ήνη.

Γάλως (ἀδελφὴ συζύγου, ἢ συζυγος ἀδελφοῦ), γᾶλως καὶ γάλως ἡ γ. γάλω (ἐπικ.) γάλω καὶ γάλωτος (Μεγ. Ἐτ.) δ. γάλω Ἰλ. χ. 473 αἰτ. γάλων ω. 769. ῥίζ. Fελ-, γελ-, γαλ-, γάλως: glōs γ. glo-ris λατ. γέλω-αρος δὲ ἡ ἀδελφοῦ γυνὴ καὶ ἀ-έλιοι (αἰέλιοι Εὐστάθ.): ἀδελφῶς γυναικας ἐσχηκότες» (Ησυχ.), καὶ εἰλιονες (ἀντὶ ἐελιονες): οἱ σύγγαμβροὶ, οἱ δύο ἀδελφῶς γήμαντες Πολυδ. 3. 32. Οὕτω δὲ καὶ εἰλιον: παράφερνον (Ησυχ.).

(α) Καὶ Πλάτων δὲ φησιν ("Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς) ὁ κωμικὸς ὁ πρόσωπος εἰρηκεν ἀντὶ τοῦ πρόσωπου, καὶ ἀντὶ γάλακτος ἢ γάλατος τοῦ γάλα ἐκλίβε δισυλλαβῶς. Εὐστάθ. σ. 1764 καὶ 964.

(ΑΝΩΜ. ΟΝΟΜΑΤΑ).

Γέλως ὁ γ. γέλωτος δ. γέλωτι αἰτ. γέλωτα καὶ ἄττ. γέλων.

Γέλως (ὡς ἄν.) καὶ αἰολ. γέλος Τζέτζ. εἰς Ησίοδ. Εργ. 412 σ. 221 γ. γέλω δ. γέλω Οδ. σ. 400 αἰτ. γέλω (ἄλλ. γέλων) σ. 349 αἰολ. γέλον (Θησαυρ. Ἑλλ. Γλώσ.) πλ. γέλωτες (Αἰσχίν.). ἴδε γελάω.

Γηρυόνης, Γηρυών καὶ Γηρυονεύς ὁ γ. -ῶνος καὶ -όνος, Γηρυονείας Σχολ. Πινδ. ν. 4. 8 καὶ Γηρυόνεω Ηροδ. 4. 8 δ. Γηρυονῆϊ Ησίοδ. Θ. 309 αἰτ. Γηρυόνα Πινδ. τ. 4. 43 καὶ Γηρυόνεα Ηροδ. 4. 8 καὶ Γηρυονῆα Ησίοδ. Θ. 287. ἴδε γηρύω.

Γλάφυ (κοίλωμα, ἄντρον) Ησίοδ. Ερ. 534. ἴδε γλύφω.

Γλήγων ἴδε βλήγων.

Γόνυ τό γ. γόνους Γαλην. 3. 369 γόνατος Αθην. 4. 21. καὶ γουῶνος (ἀντι γόνου-ος) Οδ. τ. 450 γούνατος (ἀντι γονού-ατος) Πλ. φ. 591 πλ. γόνατα Αριστ. Δυσ. 216 γούνατα (ἀντι γονού-ατα) Ησίοδ. Εργ. 606 καὶ γούνα (ἀντι γονου-α) Πλ. χ. 204 καὶ δωρ. γώνατα Καλλιμ. Α. Παλ. 84 γόννα (ἀντι γονου-α) = genu-a λατ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. γόννοι, γόννατα (εὐστάθ.) γ. γούνων Οδ. κ. 264 καὶ γονάτων (ἀτον. ἄλ.) δ. γόνασι Σοφ. Φιλ. 485 καὶ γούνασιν Οδ. ζ. 310 γούνεσσιν Πλ. ρ. 569 καὶ γοράττεισι Θεοκρ. 46. 41. ἴδε γουαζομαι.

Γοργῶ καὶ Γοργών ἡ Eur. Ηρακλ. μ. 882 γ. Γοργεύς Ἴων 4003 καὶ Γοργόνος ὡς ἐν Ἄποσπ. Ἐρεχθ. παρὰ Δουκούργ. σ. 461 στ. 46 αἰτ. Γοργόνα καὶ Γοργῶ Ησίοδ. Θ. 274 πλ. Γοργόνες Α. 230 γ. Γοργόνων (Εὐρύπ.) αἰτ. Γοργόνας Αριστ. Εἰρ. 561 καὶ Γοργεύς (ἄλλ. Γοργεύς) Ησίοδ. Θ. 274. ῥιζ. Γεργ- (εἰργω), Γοργ- (ὄργη), Γοργ-, Γοργ-ός = τόν- us λατ. Γοργ-ώ.

Γραῦς (γραῖα) ἡ γ. γραῖος δ. γραῖ αἰτ. γραῦν κλ. γραῦ. πλ. γραῖες καὶ γραῦς γ. γραῖων δ. γραῖσι αἰτ. γραῖας καὶ γραῖς κλ. ὦ γραῖες καὶ γραῖς.

Γραῦς (ὡς ἄν.) γρηῦς Οδ. ω. 389 καὶ γρηῦς (ἄλλ. γρηῦς) τ. 346 καὶ γραῖς (Καλλιμ. κατὰ Μεγ. Ἑτ.) καὶ πεντακ. γρηῦς Ἀρκαδ. σ. 426. 3. γ. γραῖης Οδ. α. 438 δ. γρηῖ Οδ. σ. 27 καὶ γραῖδι (Καλλιμ. κατὰ Μεγ. Ἑτ.) αἰτ. γρηῖν (Ἰπποκρ.) καὶ γραῖην (Κρυγ. Γρ.) κλ. γρηῖ Οδ. χ. 414 καὶ γρηῖ χ. 395 πλ. γραῖες Αθην. 11. 478 γ. δωρ. γραῖαν Θεοκρ. 45. 69 καὶ γραῖων (Γαλην.) δ. γραῖησι Στεφ. Ανθ. 4. σ. 427 καὶ γραῖσι Αθην. 9. 395. ἴδε γηράσκω.

Γυνή ἡ γ. γυναικὸς δ. γυναικί αἰτ. γυναικία κλ. γύναι, δυῖκ. γυναικε γυναικοῖν πλ. γυναικες γ. γυναικῶν δοτ. γυναιξί αἰτ. γυναικας κλ. γυναικες.

Γυνή (ὡς ἄν.) καὶ βοιωτ. βυνή ἡ αἰτ. γυνήν Εὐστάθ. Πλ. σ. 443. 29 καὶ γάναν Σικελοὶ κατὰ Γρηγ. Κορ. σ. 345 πλ. γυναί Αντιατικ. Βεκκ. Ἄν. σ. 86. 11 καὶ βοιωτ. βυνήκες : γυναικες αἰτ. γυνάς Ἄνωνυμ. Κωμ. 83. ἴδε γίγνομαι.

Δ

Δαίς κ. δᾶς ἢ δᾶς Αριστ. Ν. 4494 ἡ γ. δαδός (Διοδ.) καὶ δαῖδος δ. δαῖδι αἰτ. δαῖδα καὶ δᾶδα (Ξεν.) κλ. δᾶς πλ. δᾶδες (Ἀπολλοδ.) γ. δᾶδων (Διοδ.) καὶ δαῖδων Ησίοδ. Α. 275 αἰτ. δαῖδας Οδ. η. 401 καὶ δᾶδας Αριστ. Πλ. 4494. ἴδε δαίω.

Δαῖς (μάχη) ἡ γ. δαῖδος δ. δαῖ (ἀντι δαῖδι) Ησίοδ. Θ. 650 αἰτ. δαῖν (Καλλιμ.). ἴδε δαῖζω καὶ δαίω.

Δάκρυ καὶ πρσχ. δάκρυον πλ. δάκρυα καὶ δάκρη ξανθά (Ἐπιμ. Ὀμήρ. ἐν Κραμ. Αν.) δ. δακρύεις (τραγικ.), δάκρυσι Πλ. ι. 570 καὶ δακρύοισι Οδ. σ. 473. ἐντέθεν καὶ ἡ ὀμηρικὴ γεν. δακρύοφιν Οδ. κ. 248. ἴδε δακρύω.

Δάκτυλος ὁ πλ. οἱ δάκτυλοι καὶ οὐδ. τὰ δάκτυλα Θεοκρ. 19. 3. ἴδε δείκνυμι.

Δάμαρ ἡ γ. δάμαρτος δ. δάμαρτι Πλ. γ. 422 αἰτ. δάμαρτα Αθην. 42. 535. ἴδε δαμάζω.

Δεῖνα ὁ, ἡ, τό γ. δεινός δ. δεινί αιτ. δεῖνα πλ. δεῖνες (Δημοσθ.)
καὶ δεῖνα γ. δεῖνων (Δημοσθ.).

Δεῖνα (ὡς ἄν.) καὶ ὁ δεινας (Βυζαντ.) γ. δεῖνα Ἀριστ. Θε. 622 καὶ δεῖνατος δ. δεῖνατι Ἀπολλών. περὶ πρ. σ. 76. Ἀλλὰ καὶ ὄνομα. ὁ δειν Συρακούσιοι (ἐκ τοῦ Σώφρον. Μεγ. Ἐτ.). Τοῦτο οἱ μὲν παράγουσιν ἐκ τῆς ἀντωνυμ. ὅδε, ὁδεῖνα, δεῖνα (Θησαυρ. Ἑλλ. Γλῶσ. ἐν λ. δεῖνα), ἄλλοι δὲ θεωροῦσιν αὐτὸ συγγενὲς τῷ δεικνυμι.

Δέλεαρ καὶ δειλαρ (Καλλιμ. παρὰ Μεγ. Ἐτ.) τό γ. δελιάτος, δέλπητος καὶ δελιάτος Ἀθην. 9. 305 δ. δελιάτι (Λουκιαν.) καὶ δέλπητι (Ἡσυχ.) πλ. δελιάτα καὶ δέλπητα (Καλλιμ. Ἀποσπ.) γ. δελιάτων (Ἀριστοτ.) δ. δελιάσι (ὡς). ῥίζ. δόλ- ἢ δελ-, δόλ-ος=do-l-us λατ. δέλεαρ· ἴδε δηλέομαι.

Δέμας (σῶμα) μόνον ὄν. καὶ αιτ. εὐχρηστος· ἴδε δέμω.

Δένδρον τό· καὶ δένδρος, ἄλλοι δένδρεον Ἡροδ. 6. 79 δ. δενδρέω Ἰλ. γ. 452 καὶ δένδρει (Σουίδ.) πλ. ὄν. καὶ αιτ. δένδρη (Διόδ.) καὶ δένδρεα Ὀδ. ε. 238 γ. δενδρέων Πιν. Ἡρακλ. σ. 244. 71 δ. δένδροις καὶ δένδρεσσι (Ξεν.). ῥίζ. δρυ-, δεν-, δορ-, δρῦς, δέν-δρε-ον, δένδρον=dru-mas Σανσκ. δόρυ, δούρατος, δούρα καὶ δούρατα (ἀντὶ δορύ-ατος, δόρυ-α καὶ δορύ-ατα)· ἴδε δρύπτω.

Δεσμός ὁ· γ. δεσμοῦ κτλ. πλ. οἱ δεσμοὶ καὶ τὰ δεσμά Ὀμ. Ἰμ. Ερμ. 457 δέσμα ἄττικ. Μοῖρ. σ. 427 καὶ δέσματα Ἰλ. χ. 468 γ. δεσμῶν Ἀθην. 15. 674· ἴδε δέω (δένω).

Δεσπότης ὁ· αιτ. δεσπότεα Ἡροδ. 4. 44 πλ. αιτ. δεσπότεας (ἄλλ. δεσπότης) 4. 441. ἴδε Πρόλ. Ἄνωμ. Ῥημάτων σ. ς'. καὶ δέω (δένω).

Δημήτηρ ἡ· γ. Δημήτηρος δ. Δημήτηρι αιτ. Δημήτηρα (Δημήτηραν μετγν.) κλ. Δημήτηρ.

Δημήτηρ (ὡς ἄν.) καὶ δωρ. Δαμάτηρ γ. Δημήτηρος Ἰλ. ν. 322 Δάματρος Ευρ. Ἰπ. 138 καὶ Δαμάτιρος Πινδ. ι. 6. 4 κλ. Δάματρο Ἀριστ. Πλ. 555· εἶνε δὲ σύνθετον ἐκ τοῦ δωρ. δᾶ=γά, γῆ καὶ μήτηρ· ἴδε καὶ Ἄρεως Δωρ. Δ. 80.

Δίως· ἴδε Ζεύς.

Δίφρος ὁ· γ. δίφρου καὶ δίφροισι Ἰλ. χ. 398 αιτ. δωρ. δρίφρον Βάλκ. εἰς Θεοκρ. Ἄδων. σ. 244 πλ. οἱ δίφροι καὶ τὰ δίφρα Καλλιμ. Ἀρτ. 435. ἴδε διαφροφορέω.

Δόρυ καὶ δούρας τό· Ἀνθ. 6. 97 γ. δόρατος (Θουκυδ.) δορός καὶ δουρός Ἰλ. γ. 64 καὶ δούρατος δ. δόρει Ἀισχ. Ἰκ. 846 δορί Ευρ. Ἀνδ. 792 δουρί Ἰλ. φ. 443 καὶ δούρατι Σοφ. Φιλ. 724 δυϊκ. δούρι Ὀδ. α. 256 πλ. δόρατα Ἀριστ. Κερ. 4264 δούρα Ἰλ. ω. 450 δούρατα μ. 26 καὶ δόρη Ευρ. Ρησ. 274 γ. δοράτων (Διον. Ἀλ.) δούρατος καὶ δορών (Ἡσυχ.) δ. δούρασι Ἡροδ. 4. 472 δούρε(σ)σι Ἰλ. μ. 303 καὶ δορατῆσιν Κοῖντ. Σμ. 6. 363 καὶ δούροις (Ἡσυχ.)· ἴδε δένδρον καὶ δρύπτω.

Δρυμός ὁ· πλ. οἱ δρυμοὶ καὶ τὰ δρυμὰ Ὀδ. κ. 450· ἴδε δρύπτω καὶ δένδρον.

Δυσμαί αι· γ. δυσμῶν καὶ δυσμέων Ἡροδ. 2. 34 δ. δυσμαῖς Ἀισχ. Περ. 232 καὶ δυσμαῖσι (Ἡσυχ.) αιτ. δυσμάς. Παρὰ δὲ Πολυδ. ἐσφαλμένως ἀπαντᾷ δυσμή, δωρ. δυμή (Θεογν.)· ἴδε δύω.

Δῶ (δῶμα) Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 24 γ. δώματος κτλ. πλ. δώματα καὶ δῶ Ἡσιόδ. Θ. 933 γ. δωμάτων κτλ. ἴδε δέμω.

Δωδώνη, Δωδών (Ἡρωδιαν.) καὶ Δωδῶ (Στραβ.) ἡ· γ. Δωδώνης καὶ Δωδώνος δ. Δωδῶνι. Ἐντεθθεν δὲ Δωδωνίος γ. Δωδωνίδος φηγοῦ καὶ Ζεὺς Δωδωνεύς (Ἡσυχ.) ἐπίρρ. Δωδώνηθεν.

Δῶς ποιητ. δόσις; donum λατ. δῶς ἀγαθὴ Ἡσιόδ. Ερ. 354. ἴδε δίδωμι.

Ε

Ἔαρ καὶ συνήρ. ἤρ τό γ. ἔαρος ἤρος δ. ἔαρι ἤρι αιτ. ἔαρ ἤρ.

Ἔαρ (ὡς ἄν.) καὶ εἴαρ Νικανδ. Ἀλ. 314 καὶ ἤρ (Ἰπποκρ.) γ. εἴρος Θεοκρ. 43 23 δ. εἴαρι 23. 29. ἴδε ἄημι.

Ἐγκατα (ἔντερα, σπλάγχνα) τὰ δ. ἔγκασι Ιλ. λ. 438 ἐκ τοῦ ἐγκάτοισι (Μεγ. Ἐτ.)· παρὰ Λουκιαν. δὲ Λεξίφ. 3 ἀπαντᾷ καὶ ἐνικ. ἔγκατον· οὕτω καὶ Ηουχ. εἰκάτον : ἐγκυλον· ἴδε κείμαι.

Ἐγγελευς ἢ γ. ἐγγέλυος καὶ ἐγγέλειος (Ἀριστοτ.) πλ. ὄν. καὶ αἰτ. αἰ καὶ τὰς ἐγγέλεις γ. ἐγγέλειων καὶ ἐγγελύων (Ἀριστοτ.) δ. ἐγγέλεισι(ν).

Ἐγγελυς (ὡς ἄν.) δ. ἐγγελυῖ (Ιπποκρ.) αἰτ. ἔγγελυον Ἀριστ. Αχ. 889 πλ. ἐγγέλυες (ἀρο. Ἀνάχαρσ.) γ. ἐγγέλειων Ἀριστ. Ν. 559 αἰτ. ἐγγέλυας (Λουκιαν.) καὶ ἐγγέλεις (ἄλλ. ἐγγέλυς) Ἀθην. 8. 334. ῥίζ. ἀχ- (ἀγχω), ἐχ-, ἐχι-ς, ἐχι-θνα=anquis λατ. ἐγγ-ελυς.

Εἰκὼν ἢ γ. -όνος καὶ εἰκῶ γ. εἰκοῦς Ευρ. Ελ. 77 αἰτ. εἰκῶ Ιφ. τ. 223 πλ. εἰκόνας αἰτ. εἰκόνας καὶ εἰκοῦς Ἀριστ. Ν. 559. ἴδε εἰκω.

Ἐπαυλος (αὐλιον, οἰκία) ὁ πλ. οἱ ἐπαυλοῖ αἰτ. τοὺς ἐπαυλοὺς καὶ τὰ ἐπαυλα Σοφ. Οιδ. κ. 669. ἴδε αὐλή.

Ἐρετμός (Ἡρωδιαν.) ὁ καὶ τὸ ἐρετμόν Οδ. μ. 45 πλ. τὰ ἐρετμά Οδ. λ. 425 δ. ἐρετμοῖσιν Αἰσχ. Αγ. 52 καὶ ἐρετμοῖς Ηλ. 432. ἴδε ἐρέσσω.

Ἐρίηρος (ἐράσμιος) Οδ. α. 346 πλ. αἰτ. ἐρίηρας Ιλ. γ. 47. ἴδε ἐράω.

Ἐρωσ καὶ ἔρος· ὁ Ησιόδ. Θ. 420 γ. ἔρωτος δ. ἔρωτι καὶ ἔρω Οδ. σ. 242 αἰτ. ἔρον Ιλ. ν. 638 καὶ ἔρων Ανθ. 9. 39. ἴδε ἐράω.

Ἐτεοκλής ὁ γ. -έους, ἐπίθ. ἐτεόκλειος καὶ θηλ. βῆ ἐτεοκλήϊη Ιλ. δ. 386. Πρσχ. Ἐτέοκλος γ. -ου.

Ἐτησίαι (ἐνιαύσιοι ἄνεμοι) οἱ γ. ἐτησίων (ἄλλ. ἐτησίων) Ηροδ. 6. 140 δ. ἐτησίαις (Πολύβ.). ἐνικ. δ' ἐτήσιος : ἐνιαύσιος. ῥίζ. ετ-, Feτ-, ἔτος=vaissas Σανσκ. Τὸ δίγαμμα, βλέπομεν ἐτι καὶ ἐν τοῖς Λακων. διαβίτης, γέτορ ("Ἄρενς Δωρ. 46. 54) καὶ ἀετία : τὰ τῶ αὐτῶ ἔτει γεννώμενα, αὐετῆ τὸν αὐτοετῆ, ὑετῆς ὁ αὐτοετῆς» (Ηουχ.) καὶ νέωτα=(νεο-F(ε)-τ-α).

Ἐὺς Ιλ. ε. 849 καὶ ἧς ὁ καὶ ἡ τὸ ἧῶ (=ἀγαθόν) Ιλ. ρ. 456 γ. ἔηος αἰτ. ἔην Οδ. σ. 427 καὶ ἧν Ιλ. ε. 628 καὶ μονοσυλ. κῦν (ἐπιγραφ.) πλ. γ. ἔάων Οδ. θ. 335. Διὰ δὲ τὴν ἐν αὐτῶ θασίαν ἴδε Ὀδύσσειαν ἐκδ. Faesi ἐναυθα.

Ἐῶς (ἧώς) ἢ γ. ἔω αἰτ. ἔω Σοφ. Οιδ. κ. 477. ῥίζ. αF-, εF-, αἰολ. αῦ-ως = ἧώς : ἔως ἀττ. ἐντεῦθεν ἐσωφόρος, αὔ-ριον. ἴδε ἄημι καὶ αὐγάζω.

Z

Ζεὺς ὁ γ. Διὸς δ. Διὶ αἰτ. Δία κλ. Ζεῦ.

Ζεὺς (ὡς ἄν.) αἰολ. καὶ δωρ. Δεὺς Ἀριστ. Αχ. 911, Ζῆς (Κλημ. Ἀλεξ.), Ζῆν δωρ. Ἀριστ. Ορν. 570 Ζῆς (Φερεκῦδ. καθ' Ἡρωδιαν.) δᾶν βαιωτ. (Ἡρωδιαν.) γ. Ζηνός καὶ Ζανός Καλλιμ. Αποσπ. 86 δ. Ζηνί, Διὶ καὶ Δι μακρὸν τὸ ι Πινδ. σ. 43. 6 αἰτ. Ζῆνα Ζᾶνα Θεοκρ. 7. 93 καὶ Ζεῦν Ἀθην. 8. 335 πλ. Δίες γ. Διῶν δ. Δισί αἰτ. Δίας (Αἴλιος Διονύς. καθ' Εὐσταθ.). ἴδε Πρόλ. Ἀνωμ. Ῥημ. σ. ζ.

Ζωός, -ῆ, -όν Οδ. α. 497 καὶ Ζοός (Ἐπιχαρμ. καθ' Ἡρωδιαν.) καὶ Ζῶς Ιλ. ε. 887 δ. Ζῶ (Χοιροβ.) αἰτ. ζῶν Ιλ. π. 445. ἴδε ζάω.

H

Ἥδος (ἡδονή) τό Ιλ. α. 576 μόνον καθ' ὄνομα. καὶ αἰτ. ἴδε ἡδομαι καὶ ἡδύνω.

Ἥλεός (ἡλίθιος, ἄφρων) ὁ κλ. ἡλεέ Οδ. ε. 243 καὶ ἡλε Ιλ. σ. 428. ἴδε ἄλλομαι.

Ἥνιοχος καὶ ἡνιοχέος ὁ γ. -έως αἰτ. ἄνιοχον Πινδ. ν. 6. 75 καὶ ἡνιοχῆα Νον. Διον. 8. 256 πλ. ἡνιοχῆες Ιλ. ε. 505. ἴδε ἡνιοχέω.

Ἥρα καὶ ἐπίηρα ἢ ἐπὶ ἧρα φέρειν : χαρίζεσθαι Ιλ. α. 572. ἴδε ἐράω.

Ἥρωσ ὁ γ. ἧρωσ καὶ ἧρω (Δημοσθ. κατὰ Φώτ.) δ. ἧρωῖ καὶ ἧρω Ιλ. η. 453 αἰτ. ἧρωα καὶ ἧρω (Πλατ.) κλ. ἧρωσ (Ανθ. Παλ.) καὶ θηλ. ἧρωσ χρηστή (ἐπι-

γραφ. Θεσσαλ.) πλ. ἦρωες καὶ ἦρος (ἄπαξ ἐν Ἀριστοφ. καθ' Ἡρωιδαν.) δ. ἦρωσι καὶ ἠρώεσσι Ἰλ. ν. 346 αἰτ. ἦρωας καὶ ἦρος (Πλατ.). Τοῦτο συγγενές εἶνε τῷ λατ. vir: viras Σανσκ.=άνηρ· ἄλλοι δὲ θεωροῦσιν αὐτὸ συγγενές τῷ Ἄρης.

Ἦώς καὶ ὄωρ. ἄως καὶ αἰολ. αὔως (Σαπφ.) ἢ γ. Ἄσος Πινδ. ν. 6. 59 καὶ Ἄσος ο. 2. 83 αἰτ. ἄω Ευρ. Ορ. 4004. ἴδε ἔως.

Ἠὺς· ἴδε εὺς.

Θαλῆς ὁ γ. Θάλεω ποιητ. καὶ μετγν. Θαλοῦ καὶ Θάλητος δ. Θαλῆ καὶ Θάλητι αἰτ. Θαλῆν καὶ Θάλητα.

Θέμις ἢ ἄκλιτον, οὕτω δὲ καὶ αἰτ. θέμις (Πλατ.)· ὡς κύριον δὲ ὄνομα ἔχει γ. Θέμιδος καὶ Θέμιτος (Πλατ.) δ. Θέμιδι αἰτ. Θέμιν.

Θέμις (ὡς ἄν.) ἢ γ. Θέμιστος Οδ. 6. 68 καὶ ὄωρ. Θέμιτος Πινδ. ο. 13. 8 αἰτ. Θέμιστα Ἰλ. υ. 4 κλ. Θέμι Ευρ. Μηδ. 460 πλ. Θέμιτες Χατροδ. ἐν Βεκκερ. Ἄν. σ. 4188 γ. Θεμιστών (ἄλλ. Θεμιστίων) Ησιόδ. Θ. 235 δ. Θέμισσι Πινδ. π. 4. 54 αἰτ. Θέμιστας Ἰλ. α. 238. ἴδε τίθημι.

Θεράπων καὶ αἰολ. θεράπων Γρ. Κορ. σ. 640, ἀλλὰ καὶ θέραψ γ. θέραπος (Ψευχ.) αἰτ. θέραπα Ανθ. Πλαν. 4. 306 πλ. θέραπες Ευρ. Ικ. 762. ἴδε θερμαίνω· ἀλλὰ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ τρίπω=τρέφω ἐτυμολογεῖται.

Θεσμὸς ὁ πλ. οἱ θεσμοὶ καὶ τὰ θεσμὰ Ευρ. Μηδ. 494 καὶ θέσμα Σοφ. Αποσπ. 81. ἴδε τίθημι.

Θέτις ἢ γ. Θέτιδος καὶ Θέτιος Πινδ. ι. 8. 29 δ. Θέτιδι καὶ Θέτι Ἰλ. σ. 407 καὶ Θέτι σ. 424. ρίζ. θα-, θε-, (θῆσθαι: ἀλμύγειν), τι-θή-νη, τίτ-θη, Θέ-τι-ς.

Θηράτωρ, καὶ θηρητῆρ ὁ γ. θηρήτορος πλ. θηρήτορας Ἰλ. ι. 544. ἴδε θηράω.

Θριξ ἢ γ. τριχὸς δ. τριχί αἰτ. τρίχα πλ. τρίχες δ. θριξί· ἴδε Κουρτ. Ἔτυμ. τ. 2. σ. 277.

Θυγάτηρ ἢ γ. θυγατρός δ. θυγατρὶ αἰτ. θυγατέρα κλ. θύγατερ πλ. θυγατέρες δ. θυγατράσι κτλ.

Θυγάτηρ καὶ αἰολ. θυγάτηρ Πρisciαν. 4. 6. 36 γ. θυγατέρος Οδ. τ. 400 δ. θυγατέρι Πινδ. π. 2. 39 αἰτ. θύγατρα Ἰλ. α. 43 πλ. θύγατρεις Πινδ. ι. 7. 48 γ. θυγατρῶν δ. θυγατέρεσσι Ἰλ. ο. 497 αἰτ. θύγατρας (Κρυγ. Γρ.). ρίζ. θυγ-, θυγ-ά-τηρ=duh-i-tā Σανσκ.=toch-ter Γερμ.

Ἰατρός ὁ, ἢ ἰων. ἰητρός Ἰλ. λ. 544 καὶ ποιητ. ἰητῆρ δ. 490 γ. ἰητήρος δ. ἰητῆρι Θεοκρ. Ἐπιγρ. 7 αἰτ. ἰητῆρα Ἰλ. 6. 732 καὶ ὄωρ. ἰατῆρα Σοφ. Τρ. 4209 πλ. ἰητροί Ἰλ. λ. 833. παρ. ἰητηρίη=ιατρική καὶ ἰατήριον φάρμακον· ἴδε ἰάσμαι.

Ἰδρώς ὁ, καὶ ἴδος τό γ. ἰδρώτος καὶ ἴδους δ. ἰδρωτι καὶ ἰδρῶ Ἰλ. ρ. 385 καὶ ἴδε Ησιόδ. Α. 397 αἰτ. ἰδρωτα Εργ. 287 καὶ ἰδρῶ Ἰλ. κ. 572 πλ. ἰδρωτες γ. ἰδρωτων καὶ ἰδέων (Ἰπποκρ.). ἴδε ἰδρῶ καὶ ἰδίω.

Ἰητῆρ καὶ ἰητρός. ἴδε ἰατρός.

Ἰκτίνος (εἶδος ἰέρακος) ὁ γ. ἰκτίνου Ανθ. 11. 324 αἰτ. ἰκτίνα καὶ ἰκτίνα Ἀριστ. Αποσπ. 525 πλ. ἰκτίνοι Ηροδ. 2. 22 δ. ἰκτίσι (Φώτ.). ρίζ. ικ- (ικω), ἰκ-τ-ίνος, ἰκτερος.

Ἰφικλῆς Θεοκρ. 24. 25 Ἰφικλῆς καὶ Ἰφικλος Ἀπολλόδ. 2. 7. 3 γ. Ἰφικλίους (ἐν νομίσματι) καὶ Ἰφικλῆς Πινδ. ι. 4. 30 αἰτ. Ἰφικλῆ καὶ Ἰφικλέα π. 9. 88. ρίζ. Φι (ισχύς=vis)=Φι-φι- καὶ κλέας=Ἰφι-κλῆς.

Ἰχώρ (τὸ ἐν τῷ αἵματι ὑδατῶδες ὑγρὸν) ὁ Ἰλ. ε. 340 γ. ἰχώρος αἰτ. ἰχώρα (Ἀριστοτ.) καὶ ἰχῶ Ἰλ. ε. 446 πλ. ἰχώρες (Ἰπποκρ.) γ. ἰχώρων (Πλουτ.) αἰτ. ἰχῶ-

ρας (Ἰπποκρ.). Τοῦτο ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ ἰκω, ἀλλὰ μᾶλλον ῥίζαν αὐτοῦ δύναται νὰ ᾖναι ἡ Fi-, ἰχ-ώρ, ἐξ οὗ τὰ ἰδῖω, ἰδρώω καὶ ὑδωρ.

Ἰωκὴ καὶ ἰωκμη (διώξις, ὄρη) Ἰλ. ε. 740 αἰτ. ἰωκα λ. 604 πλ. αἰτ. ἰωκάς ε. 524· οἷον κλείπειν σύμφωνα, ὅπου γέφραζεν τὴν ἰωκάς διωκάς εἶναι Βεκκέρ. Ἄν. σ. 525. 3. ἴδε διώκω, οἶκω καὶ δῖω.

Κ

Κάλως (σχοινίον χονδρὸν πλοίου) ὁ γ. κάλου καὶ κάλωος ἀττ. καὶ κάλω Ἀριστ. Βατρ. 424 δ. κάλω Ἡροδ. 2. 96 αἰτ. κάλων (Λουκιαν.) καὶ κάλον Ἡροδ. 2. 28 πλ. οἱ κάλοι (ἐπιγραφ.) κάλω καὶ κάλωες Ἀπολ. Ρ. 2. 727 δ. κάλοις (Πολυδ.) κάλωος Ἀριστ. Εἰρ. 458 καὶ κάλωος Ὀρφ. Ἀργ. 240 αἰτ. κάλωος Ἡροδ. 2. 36 κάλωος Ἀνθ. 9. 545 καὶ κάλωος Ὀρφ. Ἀργ. 257. Τὴν λέξιν ταύτην οἱ ἀρχ. μὲν γραμματικοὶ (Εὐσταθ. κλ.) παράγουσιν ἐκ τοῦ χαλάω. αἷον χάλωι τινὲς ὄντες, οἷς χαλάται τὰ ἰστία, ἢ μᾶλλον χαλινοὶ τινὲς ὄντες τῶν πλοίων· ἀλλὰ κάλων: ζύλον, καὶ τὸ περίφημον ἔρρει τὰ κάλα=καράβια, καλαῦροψ: ἡ ποιμενικὴ ῥάβδος καὶ τὸ ἡμέτερον καλοπόδι. Οὕτω λοιπὸν τὰ χονδρὰ ταῦτα σχοινία τὰ ἐκ κάλων=ξύλων σχηματιζόμενα· τούτω ἕνεκα πιθανῶς οὕτως ὀνομάσθησαν καὶ οἱ κάλοι.

Κάρα (κεφαλή) τὸ ὄν. καὶ αἰτ. Πινδ. ν. 4. 43, τὸ κάρη Ἰλ. χ. 74, τὸ κάρ π. 392 καὶ τὸ κράτα Ἀπολ. Ρ. 2. 93 καὶ μετγν. κάρηαρ. γ. κάρηατος Ἰλ. ψ. 44 κάρητος Ὀδ. ζ. 230 κρατὸς Ἰλ. υ. 5 κράτατος Ὀμηρ. συχνὰ καὶ Ἀπολ. Ρ. 4. 222 καὶ κάρως (μετγν.) δ. κάρη Ἀισχ. Χο. 230 κάρη Θεογν. 4018 κρατὶ Ὀδ. 490 καὶ κράτατι χ. 218 αἰτ. κάραν (Ἰων. Μαλαλ.) κλ. κάρα Σοφ. Οἰδ. τ. 40 πλ. κάρα Ἄνακρ. 36. 9, κάρηατα (Ὀμηρ.) καὶ κάρηατα Ἀπολ. Ρ. 4. 4010 γ. κάρτων Ὀδ. χ. 309 δ. κρασιν Ἰλ. κ. 152 καὶ κάρηασι κ. 156 αἰτ. κάρηατος Ευρ. Φοιν. 1449 καὶ κάρηνα Ἰλ. ψ. 260· ἐντεῦθεν καὶ ἐπιρρ. κάρηεν (ἀντὶ κάρηθεν) Ἰλ. π. 248. ῥίζ. κάρ-, κάρη=κίρως (ἀντὶ κάρως) Σανσκ. cere-bru-m ἐγκέφαλος λατ. κρανίον (ἀντὶ κάρηνον) κορυφή, κορυφῶω, Κάρ-ινθ-ος, κρή-νη, κεφαλήρι.

Κέαρ (καρδία) τό· μόνον ὄν. καὶ αἰτ. Πινδ. ι. 5. 20 καὶ τραγικ. καὶ κῆρ τό· Ἰλ. ι. 55 γ. κέαρως Ἀρχαδ. σ. 428. 48 καὶ κῆρος (Ὀμηρ.) δ. κῆρι Ἰλ. ν. 206, ἐπιρρ. κῆρῆι. ῥίζ. καρδ-, κέαρ- (ἀντὶ κεαρδ-), κῆρ, καρδ-ίη, καρδ-ία=εορ γ. -rdis λατ.

Κέλευθος (ὁδός) ἡ πλ. αἰ κέλευθοι καὶ τὰ κέλευθα Ἰλ. ξ. 47 αἰτ. κελεύθους (ἄλλ. κελεύθου) γ. 406. ῥίζ. κε λ-, κέλ-ευ-θο-ς=callis λατ. κατ' ἄλλους γίνεται ἐκ τοῦ ἐλεύθω μετὰ κ προτακ. τινὲς δὲ θεωροῦσιν αὐτὸ συγγενὲς τῷ κέλλω· τῆς αὐτῆς δὲ ῥίζης εἶνε καὶ τὸ ἀ-κόλουθο-ς.

Κέρας τό· γ. κέρατος, κέραος (Ὀμηρ.) κέρως (Λουκιαν.) καὶ κεράτατος Ἀριστ. 474 δ. κέρατι (Πλουτ.) κέρατὶ ἢ κέρα Ἰλ. λ. 385 καὶ κερεῖ Ἡροδ. 9. 102 πλ. κέρατα (Ξεν.) κεράτα Νικανδ. Θηρ. 294 κέραα (ἄλλ. κέρα) Ὀρφ. Λιθ. 238 κέρα Ὀδ. τ. 244 καὶ κέρα Ἡροδ. 4. 29 γ. κεράτων Σοφ. Τρ. 519 κεράων Ἰλ. ρ. 524 κερέων Ἡροδ. 4. 483 δ. κεράσι (Πλάτ.) καὶ κεράεσσι Ἰλ. ν. 786. ῥίζ. κερ-, κέρα-ς=corpus λατ. ἐντεῦθεν κριάς, ceruus=ἐλαφος λατ. Ἀπόλλων Καρνεῖος· διότι κάρνος: βίσσκημα (Ψευχ.). ἴδε καὶ κάρη.

Κλάδος ὁ γ. -ου δ. κλάδω καὶ κλαδί Ἀριστ. Λυσ. 632 αἰτ. κλάδων καὶ κλάδω (Ψευχ.) πλ. δ. κλάδοις, κλάδεσι Ἀριστ. Ὀρ. 239 καὶ κλαδέεσι Ἀθην. 15. 683 καὶ κλαδοῖσιν Ἀισχ. Ικ. 22. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ κλά-ω, κλά-δ-ος, κλών. ἴδε καὶ κάλω.

Κλείς καὶ ἀρχ. ἀττ. κλής ἢ γ. κλειδος καὶ κληδός δ. κλειδί αἰτ. κλειδα (μετγν.) κληῖδα καὶ κλειν πλ. κλειδες καὶ κλείς γ. κλειδῶν δ. κλεισί αἰτ. κλειδας, κλείς καὶ κληῖδας.

Κλείς (ὡς ἄν.) κλής Σοφ. Οἰδ. κ. 4052 καὶ κληῖς ὄρω. κλαῖς καὶ κλαῖ Θεοκρ. 45. 33 γ. κληῖδος Ὀδ. δ. 802 καὶ κλαῖδας (ὄρω.) καὶ κληῖδος Σοφ. Τρ. 1035 δ. κληδί καὶ κλειδί Ὀδ. φ. 244 αἰτ. κλαῖδα Καλλιμ. Διμ. 45 καὶ κληῖδα Ὀδ. φ. 6 πλ. κληῖδες (Ψευχ.) καὶ κλαῖδες Πινδ. π. 9. 39 καὶ κληδες Ευρ. Βακ. 418 ὄστ. κληῖσι Ὀδ. σ. 294 καὶ κληῖδεσιν Ὀδ. μ. 245 αἰτ. κληῖδας Ἀριστ. Θ. 796 κλα-ῖδας Πινδ. π. 8. 4. ῥίζ. κλε-, κλα-, κλε-ίς=clā-vis λατ.=κλαῖς (ἀντὶ κληῖ-ς), ἴδε κλείω.

Κλέος τό· πλ. κλέα Απολ. Ρ. 1. ἐν ἀρχῇ καὶ κλεία Ησιοδ. Θ. 400· ἴδε κλείω.

Κλητίς· ἴδε κλείς.

Κνέφας (σκότος) καὶ κνέφος τό· γ. κνέφας Οδ. σ. 370 κνέφους Αριστ. Εκκλ. 291 καὶ κνέφατος (Πολυβ.) δ. κνέφῃ (Αἴλιαν.) κνέφῃ (Ξεν.) καὶ κνέφεϊ Ἀνθ. 7. 633 καὶ κνέφει (Σουίδ.). Ὁ Πλούταρχος δὲ καὶ οἱ σχολιασταὶ λέγουσι ἄκνέφας, τὸ σκότος, παρὰ τὸ κενὸν φάους εἶναι κενέφας καὶ συγκοπῇ κνέφας· ἄλλ' αὕτη ἡ παραγωγή εἶνε λίαν ἀπρηκνωμένη· ῥίζα δ' αὐτοῦ εἶνε νεφ- (νέφος), καὶ μετὰ κ προτακ. κ-νέφ-ας, ὡς εἰς τὸ δνόφος προτάσσεται δ.

Κοινωνός καὶ κοινών ὁ· δ. δωρ. κοινᾶνι Πινδ. π. 3. 28 πλ. κοινῶνες αἰτ. κοινῶνας (Ξεν.). ἴδε κοινῶ.

Κρέας, ἰών. καὶ δωρ. κρης Αριστ. Αχ. 795 καὶ κρης (Ησαυχ.) τό· γ. κρέατος (μετγν.) καὶ κρέως Ηροδ. 2. 44 πλ. κρέα Ἰλ. χ. 347 κρέη (μετγν.) καὶ κρη Ἀρκάδ. σ. 339 καὶ κρέατα (Ησαυχ.) γ. κρέατων (μετγν.) κρεῶν Οδ. σ. 98 κρέαων Ομ. Γμ. Ερμ. 430 καὶ κρεῶν Οδ. ι. 9 δ. κρέασι Ἰλ. θ. 162 καὶ κρέεσσι ἐν χρησιμῶ Ηροδ. 1. 47. Τὸ κρέας = car-ο γ. carnis = kra-bjam Σανσκ. τὸ δ' ἐν τῇ σανσκριτικῇ δίγαμμα σώζεται καὶ παρ' ἡμῖν κρηῖας = κρέας καὶ παρὰ τοῖς ἀρχ. ἀνωτέρω κρεῖας (ἀντὶ κρεῖας).

Κρή καὶ κρηθή Οδ. δ. 604 πλ. γ. κρηέων Ηροδ. 2. 77. Οἱ ἀρχαῖοι σχολιασταὶ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ κρή-νω, ὅθεν καὶ τὸ κρίνον, ἢ τὸ θεωροῦσι γινόμενον κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ κρηθή· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους τὸ κρή, ὅθεν κρηθή καὶ κρή-μνο-ν, εἶνε ἀρχικῇ λέξει = hord-eum λατ. gers-te γερμ.

Κρίνον τό· ὄμαλ. πλ. κρίνα καὶ κρίνεα Ηροδ. 2. 92 δ. κρίνοις καὶ κρίνεσι Αριστ. Ν. 914 (ὡς δένδρεσιν ἐκ τοῦ δένδρον). ἴδε κρή.

Κρόκη (ὕψιδιον, ἀκτὴ) ἡ· αἰτ. κρόκην καὶ κατὰ μεταπλασμ. κρόκα Ησιοδ. Εργ. 536 πλ. κρόκαι καὶ κρόκες Ἀνθ. 6. 335 δ. κρόκαις καὶ κρόκαισιν Σοφ. Οιδ. κ. 474. Ἐκ τοῦ κερκίς, κρέκω, κρόκη;

Κρονίδης, δωρ. Κρονίδας, λακων. Κρονίδαρ (= πολυετής Ησαυχ.) καὶ Κρονίων ὁ· γ. Κρονίωνος Ἰλ. φ. 184 Κρονίδαο Πινδ. π. 4. 474 Κρονίονος μόνον Ἰλ. ξ. 247 δ. Κρονίωνι Ησιοδ. Ερ. 69 καὶ Κρονίδαο Πινδ. π. 4. 445 αἰτ. Κρονίωνα καὶ Κρονίδαο Σοφ. Τρ. 500 πλ. Κρονίδαο Πινδ. π. 5. 448 γ. Κρονιδῶν καὶ δωρ. Κρονιδᾶν (ἄλλ. Λελέγων) ο. 9. 55 αἰτ. κρονίωννας = παλαιούς (Ησαυχ.). ῥίζ. κρα-, κραν- (κραίνω, αὐτοκράτωρ), κρέων, Κρόνος-ς Κρον-ίων. ἴδε κραιναῖω καὶ κραιναίω.

Κτέαρ (κτῆμα) τό· ἀρρ. πλ. δωτ. μόνον κτεάτεσσιν Ἰλ. ψ. 829. Προχ. κτίρας Ἰλ. ω. 235· καὶ

Κτέρεα (νεκρικὰ κτῆματα, ἐντάφια) Ἰλ. ω. 38 δ. κτερέεσσιν Απολ. Ρ. 1. 254. ἴδε κτέαρ, κτερεῖζω.

Κυκεῶν (εἶδος ποτοῦ ἐκ διαφόρων εἰδῶν) ὁ· γ. -ῶνος αἰτ. κυκεῶνα (Πλατ. εἰ καὶ θεωρεῖται μὴ ἀγτικόν) καὶ κυκεῶ Οδ. κ. 290 καὶ κυκεῖω Ἰλ. λ. 624. ἴδε κυκάω.

Κύων ὁ· γ. κυνός δ. κυνὶ αἰτ. κύνα κλ. κύον πλ. κύνες γ. κυνῶν δ. κυσί (καὶ κύνεσσι Ἰλ. α. 4). ῥίζ. κυον- ἢ κυν-, κύ-ων = can-is λατ. = can (ἀντὶ can) Σανσκ. Καν-δούλη-ς· ἴδε καὶ σκύζομαι.

Κῶας (τάπης, δωρὰ προβάτου) τό· Ὅμηρ. καὶ Πινδ. πλ. τὰ κῶεα Οδ. ρ. 32 δ. κῶεσι Απολ. Ρ. 1. 1090. ῥίζ. κε- (κείμαι). κοι- (κοίτη, κοιμάω, κῶμη), κῶ-ας. ἴδε κείμαι.

Λ

Λᾶας (λίθος) καὶ λᾶς ὁ· γ. λᾶος Ἰλ. μ. 462 καὶ λάου (ὡς βουδ βουδ) Σοφ. Οιδ. κ. 496 δ. λάῃ Ἰλ. π. 739 αἰτ. λᾶαν 6. 349 καὶ λᾶα Καλλιμ. παρὰ Στραβ. 4. 46 δούκ. λᾶε Ἰλ. ψ. 329 πλ. λᾶες Καλλιμ. Δηλ. 25 γ. λάων Ἰλ. μ. 29 δ. λάεσσι γ. 80 καὶ λάεσι Ἀνθ. 9. 670 καὶ λάασι Ορφ. Αργ. 614 αἰτ. λάας (Ἄριστος.) καὶ λᾶας Μανέθ. 6. 417.

Λαγῶς καὶ ἰων. λαγῶς δ' γ. λαγωῦ (Πλατ.) καὶ λαγὼ Ἀισχ. Ευμ. 26 καὶ λαγῶ Νικανδ. Ἀλ. 465 δ. λαγῶ καὶ λαγῶ αἰτ. λαγῶν Ἰλ. κ. 364 λαγῶ (Πλουτ.) λαγῶν Ἀθην. 9. 400 καὶ λαγῶν Ἀριστ. Σφ. 1203 πλ. ἰων. λαγοί (Θεόφρ.) καὶ λαγῶ (Ξεν.) γ. λαγῶν δ. λαγῶσις (Λουκιαν.) αἰτ. λαγῶσις Ὀδ. ρ. 295 λαγῶς Ἀριστ. Ἀχ. 878 καὶ λαγῶσις (μετρ.) καὶ λαγῶς Ἡσιόδ. Α. 302. ρίζ. λαγ-, λαγ-αρός, λάγ-νος, λαγ-ός, λαγῶ-ς καὶ λαγω-ός, καὶ λαγάσαι: ἀφείναι, καὶ λαγγεῦσι: φύγει (Ἡσυχ.). ἴδε καὶ λαγνεύω.

Λέων καὶ λῆς Ἰλ. λ. 239 γ. λέοντος αἰτ. λέοντα, λῆνα ἢ λῆν λ. 480 πλ. λέοντες καὶ λῆες Βεκκ. Ἄν. σ. 4194 δ. λείουσι Ἰλ. ε. 782 καὶ λῆισσι (Καλλιμ. κατὰ Σχολ. Ἰλ.) καὶ λέοντιν Ευρ. Ὀρφ. 1555. ρίζ. λε- ἢ λει-. λέ-ων=leo λατ.=lowe γερμ. θηλ. λέαινα (ἀντὶ λε-άνια).

Λίπα (λίπος, ἀλειμμα) ἐπίρρ. Ἰλ. κ. 577· παρὰ μεταγενεστ. ὅμως ἀπαντᾷ ὄνομ. λίπας Ἀρετ. 130. 43 δ. λίπαί ὡς. 73. 33 καὶ λίπα. ρίζ. λιπ-, λίπ-α, λί-πος, λιπαρός. ἴδε ἀ-λείφ-ω.

Λίς· ἴδε λέων.

Λίς (=λεία, λισσῆ) ἢ λῆς πέτρῃ Ὀδ. μ. 64. ρίζ. φλιτ-, γλιτ-, λί(τ)ς γ. λιτ-ός, λισσός (ἀντὶ λιτ-ός)=glit-us λατ. λίσπος, λίσ-τρον καὶ γλιττον=γλοῖον (Ἡσυχ.).

Λίς (ὑφασμα μαλακόν, λεπτόν) λί- ἢ λι-, τό δ. λιτὶ Ἰλ. ψ. 254 καὶ λιτὶ Ὀρφ. Ἀργ. 880 αἰτ. ἐν. ἢ πλ. λίτα Ὀδ. α. 434. ἴδε λῆς.

Λύχνος δ' πλ. λύχνοι καὶ τὰ λύχνα Ἡροδ. 2. 62 δ. λύχνοις καὶ λύχνοισι Λουκιαν. Συρ. Θεοτ. κ. 32. ἴδε Πρόλογ. Ἄνωμάλ. Ῥημάτ. σ. ς'.

M

Μάλη ἢ μόνον ἐν τῇ φράσει ὑπὸ μάλης.

Μάρτυς ὁ καὶ ἡ γ. μάρτυρος δ. μάρτυσι αἰτ. μάρτυρα πλ. μάρτυρες γ. μαρτύρων δ. μάρτυσι καὶ μαρτύροις (Βασίλ.) αἰτ. μάρτυρας.

Μάρτυς (ὡς ἄν.) καὶ μάρτυρος Ὀδ. π. 423 γ. μαρτύρου αἰτ. μάρτυν Σιμωνίδ. παρὰ Πλουτ. Ἠθ. σ. 872 πλ. μάρτυροι Ὀδ. ξ. 394 δ. μάρτυσι (ἀλλ. μάρτυροι) Ἰππώναξ παρὰ Σχολ. Λυκόφρ. 579· ἴδε μαρτυρέω.

Μάστιξ ἢ γ. μάστιγος δ. μάστιγι καὶ μαστῖ (ἀντὶ μαστί) Ἰλ. ψ. 500 αἰτ. μάστιγα καὶ μάστιν μόνον Ὀδ. σ. 182· ἴδε μαστίζω.

Μέγας δ' τὸ μέγα γ. μέγαλον δ. μέγαλον αἰτ. μέγαν κλ. ὦ μέγα καὶ μέγαλε Ἀισχ. Ἐπ. 822· συγκρ. μείζων (ἀντὶ μεγ-ζων) καὶ μετρ. μεγαλώτερος μεγαλωτέρα Ἰωαν. Διακ. ἐν Ἡσιόδ. Ἀσπ. 257 ὑπερ. μέγιστος, μεγαλώτατος (Μεγ. Ἐτ.) καὶ μεγαλοτάτος (Βυζαν.)· ἴδε μεγαίρω.

Μεῖς (ὁ μῆν) Ἰλ. τ. 147 δωρ. μῆς Πιν. Ἡρακλ. 1. σ. 145 γ. μῆνος καὶ βοιωτ. μεινός (ἐπιγραφ. Ὀρχομ.) καὶ αἰολ. μῆννος (ἐπιγραφ. Μιτυλ.) δ. μῆνι αἰτ. μῆνα· πλ. μῆνες γ. μῆνων δ. μῆσι καὶ δωρ. μασί ("Ἄρενς μῆσι) Θεοκρ. 17. 128. ρίζ. μεν-ς, ὅθεν ἰων. μείς, κοιν. μῆν=mensis λατ.=mas Σανσκ. γ. αἰολ. μῆννος (ἀντὶ μῆν-ος) "Ἄρενς Ἰολ. Δ. 51, μῆν-η: σελήνη· παρ. μνησιδής.

Μελανθεὺς Ὀδ. ρ. 212 καὶ Μελάνθιος χ. 435 αἰτ. Μελάνθιον φ. 475 κλ. Με-λάνθει χ. 495 καὶ Μελανθεῦ φ. 476.

Μέλιος (ἄβλιος, μάταιος) ὁ καὶ ἡ οὐδ. μέλιον. δωρ. ἀμέλιος Ευρ. Ὀρ. 207 καὶ μελέη Ὀδ. ε. 416 κλ. μέλιος ἀμέρα Ευρ. Ἐλ. 335 μελέα Ἰφ. τ. 868 καὶ μέλι (ἀντὶ μέλιε) Ἀριστ. Ν. 33 πλ. μέλιος δ. μελέοισι Ἡσιόδ. Θ. 563. ρίζ. μελ-, μέλ-ε-ος, μειλίχιος (ἴδε μειλίσσω)· ἢ δ' ἐν τῷ Δεξ. Βυζαν. ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ἔλεος μετὰ μ. προτακ. οὐδεμίαν ἔχει βᾶσιν.

Μῆν ἢ μῆς· ἴδε μείς.

Μήτηρ ἢ γ. μητρός δ. μητρί αἰτ. μητέρα κλ. μήτηρ. δυϊκ. μητέρες μητέροι πλ. μητέρες γ. μητέρων δ. μητρᾷσι αἰτ. μητέρας κλ. μητέρες.

Μήτηρ (ὡς ἄν.) δωρ. μάτηρ Σοφ. Τρ. 526, βοιωτ. μήτειρ (Θεόγγωστ.) γ. μῆ^ττέρος (Όμηρ.) καὶ ματέρος Πινδ. π. 4. 74 δ. μῆτερι Ησίοδ. Ερ. 518 καὶ ματέρι Σοφ. Οιδ. κ. 1481 αἰτ. ματέρα Πινδ. σ. 6. 400 καὶ μῆτεραν (ἐπιγραφ. καὶ Αἴγυπτ. Πάπυρ.) κλ. μάτηρ Πινδ. ι. 4. 1 πλ. αἰτ. ματέρας Διοδ. Σικελ. 4. 79. ρίζ. μα-, μῆτηρ=matēr λατ. ματῆ Σανσκ. Τούτῳ συγγενὲς θεωρεῖται καὶ τὸ μαία^α ἴδε μαίωμα.

Μήτρως (πάππος, θεῖος ἐκ μητρός) Ἰλ. π. 717 καὶ δωρ. μάτρωσ (Σουῖδ.) ὁ γ. μήτρωσ καὶ μάτρωσ Πινδ. σ. 9. 63 δ. μήτρω (Σουῖδ.) μάτρω Πινδ. ν. 4. 80 καὶ μάτρωϊ ι. 6. 24 αἰτ. μήτρων καὶ μήτρωα Ἰλ. 6. 662 πλ. οἱ μάτρωσ Πινδ. ι. 5. 62 καὶ μάτρωεσ σ. 6. 77 αἰτ. μάτρωασ (Εὐστάθ.).

Μίνωσ ὁ γ. Μίνωσ καὶ Μίνω (Πλατ.) δ. Μίνωϊ καὶ Μίνω αἰτ. ἄττ. Μίνων, Μίνω Ἰλ. ξ. 322 καὶ Μίνωα ν. 450.

Μόσσοσιν (πύργος, ἔπαλξις) καὶ μόσσονος ὁ γ. μόσσονος δ. μόσσου (Ξεν.) πλ. μόσσουσι Σχολ. Ἀπολλ. 2. 399 καὶ οὐδ. μόσσουνα Λυκόφρ. 1432.

Μύκης (μανιτάρι) ὁ γ. μύκου Ἡρωδιαν. Κρημ. Ἀν. τ. 3. σ. 230 καὶ μύκητος δ. μύκητι αἰτ. μύκητα Ἀνθ. 5. 263 καὶ μύκην Ἀθην. 9. 372 πλ. μύκητες καὶ μύκαι δ. μύκησιν Ἀνθ. 12. 204 μύκαισ (Δίφιλ.) καὶ μύκαισι (Ἀριστίας) αἰτ. μύκητας.

N

Ναῦς ἡ γ. ἄττ. νεὼς (ναὸς) δ. νηϊ αἰτ. ναῦν κλ. ναῦ δυϊκ. νεοῦν πλ. νῆεσ καὶ ναῦσ (μετγν.) γ. νεῶν καὶ νηῶν δ. ναυσι αἰτ. ναῦς (α).

Ναῦς (ὡς ἄν.) νηὺσ Οδ. μ. 416 νεῦσ Ἀρκάδ. σ. 426 ἢ νεῦσ (Φωτ.) καὶ δωρ. νῆσ γ. νεὼσ Οδ. μ. 448 δωρ. καὶ κοιν. ναὸσ Ἀισχ. Ερ. 62 καὶ νηὸσ (Όμηρ.) δ. αἰολ. ναῖ ("Ἀρενς) αἰτ. νέα Οδ. ι. 283 νέα Στοβ. Ἀνθ. 85. 16 νηῦν Ἀπολλ. Ρ. 4. 1338 καὶ νῆν Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Κατάνη πλ. νῆεσ Ἰλ. κ. 113 νέεσ 6. 509 καὶ δωρ. νῆεσ ("Ἀρενς) γ. νεῶν καὶ ναῦφιν Ἰλ. 6. 794 καὶ δωρ. ναῶν ("Ἀρενς) δ. νηυσι Οδ. δ. 487 αἰολ. νέεσι Ἀλκαῖ. 76 νέεσσι Πινδ. π. 4. 56 νέεσσιν Ἰλ. δ. 239 νευσι καὶ νέεσσι Σχολ. Ἰλ. κ. 109 καὶ ναῦφιν Οδ. ξ. 498 αἰτ. νέασ ξ. 258 νῆασ Θεοκρ. 22. 17 καὶ νέα 7. 151. ρίζ. ναυ-, ναυ-σ=nav-is λατ.=nāv-s Σανσκ. ἴδε ναυτίλομα καὶ νέω.

Ν ηῦς^α ἴδε ναῦσ.

Νιφάσ (τουλούπα) ἡ γεν. νιφάδοσ αἰτ. νίφα (ἀντὶ νιφάδα) Ησίοδ. Ερ. 533^α ἴδε νίφει.

Νύξ ἡ γεν. νυκτέσ πλ. δ. νύκτεσιν Πινδ. σ. 2. 64. ρίζ. νυκ-, νύξ=nox λατ.=nax-is Σανσκρ. κατ' ἄλλουσ συγγενὲσ αὐτὸ θεωρεῖται τοῖσ νέφοσ, γνόφοσ, νεφέλω, nubō λατ. κτλ.

Ξ

Ξανθόχρωσ, Ξανθόχρουσ καὶ Ξανθόχρωσ γ. Ξανθόχρωτοσ καὶ Ξανθόχρου α^ατ. Ξανθόχρουν Μόσχ. 4. 84 Ξανθόχροα Νον. Διον. 11. 179 Ξανθόχρου (Ἠλιοδ.) πλ. Ξανθόχροσι καὶ Ξανθοχρωτέσ Ἀθην. 7. 325.

O

Ὀδοῦσ καὶ ὀδῶν ὁ ἴων. Ηροδ. 6. 107 πλ. ὀδόντεσ καὶ ἔδοντεσ (αἰολ.), Κατὰ Πολυδεῦκην 6. 38 «ὀδοῦσ ἀπὸ τοῦ ἔδω, ὡσ ἔδοντέσ τεσ ὦν». ἴδε ἔδω.

Οιδίποουσ καὶ Οιδιπόδοσ Ἀνθ. 6. 323 καὶ Οιδίποσ 7. 429 γ. Οιδίπόδοσ

(α) «ἂν νῆεσ ἔρεισ, οὐκ αἱ ναῦσ^α σόλοικον γάρ Ἡμαρτε γάρ Φαθωρίνοσ, Πολλέμων καὶ Σύλλασ αἱ ναῦσ εἰπόντεσ. Τὰσ νῆασ οὐκ ἔρεισ, ἀλλὰ τὰσ ναῦσ». Φρόνιμ. Ἐκλ. σ. 170.

καὶ Οἰδίπου *Αἰσχ.* *Επ.* 203 Οἰδιπόδα *Πινδ.* π. 4. 263 Οἰδιπόδαο *Ιλ.* ψ. 679 Οἰδιπόδεω *Ηροδ.* 4. 149 δ. Οἰδιπόδι· αἰτ. Οἰδιπόδα καὶ Οἰδιπόδαν (*τραγ.*) κλ. Οἰδίπου καὶ Οἰδιπόδα *Σοφ.* *Οἰδ.* τ. 1194 καὶ Οἰδίπους (*Χοιροβ.*) πλ. Οἰδιπόδες γ. Οἰδιπόδων *Αριστ.* *Εκκλ.* 1042. ἴδε οἰδαίνω.

Οἷς (πρόβατον) ἡ γ. οἷος δ. οἷ αἰτ. οἷν πλ. οἷες (οἷς) γ. οἷων δ. οἷσιν αἰτ. (οἷας) οἷς καὶ οἷας

*Οἷς καὶ οἷς (ὡς ἄν.) γ. οἷος *Ιλ.* μ. 451 δ. οἷ *Αριστ.* *Επ.* 929 αἰτ. οἷν *Ιλ.* ω. 621 καὶ οἷδα *Θεοκρ.* 1. 9 πλ. οἷες *Ιλ.* δ. 433 οἷτες (ἄλλ. οἷτες) *Καλλιμ.* *Απολ.* 53 οἷς *Θεοκρ.* 8. 40 γ. οἷων *Οδ.* ξ. 400 γ. οἷων *Ιλ.* γ. 498 δ. οἷεσιν *Οδ.* ο. 386 καὶ οἷεσιν *Ιλ.* ζ. 25 αἰτ. οἷς λ. 245. ἴδε ἀμύνος.

*Οναρ (ὄνειρον) τό· καὶ μετὰ κράσεως τοῦναρ *Ευρ.* *Ιφ.* τ. 55· ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνειρον *Οδ.* δ. 841 γ. ὄνειράτος (*Παυσαν.*) δ. ὄνειράτι καὶ τῶνειράτι *Αἰσχ.* *Χο.* 531 πλ. ὄνειρα (*Πλούτ.*) καὶ κατὰ μεταπλασμ. ὄνειράτα *Οδ.* υ. 87 γ. ὄνειράτων *Αἰσχ.* *Χο.* 523 δ. ὄνειράσιν *Ευρ.* *Ιφ.* τ. 452· καὶ

*Ονειρος *Ιλ.* ε. 56 γ. ὄνειρου πλ. ὄνειροι (*Πλούτ.*). Τὸ ὄνειρον ὁ *Εὐστάθ.* παράγει ἀπὰρ τὸ ὄν εἶρει=ἀληθὲς ἀγγέλλειν· ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ὄννημι· ἀλλ' οὐδὲν ἐστὶ τὸ πειθόν· μὴ δὲ εἶνε ἡ ῥίζα αὐτοῦ ὄπ- (ὄψις, ὄραμα), ὅθεν ὄπ-ναρ=ὄναρ=λατ. som-nium;

*Ὀρνις (πτηνόν) ὁ, ἡ γ. ὄρνιθος δ. ὄρνιθι· αἰτ. ὄρνιθα καὶ ὄρνι κλ. ὄρνι πλ. ὄρνιθες καὶ ὄρνεις γ. ὄρνιθων καὶ ὄρνεων δ. ὄρνισι αἰτ. ὄρνιθας, ὄρνεις καὶ ὄρνις (*Δημοσθ.*).

*Ὀρνις (ὡς ἄν.), ὄραρ. καὶ ἰων. ὄρνιξ *Αθην.* 9. 374 αἰολ. ὄρνις *Τζέτζ.* εἰς *Ησιοδ.* *Εργ.* 664 γ. ὄρνιχος *Πινδ.* π. 8. 50 δ. ὄρνιθι *Ιλ.* ξ. 290 αἰτ. ὄρνιχα *Πινδ.* ο. 2. 88 καὶ ὄρνιν *Αριστ.* *Πλ.* 63 πλ. ὄρνιθες *Οδ.* ε. 65 καὶ ὄρνις *Αθην.* 9. 373 γ. ὄρνέων *Αριστ.* *Ορ.* 291 καὶ ὄρνιχων *Πινδ.* ν. 9. 49 δ. ὄρνιθῶσιν *Ιλ.* ρ. 757 ὄρνιχῶσιν *Πινδ.* π. 4. 190 καὶ ὄρνιξιν π. 5. 112 αἰτ. ὄρνιθας *Αθην.* 9. 373, ὄρνις (ὡς.) καὶ ὄρνεις *Ευρ.* *Ιπ.* 1069. ῥιζ. ὄρ-, ὄρ-νι-ς=αν-ις λατ. =ana Gotth. κατ' ἀλλοῦς δ' ἐκ τοῦ ὄρ-νυμι αὐτὸ ἐτυμολογεῖται.

*Ὀσσε (ὄφθαλμοί) δυῖκ. ἐξ ἄρρ. ἐνικ. ὄσσος ὁ· δατ. ὄσσει ἄλλοτε εὐχρηστων (*Εὐστάθ.* καὶ *Ησυχ.*) δυῖκ. ὄσσε *Ιλ.* ν. 3 καὶ πλθ. ὄσσε φαινὰ ν. 435 καὶ 646 γ. ὄσπων *Ησιοδ.* *Θ.* 826 δ. ὄσσοις *Α.* 430 καὶ ὄσσοισι ὡς. 426. παρ. ὄττα καὶ ὄσσα=φῆμη. ἴδε ὄσσομαι.

Ὀῦδας (ἔδαφος) τό· *Οδ.* ψ. 46 γ. οὔδεος δ. οὔδει οὔδει *Ιλ.* η. 145 ἐπιρρ. οὔδαδε ρ. 457. ῥιζ. ἰδ-, ἰδ-ός=weg γερμ. καὶ οὔδος, οὔδ-ας, ἰδ-αφος=sol-ium λατ. ἴδε καὶ ἰδριάω.

Ὀῦς τό· γ. ὠτός δ. ὠτί αἰτ. οὔς· δυῖκ. ὠτε ὠτοιν' πλ. ὠτα γ. ὠτων δ. ὠσί αἰτ. ὠτα.

Ὀῦς (ὡς ἄν.), ὄραρ. ὡς *Θεοκρ.* 11. 32 οὔας (*Σιμωνίδ.* παρὰ *Διον.* **Αλ.*) γ. οὔατος *Ιλ.* ν. 177 πλ. οὔατα κ. 535 ὠατα (*Ησυχ.*) καὶ ἄατα (*Ταραντῖνοι* καθ' *Ησυχ.*) δ. ὠτοις (*Γραμματ.* κατὰ *Φρυνίχ.* **Εκλ.* 221) οὔασιν *Ησιοδ.* *Θ.* 701 καὶ ὠσιν (*Ησυχ.*). ῥιζ. οF-, ου-. (διότι ἐξωβάδια: ἐνώτια ἔλεγον οἱ Λάκωνες *Ησυχ.*), οὔατ-, ἡ ὄραρ. ὠατ-, οὔς=aur-is λατ. ἀλλὰ καὶ οF-, ἄ-τα=ὠτα *Ησυχ.* καὶ αὔ-ς αὐτός: τὸ οὔς *Κρῖτες* καὶ *Λάκωνες* καθ' *Ησυχίον*, ἐξ οὔ τὸ ἡμέτερον αὐτίον.

*Ὀχος (ὄχημα) ὁ καὶ τό· πλ. οὔδ. ὄχα *Ιλ.* ε. 745 γ. ὄχιών ε. 221 δ. ὄχοις *Ευρ.* *Ρησ.* 416 ὄχῆσσι *Ιλ.* σ. 231 καὶ ὄχεσφι δ. 297 αἰτ. ἄρσ. ὄχους *Ευρ.* *Ηλ.* 1135. ῥιζ. σεχ-, Феχ-, ὄχ-ος=vehi-culu-m, ὄχῆ-σμαι=veh-o λατ. ὄχ-η-μα, ὄχ-λο-ς, ὄχ-ε-τός. ἴδε καὶ ἔχω.

Π

Πάϊς (παῖς) ὁ καὶ ἡ· *Ιλ.* ε. 609 γ. παῖδος **Επιγραμ.* α. *Λουκ.* *Συμπ.* κ. 41 αἰτ. παῖδα **Ανακρ.* παρ' *Ηρακλ.* σ. 59 καὶ παῖν *Απολ.* *Ρ.* 4. 695 κλ. παῖ *Οδ.*

ω. 492 πλ. παῖδες γ. παίδων και δωρ. παιδῶν Γρ. Κορ. σ. 317 δ. παίδεσιν (ἐπικ.). ἴδε παῖζω.

Πάρις ὁ γ. Πάριδος και ἰων. Πάριος Ἰλ. γ. 325 αἰτ. Πάριδα και Πάριν κλ. Δύσ-παρι γ. 39. ῥίζ. αὐτοῦ θεωρεῖται κατά τὴν Τρωϊκὴν γλῶσσαν παρ- = πλαγ- (πλήσσω) ἑλλην. οὕτω δὲ Πάρ-ις = πλήκτης, ἀγωνιστής.

Πατήρ ὁ γ. πατρός δ. πατρί αἰτ. πατέρα κλ. πάτερ δυϊκ. πα-
τέρε πατέροιν πλ. πατέρες γ. πατέρων δ. πατράσι αἰτ. πατέρας
κλ. πατέρες.

Πατήρ (ὡς ἄν.) ὁ γ. πατέρος Πινδ. ν. 5. 40 δ. πατέρι Ἰλ. ε. 456 πλ. γ.
πατέρων και πατρῶν δις Ὀδ. δ. 687 και θ. 245 δ. πατράσι και πατέρεσσιν Κοϊντ.
Σμ. 40. 40. ῥίζ. πα-, πα-τήρ και παρὰ τοῖς νῦν Χίοις πά-ις = pa-ter λατ. = pater
(ἀντί pater) Σανσκ. ὅθεν τὸ λατ. jupiter = Jur piter = Ζεὺς πατήρ.

Πάτροκλος ὁ γ. Πατρόκλου και Πατροκλῆος Ὀδ. ω. 46 αἰτ. Πατροκλῆα
Ἰλ. π. 425 κλ. Πατρόκλεες (ἄλλ. Πατρόκλεις) π. 433.

Πάτρως (πάππος, θεῖος πρὸς πατρός, συγγενής) ὁ Ἡρόδ. 2. 433 γ. πάτρω
και πάτρωος δ. πάτρω αἰτ. πάτρων.

Πλευρά ή, και τὸ πλευρὸν Σοφ. Αἰ. 874 πλ. τὰ πλευρά Ἰλ. δ. 468 δ. πλευ-
ροῖς Ευρ. Ὀρ. 223.

Πλήθος τό δωρ. πλάθος (ἐπιγραφ.), βοιωτ. πλειθος (ὡς.) γ. πλήθειος-ους,
δωρ. πλάθος (Ήσυχ.) δ. πλήθει Ἰλ. ρ. 330 πλήθει ψ. 639. ἀλλὰ και πληθὺς
γ. πληθῦος δ. πληθῦι Ἰλ. χ. 458 κτλ. ῥίζ. πλα-, πλε-, πλη-θ-ος, πλή-θ-ω,
πλί-ως, πλή-ρης, πλοῦτος. ἴδε πέμπλημι.

Πλοῦτος ὁ, και τὸ πλοῦτος (ἀρχαιότ. χειρογρ. Καιν. Διαθ.) πλ. οἱ πλοῦτοι
τοῦς πλοῦτους κτλ. ἴδε πλῆθος.

Πνύξ ή γ. Πυκνός, Πυκνί, Πύκνα· μή ἀττ. δὲ Πνυκός, Πνυκί, Πνύκα.

Πνύξ (ὡς ἄν.) γ. πυκνός (Πολυδ.) δοτ. Πνυκί (ἄλλ. Πυκνί) Δημοσθ. σ. 244.
2 αἰτ. Πνύκα (Σουῖδ.). ἴδε πυκάζω.

Πολύς, οὐδ. πολύ, θηλ. πολλή· ἴδε Γραμμ. Βερναρδάκη σελ. 53
ἐκδ. 6'.

Πολύς (ὡς ἄν.) ἰων. πολύς Ὀδ. θ. 409 οὐδ. πολὺ μόνον τ. 387 και πολλῶν
Ἡρόδ. 4. 444 γ. πολέος Ἰλ. δ. 244 και δωρ. θηλ. τὰς πολλὰς Αἰσχ. Αἰγ. 4001 πλ.
πολέος Ἰλ. ε. 417 και πολεῖς λ. 708 γ. πολέων Απολ. Ρ. 4. 4427 πολλέων Ἰλ.
ε. 434 πολλῶν ε. 447 δ. πολέσιν κ. 262 πολέσει ρ. 308 πολέεσιν (ἄλλ. πολέσει)
Απολ. Ρ. 4. 427 αἰτ. πολέας Ἰλ. γ. 126 δ. 230 πολεῖς (ἄλλ. πολέας) σ. 66. ῥίζ.
πολ-, πλε-, πολ-ύς, πολλός (ἀντί πολ-ος) πλε-ι-ον = plus, πλε-ιστος = plu-
rimus λατ.

Ποσειδῶν ὁ γ. Ποσειδῶνος δ. Ποσειδῶνι αἰτ. Ποσειδῶνα και
Ποσειδῶ κλ. Πόσειδον.

Ποσειδῶν (ὡς ἄν.) ἰων. Ποσειδέων Ἡρόδ. 4. 59 δωρ. και ἐπικ. Ποσειδάων
Ὀδ. ε. 366 Ποτειδῶν (Πινδ.) και Ποτιδῶν Αθην. 7. 320 γ. Ποσειδῶνος (ἐπιγραφ.
Λακων.) Ποτειδῶνος Πινδ. σ. 43. 5 και Ποτειδῶνος ('Επιχαρμ. παρ' Ἡρωδιαν.) δ.
Ποσειδέωνι Ἡρόδ. 4. 59 Ποτειδῶνι Ὀδ. γ. 43 αἰτ. Ποσειδῶνα Σοφ. Τρ. 502
Ποτειδῶν (ἄλλ. Ποτειδῶν) Αριστ. Αἰχ. 798 και Ποσειδῶνα (Πινδ.) κλ. Ποσειδάων
Ὀδ. γ. 55 και Ποτειδῶν 'Ρόδοι και 'Αριστοῖδ. τ. 4. σ. 542. ῥίζα ποτ- (δεσπότης,
πόσις) και δα- = γη· κατ' ἄλλους πο-, ὅθεν ποτός, ποταμός, ποτίζων.

Πρεσβευτής (ἀπεσταλμένος) ὁ γ. πρεσβευτοῦ και πρέσβεως δ.
πρεσβευτῆ αἰτ. πρεσβευτὴν κλ. πρεσβευτὰ πλ. πρεσβευταὶ και πρέ-
σβεις γ. πρέσβειων δ. πρέσβεσι αἰτ. πρέσβεις.

Πρεσβευτής (ὡς ἄν.) και δωρ. πρέβεις (Λακων. ἐπιγραφ.) και πρέσβους Αἰσχ.

Ικ. 727 αἰτ. πρέσβιν (Βυζαν.) πλ. πρέσβεις αἰτ. πρέσβειας Ηροδ. 3. 58 καὶ δωρ. πρεϊγευτάς (ἐπιγραφ.)· ἴδε πρέσβυς.

Πρέσβυς (γέρον) καὶ πρεσβύτης ὁ γ. πρεσβύτου δ. πρεσβύτη αἰτ. πρέσβυν καὶ πρεσβύτην κλ. πρέσβυ καὶ πρεσβύτα.

Πρέσβυς (ὡς ἄν.) θηλ. πρέσβα, πρέσβειρα καὶ πρεσβήτις, καὶ δωρ. πρέσβυς καὶ Κρητ. πρεῖ-γυς Ἄρεως Δωρ. 414 καὶ σπέργυς=πρέσβυς (Ηουχ.) γ. πρέσβυος (Χοιροβ.) αἰτ. πρέσβιν Ὁμ. Ἰμ. Ερμ. 431 κλ. θηλ. πρέσβα Ιλ. ε. 724 συγκρ. πρεσβύ-τερος ὑπερθ. πρεσβύτατος, πρέσβιστος καὶ Κρητ. πρεῖγιστος (ἐπιγραφ.) καὶ πρή-γιστος (ὡς.)· ἴδε δύναμαι καὶ φύω.

Πρόσωπον τό· καὶ ὁ πρόσωπος ἐνίοτε κατ' Εὐστάθ. αἰτ. δωρ. ποτῶπαν καὶ πότωπαν πλ. πρόσωπα καὶ κατὰ μεταπλασ. προσώπατα Οδ. σ. 492 δ. προσώπασιν Ιλ. η. 212· ἴδε ὅσσε καὶ ὄσσομαι.

Πρόχουρος Οδ. σ. 397 καὶ πρόχουρος ἡ γ. πρόχου Σοφ. Αντ. 430 δ. πρόχῳ (ἄλλ. προχῶ) Αθην. 45. 685 προχῶ Οδ. α. 136 αἰτ. πρόχου Ιλ. ω. 304 πρό-χου Ιθην. 4. 131 πλ. πρόχοι καὶ πρόχοι (Ηουχ.) δ. προχοῖσι Αριστ. Ν. 272 καὶ πρόχοις (Διον. Ἄλ.) αἰτ. πρόχουρος (Ξεν.).

Πτύξ ἡ· ἄλλὰ καὶ πτύχα καὶ πτυχή γ. πτυχός δ. πτυχή Ιλ. υ. 22 αἰτ. πτύχα Eur. Ικ. 979 πλ. πτύχης Ιλ. ρ. 481 καὶ πτυχαὶ δ. πτυγαῖσιν Eur. Ιφ. τ. 9 καὶ πτυχαῖς Σοφ. Οιδ. τ. 4026 αἰτ. πτύχας Ιλ. η. 247 καὶ πτυχάς (μετρν.)· ἴδε πτύσσω.

Πῦρ (φωτιχ) τό γ. πυρός· πλ. πυρὰ (Θουκυδ.) γ. Πυρῶν (Ξεν.) δ. πυροῖς (ὡς.) καὶ πυροῖσι (ἄλλ. ἐμπύροισι) Αισχ. Χο. 485. Τὸ πῦρ ὁ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ σ. 410 ὑποπτεύει ὡς βαρβαρικὴν λέξιν λέγων ἀκαὶ οἱ Φρύγες φανεροὶ εἰσιν οὕτως αὐτὸ καλοῦντες, σμικρὰν τι παρακλίνοντες· ἄλλὰ καὶ πῦρ ἐλέγετο αὐτοῦτο γὰρ μάλιστα φηρὲς ἐς τύγε πῦρ» (Σίμων. Ἄμμοργινός καθ' Ἡρωδιαν.)· τὸ πῦρ=feuer γερμ. τὸ δὲ λατ. grū-na σημαίνει τὸν καιόμενον ἄνθρακα.

Σ

Σάος σῶς ὁ καὶ ἡ· οὐδετ. τὸ σῶν αἰτ. τὸν καὶ τὸ σῶν θηλ. δὲ ὄνομ. ἔτι σᾶ (Πλατ.) καὶ οὐδ. πληθ. τὰ σᾶ· ἄλλὰ καὶ ὁ σῶος.

Σάος (ὡς ἄν.) σῶος, σῶς Οδ. ε. 305 οὐδ. σῶν αἰτ. σῶον Ιλ. η. 310 καὶ σῶν α. 417 θηλ. σᾶ (Φωτ.) πλ. σῶοι ε. 531 οὐδ. σᾶ ω. 382 καὶ σᾶ (Εὐσταθ.) γ. σῶν Οδ. κ. 268 συγκρ. σῶότερος Ιλ. α. 32· ἴδε σῶω.

Σαρπηθῶν ὁ· Ιλ. ε. 876 γ. Σαρπηθῶνας καὶ Σαρπηθῶν γ. Σαρπηθῶντος μ. 379 δ. Σαρπηθῶνι ε. 629 καὶ Σαρπηθῶντι μ. 392 αἰτ. Σαρπηθῶνα ε. 663 κλ. Σαρπηθῶν ε. 633. ῥιζ. ἔρπ-Φερπ-, σαρπ-(ἔρπ-ετόν), ἔρπ-ης, Σαρπ-ηδῶν. παρὰ δὲ Λατίνους sarpo=ἔρπω.

Σέβας τό· μόνον ὄν. καὶ αἰτ. Οδ. δ. 75. ἴδε σέβω.

Σέλας τό γ. σέλαος Ομ. Ἰμ. Δημ. 489 δ. σέλαϊ Ιλ. ρ. 739 σέλα (ἄλλ. σέλαι) Οδ. φ. 246 πλ. σέλα Ανθ. 9. 289 γ. σελῶν (Ἀριστοτ.) δ. σελᾶσσι Μανέθ. 4. 328. ῥιζ. Φελ-, σελ-, σερ-, σέλ-ας, σελ-ήν-η, Σείρ-τας, ἤλατος=sol λατ.

Σῆς, σῆς καὶ σητός (μετρν.) ὁ γ. σητός πλ. σῆτες (Ἀριστοτ.) γ. σῆων Αριστ. Λυσ. 730 καὶ σητῶν (Φωτ.) αἰτ. σῆας, σῆτας καὶ σῆς (Θεοφρ.)· ῥιζ. σα-, σή-ς. ἴδε σήπω.

Σῆτος ὁ· πλ. τὰ σῆτα. Γραμ. Βερναρδ. §. 168. σημ. ζ'. ἔκδ. α.

Σίτος (ὡς ἄν.) γ. σίτου καὶ σίτοις Ιλ. τ. 163 πλ. σῆτα Eur. Ηρακλ. 384 γ. σίτων Ιπ. 409 δ. σίτοις Ηροδ. 5. 65 αἰτ. σῆτα καὶ σίτους (Εὐσταθ.)· ἴδε σιτέω.

Σκότος ὁ καὶ οὐδ. τὸ σκότος γ. σκότου Σοφ. Ηλ. 4494 καὶ σκότους (Ξεν.) δ. σκότῳ Σοφ. Τρ. 596 καὶ σκότει (Πλουτ.) αἰτ. σκότον Eur. Ιπ. 417 καὶ σκότος (Δημοσθ.) πλ. οἱ σκότοι (Ἀριστοτ.) καὶ τὰ σκότη (Εὐσταθ.)· ἴδε σκιάζω.

Σκῶρ (σκατὸν) ὁ γ. σκατὸς καὶ σκάτους Ἀθην. 8. 362 δ. σκατι καὶ σκάτες (Πολυδ.). ῥίζ. σκαρτ- ἢ στεργ-, σκῶρ γ. σκατ-ός, = sterc-us λατ. ἀλλὰ καὶ στεργ-άνος : κοπρῶν (Ἡσυχ.), σκωρ-ία· κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ κορέω μετὰ σ προτακ. παράγεται, ὡς μικρός, σμικρός.

Σμῶδιξ (οἶδημα) ὁ ἰλ. ε. 267 πλ. σμῶδιγγες ψ. 716.

Σπέος (σπήλαιον) καὶ σπέιος τό γ. σπέιος Ὀδ. ε. 441 δ. σπήϊ Ησιοδ. Θ. 297 αἰτ. σπέιος Ὀδ. ε. 494 πλ. γ. σπέϊων Ὀμ. Ἰμ. Δημ. 264 δ. σπέισσι Ὀδ. ε. 400 καὶ σπέισι δ. 402 καὶ σπεάτες σι Ἡρωδιαν. π. μον. λ. σ. 30. ἴδε σκέπτομαι.

Στάδιον τό γ. σταδίου κτλ. πλ. τὰ στάδια καὶ συνηθέστ. οἱ στάδιοι. ἴδε ἴστημι.

Σταθμός ὁ γ. σταθμοῦ καὶ σταθμοῖο ἰλ. μ. 304 δ. σταθμῶ π. 642 αἰτ. σταθμὸν ε. 470 πλ. οἱ σταθμοὶ Ἡροδ. 5. 52 γ. σταθμῶν Ὀδ. ρ. 223 δ. σταθμοῖσι ρ. 20 καὶ σταθμοῖν ζ. 19 αἰτ. σταθμούς καὶ τὰ σταθμὰ Σοφ. Οἰδ. τ. 1139. ῥίζ. στα-, στα-θ-μός, στα-μίς. ἴδε ἴστημι.

Σταμῖς ὁ γ. -ίνος πλ. σταμῖνες Δρακ. σ. 83 δ. σταμῖνεσσιν Ὀδ. ε. 252. ἴδε ἴστημι καὶ σταθμός.

Στέαρ καὶ στῆρ τό γ. (στέατος) στητός κτλ.

Στέαρ (ὡς ἄν.) γ. στέατος Ὀδ. φ. 478 δ. στέατι (Διοσκορ.)· ἀλλὰ καὶ στείαρ (Μεγ. Ἐτ.). ῥίζ. στε-, στέ-αρ· εἶνε δὲ συγγενὲς τῷ στείτω, σταυρός.

Στίχος (σειρά) ὁ καὶ ἡ στίξ γ. στιχός ἰλ. π. 473 αἰτ. στίχα Διόδ. 2. 14. πλ. στίχες (Ὀμηρ.) αἰτ. στίχας ἰλ. π. 820. ἴδε στείχω.

Σῶος ἴδε σάος.

T

Τάν (τᾶν;) μόνον ἐν τῇ κλητ. ᾧ τάν (ᾧ φίλε).

Τάρταρος ὁ δ. θηλ. ταρτάρῳ Πινδ. π. 1. 15 αἰτ. τάρταρον ἰλ. θ. 13 πλ. τὰ τάρταρα Ησιοδ. Θ. 419 δ. ταρτάρους. ἴδε τάρασσω.

Ταῶς καὶ ταῶ ὁ γ. ταῶ δ. ταῶ καὶ ταῶνι αἰτ. ταῶν, ταῶ καὶ ταῶνα (Ἀχιλ. Τάτ.) πλ. ταῶ καὶ ταῶνες γ. ταῶν καὶ ταῶνων δ. ταῶς καὶ ταῶσιν αἰτ. ταῶς καὶ ταῶνας· ἐπειδὴ δὲ τὸ φωνῆεν τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἐδάσουν οἱ Ἀττικοί, εὐρίσκεται διὰ τοῦτο γεγραμμένη ἡ λέξις καὶ μετὰ δασείας καὶ περισπωμένης ταῶς, ταῶ κτλ.

Ταῶς (ὡς ἄν.) καὶ ταὸς (Ἄλεξαν.) πλ. ταοὶ (ὡς.). Ὁ ταῶς = ρανο λατ. ὅπου ἐνηλλάγη τὸ ρ μετὰ τοῦ ἑλλην. τ· ἐνεγεύθεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐκαλέσαμεν αὐτὸν παγῶνι ἦται ταῶνι.

Τέκμωρ καὶ τέκμαρ τό μόνον ὄν. καὶ αἰτ. ἰλ. η. 30 κτλ. ἴδε τεκμαίρω.

Τίγρις ὁ καὶ ἡ γ. τίγριος καὶ τίγριδος (μετρ.) δ. τίγριδι αἰτ. τίγριν πλ. τίγρεις γ. τίγρεων κτλ.

Τυφός (ἀνεμοστρόβιλος) ὁ γ. Τυφῶ καὶ Τυφῶνος δ. Τυφῶ καὶ Τυφῶνι αἰτ. Τυφῶ καὶ Τυφῶνα.

Τυφός (ὡς ἄν.) γ. Τυφῶνος καὶ Τυφωεύς γ. Τυφώεις ἰλ. ε. 783 δ. Τυφωῖ ε. 782 αἰτ. Τυφάνα Ὀμ. Ἰμ. Ἀπολ. Πύθ. 306. ἴδε τύφω.

Γ

Ἰδωρ τό γ. ὕδατος δ. ὕδατι καὶ ὕδει Ησιόδ. Ερ. 64. ἴδε ὕδραινω.

Ἰδός ὁ γ. υἱοῦ καὶ υἱέος δ. υἱῶ καὶ υἱεῖ αἰτ. υἱόν καὶ υἱέα δυϊκ. υἱῶ καὶ υἱέε, υἱόν καὶ υἱέσιν πλ. υἱοὶ καὶ υἱεῖς γ. υἱῶν καὶ υἱέων δ. υἱοῖς καὶ υἱέσι καὶ υἱεῦσιν (Ἀριστοτ.) αἰτ. υἱοῦς καὶ υἱεῖς.

Ἰίδος (ὡς ἄν.) δ. υἱεῖ Οδ. ξ. 435 αἰτ. υἱέα Ἰλ. ν. 350 υἱῆα Νον. Διον. 43. 434 καὶ υἱα Οδ. υ. 35 πλ. υἱεῖς ο. 248 υἱέες κ. 6 καὶ υἱῆες Ἀπολ. ρ. 2. 4095 δ. υἱοῖσι Οδ. τ. 418 υἱέσιν Ἀριστ. Ν. 4001 καὶ υἱάσι Οδ. γ. 387 αἰτ. υἱέας (Συνέσ.) καὶ υἱας Ἰλ. ε. 459. ῥιζ. ὑ-, ὑ-ιό-ς καὶ ὑ-ιό-ς = sū-ia-s Σανσκ. = filius λατ. καὶ saṅ-ā-mi = γεννῶ Σανσκ. ἴδε καὶ γίγνομαι, γυνή καὶ βαννά.

Ἰπαρ τό μόνον ὄν. καὶ αἰτ. οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ Οδ. τ. 747.

Ἰσμίν η (μάχη) ἡ δ. ὕσμίνη Ἰλ. υ. 245 καὶ ὕσμινι ε. 863 πλ. δ. ὕσμίνης Δυκόφρ. 4358· ἐπίρρ. ὕσμίνησδε Ἰλ. ε. 477. ῥιζ. ὕσ- (ἀντι ὕθ-), ὕσ-μίν, ὕσ-μίν-η = judh-ma-s = μάχη Σανσκ. καὶ judh-já = μάχομαι = rugno λατ. ἡ δὲ συγγένεια αὐτοῦ τῷ σμῆνος οὐδὲν ἔχει τὸ πιθανόν.

Φ

Φάος (φῶς) τό Ἰλ. α. 605 καὶ φάως ε. 49 γ. φάεος δ. φάει Ἰλ. ρ. 647 καὶ φῶ Ευρ. Μελίαγρ. 45 φάϊ Σιβ. Χρ. 48 πλ. φάσα Οδ. π. 45 γ. φάεων Ἀνθ. 41. 382 δ. φάσι (Δίων Κάσ.)· ἐπίρρ. φάσασδε Ἰλ. ε. 309. ἴδε φαίνω.

Φάρυξ ὁ καὶ ἡ γ. φάρυγος, ἀλλὰ καὶ φάρυγος Οδ. τ. 480. ῥιζ. σφαραγ- ἢ φαρυγ-, σφάραγ-ος, βαρυ-σφάραγος, φάρυξ.

Φρέαρ τό γ. φρέατος καὶ φρητός, δ. φρέατι αἰτ. φρέαρ πλ. φρέατα κτλ.

Φρέαρ (ὡς ἄν.) καὶ φρεῖαρ γ. φρέατος Ἀθην. β. 492 δ. φρέατι Ομ. Γμ. Δημ. 99 πλ. φρέατα καὶ φρεῖατα Ἰλ. φ. 497. ῥιζ. φρεF-, φρέ-αρ, φρεῖ-αρ (ἀντι φρεF-αρ) = hrinna Γοτθ. Τούτω συγγενῆ θεωροῦνται τὰ λατ. fons γ. fon-tis = πηγὴ, ὕδωρ, καὶ τὰ fe-hru-us, fe-hru-o = ἀγνίζω, καθαρίζω.

Φροῦδος, -η, -ον (μάταιος) πλ. φροῦδοι Ευρ. Ιφ. τ. 4289 φροῦδοι Τρ. 4074 φροῦδοι Σοφ. Οιδ. κ. 660. Τὸ φροῦδος = πρῶ-ὄδος, ὅπου τὸ φ ἐνπλάσθη μετὰ τοῦ π. ὡς φροῖμιον (ἀντι προ-σίμιον) κτλ.

Φύλαξ καὶ ὁ φύλακος πλ. φύλακες δ. φύλαξι καὶ φυλάκασιν Ἰλ. κ. 58 αἰτ. φύλακας καὶ φυλάκους ω. 566. ἴδε φυλάσσω.

Χ

Χεῖρ ἡ γ. χειρὸς καὶ χερὸς δ. χειρὶ καὶ χερὶ αἰτ. χεῖρα καὶ χέρα δυϊκ. τὰ χεῖρε καὶ χέρε τοῖν χερσῖν πλ. χεῖρες γ. χερῶν δ. χερσὶ κτλ.

Χεῖρ (ὡς ἄν.) καὶ χεῖρς Τιμοκρ. παρ' Ἡρακλ. 4. 2 πλ. δ. χεῖρσει Ἰλ. υ. 489 καὶ χεῖρσει μ. 382. ῥιζ. χέρ, χεῖρ = hier ἀρχ. λατ. = har Σανσκ. παρ. εὐχερής, δυσχερής, χέρης, συκρ. χεῖρειών, χερῶν.

Χελιδῶν ἡ γ. χελιδῶνος δ. χελιδῶι Ἀριστ. Ορ. 444 αἰτ. χελιδόνα κλ. χελιδῶν Ἀνθ. 9. 70· ἡ χελιδῶν = hircundo (ἀντι hircundon ἦτοι χερινδόν).

Χοεύς καὶ χοῦς (μέτρον βρυστῶν) ὁ γ. χροῦς (Γαλην.), χοῦς καὶ χροῦς δ. χροῖ χροῖ χροῖ (Δημοσθ.) αἰτ. χροῖα χροῖα καὶ χροῦν (Διοσκορ.) πλ. χροῖς-χροῖς γ. χροῖν δ. χροῖσι αἰτ. χροῖς καὶ χροῖς χροῖς.

Χοεύς (ὡς ἀν.) καὶ δωρ. χῶς ("Ἄρεως) δ. χροί (Ἰπποκρ.) αἰγ. χόα Ἀριστ. Ἰπ. 95 πλ. χούς Ἀνθ. 5. 183. ἴδε χέω.

Χοῦς (χῶμα) ὁ γ. χόος (χοῦς) δ. χοί αἰγ. χοῦν κατὰ τὸ βοῦς.

Χοῦς (ὡς ἀν.) γ. χόου (ἐπιγραφ. Κερκυρ.) καὶ χοῦ (Ἄρριαν.) αἰγ. χῶ καὶ χοῦν Ηροδ. 7. 23. ἴδε χέω.

Χρέως τό γ. τοῦ χρέως, τὰ λοιπὰ δ' ἐκ τοῦ χρέος.

Χρέος (ὡς ἀν.) Οδ. θ. 53 καὶ χρεῖος θ. 355 πλ. χρέα Σόλων κ. 49 γ. χρεῶν Ἀριστ. Ν. 43. δ. χρέεσσι Μανέθ. 4. 135. ἴδε χρή.

Χρῶς (δέρμα) ὁ γ. χρωτός δ. χρωτί καὶ χρῶ (ἐν τῇ φράσει μόνον ἐν χρῶ κείρω ἢ ξυρῶ) πλ. χρῶτες κτλ.

Χρῶς (ὡς ἀν.) γ. χρωτός καὶ χροός Ἰλ. δ. 437 δ. χροί η. 207 καὶ χρῶ (ἄλλ. χροί) Σοφ. Τρ. 605 αἰγ. χροά Ἰλ. ε. 354 καὶ χρῶ (Σαπφ. Ἄποσπ.) ἴδε χρίω.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Ἐν μεγάλαις οικογενειακαῖς λύπαις εὐρισκόμενος ἕνεκα τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ θανάτου προσφιλοῦς μοι θυγατρὸς ἤρχησα τὴν τύπωσιν τοῦ ἐγχειριδίου τῶν Ἀνωμάλων Ῥημάτων καὶ Ὀνομάτων μετὰ ἐλαχίστων ἐν αὐτῷ διορθώσεων καὶ μεταβολῶν. Ἀφ' οὗ ὅμως τὸ ἔργον προέβη μέχρι τοῦ στοιχείου Δ, λαβὼν τότε διάφορα πρὸς τοῦτο βοηθήματα ἐκ τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης καὶ μάλιστα τὸ τοῦ K. William Veitch ἐσκέφθην ὅτι χάριν τῆς ἐπιστήμης ἔπρεπε νὰ προσθέσω εἰς τὸ ἐμὸν βιβλίον ὅ,τι περισσότερον ἐν αὐτοῖς ὑπῆρχεν. Οὕτω δὲ τὸ ἐγχειριδίόν μου τοῦτο ἔγινε κατὰ τὸ ἐν τρίτον τοῦλάχιστον ὀγκωδέστερον τοῦ τῆς τρίτης ἐκδόσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκδοσις αὕτη ἐγένετο λίαν ἐσπευσμένη, παρημελήθη ἐνιαχοῦ ἡ γραφὴ ἐν ταῖς παραπομπαῖς μετὰ μικρῶν ἀντι κεφαλαίων γραμμάτων ὡς Σοφ. Οιδ. κ. ἦ τ ἀντι Σοφ. Οιδ. Κ. ἦ Τ (=Σοφοκλ. Οιδίπους ἐπὶ Κολωνῶ ἢ Τύραννος) καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὡσαύτως ἐν αὐτῷ ἀπαντᾶ που (Γαισπον.) ἀντι (Γεωπον.) κτλ. κτλ. κτλ. Πρὸς τὰς τοιαύτας ἐλλείψεις μας πιστεύομεν ὅτι θὰ ᾔνε λίαν συγκαταβατικοὶ οἱ λόγιοι ἡμῶν, οἱ εἰλικρινῶς τὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους ποθοῦντες.

